

Giới thiệu Quân Chính Tam Thiếu Đừng Quá Phận

Truyện Quân Chính Tam Thiếu Đừng Quá Phận của tác giả Tam Thiên Trường Ca có nội dung về một nhân vật có cuộc sống rơi vào bế tắc, tuyệt vọng.

Số phận tuổi nhục khi bị người khác đổ tội, bị chính người bạn thân giết chồng! Còn vu oan cô bị bệnh tâm thần nhằm qua mắt người đời! Sau khi cô xuyên không lại trở thành một người đầy nham hiểm..

Với ký ức tức tưởi như vậy liệu cô có trở nên độc ác tàn bạo hay cô xem đó là một bài học giúp cho đời thêm đẹp hơn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đừng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Buổi tối trước khi ngủ, Lý Vận cầm điện thoại di động ngồi ở đầu giường, nhìn giường lớn trống vắng.

Phía trên đầu giường treo một khung hình, trong khung hình là một người đàn ông có một mái tóc đen tuyền, mặt mũi trắng nõn, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười anh tuấn, khuôn mặt anh thâm trầm, khóe môi chứa nụ cười như có như không, khiến anh trông có vẻ chừng chặc hơn.

Người đàn ông trong hình là chồng cô, Hứa Kiến Nghiệp là một người đàn ông thành đạt, mới 27 tuổi đã tự mình lập một công ty có chỗ đứng vững chắc trong thương trường.

Kết hôn 5 năm, tình yêu cuồng nhiệt ngày xưa cũng dần biến mất, sau khi cưới cô hiền lành dịu dàng, phục vụ cha mẹ chồng thật tốt, cố gắng làm người vợ tốt, nhưng tình cảm với chồng càng ngày càng nhạt.

Hiện tại, chồng của cô đã vắng mặt mấy ngày không về nhà.

Cô rất lo lắng, đang muốn bấm số điện thoại của chồng thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, màn hình đột nhiên sáng lên.

Cô mừng rỡ xem thì lại thấy tin nhắn của bạn thân của cô.

Mở tin nhắn ra, trên màn hình có xuất hiện mấy hàng chữ: hỏi cậu một câu, chồng cậu đã bao lâu không có đụng vào cậu? Ha ha, cũng khó trách, bởi vì anh ta đang ngủ ở bên cạnh tớ, kỹ thuật vô cùng điêu luyện, luôn làm cho tớ thỏa mãn!

Đọc xong tin nhắn, cô nghĩ mắt mình bị hoa, tay run run, đọc lại tin nhắn một lần nữa.

Ngay sau đó, điện thoại di động lại vang lên lần nữa

Lần này bạn của cô lại gửi cho cô một tin nhắn khác, nội dung chỉ có một tấm hình là hình chồng cô đang cời trần cùng với một đoạn thu âm tiếng rên làm người nghe mặt hồng.

Đó là tiếng rên rỉ cao vút, cô còn nghe được một giọng nam khàn khàn chứa đầy dục vọng, còn thâm tình kêu "Bội Bội"

Đây là giọng của chồng cô! Bội Bội là tên bạn thân của cô.

Bịch, điện thoại di động từ trong tay trượt ra, nặng nề rơi xuống đất.

.

Sự việc đã bại lộ, mình tin tưởng bạn thân, nhưng cô ta lại cướp chồng của mình!

Lý Vận không thể tin được!

Nhưng đứng ở trước mắt cô là Triệu Bội Bội đang mang một cái bụng to vượt mặt!

Bọn họ ở chung một chỗ đã lâu?

Triệu Bội Bội cũng đã mang thai?

Giờ phút này Lý Vận giống như rơi vào hầm băng, trong lòng không thấy được một chút ấm áp nào, Triệu Bội Bội đã sớm tính toán đầu vào đó, vẫn giấu diếm cô cho đến khi mang thai đứa bé mới đâm lại cô, nâng cao bụng to thoải mái đi vào cửa nhà cô, ép tim cô như bị đao cắt, không thể hô hấp được.

Mẹ chồng đứng ở đại sảnh cũng không giúp cô nói chuyện, ngược lại còn đứng ở trước người tiểu tam để bảo vệ cô ta, nét mặt giả nua trang điểm đậm khê nhếch một nụ cười khinh bỉ, nói hùng hồn: "Àm ĩ gì thế, cô gây gỗ là có thể giải quyết vấn đề sao? Dù gì cũng đã có chồng, chú ý tư cách của mình. Hơn nữa, con tôi có lỗi gì? Làm sao cô không xem lại bản thân mình, làm sao cô không suy nghĩ xem việc cô làm có đúng không? Cô đã làm được gì cho cái nhà này? Đã làm gì cho con trai của tôi? Cô vào cửa nhà tôi, trở thành con dâu của tôi, kết hôn với Kiến Nghiệp cũng đã 5 năm, còn chưa có thai, cô muốn cho nhà họ Hứa chúng tôi tuyệt tử tuyệt tôn sao? Cô không sinh được con, vậy con trai tôi tìm ra người đàn bà khác có cái gì không đúng? Cô cũng không nghĩ gia thế của cô xứng với Kiến Nghiệp sao? Còn không nhanh ly hôn đi."

Mẹ chồng từ lâu đã bất mãn với cô con dâu này, bây giờ trong mắt nhìn thấy Triệu Bội Bội mang thai cháu của bà thì lập tức lộ nguyên hình, mang những bất mãn năm này qua năm khác đối với Lý Vận nói hết ra ngoài.

Lời nói cay nghiệt, giọng nói độc ác, quả thật như những mũi kiếm đâm từng nhát vào tim của cô!

Cô đau lòng không thể hô hấp được, mắt nhìn chăm chăm vào mẹ chồng đứng trước mặt cô, tức giận càng để lâu trong lòng thì càng nhiều, cánh môi khẽ hé mấy lần, nhưng không nói được lời nào.

Mẹ chồng không hề yếu thế đón lấy ánh mắt của cô, hai mắt trừng lớn rồi lạnh lùng liếc cô.

"Vận. Cậu mắng tớ đi, đều là lỗi của tớ, tớ không nên xuất hiện trong nhà của cậu, tớ không nên hoa si, không nên làm tiểu tam, tớ thật lòng xin lỗi cậu." Người phụ nữ đứng núp sau lưng mẹ chồng nói, cơ thể run rẩy sợ hãi, thận trọng lộ đầu ra, nước mắt lưng tròng nhìn cô, giọng nói nhu nhược đáng thương nhưng lại kiên quyết "Nhưng tớ yêu Kiến Nghiệp! Cậu hận tớ, oán trách tớ đều được, nhưng xin cậu thương xót, thành toàn cho tớ và Kiến Nghiệp đi! Chúng tớ là thật tâm yêu nhau, vì Kiến Nghiệp tớ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, sinh cho anh bao nhiêu đứa bé tớ đều nguyện ý! Tớ không thể không có Kiến Nghiệp, tớ đã mang thai máu mủ của Kiến Nghiệp."

Thật lòng yêu nhau? Bọn họ là thật lòng yêu nhau? !

Cô thiếu chút nữa ngửa đầu cười lạnh, cô tức giận đến mức cả người phát run, cố gắng hít một hơi, đè xuống phần nộ trong lòng, cố gắng duy trì lý trí, quay đầu nhìn người chồng đang ngồi trong phòng khách, giọng run run hỏi "Hứa Kiến Nghiệp, chuyện cũng đã đến mức này rồi, anh một câu cũng không nói. . ."

Trong phòng khách, người đàn ông đang cúi đầu ngồi trên ghế salon hạng sang phong cách Châu Âu, không nói tiếng nào hút thuốc, nhả ra một vòng khói.

"Tôi đang nói chuyện với anh đó! Người ta cũng đã ôm con của anh tìm tới cửa, anh ít nhất phải nói với tôi một tiếng chứ?" Cô muốn điên rồi, giọng của cô cao gấp mấy lần, lời nói như xé toạt mọi thứ.

Người đàn ông ngồi trên ghế salon đột nhiên gầy tàn thuốc, không ngẩng đầu lên mà chỉ trầm giọng nói: "Lý Vận, ly hôn đi, tôi và Bội Bội chính xác là yêu nhau. Đơn ly hôn đã ghi xong rồi, đợi lát nữa ký vào. Tôi sẽ cho cô một khoản tiền, đợi khi nào công ty sinh lời sẽ cho cô một căn nhà."

Giọng điệu của anh không phải hỏi, không phải trưng cầu, mà là quyết định, tuyên bố.

"Yêu nhau? Anh và cô ta là thật lòng yêu nhau, vậy tôi ở chỗ nào, 5 năm giữa tôi và anh là cái gì? Năm đó là ai đứng ở trong phòng học, trước mặt tất cả bạn học nói với tôi là 'Anh yêu em'? Là ai lúc lấy tôi không mua nhẫn chiếc nhẫn kim cương, chảy nước mắt thề về sau sẽ mua cho tôi chiếc nhẫn kim cương lớn nhất? Là ai năm đó vẫn là thực tập sinh, vì để cho anh được vào giới thương trường mà phải trèo trèo dây xe ba bánh đứng ven đường bán hàng cho anh tiền học phí? Bây giờ mới có 5 năm, tôi cũng không phải là hoa tàn ít bướm, giữa chúng ta không có tình yêu sao?"

Người đàn ông trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lùng không hề nhiệt độ, không mang theo tình cảm trong mắt nhìn Lý Vận "Giữa tôi và cô những năm này, căn bản không phải tình yêu. Lúc ấy, tôi và cô còn trẻ, không hiểu hết về tình yêu."

". Tôi và anh quen nhau 7 năm, kết hôn 5 năm, cũng đã thề non hẹn biển, anh bây giờ lại nói với tôi đây không phải là tình yêu?" Cô cứng họng, do dự hỏi anh, nhìn người đàn ông mình yêu thật lòng mấy năm nay ở trước mắt, hốc mắt cô nóng lên, khóc lớn tiếng: "Anh là đồ khốn kiếp! 20 tuổi tôi đã đi theo anh, đến bây giờ đã 27 tuổi, những gì tốt đẹp nhất, thời gian quý báu nhất cũng đều cho anh, cùng anh đồng cam cộng khổ, giặt giũ quần áo, nấu cơm cho anh. Bây giờ anh lại nói với tôi rằng anh và tôi không phải là tình yêu! Cũng bởi vì tôi không có thai? Nhưng vì tên khốn kiếp nhà anh nói muốn có sự nghiệp trước nên không muốn có con! Là tôi không thể có con sao? Là anh không muốn! Nhưng tại sao anh lại làm bụng của cô ta lớn hả? Tại sao? Hứa Kiến Nghiệp, anh có nhân tính không? Con mẹ nó, anh là đồ cặn bã!"

"Máng đù chưa! Đứng, tôi khốn kiếp, là tôi phụ cô, tôi thật lòng xin lỗi! Cô và tôi đã kết hôn 5 năm. Cô muốn tôi bồi thường cái gì cứ việc nói! Cô có thể mắng nhưng Lý Vận, tôi cảnh cáo cô, nếu như cô dám động đến một cọng tóc gáy của Bội Bội, tôi sẽ tống cô vào tù, tiền ly hôn một đồng cũng đừng hòng nhận được!" Người đàn ông đang ngồi trên ghế salon đứng vụt lên, khuôn mặt anh tuần như trước giờ phút này lại vô cùng dữ tợn, anh chỉ vào Lý Vận giận dữ nói "Nói cho cô biết, một năm trước tôi và Bội Bội đã yêu nhau rồi, Bội Bội không sai, là tôi thật lòng yêu Bội Bội. Nhìn kết quả những năm kết hôn này của chúng ta đi, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, tôi cho cô tiền, cô ký tên rồi mau cút đi!"

Nói xong, đặt đơn ly hôn xuống khay trà trước mặt Lý Vận!

*

Giăng co nửa tháng, rồi cuộc vẫn phải ly hôn.

Lý Vận đã 27 tuổi, không còn trẻ nữa.

Cô chưa học xong, không có kinh nghiệm làm việc. Năm năm làm bà chủ đã làm cô mất đi nhiều thứ, bao gồm kỹ năng làm việc ở thành phố.

Cô là con gái một, mẹ cô năm xưa sau khi ly hôn, một mình nuôi cô thành người, lúc cô kết hôn còn vô cùng mong đợi nói với cô "Cầu mong các con sẽ sống tốt, gắn bó với nhau cả đời thật hạnh phúc"

Chuyện ly hôn cô không dám nói với mẹ.

Nhưng không có bức tường nào không bị gió lùa, cô giấu diếm mẹ nửa tháng thì mẹ cô cũng biết.

Sức khỏe của mẹ không tốt, biết cô ly hôn thì vô cùng tức giận, bị trúng gió liệt nửa người.

Cô vốn không tìm được việc làm, cuộc sống thường ngày là một vấn đề, bây giờ lại càng họa vô đơn chí hơn, cần gấp tiền thuốc thang cho mẹ.

Đơn ly hôn đã ký nhưng khoản tiền ly hôn vẫn không đến tay cô, cô nhiều lần cố gắng liên lạc với chồng, nhưng sau khi ly hôn thì mặt chồng cũng không thấy được. Đến nhà mẹ chồng thì còn chưa vào được cửa đã bị bảo vệ chặn ngoài cổng đuổi đi.

Vì tiền cứu mạng, tôn nghiêm cô cũng không cần, cô như người điên ngồi chồm hổm chờ trước công ty của chồng, rốt cuộc cũng nắm được cơ hội, thấy chồng cũ từ trên xe hơi bước xuống, cô vội vàng chạy lại ôm chân người đàn ông cầu xin anh đưa khoản tiền bồi thường trong đơn ly hôn cho cô, nhưng lại bị Triệu Bội Bội đứng một bên đá văng ra, vu oan taint thần cô thất thường, đánh cô ngất xỉu rồi kéo qua một bên.

Đợi cô tỉnh lại thì đang ở khoa tâm thần của bệnh viện.

Bác sĩ cho cô kiểm tra, kết luận tinh thần của cô quá thật không thể kiểm chế được, nghi ngờ tinh thần thất thường, bị giam trong phòng cách ly mấy ngày.

Oán hận bản của mình, căm ghét chồng, lo lắng bệnh tình của mẹ, tất cả chuyện này gộp lại thành nhiều loại cảm xúc khác nhau đủ để cho bất kỳ kẻ nào cũng nổi điên!

Mà nhiều chuyện đồng loạt đến, làm cho đầu óc của cô cũng muốn bị hỏng!

Cô cố gắng khống chế cảm xúc, muốn chứng minh mình không phải kẻ điên.

Đang đợi lần kiểm tra thứ hai, cô giữ vững thái độ an tĩnh tối đa.

Nhưng đêm trước ngày kiểm tra thứ hai, ngheh đón Lý Vận chính là tai họa.

Đêm khuya, Lý Vận đang nằm ở trên giường bệnh, đột nhiên cảm thấy khó thở, miệng mũi bị che, cả người bị một lực mạnh đè xuống, từ trên giường lăn xuống dưới!

Cô hoảng sợ mở mắt ra, trong phòng chỉ có khoảng không gian đen kịt, cô nhìn thấy trước mặt mình là bóng người đàn ông cao lớn đen thui. Bóng đen kia đang dùng tay che mũi miệng của cô, giữ chặt bả vai của cô, kéo cô từ trên giường bệnh ra ngoài cửa sổ.

Người này là ai? Người này muốn làm gì?

Cô vùng vẫy, nghiêng đầu cố gắng la lên nhưng giọng nói chỉ giữ trong cổ họng, không phát ra được bất kỳ tiếng hét chói tai nào. Dùng hết sức đâm đá vào bóng đen đó cũng không có tác dụng, bóng đen kia vẫn giữ chặt cô như cũ, lôi nửa người cô ra khỏi cửa sổ.

Đừng!

Lý Vận ý thức được người này muốn làm cái gì, điên cuồng giằng co, chân đá lung tung, đôi tay dùng sức quơ quàng trên mặt người kia, người kia đeo mặt nạ, kéo không xuống, trong lúc bối rối người đó đã lộ lỗ tai ra ngoài, cô xuống tay vô cùng ác độc, vuron móng tay bén nhọn cào vào lỗ tai người này, đầu ngón tay lập tức dính thứ gì ướt, máu.

Bóng đen sau khi bị cô cào thì động tác dừng lại, trong căn phòng tối mờ, cô cảm thấy tầm mắt của người đó dường như khóa chặt trên mặt cô, tầm mắt sắc bén giống như dao, cô vô cùng sợ, nước mắt chảy dài nhìn người đó ra sức lắc đầu.

Đừng giết cô, đừng giết cô, cô không muốn chết! Cô không thể chết được!

Thời gian giống như ngừng lại nhưng chỉ một chớp mắt sau, cái bóng đen kia lại lôi cô lần nữa, không hề do dự kéo cô đến bên cửa sổ, ôm cả cơ thể đẩy ra khỏi cửa sổ mở toang.

Đây là tầng 13, té xuống từ đây cô nhất định sẽ chết.

Không... Đừng! Cô muốn gọi nhưng chỉ phát ra những âm thanh trong cổ họng, nghe như một con chim nhỏ đang rên rỉ.

Lầu dưới là sân cỏ khu nội trú, đom đóm bay lượn trên không trung sáng lấp lánh, giống như vô số ánh sao lấp lánh.

Người nọ đặt cô lên cửa sổ, tay che miệng mũi của cô vẫn không hề thả lỏng, nửa người của cô đang cheo leo giữa trời, đồng phục bệnh nhân bị gió đêm ngoài cửa sổ thổi bay vù vù.

Nước mắt của cô đã thấm ướt ống tay áo của người kia, đôi mắt cô đẫm nước, mông lung nhìn người kia cầu khẩn.

Bóng đen lẳng lặng nhìn cô sau đó lạnh lùng đẩy cô ra ngoài cửa sổ!

A.....

Một tiếng hét thảm phá vỡ đêm khuya tĩnh lặng, giống như sấm chớp giữa trời quang, chấn động cả chân trời, vang dội cả vùng đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xin hỏi, cô nhìn đủ chưa?

"Trong lúc xảy ra tai nạn, túi hơi an toàn bung ra kịp thời đã khiến cho não bộ của bệnh nhân không bị va chạm hai lần, nhưng trong đầu vẫn còn máu bầm, máu bầm đã đè lên dây thần kinh trí nhớ, sau khi bệnh nhân tỉnh lại, rất có thể tính sẽ mất đi toàn bộ trí nhớ, từ đó tính tình sẽ có thay đổi lớn. Thông thường sẽ hoàn toàn quên đi thân phận của mình, người nhà và bạn bè cũng sẽ không nhớ, tính tình cũng sẽ xảy ra một ít thay đổi."

". Cũng không sao, chỉ cần con gái của tôi còn sống, chỉ cần người có thể tỉnh lại là được rồi."

Mây mù trắng xóa, cô luống cuống đứng trong sương mù, mơ hồ nghe được một đoạn đối thoại, nên men theo âm thanh đó mà đi.

Đi được một lát thì sương mù trước mắt từ từ mỏng hơn, cô nhìn thấy ánh sáng mãnh liệt đang chiếu, chiếu vào mắt cô làm cô đau.

"Thật tốt quá, bệnh nhân đã tỉnh!"

Cố gắng chịu ánh sáng đó, Lý Vận dùng sức mở mắt ra, từ từ nhìn phòng bệnh trắng xóa, đầu giường cũng bày những dụng cụ y tế.

Roi từ lâu 13 xuống mà lại không chết sao?

Mình còn sống?

Cô nghi ngờ suy nghĩ rồi liếc mắt nhìn vòng quanh phòng bệnh, sau đó thấy ở trước giường bệnh, đứng đó là một người phụ nữ đẹp mặc quần áo rất thời trang đang nói chuyện với một bác sĩ.

Người phụ nữ đẹp kia chợt bước lại ôm chầm lấy cô, kích động nói: "Trang Trang, con đã tỉnh, con làm mẹ sợ hết hồn!"

Trang Trang? Trang Trang là ai? Lý Vận mê mẩn nhìn bà, yếu ớt mở miệng: "Bà là ai? Bà có phải nhận làm người hay không?"

Người phụ nữ đang ôm cô sững sờ, từ từ buông cô ra, nhìn bác sĩ đang đứng một bên: "Bác sĩ, xem ra con gái của tôi thật sự đã mất trí nhớ!"

Con gái? Cô sao lại là con gái của bà này? Lý Vận nhú chặt lông mày, cô không biết người phụ nữ đẹp này. Cô khó hiểu nhìn cửa sổ phòng bệnh, trên cửa sổ thủy tinh rõ ràng cái bóng của cô giờ phút này—— mặt trắng nõn, cằm nhọn vênh lên, một cặp mi dài thanh nhã, bên dưới lông mày là hai con ngươi màu trà, con ngươi giống như đá quý trong suốt, óng ánh, tia sáng bên ngoài càng làm nổi bật hơn màu trà trong đôi mắt đó.

Đây không phải là mặt của cô!

Cô không trẻ như vậy, cũng không xinh đẹp như vậy.

Cô từ từ sờ mặt của mình, cái bóng trong tấm kính cũng làm động tác giống vậy.

Không sai, đây là mình, nhưng cơ thể này cũng không phải là cô.

Chẳng lẽ nói.

Cô đang mượn xác hoàn hồn, trọng sinh trở thành người khác?

.

Không ngờ rời từ trên lầu cao xuống chết khiến Lý Vận trọng sinh, có thể bắt đầu cuộc sống một lần nữa

Cô hiện tại có thân phận hoàn toàn mới. Giản Trang, 25 tuổi, là thiên kim đại tiểu thư của một gia đình chính khách, còn có một vị hôn phu sắp cưới đã được hứa hôn từ nhỏ.

Mà vị hôn phu này còn là một ác ma tiếng tăm lừng lẫy ở trong quân đội! Vô cùng tàn nhẫn, thủ đoạn mãnh mẽ, cũng không cần nói là lập vô số công, đáng sợ là anh ở trong quân đội cùng các chiến hữu luyện tập độ sức, những người bị anh đánh trọng thương không dưới 100 người!

Giản Trang 23 tuổi sau khi tốt nghiệp đại học, vì trốn tránh việc ba ép buộc cuộc hôn nhân này, công việc cũng không tìm, tất cả tài khoản bị ba khóa hết cũng một mực chạy ra nước ngoài.

Ở nước ngoài trốn 2 năm vẫn bị người của ba tìm được bắt về nhà. Để cho cô ở nhà suy nghĩ nhưng Giản Trang không bỏ được sự quyến rũ của những bạn bè không tốt, vẫn vụng trộm chạy ra khỏi nhà tham gia đua xe với các bạn, kết quả không cẩn thận bị tai nạn nên bị mất hết toàn bộ trí nhớ.

Sau khi cô tỉnh lại, thuận nước đẩy thuyền trở thành Giản Trang.

Những chuyện này đều do người phụ nữ đẹp kia nói, cũng chính là mẹ của Giản Trang nói cho cô biết. Bởi vì cô mất trí nhớ cho nên khi mẹ Giản cầm photo album, lần lượt giới thiệu người nhà cho cô, kể lại cận kề mọi thứ.

Nửa tháng sau, khi cơ thể cô đã trở lại bình thường, cô rút cuộc cũng xuất viện, dưới sự dẫn dắt của mẹ, lên xe trở về nhà họ Giản.

*

Nhà họ Giản ở khu biệt thự Tứ Hoàn ngay trong nội thành của thành phố.

Vừa về tới nhà họ Giản, Giản Trang đã bị một người hung hăng khiển trách một trận.

"Giản Trang, con còn có ý trở về sao, con xem lại con như thế nào, hình dạng sao rồi? Con đã không còn nhỏ nữa, lại cùng đám bạn hư hỏng đi ra đường đua xe, phá phách. Xem đi, con làm việc thật tốt biết bao nhiêu hả? Đua đến nỗi bản thân cũng phải nằm viện!"

Người nói chuyện chính là ba của Giản Trang, Giản Thiên Hành, đã 53 tuổi, là lão thủ trưởng rong ruổi trên chốn quan trường 30 năm. Từng làm vô số chức vụ từ lớn đến bé, hiện tại đang là Thường ủy trung ương, lần này Giản Trang xảy ra tai nạn xe cộ, ông vô cùng tức giận, lại không thể ra mặt đi thăm con gái ở bệnh viện bởi vì ông là nhân vật của công chúng, chuyện con gái đua xe gây tai nạn phải nằm viện cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ông không thể lộ diện.

"Thiên Hành, Trang Trang vừa mới xuất viện, một điều tốt đẹp ông còn chưa nói, vừa về nhà đã giáo huấn con bé?" Mẹ Giản đành giọng che chở cho con gái, ra mặt vì Giản Trang nói chuyện.

"Bà cũng biết nó vừa mới xuất viện? Bà xem nó đi, cả ngày không làm được việc gì tốt đẹp, đã lớn rồi chưa còn nhỏ bé gì đâu, còn hồ đồ như đứa nhỏ như vậy sao? Không có chỗ nào trưởng thành, chỉ được về là của người lớn! Tôi thấy nó không kết hôn sẽ không trưởng thành được! Phải kết hôn, làm vợ của người ta, sinh con mới có thể nhận ra được cái gì gọi là trách nhiệm, là trưởng thành!" Giản Thiên Hành ngồi trên ghế bành trong phòng khách, khuôn mặt không hề nở nụ cười, quắc mắt nhìn chằm chằm Giản Trang "Con cũng đã 25 tuổi, cũng không còn nhỏ, nên tìm người đàn ông kết hôn đi."

"Kết hôn?" Giản Trang hơi kinh ngạc.

"Đúng, kết hôn!" Giản Thiên Hành gật đầu thật mạnh, nghiêm túc nói: "Con đã 25 tuổi còn chưa có bạn trai, còn ra thể thống gì nữa? Nếu không kết hôn, con muốn làm gái lớn ế chồng sao? Ba và gia đình chú Nguyễn của con đã nói chuyện, vẫn tiếp tục hôn sự của hai nhà, coi như con đào hôn 2 năm, con vẫn là người đã có hôn ước! Vị hôn phu của con là Nguyễn Hàn Thành! Cho con một tháng tiếp xúc để quen thuộc với Nguyễn Hàn Thành, bồi dưỡng tình cảm, nửa năm sau thì phải kết hôn rồi! Nhà họ Giản chúng ta đã ước định thì phải làm, không thể nói mà không giữ lời. Hôn nữa Nguyễn Hàn Thành nhà người ta khỏi ngó tuấn tú, điều kiện cũng không tồi, tính cách cũng rất tốt! Nếu lần này, con còn có ý định đào hôn, ba dù có chặt đứt chân của con, cũng không thể khiến nhà họ Giản không ngóc đầu lên được ở trước mặt nhà họ Nguyễn!"

Lòng Giản Trang run lên, ba thật sự lợi hại!

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, Giản Thiên Hành từ trước đến giờ ngang ngược, vẫn là nên theo ý của ông cụ, đi một bước nhìn một bước, từ từ tính toán.

*

Cô nếu sống lại làm Giản Trang, chắc chắn không tránh được việc phải gánh vác số mạng của Giản Trang.

Giản Thiên Hành thuê vệ sĩ hộ tống cô đi đến một quán cà phê hạng sang trong trung tâm, cùng người chồng chưa cưới trong truyền thuyết kia trong truyền thuyết kia gặp mặt lần đầu tiên.

Sau một giờ, xe hơi từ từ dừng ở trước quán cà phê.

Vệ sĩ hộ tống cô rất biết điều, đứng ở cửa canh chừng, cô đi một mình vào trong.

Trong quán cà phê tao nhã, Giản Trang đứng theo ước định đến địa điểm gặp mặt, bước vào ban công lộ thiên lầu hai.

Ban công rất rộng, tầm nhìn thoải mái, một bên là hồ nước, thỉnh thoảng có gió nhẹ mát mẽ thổi tới, thật sự rất vui vẻ.

Trên ban công có 6, 7 cái bàn, cũng chỉ có một cái bàn là có người ngồi.

Người nọ ngồi ở trên ghế mây, mặc một bộ quần phục màu xanh lục, hai chân thẳng tắp lười biếng gác lên nhau, lộ ra đôi chân thon dài, lưng khể dựa vào ghế mây, nghiêng đầu nhìn hồ nước nơi xa.

Cô từ góc độ này nhìn, có thể thấy khuôn mặt cương nghị của anh ta, nét mặt thâm trầm, đường cong khuôn mặt góc cạnh như được dao gọt, hơi nghiêng đầu như vậy càng lộ đường cong gò má hoàn mỹ. Ánh mặt trời chiếu vào gò má của anh tạo thành một vòng y hệt vàng sáng làm cho gương mặt của anh sáng ngời hơn, chiếu sáng cả người!

Ông cụ Giản quả nhiên không nói láo, thật đúng là tuần tú. Cô thầm cảm thán trong lòng, muốn mở miệng chào hỏi thì người đàn ông ngồi trên ghế lại lên tiếng trước "Xin hỏi, cô đã nhìn đủ chưa? Chưa từng thấy đàn ông mặc quần phục sao?" Giọng nói nhẹ nhàng tuôn ra từ khóe môi của anh, giọng điệu lạnh lùng còn mang theo chút trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chinh Tam Thiếu Đương Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Gặp gỡ vị hôn phu ác ma

Ồn ào, giống như có một gáo nước lạnh đổ xuống đầu khiến Giản Trang lạnh thấu xương từ đầu đến chân.

Trong lòng mới khen ngợi người đàn ông này đã bị câu nói kia đánh tan không còn sót lại chút gì.

Giản Trang nghiêm mặt lại rồi ngay sau đó nhếch khóe môi lên, nở một nụ cười mỉa "Xin hỏi, anh là Nguyễn Hàn Thành sao?" Vừa nói vừa đi về bàn người đàn ông đang ngồi, nhanh chóng kéo một cái ghế ra, ngồi đối diện người đàn ông, thái độ lễ phép tiếp tục nói "Chẳng lẽ anh sống lâu như vậy mà không bị người khác nhìn sao? Hay là nói, quy định trong quân đội dạy anh đối xử với người lần đầu tiên gặp mặt như vậy?"

Giọng nói thanh thúy của cô còn mang theo ý cười, nghe vào có vẻ rất lễ phép nhưng lời nói ra cũng sắc bén, độc ác như lời của anh vậy.

Vốn là nghĩ người đàn ông này hiền lành, không ngờ anh ta thật sự rất phách lối, quả nhiên xứng với cái tên ác ma, vừa mở miệng đã nói những lời độc ác.

Người đàn ông vẫn nghiêng đầu nhìn mặt hồ, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn cô một cái.

Nhưng khi cô khi ngồi xuống đối diện với anh, nói xong câu kia thì cơ thể cứng ngắt của người đàn ông này lập tức có phản ứng, quay đầu nhìn, đôi mắt đen nhánh giống như đầm sâu nhìn thẳng vào mắt của cô, giọng nói lạnh lùng mang ý giễu cợt: "Quy định trong quân đội đúng như cô nói. Nhưng không phải là đối với người."

"." Nụ cười trên mặt Giản Trang cứng đờ, người đàn ông này ám chỉ rằng cô không phải người. Cô trừng mắt nhìn, độ cong của khóe miệng càng lớn hơn "Có phải là người hay không cũng không quan trọng, chỉ cần nhìn cách cư xử của anh thì cũng có thể biết được ít nhiều."

"Ồ." Môi mòng của người đàn ông khẽ nhếch lên, gương mặt tuần tú nở một nụ cười lạnh "Không ngờ, đại tiểu thư ngu ngốc nhà họ Giản là người nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy. Một cô gái mà miệng lưỡi quá cay nghiệt, cũng làm cho đàn ông không thích đâu."

"Một người đàn ông lúc nào cũng làm mặt đen, cũng không có bao nhiêu cô gái muốn đâu." Giản Trang cười tươi như hoa, nói những lời chân thành.

"Con mắt nào của cô thấy không có cô gái nào muốn tôi?"

"Vậy con mắt nào của anh thấy không có người đàn ông nào thích tôi?"

"Hừ, cái này còn phải thấy sao? Những chiến tích chói lọi của cô đã sớm truyền tới tai nhà chúng tôi rồi." Nguyễn Hàn Thành nói xong câu này lại nhếch khóe môi cười lạnh, thêm vài ý mỉa mai "Từ nhỏ đến lớn không có bạn trai, lúc lên tiểu học trèo lên người bạn học nam đánh người ta, tình tình của cô đã bị anh cô làm hư rồi. Lúc đại học tất cả nam sinh đều trốn tránh cô, cô cũng chưa từng nhận được thư tình. Trừ anh của cô ra, còn có ai chịu được tính khí thất của cô chứ? Tôi thấy ba cô đã có tính toán trước, biết con gái mình sau khi lớn lên sẽ không có ai thích nên đã sớm tính toán chuyện đính hôn với ba của tôi. Ở cả Hoa Trung (*bao gồm vùng Hồ Bắc, Hồ Nam ở Trung Quốc) này ai cũng biết tôi và cô có hôn ước, trừ tôi ra, còn có người muốn cưới cô sao?"

"Anh cũng có thể từ hôn, tôi không cầu xin anh cưới tôi." Giản Trang không thể nhịn được nữa, bật thốt lên theo bản năng.

"Cô nói đúng." Cặp mắt đen láy của Nguyễn Hàn Thành khẽ đảo, khóe miệng nở nụ cười đầy tà mị "Tôi không hề muốn kết hôn với cô."

"Vậy hôm nay anh tới gặp mặt làm gì?"

"Tôi không muốn kết hôn cô, nhưng ba tôi rất coi trọng ước định năm đó với ba cô. Nếu không phải bởi vì ba tôi, cô cho rằng tôi sẽ đến sao." Nụ cười của Nguyễn Hàn Thành càng châm chọc hơn, vô cùng ác độc và vô lại nói "Nói cho cô biết, tôi đã có người trong lòng rồi. Cô muốn kết hôn với tôi sẽ phải ký một bản khế ước bí mật, thời gian là một năm. Chúng ta sẽ chia phòng sống, trong vòng một năm không ai được can thiệp chuyện của nhau. Sau một năm sẽ ly hôn. Cô có thể không ký, dù sao người bị ép buộc cưới cũng không phải là tôi."

"Gia hạn khế ước, làm vợ chồng giả? Một năm sau có thể ly hôn?" Giản Trang hơi kinh ngạc, không ngờ anh ta dùng chiêu này.

"Đúng. Dù là quân cưới, chỉ cần nhà trai đồng ý thì có thể ly hôn. Đến lúc đó có thể tùy tiện tìm lý do là tính tình không hợp thì sẽ ly hôn được. Rất đơn giản. Cứ như vậy thì sẽ không tính là bội ước, hai bên cha mẹ cũng không thể nói gì." Nguyễn Hàn Thành hạ hê nghiêng đầu qua, tầm mắt lại nhìn vào Giản Trang lần nữa, hơi châm biếm nói "Theo tôi được biết, cô đã bị ba cô hạ lệnh, sau khi bị vệ sĩ bắt từ Mỹ về, lần này cô không kết hôn sẽ bị cắt đứt chân."

"Anh yên tâm, tôi ký. Nhưng anh đã có người yêu rồi, sao lại muốn làm kết hôn giả với tôi? Chẳng lẽ anh cũng bị ba anh bức hôn?" Không thể không nói phương pháp này của Nguyễn Hàn Thành là cách tốt nhất, vừa có thể không bị ba Giản bức hôn, cũng không cần lo lắng bản thân nhìn lầm người, gả lầm người lần nữa. Dù sao cũng chỉ là một khế ước hôn nhân, hữu danh vô thực, một năm sau có thể ly hôn, có cuộc sống riêng cho mình.

"Tôi vì cái gì mà kết hôn với cô cũng là chuyện riêng của tôi." Bị hỏi vấn đề này, nụ cười tà mị trên gương mặt tuần tú của Nguyễn Hàn Thành lập tức biến mất, giống như đeo mặt nạ, đổi thành khuôn mặt lạnh lùng, chất vấn "Chỉ hỏi cô một câu, cô có ký hay không?"

Giản Trang nhìn gương mặt tuần tú còn có chút tức giận của người đàn ông này, không nhịn được ôm bụng cười lớn không có hình tượng "Ha ha ha ——" Thì ra đây là nhược điểm của ác ma, vậy sau này cô dễ dàng rồi, không cần phải sợ anh!

Cô đột nhiên cười, mặt Nguyễn Hàn Thành đang lạnh như tờ giấy nhất thời mê mẩn, nghi hoặc nhìn cô "Cô cười cái gì."

". Không có, không có cười cái gì." Sau khi Giản Trang cười không hề kiêng dè gì hết, thở hơi hỏn hển giơ tay lên che khóe miệng còn sót nụ cười lại, nói "Đưa khế ước đó đây, tôi ký."

Sau khi cô vui vẻ cười to, không nói hai lời hỏi ngay khế ước anh đã chuẩn bị.

Có lẽ vì giờ phút này, trong con người màu trà của cô có một tầng hơi nước thật mỏng, làm cho ánh mắt của cô càng nhìn càng thấy sáng ngời, mê hoặc mắt của anh làm cho anh có một loại mê mẩn, giống như bị quỷ thần xui khiến không hề tức giận mà ngoan ngoãn lấy tờ khế ước đã chuẩn bị từ trong túi công văn ra.

Giản Trang cảm hai tờ khế ước, nhìn lướt qua một lần, bên trong khế ước giống như lời Nguyễn Hàn Thành nói, cũng không có chỗ nào quá đáng, cuối cùng còn bổ sung một điều, hoàn thành khế ước sẽ trả cho cô 100 vạn. Ừ, cũng không tệ, còn có tiền thù lao.

Cô hài lòng đọc xong, sau đó không nói hai lời ký tên họ vào cả hai tờ!

"Không ngờ, năng lực làm việc của tiểu thư nhà họ Giản không có nhiều, nhưng làm việc rất nhanh chóng, phóng khoáng." Nguyễn Hàn Thành tán thưởng cảm lấy khế ước cô đã ký, hài lòng cúi đầu xem xét.

Sau đó một giây, khi thấy tên của cô, nụ cười thỏa mãn của anh cứng đờ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô: "Giản Trang ngu ngốc, cô đùa giỡn với tôi?"

"Không có." Giản Trang làm bộ vô tội khoát khoát tay.

"Không?" Nguyễn Hàn Thành không hề khách khí cầm tờ khế ước đặt lên mặt bàn trước mặt cô, ngón tay thon dài chỉ vào chỗ cô đã ký tên "Vậy cô ghi như thế này là có ý gì? Cô muốn giở trò quỷ gì?"

Giản Trang nhìn theo ngón tay anh, nhàn nhạt nhìn sang cười nói: "Cái này, là tôi cố ý. Không có ý tứ gì quá lớn, vì biết anh có tiền nên muốn anh chi ra 20 vạn tệ trước. Dù sao bên trên khế ước anh cũng đã viết, một năm sau khi hoàn thành khế ước, thì cho tôi 100 vạn, tôi bây giờ muốn nhận trước chắc cũng không quá đáng nhỉ."

"Ai cũng cho rằng cô là kẻ ngốc, không ngờ cô lại dùng cách này đòi tiền, đầu óc cũng thông minh đó." Sắc mặt Nguyễn Hàn Thành khó coi tới cực điểm, ánh mắt lạnh lùng không hề có nhiệt độ, nhìn chằm chằm cô hồi lâu, hỏi "Có phải tôi đưa tiền cho cô, cô sẽ ký tên đảng hoàng hay không?"

"Chỉ cần anh đưa tiền, tôi tuyệt đối sẽ viết tên của tôi, hơn nữa sẽ nghiêm túc theo làm đúng chuẩn mực người vợ danh nghĩa của anh, tuyệt đối không can thiệp chuyện riêng tư của anh! Tôi nói lời giữ lấy lời, nói sẽ làm!" Giản Trang ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, làm bộ mặt phớt tình cam kết.

Không sai, cô mới vừa phóng khoáng ký tên là giả!

Bởi vì cô sống lại nhưng mẹ đẻ của cô còn bị bệnh, cô muốn kiếm tiền cho mẹ chữa bệnh. Nhưng bởi vì ba Giản đề phòng cô đào hôn, khóa hết thẻ ngân hàng của cô, mẹ Giản cũng cùng chung một chiến tuyến với ba Giản, một chút tiền lẻ cũng không cho cô, đi ra cửa có vệ sĩ đi theo, chuyện này làm sao cô có cách xài tiền được chứ?

Cho nên lúc ký tên, cô cố ý giữ lại một tay, ký chữ Giản Trang nhưng chữ 'Trang' viết ít đi vài nét bên phải.

Gương mặt tuần tú của Nguyễn Hàn Thành xanh mét, mặt lạnh lùng nhìn cô một lát mới mở miệng nói "Tôi cho cô một cơ hội nữa. Tiền tôi sẽ gửi vào tài

khoản cho cô."

"Tôi muốn tiền mặt!" Nguyễn Hàn Thành còn chưa nói hết, Giản Trang đã cắt ngang lời anh, nói "Bây giờ, anh lái xe mang theo tôi tới ngân hàng lấy tiền, sau đó đưa tôi đến một nơi. Tôi sẽ ký cho anh!"

"." Môi mỏng mím chặt, đáy mắt Nguyễn Hàn Thành chợt lóe sáng. Sau đó, ánh mắt lại u ám, con ngươi sâu thẳm đen như mực không thấy ánh mặt trời, trong ánh mắt lạnh lùng đến cực hạn, lãnh khốc như kiếm.

Giờ phút này ánh mắt của anh đã lạnh tới cực điểm, làm cho người ta cảm thấy run sợ trong lòng. Giản Trang bị anh nhìn cũng hơi sợ, nhưng vì khoản tiền kia, cô vẫn mạnh mẽ nhìn vào mắt của anh.

Sau một lúc lâu.

Nguyễn Hàn Thành đột nhiên nhếch môi cười tà mị "Tốt, tôi sẽ dẫn cô đến ngân hàng. Nhưng. Cô đi theo tôi cần chuẩn bị tâm lý thật tốt"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cô đứng lại đó cho tôi!

Thấy Nguyễn Hàn Thành đột nhiên lộ ra nụ cười, Giản Trang cảm thấy có mùi nguy hiểm. Nhưng vì tiền thuốc thang cho mẹ nên cô chỉ biết nhắm mắt đi ra khỏi quán cà phê với Nguyễn Hàn Thành.

Vệ sĩ đứng chắn ở cửa muốn đi theo Giản Trang, nhưng vừa thấy tiểu thư nhà mình và vị hôn phu cùng nhau ra ngoài, cặp đôi đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm, vệ sĩ cũng không làm kỹ đã cản mũi, tự động rút lui.

Giản Trang đi theo sự dẫn dắt của Nguyễn Hàn Thành, ngồi lên xe việt dã của anh, đến một ngân hàng gần đó rút 20 vạn rồi bỏ vào một túi nilong màu đen.

Nguyễn Hàn Thành lái xe, nhìn sang Giản Trang đang ôm một đồng tiền trong ngực: "Cô tại sao nhất định phải cầm tiền mặt? Ôm 20 vạn tiền mặt trong ngực cô không thấy mệt sao?"

"Tôi thích, anh đừng xen vào." Giản Trang cố gắng ôm chặt tiền trong tay hơn. Tất cả tài khoản mang tên cô đều bị khóa, dĩ nhiên chỉ có thể cầm tiền mặt rồi.

Nguyễn Hàn Thành nhìn cô khinh thường, gương mặt tuấn tú khẽ nở nụ cười khinh miệt "Cô đừng tự mình đa tình, tôi cũng lười quản cô."

"Tốt nhất là đừng can thiệp vào chuyện của tôi." Giản Trang nhìn thẳng về phía trước, không thèm nhìn anh một cái, hoàn toàn đáp lễ lại vẻ ngạo khí lúc ban đầu gặp mặt của anh, nói "Bây giờ lái xe đến đường Hoa Lộ, khu đô thị mới."

"Khu đô thị mới?" Mắt của Nguyễn Hàn Thành lại lướt qua người cô lần nữa, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm cô, sau đó thu hồi tầm mắt gạt đầu "Cô ngồi cho vững."

"Đi nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian đâu." Giản Trang không vui ra lệnh, đáy lòng lại âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, may người đàn ông này không hỏi nhiều, nếu không cô cũng không biết giải thích như thế nào.

Khu đô thị mới cách trung tâm thành phố rất xa. Sau khi mẹ trùng gió đang nằm trị liệu ở bệnh viện nhân dân khu đô thị mới, nhưng chi phí phẫu thuật chưa trả được cho nên bệnh viện không phẫu thuật. Đợi cô mang số tiền này đến, là có thể nhanh chóng phẫu thuật.

.

Sau một giờ.

Trong chiếc xe việt dã Land Rover màu đen đang chạy trên đường quốc lộ hẻo lánh đang không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết!

"A. Anh điên rồi sao, anh chạy nhanh như vậy làm gì! 120 km/h!"

"Nguyễn Hàn Thành, anh chạy chậm một chút, nhanh quá!"

"Anh mặt than kia, tôi nói anh chạy chậm một chút, anh không nghe thấy sao ——"

Câu cuối cùng Giản Trang dường như rống lên vào lỗ tai của Nguyễn Hàn Thành!

"Mới chạy tốc độ này mà cô đã kêu gào thảm thiết như vậy rồi sao?" Nguyễn Hàn Thành bị cô la hét, lỗ tai cũng cảm thấy đau, không vui nhả mày lại rồi mạnh mẽ đạp chân ga chạy càng nhanh hơn.

"Anh muốn chết hả, lái xe nhanh như vậy, anh muốn." Giản Trang kích động nói chưa xong hai chữ 'đầu thai' thì tiếng nói ngưng bật "Nôn." Nơi cổ họng không ngừng dâng trào nâng một cảm giác buồn nôn mãnh liệt, cô nhanh chóng dùng tay che miệng lại, ngửa đầu cố gắng đè xuống cảm giác buồn nôn.

Tên khốn kiếp này!

Cô cuối cùng cũng đã biết, trong miệng Nguyễn Hàn Thành nói "Chuẩn bị tâm tư" kia là có ý gì.

Nguyễn Hàn Thành thật sự quá đen tối, trong nội thành đông đúc vẫn chạy từ từ bình thản nhưng vừa đến khu vắng vẻ này thì lập tức đạp mạnh chân ga chạy nhanh như vũ bão, còn cố ý lái quẹo trái quẹo phải, lúc đang chạy nhanh đột nhiên lại thắng xe lại làm cho cô không kịp chuẩn bị ngã người tới trước, nhiều lần như vậy thiếu chút nữa đụng vào kính chắn gió.

Hơn nữa chỉ mới thắng gấp vài lần, cô chưa từng được huấn luyện đặc biệt nên không ngừng hoa mắt chóng mặt, cảm giác buồn nôn giống như là từng đợt sóng một tầng tầng đánh tới!

Cứ tiếp tục chạy như vậy, nếu cô mở miệng thì thật sự sẽ ói ngay trên xe của anh.

Đến lúc đó, hình tượng của cô sẽ bị hủy sạch!

Về sau cô lấy cái gì để đối diện anh?

"A... Cô muốn ói sao?" Nguyễn Hàn Thành nghe tiếng nôn mửa của cô, liếc xéo cô một cái, gương mặt cương nghị bình thản nói "Chắc chắn, mới vừa rồi là người nào nói không có thời gian, nói tôi chạy nhanh lên? Thế nào bây giờ lại ỉu xiu như vậy hả? Tôi nói với cô, cô mà dám ói trên chiếc xe yêu thích của tôi, tôi sẽ đạp cô một cước bay ra ngoài."

Anh nói chuyện nhưng chân ga dưới chân không hề nói lời, xe giống như con ngựa hoang mất cương tiếp tục chạy như điên.

Tên khốn này! Giản Trang oán hận nhìn anh, trầm giọng nói "Không muốn tôi ói ở trên xe của anh thì xin anh chạy chậm lại một chút."

"Ha ha." Nguyễn Hàn Thành giống như vừa nghe được một câu chuyện cười, nhếch miệng cười lạnh "Ba mẹ cô dạy cô cầu xin người khác như vậy sao? Cầu xin người khác thì cũng nên có bộ dạng của một người đang cầu xin chứ."

Tôi không cảm thấy đạp lên khuôn mặt tuần tú của anh, không hủy đi dung nhan của anh đã coi như là khách khí với anh rồi, còn cầu xin anh? Giản Trang đang nghĩ tới căn răng nghiêng lợi như vậy trong lòng, lồng ngực đột nhiên lại xông lên một cảm giác nôn mửa, cảm giác buồn nôn đã dâng đến cổ họng, cô vội vàng che miệng rồi vuốt ngực cho xuống.

"Câu vừa rồi của tôi cũng không phải đùa giỡn. Cô thật sự ói ở trên xe tôi, tôi bảo đảm sẽ đạp cô và cục tiền của cô xuống xe." Ngay sau đó giọng của Nguyễn Hàn Thành lại vang lên, nguy hiểm nhắc nhở cô hậu quả của việc nôn trên xe của anh.

Nơi này là vùng ngoại ô rất vắng vẻ, xe đi lại không có bao nhiêu chứ đừng nói taxi. Nếu bị đuổi xuống xe ở ngay đây, bệnh viện cũng đừng nghĩ tới, có thể đi ra khỏi đoạn đường này mới là vấn đề.

Nguyễn Hàn Thành —— xem như anh lợi hại!

Giản Trang cắn hận trong lòng nhưng vẫn mạnh mẽ nhếch khóe miệng, tặng cho khuôn mặt thối của Nguyễn Hàn Thành một nụ cười, thái độ thành khẩn cầu xin: "Cầu xin anh chạy chậm lại một chút, tôi say xe, không chịu nổi nữa. Cầu xin anh đừng chạy nhanh như vậy nữa."

"Ừ, thái độ cũng không tệ lắm." Người đàn ông thoả mãn gật đầu, bày ra bộ dáng lãnh đạo đang đi thị sát công việc của cấp dưới, tiếp tục yêu cầu "Nhưng không có danh xưng, hơn nữa giọng nói không đủ dịu dàng, không có mùi vị của con gái."

"." Gào thét, lòng Giản Trang bốc hỏa, hung hăng hít thở mấy hơi mới nhịn xuống được, nở nụ cười hạ thấp giọng nói, ôn nhu giống như tiểu thiếp thời cổ đại nói "Đại thiếu gia Nguyễn, van cầu anh chạy xe chậm lại chút, người ta không chịu nổi nữa, say xe đến choáng váng đầu óc muốn ói rồi, anh xem tôi thật đáng thương, hạ tốc độ thôi."

Nguyễn Hàn Thành nghe xong, khóe môi nhếch lên một nụ cười, gương mặt tuần tú xuất hiện nụ cười xấu xa "Giản ngu ngốc, cô thật sự làm cho tôi mở rộng tầm mắt, cái này cũng được coi là 'dịu dàng' sao? Tôi thật sự hoài nghi cô có phải là con gái hay không đó! Giọng làm nũng của cô so với tiếng mèo động tình vô cùng giống nhau."

"."

Lúc này thì Giản Trang hoàn toàn hóa đá, hòa khí trong đầu trong nháy mắt cũng dập tắt! Còn nói được cái gì tốt hơn sao? Nói như thế nào cũng không đúng!

"Nhìn bộ dạng thảm hại của cô, người không biết còn tưởng rằng tôi đang khi dễ cô." Khóe mắt Nguyễn Hàn Thành liếc thấy vẻ mặt cứng nhắc của cô, nụ cười bên khóe môi càng đậm hơn, giả bộ với tôi nói "Nhưng tôi không có khi dễ cô, nói cô cầu xin tôi là chỉ đùa với cô thôi, ai biết cô lại nghiêm túc

như vậy."

"." Người ngồi ở vị trí kế tài xế vẫn trầm mặc, giống như một bức tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích.

"Được rồi, đừng bày ra bộ mặt như trái khế qua cho tôi xem nữa, tôi chạy chậm lại." Lúc này Nguyễn Hàn Thành đã vô cùng vui vẻ rồi, hài lòng từ từ giảm tốc độ xe xuống. Ngay cả con người đen nhánh luôn lạnh lùng giờ phút này cũng có mấy phần ý cười, làm cho ánh mắt của anh càng sáng hơn, giống như viên ngọc lưu ly vậy.

*

Mười mấy phút sau đã đến được đường Hoa Lộ, khu đô thị mới.

Cả đường đi, Giản Trang không nói nửa câu.

"Đến rồi. Cô nói đến đường Hoa Lộ, xuống xe thôi." Nguyễn Hàn Thành tắt máy, quay đầu nhìn Giản Trang đang ngồi bên cạnh ghế tài xế nói.

Toàn thân Giản Trang cứng ngắc nhưng vừa nghe Nguyễn Hàn Thành nói câu kia, lập tức vươn tay mở cửa xe, nhanh chóng bước xuống xe!

Sau khi xuống xe, cô đi chưa được mấy bước lại đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người trở lại xe vội vã, đứng ở bên ngoài cửa xe cúi người xuống, lọt nửa người trên vào trong buồng xe cầm túi nylon ra ngoài.

Nguyễn Hàn Thành lười biếng nghiêng người qua thì thấy cô khuôn mặt tái nhợt của cô đang dùng sức cầm túi nylon lên

Đồng tiền kia không nhẹ, lúc này Giản Trang dường như mệt lả, dùng hết sức lực để giữ túi tiền nhưng anh không hề có ý định giúp cô.

Đang thương thức đáng về khổ sở cầm túi tiền của Giản Trang lại đột nhiên thấy Giản Trang dừng lại, cơ thể run rẩy liên tiếp, mở miệng ‘nôn’ ào ào về phía anh.

Trong nháy mắt, một đồng sền sịch "Nóng hổi" cùng một mùi hôi thối xuất hiện trong mắt anh, dính toàn bộ trên ghế xe và vạt áo của anh

Sau khi nôn xong, người đầu xỏ cũng cảm thấy kinh sợ, há hốc miệng kinh ngạc nhìn ‘kết tã’ của mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt đã rơi vào trạng thái khiếp sợ "Thật xin lỗi!" buông ra những lời này xong thì nhanh chóng cầm túi tiền lên chạy trốn!

Nguyễn Hàn Thành đã hoàn toàn ngậy ngậy cả người, anh khiếp sợ nhìn cảnh tượng bừa bãi trước mặt mình, cho đến khi Giản Trang chạy trốn anh mới lấy lại tinh thần, gương mặt tuấn tú cứng đờ, rộng to đuổi theo: "Cô đứng lại đó cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đi gặp người trong lòng của anh?

"Trang Trang." Mẹ Giản cười khanh khách đi tới sau lưng Giản Trang, dịu dàng vuốt ve tóc của cô, mừng rỡ nói: "Mới vừa rồi Hàn Thành gọi điện thoại tới, muốn tới đón con đi ra ngoài hẹn hò. Không ngờ con và Hàn Thành tiến triển rất nhanh chóng, làm tốt lắm, tiếp tục cố gắng!"

"Cái gì? Nguyễn Hàn Thành tới tìm con đi ra ngoài hẹn hò?" Giản Trang ngỡ ngàng sau đó nét mặt đầy khiếp sợ. Nguyễn Hàn Thành tìm cô ‘hẹn hò’? Nói giỡn, anh tìm cô ‘báo thù’ thì có!

Ngày hôm qua cô nôn ở trong chiếc xe yêu thích của anh, sau đó trốn bán sống bán chết.

Mà Nguyễn Hàn Thành chưa quen thuộc đường phố khu đô thị mới, cộng thêm cửa xe cũng không khóa, sau khi đuổi theo một con đường, không thể làm gì khác hơn là tức giận mà thôi.

Cô ôm đồng tiền chạy như điên đến bệnh viện nhân dân, giấu tên đồng toàn bộ tiền viện phí cho mẹ cô, sau đó len lén đứng ở cửa phòng bệnh nhìn mẹ, cậu đang đứng trước giường bệnh để chăm sóc mẹ, bởi vì chưa phẫu thuật nên mẹ vẫn ở trạng thái nửa hôn mê, chắc hẳn chuyện cô ngã chết cậu cũng không dám nói cho mẹ biết.

Cô chỉ liếc mắt nhìn trong lòng đã chua xót đến rơi nước mắt, chạy đến toilet khóc rống lên, khóc đã rồi mới rửa mặt về nhà.

Lúc đó còn nghĩ, coi như Nguyễn Hàn Thành thích chiếc xe đó như thế nào đi nữa nhưng cô chạy thì anh cũng không thể làm gì, không thể nào chạy đến nhà họ Giản trừng trị cô một trận?

Nhưng không ngờ —— anh thật sự làm như vậy!

"Mẹ, Nguyễn Hàn Thành nói mấy giờ tới đón con?" Giản Trang lấy lại tinh thần nhanh chóng hỏi. Cô phải thừa dịp Nguyễn Hàn Thành còn chưa tới trước nhà nhanh chân chạy trước!

"Nói là buổi chiều 2 giờ."

Mẹ Giản đang nói, tiếng chuông cửa đã vang lên.

"Thật là trùng hợp, vừa nhắc đã đến rồi." Mẹ Giản xoay người, cười cười đi tới cửa chính mở cửa.

Nguyễn Hàn Thành cao lớn đứng nghiêm ở ngay cửa ra vào, anh mặc áo sơ mi màu nâu sẫm cổ chữ V, áo sơ mi may thủ công tỉ mỉ, tất cả đồ mặc trên người anh đã phô bày ra tất cả vẻ đẹp cơ thể của anh. Bên dưới anh mặc quần tây màu nâu nhạt thẳng tắp, cổ áo sơ mi không đeo caravat, cũng không gài nút quy củ cứng ngắt mà để tự nhiên lật ra ngoài, tùy ý thả hai nút trên cùng lộ ra da thịt màu đồng rắn chắc dưới lớp áo.

Quần áo hôm nay của anh mát mẻ, thoải mái, gọn gàng, hơi thở nam tính mẽ hoặc, rất có sức sống, thoát đi bộ dạng nghiêm túc lần đầu gặp gỡ.

Lúc này tay anh cầm một bó hoa bách hợp, nho nhã khom người chào hỏi mẹ Giản: "Di Giản, di khỏe chứ ạ, cháu tới đón Trang Trang ra ngoài ăn một bữa cơm, có thể không ạ?"

"Aizzz, đương nhiên là có thể, để đi đi gọi Trang Trang ra!" Bị Nguyễn Hàn Thành khen, mẹ Giản càng tao nhã hơn, nhanh chóng xoay người quay về phòng khách 'xách' Giản Trang đang muốn bỏ trốn đây tới trước mặt Nguyễn Hàn Thành, mập mờ nói "Hai đứa đi chơi đi, chơi vui vẻ."

"Không không, con còn có chuyện chưa làm xong, con không muốn đi." Thấy người đàn ông bên cạnh, Giản Trang giống như chuột thấy mèo, còn chưa đứng vững đã nhanh chóng quay lại.

Mẹ Giản còn tưởng cô xấu hổ, ném lại một câu "Con cứ mạnh dạn đi chơi đi!" Đóng mạnh cửa gỗ lại "Rầm!"

Cửa chống trộm của biệt thự đóng lại, bốn phía nhanh chóng yên tĩnh.

Một cơn gió thổi qua.

Giản Trang mơ hồ cảm thấy sau lưng mình từ từ có một luồng khí lạnh.

"Ha ha. Ha ha." Sau lưng giống như có một ánh mắt sắc như dao đang đâm vào lưng Giản Trang, đáy lòng cô dâng lên cảm giác vô cùng bất an, cô kìm nén thật lâu cũng không nghĩ ra nên mở lời như thế nào, không thể làm gì khác là cười khan hai tiếng.

"Cô muốn ngoan ngoãn ưu nhã đi theo tôi hay để khiêng cô như khiêng bao hàng đi đây?"

Giọng nói của Nguyễn Hàn Thành từ từ vang lên ở sau lưng, lạnh nhạt và bình tĩnh như nước.

"Ha ha." Giản Trang tiếp tục cười gượng, đe dọa nhưng rất bình tĩnh, đúng là xuất thân từ bộ đội, không hề đùa giỡn mà giết con mồi ngay lập tức, không có lựa chọn, cô chỉ có thể nói "Tôi đi với anh."

"Rất tốt. Đi theo tôi, lên xe."

Người đàn ông bỏ lại những lời này rồi xoay người bước đến chiếc Lamborghini màu đen đang đậu dưới một bóng cây bên đường.

Giản Trang ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, thấy chiếc Lamborghini kia cô hơi nghi ngờ, người này không phải thích xe việt dã Land Rover sao? Tại sao hôm nay lại đổi thành Lamborghini rồi?

.

Xe thể thao nhanh chóng ra khỏi khu biệt thự.

Dọc theo đường đi xe chạy bình thường, người đàn ông đó từ đầu đến cuối không có nói thêm câu nào nữa.

"Anh dẫn tôi đi đâu?"

Giản Trang không thể im lặng được nữa, xe đã ra khỏi nhà họ Giản càng ngày càng xa, dường như là chạy về phía Tây thành, ở Tây thành có một nơi gọi là Bất Dạ Thành, khu vực đó rất phồn hoa, khắp nơi đều là hộp đêm quầy rượu, người ra vào rất nhiều tầng lớp khác nhau, nhiều nhân vật trong bang phái hắc đạo cũng tụ tập ở đó, thường xuyên đánh nhau, cướp bóc.

Anh ta lại suy nghĩ là chiều thức gì nữa đây? Chẳng lẽ mang cô đến đó hạ độc thủ?

"Ngày hôm trước ói ở trên xe của anh không phải là tôi cố ý, chuyện đó thật sự là điều ngoài ý muốn! Nếu không phải là anh cố ý lái xe lạng lách, tôi có thể ói sao? Hơn nữa, tôi cũng đã nhìn cả một đường đi, nếu lúc tôi lấy túi tiền, anh đưa túi cho tôi thì ta tuyệt đối sẽ không ói ở trên xe của anh. Tôi khi đó đã chịu đựng đến cực hạn." Giản Trang giải thích mọi chuyện, nói chuyện ngày hôm trước cô cố nén suốt đường đi, cố gắng giải hòa "Chuyện này. Cũng không thể trách tôi hoàn toàn, anh cũng có một nửa trách nhiệm. Dĩ nhiên, ói lên xe của anh, làm dơ bẩn xe của anh, tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn, toàn bộ tiền rửa xe tôi sẽ trả, như vậy còn chưa được sao? Nhất định phải đánh tôi anh mới hả giận sao?"

"Nếu không phải lúc ký tên cô chơi xấu, tôi sẽ cố ý chinh cô sao. Hơn nữa, cô chịu trách nhiệm hoàn toàn? Cô chịu nổi sao?" Giản Trang vừa nói xong, Nguyễn Hàn Thành vốn đang trầm mặc đột nhiên môi nhếch lên, lộ vẻ lạnh lùng, hàm chứa ý cười châm chọc "Chiếc xe việt dã Land Rover kia sản xuất 2 năm trước 'là bản số lượng có hạn', toàn thế giới chỉ có 350 chiếc, tôi muốn mua nó phải tốn biết bao là công sức, đã bỏ ra gần 10 triệu mới có được nó. Cô muốn phụ trách, xin hỏi cô bồi thường nổi sao?"

"." Chiếc xe việt dã đó thật là đắt.

"Sao không nói nữa. Dù có lấy hết tiền ngân hàng của cô liệu có mua nổi nó không?"

"Thật sự tiền của tôi không nhiều như vậy." Giản Trang cúi đầu cam chịu, nói "Anh muốn như thế nào mới hả giận, cứ việc nói thẳng ra. Tôi sẽ im lặng cho anh xử lý."

"Xem ra cô cũng rất khí khái, sao hôm đó lại bỏ chạy?" Mắt Nguyễn Hàn Thành khê đảo, dùng đuôi mắt liếc cô, khinh thường nói "Cô yên tâm, tôi là Nguyễn Hàn Thành vẫn có tư chất, không đánh con gái. Cô nếu không bồi thường nổi, tôi cũng không cần cô bồi thường, chỉ cần cô làm được hai việc cho tôi, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô nữa."

"Hai việc?"

"Thứ nhất, giấy khế ước, hôm nay phải ký kết cho xong tờ khế ước đó cho tôi." Nụ cười bên khóe môi của Nguyễn Hàn Thành thu lại, không có nụ cười, đường cong khuôn mặt càng căng thẳng hơn, có vẻ cương quyết kỳ lạ. Anh liếc mắt nhìn cô, tròng mắt đen nhánh thâm thúy như màn đêm, ánh mắt lạnh lùng, bá đạo ra lệnh "Thứ hai, cô lấy danh nghĩa vị hôn thê, theo tôi đi gặp người trong lòng của tôi."

"." Anh nói gì? Giản Trang nghe vô cùng nghiêm túc, nhưng nghe được câu này thì kinh ngạc nhìn anh "Tôi không nghe lầm chứ, anh để tôi, đi gặp 'người yêu' của anh?"

"Cô không có nghe lầm."

"Anh đùa gì thế? ! Anh gặp người yêu của anh, tôi không có ý kiến, nhưng anh tại sao phải lôi kéo tôi đi chung? Tôi lấy danh nghĩa vị hôn thê của anh đi gặp bảo bồi tâm can của anh, người trong lòng của anh còn không hận chết tôi sao? Tình địch gặp nhau sẽ rất tức giận đó! Tôi không muốn đi để bị cô gái của anh đánh!" Giản Trang cất cao giọng, khoát tay cự tuyệt, có làm không, chuyện bị đánh không phải là chuyện có thể mang ra đùa giỡn được.

Mặt Nguyễn Hàn Thành lạnh lùng, nói với cô vô cùng dứt khoát "Hôm nay cô phải đi gặp cô ấy. Chuyện này, cô không có lựa chọn khác!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh là Nguyễn Thiếu Dật?

Tây thành.

Lúc này đã chạng vạng tối, mặt trời từ từ ngã về tây, ánh nắng vàng rực rỡ ban ngày đã dần biến mất thay bằng ánh sáng đỏ nhạt duy nhất. Ánh sáng màu đỏ vô cùng tang thương, đường chân trời như nhuộm một đóa hoa hồng buồn bã.

Giản Trang chán ngán đứng ở lối dành cho người đi bộ hình răng cưa, ngắm nhìn bốn phía.

Nơi này được mệnh danh là khu ăn chơi về đêm, hai bên đường không phải quán bar thì là hộp đêm, ban ngày không có bao nhiêu người, nhưng về đêm nơi này sẽ ngẹt xe như nước, dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Trước cửa hộp đêm là đèn nê ông, biển quảng cáo khổng lồ bắt đầu sáng lên, xe hơi đậu ngoài cửa Dạ Tràng càng ngày càng nhiều.

Nguyễn Hàn Thành vào hộp đêm đã gần nửa giờ, cô đã đợi lâu đến mức mất hết kiên nhẫn.

Thật sự nhàm chán hết sức, Giản Trang đang chơi trò chơi, đi dọc theo một lối nhỏ dành cho người đi bộ mà không để cho mình té xuống.

Vừa đi về phía trước khoảng mười bước, Giản Trang đang hăng say lại đột nhiên ngừng chân lại, trợn to hai mắt sững sờ nhìn về phía trước. Xe hơi phía trước bỗng nhiên ngừng lại!

Cơ thể Giản Trang cứng ngắt, kinh ngạc nhìn chiếc xe ferrari dừng ở trước mặt mình không xa, xe ferrari màu đỏ chót dừng ở ven đường vô cùng bất mắt, mà càng làm cho người ta bất mắt hơn là chiếc xe đang lắc lư dữ dội!

Mới nhìn cô cho rằng bản thân mình bị hoa mắt, dùng sức dụi dụi mắt rồi nhìn lại một lần. . . Không sai, chính xác là đang lắc lư, rất có tiết tấu, từ biên độ nhỏ sau đó nhanh chóng lắc mạnh hơn.

Đây là chuyện gì?

Giản Trang ngạc nhiên nhìn thân xe, tầm mắt từ từ nhìn vào cửa kính trước của xe thể thao.

Vì để tiện cho việc kiểm tra của cảnh sát giao thông, cho nên cửa kính trước của xe hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn thấy rất rõ ràng tình hình bên trong buồng xe.

Theo tầm mắt dần dần nâng lên, đập vào mắt cô là một đù làm máu sôi trào, cảnh tượng nóng bỏng muốn phun máu mũi!

Cô nhìn thấy bên trong buồng xe nhỏ, ở trên ghế sau có hai cơ thể đang dây dưa thật chặt với nhau. Nằm trên ghế sau là một cô gái tóc màu vàng kim gọn sóng, mái tóc quần xỏa xuống, che lại hơn phân nửa khuôn mặt cô gái kia, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng câu hồn mê người vô cùng hấp dẫn, môi đỏ mọng khê hé yêu kiều giống như đang rất thích thú.

Bờ vai xinh đẹp no đủ của cô gái lộ ra, váy dài liền thân màu tím mặc trên người cô gái cũng bị người đàn ông đó nhấc lên, đôi chân thon dài kêu gọi quần quanh eo người đàn ông, dong đưa theo động tác kịch liệt của người đàn ông. Mà người đàn ông đè trên người cô gái còn mặc quần áo nghiêm chỉnh, tây trang còn mặc trên người rất nghiêm chỉnh.

Hai cánh tay thon dài của cô gái ôm cổ người đàn ông, đôi tay không ngừng vuốt ve tới lui trên sống lưng của người đàn ông, vuốt ve qua lại giống như tìm kiếm sự an ủi, lại giống như đang trêu đùa người đàn ông. Hơn nữa cơ thể của cô cũng nghênh hợp động tác của người đàn ông, nhiệt tình đáp lại động tác dữ dội của người đàn ông, vô cùng kích động.

Thật là vận động khí thế ngất trời! Hai người ở trong buồng xe như đang vào chỗ không người, triền miên vô cùng chuyên chú.

Giản Trang đứng trước đầu xe, cách xe thể thao khoảng 2, 3 mét, cô gái trong xe vừa đứng đối mặt với cô, nhưng giống như không nhìn thấy cô tiếp tục lấy lòng người đàn ông kia vô cùng hưng phấn.

Rõ ràng đã thấy cô xuất hiện còn có thể không xem ai ra gì tiếp tục vui vẻ, tinh thần chuyên chú và tâm lý cứng rắn này làm Giản Trang ghen hờn nhìn chăm chăm, cảm phục từ tận đáy lòng!

"Được. Được."

"Hình ảnh vô cùng sống động." Giản Trang nhìn hình ảnh như dầu sôi lửa bỏng trước mắt, cảm khái thành tiếng theo bản năng, nhưng mới vừa nói mấy chữ đã nghe từ sau lưng truyền đến những lời này.

"Đúng đúng, tôi định nói những lời này!" Giản Trang kích động gật đầu thật mạnh, đồng ý nói "Thật sự là rất mạnh mẽ, không nghĩ tới thanh niên bây giờ lại cởi mở như vậy, ban ngày mà ở trong xe." Lời nói đột nhiên dừng lại, cảm xúc của Giản Trang ngưng lại, cơ thể cứng đờ, hé mở miệng, còn giữ hình dáng nét miệng ngay chữ cuối cùng đó.

Giọng nói này. Cô bất tri bất giác nhớ tới, đây là giọng nói của Nguyễn Hàn Thành! Nguyễn Hàn Thành tại sao lại xuất hiện sau lưng cô? Anh không phải đang nói chuyện với người yêu của anh sao?

Ông trời ơi!

Giản Trang gào thét trong lòng, giọng nói của Nguyễn Hàn Thành lại vang lên: "Cô cảm thấy rất đẹp mắt sao? Rình coi người khác đánh dã chiến. Tôi thật sự không ngờ, Giản ngu ngốc như cô còn có sở thích đặc biệt như vậy."

"Tôi không có!" Giống như bị làm nhục, Giản Trang quay người lại phản bác theo bản năng "Tôi chỉ là vô ý nhìn thấy mà thôi."

"Thật sao?" Thấy mặt Giản Trang đỏ bừng, xoay người giải thích, Nguyễn Hàn Thành nhấc hai tay bao xung quanh, trêu chọc "Ai biết có phải là cô có hảo sắc hay không. Nếu cô muốn làm, không cần phải đi nhìn người khác, cầu xin tôi là được, cầu xin tôi dạy cho cô."

"." Mặt Giản Trang tối sầm lại, nhìn anh chăm chăm hồi lâu, đột nhiên bật cười giảo hoạt "Anh không phải cũng nhìn sao? Chẳng lẽ anh cũng là người có sở thích này? Hơn nữa, tôi, đối với anh cũng không có hứng thú, nếu tôi muốn tìm ai đó để làm thì người đàn ông kia cũng không tới phiên anh. Còn nữa, anh không phải đi tâm tình với người yêu sao, nhanh như vậy đã ra ngoài làm gì?"

Nửa giờ trước, Nguyễn Hàn Thành lái xe đến trước cửa một hộp đêm, không nói lời nào lôi cô đi vào phòng hóa trang phía sau hộp đêm, nhanh chóng tìm được một cái lưng đeo dây đàn ghi-ta, một cô gái tóc dài mặc quần áo thể thao màu trắng, cô gái đó có lẽ tuổi cũng xấp xỉ cô, tóc dài cột đuôi ngựa, nhưng khi xoay người lại là một khuôn mặt búp bê tính xảo.

Cô gái kia tên là Tô Vi, người yêu của Nguyễn Hàn Thành.

Lại nói, cô cũng tò mò, Nguyễn Hàn Thành là một người đàn ông làm việc ngang ngược, nói chuyện ác độc sẽ thích cô gái kiểu gì. Cô đã đoán qua vô số loại cô gái nhưng không ngờ lại là một cô gái đơn giản, gọn gàng như vậy.

Khuôn mặt cô gái kia rất thanh thuần, nhưng khóe mắt lơ đãng toát lên vẻ nũng nịu vốn có của các cô gái.

Khi cô gái thấy Nguyễn Hàn Thành lôi kéo tay cô, ý nói cô là 'vị hôn thê', khóe mắt cô gái đang phẫn chấn xuôi xuống, đáy mắt rõ ràng có chút đau

thương, nhưng giây tiếp theo lại cười nói "Vậy sao, vậy thì chúc phúc cho hai người, như vậy rất tốt, về sau không cần tìm tôi nữa."

Rõ ràng chi tiết như vậy, nhưng Nguyễn Hàn Thành lại giống như không thấy, nói tiếp: "Tháng tới tôi và cô ấy sẽ kết hôn, chúng ta là chỗ quen biết, đã quen biết nhiều năm như vậy, cô sẽ tham gia hôn lễ của tôi chứ?"

"Thật xin lỗi, hiện tại tôi rất bận, có rất nhiều việc phải làm, tôi không giống đại thiếu gia như anh, có tiền có vị, không phải lo ăn lo uống. Tôi phải kiếm tiền, không có thời gian." Cô gái nói xong, đeo cây đàn ghi-ta rồi rời khỏi.

Nguyễn Hàn Thành lúc này nhanh chóng buông tay cô ra, bắt lấy cổ tay cô gái đang rời đi "Đừng đi, tôi còn có lời còn chưa nói hết." Sau đó gương mặt quét về phía cô, cho cô một ánh mắt ý 'cút nhanh lên'

Rất tốt, giây phút lợi dụng cô đã xong, nên cô vui mừng hơn hờ đi ra. Lại phát hiện nơi này không có taxi, cô không quen đường, một mình cũng không thể quay về, chỉ có thể đợi của anh ra.

Lúc Nguyễn Hàn Thành thấy Tô Vi, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt nặng nề, sao bây giờ lại là vẻ mặt đối phó vô lại như vậy? Chẳng lẽ đã nói chuyện ổn thỏa rồi hả ? Hai người lại hòa hợp rồi hả ?

Giản Trang nghĩ mãi không ra, lại nghe giọng lãnh khốc của Nguyễn Hàn Thành: "Tôi nói, chuyện của tôi, cô không có quyền can thiệp, cho nên cô cũng đừng hỏi."

"Anh yên tâm, tôi cũng không muốn quản chuyện của anh." Giản Trang giống như không nghe thấy nhếch môi cười, nụ cười chứa đựng giả hoạt nói "So sánh với anh, tôi có hứng thú với người đàn ông mạnh mẽ trên xe kia hơn."

"Chỉ bằng vào cô, người ta sẽ để ý?" Nguyễn Hàn Thành bữu môi khinh thường, đảo con mắt nhìn người đàn ông trong xe.

Trận vận động kịch liệt trong xe đã kết thúc, người đàn ông nằm trên người cô gái đã xoay người ngồi chỗ tài xế chỉnh lại cổ áo của mình.

Sau khi thấy người đàn ông kia, vẻ mặt hài hước của Nguyễn Hàn Thành lập tức cứng đờ, cặp mắt nhìn chăm chú người người đàn ông kia, lạnh lùng nói ba chữ: "Nguyễn Thiếu Dật!"

Nguyễn Thiếu Dật? Giản Trang cũng lập tức nhìn lại người đàn ông trong xe, kinh ngạc nói: "Không thể nào, anh ta là Nguyễn Thiếu Dật? Người đàn ông mạnh mẽ chơi đùa với phụ nữ ngay trong xe lại là em thứ ba của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đừng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xem như anh lợi hại!

Mấy ngày nay ở nhà họ Giản, đã nghe ba Giản nói con trai thứ ba nhà họ Nguyễn là một hoa hoa công tử. Nhưng không ngờ, Nguyễn Thiếu Dật lại làm chuyện phong lưu mạnh bạo hơn nhiều so với đồn đãi!

Đường đường là con thứ ba của một gia đình cán bộ cao cấp, cư nhiên chơi đùa con gái ngoài đường phố!

Nguyễn Hàn Thành sau khi chứng kiến người đàn ông trong xe, không trả lời vấn đề của Giản Trang, đi thẳng về phía xe thể thao, đứng nghiêm bên cửa xe, giờ tay lên, dùng khớp xương đốt ngón tay đập cửa sổ xe.

Giản Trang đứng phía trước xe thể thao thấy rõ ràng, gương mặt anh tuấn của người đàn ông ngồi chỗ tài xế nhăn mày nhăn mồm cửa sổ xe: "Ai vậy, gõ cái gì mà gõ?"

Nguyễn Hàn Thành đứng ở bên ngoài cửa xe không hề biểu cảm, hơi thấp đầu xuống, quai hàm cứng ngắt, đường cong gương mặt cũng trở nên vô cùng lạnh lùng, trầm giọng trả lời "Theo cậu nói, tôi là ai?"

"." Người đàn ông ngồi trong xe ngẩn ra, đợi đến khi thấy rõ ràng người đến là ai, nét mặt ngơ ngẩn lập tức khôi phục vẻ đẹp trai, ngẩng đầu lên, mắt nhỏ dài nhũu lại, đuôi lông mày khẽ cong, cười tươi rói "Ai da, đây không phải là anh cả sao? Thật là trùng hợp, thế nào lại gặp ở chỗ này?"

Nguyễn Thiếu Dật hoàn toàn không lộ vẻ lúng túng, cười sang sảng như ánh mặt trời, cũng không xem chuyện tình 'trên xe' là gì ghê gớm, hết sức hào phóng lấy một gói thuốc lá nổi tiếng Hoàng Hạc đưa tới trước mặt Nguyễn Hàn Thành "Anh cả, chẳng lẽ anh cũng ra ngoài 'phóng khoáng' sao? Có quen thuộc nơi này không, em cũng biết chút chút đó." Anh nở nụ cười tươi rói, miệng toét ra thật lớn, lộ nguyên hàm răng trắng, giọng nói vang dội dễ nghe nhưng cũng có vẻ lưu manh.

"Ngược lại anh rất quen thuộc với." Mắt Nguyễn Hàn Thành trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn Nguyễn Thiếu Dật, kéo dài âm cuối trong miệng, ngưng một lát rồi bắt đầu nói ". Phòng hình phạt của nhà họ Nguyễn, em có đi không?"

"Anh cả, anh đừng nói đùa với em nữa, em cũng không còn nhỏ, ba chắc chắn không trói em trong phòng hình phạt rồi đánh em đâu." Nguyễn Thiệu Dật đường như nghe truyện cười, hi hi ha ha nói "Em bây giờ rất ngoan, yên lặng làm ăn, công ty em kinh doanh rất tốt, ba làm sao lại đánh em chứ?"

"Thật sao? Mới vừa rồi người nào điên loạn với một cô gái tóc vàng ở trong xe? Nhà họ Nguyễn ba đời nhập ngũ, kỷ luật trong sạch, nhưng tác phong của em thì bậy bạ, làm những chuyện bại hoại gia phong. (*như nhuốc nề nếp gia đình) Nếu bị nhà báo chụp được cảnh này thì cả nhà họ Nguyễn đều bị liên lụy." Nét mặt Nguyễn Hàn Thành không thay đổi, đường cong gương mặt cương nghị tuấn tú căng thẳng, nhưng rất tinh táo, không hề thấy tức giận, "Lần trước, em đã bảo đảm với ba như thế nào? Coi như em phong lưu, muốn lên giường với cô gái nào cũng được nhưng phải biết tìm nơi không có ai mà hành động."

"Ai da, chuyện vừa rồi anh cả đã thấy hết rồi sao?" Lúc này Nguyễn Thiệu Dật mới làm bộ giật mình bừng tỉnh hiểu ra, ngậm miệng lại.

Giản Trang nhìn không nhịn được cảm thán: Người này, da mặt thật dày.

Đổi lại là người bình thường, mới vừa sung sướng với một cô gái hết xong bỗng thấy anh của mình đứng ngoài cửa xe, không xấu hổ chết thì cũng cúi đầu không dám lên tiếng. Người này lại có thể vô cùng bình tĩnh, làm mặt dày đùa giỡn múa hát hồi lâu.

"Sơ sót sơ sót, lần này em thật sự là sơ sót, lần sau em nhất định sẽ chú ý. Cảm giác vừa lên sẽ không khống chế được. Đại ca, anh cũng là đàn ông, anh cũng hiểu mà." Vừa nhắc tới ông cụ Nguyễn, thái độ của Nguyễn Thiệu Dật lập tức hạ xuống, nhưng vẫn còn là bộ dáng cả lơ phất phơ, bày ra nét mặt tươi cười mập mờ, còn nháy mắt mấy cái cười nhạo Nguyễn Hàn Thành.

"Em yên tâm, anh đương nhiên hiểu." Khóe môi Nguyễn Hàn Thành cũng khẽ nhếch lên, nở nụ cười âm hiểm, nhìn người bên trong xe hạ thấp giọng nói "Lần sau, nếu để cho anh bắt được em làm loạn ngoài đường, anh bảo đảm sẽ cho em —— cời trường đi trên đường."

Nguy ý là sẽ lột hết tất cả quần áo trên người Nguyễn Thiệu Dật, để anh ta cời trường đi về nhà.

Lấy thể trạng và bản lĩnh của Nguyễn Hàn Thành đã được rèn luyện trong quân đội, tuyệt đối có thể làm chuyện này.

Uy hiếp thật ác độc.

Nguyễn Thiệu Dật đang nở nụ cười phớt tỉnh, sau một giây thì biến mất, nụ cười đóng băng, thay vào đó là vẻ mặt thành khẩn, bộ mặt phớt tỉnh gạt đầu thật mạnh "Anh cả, em bảo đảm sẽ không như vậy nữa! Anh phải tin tưởng em!"

"Lời này em giữ lại mà nói với người khác." Nguyễn Hàn Thành giơ tay lên 'thần thiết' vỗ vỗ vai của anh ta "Nhớ, đừng bỏ lời nói của anh ngoài tai!"

"Không dám, lời nói của anh cả là lời vàng ngọc, là thánh chỉ! Em nhất định sẽ phục tùng, thi hành đến cùng." Lúc này Nguyễn Thiệu Dật giống như con mèo con, vô cùng ngoan ngoãn, mới vừa rồi cả người còn có vẻ vô lại, bây giờ đã biến mất như chưa từng tồn tại.

Thái độ của Nguyễn Thiệu Dật rất tương phản, tốc độ thay đổi sắc mặt so lật sách còn nhanh hơn. Điều này làm cho Giản Trang đứng một bên xem kịch hay cũng phải buồn cười, nhẹ giọng bật cười: "Ha ha."

"Ồ." Nụ cười này của cô lập tức hấp dẫn ánh mắt của Nguyễn Thiệu Dật, lúc này Nguyễn Thiệu Dật mới phát hiện thì ra trước xe anh còn có một người đẹp thanh lệ quyến rũ.

Giản Trang không hề trang điểm, màu da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt màu trà sáng long lanh như kim cương, dưới ánh nắng chiều càng làm nổi vẻ sáng ngời của cô. Cô không thích váy hoa rườm rà, chỉ mặc một áo sơ mi màu hồng nhạt, bên dưới là một cái quần jean tới đầu gối, mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng lại rất có sức sống.

Thấy một cô gái trong sáng, thuần túy như vậy, hứng thú của Nguyễn Thiệu Dật lập tức bị quyến rũ, mắt đảo hoa nhỏ dài khẽ nheo lại, đáy mắt xẹt qua một vẻ khác thường.

"Anh cả, cô ấy là?" Nguyễn Thiệu Dật quần áo lụa là ngồi chỗ tài xế, tò mò nghiêng đầu, miệng lẩm bẩm hỏi Nguyễn Hàn Thành nhưng cặp mắt như thủy tinh chăm chú nhìn Giản Trang ở phía trước.

Lúc này Nguyễn Hàn Thành mới nhớ tới Giản Trang, quay đầu nhìn Giản Trang, giới thiệu: "Đây chính là đại tiểu thư nhà họ Giản đã đính ước với anh từ hồi nhỏ, Giản Trang. Chỉ tiếc cô ta chỉ có vẻ bề ngoài, là cái người đầu óc ngu ngốc mà thôi, trên thực tế chỉ biết bỏ tiền ra tiêu xài phung phí."

Người này, không cần phải giới thiệu về cô khó nghe như vậy chứ? Nụ cười trên môi Giản Trang hạ xuống, cho Nguyễn Hàn Thành một cái liếc mắt lạnh lùng.

"Ồ..." Giọng Nguyễn Thiệu Dật kéo dài, đáy mắt đầy ý cười "Thì ra là 'chị dâu'!" Nói xong câu này, cả người anh từ trong cửa xe ló ra ngoài, vẫy tay chào hỏi với Giản Trang, "Chị dâu, em là Nguyễn Thiệu Dật, chị về sau có gì cần thì tìm em, ngàn vạn lần đừng khách khí!"

"Em nhiệt tình như vậy, vậy em đưa cô ta về một đoạn đường đi, đưa cô ta về nhà họ Giản. Anh và anh hai của em còn có chút việc, anh phải qua đó ngay." Nhắc tới Giản Trang, con giận của Nguyễn Hàn Thành còn chưa tan, cố ý tìm phiền toái cho Giản Trang, nhìn Nguyễn Thiệu Dật nói, "Nhiệm vụ đưa cô ấy về giao lại cho em!"

"Không thành vấn đề, cứ để em lo." Đây chính là niềm vui, Nguyễn Thiệu Dật gạt đầu bảo đảm với Nguyễn Hàn Thành, cười vô cùng vui vẻ.

"Anh không đưa tôi về sao?" Mắt thấy Nguyễn Hàn Thành thật sự xoay người rời đi, Giản Trang chạy lên trước mấy bước, đưa tay ngăn Nguyễn Hàn Thành lại "Anh đừng nói giỡn, anh có biết cô gái trong xe của anh ta còn chưa đi hay không? Bọn họ mới vừa làm cái đó!" Bọn họ mới vừa làm tình xong, trong xe khẳng định còn có lưu lại chất lỏng!

"Vậy thì có cái gì, cô đừng ngồi phía sau, ngồi ở phía trước vị trí kế bên tài xế không phải tốt sao."

"Anh để cho tôi ngồi chung một chỗ với anh ta sao?"

"Trong đầu cô sao vẫn nghĩ đến chuyện đó hả? Nguyễn Thiếu Dật làm việc có chừng mực, ăn không nói cô đâu." Nguyễn Hàn Thành lạnh lùng bỏ lại những lời này, tránh cánh tay của cô sai bước rời đi.

"Này!" Giản Trang nhìn bóng lưng anh rời đi, tức giận cắn chặt răng. Cô đuổi kịp thì người ta cũng không cho cô lên xe, đánh không lại anh ta thì cô làm gì được anh ta?

Nguyễn Thiếu Dật ngồi trong xe cười hi hi nhìn cô gọi: "Chị dâu, đừng khách khí, lên xe đi! Em có thể để bạn gái em xuống xe, chỉ chờ một người chị thôi. Bảo đảm trước khi trời tối sẽ đưa chị về nhà."

Nghe giọng nói của Nguyễn Thiếu Dật, đầu Giản Trang càng đón hơn, lên xe của anh ta? Lên làm sao đây? Chỉ tưởng tượng anh ta vừa làm gì ở trong xe cũng đã cảm thấy ghê tởm, còn ngồi được sao?

Đều là do Nguyễn Hàn Thành đưa ra cái chủ ý thôi này, anh chính là ác ma!

Nguyễn Hàn Thành, xem như anh lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tìm tòi nghiên cứu

Nửa tháng sau.

Trong nhà thờ lớn Jesus cử hành một hôn lễ đơn giản.

Chính khách nhà họ Giản và quân chính (*quân sự và chính trị) nhà họ Nguyễn kết thân, vốn phải là một hôn lễ vô cùng náo nhiệt, nhưng Giản Trang và Nguyễn Hàn Thành nhiều lần yêu cầu cưới bí mật, người lớn hai bên cũng đành phải đồng ý.

Bởi vì là cưới bí mật nên hôn lễ không cử hành tại thành phố, mà trốn qua thành phố X tổ chức, người lớn hai bên đều là những nhân vật có mặt mũi trong giới quân chính, vì để tránh cho truyền thông phát hiện nên không chính thức công khai.

Chỉ đơn giản mời một ít khách đến thăm, mặc dù người tới không nhiều lắm nhưng không giàu cũng là cũng quý.

Giản Trang biết Nguyễn Hàn Thành nghĩ gì, dù sao cũng không phải thật sự yêu nhau, chỉ là khế ước kết hôn mà thôi, một năm sau sẽ ly hôn. Nếu hôn lễ này ai ai cũng biết thì đến lúc đó ly hôn rất khó.

Giản Trang mặc áo cưới cúp ngực đứng trên giáo đường, mỉm cười nhìn người đứng trước mặt, mặt Nguyễn Hàn Thành lạnh lùng, không hề có nhiệt độ.

Trước khi hôn lễ bắt đầu, tinh thần của Nguyễn Hàn Thành đã không yên, xưa nay miệng luôn nói những lời ác độc, bây giờ cũng mất đi hứng thú nói chuyện.

Cô tự nhiên đoán ra tâm tư của anh, vui vẻ nói cho anh biết "Yên tâm, người trong lòng của anh sẽ đến."

Nguyễn Hàn Thành không tin, trầm mặc lắc đầu.

Cô cá cược với Nguyễn Hàn Thành: nếu người trong lòng của anh không tới, tôi sẽ trồng cây chuối đi ba vòng, nếu người trong lòng của anh tới, anh phải chân thành xin lỗi tôi về việc anh chính tôi.

Cô đã không còn là một Lý Vận độ lượng khoan dung nữa, bây giờ cô là Giản Trang cá tính mạnh mẽ, Giản Trang có thù tất báo!

Vài ngày trước anh ác ý chinh cô, ném cô một mình ở Tây thành, làm hại đi bộ năm dặm, cô nhất định không bỏ qua chuyện này!

Nguyễn Hàn Thành nói, quan hệ của anh và Tô Vi là thanh mai trúc mã.

Cô không tin, nếu là thanh mai trúc mã, Tô Vi có thể thật sự không có cảm giác với Nguyễn Hàn Thành sao? Lần trước ở phía sau sân khấu cô nhìn thấy

Tô Vi, cô đã biết Tô Vi có tình cảm với Nguyễn Hàn Thành.

Nói như vậy, Nguyễn Hàn Thành chỉ cần đưa thiệp mới kết hôn cho Tô Vi, Tô Vi dù lòng tự ái mạnh như thế nào, nhưng kết hôn là chuyện lớn, cô ấy nhất định sẽ đến!

Lúc mục sư đang đọc tuyên thệ, cửa lớn giáo đường bỗng mở ra, một bóng dáng màu trắng xuất hiện tại ở cửa giáo đường, hô to: "Nguyễn Hàn Thành!"

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người trong giáo đường nhìn cô bé, mọi người đều ngạc nhiên.

Mà Nguyễn Hàn Thành đứng trên lễ đài cũng chấn động, kinh ngạc xoay người nhìn Tô Vi đang đứng ở cửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán! Giản Trang thu lại nụ cười, tầm mắt thản nhiên quét về phía Tô Vi.

Lúc mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, bóng người cô gái xuất hiện ở cửa chợt lóe rồi xoay người rời đi!

"Vi Vi!" Ánh mắt của Nguyễn Hàn Thành đang lạnh lùng như tuyết, trong phút chốc tầm mắt nóng lên khóa chặt trên người Tô Vi, vội vàng gọi tên Tô Vi, một bước nhảy xuống lễ đài chạy đuổi theo.

Xôn xao!

Tất cả khách khứa đều đứng dậy, rồi rít kinh ngạc nhìn thẳng ra ngoài rồi bắt đầu bàn luận xôn xao.

Chính xác hôn lễ mới tiến hành được một nửa, chủ rể đột nhiên đi theo một cô gái, mọi người dĩ nhiên giật mình.

Mục Sư đang tuyên thệ cũng kinh ngạc, hoảng sợ nhìn Giản Trang. Giản Trang ung dung đứng trên lễ đài, thong thả ung dung lấy xuống khăn voan trùm đầu xuống, khẽ nhếch mắt lên, hai mắt nhìn thẳng chỗ ngồi dưới đài, ánh mắt lạnh nhạt quét qua những khách khứa đang ghé tai nhau bàn luận: "Mọi người không cần giật mình, đây là tình thế ‘ngoài ý muốn’ công ty Hôn Khách có ý bày ra, mỗi hôn lễ đều giống nhau, cho nên tôi và Hàn Thành đã yêu cầu với công ty Hôn Khách, muốn làm một việc khác với nhưng hôn lễ khác. Thật ra thì, nhấn kết hôn trước khi hôn lễ bắt đầu tôi và Hàn Thành đã trao cho nhau rồi. Sau đây, người điều khiển chương trình sẽ tiếp tục làm việc nên tôi tạm thời xin lỗi không thể tiếp được, tôi phải đi ‘đoạt lại’ chồng! Mời người điều khiển chương trình!"

Tiếng của Giản Trang vừa dứt, người điều khiển chương trình đứng ở phía sau màn sân khấu lập tức ra sân, tiếp lời của Giản Trang.

Vì để ứng phó với tình hình này, ngay từ lúc trước khi hôn lễ bắt đầu Giản Trang đã tìm người điều khiển chương trình, nhấn nhủ với người điều khiển chương trình một vài cố gắng định.

Người điều khiển chương trình là người cơ trí, vừa lên đài lập tức nói có sắc có hương, còn lấy việc Giản Trang chuẩn bị nói "Đây là băng ghi hình cầu hôn ngọt ngào" thông qua máy chiếu trên sân khấu.

Khách khứa đang bối rối dần dần an tĩnh, khi thấy Nguyễn Hàn Thành trong màn hình mặc lễ phục, anh tuấn quý một chân xuống trước mặt Giản Trang, tay cầm chiếc nhẫn kim cương. Hình ảnh đến đó đã có rất nhiều tiếng vỗ tay ủng hộ

Lúc này Giản Trang đang núp phía sau màn sân khấu mới thở phào nhẹ nhõm, lý do này mặc dù hơi gượng ép, nhưng có người điều khiển chương trình cùng băng ghi hình trợ giúp, nên dĩ nhiên độ tin cậy càng cao. Mặc kệ có bao nhiêu người không tin tưởng nhưng ít nhất bây giờ cũng có thể ổn hơn.

Cô xách áo cưới rồi bù đi về phía phòng hóa trang.

*

"Chị dâu, chị thật là bình tĩnh." Lúc Nguyễn Hàn Thành chạy ra khỏi lễ đường, Nguyễn Thiếu Dật vừa thấy được, anh đã nhanh chân đi cùng anh hai Nguyễn Bắc Thần tới phòng hóa trang, thấy Giản Trang đang từ tháo trang sức của mình ra, không hiểu hỏi "Chị còn có thời gian ở đây tháo trang sức sao? Cô gái vừa xuất hiện ở cửa giáo đường là Tô Vi, là mối tình đầu của anh cả. Anh cả đã đuổi theo mối tình đầu rồi, chị không phải nên đuổi theo sao? Có muốn em giúp chị một tay đánh đuổi theo hay không?"

Giản Trang lấy khủy tay xuống: "Cậu cũng đã nói rồi, anh ta đuổi theo mối tình đầu rồi rồi. Vậy tôi còn đuổi theo làm gì?"

"Không phải đâu? Anh cả đuổi theo một cô gái khác trong hôn lễ, chị không thấy đau khổ sao? Thấy tình huống hôm nay, anh cả không hề yêu thương chị, nếu anh ấy có yêu chị dù chỉ một chút, sẽ không bỏ chị một mình ở đó." Mắt Nguyễn Thiếu Dật hơi nhíu lại, anh đã từng chơi đùa qua rất nhiều phụ nữ nhưng chưa từng thấy ai như Giản Trang, vừa không có tiền đồ, vừa không sợ mất mặt, Nguyễn Hàn Thành đã chạy, cô còn có thể trấn tĩnh đứng trên đài, soạn bày một lý do an ủi lòng người. Nếu cô không hề quan tâm Nguyễn Hàn Thành, thì cô cưới làm gì?

"Vi sao tôi phải đau khổ?" Giản Trang nhìn khuôn mặt đẹp trai của Nguyễn Thiếu Dật trong gương, hỏi ngược lại.

"Bởi vì anh cả không yêu cô! Anh ấy bây giờ đã đuổi theo cô gái khác." Nguyễn Thiếu Dật cường điệu lần nữa, nhấn mạnh chữ ‘yêu’ trong giọng nói.

"Yêu?" Giản Trang lặp lại một lần nữa, rồi bật cười, "Cậu cũng biết nói cái chữ ‘yêu’ này? Vậy ngược lại cậu nói cho tôi nghe, cậu tin tưởng ‘tình yêu’ sao?"

"Tôi. . . ." Nguyễn Thiếu Dật há to miệng, có một đồng lớn lời muốn nói nhưng chỉ có thể nói được một chữ. Anh 16 tuổi đã bắt đầu nếm thức ăn tươi, đến năm nay 22 tuổi, không biết đã chơi đùa bao nhiêu cô gái, yêu các loại cũng đã nói vô số, ba chữ 'anh yêu em' này cũng đã nói với không biết bao nhiêu cô gái, nhưng nói số lần càng nhiều, ngược lại tình yêu càng ít, càng ngày càng mất đi tin tưởng với tình yêu. Đến bây giờ, anh vẫn thích người hơn sao? Tình yêu trong thế giới ở anh, thật sự tồn tại sao?

"Cái tình yêu này chỉ là hoa trong kính, trắng dưới nước, dễ dàng bị đánh mất, nhất định không lâu dài." Giản Trang không đợi câu trả lời của anh, nói tiếp "Những thứ tình yêu cuồng nhiệt kia, cái nào không phải thể non hẹn biển? Yêu thương triền miên rồi kết hôn? Không đến 5 năm, cái gọi là tình yêu kia vốn không còn, cậu thậm chí cũng sẽ hoài nghi, trước kia đến tận cùng có tính là tình yêu hay không, rốt cuộc có từng có yêu hay không? Nguyễn Hàn Thành yêu Tô Vi nhiều bao nhiêu, tôi không rõ lắm. Tôi chỉ biết nó thật tầm thường và nhạt nhẽo, trong lâu dài tình yêu này không còn tồn tại."

Sau khi tiếng nói ngừng, khuôn mặt đẹp trai của Nguyễn Thiếu Dật vẫn như cũ, nhưng hơi giật mình, ngây ngốc.

Anh rất nghi hoặc vì cái gì Giản Trang chưa từng nói yêu nhưng lại có tâm trạng như vậy? Cái nhìn đối với tình yêu, so với anh đã quen với bao nhiêu cô gái còn thấu đáo hơn nhiều.

Lúc nói chuyện với cô, vẻ mặt bình thản không hám danh lợi, mắt màu trà có một tầng mê ly, mặc dù chỉ nhìn anh trong kính, nhưng tầm mắt của cô dường như không ở nơi này, mà đã bay đi nơi khác. Mi mắt cô buông xuống, giống như là một lão già đang nói chuyện thế sự sau khi trải qua bao giông tố cuộc đời.

Về mặt này hoàn toàn không giống Giản Trang lúc trước luôn cười ha hả.

Ngay cả Nguyễn Bắc Thần đang nghiêng người dựa vào vách tường, ánh mắt lạnh lùng quan sát, cũng không nhịn nhếch mắt lên, đôi mắt phượng bí mật mang theo gió tuyết quét qua người Giản Trang, ánh mắt lạnh lùng lướt qua cô như đang tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Anh làm sao tới đây

Nguyễn Bắc Thần đứng ngược hướng với Giản Trang, mặc dù hơi lười biếng nghiêng người dựa vào vách tường, nhưng thân hình cao lớn, nho nhã. Vì tham gia hôn lễ nên anh phối hợp quần áo vô cùng trang trọng, tây trang một màu trắng, cắt may vừa vặn khéo léo, một hàng nút cài thủy tinh một màu đen, bộ quần áo nhìn vào đã biết vô cùng xa xỉ, nhưng khoát lên đường cong cơ thể anh thì càng lộ ra thân hình gầy gò mảnh khảnh của anh.

Từ khi đi theo Nguyễn Thiếu Dật vào phòng hóa trang, anh đều xem việc này không liên quan đến mình, thái độ lạnh nhạt đứng xem. Mặc cho Nguyễn Thiếu Dật đặt câu hỏi chất vấn, còn anh chỉ luôn trầm mặc, không nói một lời.

Nhưng khi Giản Trang nói những lời đó xong, tầm mắt của anh không còn lạnh lùng nữa, ánh mắt lại dừng trên người Giản Trang, ánh mắt sáng tối luân phiên, âm trầm khó lường.

Mà Giản Trang ngồi trước bàn trang điểm bởi vì vị trí không thích hợp nên không thấy được lúc này có một ánh mắt ở sau lưng Nguyễn Thiếu Dật.

Cô nhìn bản thân trong gương, nhìn gương mặt hoàn toàn mới, trẻ tuổi, xinh đẹp, tràn đầy sức sống và linh động của mình. Khác hẳn với khuôn mặt lúc trước của cô.

Cô trước kia chỉ là một cô gái nhỏ, không có chí hướng cao xa, trong lòng chỉ có tình yêu. Cô xem nhiều phim thần tượng, vẫn mong đợi có bạch mã hoàng tử đến đón mình. Sau đó đi học đại học gặp được chồng trước Hứa Kiến Nghiệp, cũng cảm giác giống như đã tìm được chân mệnh thiên tử của mình. Vô cùng yêu anh, một lòng một dạ muốn gả cho anh, mong muốn tìm được một mái nhà ấm áp từ anh, thoát khỏi bóng ma cuộc hôn nhân phải ly dị của ba mẹ.

Cười xong chung sống với mẹ chồng cũng không vui vẻ, mặc dù cô cố gắng làm mọi chuyện nhưng mẹ chồng lại nhìn không thuận mắt, cô yêu chồng cũ và gia đình như vậy, hy vọng có thể nắm tay chồng sống bên nhau cả đời, đến đâu bạc răng long.

Nhưng... Lòng người sẽ thay đổi.

Chồng thay lòng, bạn thân biến thành tình địch, tình yêu cô vẫn xem như bảo bối trong lòng bị chính chồng mình nói thành "Không phải là tình yêu".

Cô lấy cơ thể, tuổi trẻ, tấm lòng của cô giao cho người đàn ông đó, chịu một nhọc đến mức hoa tàn ít bướm, người đó lại nói với cô đó không phải là tình yêu. Nếu như như vậy không phải là tình yêu —— như vậy ở trên đời này, đến tận cùng cái gì mới được coi là tình yêu? !

Hiện tại, cô khó khăn mới có thể có được mạng sống này, có thể sống thêm một lần nữa, vậy cô nhất định phải có cuộc đời mới, dùng hết sức nắm chặt lấy!

Cô không tin cái gì là tình yêu, cũng không lấy yêu làm mục đích sống như trước kia, làm một bà chủ nhà đến kỹ năng sinh tồn cũng không biết, cũng

không muốn làm một Giản ngu ngốc không nghề nghiệp không học vấn.

Không có công việc, không có kinh tế độc lập thì đồng nghĩa với việc không có quyền phát biểu, không có quyền chủ đạo, bị người khác quản thúc mọi chuyện.

Nếu như lời nói của Giản Trang có trọng lượng và có quyền tự chủ, thì sao ba Giản có thể đóng băng tài khoản, ép buộc cô kết hôn?

Nếu như cô lúc trước có tiền có thế, tại sao lại bị ly hôn rồi lâm vào cảnh nghèo túng như vậy, rồi bị Triệu Bội Bội hãm hại nhốt vào bệnh viện tâm thần, bị chết thảm như vậy được chứ?

Trải qua những chuyện này, cô rốt cuộc hiểu rõ, ở trong xã hội coi trọng vật chất này thì tình yêu, tình bạn, đều không dựa vào được, muốn cuộc sống không gò không bó, muốn lệ thuộc vào bất kỳ ai, nhất định phải có kinh tế độc lập, mới có thể có được quyền chủ đạo trong cuộc sống, có được cuộc sống bản thân mong muốn!

Cô muốn nắm chắc cuộc sống của mình, lần này được sống lại trong một thân phận mới, cô phải có được sự nghiệp! Cô muốn tự mình gây dựng sự nghiệp giống như Hứa Kiến Nghiệp, phải có công ty và quyền lực thuộc về mình! Những thứ mà người khác đã phụ cô, cô muốn đòi lại từng thứ một, cũng phải tra ra tên sát thủ đã giết cô!

Lý Vận hèn mọn thiện lương ngày xưa đã chết, cô bây giờ phải thay đổi cách làm việc.

Tháo cái kẹp tóc cuối cùng trên đầu, cô nhìn mái tóc mềm mại đen nhánh, mặt mộc không trang điểm của mình trong gương.

Cô từ từ nhếch môi, nhìn cái bóng Nguyễn Thiếu Dật trong gương khẽ cười "Trong hôn lễ hôm này, chuyện Nguyễn Hàn Thành rồi đi trước đến đây chấm dứt. Cảm ơn anh đã tốt bụng. Anh yên tâm, tôi không có hứng thú làm oan phụ, Nguyễn Hàn Thành chạy, thật sự không cần thiết phải đuổi theo. Tâm không ở đây, người mang về để làm gì."

"Cô thật sự muốn như vậy?" Nguyễn Thiếu Dật thấy Giản Trang cười, nhưng vẫn khó mà tin được, hơi ngập ngừng hỏi cô.

"Ừ, dĩ nhiên." Giản Trang trịnh trọng gật đầu, chuyện anh ta trốn chạy, tự khắc có người trừng trị anh.

"Vậy thì cứ như vậy đi." Nguyễn Thiếu Dật nhún vai, nhắc chân tính đi. Mới bước ra một bước, lại dừng thân nghiêng đầu nhìn cô, gương mặt đẹp trai lại bày ra nụ cười du côn xấu xa, mang vẻ mập mờ nói, "Chị dâu, anh cả không ở bên cạnh chị, có cái gì ‘cần’ thì hãy tới tìm em."

"Ha ha, anh thật đúng là ‘nhiệt tình’!" Giản Trang giật giật khoe miệng, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn anh, "Anh đi nhanh lên đi, khách khứa bên ngoài cửa còn phải đợi anh chiêu đãi đây."

Khách khứa bên ngoài hơn phân nửa là bạn bè của Nguyễn Thiếu Dật và Nguyễn Bắc Thần. Hai người bọn họ đi chiêu đãi thì đúng là thích hợp hơn.

"Đi thôi."

Nguyễn Bắc Thần đang nghiêng người dựa vào vách tường đã đứng thẳng lên, từ đầu đến cuối không hề phát biểu bất kỳ ý kiến nào, giống như thủ lĩnh dẫn đầu đi ra cửa, nhìn Nguyễn Thiếu Dật vẫn còn vô lại đứng bên cạnh Giản Trang, ý bảo cùng đi.

"Chị dâu, em có thể đi nhưng"

Trước khi đi Nguyễn Thiếu Dật vẫn không quên cười hi hi múa mép khua môi với Giản Trang

*

Nguyễn Hàn Thành đuổi theo một đêm cũng không quay lại.

Người điều khiển chương trình và an bài của công ty Hôn Khánh đã kết thúc hoàn mỹ. Trừ chút vấn đề lúc Nguyễn Hàn Thành rời đi thì những thứ khác đều rất tốt.

Nguyễn Thiếu Dật mặc dù là hoa hoa công tử, nhưng không thể không thừa nhận anh ta là người rất biết làm việc, mọi chuyện đều làm hết sức thuận lời. Phục vụ khách khứa đến dự rất chu đáo, khách khứa hình như cũng quên mất hôn lễ có xảy ra chút chuyện, vui vẻ rồi đi.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Giản Trang quay lại tân phòng đã đặt nghỉ ngơi.

Rảnh rồi nhàm chán, chợt nhớ tới công ty Hôn Khánh có thu lại băng ghi hình tất cả đám cưới rất rầm rộ. Lúc cô và Hứa Kiến Nghiệp kết hôn cũng không tổ chức, cầm giấy chứng nhận xem như là đã kết hôn, áo cưới và hôn lễ đều không có.

Lần này rốt cuộc được mặc áo cưới, cô lục lại băng ghi hình công ty Hôn Khánh đưa, bỏ vào TV bật xem lại.

Trong màn hình là áo cưới trắng, thảm đỏ, hoa đồng nhỏ đứng trước cô không ngừng tung những cánh hoa, hình ảnh vô cùng đẹp và lãng mạn.

Đợi khi cô lên trên lễ đài, hình ảnh đột nhiên chuyển sang khán phòng, bộ dáng từng người khách một xuất hiện trong màn hình. Vốn đang xem thật tốt, nhưng đột nhiên ở giữa, trên màn ảnh xuất hiện mặt của Hứa Kiến Nghiệp.

Nhìn hoa mắt sao? Giản Trang lập tức cầm lên điều khiển TV lên, phát lại hình ảnh vừa rồi, trên màn ảnh là các tân khách xuất hiện từ từ lại một lần nữa, tiếp tục xuất hiện khuôn mặt quen thuộc Hứa Kiến Nghiệp!

Trong đoạn phim Hứa Kiến Nghiệp mặc tây trang màu đen, mỉm cười rực rỡ tràn đầy sức sống, tựa như chuyện ly hôn kia chưa bao giờ xảy ra, sống vô cùng vui vẻ.

Hứa Kiến Nghiệp!

Giản Trang bỗng từ trên ghế sa lon đứng lên, cầm điều khiển TV trong tay, không thể nào ngừng run rẩy.

Anh ta tại sao lại tới? Anh ta làm sao xuất hiện trong hôn lễ, anh ta tại sao lại từ Hoa Trung thị chạy tới tham gia hôn lễ của cô? Chẳng lẽ anh biết Giản Trang sao?

Không, chắc chắn là không! Nếu như Hứa Kiến Nghiệp biết Giản Trang, chắc chắn sẽ đến chào hỏi thân mật!

Vậy anh tại sao lại tới? Là ai gửi thiệp mời cho anh ta? Là ai mời anh ta tới?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Sốt cao nghiêm trọng

Khách khứa có mặt trong hôn lễ, hầu như chỉ là bạn bè của Nguyễn Bắc Thần và Nguyễn Thiếu Dật mời tới.

Giản Trang sau khi tức giận, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại, suy nghĩ lại mọi chuyện. Sau đó nhanh chóng tắt TV, theo quản gia Từ nói thì khách đến có ghi chép ít thông tin, trong ghi chép có ghi lại thân phận của Hứa Kiến Nghiệp, ghi chú là: bạn của Tam thiếu gia.

Tam thiếu gia. Anh ta là bạn bè của Nguyễn Thiếu Dật?

Hứa Kiến Nghiệp là một người chừng chạc dày dặn kinh nghiệm, làm sao có thể làm bạn bè với một hoa hoa công tử làm những chuyện thối nát như Nguyễn Thiếu Dật được? Anh ta liều mạng làm cho xuất thân của bản thân tốt đẹp, bình thường xem thường nhất là loại con cái nhà giàu, ý vào gia tộc thể lực đi ăn chơi đàng điếm, làm xằng làm bậy như Nguyễn Thiếu Dật.

Dựa vào đó mà nói, anh ta không có khả năng làm bạn bè với Nguyễn Thiếu Dật!

Giản Trang phân tích cảm thấy hai người không thể nào là có quan hệ bạn bè. Nhưng Hứa Kiến Nghiệp có thể gặp Nguyễn Thiếu Dật và có giao tình. Không phải bạn bè, lại có giao tình, căn cứ vào thân phận của hai người thì chắc chắn là quan hệ hợp tác buôn bán.

Mặc dù không thể trực tiếp gọi điện thoại cho Nguyễn Thiếu Dật hỏi thăm chuyện này, nhưng kết quả so với suy đoán của cô cũng không khác biệt lắm.

Công ty của Hứa Kiến Nghiệp làm hạng mục bất động sản, phụ trách thiết kế bản vẽ, tuyển chọn nhân tài thiết kế những công trình xây dựng. Mà theo cô biết, công ty Nguyễn Thiếu Dật cũng có hạng mục bất động sản.

Nếu như Hứa Kiến Nghiệp và Nguyễn Thiếu Dật là quan hệ hợp tác, vậy cô. Cũng muốn vào công ty của Nguyễn Thiếu Dật, tham gia vào việc hợp tác lần này.

Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng cầm điện thoại trong phòng khách lên, bấm số điện thoại di động của Nguyễn Thiếu Dật.

"Ai vậy?"

Sau khi điện thoại thông, trong ống nghe truyền ra giọng nói thờ ơ của Nguyễn Thiếu Dật, mang theo giọng mũi và tiếng thở nhẹ truyền vào tai cô.

Chần chờ một lát, Giản Trang nhẹ nói: "Là tôi."

"Oh! Chị dâu." Bên đầu điện thoại kia, Nguyễn Thiếu Dật đầu tiên trầm mặc một lát, sau đó lại cười hi hi, giọng nói lưu manh không đứng đắn tiếp tục vang lên "Chị dâu, có phải anh cả không về nhà hay không, một mình chị quá tịch mịch nên nghĩ đến em?"

"Aizz Nguyễn thiếu, anh thật là xấu, chị dâu mà anh cũng nhớ nhưng" Không đợi Giản Trang nói lại, bên đầu điện thoại kia đã truyền ra giọng nói mềm mại giận dỗi của một cô gái, sau đó là tiếng vài vốc va chạm sột soạt, sau đó lại là âm thanh lay động của giường, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng kêu của cô gái.

Trời ạ! Giản Trang ở bên này không còn gì để nói, cầm điện thoại cứng ngắc, trong lòng than thở, anh ta đã nhận điện thoại nhưng vẫn không quên tiếp

tục sung sướng với mỹ nữ. Anh ta lại có thể vừa nói chuyện với người này vừa làm tình với người khác!

"Làm chị dâu chê cười, bây giờ cô gái ở dưới người không nghe lời, làm cô ấy cảm miệng cô ấy còn cố ý nói." Giọng của Nguyễn Thiếu Dật lại vang lên, mặc dù trong miệng nói xin lỗi, nhưng lời nói kèm với nụ cười vô lại không nghe ra vẻ hối lỗi.

"Nếu không anh 'làm việc' tiếp đi. Sáng mai tôi sẽ gọi lại cho anh." Giản Trang thật sự không thể nghe thêm tiếng kêu của cô gái hòa với tiếng rung lắc của giường bên đầu điện thoại kia.

"Đừng cúp, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đừng khách khí với em. Chị dâu, bây giờ chúng ta đã là người một nhà!" Nguyễn Thiếu Dật vừa vận động vừa nói chuyện, rõ ràng cô gái kêu kịch liệt như vậy, thế nhưng anh ta lại có thể nói từng chữ rất rõ ràng, không hề thờ ơ gấp.

"Tôi có một yêu cầu." Giản Trang do dự một lát, nói tiếp: "Sau khi tốt nghiệp đại học tôi còn chưa thực tập đã xuất ngoại. Bây giờ tôi rất nhàm chán, muốn tìm công việc, nhưng mà tôi lại không hề có kinh nghiệm làm việc. Cho nên tôi muốn đi cửa sau, vào công ty anh làm việc."

"Chuyện tốt! Chị dâu thật sự nhiệt tình, nguyện ý làm việc, em đây khẳng định toàn lực ủng hộ. Nhưng công ty của em trước mắt không có chỗ trống nào. Ngoại trừ trợ lý riêng của em mới vừa từ chức ra, thật sự là không còn chỗ nào hết, mà em lại sợ chị dâu không thích vị trí trợ lý riêng này. . . ."

". Vậy xin hỏi, trợ lý riêng của anh thường ngày phụ trách những công việc gì?" Giản Trang hỏi thăm dò.

"À, làm trợ lý riêng của em chủ yếu phụ trách sắp xếp chương trình trong ngày của em, như thường lệ sẽ đi theo em tham gia điều tra mua bán, mở rộng hợp tác các loại thôi. Mặc dù nhiều việc, nhưng đãi ngộ cũng không tệ." Nguyễn Thiếu Dật nói xong những lời này, âm cuối còn kéo dài đầy ý cười, phảng phất đang dụ dỗ cô.

Không hề do dự, Giản Trang dứt khoát trả lời: "Tốt, ngày mai tôi sẽ đến công ty anh báo cáo." Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Giản Trang đã rời giường, tự mình thu xếp mọi thứ, chọn lựa một bộ mặc đồ công sở từ trong tủ quần áo mặc vào, chuẩn bị đi đến tập đoàn Đông Dương của Nguyễn Thiếu Dật báo cáo đi làm.

Cô đi ra phòng ăn, đi ngang qua phòng khách thì cửa tự động cảm ứng đột nhiên vang lên, cửa gỗ từ từ bị đẩy ra.

Một đôi chân đi dày da đen bóng từ cửa bước vào, bước chân nặng nề, vững vàng đặt trên sàn nhà.

Sau đó, người ngoài cửa mới từ từ đi tới, lễ phục tây trang màu đen trên cơ thể cao lớn như cũ, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp nhưng lại tản ra mùi vị tinh mịch.

Giản Trang kinh ngạc nhìn Nguyễn Hàn Thành, cảm thấy anh dường như hơi khác ngày thường, nhưng lại không biết khác như thế nào.

Mà Nguyễn Hàn Thành sau khi vào nhà, khẽ đóng cửa. Không giống như bình thường nói lời ác độc chế nhạo trang phục của cô, mà nhìn cũng không nhìn cô một cái, đi xuyên qua phòng khách, không nói tiếng nào đi tới ban công.

Dáng người đi của anh hơi cổ quái, giống như cơ thể không hề còn chút sức lực, mỗi bước đi đều vô cùng yếu ớt.

Anh ta như vậy là thế nào? Giản Trang nhẹ nhàng đi theo sau tới cửa ban công mới nhìn thấy Nguyễn Hàn Thành dựa lưng vào vách tường, hơi cong hai chân, ngồi trên nền gạch ở ban công không hề có hình tượng.

Anh bình thường là một người rất chú trọng dáng vẻ bên ngoài, hôm nay lại có thái độ khác thường, lời thôi lách thếch ngồi trên mặt đất!

Dáng vẻ khí phách kiên cường thường ngày không thấy nữa, vẻ kiêu ngạo khinh người cũng biến mất, khí thế cả người đều biến hóa.

"." Giản Trang hé miệng, muốn hỏi anh làm sao vậy, nhưng lời đến khóe miệng đột nhiên do dự, đổi thành, "Anh ăn sáng chưa?"

.

Đáp lại Giản Trang chỉ có sự yên tĩnh.

Nguyễn Hàn Thành giống như chán chường, suy sụp ngồi trên đất, một tay đặt hờ hững trên đầu gối, một tay chống lên trán, tóc lung tung trước trán. Hai mắt đen nhánh như đêm nhìn thẳng tắp ra bầu trời trước mặt ngoài ban công, nhìn rằng mây phía đông đang từ từ tách ra cho mặt trời nhô lên.

Trực giác nói cho cô biết, không thể tiếp tục đứng ở chỗ này.

Giản Trang nhận thấy có chuyện không ổn, nhưng trong kế ước quy định, không thể hỏi tới bất kỳ chuyện riêng của anh. Cô không thích hợp hỏi, lại càng không thích hợp đứng ở chỗ này. Không thể làm gì khác hơn là hậm hực nhón chân lên, từ ban công thận trọng lui về phòng khách.

Mất thấy đến giờ đi làm, cô cầm balo lên, nhanh chân đi đến công ty báo cáo.

*

Buổi chiều.

Giản Trang sau khi tan việc trở về, phát hiện Nguyễn Hàn Thành còn duy trì tư thế ngồi buổi sáng, ngồi ở ban công nhìn bầu trời đã tối.

Cô ngồi trong phòng khách do dự rất lâu, nghĩ tới nên gọi người đàn ông ngoài kia vào hay không. Nhưng mỗi lần vừa đến gần ban công thì đã bị hơi thở kinh người từ trên người anh tản ra làm bước chân cô không cách nào di động đến trước được.

Thử nhiều lần nhưng cuối cùng đều thất bại.

Giảng co đến tối muộn, cô đọc xong ghi chép của trợ lý trước của Nguyễn Thiếu Dật để lại, mới nhớ tới bản thân còn chưa ăn cơm tối.

Đi tới phòng bếp làm hai phần rau xào đơn giản, tự mình ăn một phần, len lén cầm một phần khác và cơm bỏ ra ngoài cửa ban công.

Đợi đến lúc cô ngủ, Nguyễn Hàn Thành vẫn ngồi ở ban công, cơm cô đưa đến cũng không hề đụng đến.

"Anh cũng đã ngồi ngoài này một ngày rồi, còn không đi vào nghỉ ngơi sao?" Cô đứng trong phòng khách, nằm trên khung cửa sổ ban công hỏi Nguyễn Hàn Thành.

Nhưng chờ hồi lâu, Nguyễn Hàn Thành vẫn mở to mắt như cũ, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm mênh mông, không thèm để ý cô.

Cô không tin Nguyễn Hàn Thành làm bằng sắt, thật sự không cần bước vào nhà?

Vì vậy cô liền mang theo cảm xúc tức giận chờ anh ta bước vào. Nhưng lại bất tri bất giác nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Ngủ đến sau nửa đêm, song cửa mở lớn ngoài ban công không ngừng thổi gió lạnh vào phòng khách, cô bị lạnh bừng tỉnh.

Cô tỉnh lại, đứng lên muốn đóng lại cửa kính ban công. Đi tới ban công mới phát hiện, Nguyễn Hàn Thành vẫn ngồi trên ban công! Hơn nữa còn duy trì tư thế ngồi buổi sáng, giống như là bức tượng điêu khắc, hai mắt nhắm nghiền không hề nhúc nhích!

Cô vội vàng chạy đến ngồi xổm trước người Nguyễn Hàn Thành, đưa tay sờ trên trán anh, mu bàn tay đặt lên trán anh cảm nhận nóng bỏng giống như bàn ủi.

Anh đã sốt cao nghiêm trọng rồi, cả người đều nóng bừng!

Muốn giết người sao! Giản Trang sợ hết hồn, rút tay về nhanh như chớp, kinh ngạc nhìn Nguyễn Hàn Thành đã hôn mê, anh ta bị điên rồi sao, nhất định phải hành hạ bản thân như thế sao? !

Bạn đang đọc truyện *Quân Chinh Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tôi đây đang khen ngợi cô, cô bé ngu ngốc

Mất thấy anh sốt cao, Giản Trang không hề nghĩ ngợi, ép người anh xuống, đôi tay nắm chặt hai vai của anh, dùng sức kéo để cho thân thể anh nghiêng về phía mình, cô dùng sức đứng vững vàng, ưỡn ngực đỡ lấy cơ thể ngã xuống của anh.

Nguyễn Hàn Thành cao 1m88, cộng thêm hàng năm huấn luyện ở trong bộ đội, thân thể được rèn luyện bền chắc, cơ thể nặng hơn so với cô không nói, cơ thể cường tráng này so ra thì cô phải lấy tay giữ cơ thể của anh, mới cảm nhận rõ ràng được mỗi một tác da thịt dưới lớp vải mỏng đó cũng ẩn chứa bắp thịt căng đầy, cách lớp vải giống như đang chạm vào tấm thép, cảm xúc chân thật như vậy ẩn ý thể lực của anh sao lại có thể mạnh mẽ như vậy.

Khó trách. . . . Anh nói anh tại không đánh con gái. Bởi vì bằng vào cơ thể của anh chỉ cho cô một tát cũng có thể làm cô gãy răng.

Cô dùng toàn bộ hơi sức của mình mới có thể miễn cưỡng đỡ được

Muộn ánh trăng ban đêm, lúc này cô mới chú ý tới trên người Nguyễn Hàn Thành đang mặc bộ lễ phục màu đen, lại còn là bộ lễ phục anh mặc tham gia hôn lễ, điều này chứng tỏ sau khi anh chạy ra từ hôn lễ, đã đi bên ngoài đến bây giờ.

Anh đuổi theo người yêu đến tận đâu vậy, làm sao lại thê thảm như vậy?

Giản Trang không thể tưởng tượng nổi, vừa khiêng vừa kéo nửa người anh từ từ vào trong phòng khách.

Nguyễn Hàn Thành thật sự rất nặng!

Giản Trang mất sức của chín trâu hai hổ, mới có thể chuyển Nguyễn Hàn Thành từ ban công vào phòng khách.

Cô mệt không còn hơi sức nữa, đòi một tư thế khác níu lại cánh tay Nguyễn Hàn Thành, cô cúi người xuống, để nửa người anh trên sống lưng của cô, dùng một phương pháp gần như là "Vác", tiếp tục lôi kéo anh vào phòng ngủ.

Lúc mua tân phòng, là ông cụ Nguyễn chi tiền, con cả rốt cuộc chịu kết hôn, ông cụ vui mừng, vừa ra tay đã mua một căn nhà 300 mét vuông. Lần này thì tốt rồi, quãng đường cô vác anh đi thật sự quá lao lực.

Lúc Giản Trang vác Nguyễn Hàn Thành đi qua hơn phân nửa phòng khách, dưới chân đã mềm nhũn, cơ thể bắt đầu lung lay, cơ thể Nguyễn Hàn Thành nằm trên lưng nghiêng ra ngoài!

Nguyễn Hàn Thành lao đảo ngã xuống khay trà thủy tinh, mắt thấy ót của anh có lẽ sẽ đập đầu xuống cạnh góc nhọn của khay trà, cô vội vàng vươn tay kéo cơ thể của Nguyễn Hàn Thành.

Nhưng Nguyễn Hàn Thành đối với cô mà nói, quá nặng!

Giữ chặt Nguyễn Hàn Thành đồng thời làm cơ thể cô ngã theo xuống.

Àm——

Phòng khách an tĩnh bỗng có một âm thanh kinh thiên vang lên!

Nguyễn Hàn Thành bình yên vô sự té trên người Giản Trang, mà Giản Trang lại bị sức nặng cơ thể Nguyễn Hàn Thành đè lên, lưng bị góc nhọn của khay trà đâm vào.

Không thể dùng một từ đau để hình dung! Giản Trang đau đến mức hoa mắt, té trên khay trà hồi lâu cũng không có hơi sức bò dậy.

Nguyễn Hàn Thành đang sốt cao, nếu để anh đập đầu xuống, còn có thể yên bình được sao? Vì không để anh té lên khay trà, cô ôm lấy cơ thể của anh, tâm cam tình nguyện làm đệm thịt.

Nhưng không ngờ thật sự bị ngã lên khay trà sẽ đau đến như vậy!

Hồi lâu sau, cơ thể Giản Trang đau đến mất cảm giác mới dần dần thức tỉnh, nhưng lưng vẫn đau tê dại, hơn nữa vẫn còn mang theo cảm giác nóng cháy hừng hực.

Cô dường như là vật lộn, cắn răng dùng hết tay chân bò dậy từ dưới đất, một tay đỡ eo đau nhức, một tay lôi cổ áo Nguyễn Hàn Thành, cứ như vậy ‘kéo’ anh trở về phòng ngủ, chuyển anh từng chút một lên giường, đắp kín chăn.

Làm xong tất cả mọi việc, cô chịu đựng lưng đau nhức, lấy hộp cấp cứu từ trong phòng tập thể thao ra, tìm miếng dán hạ sốt, dán vào trán của anh. Làm xong những xử lý cơ bản xong, cô lại bấm số điện thoại bác sĩ tư nhân nhà họ Nguyễn, hơn nửa đêm, bác sĩ được mời đến nhà.

.....

Sau khi chích thuốc, truyền nước biển vào, ừng hồng trên mặt Nguyễn Hàn Thành bắt đầu tan đi, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Bác sĩ Mã lại cho cô mấy loại thuốc, dặn dò Giản Trang liều dùng và thời gian dùng thuốc.

Cuối cùng còn nói cho cô biết, cơ thể Nguyễn Hàn Thành vô cùng yếu ớt, đã 3 ngày không ăn uống gì, chờ anh tỉnh táo lại, nấu cho anh thức ăn lỏng mềm mại. Cuối cùng trước khi đi, cô còn dặn dò chuyện này không nói cho ông cụ Nguyễn, để ông cụ khỏi lo lắng.

Giản Trang và người cháu nội này rất ngoan ngoãn, sau khi tiễn bác sĩ cũng đã là 4 giờ rưỡi sáng.

Trời cũng bắt đầu sáng dần.

Cô không ngủ, chạy vào phòng bếp, chuẩn bị ít đồ ăn nấu cháo, dùng cầu kỷ*, khoai từ và chút tiêu nấu một nồi cháo dinh dưỡng tốt cho dạ dày cho anh.

(*Là một vị thuốc Đông y.)

Đội cô nấu xong nồi cháo ngon, bụng một chén đi vào phòng ngủ của Nguyễn Hàn Thành đã nghe tiếng cười ha hả của Nguyễn Hàn Thành vang lên, giọng nói nhẹ nhàng vui vẻ, còn có ý trêu đùa cợt nhả.

"Biết không? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bao cô xuống bếp. Bao cô bề ngoài quần vải giả nai to, bên trong chứa một đồng rom rạ, giống cái gối đầu cũ kỹ. Nhưng bắt đầu từ khi nào, trong bụng bao cô không còn là rom rạ mà đổi thành thực đơn rồi hả?"

". . . ." Cô vừa mới vào cửa đã bị lời nói bất thành linh này của Nguyễn Hàn Thành làm cứng người, thấy Nguyễn Hàn Thành đã mở hai mắt ra, cô từ trong mắt anh có thể thấy được vẻ ‘giấu cợt’, nhưng giấu cợt lần này lại khác với trong quá khứ, đôi mắt anh sáng ngời, đáy mắt còn bao hàm ý cười.

Thật không hổ là bộ đội, lúc này mới yếu ớt đến mức phải truyền dịch, vừa tỉnh lại đã móc máy massage cô.

"Miệng anh không thể tích đức sao?" Cô lờ anh, bụng cháo đi tới bên giường, không hề khách khí đặt cháo lên đầu giường.

"Tôi đang tích đức đó, cô không nghe ra tôi đang khen cô sao? Cô ngốc?" Nguyễn Hàn Thành chống một tay xuống giường từ từ ngồi dậy, dựa vào đầu giường nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười như có như không.

". . . ." Cái này cũng gọi khen? Giản Trang cười nhạt, "Ồi, phương thức khen người của anh cũng thật là đặc biệt."

"Cô lúc này mới thấy tôi đặc biệt? Tôi vẫn luôn đặc biệt mà." Da mặt Nguyễn Hàn Thành đột nhiên dày, ung dung bụng chén cháo trên tủ lên, ngón tay thon dài cầm muỗng sứ, thong thả ung dung khuấy, "Tôi từ trước đến giờ luôn khác biệt với người khác, xuất chúng nổi bật, nếu không tại sao còn trẻ như vậy có thể ngồi được ở vị trí 'sư trưởng'? Đầu óc và mánh khoé, thiếu một thứ cũng không được, dĩ nhiên là bao cô như cô sao có thể hiểu được."

"Mới sáng sớm, sao anh lại có tinh thần như vậy?" Chân mày Giản Trang nhướng lên, chau mày nhìn anh chăm chăm, "Đừng gọi tôi là 'người ngu ngốc', cái mạng của anh là do bao cô này cứu đó, cái chén cháo anh đang ăn cũng do người ngu ngốc này chịu đựng đau đớn nấu đó, có lòng thành cảm ơn được không hả! Tôi với anh ký kết khế ước kết hôn chứ không phải khế ước bảo mẫu!"

Cô đối với anh cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!

"Cô rút cuộc cũng thừa nhận mình là người ngu ngốc rồi." Nguyễn Hàn Thành cất câu lấy nghĩa (*lấy một câu trong lời người khác rồi giải thích theo ý mình) môi khẽ nhếch lên rồi nở nụ cười thật tươi, sau đó tâm tình thấy vô cùng tốt cầm muỗng sứ, ưu nhã thưởng thức cháo, tán dương, "Không ngờ, người ngu ngốc không chỉ biết xuống bếp mà tài nấu nướng cũng không tệ. Cháo nấu rất mềm, ăn rất ngon."

Người này! Giản Trang trừng mắt nhìn anh chăm chăm, anh bây giờ làm gì có bộ dạng của người bị bệnh hả? Mới qua mấy giờ, mà cơ thể yếu ớt yên lặng đã biến mất, khí thế tà mị lại khôi phục như cũ, giống như chưa từng chán nản, yếu ớt!

Chỉ lát sau, cô lựa chọn xem như không nghe thấy những lời châm chọc của anh, không chọc nổi miệng lưỡi ác độc của người đàn ông này, tiếp tục đầu võ mồm với anh ta cũng không có kết quả.

"Không đủ ăn thì trong nồi vẫn còn, nhưng lát nữa hãy ăn tiếp. Bác sĩ nói đã ba ngày anh chưa có ăn gì, dạ dày đã đói đến mức co rút lại, không thể ăn quá nhiều trong một lần." Giản Trang thân nhiên giao phó tất cả lời nói của bác sĩ nói lại cho anh một lần, sau đó xoay người đi ra cửa.

"Cô đi đâu?" Giọng nói của Nguyễn Hàn Thành lập tức vang lên sau lưng.

"Tôi đi làm!" Bước chân Giản Trang ngừng lại một lát, tiếng đáp trả yếu ớt.

"Đi làm?"

"Đúng vậy, đi làm. Tôi không để anh nuôi, tôi sẽ tự lực cánh sinh. Chủ tịch Mao có dạy tự mình làm việc thì mới cơm no áo ấm." Giản Trang nói xong tiếp tục bước đi.

Lăn lộn một đêm, bây giờ đã hùng đông rồi. Cô mệt mỏi nhưng vẫn muốn đi đến công ty của Nguyễn Thiếu Dật, chính thức đi làm. Ngày hôm qua chỉ mới báo cáo, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên, cũng không thể mới ngày đầu tiên đi làm đã xin nghỉ.

"Tôi nhớ được sau khi cô tốt nghiệp cũng chưa từng làm việc ở đâu, một chút kinh nghiệm làm việc cũng không có, là giám đốc công ty nào đầu bị ngập nước dám thuê cô vậy?" Giọng của Nguyễn Hàn Thành tràn đầy ý cười, vẫn không quên mỉa mai cô.

"Là công ty Hồng Thiên của Nguyễn Thiếu Dật." Sự nhẩn nại của Giản Trang chấm dứt, tức giận buông những lời này thì hung hăng bước mấy bước ra ngoài.

"Là Nguyễn Thiếu Dật. . . ." Trong phòng ngủ, Nguyễn Hàn Thành rũ mắt xuống, lẩm bẩm nói nhỏ, tầm mắt ngừng trên chén cháo bốc khói, sau một lúc lâu, ánh mắt của anh đột nhiên trầm xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nguyễn Thiếu Dật rất đáng yêu

Khu thương mại Hoa Trung thị, có vô số công ty kinh doanh lớn nhỏ.

Tòa nhà cao ốc, công ty Hồng Thiên của Nguyễn Thiếu Dật ở ngay trung khu thương mại, vị trí yên tĩnh nhất.

Công ty Hồng Thiên trong giới bất động sản là một công ty có thế lực, mà rất ít người biết Nguyễn Thiếu Dật thân là tổng giám đốc nhưng thật ra là đại cổ đông của công ty Hồng Thiên!

Giản Trang đứng bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, mặc đồ công sở trắng đen gọn gàng, bởi vì mệt mỏi nên cô không đi tất chân như những người khác, cũng may đôi chân của cô đủ thon dài, trắng nõn, không có sẹo, không đi tất chân cũng có thể chấp nhận được.

Nguyễn Thiếu Dật vẫn nằm trên bàn, cúi đầu tra cứu thứ gì đó, từ khi cô đi vào không nói một câu.

Phòng làm việc của tổng giám đốc rất rộng, ước chừng 100m², lắp đặt thiết bị đơn giản, những đồ dùng bên trong đường nét tinh tế, lấy ánh sáng làm chủ đạo, toàn bộ tường phía Nam đều dùng kính thủy tinh chịu lực, ánh mặt trời bên ngoài chiếu qua cửa sổ sát đất, xuyên vào trong phòng làm việc, mọi thứ được chiếu sáng ngời.

Ánh sáng này cũng chiếu lên người Nguyễn Thiếu Dật, vài ánh sáng chiếu lên cơ thể Nguyễn Thiếu Dật, cơ thể cao to được dát một lớp ánh sáng chói mắt, ánh sáng lóng lánh chiếu lên bóng dáng đen như mực, ánh sáng trùng điệp lộ vẻ xa hoa.

Giản Trang mặc dù đang đứng đối diện bàn làm việc của Nguyễn Thiếu Dật, lại không có ý định thưởng thức bộ dáng anh tuấn mê người của anh lúc này, mà cắn chặt răng, gào thét trong lòng. Thất lưng của cô vô cùng đau đớn, thất lưng bị va đập ngày hôm qua đến bây giờ vẫn chưa hết đau nhức, nhất là bây giờ đứng thẳng như vậy, eo cô đang phải chống đỡ nửa người trên, thất lưng càng đau đớn hơn.

Nguyễn Thiếu Dật nếu như nói, tùy tiện phân phó cô làm chuyện gì đều được. Nhưng anh không nói tiếng nào, cứ để cho cô đứng như vậy, cô cực kỳ khó chịu.

Cô đã nhịn nửa giờ, thật sự là nhịn không được nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh đang rất chuyên chú chuyện gì đó, giọng nói yếu ớt mở miệng thử dò xét nói: "Tổng giám đốc, xin hỏi trước mắt có nhiệm vụ gì muốn sắp xếp cho tôi không?"

"Hả?" Người đàn ông ngồi đối diện, cũng không ngẩng đầu, dường như không nghe thấy cô nói, còn khẽ dùng giọng mũi hừ một tiếng.

"Tổng giám đốc, xin hỏi hiện tại anh cần tôi làm gì không?" Giản Trang nhếch khóe miệng, nặn ra nụ cười cung kính trên mặt.

"Ừ." Lúc này người đàn ông đã nghe rõ, không ngẩng đầu lên phân phó "Pha cho tôi một ly cà phê đưa vào, đặt trên bàn của tôi."

"Được, xin chờ một lát." Giản Trang giống như nghe được lệnh đại xá, thừa dịp người đàn ông còn chưa đổi lời, lập tức nghiêng người hành lễ, nhanh chóng đi khỏi phòng làm việc.

*

Lúc pha cà phê, Giản Trang băn khoăn khẩu vị của Nguyễn Thiếu Dật. Nguyễn Thiếu Dật thích uống cà phê mùi gì? Là thêm đường và thêm sữa, hay là chỉ thêm đường, không thêm sữa, hay là cái gì cũng không thêm, uống nguyên vị cà phê đen?

Cô nhớ tới, ghi chép của trợ lý trước đây có ghi thói quen của Nguyễn Thiếu Dật, bên trong có nói tới chuyện pha cà phê.

Trong quyển sổ có ghi: Tổng giám đốc Nguyễn, không thích đồ ngọt.

Có nghĩa là không thêm đường cũng không sữa sao. Như vậy sẽ không ngọt.

Xác định xong thì lấy cà phê từ trong máy pha cà phê ra, đường cục và sữa tươi không bỏ, bung cốc sứ tinh xảo vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc, xin từ chối." Giản Trang nhẹ nói, nhẹ nhàng đặt cà phê lên trên bàn bên cạnh tay phải người đàn ông, sau đó lùi lại một bước chuẩn bị ra ngoài, cùng lúc đó, tầm mắt của cô cũng lướt qua tài liệu người đàn ông đang xem.

Không nhìn không biết, vừa nhìn Giản Trang bỗng cứng lại!

Cái này là tài liệu gì!

Đập vào mắt cô là những poster tươi mát lớn, trong poster là mỹ nữ đang mặc áo tắm, ôm ngực, bày ra tư thế vô cùng mê người.

Khó trách anh ta nhìn say sưa ngon lành như vậy, thì ra là nhìn những người mẫu gợi cảm nóng bỏng này.

Thấy bộ dáng chăm chú của anh, chắc chắn, Giản Trang thật sự rất muốn khi dễ anh!

Ngay lúc Giản Trang đang im lặng, thì bên này, tầm mắt người đàn ông khóa chặt hai cái to lớn của người mẫu, tầm mắt không di động chút nào, tay đưa qua sờ tới ly cà phê kia, anh ngay cả nhìn cũng không nhìn, mở miệng uống một hớp lớn.

"Xi ——"

"Trời ạ ——"

Sau đó hai giọng nói bất đồng cùng vang lên một lúc.

Trước là âm thanh phun nước của người nào đó, sau là tiếng kêu kinh ngạc sợ hãi của Giản Trang!

Một giây trước, Nguyễn Thiếu Dật mới vừa uống một ngụm lớn cà phê, một giây sau đã quay đầu sang phun ra ngoài, Giản Trang thì chưa kịp lui ra.

Uống vào một hộp cà phê, không dư thừa một giọt, toàn bộ phun hết lên áo sơ mi màu trắng của Giản Trang.

Áo sơ mi trắng trong nháy mắt nhuộm màu cà phê đen trắng loang lổ, hơn nữa còn đang bốc hơi nóng.

"Cô làm cái gì đây? !"

Nguyễn Thiếu Dật giận dữ, nhìn cô gằm nhẹ. Anh ta ngồi trong phòng làm việc bá đạo cường quyền, hoàn toàn không có vẻ lén lút, lưu manh và nụ cười hi hi ha ha, cái loại đồ thuộc về khí thế mạnh mẽ, lúc này trên người anh phát ra mười phần uy lực!

"Tôi. . . ." Lời này tôi phải hỏi anh mới đúng chứ? Giản Trang nhìn nhìn áo sơ mi bị ướt sũng của mình, lại giương mắt nhìn gương mặt tức giận của Nguyễn Thiếu Dật, vô cùng khó hiểu. Rõ ràng là anh phun hết cà phê lên người cô, còn quay lại chất vấn cô làm cái gì? Đây là đạo lý gì cơ chứ? !

"Tôi không phải đã đưa ghi chép của trợ lý trước đây cho cô sao? Cô làm sao vậy hả?" Nguyễn Thiếu Dật lấy khăn giấy từ trong hộp ra, vừa khiển trách cô, vừa lau cà phê còn lưu lại bên khóe miệng.

"Tôi xem rồi, tôi thấy người đó ghi là anh không thích đồ ngọt." Thân là nhân viên, Giản Trang rất nhẫn nại, mặt không đổi sắc mấp máy môi, mỉm cười giải thích.

"Thật sao?" Nguyễn Thiếu Dật liếc xéo cô, khóe môi khẽ động, cười như không cười nhìn cô, ra lệnh nói, "Vậy cô lấy quyển sổ đó ra cho tôi xem, xem kỹ đề sau này còn xử lý. Nếu làm không được, đừng trách tôi không niệm tư tình, không khách khí với cô!"

". Được. Tôi đi lấy ngay." Giản Trang nghi ngờ nhưng vẫn giữ đúng quy củ khom người, yên lặng từ ngoài phòng làm việc lui ra ngoài.

*

Cô không để ý tới vấy của bản thân ướt đẫm, vội vàng lấy quyển sổ ghi chép ra, lật tới trang ghi chép về cà phê, đọc lại lần nữa, tỉ mỉ xem kỹ những chữ kia lần nữa.

Trên tờ giấy viết: Tổng giám đốc Nguyễn không thích đồ ngọt, không ăn bánh ngọt.

"Không sai. Chẳng lẽ là anh ta cố ý gây phiền toái cho mình?" Giản Trang nghi hoặc nhìn ghi chép đó, sau đó tiếp tục nhìn xuống, lần này rốt cuộc thấy được ở đó có một câu nói dùng bút màu đỏ ghi chú một vài điều nhỏ, chú thích nhỏ có ghi: chú thích, mặc dù không thích đồ ngọt, nhưng rất sợ đắng!

Nói cách khác, Nguyễn Thiếu Dật mặc dù không thích ăn ngọt đồ, nhưng anh không ăn được đồ đắng. Cho nên, nẫu cà phê xong nhất định phải bỏ đường!

"Anh ta, anh ta. . . ." Khó trách anh sẽ không hề khách khí phun hết cà phê ra ngoài, bởi vì sợ đắng, cho nên nuốt cũng nuốt không trôi, mà cô ngẫu nhiên đứng ở bên cạnh anh ta, anh ta không để ý, vừa nghiêng đầu đã phun lên hết trên người cô.

Cái này thật đúng là không thể trách người ta.

Là do cô sơ suất, không chú ý phần ghi chú này. Cũng do hôm qua Nguyễn Hàn Thành bị sốt cao lẫn lộn một đêm, buổi sáng cô lên xe bus mới xem quyển sổ này, lúc ấy cô đã mệt rồi nên không nhìn kỹ!

Giản Trang cất quyển sổ lại, đi tới bàn uống nước pha cà phê lại lần nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới Nguyễn Thiếu Dật vừa ói cà phê ra, cô không nhịn được bật cười, "Ha ha, không ngờ anh cũng rất đáng yêu, người lớn như vậy lại sợ đắng, thật là tính tình trẻ con."

Ở phương diện này hơi trẻ con, nhưng so sánh với bộ dáng vô lại của anh ta, thật sự là rất ngây thơ, đáng yêu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Không... Không được tới đây

Nguyễn Thiếu Dật là tổng giám đốc của công ty Hồng Thiên, chương trình làm việc hằng ngày vô cùng phức tạp, xử lý từng chuyện đều phải duy trì đầu óc bình tĩnh và suy nghĩ nhạy bén, làm việc lưu loát dứt khoát, không dài dòng dây dưa.

Mặc dù anh sẽ có một vài hứng thú tệ hại, ví dụ như lúc rảnh rỗi sẽ lấy hình những đại minh tinh ra xem và so sánh, ăn uống vô cùng bất bệ, khó hầu hạ,

nhưng Giản Trang vẫn bội phục anh từ tận đáy lòng.

Vì về phương diện hoạt động kinh doanh, Nguyễn Thiếu Dật xác thực phải rất xuất sắc mới có thể có cái nhìn sắc bén như vậy!

Mặc dù có thành kiến với tác phong hăng ngày của anh, nhưng vì điều này nên Giản Trang mới nguyện ý ở lại bên cạnh anh làm việc.

*

Giờ tan ca, Giản Trang sửa sang bàn làm việc xóc xếch xong, chuẩn bị rời đi.

Đi tới cửa thì sau lưng bỗng truyền đến từng tiếng gào thét: "Chờ một chút."

"Tổng giám đốc, xin hỏi còn có việc gì sao?" Giản Trang dừng lại, xoay người nhìn Nguyễn Thiếu Dật đang ngồi trên ghế đệm.

"Aizz chị dâu, hiện tại cũng đã tan sở rồi, chị còn câu nệ với em như vậy làm gì, đừng khách khí, gọi em là Thiếu Dật được rồi."

Lúc này Nguyễn Thiếu Dật hoàn toàn không còn là bộ dạng nghiêm túc nữa, lông mày giương lên trêu đùa, trên mặt anh tuấn nở nụ cười mập mờ "Chị dâu, chị chờ em một lát, em có đồ đưa cho chị." Nói xong đứng lên, đẩy cửa phòng làm việc ra, đi vào phòng.

Chỉ chốc lát sau, Giản Trang đã thấy Nguyễn Thiếu Dật từ bên trong đi ra, đi về phía cô, hai tay để sau lưng, hình như là giấu thứ gì đó.

"Anh."

"Tặng cho cô!" Không đợi Giản Trang nói câu kế tiếp, Nguyễn Thiếu Dật đã cắt đứt, Nguyễn Thiếu Dật chạy tới trước mặt cô, cơ thể tiến đến sát cô, cười hi hi lấy đồ giấu sau lưng ra, sáng khoái đẩy vào ngực Giản Trang, "Ngân vạn lần đừng khách khí với em, đây là bản số lượng có hạn đặc biệt mua cho chị!"

"." Giản Trang không hề phòng bị, ngực bị một tấm ván bèn chắc đập vào, cô đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh "Anh cho tôi cái gì, cái gì mà bản số lượng có hạn?" Cô hơi cảm tức nhận tấm ván gỗ này, vừa mở ra nhìn thì là một hộp quà bằng gỗ hạng sang, mở hộp quà ra, một cái váy liền thân cúp ngực vô cùng đẹp được xếp chỉnh tề đột nhiên hiện ra ngay trước mắt.

"Anh đưa tôi cái này làm gì?" Giản Trang sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Thiếu Dật, "Anh không bị sao chứ?" Đầu óc bị lỗi rồi hả?

"Hắc, chị dâu, đây là tâm ý của em, chị nhất định phải nhận đó." Mắt Nguyễn Thiếu Dật cực kỳ thành khẩn nhìn cô, kích động nắm tay của cô, trình trọng nói, "Ban ngày em đã ỏi ai phê lên người chị, chị ngân vạn lần đừng để trong lòng, em biết là em sai rồi nên lập tức mua cho chị một bộ quần áo mới, chị nhận đi, đừng khách khí!"

"Được, tôi biết rồi." Mắt thấy nửa người trên của anh vẫn nghiêng về phía cô, cách cô càng ngày càng gần, cô vội vàng lui về phía sau, cố gắng kéo khoảng cách với anh. Nhưng đôi tay của anh giống như cái kim sắt giữ cô thật chặt, cô muốn tránh cũng tránh không được, lại không thể hô lên, không thể làm gì khác hơn là làm mặt lạnh, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Anh có thể bỏ tay anh ra không?"

"Em nói nè chị dâu, chị căng thẳng làm gì?" Giản Trang nói chưa dứt lời, Nguyễn Thiếu Dật vừa nói vừa dựa vào càng gần, nửa người trên đã ép lên phía trước, thân hình anh cao to, cảm dường như muốn đập lên trán của cô, hơi cúi xuống, nhỏ giọng cười bên tai cô, "Thế nào, chị sợ em sao? Chẳng lẽ, sợ em sẽ ăn chị?"

Anh tích cực nói chuyện, phà hơi nóng vào lỗ tai cô, vành tai nóng bỏng nhảy cảm làm cơ thể của cô run lên.

"Ha ha." Một tiếng cười thích thú truyền vào tai cô, hai tay Nguyễn Thiếu Dật càng giữ chặt tay cô hơn, "Chị dâu. Buông lỏng, em cũng không phải là cạp, sẽ không ăn thịt người."

Giản Trang cố gắng né tránh anh, nhưng sau lưng lại là cánh cửa, không thể lui được nữa, mắt thấy động tác của anh càng ngày càng mập mờ, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn Nguyễn Thiếu Dật, trên mặt nở nụ cười, vui vẻ nói: "Ha ha, anh rất biết nói đùa đó!"

Mắt Nguyễn Thiếu Dật khẽ chuyển, lập tức nhìn cô gái trước mắt, bị nụ cười trong trẻo trên mặt cô làm ngẩn người, nụ cười giống như hoa sen trong ao nở rộ giữa mùa hè, trong lúc nhất thời bị phân tâm.

Chính giờ khắc này!

Nụ cười trên mặt Giản Trang trong nháy mắt lạnh lùng, thừa dịp Nguyễn Thiếu Dật phân tâm, hung hăng giơ chân mang giày cao gót lên không hề khách khí đâm gót giày vào chân đi giày da của anh!

"A ——"

Một giây sau, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc truyền ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, tiếng kêu thảm thiết này giống như lũ quét, vang tận mây xanh!

.

"Hoa hoa công tử chính là hoa hoa công tử, cho dù đầu óc có mưu tính thế nào thì cũng đừng trông cậy anh ta sẽ nghiêm chỉnh." Sau khi Giản Trang trở lại tân phòng, ném chiếc váy ngắn Nguyễn Thiếu Dật đưa cho cô sang một bên, xoa bóp eo đau nhức, ở phòng bếp nấu cơm, trong miệng quở trách Nguyễn Thiếu Dật đủ loại tội tề, "Thật là chơi gái quá nhiều nên đối với người nào cũng muốn xuống tay, ngay cả chị dâu cũng không bỏ qua, coi tôi là một cô gái ngây thơ sao? Tôi cũng đã 27 tuổi rồi, đã sớm không ăn rồi, còn không thu thập được anh?"

Trong nhà chỉ còn một mình cô, tối hôm qua Nguyễn Hàn Thành còn có vẻ bệnh, bệnh khá lên lại biệt tăm biệt tích.

Chuyện ngày hôn lễ Nguyễn Hàn Thành trốn chạy, đêm đó đã truyền tới nhà họ Nguyễn và nhà họ Giản rồi, bên nhà họ Giản có cô ứng phó, thuyết phục nên ba mẹ cô không tới tìm Nguyễn Hàn Thành gây phiền toái. Nhưng bên nhà họ Nguyễn, thì phải do Nguyễn Hàn Thành ra tay. Xác định là anh trở về nhà họ Nguyễn bị mắng!

Vừa đứng trong nhà chỉ có một mình cô, nói chuyện đương nhiên tự tại.

Cô cầm dao lưu loát cắt sợi khoai tây, cô từng làm bà chủ nhà 5 năm, thủ nghệ nấu ăn rất tốt, kỹ thuật xắt rau, đồ ăn không thua gì đầu bếp trong tiệm cơm, vừa cắt vừa nói tiếp, "Cũng đã là người đàn ông trưởng thành lại không biết nặng nhẹ, nếu lần sau dám đùa bỡn tôi, cố ý chiếm tiện nghi của tôi, tôi sẽ chụp hình khiêu dâm anh và nữ minh tinh phát tán trên mạng, cho người nổi tiếng luôn!"

Nghĩ tới Nguyễn Thiếu Dật lôi kéo tay cô, còn nói những lời như vậy bên tai cô, cô cảm thấy tê dại da đầu.

*

Ăn cơm xong, dọn dẹp mọi thứ trong phòng bếp, trên đồng hồ kim chỉ giờ đã chỉ vào số 9.

Cô để lưng đau chạy lên chạy xuống trong công ty, bận bịu cả ngày, bây giờ đã mệt rã cả người.

Tắm rửa xong trở lại phòng khách, nằm trên giường ở phòng khách ngã đầu nằm ngủ, bởi vì lưng đau, nằm ngủ cũng thoải mái, chỉ lát sau đã tiến vào mộng đẹp.

Rạng sáng.

Sau nửa đêm, Giản Trang bỗng nhiên có cảm giác đến sống lưng lạnh lạnh, một cơn gió lạnh thổi qua, một lát sau, đang ngủ mơ mơ màng màng cô cảm thấy giống như có một đôi tay chạy lên chạy xuống vuốt ve lưng mình.

Cô không có phản ứng, tiếp tục ngủ.

Nhưng sau đó, trên da thịt phần eo của cô rõ ràng truyền đến cảm giác ngón tay nhấn đè, khớp xương ngón tay đôi tay kia rõ ràng nhấn rất có lực, chạy dọc theo độ cong trên eo cô, lòng ngón tay tỉ mỉ vuốt ve da thịt của cô.

Đây không phải là mộng!

Con buồn ngủ của Giản Trang nhất thời biến mất, kinh hoàng mở mắt ra, sợ hãi thét chói tai ra ngoài: "Không...không được tới đây!"

Lại có người muốn hại chết cô sao?

Cô vĩnh viễn cũng không thể quên được, cái đêm người áo đen kia đã đẩy chết cô!

Lần trước bị người áo đen tập kích cũng có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đánh tới, hơn nữa tới hung mãnh hơn, giống như mãnh thú xé rách thân kinh của cô, cô hoảng sợ tới cực điểm, cô thét lên, dùng cả tay chân bò dậy từ trên giường, bắt chấp tất cả muốn chạy tới cửa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đương Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Anh chiếm tiện nghi của tôi

Cô lật người, chạy thẳng tới cửa phòng ngủ nhanh như tia chớp.

Phòng khách không lớn, mấy bước là có thể chạy từ bên giường đến cửa, nhưng cô đột nhiên cử động mạnh, nhảy xuống giường, đứng thẳng người lên thì nơi thắt lưng truyền đến một cảm giác đau nhức như xé rách bắp thịt!

Thắt lưng của cô vốn đang bị thương, hiện tại bắp thịt lại căng ra, càng làm cô đau đớn hơn, đau nhức giống như muốn xé nát cơ thể của cô, eo của cô như muốn vỡ tung ra, nửa người trên của cô lập tức xụi lơ xuống, thân thể đang đứng thẳng tắp trực tiếp ngã xuống sàn nhà.

Cô muốn ổn định lại thì đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân vô lực ngã xuống.

"Bích ——"

Một tiếng rất nhỏ trầm muộn vang lên trong khách phòng yên tĩnh.

Giản Trang rơi vào trong một khuôn ngực bền chắc, một đôi cánh tay có lực vòng chắc hông của cô, giữ cô chắc chắn trong lồng ngực.

Mặt cô chôn trong lồng ngực, gương mặt dán chặt trên người nọ, cách một lớp vải mỏng, cô có thể cảm thấy rõ ràng dưới lớp vải đó là đường cong hoàn mỹ, bắp thịt được huấn luyện nghiêm chỉnh, bắp thịt lồng ngực căng cứng, vì đang dùng lực ôm cô nên bắp thịt càng có sức lực hơn, hình dáng và độ cứng càng rõ hơn.

Đây là một cái ôm đầy lực, ẩn dấu sự nguy hiểm!

Nhưng vì ngửi thấy trên người kia có mùi hương cỏ Lavender nhàn nhạt, làm cô thả lỏng ra, thư thái hơn.

Hông của cô vẫn còn đau đớn, cô không dám lộn xộn, cứ giằng co như vậy lại cuộn người trong ngực người nọ, cảm nhận được từ trên người kia có cảm giác ấm áp.

"Đừng sợ, đừng sợ, là tôi."

Một lát sau, Giản Trang nghe được đỉnh đầu truyền đến giọng nói dịu dàng, giọng nói kia trầm thấp giống như cố ý giảm thấp giọng mình xuống, làm giọng điệu của mình mềm hơn "Không phải sợ, là tôi." Anh vừa nhẹ nhàng nói, vừa thận trọng lấy tay vuốt vuốt sau lưng cô, "Tôi không muốn thương tổn cô... Cô không phải sợ."

"Nguyễn." Nghe ra được giọng nói của người kia, trong nháy mắt cô ngây dại ra, cái giọng nói này là "Nguyễn... Nguyễn Hàn Thành?"

"Đúng, là tôi."

Người kia nói những lời này quả thật không giống Nguyễn Hàn Thành, giọng nói trầm thấp xen lẫn vẻ dịu dàng so với Nguyễn Hàn Thành mở miệng không phải châm biếm thì là giọng giễu cợt, hoàn toàn khác biệt!

Nhưng giọng nói kia đã xác minh chính là Nguyễn Hàn Thành!

"Anh?" Giản Trang giật mình ngẩng đầu lên, nhìn đường cong cương nghị trên mặt của Nguyễn Hàn Thành, cặp mắt nhìn thẳng vào anh, đáy mắt đầy nghi ngờ, "Anh tại sao lại chạy đến phòng của tôi? Tại sao lại sờ tôi?"

"." Người đàn ông ôm eo cô khẽ nhủu mắt lại, một đôi mắt đen láy sáng quắc trong căn phòng tối mờ, đưa mắt nhìn cô hồi lâu, sau đó hít một hơi, khẽ thở dài: "Tôi muốn bôi thuốc cho cô. Len lên bôi thuốc cô, không muốn cho cô biết, nhưng vẫn làm cô tỉnh ngủ."

"Bôi thuốc cho tôi?" Giản Trang sững sờ, anh làm sao biết cô đau thắt lưng? Anh sao lại có lòng tốt như vậy?

"Cô không tin tôi sao? Tôi đây ngửi mùi trên tay tôi xem." Nguyễn Hàn Thành đổi tay khác ôm cô, đưa tay trái đến phía dưới chóp mũi của cô, "Có phải có mùi dầu Hoạt Lạc hay không? Trong dầu Hoạt Lạc có hoa hồng, bạc hà, thuốc giảm đau, cộng thêm ngón tay xoa bóp, chỗ đau sẽ khỏi nhanh hơn."

Cô quả nhiên ngửi thấy mùi dầu Hoạt Lạc, bởi vì anh để tay quá gần, ngửi thấy đến gay mũi.

Anh quả nhiên là thoa thuốc xoa bóp cho cô.

"Anh. Làm sao anh biết? Hơn nữa, anh nào có lòng tốt như vậy?" Ai không biết Nguyễn Hàn Thành anh là một ác ma chính cống.

"Cô vì công tôi mới bị thương, tôi làm sao có thể mặc kệ?" Giọng nói của Nguyễn Hàn Thành vẫn dịu dàng như cũ, còn nắm chặt eo của cô lần nữa, nâng cô lên thả lại trên giường, "Cô đã tỉnh thì đừng hét lên nữa, nhanh chóng bôi xong thuốc, hai chúng ta cũng có thể ngủ."

Vừa nói xong, anh đã ngồi xuống bên giường, lục lọi chai dầu Hoạt Lạc trong bóng tối, tiếp tục đổ ra một giọt trong lòng bàn tay bắt đầu xoa đều, ngón tay thon dài tiếp tục nhấn lên bắp thịt trên eo của cô, trước nhẹ sau nặng, nhấn rồi dè ép.

"Tôi. Tự tôi cũng xoa bóp được!" Bị ngón tay anh nhấn mấy cái, cô không chịu nổi nữa, lập tức nghiêng đầu nhìn anh đang ngồi ở mép giường, thúc giục: "Anh mau đi ra đi, tôi sẽ tự mình xoa bóp."

"Tự cô làm sao có thể xoa hả ? Đó là phía sau eo của cô, cô tự xoa bóp rất khó khăn, hơn nữa cũng không đúng cách." Cơ thể Nguyễn Hàn Thành vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích, một chút ý tứ muốn đi cũng không có, tiếp tục chú tâm ở trong bóng tối kiên nhẫn xoa bóp eo của cô.

"Nhưng... Nhưng anh là." Cô sốt ruột nên lời nói không rõ ràng, không biết nên nói như thế nào, cảm giác thật là lạ, trước giờ hai người bọn họ vừa thấy mặt sẽ tung đao múa kiếm, như nước với lửa, bây giờ anh ta đột nhiên đổi tính, săn sóc cô như vậy, cô không phản ứng kịp. Làm cô hoài nghi đây không biết có phải Nguyễn Hàn Thành không?

Hơn nữa, động tác này quá thân thiết, quá thân mật, hoàn toàn vượt ra khỏi quan hệ khế ước, quả thật giống một đôi yêu nhau.

Chuyện này làm cho cô cảm thấy vô cùng kỳ cục, nếu giờ phút này trong phòng mở đèn, nhất định có thể soi ra thái độ của cô lúc này rối rắm và quần bách như thế nào.

"Có cái gì mà nhưng với nhì?" Trong bóng tối, giọng của Nguyễn Hàn Thành truyền tới mang theo mấy phần ý cười, "Không phải là xấu hổ chứ? Chẳng lẽ tôi còn có thể chiếm tiện nghi của cô sao? Muốn nói chiếm tiện nghi." Lời của anh dừng lại, trong tiếng cười chợt thêm chút ranh mãnh, giảo hoạt nói: "Nếu như thật lòng mà nói cái vấn đề chiếm tiện nghi này, phải là cô chiếm tiện nghi của tôi mới đúng!"

"Tôi chiếm tiện nghi của anh?" Gương mặt Giản Trang đang quần bách bỗng nhiên cứng đờ, sau đó nhếch lông mày, nét mặt kinh ngạc, "Tôi có thể chiếm tiện nghi gì của anh? Tôi cường hôn hay là đùa giỡn anh? Chiếm tiện nghi của anh lúc nào? Anh nói xem."

"Tôi hôm trước, cô quên nhanh như vậy sao?" Đôi tay của Nguyễn Hàn Thành dừng lại, lòng ngón tay cố ý lướt qua da thịt mượt mà trên eo của cô, trong tiếng cười êm ái lộ ra vẻ gian tà, "Lúc cô cống tôi về phòng ngủ, nhất định phải lấy tay sờ cơ thể của tôi chứ? Khăng định có ôm cơ thể của tôi đúng không? Đôi tay kia nói không chừng đã sờ soạng trên người tôi nhiều lần. Nói không chừng còn sờ đến nơi không nên sờ đến! Cái này còn không tính là cô chiếm tiện nghi của tôi?"

"Vậy cũng gọi là chiếm tiện nghi của anh? Tôi cứu anh! Trong lúc nguy cấp, nào chú ý nhiều như vậy? Hơn nữa, tôi cũng anh trở về phòng ngủ, mệt chết đi được, làm gì có tâm tư 'sờ' anh?" Giản Trang cất cao giọng mang theo ba phần căm tức, mới vừa có cảm tình tốt với anh, bây giờ đã tan thành mây khói, sói chính là sói, đừng hy vọng sói sẽ ăn chay, anh quả nhiên đã khôi phục lại bản tính ác độc kia!

Nếu không phải vì bảo vệ anh, cô có thể té thảm như vậy sao, lưng sẽ đau đến bây giờ sao?

Hả, đội đã nào...!

Những lời này vừa nói xong, cô đột nhiên tỉnh lại —— không đúng, lúc ấy Nguyễn Hàn Thành hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, không thể nào nhớ cô vì anh mà bị thương. Dù lúc ấy anh có ấn tượng, nhưng anh nhắm hai mắt thì chắc chắn không tận mắt nhìn thấy, như thế nào lại có thể biết vị trí cô bị thương là thắt lưng!

Cô không hề nói với anh, vậy anh làm thế nào biết?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Dừng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Anh là người không giỏi xử lý chuyện tình cảm

Giản Trang nhận thấy có gì đó kỳ lạ, gương mặt nhìn Nguyễn Hàn Thành đang ở trong bóng tối, khó hiểu hỏi "Nguyễn Hàn Thành, làm sao anh biết tôi bị đau lưng?"

Trong ánh sáng mờ mờ, cơ thể to lớn của Nguyễn Hàn Thành đắm chìm bên trong khoảng tối đen như mực, tạo thành một bóng cao lớn, anh dừng động tác tay lại lần nữa, giọng nói chợt trầm thấp, trả lời vô lại: "Tôi biết là biết, bởi vì tôi thông minh hơn cô."

Anh sẽ không nói cho cô biết, buổi sáng anh trộm đi theo phía sau cô, thấy cô trên đường đi làm không ngừng bấm lưng, xoa eo nên mới biết cô bị đau thắt lưng.

Anh theo dõi cô là muốn biết cô có thật sự đi làm ở công ty của Nguyễn Thiếu Dật hay không. Lại không nghĩ rằng, sẽ thấy hình ảnh cô ôm eo như vậy, sau đó anh mới mơ hồ nhớ lại hôm qua bản thân hôn mê hình như có ngã xuống một lần.

Anh vẫn rất hà khắc với cô, bởi vì anh xem thường cô, xem cô là một tiểu thư ngu ngốc, vô học. Nhưng nhìn thấy cô dụng tâm chăm sóc anh khi anh bị bệnh, anh mới phát giác ra rằng thì ra Giản Trang không phải là người làm cho người khác ghét bỏ. Thật ra thì cô cũng có chỗ làm người khác phải yêu thương.

Vừa nghĩ tới cô vì anh té đè lên bị thương, còn chịu đựng đau đớn nấu cháo cho anh ăn, anh mới bắt tri bắt giác nhớ lại thái độ khắc nghiệt anh đối với cô, thật sự là anh quá phận.

Trong lòng anh thậm chí còn cảm thấy hối hận, mới không nhìn được len lén chạy tới phòng cô thoa thuốc cho cô, nhưng không biết sẽ hù dọa cô thành như vậy!

Lúc cô hét lên thì lương giống như bị ác quỷ quát roi, cả người đều tan vỡ. Anh thật sự không biết cô sẽ sợ như vậy, áy náy ôm lấy cô, toàn lực an ủi cô.

Nhưng những việc này, anh sẽ không nói ra.

"Anh không nói thì thôi!" Giản Trang thấy anh hỏi một đằng trả lời một nẻo, tức giận xoay đầu lại, chôn mặt trong gối nằm.

"Tôi nói cô gái như cô thật là kỳ quái." Lúc này đến phiên Nguyễn Hàn Thành tiếp lời, lực tay độ nhẹ nhàng xoa bóp eo cho cô, nhưng ngoài miệng lại ác độc châm chọc, "Tôi kỳ quái, vậy cô thì thế nào, cô không hiểu kỳ trong hôn lễ tôi chạy đi đâu sao? Biến mất một ngày một đêm làm những chuyện gì? Cô không tò mò những chuyện này, ngược lại hỏi chuyện khác, cô thật đúng là khác người."

Giản Trang đang chôn mặt trong gối nằm giả chết, vừa nghe thấy lời này, nâng nửa người trên lên, nghiêng đầu nhìn bóng anh, "Anh đi ra ngoài, đi nơi nào, làm cái gì, chuyện đó liên quan gì tới tôi? Huống chi trong khế ước viết rõ ràng, tôi không được can thiệp vào cuộc sống riêng của anh. Chính anh cũng ‘tuyên bố’ muốn tôi không được hỏi chuyện của anh. Anh đã yêu cầu như vậy, tôi đâu dám đi hỏi anh những chuyện này?"

Nguyễn Hàn Thành gặp phải chuyện gì mà trở nên suy sụp như vậy, cô hiểu kỳ nhưng không đến mức ngốc nghếch chủ động đi tới hỏi anh, chuyện này không phải tương đương với chuyện vạch trần vết sẹo của anh sao?

"Tôi yêu cầu, cô thật sự làm theo như vậy sao? Cô nghe lời như vậy sao, nếu như cô nghe lời như vậy, sao lại giả vờ trả treo với tôi hả?" Lực tay của Nguyễn Hàn Thành đột nhiên tăng thêm một phần, giọng nói cũng cất cao hơn, giọng chất vấn mang theo mấy phần ý cười.

"Tôi nghe theo yêu cầu của anh bởi vì phần khế ước này, nếu không có phần khế ước này, anh cho rằng anh có thể bò lên trên đầu tôi sao?" Nhìn Nguyễn Hàn Thành hơi nở nụ cười, giọng của Giản Trang lạnh lùng, cắn răng, oán hận nói, "Trong khế ước chỉ nói tôi không được hỏi chuyện riêng của anh, lại không nói tôi không thể mạnh miệng với anh."

"Hóa ra cô ngốc thật sự không ngốc." Ý cười trong lời nói của Nguyễn Hàn Thành càng sâu.

". Miệng anh thật sự độc địa." Nhìn bóng người biến mất trong bóng tối, Giản Trang nhăn mày lại, buồn buồn xoay đầu trở lại, chôn mặt trong gối nằm.

Cô tự nhận tài ăn nói không kém, nhưng gặp phải người đàn ông này —— không thể không cam chịu lép vế. Chưa bao giờ thấy một người đàn ông có thể nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy! Được, nói không lại anh, không nói lời nào lợi hại hơn anh!

Trong khách phòng rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, trong phòng vang lên giọng nói trầm thấp của Nguyễn Hàn Thành: "Làm sao vậy, đột nhiên không nói. Có phải giận tôi hay không?"

"." Giản Trang xoay đầu sang bên cạnh, hai tay bịt chặt lỗ tai.

"Giận thật?" Nguyễn Hàn Thành không ngừng nhún, giọng nói cũng dịu dàng hơn.

"." Không nghe không nghe!

"Thật là, như vậy là giận yêu sao." Nguyễn Hàn Thành nói xong, trong giọng nói dịu dàng còn có tiếng thở dài, giống như đang trách cứ, lại giống như rất bất đắc dĩ.

"Nếu không về sau tôi không gọi cô là bao cô nữa." Nhìn Giản Trang thật sự không nhúc nhích, làm như không thấy anh, anh làm ra vẻ nhượng bộ, thương lượng với cô.

"." Cô gái trong tay vẫn trầm mặc.

"Nếu không về sau tôi sẽ chia sẻ việc nhà với cô một nửa. Mặc khác, cũng không gọi cô là cô gái ngu ngốc nữa."

Đối phương vẫn trầm mặc như trước.

"Như vậy cũng không được? Vậy tôi tiết lộ chuyện riêng tư của mình cho cô biết sau khi ra khỏi hôn lễ tôi đã đi đâu." Nguyễn Hàn Thành đè nén, đè nén giọng dịu dàng xuống hết mức có thể, trong giọng nói không chỉ không có mạnh mẽ, ngược lại còn có chút ủy khuất, lúng túng "Tôi sẽ nói ra chuyện thâm hại nhất của mình, để cô nắm được điểm yếu của tôi, về sau lúc cô và tôi gây gổ, cô cũng có thể lấy chuyện này ra uy hiếp tôi, như vậy còn không được sao?"

"Thật?"

Lời vừa nói ra, lập tức có hiệu quả.

Nguyễn Hàn Thành vừa nói xong lời này, Giản Trang đang nằm ngay đơ trên giường hồi lâu lập tức sống lại ngẩng đầu lên, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Anh thật sự sẽ nói cho tôi biết anh đã xảy ra chuyện gì?" Chuyện này làm cô kinh ngạc. Ngày đó Nguyễn Hàn Thành về đến nhà thì chỉ trầm lặng, giống như biến thành người khác. Có thể làm Nguyễn Hàn Thành biến thành đáng vẻ kia, tất nhiên là đã kích rất lớn. Anh thật sự nguyện ý nói ra?

"Tôi cho cô biết, ngày đó tôi từ trong hôn lễ chạy ra, giải thích rất nhiều với Tô Vi. Tô Vi không nói gì nhưng lại khóc. Tô Vi là một người rất mạnh mẽ, tôi và cô ấy từ nhỏ đã ở đối diện nhau, cô ấy thường bị mẹ nuôi đánh, nhưng chưa bao giờ khóc. Nhưng khi nhìn thấy tôi và cô kết hôn, cô ấy lại đang khóc, hơn nữa khóc rất thương tâm. Tôi nói với cô ấy rằng tôi và cô chỉ là khế ước kết hôn, chỉ vì thỏa mãn nguyện vọng của ba mẹ, một năm sau sẽ ly hôn. Tôi lấy hết dũng khí thổ lộ với cô ấy, nói một năm sau sẽ cưới cô ấy. Nhưng cô ấy cự tuyệt." Giọng nói của Nguyễn Hàn Thành đã không còn ý cười, thản nhiên nói, "Cô ấy nói, cô ấy không cần tôi bỏ thì! Cô ấy nói, tất cả những chuyện tôi làm cho cô ấy đều là thương hại cô ấy. Cô ấy cần trợ giúp nhưng lại không cần sự giúp đỡ của tôi! Cô ấy nói cô ấy còn thích tôi nhưng lại hận thân phận của tôi. Cô ấy nói, ‘dù đối chết đầu đường, dù phải nhận sự giúp đỡ khắp thiên hạ, cũng sẽ không nhận sự giúp đỡ của tôi’. Sau đó, cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy gặp một người, người kia làm cùng chỗ với

cô ấy, hai người sánh vai đi. Cô ấy nói, cô ấy hận tôi!"

Tay của Nguyễn Hàn Thành cũng dần dần ngừng lại, cảm xúc trong giọng nói càng ngày càng giảm, cuối cùng bình tĩnh như nước nói: "Cô biết không, tôi vẫn thầm mến cô ấy, tôi thầm mến cô ấy đã 10 năm, thích 10 năm nhưng vẫn không dám thổ lộ. Cô ấy cũng thích tôi, nhưng cũng không chịu nói ra. Tôi cho là cô ấy rất hiếu thắng, đang đợi tôi mở miệng trước. Cho nên tôi lấy hết dũng khí thẳng thắn nói tất cả tình cảm của mình, nhưng khi tôi thổ lộ xong, cô ấy mới nói cô ấy hận tôi! Đây là kết quả nhận được khi bản thân tôi đơn phương."

Cho nên, anh rất đau lòng, rất bất đắc dĩ.

Không biết nên làm sao mới tốt.

Anh là người không biết xử lý tình cảm của mình.

Rất cuộc thổ lộ với người yêu lại chỉ nhận được hận ý. Điều này làm anh giống như sét đánh, linh hồn sụp đổ chỉ trong khoảnh khắc.

Cho nên anh đi lang thang bên ngoài một ngày một đêm không có mục đích, không ngừng đi, không ngừng đi. Đi tới đi lui, bỗng nhiên phát hiện, anh trở về căn nhà này, căn nhà dùng một tờ khế ước để duy trì.

Khi linh hồn bề tan tành, không còn chỗ có thể dựa vào. Khi trong tiềm thức của anh thấy chỗ duy nhất có thể dựa vào, lại là nơi này!

Thật sự là rất kỳ quái, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Gặp lại chồng trước Hứa Kiến Nghiệp

8h30 sáng, đám đông bắt đầu đến trạm tàu điện ngầm, tất cả người đi làm đều chen lấn bước lên xe điện ngầm. Giản Trang thân là nhân viên công ty cũng không ngoại lệ.

"Số liệu báo cáo nói, người đang yêu chỉ số thông minh là 0, cơ bản là đánh mất đi năng lực phán đoán. Thấy lý luận đó rất chính xác, anh là người thông minh như vậy nhưng ở trước mặt người mình yêu vẫn ngu ngốc không có sức phán đoán, cô ấy nói cô ấy hận anh, anh lập tức nổi giận. Mặc dù tôi là người ngoài cuộc, không hiểu giữa hai người đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng người ngoài cuộc cũng có chỗ tốt của người ngoài cuộc, đó là có thể nhìn ra vấn đề một cách khách quan. Hận là cái gì? Đùng quên, hận cũng là một loại tình cảm. Mặt trái của hận là cái gì? Nếu như không yêu vì sao sinh ra hận? Nhắc nhở anh một câu: cô ấy còn hận anh, cũng giống như nói rõ, cô ấy thật ra vẫn còn yêu anh. Cho nên, anh đừng vội buông tha tình cảm 10 năm như vậy."

Sau khi lọt vào xe điện ngầm, chen chúc trong đám người, Giản Trang đứng thẳng tựa vào trong thành xe. Đột nhiên, trong đầu vang lên câu nói tối hôm qua bản thân đã nói với Nguyễn Hàn Thành.

Tối hôm qua, sau khi nghe Nguyễn Hàn Thành dùng giọng điệu bình tĩnh bắt lực nói xong, cô cũng rơi vào trầm mặc.

Một giây kia, cô hâm mộ cô gái gọi là Tô Vi đó.

Bởi vì Tô Vi may mắn, có thể có một người đàn ông yêu cô 10 năm. Có thể làm cho Nguyễn Hàn Thành dụng tâm như thế, chung tình 10 năm là may mắn đến nhường nào.

Có thể có một người đàn ông chỉ yêu một mình mình, trong lòng tràn đầy quan tâm mình 10 năm là khó như thế nào.

Cô rất hâm mộ Tô Vi có được một người si tình như thế.

Bởi vì cô đã từng yêu một người đàn ông, cũng không thể chung tình 10 năm.

Ngay thời khắc tức cảnh sinh tình, động lòng trắc ẩn, cô mới tốt bụng nhắc nhở anh một câu.

Nguyễn Hàn Thành sau khi nghe được lời của cô, như được mở rộng đầu óc, như vừa mới tỉnh mộng hỏi: "Thật? Cô nói là cô ấy. Vậy tôi còn có cơ hội thật sao? Thật tốt quá!"

Sau đó anh liền cười. Trong bóng tối, tiếng cười của anh nhộn nhạo khắp phòng, có vẻ vô cùng vui sướng. Cười vui cười mở giống hoa linh lan khẽ đung đưa trong gió mùa hè, thuần khiết không tỳ vết, nở rộ thơm ngát, trong tiếng cười tràn đầy vui vẻ.

Từ khi cô biết Nguyễn Hàn Thành tới nay, đây là lần đầu tiên cô nghe anh cười vui vẻ như vậy. Chỉ tiếc, không thể nhìn thấy được nét mặt của anh lúc này.

Cô thật sự không biết, Nguyễn Hàn Thành cũng sẽ có lúc cười như vậy.

Đình ——

Mấy phút sau, xe điện ngừng đến trạm, Giản Trang ngừng suy nghĩ, bước xuống khỏi xe điện ngầm.

*

"Tổng giám đốc, 2h30 chiều nay anh có một buổi gặp mặt tại khách sạn Vienna với lão tổng 'công ty Đôn Hoàng' thương lượng về hạng mục khu công trình Hoa Trung thứ hai. Xin anh mau sửa sang quần áo, đường từ đây đến nội thành cũng không có tắt nghẽn, hiện tại chạy tới còn kịp. Tài xế đã dưới lâu."

Công ty Hồng Thiên, bên trong phòng làm việc tổng giám đốc, Giản Trang mặc một áo sơ mi trắng đơn giản, đứng ở bên cạnh Nguyễn Thiếu Dật cung kính nói.

Gương mặt của Nguyễn Thiếu Dật không hề cử động, đang cầm một poster người mẫu mới nhất chăm chú xem, còn dùng ngón tay dài nhọn dán chặt lên tấm poster, khoa tay múa chân dò xét chiều dài hai chân, miệng lầm bầm nói, "Không được, chân còn chưa đủ dài, gần đây bạn gái đều kiêu nhỏ nhắn, tôi muốn mỹ nữ chân dài, cô này liếc mắt đã thấy chân ngắn, hoàn toàn là do kỹ thuật của nhiếp ảnh gia, để cô ta đuổi thẳng mắt cá chân, mới chụp vào làm giả tạo thị giác người xem. Cái này không thể được. Còn phải tiếp tục tìm."

"Tổng giám đốc, bây giờ đã 1h45, tiếp tục ở đây mà nói có thể làm trễ nải thời gian, dẫn đến buổi gặp mặt sẽ kéo dài, như vậy anh sẽ đến trễ, đối tượng hợp tác sẽ mất hứng!" Giản Trang lặng yên không tiếng động tiến lên một bước, đối diện lỗ tai Nguyễn Thiếu Dật, nâng giọng nói lên cao gấp đôi, dường như muốn hét lên.

". À? Cô nói cái gì?" Lúc này Nguyễn Thiếu Dật giống như từ trong mộng thoát ra ngẩng đầu lên, cặp mắt mê mang nhìn cô, "Thế nào?"

"Tôi nói —— đừng xem những thứ lung tung này nữa, nhanh đi xuống xe đang đợi ở dưới, việc ký kết với công ty Đôn Hoàng sắp bắt đầu rồi!" Giản Trang vẫn duy trì nụ cười yếu ớt trên mặt như cũ, nhưng vừa nói ra hai chữ trước, lập tức lớn tiếng dọa người nghiêng cơ thể qua, một tay lấy tấm poster trong tay anh đưa về phía sau, một cái tay khác thuận thế đưa về phía cửa, làm tư thế xin mời, về mặt cung kính, giọng nói nghiêm nghị lại nói ra mấy chữ: "Tổng giám đốc, xin mời!"

"Ôi trời ơi! Đến tột cùng tôi là tổng giám đốc hay cô là tổng giám đốc?" Nguyễn Thiếu Dật đập một tay lên bàn làm việc, môi mím chặt, trên mặt anh tuần là vẻ không vui. Mà trên mặt Giản Trang lại không thay đổi, mặc dù cười khanh khách nhưng trong hai tròng mắt vẫn âm trầm, ánh mắt lạnh lùng, dùng ánh mắt âm trầm nhìn anh.

"Tôi." Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ngọn lửa trong lòng Nguyễn Thiếu Dật vừa bốc lên lúc này lại tắt ngấm, bàn tay vỗ vỗ nhẹ trên bàn làm việc, môi mím chặt bất giác vênh lên, thu hồi vẻ không vui trên mặt, đứng thẳng người lên, bày ra vẻ mặt nghiêm trang, thái độ nghiêm túc nói: "Tôi sẽ đi xuống, việc ký kết này quan trọng hơn! Mau nói tài xế điều tra tình hình giao thông, chúng ta sẽ tới đó bằng tốc độ nhanh nhất, quyết không thể đến trễ để đối phương có ấn tượng xấu!"

"Được." Giản Trang phục tùng gật đầu, âm thầm nói: ha ha, thì ra anh biết đạo lý này. Vậy anh vẫn không biết xấu hổ ngấm nghĩa những cô nàng người mẫu? Nếu không phải là tôi thúc giục anh. . . Anh chắc vẫn ở chỗ này tính toán xem chân người ta dài bao nhiêu! Thật là phục, tốc độ trở mặt so lật sách còn nhanh hơn.

Nguyễn Thiếu Dật đã chỉnh trang xong tây trang, đi ra trước cửa, Giản Trang bước tới mở cửa cho anh, hầu hạ anh ra ngoài.

Sau khi xuống lầu ngồi lên xe hơi, Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, chân mày khẽ nhíu lại nhìn Giản Trang hỏi một câu "À, lão tổng công ty Đôn Hoàng tên gì?"

"Tổng giám đốc công ty Đôn Hoàng cũng là đại cổ đông xây dựng nên công ty Đôn Hoàng, anh ta họ Hứa, chúng ta có thể gọi anh ta là Hứa tổng. Mà tên đầy đủ của anh ta là: Hứa Kiến Nghiệp." Âm thanh thanh thúy, ngắn gọn trực tiếp trả lời.

Không sai, người sắp gặp mặt là tổng giám đốc công ty Đôn Hoàng, gọi là Hứa Kiến Nghiệp.

Là chồng trước của cô.

Sau khi sống lại, cô đã nghĩ tới vô số lần muốn tìm chồng trước báo thù. Trả thù một người không phải giết anh ta, mà là cướp đi tất cả mọi thứ của anh ta, quyền lợi, tiền bạc, địa vị, người yêu, làm cho anh ném những gì cô phải chịu đựng, hai bàn tay trắng quỳ gối trước mặt cô, làm những việc không bằng heo chó.

Cô từng vì người đàn ông này bỏ ra tất cả, thậm chí cả tôn nghiêm và tính mạng của bản thân!

Cho nên, cô muốn cuộc sống sau này của anh vĩnh viễn phải vì đã từng tổn thương qua cô mà đau lòng đến chết.

Cô từng suy nghĩ qua vô số phương thức có thể gặp mặt Hứa Kiến Nghiệp, cô muốn dùng thân phận của Giản Trang, phá hủy đi cái khí phách của anh.

Mà ngày này rốt cuộc đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đương Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giản tiểu thư phải không?

Khách sạn Vienna, phòng bao lâu 5.

Ngăn cách giữa bàn ăn xoay tròn khổng lồ là hai vị mặc tây trang trắng thắm giống nhau, áo mũ chỉnh tề ưu nhã ngồi hai bên bàn ăn, trên bàn đầy sơn hào hải vị, cùng nhìn nhau.

Tây trang mặc trên người hai người đàn ông này, rõ ràng đều là của nhãn hiệu thời trang nam nổi tiếng thế giới——hétinne. Hétinne là nhãn hiệu thời trang sa xỉ đến từ ‘kinh đô thời trang’ Paris nước Pháp, mặc loại quần áo sa xỉ này không chỉ có đẳng cấp mà bên trong còn hàm ý người mặc nó rất thời thượng.

Hai người này không hẹn mà cùng mặc quần áo thuộc cùng một nhãn hiệu. Tuy nhiên Nguyễn Thiếu Dật mặc tây trang màu cà phê đậm, mà người đàn ông ngồi đối diện với anh, mặt mũi anh tuấn, phong cách nho nhã lại mặc tây trang màu đen nhánh, còn có kẹp áo bằng ngọc thủy tinh sa hoa, thủy tinh dưới ánh đèn chiếu xuống, chói mắt khác thường.

Tướng mạo đẹp trai so với Nguyễn Thiếu Dật không kém chút nào.

Hai người bọn họ, chia ra hai bên đại biểu cho hai công ty lớn.

Một là công ty đầu rồng trong ngành bất động sản, Hồng Thiên. Một là đào tạo những nhà kiến trúc sư vàng cho giới bất động sản, Đôn Hoàng.

Mặc dù Đôn Hoàng chỉ bước vào ngành chưa đến 5 năm, chính xác là năm trước công ty mới ngôi sao mới ra thị trường, vốn dĩ nhân tài cao cấp trong nghề, kỹ thuật, năng lực mà nói, đã hành nghề xây dựng thì người bên trong rất nổi bật. Hơn nữa, theo lời đồn Đôn Hoàng còn có một tập đoàn tài chính khổng lồ đứng phía sau đỡ lưng, tương đối có thực lực.

Dĩ nhiên, ‘tập đoàn tài chính’ này chỉ là lời đồn đãi, căn bản không hề có kiểm chứng nào và cũng không ai biết.

Nhưng nhân tài nội bộ hai công ty, theo năng lực mà nói, Hồng Thiên và Đôn Hoàng, có thể nói là không phân cao thấp. Nhưng tính cả lai lịch của công ty, kinh nghiệm và thực lực mà nói, đương nhiên là uy tín lâu năm của công ty Hồng Thiên tăng thêm một bậc.

Vị trí ở bên trái của Nguyễn Thiếu Dật là Giản Trang mặt mộc không trang điểm. Còn người đàn ông ở đối diện kia, ánh mắt sau khi quét qua trên người Nguyễn Thiếu Dật, mới lặng lẽ chuyển mắt lên trên thực đơn, ý đồ tiếp tục chọn món ăn.

Bên cạnh phía bên phải người đàn ông kia, cũng có một thư ký riêng theo sát, là một người đàn ông cao lớn tầm vóc cân xứng, tóc ngắn, trên mắt đeo một gọng kính viền vàng mang vẻ khuôn mẫu chính trực.

Lúc bước vào phòng, Nguyễn Thiếu Dật và đối phương dường như là đồng thời bước tới. Không có ai trễ dù chỉ một phút.

Hợp tác trên thương trường, mặc kệ là ai tới trễ, cũng sẽ không còn mặt mũi.

Sau khi vào phòng nói vài câu hàn huyên, Nguyễn Thiếu Dật giới thiệu trợ lý bên cạnh, Giản Trang.

Giản Trang ngồi đối diện người đàn ông, trên khuôn mặt thanh tú nở nụ cười nghề nghiệp, khóe môi khẽ nhếch lên tạo đường cong, nhìn người đàn ông kia khẽ gật đầu, nhã nhặn mỉm cười.

Nhưng bên trong lòng của cô, không hề bình tĩnh giống trên mặt như vậy.

Đối mặt với người đàn ông mình đã từng yêu, cùng giường chung gối, rồi lại phản bội thương tổn mình, cô không thể rộng rãi tha thứ được, cô vì người đàn ông này mà mất mạng, mà người đàn ông này lại có thể biểu hiện lạnh nhạt thông dong như vậy. Nhìn anh sống vui vẻ như thế, nhìn về anh tuấn vẫn chưa thay đổi của anh ta, nhìn anh ta càng ngày càng phát khí phách, cô càng không thể bình tĩnh được.

Có thể nhìn thấy anh ta, còn có thể kiềm chế cảm xúc, nhìn anh ta mỉm cười, đã là cực hạn cô có thể làm.

Nếu như không phải vì muốn tiến vào thương trường đánh bại Đôn Hoàng, nếu như không phải là dùng toàn sức lực của bản thân ra sức đánh bại Hứa Kiến Nghiệp, cô cũng sẽ không đứng ở chỗ này, nở nụ cười với anh ta.

Vì cái gì phải bước vào thương trường tấn công lại Hứa Kiến Nghiệp?

Tại sao? Bởi vì cái Hứa Kiến Nghiệp quan tâm nhất là công ty, bởi vì Hứa Kiến Nghiệp luôn kiêu ngạo cho rằng anh ta là thiên phú trong kinh doanh.

Sau khi cưới, lúc anh ta si mê lập nghiệp, cô cũng cảm nhận được khoảng cách với anh từ từ xa cách, cũng muốn tham dự vào hiến một phần sức lực. Nhưng anh không chỉ một lần nói với cô: Việc kinh doanh không phải chuyện của em, em không có đầu óc để kinh doanh, làm vợ của anh là đủ rồi.

Ban đầu nghe lời này, cô còn cảm thấy rất hạnh phúc, cảm thấy được chồng nuôi rất tốt, ở nhà làm sâu gạo cũng không tồi. Nhưng bây giờ nghe lại những lời này lại có một hàm nghĩa khác.

Những lời này bên ngoài có vẻ cưng chiều cô, không muốn cô làm việc vất vả. Nhưng bên trong là anh xem thường năng lực của cô, từ đầu đã không hề coi trọng cô.

Có lẽ cũng chính từ chuyện này, từng chút từng chút một chia rẽ tình cảm của bọn họ, đến khi bọn họ không còn tiếng nói chung.

Anh rất kiêu ngạo, xem bản thân có những thủ đoạn kinh doanh rất cao mình.

Anh nói cô không có bản lĩnh, không có năng lực. Cô càng muốn bước vào thương trường, làm nên thành tích cho anh thấy!

Khi anh thấy người mình đã từng không nhìn trúng, một ngày kia lại lên như điều gặp gió, đánh tan công ty một tay anh thành lập, phá hủy tư cách kiêu ngạo và tự ái của anh, giẫm trên đầu của anh. Đả kích như vậy, mới trầm trọng nhất!

Nếu quả thật có ngày này, không biết, khi đó anh sẽ có vẻ mặt gì?

Cho nên, cô mới quyết định bước chân vào thương trường, lựa chọn công việc trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua, đi qua con đường anh đã đi qua. . . . Chính là muốn cho anh biết, cô không phải là người vô năng như anh tưởng tượng.

Hồi lâu sau.

Hứa Kiến Nghiệp lật xem thực đơn rồi cuộc cũng ngẩng đầu lên, gương mặt của anh góc cạnh rõ ràng chột nờ nụ cười dịu dàng, gấp thực đơn trong tay lại chuyển sang chỗ Giản Trang ngồi, môi mông khê mở, giọng nói nhẹ nhàng như ngọc nói: "Giản tiểu thư phải không? Tất cả mọi người cũng đã biết, coi như là bạn bè, không cần câu nệ như vậy, ngồi xuống cùng nhau ăn. Thực đơn cho cô, muốn ăn cái gì thì gọi."

"." Giản Trang ngần ra, hoàn toàn không ngờ Hứa Kiến Nghiệp sẽ chú ý đến cô.

"Hứa tiên sinh thật sự săn sóc phụ nữ. Nhưng cô ấy chỉ là phụ tá, ngồi xuống ăn với chúng ta. Cái này có phải không tốt lắm hay không?" Nguyễn Thiếu Dật không cự tuyệt thẳng thừng, mà ngắc mặt mỉm cười hỏi ngược lại.

Mất Hứa Kiến Nghiệp khê chuyển, nhìn Nguyễn Thiếu Dật, nói đùa giống như hỏi "Thế nào? Tổng giám đốc Nguyễn chẳng lẽ không đồng ý sao? Giản tiểu thư tuy nói là trợ lý của anh, nhưng dù sao cũng là phụ nữ. Chúng ta thân là đàn ông, không phải nên ga-lăng chút sao, chẳng lẽ nhẫn tâm để một cô gái đứng ở đó nhìn chúng ta ăn?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người không muốn nhắc đến

Xe hơi màu đen trên quốc lộ chạy như bay, cảnh vật ngoài cửa sổ vụt qua, người đi đường và các tòa nhà hai bên đường giống như mở màn một bộ phim nhanh chóng phát hình, kết thúc, sau đó biến mất ở trong tầm mắt.

"Thẩm Phuong, lúc ăn cơm, Hồng Thiên đưa ra bản dự thảo công trình Phủ Thị Chính, anh cảm thấy thế nào?" Người đàn ông ngồi ở ghế sau, cơ thể thẳng tắp, đầu hơi nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt xuyên qua cửa kính xe nhìn đường phố, nhưng lời nói đúng là nói với Thẩm Phuong đang lái xe.

Thế nhưng, vừa dứt lời, không đợi Thẩm Phuong trả lời, giọng anh lại vang lên trong xe: "Hai công trình khu phố thương mại của Hoa Trung thị là khoản công trình lớn trị giá trăm triệu. Đối với Đôn Hoàng mà nói, cũng là khoản công trình quan trọng nhất của tòa thị chính chúng ta. Cho nên chúng ta phải kiểm tra nghiêm ngặt, quyết định xem phải soạn hợp đồng thế nào. Vốn tôi không coi trọng việc họp tác với Nguyễn Thiếu Dật, người này mới hai mươi hai tuổi, còn quá trẻ, lại quá phong lưu, vừa tiếp xúc tại bữa cơm, mới biết anh ta ở trên thương trường là người ra sao, là người có mắt nhìn và có cách nhìn riêng về thị trường. Hơn nữa người trợ lý mà anh ta dẫn theo bên cạnh cũng rất ... xuất sắc."

Lúc nói hai chữ cuối cùng, Hứa Kiến Nghiệp dừng lại một chút, giống như là đang suy nghĩ hình dung như thế nào, mới có thể nói lên chính xác đặc điểm của Giản Trang.

"Dạ, trợ lý đó nêu ví dụ về bản dự thảo, bản thiết kế và xác định vị trí công trình vô cùng rõ ràng. Sau này, điều này đối với việc thiết kế khu thương mại có tác dụng rất lớn." Mất Thẩm Phuong nhìn đường đi, một bên chuyên chú lái xe, một bên nghiêm túc nói lên cách nhìn của mình về Giản Trang, "Nhìn ra được, buổi đàm phán này, hồ sơ chuẩn bị vô cùng tốt. Nhưng mà, có thể do là người mới, cô ấy so với những người trợ lý tôi từng gặp, không phải là người biết cách khiến bầu không khí sôi động lên, không trêu đùa, không xu nịnh, giống như thực sạch sẽ."

“Anh cũng thấy như vậy sao?” Hứa Kiến Nghiệp vẫn nghiêng đầu, nhưng ánh mắt lại liếc qua chỗ Thẩm Phương.

“Vâng. Tôi cảm thấy người trợ lý đó không tồi. Hơn nữa..... Hình như hiểu rõ ý tứ của anh.” Thẩm Phương ngừng vài giây, sau đó nói tiếp, “Có thể cảm giác của tôi không đúng. Anh cũng biết mà, tôi không biết cách đánh giá phụ nữ.”

“Ha ha, không có việc gì, nói ra ý nghĩ của anh là tốt rồi.” Hứa Kiến Nghiệp luôn nhìn ra cửa sổ cuối cùng cũng quay lại, mắt nhìn Thẩm Phương đang ngồi chỗ lái xe, nụ cười yếu ớt hiện trên khuôn mặt anh tuấn.

Cảm giác của Thẩm Phương là đúng.

Cảm giác của anh với Giản Trang dung mạo trong trắng thuần khiết, cũng là cảm giác này.

Vốn là việc đàm phán với Nguyễn Thiếu Dật, anh cũng không hy vọng quá nhiều, bởi vì từ lâu anh đã biết chuyện tình cảm của Nguyễn Thiếu Dật và các minh tinh người mẫu, lo lắng Nguyễn Thiếu Dật làm việc không hiệu quả.

Nhưng trải qua cử chỉ tỉ mỉ của Giản Trang khi cố ý gọi một phần canh thuốc, khiến cho thiện cảm của anh với Hồng Thiên tăng gấp bội. Sau đó mới cẩn thận lắng nghe thiết kế, vị trí và yêu cầu thi công của Nguyễn Thiếu Dật về công trình khu thương mại của Hoa Trung thị, anh cảm thấy Nguyễn Thiếu Dật trên phương diện mở rộng đất đai xây dựng, xác thực là có đầu óc và mắt nhìn, không phải chỉ biết ăn chơi trác táng.

Lúc này mới đồng ý bước tiếp theo là khảo sát thực địa, hẹn ngày đi khu thương mại của Hoa Trung thị khảo sát, định là sau nửa tháng mười bốn ngày nữa.

Mà cả bữa ăn, người phụ nữ tên Giản Trang đó, trừ thời điểm lấy bản dự thảo công trình, tiến lên giới thiệu và giải thích những điều cần thiết cho anh, còn những lúc khác, mặc kệ trên bàn cơm Nguyễn Thiếu Dật và anh nâng ly cạn chén như thế nào, đều không nói chuyện.

Giống như dạng người mà Thẩm Phương nói, cô ấy không như các nữ trợ lý khác giới về dùng ưu thế của bản thân bầu vú quan hệ với anh, cũng không ỡng ẹo làm dáng, dùng sắc đẹp hấp dẫn sự chú ý, hoặc là khéo léo nịnh nọt mấy câu.

Nói cô ấy chậm chạp, nhưng lúc gọi món ăn, lại rất cẩn thận gọi món canh thuốc.

Anh thừa nhận, khoảnh khắc cô gọi canh thuốc, đáy lòng của anh đã có sự xúc động trong chớp mắt.

Trong nháy mắt làm cho anh nhớ tới một người_____ Lý Vận, vợ của anh.

Khi Lý Vận ở bên cạnh, luôn luôn nấu canh ngon cho anh, làm canh thuốc. Khả năng nấu ăn của cô là số một, hoàn toàn không thể soi mói.

Lý Vận là một người vợ tốt. Điều này, anh biết.

Nhưng mà, sau khi anh thành lập công ty, một lòng chỉ nghĩ đến phát triển sự nghiệp, đem hết tinh lực đều đặt vào công ty, một lòng một dạ tập trung tinh thần làm việc.

Chỉ là quá tập trung vào thương trường, ở thương trường đối trá xu nịnh, về nhà thì anh đã không còn tinh lực bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, lúc này dần dần lơ là tình yêu.

Hơn nữa, Lý Vận là một phụ nữ không biết tình thú, cô hiền lành gần như ngượng ngùng, mỗi lần triển miên hầu như chỉ biết nghe theo sự chỉ phối của anh. Áp lực ở công ty của anh rất lớn, nhu cầu cần phát tiết so với đàn ông bình thường lớn hơn nhiều, khô khan như Lý Vận hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh.

Mà Triệu Bội Bội dung mạo trẻ tuổi xinh đẹp, dùng thân thể mê người mời gọi anh không ngừng, sau cả thời gian dài kìm nén, rốt cuộc anh không chịu nổi hấp dẫn, trạch hưởng. Sau khi hoan ái tiêu hồn, anh càng hăm càng sâu, mỗi một lần đẩy đưa với Triệu Bội Bội, đều có những kích thích rất đa dạng.

Rốt cuộc có một ngày, sự việc bại lộ.

Nhưng khi sự nghiệp công ty đang phát triển không ngừng, anh nhận được thư mời của Hồng Thiên. Mà Triệu Bội Bội lại mang thai, mẹ anh vội vã muốn bỏ con cháu.

Gia đình và sự nghiệp hai chọn một, anh lựa chọn sự nghiệp. Dùng thời gian ngắn nhất ly hôn với Lý Vận, không làm lớn chuyện, tạo ra xi căng đan, ổn định giá cổ phiếu mới tăng lên của công ty.

Mà sau khi ly hôn, nội dung bồi thường, anh ủy thác cho luật sư đi xử lý. Ngoài dự đoán là, khi gặp lại thì Lý Vận quỳ gối bên chân anh, giống như người điên gào thét.

Lý Vận tinh thần thất thường, được đưa đến bệnh viện tâm thần. Nhưng thế nào cũng không ngờ tới, đêm trước hôm đợi kết quả kiểm tra lần thứ hai, có tin Lý Vận tinh thần không ổn định, nhảy lầu tự sát.

Tuy rằng, sự việc trôi qua đã hơn một tháng, nhưng chuyện này với anh vẫn là một bóng ma.

Cho nên, sau khi ly hôn, anh không cho phép người hầu nhà họ Hứa nhắc tới, lại càng không nhắc tới cái tên ‘Lý Vận’.

Thế nhưng không nghĩ tới, bữa cơm đàm phán hôm nay, lại làm cho anh nhớ tới người mà anh không muốn nhắc đến nhất.....

*

Trở lại công ty, đã là lúc tan tầm.

Giản Trang thu thập xong bàn làm việc của mình, cầm túi xách lên đi ra cửa thang máy.

Chưa ra khỏi cửa cảm ứng bằng tia hồng ngoại của công ty, đột nhiên bà vai bị một bàn tay to giữ chặt lại, người nào đó ở sau lưng cô nói cười nhẹ nhàng, nhiệt tình mời bắt chuyện: “Chị dâu à, em thấy trời đã nhanh tối, giờ lại là lúc cao điểm tan tầm, trên xe buýt nhiều người khó chen lấn lắm. Em nói này, hay là để em đưa chị về nhà thôi. Ừ ~” hết câu, chữ cuối cùng kéo giọng mũi thật dài, vẻ mặt chân thành da diết, mơ hồ hiện ra ba phần lưu manh, nghe qua có vẻ không có ý tốt.

“Ha ha _____” Giản Trang rút cổ, từng chút từng chút, máy móc xoay người nhìn Nguyễn Thiếu Dật đứng sau lưng, mặt cô nở một nụ cười giả lả, uyển chuyển từ chối: “Không cần, khu nhà tư nhân cao cấp anh ở nằm tại Bắc Tam Hoàn, đưa tôi lại không tiện đường, cũng không cần phiền toái như vậy đâu!”

“Không thể nói như vậy. Chị dâu, chúng ta là người một nhà, cái gì mà phiền toái với không phiền toái chứ. Em lo lắng cho chị mà, phụ nữ một mình đi về, không an toàn, nhờ đâu gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?” Tay Nguyễn Thiếu Dật giữ chặt đầu vai Giản Trang, cười sáng lạn với cô, lộ ra nguyên hàm răng trắng.

Giản Trang vội vàng tách tay Nguyễn Thiếu Dật ra khỏi đầu vai mình, trên mặt cố gắng duy trì nụ cười: “Thật sự không cần đâu, lúc này mới năm rưỡi, cũng không phải hơn nửa đêm, sẽ không gặp phải người xấu mà.”

Nếu như thật sự có người xấu, thì cái tên xấu xa đó cũng là anh!

Anh mới là xứng với danh người xấu! Lúc làm việc anh là một tổng giám đốc, khi tan làm thì chính là cảm thú! Ngồi xe của anh về nhà, chỉ sợ cô sẽ bị anh chuyển đến trên giường của anh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bác sĩ tâm lý Nguyễn Bắc Thần

Nếu như nói, Nguyễn Thiếu Dật là một người cảm thú lịch sự, thì Nguyễn Bắc Thần chính là một người thâm độc nham hiểm_____

*

Thật ra Nguyễn Thiếu Dật là một người thông minh, nhưng một số thời điểm nào đó, anh cũng sẽ giả ngu.

Chẳng hạn như, lúc ở một mình cạnh Giản Trang, anh luôn mạng về mặt lưu manh bám dính lấy bên cạnh cô, biến đổi các thủ đoạn quấy rầy cô.

Mà ý tứ trong lời nói bình thường của Giản Trang rất rõ ràng, chỉ kém không phá màng giấy mỏng đó mà nói những lời khó nghe thôi. Chỉ cần suy nghĩ là ai cũng có thể nghe ra ý tứ, thế nhưng Nguyễn Thiếu Dật lại nhất định mặt dày mày dạn kéo ống tay áo của Giản Trang, làm bộ ngây ngốc, giả vờ nghe không hiểu lời cô nói.

Đừng nói cái khác, chỉ riêng dáng vẻ không nghiêm chỉnh của Nguyễn Thiếu Dật sau khi tan việc, cộng thêm ngày trước anh ta và mỹ nữ từng có kỉ lục n lần ‘xe chấn’, cô nào còn dám ngồi xe của anh nữa?

Mất thấy nhân viên trong công ty càng ngày càng ít, nếu không tìm cơ hội thoát thân, rất có khả năng khi công ty không còn một ai, cô sẽ bị Nguyễn Thiếu Dật cậy mạnh ‘mời’ vào trong xe.

Treo nụ cười giả lả trên mặt, Giản Trang dùng hết sức giãy ra khỏi tay Nguyễn Thiếu Dật, ngón tay liễu mạng dùng sức, đem sức lực toàn thân tập trung ở năm ngón tay, nhưng bàn tay trên đầu vai, giống như khảm trên đó, không hề nhúc nhích!

Đàn ông chính là đàn ông, Nguyễn Thiếu Dật híp mắt lại, cười ha hả nhìn Giản Trang, thần thái như cây trong gió xuân, tựa như không dùng chút sức lực, nhưng bàn tay lại cứng như sắt, gắt gao giữ chặt đầu vai của cô, không hề để cho cô giãy dụa một chút nào.

Khóe miệng nở nụ cười xấu xa, hai mắt Nguyễn Thiếu Dật nhìn thẳng, nhìn chằm chằm Giản Trang, trêu chọc nói: “Chị dâu, hôm nay chị đang hát tuồng gì vậy? Sao lại nhiệt tình với em như thế?” Nói đến đây, anh dừng lại, tầm mắt nóng rực chuyển từ mặt Giản Trang, từng chút từng chút nhìn tay phải cô đang ra sức dùng lực, nói tiếp: “Tay phải của chị sờ soạn tay trái của em đã lâu, vẫn chưa sờ đủ sao?”

Giản Trang theo tầm mắt của Nguyễn Thiếu Dật cúi đầu nhìn, quả nhiên ____ tay của cô, phủ trên mu bàn tay của anh, hơn nửa giữa các ngón tay không hề có khoảng cách, mười ngón tay nắm chặt.

Quả thực, nhìn thế nào cũng khiến người khác dễ hiểu lầm.

Chỉ chăm chú muốn gỡ tay của Nguyễn Thiếu Dật ra, lại không chú ý đến việc da thịt thân cận.

“Hiểu lầm hiểu lầm.” Giản Trang lập tức rút tay phải về, cười nhẹ giải thích, trong lòng nghĩ thầm, Nguyễn Thiếu Dật này thực sự khó chơi, nếu cứ tiếp tục giằng co với anh ta nữa, chỉ sợ bên ngoài trời đã tối rồi!

Vì thế, Giản Trang dứt khoát nhanh chóng đưa ra một quyết định.

Người trên hơi nghiêng một chút, Giản Trang nghiêng đầu, đôi mắt vui mừng mở to, đưa tay chỉ phía sau đầu vai Nguyễn Thiếu Dật: “Quần áo của anh khi nào thì bị dính kẹo cao su kia?”

“Gi?” Không phải chứ? Nguyễn Thiếu Dật nghiêng đầu theo hướng Giản Trang chỉ, “Tôi không ăn kẹo cao su mà?”

Nguyễn Thiếu Dật nghiêng đầu, chỉ chú ý phía sau lưng, tay giữ đầu vai Giản Trang buông lỏng không ít.

Giản Trang chờ đợi chính là thời cơ này! Thừa dịp lúc tay Nguyễn Thiếu Dật trên vai không có tí sức lực nào, lập tức vung cánh tay, đẩy tay trái của anh đồng thời xoay người bỏ chạy, hai chân sải những bước dài, bước đi như bay đến cửa kính thủy tinh của công ty, một giây trước khi bước vào thang máy, vẫn không quên cười lớn chế nhạo, “Ha, anh đương nhiên không ăn, là tôi lừa anh thôi!”

.....

Sau khi bị đẩy đưa một lúc, ra khỏi công ty, quả nhiên trời đã tối sầm.

Áng mây trên trời gắn kết trời cùng nhau, giống như bị họa sĩ nhuộm một màu, rồi rớt dưới nắng chiều đỏ sậm bày ra màu tím mộng ảo của hoa hồng.

Giản Trang ở bến xe không thể chen lên xe buýt, đành phải xoay người đi lên lối giành cho người đi bộ.

Không có cách nào, Giản Trang dự định mất hơn mười phút đi ra trạm xe phía sau công ty, ngồi tàu điện ngầm về.

Dọc theo lối đi bộ, Giản Trang đi ngang qua một chiếc xe hơi cỡ vừa màu xám bạc, chiếc xe này dừng ở chỗ đậu xe bên ven đường, cô chú ý thấy kính chiếu hậu của xe hơi lệch, liền dừng lại, đưa tay chỉnh kính chiếu hậu cho thẳng ra.

Vị trí của kính chiếu hậu không chính xác, người lái xe sẽ không nhìn thấy đường phía sau xe, rất dễ tạo thành tai nạn.

Trước kia Giản Trang thường chỉnh kính chiếu hậu xe của Hứa Kiến Nghiệp, nên có thói quen chú ý chi tiết này.

Sau khi chỉnh kính chiếu hậu xe, Giản Trang nhìn cửa kính xe đen như mực, nhún vai, chán nản nở nụ cười.

*

Trạm tàu điện ngầm, mặc dù ở trong phạm vi của công ty, nhưng sau khi đi bộ hơn mười phút đồng hồ. Chờ khi đến gần trạm xe, cũng tương đối vắng vẻ, dân cư thưa thớt.

Khi còn cách trạm xe tầm mười mét thì đột nhiên có mấy thanh niên khoảng hai mươi tuổi mặc quần áo ở nhà xuất hiện trước mặt Giản Trang, tóc nhuộm đủ các loại màu sắc khác nhau, chặn trước mặt, ngăn cản đường đi của cô.

“Mấy người.” Giản Trang ngập ngừng nhìn mấy thanh niên trước mắt, cô chưa từng trêu chọc thanh niên nào cả, chẳng lẽ là chặn đường cướp của?

“Cô gọi là Giản Trang hả? Nói thật, mẹ nó cô dám nói dối một câu tôi giết chết cô!” Không đợi Giản Trang nói hết câu, trong đám người một thanh niên tóc đỏ, tai đeo khuyên dẫn đầu nhảy ra một bước trước mặt cô, liếc Giản Trang một cái, giọng điệu không tốt uy hiếp.

“.....Phải?”

Nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mặt, Giản Trang do dự vài giây, chân chờ trả lời.

“Chồng cô là họ Nguyễn à?”

“.....Đúng” Giản Trang hít vào một hơi, khẽ gật đầu.

“Không sai, chính là cô ta!” Thanh niên tóc đỏ vỗ tay ‘ba’ một cái, ngón trỏ không khách khí chỉ vào mũi Giản Trang, mắt trừng lên, hung tợn nói: “Hôm nay ông đây nói với cô lời này! Cô đúng là ngu hết thuốc chữa, chồng của mình cũng không trông được!@#&\$%@, giờ ông cảnh cáo cô, lần sau chồng cô mà quyến rũ phụ nữ của đại ca ông, ông liền thu thập cô và chồng cô luôn!”

Vừa mắng, thanh niên vừa vung cánh tay cường tráng đẩy Giản Trang.

Dưới chân Giản Trang đi giày cao gót đế nhọn, bị đẩy mạnh, dưới chân căn bản đứng không vững, nặng nề ngã xuống, một tiếng ‘phanh’ vang lên rõ ràng!

Tầm mắt Giản Trang mơ hồ, hai mắt dần dần biến thành một mảnh đen như mực.....

*

Tỉnh lại, đập vào mắt là trần nhà trắng như tuyết, bản thân hình như đang nằm trên giường.

Giản Trang giật giật cơ thể, lập tức cảm giác đầu đau nhức kịch liệt! Đau đến nỗi khiến cô không nhận được ôm đầu của mình, xoa nhẹ nhàng.

“Cô đã tỉnh?” Giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên bên tai cô, giọng nói âm trầm như rắn độc toàn thân nhon nhót, phun cái lưỡi đỏ tươi, uốn éo thân thể máu lạnh, từ từ bò vào trong tai cô, bò qua lòng cô.

Nghe thấy âm thanh này, Giản Trang đầu tiên là cứng đờ, trong lòng vô duyên vô cớ cảm thấy lạnh lẽo buồn nôn, tiếp đến thân thể không tự chủ được rùng mình một cái.

Âm thanh này cô từng nghe. Hình như là cậu hai của nhà họ Nguyễn, âm thanh của Nguyễn Bắc Thần.

Giản Trang phỏng đoán, ánh mắt nhìn đến nơi phát ra âm thanh _____ quả nhiên, trước giường bệnh, Nguyễn Bắc Thần mặc một bộ quần áo bác sĩ màu trắng dài, đứng dựa vào tủ bên cạnh giường bệnh.

Giờ phút này, anh khẽ cúi đầu, mắt khép hờ, con ngươi từ từ chậm rãi khuếch đại, tầm mắt khóa chặt trên người Giản Trang, lẳng lặng nhìn cô chăm chú, đôi mắt màu nâu lạnh lẽo u ám, không nhìn ra cảm xúc.

Giản Trang giật mình ngẩn ra, đầu óc hỗn loạn nhanh chóng tìm ra đầu mối, lập tức nghi hoặc nhìn Nguyễn Bắc Thần: “Tại sao tôi lại ở đây? Sao anh cũng ở đây? Anh không phải là bác sĩ tâm lý ư, chẳng lẽ chỗ này là khoa có vấn đề tâm lý?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Dừng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trò đùa dai

Lúc nói chuyện, tầm mắt Giản Trang di chuyển, đầu hơi quay một chút, nhất thời sau đầu truyền đến từng cơn đau âm ỷ, giống như có một lưỡi dao sắc bén hung hăng quét qua!

“Két....” Giản Trang kêu lên một tiếng, ôm đầu càng chặt.

“Đừng lộn xộn, hiện tại cô đang bị chấn thương sọ não nhẹ.” Nguyễn Bắc Thần đứng cạnh tủ môi mỏng hơi mở, miệng phun ra một câu.

“Chấn thương sọ não?” Giản Trang ôm đầu, giọng điệu tăng thêm vài phần kinh ngạc.

Làm sao có thể bị chấn thương sọ não?

Giản Trang nhíu mày, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra sau khi tan tầm. Sau đó nghĩ tới, lúc đi đến gần trạm xe, cô gặp phải vài thanh niên xã hội đen, miệng còn nói cái gì “Lần sau nếu chồng cô mà quyến rũ nữ nhân của đại ca bọn chúng, sẽ trực tiếp thu thập cô và chồng cô!”

Nhớ không rõ lắm, sự việc đại khái vốn là như vậy. Sau đó cô bị một người trong đám người đó đẩy mạnh một cái, đầu bị thương nặng, hai mắt tối sầm trực tiếp hôn mê.

Mấy thanh niên xã hội đen đó tại sao lại nói cô phải trông nom chồng của cô cho tốt? Chẳng lẽ Nguyễn Hàn Thành trốn ra ngoài thông đồng với phụ nữ của đại ca xã hội đen ư? Không có khả năng, anh đường đường là sư trưởng quân khu, trong lòng đã có đối tượng là mối tình đầu, sao có thể rảnh rỗi đi trêu ghẹo phụ nữ của đại ca xã hội đen chứ!

Chỉ là..... Sau đó xảy ra chuyện gì? Hình như là cô ngã lăn trên đất, tỉnh lại tại sao ở trong bệnh viện?

Chẳng lẽ, có người đi đường giúp cô gọi 120 cấp cứu?

Nhìn Giản Trang ôm đầu ngồi trầm tư suy nghĩ trên giường, con ngươi quay tròn chuyển động, Nguyễn Bắc Thần ung dung dựa tủ đứng, mắt gắt gao nhìn Giản Trang chăm chú, tốt bụng nhắc nhở một câu: “Cô không cần phải suy nghĩ, tôi nói cho cô biết, cô bị một người đàn ông vóc dáng cao lớn ôm đến khoa cấp cứu, sau đó, anh ta ném ra một xấp tiền liền đi, không để lại tên tuổi và phương thức liên lạc, có thể là người đi đường tốt bụng giúp cô.

Những điều này là do y tá trực nói cho tôi biết. Mặt khác, chỗ này là khoa cấp cứu, không phải là khoa tâm lý.”

Nguyễn Bắc Thần bình tĩnh nói xong, có thể là do anh hạ thấp giọng nói chuyện, khiến cho người nghe thấy giọng anh âm nhu, giọng điệu có chút giống như nói chuyện với người yêu, cảm giác vô cùng thân thiết.

Dĩ nhiên, nếu như không phải là trong giọng nói của anh ẩn chứa lạnh lạnh thấu xương, chỉ nghe âm thanh của anh, sẽ khiến người ta không nhận được ngụ ý tới thân cận.

“Vậy tại sao anh lại ở chỗ này? Bác sĩ tâm lý, nên ngồi trong phòng tư vấn chứ?” Giản Trang có chút không thể nhìn thẳng vào ánh mắt của Nguyễn Bắc Thần, ánh mắt của anh bên trong âm hàn bên ngoài lại lộ ra tàn ác, tầm mắt âm trầm lại sắc bén làm cho người ta sợ hãi, con ngươi trong màu nâu tối tăm như đêm, mà con ngươi ngoài lại hiện ra một vòng xanh dương cực kì nhạt.

Tròng mắt song sắc rực rỡ, là đôi mắt đẹp nhất cô từng gặp.

Trong ba người anh em nhà họ Nguyễn, tròng mắt Nguyễn Hàn Thành đen nhánh thâm thúy, tròng mắt Nguyễn Thiếu Dật ý cười dạt dào, chỉ có tròng mắt Nguyễn Bắc Thần khác với mọi người, rõ ràng là ánh mắt của đàn ông, lại tinh xảo đến cực điểm, có thể nói là đẹp đến lộng lẫy!

Nguyễn Bắc Thần cơ thể cao to, màu da trắng như tuyết, đường cong gương mặt tương đối nhu hòa, hơn nữa lại có đôi mắt đẹp như vậy, quả thật _____ giống như là phụ nữ.

Nếu như Nguyễn Bắc Thần mặc quần áo của phụ nữ, đầu đội tóc giả, đi trên đường, tuyệt đối sẽ có người xem anh thành phụ nữ!

Giản Trang thật không có cách nào nhìn thẳng Nguyễn Bắc Thần, một người đàn ông đáng đáp âm nhu như vậy, tuấn mỹ như vậy, cô sợ mình nhìn lâu, sẽ không nhận được khen anh “Bộ dạng anh thật sự rất xinh đẹp!”.

Đúng vậy, mặc dù giờ phút này Nguyễn Bắc Thần mặc áo dài trắng thuần rộng thùng thình, ngũ quan xinh xắn và trên người tỏa ra khí chất ung dung, xác thực vẫn rất đẹp.

Tuy rằng Nguyễn Bắc Thần đẹp, nhưng dùng loại từ ‘xinh đẹp’ này khen ngợi đàn ông thực không thích hợp, khi đàn ông nghe được, lại biến thành sỉ nhục tự tôn của họ.

Vì tránh cho xảy ra loại chuyện không giải thích được này, đặc tội vì sự hiểu lầm, khi nói chuyện Giản Trang đều lảng tránh ánh mắt của Nguyễn Bắc Thần, “Anh làm sao biết, tôi phải vào viện?”

“Đáp án rất đơn giản.” Âm thanh Nguyễn Bắc Thần trong trẻo lạnh lùng không có bất kỳ cảm xúc gì, bình tĩnh giống như chuyện đương nhiên, “Bởi vì, tôi không chỉ là bác sĩ tâm lý, tôi còn là viện trưởng bệnh viện này, bệnh viện này là do tôi và mấy người khác kết hợp mở bệnh viện tư nhân, chẳng qua lợi dụng địa vị gia đình, qua lại một chút quan hệ ở chính phủ, treo bảng hiệu bệnh viện ở thành phố mà thôi.”

“.....Hả?” Bệnh viện tư nhân? Nguyễn Bắc Thần còn là viện trưởng? Anh thoáng cái từ bác sĩ tâm lý thăng tiến lên thành viện trưởng!?

“Cô không tin? Tùy cô thích tin hay không.” Thấy Giản Trang mở to mắt, mặt đầy sự kinh ngạc, khóe môi Nguyễn Bắc Thần khẽ động, nở nụ cười đùa cợt, đáy mắt lạnh lùng xa cách có một chút dao động, như là mặt hồ phẳng lặng đột nhiên nổi lên chút gợn sóng, khiến cho ánh mắt âm lãnh linh động rất nhiều, “Trước khi gả vào nhà họ Nguyễn, cô không tìm hiểu một chút, xem là công việc cụ thể của em rể là gì sao?”

“.....” Giản Trang im lặng không nói, trong lòng lại đang kháng nghị. Không phải trước khi gả cho nhà họ Nguyễn cô chưa điều tra công việc của cậu ba nhà họ Nguyễn, lúc ấy cô bị bà Giản không chừa, năng lực có hạn, chỉ có thể tra được mặt ngoài, làm sao có thể đào sâu điều tra ra Nguyễn Bắc Thần còn là viện trưởng được?

Không riêng gì Nguyễn Bắc Thần, ngay cả tài liệu về Nguyễn Thiếu Dật cũng chưa tra rõ ràng, chỉ tra ra được là tổng giám đốc của Hồng Thiên, nhưng sau khi vào làm việc ở công ty của Nguyễn Thiếu Dật mới biết, anh còn là đại cổ đông trong công ty.

Ban đầu kết hôn là bị bức bách, rất nhiều chuyện không thể tra rõ.

Lúc đáy lòng Giản Trang nghĩ tới những điều này, Nguyễn Bắc Thần đứng trước giường bệnh đột nhiên giống như nhà ảo thuật, từ trong túi áo khoác lớn móc ra một quả táo, sau đó lại từ một túi áo khác lôi ra một con dao giải phẫu sắc bén, bắt đầu hứng trí búng búng gọt vỏ táo.

Dao giải phẫu trong tay Nguyễn Bắc Thần, giống như một ngón tay dài vậy, chuôi dao khéo léo, ngân quang lóng lánh, nhưng lưỡi dao lại sắc bén vô cùng, gọt vỏ táo, dao như bay, chỉ chớp lát sau liền gọt xong cả quả táo.

Giản Trang nhìn Nguyễn Bắc Thần hết sức chuyên chú gọt táo, không khỏi ngạc nhiên, thần phục tay nghề gọt táo của anh, vỏ táo thật dài dính liền, dài chừng một mét, không bị đứt chút nào.

“Cho cô.” Sau khi nhàn nhã thoải mái gọt xong quả táo, Nguyễn Bắc Thần dùng dao phẫu thuật trong tay bỏ vỏ táo, chia ra một miếng, dao giải phẫu cắm lên miếng táo xinh xắn, đưa tới trước mặt Giản Trang, nghiêm túc nói, “Ăn đi.”

Thì ra nhân phẩm của Nguyễn Bắc Thần cũng không tệ lắm! Giản Trang giật mình nhìn khuôn mặt âm nhu của anh, trên mặt hiện lên biểu tình vui sướng, “Cảm ơn.....” Sao Nguyễn Bắc Thần biết cô đang rất khát nước nhỉ, từ ban nãy đến giờ một ngụm nước cũng không uống, môi đều khô nứt, quả táo này đối với cô mà nói chính là một cơn mưa đúng lúc!

Giản Trang khát khao vươn tay ra, nhưng chưa chạm tới miếng táo, tay cầm táo của Nguyễn Bắc Thần bỗng chốc rụt lại, tầm mắt âm lãnh lần nữa chuyển tới mặt Giản Trang, nhìn về mặt giắt mình ngây ngô của cô, khóe miệng anh nhất thời nhếch lên, như trò đùa dai bật cười, “Không cho cô ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Ngay cả người nhà họ Nguyễn mà cũng dám động!

“Không ngờ anh sẽ đến đón tôi. Thật sự là làm phiền anh quá, cảm ơn anh.”

Sau khi nghỉ ngơi mấy tiếng, lúc xuất viện đã là đêm khuya. Giản Trang được Nguyễn Hàn Thành cẩn thận dìu đỡ, lên chiếc xe Lamborghini của anh, khi anh dẫn trước đi đến cửa xe, mở cửa xe cho cô, Giản Trang nhìn xuống đầy bụng nghi hoặc, hay là nên lễ phép cảm tạ anh trước.

Bãi đỗ xe im lặng, bị lời nói bất ngờ của Giản Trang cắt đứt.

Sau khi nghe lời nói khách khí lại chứa chút xa lạ của Giản Trang, động tác xoay người của Nguyễn Hàn Thành dừng lại, mấy giây sau mới tiếp tục, đi sang cửa bên lái xe, giọng nói trầm thấp của anh nhẹ nhàng vọng lại, “Không cần khách khí như vậy, hiểu không?”

Sau khi Nguyễn Hàn Thành đến bệnh viện, từ trước đến nay toàn nghe Nguyễn Bắc Thần nói chuyện. Đây là lần đầu tiên nói chuyện với Giản Trang. Lúc này giọng nói không giống trước kia lạnh như băng, cũng không có sự khinh miệt và nhạo báng. Giọng nói bình thản, hơn nữa lại có sự trầm thấp đặc thù thuộc về phái nam, bên trong có ba phần mát lạnh, hơn nữa lại mang theo một chút nhẹ nhàng.

Giống như là.....Nguyễn Hàn Thành nói chuyện với bạn bè thân thiết.

“Ha ha, ha ha.....” Giản Trang nhìn Nguyễn Hàn Thành ngồi vào trong xe, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười miễn cưỡng, “Tôi không phải là khách khí, mà là lễ phép thôi.”

Không phải Giản Trang khách khí với Nguyễn Hàn Thành, mà là thật sự không có cách nào, chỉ có thể cư xử lễ phép.

Dù sao, quan hệ của cô và Nguyễn Hàn Thành rất đặc biệt, không tốt không xấu, nửa chín nửa sống. Không tính là bạn bè, lại càng không phải là vợ chồng, thời gian quen biết không lâu, số lần cãi vã cũng không nhiều. Quan hệ như vậy, cũng chỉ có thể dùng một cách cư xử là lễ phép.

“Cô còn lễ phép với tôi?” Nguyễn Hàn Thành trầm tĩnh hỏi Giản Trang, nhẹ nhàng lái xe, lo lắng Giản Trang mới bị chấn thương sợ hãi, nên tốc độ xe rất chậm.

“Sao không thể lễ phép chứ? Tôi hiểu rõ anh đang nói gì, ý anh muốn nói tới chuyện buổi chiều tôi bị mấy tên côn đồ chặn lại đúng không. Chuyện đó, đích thực là có liên quan tới anh, mà tôi cũng bởi vì là vợ trên danh nghĩa của anh, cho nên vô duyên vô cớ bị người ta ‘cảnh cáo’. Tôi thật sự vô tội mà.” Giản Trang nghiêng đầu, liếc gò má nghiêm nghị của Nguyễn Hàn Thành, không tức giận chút nào, nhẹ nói, “Lần này chỉ là ‘cảnh cáo’, đã khiến tôi nhập viện. Lần sau mà tới trả thù thật, tôi liền thăm.”

“.....Thật xin lỗi, đã liên lụy đến cô.” Ngón tay Nguyễn Hàn Thành nắm chặt tay lái, đường cong gò má trong nháy mắt căng chặt, “Tôi không ngờ, ‘bạn bè’ mà Tô Vi nói với tôi lại là bạn trai. Nhưng Tô Vi lại phủ nhận chuyện cô ấy có bạn trai. Tôi cũng không biết, chuyện này sẽ dây dưa đến cô. Tôi phải đi tìm Tô Vi nói chuyện, ‘bạn trai’ của Tô Vi cứ như vậy gây rối, chạy đến quấy rầy cô..... Quá ngây thơ, quá trẻ con.”

Hai mắt nhìn thẳng, tầm mắt xuyên qua cửa xe nhìn đường xá ban đêm, giọng nói không chút thay đổi, trầm thấp mà lại bình tĩnh, chỉ là đường cong gương mặt đã hoàn toàn kiên cường, mắt nhìn phía trước, lời nói ra cũng như là giải thích với Giản Trang, “Mấy người đàn ông chặn đường cô, đều là mấy tên côn đồ không thể hòa nhập với xã hội, ngay cả hắc đạo cũng không bằng. Tôi chưa nói là bạn trai Tô Vi, lại càng không phải người tình, chỉ là tìm Tô Vi nói mấy câu, bạn bè bên cạnh Tô Vi lại gặp đến như vậy, tôi thực hoài nghi, ‘bạn bè’ kia của Tô Vi có phải hay không là một tên du côn không hiểu văn hóa, người nhà họ Nguyễn mà cũng dám động!” Nguyễn Hàn Thành nói tới đây, bỗng dừng lại, không nhìn được mũi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Nói dễ nghe thì, ‘bạn bè’ của Tô Vi là ngây thơ khờ khạo, nói khó nghe thì, chính là tự chui đầu vào rọ. Còn dám nói ‘thu thập cô’, xem ra hẳn không muốn sống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Lộ ra đuôi sói rồi!

Thử hỏi, nếu như thật sự có thể bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa, ai sẽ nguyện ý giẫm lên vết xe đổ tại chỗ đã ngã chứ? _____

*

Hoàn toàn không ngờ rằng, Nguyễn Hàn Thành vẫn luôn khinh miệt mình sẽ nói như vậy.

Giản Trang ngồi bên cạnh ghế lái nhìn sắc mặt Nguyễn Hàn Thành tối nay có chút âm trầm, không khí trong xe cứng ngắt, nhưng lại bị chuyện buổi chiều mấy tên côn đồ chặn lại làm cho không mở miệng được.

Thật ra thì, Giản Trang muốn hỏi Nguyễn Hàn Thành lí do. Dù sao thân là người bị hại, Giản Trang có quyền được biết rốt cuộc Nguyễn Hàn Thành đã làm gì, mà có một đồng thanh niên du côn tìm tới cửa cảnh cáo cô.

Nhưng trong bệnh viện thấy Nguyễn Hàn Thành âm trầm lẹ khí đi vào, Giản Trang quả quyết bỏ qua ý tưởng chất vấn.

Lúc ấy sắc mặt Nguyễn Hàn Thành đã rất khó chịu, bộ dáng nổi giận của anh Giản Trang chưa từng nhìn thấy, nhưng mà thủ đoạn chính người cô đã biết rõ. Để tránh bị vạ lây, Giản Trang rất thông minh im lặng, lựa chọn không hỏi gì, chỉ thuận miệng nói chuyện phiếm, hơn nữa giọng nói có chút tự giễu, để nói đến chuyện này.

Không thể tưởng tượng nổi. Nguyễn Hàn Thành sẽ nói “ Ngay cả người nhà họ Nguyễn mà cũng dám động”.

Người nhà họ Nguyễn?

Cô được xem như là người nhà họ Nguyễn ư?

Giản Trang và Nguyễn Hàn Thành chỉ là ký một bản hiệp nghị khế ước hôn nhân, để bắt đầu cuộc hôn nhân giả vờ trên danh nghĩa.

Bởi vì kết hôn giả, cho nên không có tình yêu lãng mạn cuồng nhiệt, không có thiệp cưới xinh đẹp, không có cầu hôn chân thành tha thiết, càng không có hôn lễ long trọng.

Đám cưới của cô, không có tiếng tăm gì, căn bản không có bao nhiêu khách mời đến dự tiệc.

Đám cưới của cô, không thể lưu danh hậu thế, cũng không có được sự chúc phúc của mọi người.

Đám cưới với Nguyễn Hàn Thành hôm ấy, người lớn hai bên đều không có mặt. Cho nên, người nhà họ Giản không có bất kỳ thân thích nào, người nhà họ Nguyễn thì chỉ còn lại hai anh em

Còn khách mời, Giản Trang một người cũng không biết.

Thời khắc Nguyễn Hàn Thành chạy xuống lễ đài, bỏ mặc Giản Trang mặc áo cưới đứng đó, đuổi theo Tô Vi.

Trong lòng Giản Trang, thật ra có chút bi thương.

Hôn lễ còn chưa kết thúc, nhẫn còn chưa đeo lên.

Chú rể đã đi mất.

Nhìn bóng dáng Nguyễn Hàn Thành từ từ biến mất ở lễ đường, Giản Trang cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Giản Trang rất bất đắc dĩ. Tại sao cuộc sống hai kiếp của cô, hai lần hôn lễ, kết quả đều như thế? Vì sao luôn không hoàn mỹ?

Lúc kết hôn với Hứa Kiến Nghiệp, trừ một tờ giấy đăng kí kết hôn với Hứa Kiến Nghiệp cam kết ra, những thứ khác cái gì cũng không có.

Kết hôn với Nguyễn Hàn Thành, trừ một tờ giấy cam kết tiền cứu mạng mẹ, vẫn như cũ chẳng có cái gì.

Thử hỏi, nếu như thật sự có thể bắt đầu lại cuộc sống thêm một lần nữa, ai sẽ nguyện ý giẫm lên vết xe đổ tại chỗ đã ngã?

Không có mấy người cam tâm tình nguyện.

Giản Trang cũng thế.

Nếu như có thể, Giản Trang cũng không hy vọng khi cô bắt đầu cuộc sống mới, vẫn như cũ trải qua hôn lễ thiếu sót như vậy, vẫn như cũ lấy một người không phải tình yêu ‘chân thực’ như thế.

Bản thân Giản Trang hiểu rõ, trong lòng Nguyễn Hàn Thành đã có người thương, với cô chỉ là khế ước hôn nhân. Cho nên dù có giấy chứng nhận rồi, Giản Trang cũng không cho rằng mình là người nhà họ Nguyễn, cũng khẳng định Nguyễn Hàn Thành sẽ không coi cô là người nhà.

Nhưng.

Vì sao không giống dự tính của mình?

Nguyễn Hàn Thành lại nói ‘cô là người nhà họ Nguyễn’? Thì ra, bây giờ Nguyễn Hàn Thành đã không còn chán ghét cô nữa ư, trong lòng đã xem cô như ‘người nhà’ rồi sao?

Giản Trang nghĩ như vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên, xem ra mặc dù Nguyễn Hàn Thành là ác ma, cũng không phải là không hiểu đạo làm người, ít nhiều còn nói lý lẽ.

Bên trong xe, yên tĩnh thật lâu.

Bỗng nhiên, âm thanh Nguyễn Hàn Thành lại vang lên, chứa đựng nghi hoặc và trêu chọc nói: “Tôi nói này, cô cười ngây ngô cái gì vậy, nhóc con?”

“.....” Cười ngây ngô? Cô đây gọi là cười ngây ngô sao? Cái này gọi là ‘nụm cười thoải mái’ có được hay không!

Khóe miệng Giản Trang nhếch lên lập tức hạ xuống, nhìn gò má Nguyễn Hàn Thành, hung hăng lườm một cái, “Ánh mắt thường thức của anh có vấn đề phải không, tôi như vậy mà gọi là cười ngây ngô?” Nhìn Nguyễn Hàn Thành vì chuyện cô bị thương mà tự trách và tức giận, cách nhìn của Giản Trang đối với anh vừa biến chuyển một chút, nhưng vừa mới đánh giá anh khá hơn, lập tức lại lộ ra đuôi sói rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Là người biến thái phúc hắc

Vào giờ phút này, Giản Trang thật sự có chút hoài nghi, ba anh em nhà họ Nguyễn đều không phải là người dễ bắt nạt?

Dáng vẻ cay nghiệt của Nguyễn Hàn Thành Giản Trang đã biết rồi, sự phong lưu của Nguyễn Thiếu Dật Giản Trang đã nhìn thấy. Nhưng..... Vì sao ngay cả cậu hai Nguyễn Bắc Thần cũng không bình thường vậy?

Ba anh em nhà họ Nguyễn căn bản không có một người nào là bình thường? !

Tốc độ trở mặt của Nguyễn Hàn Thành, khiến Giản Trang nhớ đến Nguyễn Bắc Thần cũng có bản lĩnh trở mặt thần tốc như thế.

Trước khi Nguyễn Hàn Thành đến, Giản Trang nằm trên giường bệnh viện, nói chuyện với Nguyễn Bắc Thần không tới năm câu, Nguyễn Bắc Thần dùng dao giải phẫu sắc bén gọt táo, sau đó cắt ra một miếng, đưa tới trước mặt cô.

Đang lúc Giản Trang cực kì vui mừng, đưa tay nhận lấy, Nguyễn Bắc Thần chợt thu tay về, tro mắt nhìn miếng táo cách mình càng ngày càng xa, còn chứng kiến nụ cười gần như ‘đắc ý’ trên khuôn mặt tinh xảo của Nguyễn Bắc Thần, miệng còn nói cái gì mà: Không cho cô!

Lúc ấy Giản Trang chưa kịp phản ứng, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì.

Cho đến khi tươi cười bên môi Nguyễn Bắc Thần càng lúc càng lớn, Giản Trang liền hiểu ra _____ mình bị đùa giỡn!

Không thù không oán, Giản Trang gả vào nhà họ Nguyễn chưa nói một lời với Nguyễn Bắc Thần, không kết thù không kết oán, tại sao anh ta lại trêu chọc cô?

Tổng cộng Giản Trang gặp mặt Nguyễn Bắc Thần chẳng qua có một lần mà thôi, gặp gỡ trong lễ cưới, một câu cũng không nói, anh đi luôn.

Lần này nằm viện, coi như chính thức gặp mặt Nguyễn Bắc Thần.

Nhưng vì sao, lần đầu tiên chính thức gặp mặt, lại giống như con khi bị Nguyễn Bắc Thần đùa giỡn chứ?

Nguyễn Bắc Thần thật sự có tư tưởng của bác sĩ ư?

Nguyễn Bắc Thần thật sự kiêm chức viện trưởng sao?

Tại sao một chút khí chất nhân ái của người bác sĩ Nguyễn Bắc Thần cũng không có, mắt phượng hẹp dài lạnh lẽo luôn tà ngễ nhìn Giản Trang? Sao cô luôn loáng thoáng cảm thấy trên người Nguyễn Bắc Thần một cỗ.....âm lãnh và hơi thở lạnh lạnh.

Giản Trang bị ngã chấn thương sọ não, xem như là bệnh nhân, thế nào mà một chút hình tượng bác sĩ Nguyễn Bắc Thần cũng không có, còn rành rõi trêu chọc cô?

Bác sĩ tâm lý cái gì chứ?

Lúc ấy, tay Giản Trang vươn ra dừng ở giữa không trung, trên mặt toát ra mê mang mờ mịt trong nháy mắt chuyển thành ảo não, đang muốn mở miệng chỉ trích Nguyễn Bắc Thần, vừa há miệng, đột nhiên Nguyễn Bắc Thần tiến lên từng bước, trực tiếp đi đến trước mặt cô, trên mặt hiện lên nụ cười ảm áp, hiểu chuyện nói: “Cô không cần tức giận, vừa rồi là tôi đùa giỡn. Bất luận nói thế nào, cô cũng xem như là chị dâu tôi.”

Giản Trang sắp bùng nổ bị những lời này chặn lại, im lặng, nửa tin nửa ngờ đánh giá kỹ Nguyễn Bắc Thần.

Nguyễn Bắc Thần cũng không tránh né ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Giản Trang, độ cong khóe môi tăng lên, tiếp tục nói: “A, cái này cho cô.....”

Theo lời nói của Nguyễn Bắc Thần, chỉ thấy anh từ từ đưa tay ra, quả táo đưa tới trước mặt Giản Trang lần nữa, sau đó..... Động tác ưu nhã mà hoa lệ vút vó táo vào tay Giản Trang!

Không phải táo, là vỏ táo!

Không đợi Giản Trang phản ứng, âm thanh của Nguyễn Bắc Thần lập tức vang lên, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Mời Giản tiểu thư từ từ dùng, không cần khách khí, nếu không đủ.trong phòng làm việc tôi còn rất nhiều. Vỏ táo chứa rất nhiều sinh vật hoạt tính, trợ giúp phòng chống các bệnh mãn tính, còn có thể làm trắng da, phòng ngừa nám da, rất tốt cho người xanh xao vàng vọt như cô, có công dụng làm đẹp đó.”

Cũng chính vào thời điểm đó, cô mới phát hiện Nguyễn Bắc Thần và bộ dạng của anh giống nhau, đều quý dị không thể nắm bắt!

Nguyễn Bắc Thần rút cuộc nham hiểm cỡ nào đây, thiếu đạo đức cũng không mạo phạm ai, là một tên phúc hắc!

Ngán ngẩm mấy chục chữ, ngay cả đùa cợt lẫn châm chọc, ngoài khen trong chê lại không tổn hại cô chút nào!

Mời người khác ăn táo lại chỉ cho người ta ăn vỏ táo à! Mẹ nó.

Một người nội tâm đen tối, còn là một bác sĩ tâm lý, hai loại đặc tính chung một chỗ tương đương với cái gì?

Giản Trang bỗng có dự cảm chẳng lành, cô mơ hồ nhận thấy được, điều này có nghĩa là _____ Nguyễn Bắc Thần chính là người biến thái phúc hắc!

Giản Trang ngồi bên cạnh ghế lái, rồi rầm lọt vào trong ký ức, đem ba vị thiếu gia nhà họ Nguyễn từng người nhớ lại một lần, nhất thời có cảm giác muốn phát điên, vì sao ba vị thiếu gia nhà họ Nguyễn, không có một ai, không có một người nào là bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thực đẹp mắt

“Lúc xuống xe chậm một chút, đi ra nhớ khom người, cẩn thận không cộc đầu.”

“Chú ý bậc thang, hay là để tôi công cô lên nhà?”

“Không cần cúi người, tôi sợ cô sẽ khó chịu đấy, để tôi lấy dép giúp cô.”

“Nếu không tôi đổi giày giúp cô nhé?”

.....

Sau khi cho xe vào gara, từ dưới đó lên nhà, Nguyễn Hàn Thành vẫn như hình với bóng dính chặt bên người Giản Trang, từ lúc Giản Trang mở cửa xuống xe, vẫn không ngừng ân cần nói bên tai cô.

Ngay cả mở cửa đi vào phòng, Nguyễn Hàn Thành cũng trước Giản Trang một bước, chặn ở cửa, lấy dép từ trong tủ giày hỏi thăm một chút.

“Bác sĩ nói, chi cần không hoạt động mạnh, an tĩnh tu dưỡng hai ngày, triệu chứng nhức đầu sẽ giảm bớt.” Giản Trang không nhận dép lê Nguyễn Hàn Thành đưa tới, mà lẳng lặng nhìn anh, uyển chuyển cự tuyệt, “Loại chuyện này, tự tôi làm là được rồi.”

“Thật sự không cần tôi giúp cô à?” Nguyễn Hàn Thành đứng lặng trước mặt Giản Trang, gương mặt cương nghị đã nhu hòa vài phần, đôi mắt đen như mực thẳng tắp nhìn cô, cánh tay vẫn cố chấp duỗi ra, đôi dép lê màu hồng, vẫn trong tay anh.

“Thật sự không cần, cảm ơn anh.” Giản Trang cười lắc đầu.

“.....Vậy được rồi.” Trầm mặc một chút, Nguyễn Hàn Thành nấp máy môi, khom lưng để dép lê trong tay xuống, đặt cạnh chân Giản Trang, rất gần cô.

“Đây là phương thức biểu đạt sự áy náy sao?” Nhìn đôi dép gần trong gang tấc, Giản Trang không nhận được, môi bắt gặp bật cười, “Nếu muốn xin lỗi cứ việc nói thẳng, tỏ ra ân cần như vậy, không giống anh chút nào.”

Quan hệ của cô và anh cũng không tốt đến như vậy.

Căn bản không phải người yêu, không cần khiến cho không khí mập mờ giống như tình nhân.

Nhiều chuyện, mặc dù bị cô đồ dạy dỗ một trận rất vô tội, nhưng thật sự Giản Trang cũng không so đo với Nguyễn Hàn Thành chuyện này. Vừa rồi lúc Nguyễn Hàn Thành lái xe, đã giải thích qua nguyên do sự tình, chỉ cần nói lời xin lỗi là xong chuyện, đừng giống như đứa bé mắc lỗi, dè dặt từng tí lấy lòng cô.

“.....” Nhìn nụ cười trên mặt Giản Trang, hai mắt như trăng khuyết cong lên, Nguyễn Hàn Thành không khỏi sững sờ, anh chưa bao giờ nhìn thấy Giản Trang cười, nhất là ở khoảng cách gần như bây giờ, mặt đối mặt, bình tĩnh hòa nhã thường thức nụ cười thanh tú của cô.

Trước kia gặp nhau không châm chọc thì lại cãi vã, có bao giờ cười với anh đâu.

Anh sao có thể cẩn thận chú ý tới nụ cười của Giản Trang chứ?

Chợt nhìn Giản Trang cười, anh tự nhiên cảm thấy.....Thực đẹp mắt.

Không đúng, Nguyễn Hàn Thành tức khắc tỉnh táo tinh thần, sự thất thần nơi đáy mắt lập tức biến mất. Cái người phụ nữ Giản Trang này thiệt tình, hiếm khi anh hạ thấp thái độ, bắt tay giảng hòa với cô, cô lại còn không cảm kích!

“Nhóc con, hiếm khi tôi tốt với cô một chút, ngược lại cô không vui sao?” Trong lúc vô tình, gương mặt tuấn tú của Nguyễn Hàn Thành đã khôi phục lại bộ dạng kiên cường như gọt đẽo.

“Tôi chỉ là không quen.” Giản Trang sửa lại cách nói của Nguyễn Hàn Thành, cúi người xuống đôi dép, không nhìn thấy sắc mặt Nguyễn Hàn Thành từ âm trầm. Sau khi thay dép xong, trực tiếp vòng qua thân thể to lớn của anh, vào phòng bếp rót nước uống.

Không thể không nói, bình thường luôn gây gổ cãi vã, đột nhiên không cãi nhau, lại ân cần hỏi han, thay đổi thái độ quá nhanh, khó tránh khỏi cảm thấy không được tự nhiên.

Ở cửa trước, Nguyễn Hàn Thành vẫn vững vàng đứng nguyên tại chỗ, nghiêng người, nhìn Giản Trang đang uống nước, môi mông hể mở, ác ý trên cợt: “Tôi thực hoài nghi từ trong xương cốt cô là người ưa bị ngược, muốn tôi không khách khí với cô, cô mới cảm thấy bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khiêm tốn, không có nghĩa là không có bản lĩnh!

Giản Trang đang uống nước nghe được câu này, động tác dừng lại một chút, để cốc nước xa môi, hơi quay đầu lại, nhìn Nguyễn Hàn Thành, từ chối cho ý kiến: “Ừ, tùy anh muốn nói thế nào cũng được.” Dù sao bản về nói lời cay nghiệt, cô thực không sánh bằng anh.

Uống hết nước, để ly xuống, Giản Trang đỡ đầu, người hơi nghiêng ngả đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Cũng không để ý Nguyễn Hàn Thành ở phía sau nói những gì.

.....

Sau khi Giản Trang ngủ, bỗng nhiên cửa phòng phát ra tiếng ‘răng rắc’ rất nhỏ, đó là tiếng kim loại ma sát với kim loại tạo ra.

Phòng khách đang yên tĩnh, âm thanh rất nhỏ cũng có vẻ vang dội cực kỳ.

Tiếng vang qua đi, im lặng trong chốc lát, sau đó, cửa phòng khách đang khóa trái bị người ngoài cửa chậm rãi đẩy ra, ánh đèn hành lang vàng nhạt giống như một mảnh mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống, chiếu sáng phòng khách, xua đi bóng đen lạnh lẽo.

Giữa ánh sáng nhu hòa, một bóng dáng cao lớn nghịch sáng, chậm rãi thông thả bước đến.

Người tới vào phòng bước chân rất nhẹ, mỗi bước hạ xuống cực kỳ vững vàng êm ái, giống như cố ý hạ thấp tiếng bước chân, tránh cho đánh thức người đang ngủ trên giường.

Sau khi đến bên giường, người tới dừng lại, trong bóng đêm nhìn chăm chú Giản Trang đã ngủ.

Lúc lâu sau, trong phòng vang lên một tiếng thờ dài.....

“Ngủ chần cũng không biết đắp kín.”

Tiếng thờ dài chưa dứt, người nọ đã cúi xuống, mượn ánh sáng vàng nhạt từ cửa chiếu vào, trong bóng tối cẩn thận vươn tay, dịch góc chăn giúp Giản Trang.

Chăn đã tuột xuống, bả vai Giản Trang lộ ra trong không khí, cả người không nằm thẳng trên giường, mà là nửa co ro đầu chôn xuống gối.

Người nọ chậm rãi kéo chăn trở về, ngón tay lơ đãng chạm vào tóc Giản Trang tán loạn trên gối.

Sau đó, ngón tay của anh như là bị điện giật, lập tức rút về, đầu cũng không quay lại, nhanh chân đi ra phòng khách, giống như là ‘trốn’ khỏi phòng, cửa phòng bị đóng lại một lần nữa.

*

Sân phơi.

Nguyễn Hàn Thành thổi gió đêm, ngồi trên ghế mây di động ở sân phơi.

Đêm nay rất đẹp, không có mây đen che kín, bầu trời đen tựa như tấm màn khảm đầy sao sáng lấp lánh, như kim cương rạn vỡ lóng lánh.

Nguyễn Hàn Thành vòng vo di động trong tay mấy cái, sau đó đột nhiên xiết chặt, chạm vào màn hình, từ trong danh bạ tìm được một dãy số, bấm gọi.

Trong ống nghe, sau vài tiếng tút, âm thanh trả lời rớt cuộc vang lên.

“A lô?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nam có vẻ hơi mệt mỏi.

“Đồng Trữ, là tôi.” Nguyễn Hàn Thành hạ giọng, trầm thấp nói: “Tôi phân phó cho anh chuyện này, bảo cấp dưới ở trong cục của anh điều tra tất cả hồ sơ về bọn côn đồ xuất hiện trong nội thành một năm nay, lấy tin tức và dấu vân tay. Ngày mai tôi sẽ đưa vân tay cho anh, trong vòng ba ngày, tôi muốn có câu trả lời thuyết phục.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Người bên kia điện thoại nghe thấy sự phân phó như thế, cũng không giật mình, mà giọng nói tinh táo hơn nhiều, “Có tiện nói không?”

“.....Trước mắt không tiện nói lắm.” Chần chờ một chút, Nguyễn Hàn Thành trả lời.

“Ừ, tôi biết rồi. Chờ khi nào anh muốn nói thì nói sau. Anh muốn lấy hồ sơ trong một năm nay phải không?” Đồng Trữ không tiếp tục truy vấn, hoàn toàn đáp ứng chuyện của Nguyễn Hàn Thành, “Không cần phải ba ngày, nếu như vội, bây giờ anh có thể đưa dấu vân tay anh lấy được cho tôi.tôi sẽ cho cấp dưới đối chiếu, trước rạng sáng sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

“Không cần phiền phức như vậy, bây giờ đã khuya lắm rồi, tất cả mọi người đang nghỉ ngơi. Không cần làm lỡ giấc ngủ của người khác.”

“Vậy muốn người anh em là tôi giúp anh xử lý người kia không? Anh là quân nhân, có nhiều chuyện anh không dễ dàng trực tiếp ra tay, nhưng chỗ này của tôi có rất nhiều người, có thể giao cho bọn họ làm.....” Đối phương đáp ứng quá thực có thể nói là rất sáng khoái, nguyên nhân cũng không hỏi, hơn nữa còn vì anh mà suy nghĩ.

“Cám ơn, chỉ là.....Trước tiên vẫn là đừng đá động bọn họ. Sau khi tra được, đem tin tức nói cho tôi biết, tôi đi xử lý.”

“Ừ, cũng được. Nếu cần gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi. Nhớ, có chuyện nhất định phải tìm tôi, đừng tự mình gánh vác.” Nguyễn Hàn Thành không tự chủ nhếch môi, thân nhiên nói, “Mọi việc cứ như vậy đã, anh ngủ tiếp đi, nói lời khách khí, tôi cũng không phải là người như anh nói. Ngủ ngon.”

“Tốt.....Đây mới là anh em!” Đồng Trữ vui vẻ cười một tiếng, “Tôi ngủ đây, bye bye.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Hàn Thành để di động xuống, ngồi trên ghế mây thì thảo nói nhỏ: “Tôi sẽ không để cho người nhà họ Nguyễn, tùy tiện bị người khác bắt nạt. Cho dù là Giản Trang, cũng không được.”

Nút áo sơ mi của Giản Trang, vừa vịn có dính một dấu vân tay. Từ dấu vân tay tra ra, là có thể tìm hiểu nguồn gốc đem kẻ côn đồ bắt lại.

Xuống tay cảnh cáo Giản Trang thì có bản lĩnh gì? Người nhà họ Nguyễn là gia đình nề nếp nghiêm cẩn, làm việc khiêm tốn, chưa bao giờ gây sự với ai, nhưng như thế cũng không đại biểu cho người nhà họ Nguyễn sẽ không nổi nóng.

Khiêm tốn, không có nghĩa là không có bản lĩnh!

Người chủ mưu phía sau tốt nhất là nên cầu mong cho thể lực chống đỡ của họ lớn một chút, không để cho anh tra được, càng đừng để cho anh bắt được.

Một khi bắt được, anh sẽ không dễ dãi như vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chị dâu, em cứ tưởng chị đã chết rồi

Mùi vị sau khi hưởng thụ qua một lần chấn thương sọ não, Giản Trang đã biết việc đầu óc tỉnh táo, thân thể thoải mái là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Lúc Giản Trang quay lại Hồng Thiên làm việc, đã là chuyện hai ngày sau.

Hai ngày Giản Trang không có ở công ty, thư kí tạm thời Uông Tĩnh trở thành trợ lý cá nhân của tổng giám đốc Nguyễn Thiếu Dật, giúp đỡ công việc thay Giản Trang trong hai ngày.

Nhưng chính thời gian hai ngày này, làm cho Uông Tĩnh đau khổ!

Nguyễn Thiếu Dật cũng không phải là ông chủ dễ hầu hạ, từ bữa chính đến món điểm tâm ngọt sau khi ăn, từ đồ uống đến dùng trà buổi trưa, không có cái nào là không soi mói.

Anh ta là ai? Anh ta là tiểu tổ tông! Từ đầu đến chân, toàn thân không có chỗ nào dễ phục vụ, hơi không vừa ý, sắc mặt lập tức đen lại, ngang ngược kiêu căng, không quan tâm vấn đề mặt mũi của người ta!

Bản thân anh lúc đối diện với nhân viên, hoàn toàn khác so với sắc mặt lúc tươi cười đàm phán trên thương trường, với nhân viên, tính tình tương đối nóng nảy.

Lúc thư ký pha coffee cho Nguyễn Thiếu Dật, vì không có ‘cao nhân chỉ bảo’, Uông Tĩnh phạm phải sai lầm như Giản Trang, chính là không cho lượng đường thích hợp vào coffee!

Kết quả, kết cục của Uông Tĩnh so với Giản Trang thảm hơn nhiều.

Ngày trước Giản Trang đưa coffee cho Nguyễn Thiếu Dật thì toàn bộ hứng thú của Nguyễn Thiếu Dật đều tập trung trên miêu tả xe, sau khi vô ý thức uống một ngụm, chính là phản ứng theo bản năng, quay đầu đem coffee phun ra.

Lúc ấy trùng hợp là Giản Trang đứng bên cạnh Nguyễn Thiếu Dật, mới bị coffee bắn vào, làm ướt áo sơ mi, trông có chút nhếch nhác chật vật.

Mà Uông Tĩnh, thảm hơn nhiều.

Lúc Uông Tĩnh bung coffee cho Nguyễn Thiếu Dật, đúng lúc Nguyễn Thiếu Dật ở văn phòng xem xét quản lý bộ phận kế hoạch đề ra phương án, vì không hài lòng phương án này, trong lòng Nguyễn Thiếu Dật đã đè ép lửa giận, vừa vận đang khát nước, thuận tay cầm lấy ly coffee vừa nóng vừa đắng mà Uông Tĩnh bung tới, uống hợp lớn.

Hậu quả ____ có thể đoán được!

Nguyễn Thiếu Dật lập tức phun ra, đầu lưỡi đau nhức khiến anh cảm tức cảm ly coffee trong tay ném Uông Tĩnh, coffee nóng và chén sứ cứng rắn tất cả đều ập lên đầu Uông Tĩnh.

Từ đầu đến chân Uông Tĩnh, không chỉ bị coffee dính ướt, mà coffee nóng rực còn làm cho trán cô đỏ ửng.

Sau đó, chờ triệu chứng chấn thương sọ não của Giản Trang giảm bớt, thông dong đi làm, liền thấy Uông Tĩnh chỉ vào cái trán ửng đỏ, kêu khóc kể lể tình cảnh khổ sở với cô ba giờ liền!

Uông Tĩnh đem nỗi khổ hai ngày qua, toàn bộ bày tỏ với Giản Trang, còn len lén vụng trộm mắng Nguyễn Thiếu Dật lần nữa.

Trong phòng nghỉ, Giản Trang nghe mà dở khóc dở cười, lòng mảy mẩn dài nhủ lại, lấy ra sổ ghi chép của trợ lý tiền nhiệm đặt trên tay Uông Tĩnh, giọng điệu thâm thúy nói: “Đứa nhỏ, biết em chịu khổ, kỳ thật chị chịu khổ so với em còn nhiều hơn, em chỉ là tạm thời, chị mới là chính thức. Xem thật kỹ sổ ghi chép này đi, chị chính là dựa vào quyển sổ này, mới kiếm về được một cái mạng đó.”

*

Theo lịch trình sắp xếp, ba giờ mười lăm chiều phải chuẩn bị để Nguyễn Thiếu Dật đi gặp tổng giám đốc công ty Đôn Hoàng, Hứa Kiến Nghiệp.

Giản Trang lập tức gọi điện thoại nội bộ, thông báo tài xế của Nguyễn Thiếu Dật chuẩn bị xe ở dưới lầu, cô đang bận rộn trong công văn tài liệu, tra xét kỹ càng.

Trước bàn làm việc ánh sáng chiếu rọi, nhìn Giản Trang cúi đầu nghiêng người, dáng vẻ dọn dẹp tài liệu, vẫn chuyên tâm xem xét báo cáo Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên ngẩng đầu, mắt sáng thẳng tắp nhìn Giản Trang.

Sau khi nhìn một lúc, đột nhiên Nguyễn Thiếu Dật bỏ xuống phong phái tổng giám đốc, lại dùng loại thái độ con nhà giàu ăn chơi trác táng, khoe môi tả nghệ nhếch lên, trên mặt anh tuấn lộ ra nụ cười xấu xa, nói với Giản Trang: “Chị dâu, hai ngày không gặp, em cứ tưởng là chị đã chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một chút tình thú cũng không có

Mới nghe thấy âm thanh ‘tà ác’ mười phần của Nguyễn Thiếu Dật, Giản Trang đang sửa sang lại văn kiện, không nhìn được toàn thân run run một cái.

Lúc này mới mấy giờ hả, cái đuôi hồ ly của Nguyễn Thiếu Dật lại lộ ra rồi.

Tay cầm văn kiện căng thẳng một lát, Giản Trang thừa dịp tóc mái che giấu, hung hăng nhìn vị trí ngồi của Nguyễn Thiếu Dật, sau khi liếc anh một cái, Giản Trang quyết định không quan tâm những lời vừa rồi, làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục công việc, cầm tài liệu còn lại xem mấy lần, cất vào túi xách.

“Chị dâu, người ta nhớ chị mà.....” Bên này, Nguyễn Thiếu Dật không thấy Giản Trang trả lời, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục dài giọng nói, giọng nói mềm mại mang theo một phần mập mờ, hai phần mê hoặc thuộc về phái nam.

Người này, muốn diễn tuồng gì vậy?

Giản Trang hoàn toàn bỏ ngoài tai, như không có chuyện gì kệp túi xách ở cạnh hông, cung kính với người đàn ông trước mặt nói: “Tổng giám đốc, tài liệu cũng đã chuẩn bị xong, anh còn có cuộc hẹn với tổng giám đốc công ty Đôn Hoàng là Hứa Kiến Nghiệp, hôm nay là ngày đi khảo sát thực địa hai công trình, mời xuống xe.”

“.....Cát.” Nguyễn Thiếu Dật lập tức hạ môi, khó chịu quệt mồ hôi, âm thanh cả lợ phát phờ làm bầm, “Đồ cổ hủ, một chút tình thú cũng không có, ngay cả đùa giỡn cũng không. Ông công tôi có ý tốt chuẩn bị quà tặng cho cô, đền bù việc cô bị chấn thương sọ não khổ sở. Cấp trên tốt như tôi ở đâu tìm ra chứ, một nhân viên mới đi làm không có mấy ngày, có ai dám tùy tiện xin nghỉ, cho dù là phát sốt bốn mươi độ, trời có sụp xuống, cũng phải chống đỡ đến làm. Cô xem một chút, cấp trên như tôi thật tốt với cô, cô gọi một cuộc điện thoại, tôi liền cho cô nghỉ rồi, còn chuẩn bị quà tặng cho cô.....Sao một chút cảm kích cũng không có.”

Giản Trang nhìn Nguyễn Thiếu Dật, khuôn mặt thanh tú nhàn nhạt mỉm cười, đối với mấy lời làm bầm làm như không nghe thấy, nghiêm trang nói: “Tổng giám đốc, quên nói cho anh một việc, vừa rồi thư ký của tổng giám đốc Hứa gọi điện thoại tới, nói là đang trên đường đi tới hai công trình.Anh xem, có phải là nên tranh thủ thời gian không.”

“Cái gì? Người đàn ông kia đang trên đường đi?” Không đợi Giản Trang trả lời, Nguyễn Thiếu Dật đã vỗ bàn, lập tức từ trên ghế ngồi nhảy lên, vẻ mặt không đứng đắn lập tức biến mất, mắt tròn, rống lớn một câu: “Sao cô không nói sớm!”

“Rất xin lỗi tổng giám đốc, tôi thấy anh vẫn đang làm bầm lâu bâu, cho là anh cũng không gấp gáp.” Giản Trang mặt không biểu tình giải thích, con người lại sáng ngời dị thường, đáy mắt hiện lên sự vui sướng khi người khác gặp họa, “Hơn nữa.....Mười phút trước, tôi đã nhắc nhở anh chuẩn bị lên đường rồi, là anh vẫn ngồi trên ghế, không nhúc nhích.”

“Còn mạnh mẽ! Cô còn lý luận đúng không?” Nguyễn Thiếu Dật giận dữ mắng mỏ, lập tức tóa ra khí thế của tổng giám đốc, quanh thân tản ra hơi thở mạnh mẽ, vẻ mặt thư giãn vừa rồi giờ không tìm thấy chút nào, nhìn chằm chằm Giản Trang, mắt lạnh cơ hồ có thể phủ lên Giản Trang một tầng băng.

“Rất xin lỗi tổng giám đốc, hôm nay tôi sai rồi.” Giản Trang thức thòi cúi đầu, dùng thái độ của nhân viên, thấp giọng nói, “Tổng giám đốc, bây giờ xuống lầu lên đường, đi nhanh, vẫn có thể đến khu công trình đúng giờ, sẽ không bị muộn, sẽ không làm chậm trễ hành trình.”

“Hừ!”

Nguyễn Thiếu Dật lạnh lùng hừ một tiếng, một cước đá văng ghế xoay sau lưng, không nói một lời, sai bước đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Giản Trang xách túi, theo sát phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Làm người khác khó chịu

Hoa Trung thị, mới khởi công hai công trình.

Cảnh sắc tươi đẹp, mặt trời chói chang trên đầu, chỗ này là nơi quy hoạch xây dựng và phát triển hai khu thương mại mới của thành phố.

Nhưng vào giờ phút này, vẫn chỉ là một mảnh đất hoang vắng, mười mấy dặm xung quanh đất vàng cò đại trải rộng khắp nơi, bốn phía người ở thưa thớt, xa xa hơn mười dặm trên đường quốc lộ thỉnh thoảng có xe container đi qua, còn lại không thấy chiếc xe nào.

Xung quanh không có bất kỳ công trình kiến trúc nào, cách đó không xa có thể thấp thoáng thấy hơn mười người công nhân đang trông trọt.

Nhìn xa hơn nữa.....Thật sự chẳng còn gì cả, trợ trụ trông không.

Hứa Kiến Nghiệp và trợ lý Thẩm Phương đứng trên mảnh đất vàng khô héo, giương mắt nhìn phương xa, sau khi nhìn quanh, nhẹ giọng phun ra một câu châm ngôn: “Chỗ này đúng là nơi chim không đẻ trứng.”

“Ừ.” Thẩm Phương đứng bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp giơ tay đẩy kính mắt trên mũi, gật đầu đồng ý.

Không sai, chỗ này đúng là nơi chim không đẻ trứng, gà không ỉa phân. Quả thực là mẹ nó hoang vu!

Những năm gần đây Hoa Trung thị dân số gia tăng mãnh liệt, vì chia ra nhiều khu dân cư và khu thương mại hơn, chính phủ liền nhắm ngay đến gần vùng ngoại ô phía bắc Hoa Trung thị.

Mở rộng thành phố, phát triển sức mạnh, tăng thêm diện tích sinh sống.

Cái chủ ý này là tốt.

Nhưng mà, khó khăn trong việc xây dựng công trình quả thực rất lớn!

Những người ở tầng cấp cao đó, ngồi trong phòng làm việc ngay cả bản đồ cũng không xem, vẽ ra một mảnh đất ở chỗ đó đỉnh đạc mà nói, nói nửa ngày đều là lý luận suông.

Chỗ này cách phố xá náo nhiệt hai giờ đi xe, cách khu dân cư cũng một giờ.

Muốn đem thương mại phát triển đến đây dễ dàng vậy sao? Cũng không phải là con nít hai ba tuổi, nói mang là mang, nói chiêu mộ thương nhân là có thể đem tiền bạc dẫn tới đây.

Đối với vị trí của khu thương mại, tất cả chi phí, điều kiện tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Một khi sách lược sai lầm, khu thương mại dựa theo kế hoạch xuất hiện ở vị trí như vậy, xây dựng xong, vị trí sai lầm, không thu hút được thương nhân và dân chúng vào tiêu dùng, điều này nghĩa là đơn hàng trị giá mười mấy triệu liền hỏng!

“Tiền của chính phủ, quả nhiên không dễ kiếm.” Hứa Kiến Nghiệp mang theo Thẩm Phương đi vòng vo nửa ngày ở khối đất hoang, mặc dù không muốn nhận thua, nhưng vẫn không thể không nói ra kết luận như vậy.

Hứa Kiến Nghiệp anh không phải là người dễ dàng nhận thua, nếu không thì anh cũng không thể dựa vào nghị lực kiên quyết đánh liều ra công ty Đôn Hoàng? Nhưng Hứa Kiến Nghiệp lại không thể không thừa nhận, hạng mục này, so với trong tưởng tượng của anh thì khó khăn hơn rất nhiều.

Lúc ăn cơm với Hồng Thiên, Hứa Kiến Nghiệp đúng là bị váng đầu, chỉ nghe lời nói từ một phía nữ trợ lý bên người Nguyễn Thiếu Dật, liền bị hồ đồ, vui vui vẻ vẻ đồng ý chuyện khảo sát thực địa.

Có tiền, ai không muốn kiếm chứ? Huống chi đây lại là một vụ làm ăn lớn, là công trình chính phủ, hoàn thành đơn hàng không khác nào là đề cao nhãn hiệu công ty, khiến thực lực công ty mạnh hơn.

Nhưng mà, tiền nào có dễ kiếm như vậy? Trong xã hội không có tiền dễ kiếm, thu vào và bỏ ra đều có tỷ lệ nhất định. Trên đời không có chuyện vẹn toàn đôi bên như vậy, cho anh danh tiếng, lại cho anh kiếm đủ tiền, một chút tổn thất cũng không có. Điều này là hoàn toàn không thể nào.

Chính là công trình của chính phủ, độ khó mới lớn.

Vụ làm ăn này, thật lòng thì không tốt lắm. Nếu như làm hỏng, danh tiếng Hứa Kiến Nghiệp vất và gây dựng sẽ bị phá hủy, làm hỏng mối quan hệ với chính phủ, sau này công ty chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh.

Đây chính là, lợi nhuận lớn, nguy hiểm cũng lớn.

Hứa Kiến Nghiệp nhìn mảnh đất hoang thê lương trước mắt, đáy lòng càng phiền muộn, nhất định là lúc ăn com anh bị văng đầu, mới có thể nói đồng ý liền đồng ý.

Lần này quyết không thể dễ dàng đáp ứng như vậy, chuyện ký hợp đồng, vẫn là nên suy nghĩ kỹ càng mới định đoạt.

“U, thật không ngờ, tổng giám đốc Hứa đến sớm như vậy, thật là ngại quá, trên đường bị kẹt xe, để cho anh đợi lâu rồi.” Hứa Kiến Nghiệp đang chuẩn bị lấy lại tinh thần nói chuyện với Thẩm Phuong, phía xa xa liền bay tới giọng nói mười phần vui vẻ sáng láng của Nguyễn Thiếu Dật.

Mặt Hứa Kiến Nghiệp ngẩn ra, nhưng nhanh chóng mỉm cười, từ từ xoay người, nhìn Nguyễn Thiếu Dật đang sải bước đi tới nói: “Tổng giám đốc Nguyễn khách khí, tôi cũng vừa mới tới mà thôi.”

“Tổng giám đốc Hứa thật là có tâm, anh nói như vậy cũng làm cho tôi có chút ngượng.” Nguyễn Thiếu Dật đi tới trước mặt Hứa Kiến Nghiệp, khuôn mặt anh tràn đầy tươi cười, hơi áy náy nói: “Đều là do trợ lý của tôi, quá sơ suất, trước khi đi cũng không biết báo xuống dưới, để cho tài xế đến đón, hết lần này đến lần khác đều chậm trễ. Không phải là hại tôi trễ nải công việc sao? Hiện tại tôi cũng không biết nên nói xem đầu óc trợ lý của tôi là gì nữa, đơn giản chính là óc heo, làm việc thật cầu thả!”

Nguyễn Thiếu Dật chính là đang diễn trò, nói dối không cần phác thảo trước, mở miệng chính là tự thêu dệt ra vô số lý do, hơn nữa còn có nạc có mỡ, khiến cho mọi chuyện y như thật.

Giản Trang cúi đầu, mặt đen sì nhìn chằm chằm sống lưng Nguyễn Thiếu Dật, không biết là người nào ngồi trong phòng làm việc tán gẫu nửa ngày, mới làm mất thời gian. Trái lại Nguyễn Thiếu Dật rất biết đạo diễn, tới trễ, nước bản đều hắt trên đầu cô rồi, mẹ nó!

Hứa Kiến Nghiệp đứng cách đó vài bước, sau khi nghe lời Nguyễn Thiếu Dật nói, tròn mắt chuyển một cái, tầm mắt dừng trên người Giản Trang, mở miệng nói: “Tổng giám đốc Nguyễn không cần nói như vậy, cô ấy vẫn còn trẻ, sao có thể chu đáo mọi chuyện như vậy được? Hơn nữa, anh đến không tính là trễ, tôi vừa mới tới, anh liền lập tức đến. Mọi người đều đứng giờ, cùng nhau tới đây, không có trễ như anh vừa nói.”

“Ồi...” Nguyễn Thiếu Dật đuôi mắt nhếch lên, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, “Tổng giám đốc Hứa thật là phong độ, đối với phụ nữ luôn săn sóc như vậy. So về điểm này, tôi kém xa anh rồi.” Cười nói, Nguyễn Thiếu Dật quay đầu đi, mắt lạnh nhìn Giản Trang, “Tiểu Trang, đừng ngăn ra đó, còn không cảm ơn tổng giám đốc Hứa? Cô học phép tắc công ty đều uống công à, cũng không biết chào hỏi tổng giám đốc Hứa cho tốt?”

Chào hỏi Hứa Kiến Nghiệp? Hắc tuyến trên mặt Giản Trang càng nhiều, lúc này mới thật khiến người khác khó chịu, hận cũng hận chết Hứa Kiến Nghiệp, còn phải niềm nở cười chào hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp

Càng là từng có quan hệ, thì càng không dễ dàng buông tha! _____

*

Sẽ không ai hiểu, chứng kiến Hứa Kiến Nghiệp phong thần tuần lễ, nhơ nhẫm đứng nơi đó, dùng tư thái cao cao tại thượng giải vây cho Giản Trang, cô sẽ có tâm tình như thế nào.

Giã mùa sa mưa!

Khiến cho Giản Trang ghé tòm xem chút nôn mưa!

Sao Hứa Kiến Nghiệp có thể như kẻ hai mặt vậy? Tại sao lúc ở nhà không giống thế? Tại sao về đến nhà ngay cả nụ cười cũng không lưu lại cho cô, còn cả ngày bắt bẻ cô nơi này nơi đó làm chưa tốt? Nhưng trên thương trường, lại quan tâm chiều chuộng với phụ nữ.

Hứa Kiến Nghiệp chán ghét mình như vậy ư?

Giản Trang thật không hiểu, kết hôn năm năm, đến tận cùng thì Giản Trang có chỗ nào không tốt, cô hỏi han ân cần, tần chức tần trách làm một người vợ hiền rót cuộc thì sai ở chỗ nào, cô vẫn nhân nhượng Hứa Kiến Nghiệp, quan tâm hắn, chăm sóc hắn, dâng hiến cho hắn tất cả những gì có thể, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ nhiều ư? Tại sao lại muốn thay lòng? !

Tại sao hứa hẹn lại biến thành lừa gạt? Tại sao tín nhiệm lại gặp phải phản bội? Tại sao cô cho hắn nhiều như vậy, người làm bạn cả đời cũng không phải là cô?

Tại sao, lúc sự việc mới bại lộ, cô đau tê tâm liệt phế, nhưng hấn lại lạnh lùng như vậy?

Tại sao, rõ ràng yêu nhau lâu như vậy, bên nhau lâu như thế, lúc ly hôn hấn lại có thể cực kỳ tinh táo?

Giản Trang vô cùng muốn biết, khi Hứa Kiến Nghiệp nhìn cô khóc, nhìn lúc cô run rẩy ký tên, trong lòng hấn đến tột cùng là đang suy nghĩ gì?

Tại sao cô chết rồi, Hứa Kiến Nghiệp còn có thể dùng tư thái người tốt, đường đường chính chính đứng ở dưới trời xanh?

Chẳng lẽ, Hứa Kiến Nghiệp không sợ nửa đêm tỉnh giấc, trong mộng sẽ nhìn thấy cô ngã máu thịt be bét, thi thể đầm đìa máu tươi sao? Hứa Kiến Nghiệp chẳng lẽ không sợ, cô sẽ hóa thành oan quỷ tới lấy mạng hấn chăng? !

Giản Trang đứng tại chỗ, cơ thể không nhúc nhích được chút nào, trong lồng ngực dâng lên chính là khí giận ngập trời!

Hiện tại Giản Trang hận không thể bóp chết Hứa Kiến Nghiệp, nhưng mà..... Không thể làm nhất chính là loại chuyện ngu xuẩn này. Giản Trang phải nhẫn, phải chịu đựng giống như bữa cơm lần trước, coi như cái gì cũng không biết về Hứa Kiến Nghiệp, dùng thân phận Giản Trang, để đối mặt với hấn.

Đã từng yêu hấn sâu đậm bao nhiêu, bây giờ liền hận sâu đậm bấy nhiêu! Phải bình tĩnh hòa nhã, như không có chuyện gì xảy ra hợp tác với hấn, chỉ có như vậy.

Sau khi trầm mặc mấy giây, Giản Trang ngẩng đầu lên, co kéo khóe miệng, cứng nhắc nở nụ cười, nhìn Hứa Kiến Nghiệp, mở miệng dịu dàng nói, “Chào buổi chiều tổng giám đốc Hứa, cảm ơn tổng giám đốc Hứa đã thông cảm.”

“Không cần khách khí.” Hứa Kiến Nghiệp nhìn Giản Trang nở nụ cười, thân thiện gật đầu một cái, sau khi ngắn gọn nói xong câu đó, tầm mắt lập tức từ trên người Giản Trang dời đi, chuyển sang nơi khác, nói với Nguyễn Thiếu Dật: “Tổng giám đốc Nguyễn, tất cả mọi người đã đến đông đủ, vậy thì khảo sát thực địa đi, tôi muốn bàn bạc sâu hơn về vị trí hai khu thương mại mới với anh.”

“Được, tổng giám đốc Hứa thật là người sáng khoái!” Ánh mắt Nguyễn Thiếu Dật cũng lập tức dời đi, cười khanh khách đến bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp, thẳng thắn nói với hấn....

*

Nửa tiếng sau, trải qua cuộc khảo sát thực địa ngắn ngủi, Hứa Kiến Nghiệp và Nguyễn Thiếu Dật chia ra trở về ô tô của mình cùng đi đến phòng họp công ty Đôn Hoàng của Hứa Kiến Nghiệp, tiếp tục bàn bạc chuyện hợp tác hạng mục.

Bữa cơm gặp mặt ở khách sạn lần trước, hứng thú của Hứa Kiến Nghiệp với hạng mục công trình thị chính này rất cao, nhưng lần này sau khi khảo sát thực địa, Giản Trang rõ ràng cảm nhận được, hứng thú và nhiệt tình của Hứa Kiến Nghiệp với công trình này giảm đi rất nhiều.

Giản Trang đứng sau lưng Nguyễn Thiếu Dật, trong lòng mơ hồ cảm thấy lo lắng một chút.

Chẳng lẽ....

Hứa Kiến Nghiệp sau khi phân tích quá trình khảo sát thực địa, cảm thấy công trình này khó khăn quá lớn, có chút chùn bước? Hấn không muốn làm?

Vậy không được!

Tuyệt đối không thể để cho Hứa Kiến Nghiệp lâm trận bỏ chạy, Hồng Thiên và Đôn Hoàng hợp tác lần này, là cơ hội ngàn năm có một, nếu như để cho Hứa Kiến Nghiệp từ chối hợp tác, đời này Nguyễn Thiếu Dật sẽ hợp tác với hấn lần thứ hai sao?

Một khi bỏ lỡ cơ hội hợp tác, làm sao cô có thể lấy thân phận đối tác, đi thăm dò gia sản công ty Đôn Hoàng chứ? Giản Trang không có thời gian và kiên nhẫn chờ đợi nửa đời người, cô phải nhanh chóng xác định thực lực của Hứa Kiến Nghiệp, mau chóng xông xáo trên thương trường.

Giản Trang không có cách nào nhìn Hứa Kiến Nghiệp và vợ con, sống dương dương tự đắc!

Lúc Giản Trang chuẩn bị mở miệng biểu đạt quan điểm của mình thì trong phòng họp chợt vang lên tiếng kim loại ma sát ‘rắc rắc’ một tiếng, cửa lớn đóng chặt đột nhiên bị đẩy ra.

Ngay sau đó, từ cửa truyền đến một loạt tiếng cộc cộc thanh thủy, đó là tiếng gậy cao gót giẫm trên sàn nhà gạch, mới có thể phát ra âm thanh như thế.

Lúc mọi người trong phòng họp nghiêng đầu nhìn ra cửa, thì âm thanh lẳng lơ mềm mại ngọt ngào cũng từ cửa bay vào trong tai mỗi người: “Ông xã, cục cưng trong bụng đá em này, con của chúng ta nói muốn gặp cha rồi!”

Nghe thấy âm thanh này, động tác nghiêng đầu nhìn lại của Giản Trang nhất thời cứng đờ!

Sấm sét giữa trời quang!

Giản Trang chỉ cảm thấy choáng váng, vừa nghe thấy giọng nói này, lỗ tai của cô cũng bắt đầu ong ong tác hưởng, trong đầu vọng lại tất cả là nụ cười đắc ý của phụ nữ!

Không cần nhìn lại, nghe được âm thanh, Giản Trang cũng biết người đến là ai. ...

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, càng từng là có quan hệ, thì càng không dễ dàng buông tha!

Người từ cửa đi vào trong phòng họp, chính là bạn thân của Giản Trang ____ Triệu Bội Bội.

Triệu Bội Bội đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sao, nhìn thấy tôi cô mất hứng?

Cộc cộc cộc...

Giày cao gót 12 cm làm bằng thủy tinh phỏ một khúc nhạc trong trẻo trên sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch.

Bộ dáng Triệu Bội Bội bước vào phòng họp như bà chủ nhà giàu, ngày trước cô ta chỉ mặc những đồ via hè giá rẻ, nay cũng đã ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, tóc nâu sẫm uốn quăn dài ngang eo như sóng biển xõa ngang vai, khuyên tai tòa ánh vàng chói mắt như ẩn như hiện sau mái tóc dài, cổ đeo dây chuyền bạch kim được khảm kim cương.

Ngay cả bộ váy liền thân thoải mái mặc trên người, cũng là nhãn hiệu sang trọng nổi tiếng của nước ngoài.

Triệu Bội Bội hôm nay, không bao giờ còn là hình tượng cô bé bán hàng niềm nở lành nghề ngày trước.

Chỉ mất một lát, Triệu Bội Bội đạp trên giày cao gót, đóng cửa vòng eo thon thả, thông thả đi đến trước mặt Hứa Kiến Nghiệp. Trên khuôn mặt kiều mị có vẻ còn trẻ bôi một tầng phấn thật dày, hai hàng lông mày dày đậm được vẽ thành dày dài rất đẹp, sống mũi dùng phấn ánh ngọc trai đánh lên, đôi môi dưới cánh môi nhìn như được tô màu, đỏ tươi chói mắt, môi đỏ mọng như ngọn lửa đang bùng cháy khê đóng khê mở, mềm mại đáng yêu nói: “Trời ơi, thật là ngại quá..... quấy rầy mọi người họp, nhưng.....cũng không còn cách nào khác, cục cưng trong bụng không nhìn thấy ba, luôn buồn bực dùng chân đá mẹ, tôi đành phải tới đây, thực xin lỗi ...!”

Vừa dứt lời, Triệu Bội Bội còn vừa nâng ngón tay xanh nhạt trên cái bụng đã lộ rõ, như là khoe ra bụng bầu của mình.

Mặt Hứa Kiến Nghiệp không chút thay đổi, im lặng không lên tiếng, trợ lý đứng bên cạnh anh cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn về phía Triệu Bội Bội, vuốt cằm gật đầu.

“Hứa phu nhân nói đùa, đây cũng không phải là hội nghị chính thức, không có gì đáng ngại.”

Nguyễn Thiếu Dật nói sang sảng.

Anh ngồi đối diện Hứa Kiến Nghiệp, cách bàn hội nghị, vừa ngẩng đầu là có thể thấy Triệu Bội Bội đứng chếch đối diện. Tuy anh mới quen Hứa Kiến Nghiệp không lâu, biết Hứa Kiến Nghiệp sắp lấy một người vợ như hoa như ngọc, nhưng cũng chưa biết bộ dạng của vị phu nhân mới như thế nào. Nhưng dựa vào cách ăn mặc và giọng điệu khi nói chuyện, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết cô ta là ai.

Nguyễn Thiếu Dật tùy ý để hai tay lên bàn, tay phải quay bút máy theo thói quen, mắt đảo hoa khép hờ, cười tùm tùm nói: “Hứa phu nhân thật có sức sống, không hành động chậm chạp như phụ nữ mang thai bình thường, nhìn mẹ tràn đầy sức sống như vậy, đứa bé sinh ra khẳng định sức sống bắn ra bốn phía.”

“À, anh thật là hay nói đùa.” Triệu Bội Bội vừa nghe thấy liền cười, hai mắt liếc xéo Nguyễn Thiếu Dật trong nháy mắt, độ cong trên môi càng thêm phần mỉa mai hoặc, “Thật ra thì, tôi mới mang thai năm tháng thôi, vẫn chưa phải là lúc lộ rõ bụng đâu, chờ đến lúc bảy,tám tháng, chỉ sợ muốn động cũng không động được. Nhưng cũng may, chồng tôi không chê bụng to, ngay cả mẹ chồng tôi cũng nói, bụng càng lớn càng tốt.”

“Ha ha, hóa ra là vậy, xem ra đàn ông chúng ta thật sự là không hiểu nhiều lắm về phương diện này. Khi nào rảnh rỗi, tôi cũng phải đọc vài cuốn sách bổ sung kiến thức mới được, lúc ấy đành phải nhờ Hứa phu nhân chỉ bảo rồi.” Ý cười trong mắt Nguyễn Thiếu Dật chỉ tăng chứ không giảm, hai mắt đầy ý cười, vừa nói, tầm mắt dời khỏi người Triệu Bội Bội, chân thành mà nhìn Hứa Kiến Nghiệp, “Chúc mừng ngài, Hứa tổng, đã là ‘người cha đích thực’ rồi.”

“Đâu có đâu có, cũng là do người trong nhà giục gấp, bằng không thì tôi cũng chưa có ý định có con đâu.” Hứa Kiến Nghiệp lập tức nhếch miệng bật cười.

Triệu Bội Bội đứng bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp đã cười không thể khép miệng được rồi, đuôi mày khoe mắt tràn đầy sự đắc ý. Cái danh ‘Hứa phu nhân’ này, thật là cho mình nở mày nở mặt và đủ thể diện.

Lúc Giản Trang làm vợ Hứa Kiến Nghiệp, còn chưa từng tới công ty, càng không được mọi người nịnh nọt như sao quanh trắng sáng như vậy.

Một lát sau...

“.....Xin chào Hứa phu nhân.” Một tiếng ngắn gọn, bình tĩnh, như thể cảm xúc không lên xuống của Giản Trang, cách không khí, truyền tới tai Triệu Bội Bội.

Giản Trang là người cuối cùng lên tiếng, nhưng lại kém xa Nguyễn Thiếu Dật đầy nhiệt tình, miệng phun hoa sen (Thành ngữ: ý chỉ nói lời hoa mỹ, văn vẻ), không đủ độ nhiệt tình, không đủ độ nịnh nọt, giọng điệu vô cùng bình tĩnh gần như là lạnh lùng.

“.....Hả?” Nụ cười trên mặt Triệu Bội Bội dần dần cứng đờ, đầu khẽ nghiêng, quét mắt về phía Giản Trang, từ từ hỏi: “Sao, cô nhìn thấy tôi.....hình như là mất hứng à?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cô nhìn lầm

Triệu Bội Bội vừa lên tiếng, bầu không khí náo nhiệt sôi động của phòng họp lập tức hạ xuống vài độ.

Nhất thời, tất cả mọi người đều không hện mà cùng nhìn về phía Triệu Bội Bội, xem vẻ mặt lúc này của cô là như thế nào.

Nụ cười trên mặt Triệu Bội Bội đã không còn, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo đã mờ hồ hiện ra vẻ tức giận, khóe môi cong cong dường như đã không còn duy trì được nữa, hai mắt đánh mascara liếc xéo Giản Trang, trong ánh mắt không hề có chút độ ấm.

Nụ cười trên mặt Nguyễn Thiếu Dật cũng cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn về phía Giản Trang đang ngồi bên cạnh mình, đôi mắt đảo hoa nhìn cô chăm chăm, đưa một ánh mắt “Cô đang làm gì đó?”, ý bảo cô nhanh sửa lời đi.

“.....” Giản Trang căn bản là không nhìn Nguyễn Thiếu Dật, cặp mắt nhìn thẳng về phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt của Triệu Bội Bội, mặt không thay đổi mà đối mặt với Triệu Bội Bội.

Giản Trang cảm nhận được ánh mắt của Nguyễn Thiếu Dật, nhưng mà, cô không muốn để ý.

Muốn cô và Triệu Bội Bội cười làm lành? Nói đùa, làm sao có thể chứ?

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt. Huống chi đã từng là chị em tốt với nhau, lại quay đầu lại quyến rũ chồng của bạn thân mình!

Vừa nhìn thấy Triệu Bội Bội xuất hiện, Giản Trang đã hận đến ngứa hết cả hàm răng. Cô đã hết sức kìm nén hận ý trong lòng, cố gắng khống chế tâm tình của mình rồi. Đùng nói là cười, không đi lên tát cho Triệu Bội Bội hai cái bạt tai đã là sự bình tĩnh lớn nhất rồi, làm sao có thể tươi cười với Triệu Bội Bội được?

Một lúc lâu sau.....

Giản Trang vẫn không nói gì, Triệu Bội Bội thật sự không nhịn được nữa, đường cong nơi khóe miệng đã hoàn toàn biến mất, môi mím càng chặt, hai tay khoanh trước ngực đầy kiêu ngạo, mắt được tô thật đậm liếc Giản Trang, hỏi như thể vô ý: “Cô là nhân viên gì ở công ty Hồng Thiên?”

“.....” Giản Trang lẳng lặng nhìn Triệu Bội Bội, trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Nhân viên bình thường.”

“Nhân viên bình thường?” Hai mắt Triệu Bội Bội mở to thêm một vòng, trong ánh mắt lập tức thêm mấy phần miệt thị, ánh mắt nhìn Giản Trang, từ đầu đến chân, quét mắt vài vòng không chút khách khí, sau đó thân nhiên cười, nói: “Trời ơi, cô chắc không phải là nhân viên mới chứ? Phép tắc trong công ty cô đã học chưa?”

“Học rồi.” Giản Trang đáp, trên khuôn mặt trắng nõn mỹ lệ không xuất hiện bất kỳ sự thay đổi nào, giọng điệu trả lời cũng không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

“Cô học rồi? Cô học rồi thật à?” Đuôi mắt Triệu Bội Bội nhướng lên, không thể tin mà nhìn Giản Trang, khinh bỉ trong mắt càng nhiều, trêu tức nói: “Tôi thấy là không giống đâu.... Chẳng lẽ Hồng Thiên bồi dưỡng nhân viên mới chính là như thế này sao, một chút nhiệt tình với đối tác cũng không có ư? Tôi nghĩ..... đường đường là tập đoàn Hồng Thiên, chắc không phải là tổ chất cơ bản của nhân viên cũng không quản lý được chứ. Cô không giống nhân viên chính thức chút nào, theo tôi thấy, cùng lắm cô cũng chỉ là nhân viên thực tập nho nhỏ miệng còn hôi sữa mà thôi. Tôi nói.....có đúng không?”

Dứt lời, lúc nói câu cuối Triệu Bội Bội còn cố ý nhếch môi đồ mọng, mùi vị mỉa mai châm biếm nồng đậm.

Giản Trang vẫn trầm mặc như trước, trên mặt không chút biểu tình.

Triệu Bội Bội sẽ nói gì, cô đã sớm đoán được. Những lời chối tai khó nghe này, đều nằm trong dự liệu của cô, cho nên cô không tức giận và phẫn nộ chút nào.

Triệu Bội Bội từng làm nhân viên tiếp thị mỹ phẩm hai năm, trao đổi với rất nhiều khách hàng nên cô sớm luyện đã ra một cái miệng độc khéo ăn khéo nói, có thể đổi trắng thay đen.

Lúc trước Triệu Bội Bội uốn bụng tìm tới cửa, chính là dựa vào miệng lưỡi, nói mình giống như là người bị hại.

Ban đầu cô yếu đuối dễ bắt nạt, miệng lưỡi vụng về, không phải là đối thủ của Triệu Bội Bội. Về sau từ khi quen biết Nguyễn Hàn Thành, dưới sự hành hạ bằng lời nói ác độc của anh, cũng luyện thành uốn ba tấc lưỡi không gãy, biết nên nói chuyện thế nào, không nói những lời thô tục, lại vô cùng độc địa khiến người nghe churóng tai.

Cô hơi nhếch môi, trên mặt hiện lên một nụ cười bí hiểm, nhẹ giọng nói: “Thật là ngại quá, tôi không phải là thực tập sinh, tôi là nhân viên chính thức. Hứa phu nhân, lần này cô thật sự nhìn nhầm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đoạt người yêu, chắc chắn sẽ yêu đến mức đau đớn không nơi nương tựa

Lúc Giản Trang nói lời này, giọng nói cực kỳ thông dong vững vàng thành thạo, phong khinh vân đạm.

Lời còn chưa dứt, đã khiến người ngồi trong phòng kinh hãi!

“Cô nói tôi làm sao?!” Sự châm biếm nơi khóe môi lập tức lạnh xuống, môi đỏ mọng của Triệu Bội Bội hé ra, giọng cao lên vài bậc.

“Tiểu Trang, đừng lảm nhảm!” Sắc mặt Nguyễn Thiếu Dật cũng thay đổi, khuôn mặt đẹp trai luôn nở nụ cười trong nháy mắt cũng trầm xuống, mạnh mẽ chuyển nửa người trên qua, ngẩng đầu lên căm tức nhìn Giản Trang bên cạnh, trách cứ nói: “Chỗ này đến lượt cô nói à? Người mới vào công ty, không hiểu quy củ chút nào, còn không mau xin lỗi Hứa phu nhân!”

“.....” Giản Trang thờ ơ, thẳng lưng lên đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

“Cô ——!” Triệu Bội Bội tức giận, đôi lông mày cũng nhếch lên, giận không thể kiềm chế được mà chỉ vào Giản Trang, dường như là muốn nổi đóa, nhưng lại e ngại Nguyễn Thiếu Dật ở đây, liền mím môi nhìn không nói nửa câu sau; “Tôi nói.....tổng giám đốc Nguyễn, đây chính là tư cách của nhân viên công ty sao? Ngài tìm được ‘nhân tài’ như vậy ở đâu thế?”

“Hứa phu nhân, cô hiểu lầm rồi. Trợ lý bên cạnh tôi đích thật là người mới, tính tình khác người, không biết nói chuyện, cô đừng để trong lòng.” Nguyễn Thiếu Dật đã ngồi không yên, vội vàng đứng lên, kéo ra một nụ cười, nhận lỗi với Triệu Bội Bội, “Cô cũng là mẹ rồi, ngàn vạn lần đừng nổi giận, không tốt đối với đứa trẻ trong bụng, nhân viên của tôi quá ngốc, không biết làm việc, khiến cô chịu liên lụy rồi. Cô mau mau ngồi xuống, xin đừng tức giận.”

“Tổng giám đốc Nguyễn, anh cho rằng tôi muốn tức giận với một người đáng ghét chắc? Anh là tổng giám đốc của Hồng Thiên, trong công việc Hồng Thiên cũng nổi tiếng là công ty dẫn đầu, cho dù người bên cạnh anh có chỗ không đúng, tôi nể mặt mũi của anh, sẽ không so đo. Tôi không phải là loại người hẹp hòi, cũng lùi lũi tức giận với người khác. Nhưng mà, hôm nay nhân viên bên người anh thật sự là quá không tôn trọng người khác rồi, tôi không dám nói là tôi có thân phận cao quý, người khác phải tán tụng tôi. Nhưng tốt xấu gì tôi cũng là vợ tổng giám đốc công ty Đồn Hoàng, gặp tôi, dù sao cũng phải chào hỏi chứ? Nhưng nhân viên bên cạnh anh cũng rất cố chấp, bày ra cái mặt đáng ghét cho ai nhìn đây!” Triệu Bội Bội nói chuyện cực kỳ khó nghe, nhưng lại không công khai đắc tội Nguyễn Thiếu Dật, bình tĩnh duy trì trên mặt đã bị sự tức giận giữa hai lông mày xé rách, khóe môi miễn cưỡng khê động một chút, xem như một nét cười thoáng hiện, oán hận nói: “Đối mặt với vợ tổng giám đốc còn có thái độ này, nếu mà nói chuyện với nhân viên bình thường khác, không biết là vênh váo thành cái dạng gì nữa! Tôi đã gặp nhiều nhân viên như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp được ‘cực phẩm’.”

Cực phẩm?

Thật không biết, ai là cực phẩm.

Khóe miệng Giản Trang co quắp, khóe môi nở một nụ cười lạnh, “Hứa phu nhân thật sự là đề cao tôi rồi, cái danh ‘cực phẩm’ này, tôi chỉ là một nhân viên bình thường, không dám đương nổi đâu. Nếu muốn bàn về thế nào là ‘cực phẩm’, tôi nghĩ là ở trong lòng cô, càng hiểu rõ hơn tôi.”

Nụ cười trên khuôn mặt kiều mỹ của Triệu Bội Bội cứng đờ, hoài nghi trừng mắt Giản Trang, “Cô có ý gì?”

“Tôi có ý gì, cô chắc là hiểu rõ chứ?” Giản Trang yên lặng chống lại ánh mắt giận dữ, tươi cười noi theo mỗi câu thêm thâm thúy, “Tôi chỉ biết, trên mạng đều nói như thế này: có thể từ quan hệ chị em tốt nhảy một cái lên thành quan hệ tình địch, mới là ‘cực phẩm’. Có thể vừa là ‘khuê mật’ trước mặt, lại chạy tới quyến rũ chồng người ta, còn thay thế bạn mình để ngồi vững vàng trên vị trí vợ chính, mới chính là ‘nhân tài’. Khó trách bạn bè trên mạng thường nói, hiện tại tiêu chuẩn làm vợ tăng lên, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đầu thắng tình địch, đánh thắng được lưu manh. Tôi cũng nghe nói là Hứa phu nhân và Hứa tổng vẫn là tân hôn, nhưng Hứa phu nhân cũng đừng thiếu cảnh giác, sự mê hoặc trong xã hội nhiều lắm, cô nhất định phải nhớ kỹ những tiêu chuẩn tôi vừa mới nói, mới có thể bảo vệ cuộc sống hôn nhân mỹ mãn của cô.”

“Cô ____” Đôi đồng tử Triệu Bội Bội tròn tròn, miệng vừa phun ra một chữ, liền bị câu nói kế tiếp của Giản Trang cắt ngang.

“Đã quên nói cho cô một câu quan trọng nhất: Đoạt người yêu, chắc chắn sẽ yêu đến mức đau đớn không nơi nương tựa!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi

____ Xin nhớ kỹ, cô tôn trọng người khác thì cũng sẽ bị như vậy. Người phản bội, phải trả giá thật lớn! Đoạt người yêu, chắc chắn sẽ yêu đến mức đau đớn không nơi nương tựa! ____

“Quên nói cho cô một câu quan trọng nhất: đoạt người yêu, chắc chắn sẽ yêu đến mức đau đớn không nơi nương tựa!”

Không giống với sắc mặt tức giận của Triệu Bội Bội, Giản Trang mỉm cười ngắt lời cô, giành nói ra lời nói còn lại của mình trước.

Rõ ràng là cướp lời, nhưng từ ngữ bật ra từ miệng Giản Trang không nhanh không chậm, âm thanh vang vang có lực, khi nói đến bốn chữ “đau đớn không nơi nương tựa” thì nhấn rất mạnh.

Người cẩn thận, gần như có thể thông qua lời nói này, nghe ra sự căm hận ẩn dưới giọng điệu.

Lời vừa nói ra, mọi người đều chấn động!

Nụ cười giả dối trên mặt Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên cứng đờ, gương mặt đẹp trai lập tức căng chặt, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Giản Trang chăm chú.

Luôn bình tĩnh và tự kiểm chế như Thẩm Phụng, giờ phút này cũng mở to mắt kinh ngạc, biểu cảm trên mặt biến đổi rất nhỏ, ánh mắt tập trung trên người Giản Trang.

Bên cạnh, ngồi trên ghế làm việc, Hứa Kiến Nghiệp từ đầu đến cuối không nói một câu, lúc này đã khẽ nhếch mép, hít vào một hơi khí lạnh. Anh ngừng đầu lên, ánh mắt nâng lên từng chút một, nhìn Giản Trang ở đối diện, đôi mắt màu nâu nhìn chăm chăm gương mặt cô, đáy mắt từ từ hiện lên một chút nghi ngờ, giờ phút này ánh mắt xuyên qua không khí khóa chặt, tìm tòi nghiên cứu nhìn vào đáy mắt Giản Trang.

Cô..... Cô ấy có biết mình vừa nói gì hay không?

Hứa Kiến Nghiệp ngồi trên ghế, khuôn mặt anh tuần không có biểu tình gì, bộ dạng không sợ hãi không gọn sóng, nhưng thực tế, trong lòng ngực anh, trái tim đã không thể kiềm chế mà nhảy lên kịch liệt, máu toàn cơ thể sôi trào, từ trong cơ thể theo mạch máu tràn về tay chân. Lòng bàn tay của anh nóng hầm hập, đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Anh thực sự không biết, trong đầu cô gái gọi là Giản Trang này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Cô có hiểu câu kia nghĩa là gì hay không?

“Đoạt người yêu, chắc chắn sẽ yêu đến mức đau đớn không nơi nương tựa.”

Ý tứ của lời nói này rất rõ ràng. Mắng Triệu Bội Bội hoành hành đoạt ái, xen vào gia đình, cướp chồng bạn.

Nhưng..... Chuyện anh và Lý Vận ly hôn, trừ luật sư và người của cục dân chính ra, tuyệt nhiên không có ai biết. Khi còn là vợ anh Lý Vận rất ít cùng anh xuất hiện trong công việc buôn bán, cũng chưa đến công ty lần nào.

Mọi người trong thương trường đều nghĩ rằng anh chưa kết hôn, sẽ không biết được anh đã lập gia đình.

Tin tức ly hôn bị anh đề xuống rất nhanh, hoàn toàn không để lộ ra chút thông tin nào. Tuy có tin đồn, nhưng cũng lắm là nói anh và phụ nữ chưa kết hôn mà có con, khiến người ta to bụng mới vội vàng kết hôn.

Làm sao có thể nhắc tới chuyện “đoạt người yêu” chứ? !

Trừ người nhà họ Hứa, cũng không ai biết nguyên nhân thật sự anh và Lý Vận ly hôn.

Nhưng..... Sao Giản Trang lại biết được?

Cô thật sự biết chuyện, hay là vì xảy ra tranh cãi với Triệu Bội Bội, mà nói bừa lại nói đến loại sự việc này ư?

Cô có ý nói thế chẳng? Hay là vô tình thôi?

Cô chỉ là một nhân viên mới, chẳng qua là người bình thường non nớt. Một trợ lý nhỏ bé, nói thẳng ra chính là chân sai vặt của tổng giám đốc, không có quyền hành gì trong tay, làm sao có thể thăm dò được tin tức này chứ?

Nhưng mà, ánh mắt khi cô nói lúc này, quá thâm sâu khó lường, đáy mắt chứa rất nhiều cảm xúc, ánh mắt như vậy quả thực khó nói lên lời, không giống như ánh mắt chỉ đơn thuần tức giận khi cãi nhau.

Cô

Hứa Kiến Nghiệp nhìn trước mặt, khoe miệng Giản Trang cười nhạt nhẽo, lòng bàn tay mồ hôi toát ra càng nhiều..... Lời của cô khiến anh nhớ tới sự sai lầm của chính mình, nhớ tới người anh không muốn nhắc đến nhất – Lý Vận, nhớ tới một mặt đáng ghê tởm của bản thân.

Nếu như..... Không phải anh không chống lại được sự mê hoặc liên tục của Triệu Bội Bội, sẽ không trúng thưởng khiến Triệu Bội Bội mang thai ngoài ý muốn, có lẽ.....Hiện tại mọi việc sẽ không như vậy. Có lẽ, anh và Lý Vận sẽ không ly hôn, Lý Vận cũng sẽ không làm chuyện điên rồ sẽ không tự sát.....

Mà anh, sau khi Lý Vận chết, kết hôn với Triệu Bội Bội thì mới phát hiện, hóa ra Triệu Bội Bội cũng không phải dạng người vợ anh muốn. Loại phụ nữ như Triệu Bội Bội, vĩnh viễn chỉ thích hợp làm tình nhân, tuyệt nhiên không thích hợp làm vợ. Cô có cảm xúc mãnh liệt hùng hực như lửa nóng kết hợp với vẻ gọi cảm lạnh lo, nhưng lại không có khả năng và suy nghĩ để trở thành một người vợ tốt.

Người vợ mà anh muốn, chính là Lý Vận.

Nhưng mà, tất cả đều không thể tránh được, ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi.

Trong phòng họp, bởi vì lời nói của Giản Trang, yên tĩnh một lúc lâu.

Triệu Bội Bội cũng đơ người đứng tại chỗ, khiếp sợ nhìn Giản Trang. Một lúc sau, Triệu Bội Bội là người đầu tiên có phản ứng, cái miệng sẵn chắc uốn éo, đến chỗ Hứa Kiến Nghiệp, khóc lóc kể lể, hờn dỗi nói: “Chồng à ~ anh nhìn, anh nhìn kia! Đối tác của anh chỉ chưa chỉ vào mặt chúng ta để mắng thôi! Anh cũng mặc kệ sao! Em và anh là thật lòng thật dạ yêu nhau, sao lại thành ‘đoạt người yêu’ chứ? Rõ ràng chúng ta yêu nhau, là yêu thật lòng, làm sao có thể là đoạt người yêu được? Nói như vậy, con của chúng ta cũng là không nên xuất hiện sao? Vậy để em đến bệnh viện bỏ đi là được rồi!”

Nói xong, Triệu Bội Bội xoay người, mắt ngấn lệ môi vênh lên, hậm hực đi ra cửa.

“Bội Bội, đừng làm vậy!”

Lúc Triệu Bội Bội sắp rời phòng hội nghị, Hứa Kiến Nghiệp luôn giữ yên lặng cuối cùng cũng lên tiếng, nhìn bóng lưng Triệu Bội Bội, âm thanh nâng cao, giọng điệu mềm mỏng nói: “Ngoan, em về nhà trước đi, chỗ này là công ty, chuyện vừa nãy anh sẽ xử lý, chắc chắn tối về sẽ cho em một câu trả lời vừa lòng.”

“Có thật không?” Nghe vậy Triệu Bội Bội xoay người, chân mày giãn ra, hờn dỗi hỏi.

“Tin tưởng anh, anh là tổng giám đốc, chút chuyện này chẳng lẽ không xử lý được ư?”

.....

Sau khi Triệu Bội Bội tức giận rời đi, Nguyễn Thiếu Dật giật mình, ánh mắt dần dần khôi phục tỉnh táo.

Anh nhìn đối tác của mình – Hứa Kiến Nghiệp, trong lòng bất đắc dĩ rên rỉ: hôm nay Giản Trang ăn nhầm thuốc gì vậy? Cô làm trò quỷ gì chứ, trêu chọc vợ Hứa Kiến Nghiệp phát cáu chẳng? Đúng là tốt lắm, đơn hàng lần này chắc chắn là thất bại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cô có biết là tôi lo lắng cho cô nhiều lắm không

Khi học đại học năm thứ hai, Nguyễn Thiếu Dật đã bắt đầu tự mình tiến vào lĩnh vực buôn bán, thuận tiện dựa vào gia đình, những ngày nghỉ vào làm

việc ở các công ty nổi danh để học tập kinh nghiệm sống còn trên thương trường, đồng thời bắt đầu thử nghiệm đầu tư vốn vào các hạng mục nhỏ, lúc mười tám tuổi, đã gạt hái được món tiền đầu tiên trong đời.

Hơn nữa số tiền đó, anh hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm được, nửa đồng cũng không liên quan đến người nhà họ Nguyễn.

Cho nên trên cơ sở kinh tế, Nguyễn Thiếu Dật luôn luôn tự lập, đó cũng là lí do vì sao nếp nhà nghiêm khắc cẩn thận như nhà họ Nguyễn, lại không thể quản lý được Nguyễn Thiếu Dật.

Bởi vì tự lập về kinh tế, rất nhiều chuyện, người của dòng họ cũng không có quyền nắm trong tay. Cho nên, trừ phi anh đùa giỡn quá mức, bằng không phần lớn chỉ có thể tùy ý tính tình Nguyễn Thiếu Dật can quấy.

Mà sau khi Nguyễn Thiếu Dật rời khỏi công ty Đôn Hoàng của Hứa Kiến Nghiệp, luôn trăm mối khó giải, cả quá trình trên đường trở về, đều không tập trung, chân dung người mẫu cũng không nhìn, tin tức minh tinh cũng không quan tâm, cũng không ngồi sau chọc ghẹo Giản Trang, mà tầm mắt khép hờ, ánh mắt u ám suy nghĩ gì đó.

Mấy năm nay anh lẩn lộn trên thương trường, cũng chưa gặp phải chuyện như vậy.

Lúc đàm phán sau khi xảy ra chuyện tranh cãi kịch liệt, lời khen ngợi của Giản Trang vừa rồi, người sáng suốt đều nhìn ra được ý tứ trong đó, chính là Giản Trang gián tiếp chỉ vào mặt Hứa phu nhân mắng. Mà còn mắng tương đối cay nghiệt!

Đừng nói là Hứa Kiến Nghiệp, lúc ấy anh cũng sợ đến choáng váng.

Mắng đến mức như vậy, Hứa Kiến Nghiệp lại có thể không tức không giận sao?

Cả quá trình Giản Trang và Triệu Bội Bội tranh cãi, Hứa Kiến Nghiệp một câu cũng không nói.

Lúc đó tất cả tâm tư của anh đều đặt trên người Giản Trang, nháy mắt với cô, hoàn toàn không thấy sắc mặt của Hứa Kiến Nghiệp lúc đó.

Khi Hứa phu nhân đi, Hứa Kiến Nghiệp đồng ý sẽ xử lý tốt chuyện này.

Anh liền cho rằng, cuộc đàm phán này chắc chắn thất bại.

Nhưng mà, ai ngờ Hứa phu nhân vừa đi, Hứa Kiến Nghiệp giống như người không có việc gì, tựa như tất cả mọi việc chưa xảy ra, mặt không đổi sắc tiếp tục nói về hạng mục hợp tác lần này, hơn nữa như kỳ tích sáng khoái đồng ý quản lý công trình, tìm luật sư bắt đầu nghĩ hợp đồng.

Đối với phương pháp xử lý sự việc của Hứa Kiến Nghiệp, anh quá đối khiếp sợ.

Đầu óc của Hứa Kiến Nghiệp bị cửa ập có phải không? Không thể ngờ là không tức giận, cũng không chất vấn, cũng không vì chuyện này, muốn anh nhường lợi ích trong hạng mục.

Anh nghĩ mãi vẫn không rõ, Hứa Kiến Nghiệp là người quá rộng lượng, có thể công tư phân minh, hay là trước khi ra khỏi nhà Hứa Kiến Nghiệp quên không uống thuốc chẳng? Cho dù là người rộng lượng, không tính toán chuyện của Giản Trang, nhưng trước đó thái độ đàm phán của Hứa Kiến Nghiệp rất do dự, trong nháy mắt lại sáng khoái đồng ý.....

Rốt cuộc là tại sao?

Nguyễn Thiếu Dật trầm tư suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra lời giải thích hợp lý. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người làm chuyện như vậy, phương pháp Hứa Kiến Nghiệp xử lý sự tình thật đúng là khác người! Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

“Tiểu Trang, cô đừng có ngồi đó bày ra bộ dạng người chết nữa!” Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên nghiêng người liếc Giản Trang đang ngồi ghé sau, khó chịu nhíu nhíu lông mày, giọng điệu giận dữ mắng mỏ, “Tôi hỏi cô, vừa nãy cô phát điên cái gì vậy, cô và Hứa phu nhân so đo cái gì chứ? Ăn no không có việc gì làm à? Cho dù cô ta đúng là người thứ ba, từ tình nhân trở thành vợ, thì mắc mớ gì đến cô, vợ cả người ta còn chưa lên tiếng, cần cô ra mặt nói sao? Cô có bị ngu hay không. Trên thương trường không thể công khai đắc tội với người khác, không phải tôi đã dạy cô điều này rồi sao? Hôm nay Hứa Kiến Nghiệp không tính toán, coi như cô gặp may. Nếu cô thật sự đắc tội với hắn, cô cho rằng hắn không có biện pháp chinh cô chắc? Vừa rồi tôi đúng là bị cô hù chết, cô có biết tôi lo lắng cho cô nhiều lắm không!”

“... Xin lỗi, hôm nay tâm tình tôi không được tốt, nên vừa rồi không kiềm chế được cảm xúc.”

Giản Trang ngồi ghé sau cúi đầu, buồn buồn nói. Bây giờ không có cách nào giải thích quá nhiều, nhưng thực sự cô rất kích động, vừa nhìn thấy Triệu Bội Bội xuất hiện lớn lối như vậy, đập trên sự thống khổ của cô mà cô được những thứ hư vinh này, cô liền giận dữ, khó có thể kìm nén. Đây là lần đầu tiên sau khi Giản Trang sống lại nhìn thấy Triệu Bội Bội. Lần này Triệu Bội Bội xuất hiện quá đột ngột, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, mới có thể dẫn đến việc hành xử lỗ mắng.

Chuyện ngày hôm nay, quả thực cô làm sai. Sau này, chuyện lỗ mắng như vậy, kiên quyết không thể tái phạm. Nhưng biểu hiện kịch liệt như vậy, nhất định sẽ rước tới rất nhiều suy đoán hoài nghi....

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Cô là quỷ chết sớm

Hôm sau.

Đúng lúc nghỉ ngơi, liên tục một vòng công việc, chủ nhật đúng là ngày nghỉ của nhân viên công chức.

Phố xá sầm uất quảng trường lại càng nườm nượp người, nhiều người ngày thường đi làm bị áp lực công việc đã sớm vọt vào cửa hàng tổng hợp hoặc là rạp chiếu phim, đường dành riêng cho người đi bộ nhón nha nhón nháo, xuyên qua đám đông, rất dễ bị lạc phương hướng.

Giản Trang mệt nhọc một vòng, vẫn theo sau ông Nguyễn Thiếu Dật, bốn ba mệt nhọc, khó có được chủ nhật, cô vốn định ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, trong lòng giống như là bị ghim một cái gai bén nhọn, mơ hồ lo lắng, giống như sẽ có chuyện xảy ra.

Ôm tâm trạng khẩn trương như thế, sau khi ở nhà giảng co nửa tiếng, rốt cuộc Giản Trang ngồi không yên, cầm chìa khóa lên đi ra khỏi nhà.

Ngồi tàu điện ngầm, cô đi tới một khu phố buôn bán sầm uất, muốn tìm quán cafe ngồi xuống nghỉ chân một chút.

Nhưng khi thấy trên đường dành riêng cho người đi bộ, một đồng người đến người đi, sóng người mệnh mông bát ngát, thì lòng cô càng phiền não hơn, ngay cả tâm tình uống cafe cũng không có.

Ở trên quảng trường nhìn mấy lần, Giản Trang cũng chẳng ngăn ngó được nữa, xoay người chuẩn bị quay về.

Vừa đi được vài bước, thấy bên cạnh quảng trường, có một cô gái trẻ tuổi đang đỡ một bác gái lớn tuổi, hai người đi dút nhau, từ từ bước đi, vừa cười vừa nói đi qua người Giản Trang, từ từ biến mất trong tầm mắt của cô.

Chắc là mẹ con cùng nhau ra ngoài tản bộ nhỉ?

Giản Trang lưu luyến không rời nhìn phương hướng họ biến mất, sau một lúc.... Giản Trang đột nhiên nhớ ra đã lâu lắm rồi cô không đến khu Dụ Hoa thăm mẹ!

Từ lần lấy hai mươi vạn của Nguyễn Hàn Thành, sau khi đến bệnh viện đưa tiền giải phẫu cho mẹ, cô cũng chưa đi thăm mẹ lần nào.

Đến hôm nay, là hơn một tháng rồi.

Lúc đó, Giản Trang bận rộn chuẩn bị chuyện kết hôn giả với Nguyễn Hàn Thành, kết hôn xong, ý nghĩ thâm báo thù ngày càng trở nên mãnh liệt, nên đi vào công ty của Nguyễn Thiếu Dật tiếp xúc chuyện buôn bán.

Đi làm nửa tháng, mỗi ngày luôn bận rộn công việc trong công ty đến choáng váng đầu, tan việc chen lấn trên tàu điện ngầm về nhà, thật sự là mệt mỏi..... Thật đúng là bận rộn đến choáng váng đầu óc, quên mất việc quan trọng này!

Chắc mẹ cũng đã phẫu thuật xong và xuất viện rồi?

Giản Trang lập tức bước nhanh đến ven đường, chặn lại một chiếc taxi, cô không yên lòng, cô muốn len lén đi thăm mẹ xem sao.

*

“Ai cho cô tới? Chúng tôi không biết cô, đi ra ngoài!”

Sau khi chuông cửa vang lên, vừa mở cửa, thấy đứng trước cửa là một cô gái quần áo hàng hiệu, tóc quấn theo mốt, người đàn ông bên trong nhà lập tức sầm mặt, quát lớn đóng cửa.

“Ồi chào~ đừng nóng vội mà, sao chú lại không biết cháu chứ? Cháu chính là bạn thân của Lý Vận đây, cháu là Triệu Bội Bội, chú quên rồi à?” Mắt thấy cửa chống trộm chuẩn bị đóng lại, người phụ nữ giơ tay nâng lên khung cửa, chặn cửa lại, cười híp mắt, mỗi đó mong nói với người đàn ông bên trong nhà, “Dù sao thì, cháu cũng là khách tới nhà, đừng không hoan nghênh như vậy chứ, cháu mang theo quà tới đó.....”

Người đàn ông trong nhà bắt đầu dĩ dừng việc đóng cửa lại, căm tức nhìn Triệu Bội Bội: “Cô còn có mặt mũi tới tìm chúng tôi, loại phụ nữ không biết xấu hổ, cướp chồng bạn, còn không nhanh cút xa một chút! Làm chuyện thất đức như vậy, cẩn thận bị xe đâm chết!”

“Ha ha..... Chú à, Hứa Kiến Nghiệp không phải là do cháu giành được, là người nhà họ không muốn cháu gái chú! Chỉ có thể nói cháu gái chú là một người vợ chỉ biết nấu cơm, không thể gọi lên hứng thú của chồng mình. Chú cũng là đàn ông, điểm ấy, chú vẫn chưa rõ sao?” Triệu Bội Bội vừa nói xong, ưỡn bụng đi lại gần từng bước, một bước đi vào trong nhà, nói với cậu của Lý Vận, “Về phần chết à..... Ai dà, cháu phúc lớn lắm, sẽ sống lâu trăm tuổi. Người chết không phải là cháu, mà là Lý Vận! Cô ta mới là quỷ chết sớm!”

“Cô có ý gì?” Lý Chí Cường ngai Triệu Bội Bội đang mang thai, không tiện đẩy cô ta ra, không thể làm gì khác hơn là quát lên: “Con mẹ nó cô đừng có mà nguyên rủa Vận Nhi nhà chúng tôi! Phải chết cũng là cô chết mới đúng!”

“Ha ha.....” Triệu Bội Bội lập tức bật cười điên cuồng, tay giữ khung cửa cũng theo đó mà run rẩy, “Ông là người mù tai điếc à? Ông không biết Lý Vận đã chết rồi sao? Chắc không phải là chưa có ai nói cho ông biết chứ? Hay là, ông già vờ giả vịt ở đây, không muốn để cho bà già kia biết? Vậy thì tôi cần phải thông báo tin tốt này rồi! Này, Lý phu nhân, nói cho bà một tin tốt nhé! Con gái Lý Vận yêu dấu của bà đã chết một tháng trước rồi, là nhầy lâu tự sát!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đình Quê Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Tôi sẽ không để cho nhà cô sống dễ chịu!

Sau khi Triệu Bội Bội một bước nhảy vào phòng, giọng nói ngạo mạn nhất thời nâng cao gấp mấy lần, tiếng cười trong miệng tràn ra cũng càng trở nên bén nhọn, như sợ người trong phòng không nghe được, dài cổ hô to vào phòng: “Lý lão phu nhân, bà có ở nhà không? Bà muốn biết chuyện này không? Chuyện Lý Vận chết một tháng trước bà có biết không? Nhưng mà, tôi nghĩ là chắc bà không biết đâu, một tháng trước bà vẫn còn đang nằm ở bệnh viện chờ tiền cứu mạng cơ mà, làm gì có ai nói cho bà nhỉ?” Nói đến đây, Triệu Bội Bội cười càng thêm cao hứng, gần như kêu la nói: “Tôi thân là bạn tốt của Lý Vận, giờ thực không đành lòng nhìn bà lão như bà bị người khác lừa gạt, con gái cũng đã chết một tháng, cho dù thế nào thì cũng nên cho bà biết, đừng để Lý Vận chết lâu như vậy, mẹ ruột cũng không đến tể bái một lần, thế thì Lý Vận thật đúng là mệnh khổ mà! Bà không biết đâu, Lý Vận chết thảm lắm! Sau khi ly hôn tình thân thất thường phải vào bệnh viện tâm thần, sau đó lại nhảy lầu tự sát, ngã từ tầng mười ba xuống, tan xương nát thịt, đầu óc vỡ nát!

“Mẹ kiếp ngã xuống cái rắm!” Người đàn ông vẫn ngồi ở trước người Triệu Bội Bội không thể nhìn được nữa, rống vào khuôn mặt nhỏ bé kiêu mị của Triệu Bội Bội, chỉ ra ngoài đường, tức giận hét, “Cô thất đức vừa thôi, cút ngay cho lão tử (= bố mày)”

“Ồi.....”

Triệu Bội Bội hạ xuống cánh tay đang đỡ khung cửa, hai tay ngạo mạn khoanh trước ngực, giày cao gót thủy tinh dậm một cái, chăm biếm nhìn người đàn ông: “Dân quê chính là dân quê, trình độ văn hóa một chút cũng không có. Mở miệng ra, lại không nói tiếng người..... Ha ha, cũng khó trách, cả đời chỉ có thể bán sức lao động” Triệu Bội Bội nhắc mắt liếc người đàn ông trước mặt, tiếp tục nói, “Chân thành khuyên ông một câu, miệng chịu khó tích nhiều phúc đức chút, có lẽ nhà các người cũng không ra nông nổi như vậy. Về phần tôi à..... Ông yên tâm đi, chỗ này vừa nhỏ lại vừa rách nát, ông cho rằng tôi thích ở chỗ này chắc? Tôi tới để an ủi hỏi thăm người nhà bạn tốt, còn mang cả lễ vật đến, cũng không phải là muốn ở lì không đi. Lễ vật tôi đã đặt trong nhà, cũng không phải là đồ quý giá gì, là quần áo, mỹ phẩm dưỡng da linh tinh mà khi còn sống Lý Vận đã dùng qua..... Giữ lại tôi ngại xúi quẩy, liền đem tới cho các người, cũng có thể làm vật tưởng niệm..... Dĩ nhiên, muốn hay không là việc của các người, cứ tự nhiên!”

Nói xong, Triệu Bội Bội nhàn nhạt cười, lạnh lùng nhìn cậu của Lý Vận, ngạo mạn từng bước lùi ra sau, từ nhà người đàn ông lui ra ngoài, xoay người nhắc chân rời đi.

Triệu Bội Bội vừa bước được một bước, liền nghe thấy âm thanh ngạc nhiên từ trong nhà truyền ra: “Chí Cường..... Ai vừa mới tới đây? Chị nghe thấy có người nói Vận nhi chết ư?”

Bước chân Triệu Bội Bội lập tức dừng lại, lui về phía sau nhìn bên trong cửa.

Trong phòng, một lão phu nhân nửa đầu bạc trắng đẩy cửa phòng khách ra, bước chân tập tễnh từ phòng khách đi đến trước cửa, miệng còn hoảng hốt nói thầm: “Chí Cường à, Vận nhi trách chị sao? Sao chị xuất viện cũng không thấy Vận nhi đến thăm? Em nói nó bận rộn, nhưng bận mấy chắc sẽ không bận đến mức thời gian thăm chị cũng không có chứ? Thật ra Vận nhi xảy ra chuyện gì đúng không? Nhưng nó chớ nghĩ quẩn, ly hôn cũng không sao, một người cũng tốt.....”

“Ai chà, bà rút cuộc cũng ra. Nhìn dáng dấp thì giải phẫu cũng không tệ lắm nhỉ, bà đã có thể đi bộ được rồi.” Triệu Bội Bội nhìn dáng vẻ mẹ Lý Vận tập tễnh đi tới, vui vẻ nhếch môi, cười hi hi nói: “Lý lão phu nhân, không cần hỏi, con gái bảo bối duy nhất của bà đã sớm chết rồi..... Mặc dù là người đầu bạc tiền người đầu xanh, nhưng bà cũng nên bớt đau buồn đi, coi chừng thân thể. Nếu lại tê liệt, cũng không có người chăm sóc tuổi già trước khi chết đâu!”

“Triệu Bội Bội, ông kháo! Con mẹ nó cô cút, cút nhanh lên!” Bên trong nhà, cậu của Lý Vận đã bị lời của Triệu Bội Bội làm cho tức đến nổ tung, nhặt giày bên cạnh tú giày da lên, hung hăng ném Triệu Bội Bội, “Con mẹ nó cô đùa đùa chưa, đừng ép người quá đáng, cái loại thói nát như cô thì đặc ý cái gì, có sinh con ra thì cũng là đứa ngu đần chẳng ra gì! Đi chết đi!”

*

Triệu Bội Bội ngồi trên xe, tay phải dùng đồ chống phóng xạ, nhẹ nhẹ đặt lên bụng, tay trái lấy điện thoại di động ra, nhấn một dãy số.

Lúc cậu của Lý Vận – Lý Chí Cường cầm giày ném cô, hộ vệ bên người ra tay nhanh gọn chặn lại, cô không có việc gì, ngênh ngang bước trên cầu thang cũ kỹ rời đi.

Sau mấy tiếng tút, bên kia tiếp máy.....

“Chị, là em. Em vừa đi qua nhà Lý Vận, cái bà già đó đã bị em làm cho tức chết. Ha ha ha, chị không được tận mắt chứng kiến, cái bà già đáng chết đó mặt mày nhăn thành cái dạng gì..... Chuyện ngày hôm nay chẳng qua là làm nóng người thôi, còn chưa xong đâu, trọng tâm còn chưa diễn đến mà..... Chị chờ xem, em sẽ không để cho nhà bọn họ sống yên ổn!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người đàn ông dịu dàng

Xế chiều, gió nổi lên.

Bầu trời xanh thẳm không biết từ lúc nào đã bắt đầu trở nên xám xịt, như bị phủ lên một tầng băng gạc màu xám. Phía chân trời xa xa, có một đám mây đen lớn như được nhuộm mực nước từ từ bay tới.

Phóng chừng, không bao lâu nữa, sẽ có một trận mưa to đây.

Giản Trang đi đến chỗ mấy ngôi nhà dân cư cũ kỹ, đứng yên dưới tầng một của nhà Lý Chí Cường, không dám bước ra một bước.

Cô rất muốn đi lên gõ cửa nhà cậu, muốn nhìn một chút xem thân thể mẹ phục hồi thế nào, thời gian qua có tốt hơn không?

Nhưng mà, càng đến gần càng e sợ. Lúc ở quảng trường cái gì cũng không nghĩ đến, đầu óc nóng lên ngồi taxi tới đây. Hiện tại đứng dưới nhà cậu, ngược lại mất đi dũng khí lúc ban đầu.

Bây giờ cô không phải là Lý Vận, mà là Giản Trang. Là một người xa lạ cậu hoàn toàn không quen.

Cô lúc này, có thể sử dụng thân phận gì để lên gõ cửa nhà cậu đây? Cứ cho là cậu mở cửa, lại lấy lý do gì vào thăm mẹ bây giờ? Cô có lý do gì để vào nhà chứ?

Ai sẽ đồng ý cho một người xa lạ vào nhà mình chứ, còn để người lạ nói chuyện dông dài với người nhà của mình hay sao?

Cô cũng không thể xông vào nói “Con là Lý Vận, con không có chết!”, như vậy sẽ bị coi là bệnh thần kinh, cửa nhà cậu còn chưa vào được, ngược lại có thể đến thăm bệnh viện tâm thần lần nữa rồi.

Ở dưới tầng một do dự một lúc, do dự hết lần này đến lần khác, Giản Trang quyết định đi lên.

Nếu đã đến, không đi lên xem một chút, cũng không nói trước được gì. Lấy cớ gõ nhầm cửa, cho dù không nhìn thấy mẹ, có thể gặp cậu cũng tốt.

Sau đó, đến khi Giản Trang đứng trước cửa chống trộm, gõ cửa vô số lần cũng không thấy ai trả lời, một chút tưởng niệm còn sót lại trong lòng cũng tan vỡ.

Trong nhà cậu, một người cũng không có.

Chẳng lẽ mọi người ra ngoài đi dạo tản bộ rồi?

Đáy mắt Giản Trang xẹt qua vẻ thất vọng, lưu luyến nhìn cánh cửa một chút, sau đó xoay người, lẳng lặng rời đi.

*

Tâm niệm một người, lại không được như nguyện nhìn thấy, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

Rời khu dân cư cũ kỹ, Giản Trang đi dạo ở khu náo nhiệt nhất quảng trường, nhìn xe tới xe lui trên đường phố, nhìn biển người mênh mông mờ mịt trước mặt.

Cô vì bị tính kế mà chết thảm, lại ngoài ý muốn mà sống lại. Sau khi sống lại, may mắn có được một cuộc sống hoàn toàn mới, trở thành thiên kim tiểu thư có tiền, chỉ cần dựa vào thế lực của gia đình, sau này cuộc sống có thể thuận buồm xuôi gió, lên như điều gặp gió, đây là cuộc sống và cơ hội mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ nhỉ?

Mặc dù có cơ hội tốt như vậy, cuộc sống cũng không thể không buồn không lo.

Sau khi trở thành Giản Trang, ý nghĩa là trở thành một người khác. Đối với người nhà họ Lý mà nói, cô chính là người ngoài. Không có bất kỳ thân phận

gì để tiếp xúc người nhà họ Lý, lại càng không có bất kỳ lập trường gì dung nhập vào cuộc sống trước nữa.

Chỉ có thể như lời một bài hát, từ quen thuộc nhất thành người xa lạ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giản Trang không khỏi cảm thấy đau xót.....

“Àm_____”

Bầu trời càng ngày càng u ám phát ra tiếng gầm gừ vang dội, kèm theo tiếng sấm nổ vang trên trời, một đạo tia chớp trắng như thanh kiếm sắc bén, xé rách tầng mây, đâm rách đám mây trên nền trời đen kịt, chỉ một thoáng, ánh sáng tia chớp khiến bầu trời một mảnh sáng rực.

Giản Trang một bụng đầy tâm sự bị tiếng sấm đình tai nhức óc dọa sợ hết hồn, dưới chân lệch một cái, thân thể liền nghiêng ngã lao đảo.....

Sau đó, một tiếng phanh xe khản cấp vang lên, tiếng bánh xe ma sát mặt đất kịch liệt so với tiếng sấm càng chói tai hơn!

Giản Trang ngã lăn trên đất, cùng lúc, chiếc xe hơi phanh gấp kia cũng kịp thời dừng lại, cách người cô rất gần.

Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là bị đâm rồi!

Trong nháy mắt lúc Giản Trang ngã xuống đường, sau lưng cô có một chiếc xe hơi màu đen đang đi tới, nếu không phải là lái xe có kỹ thuật vượt trội, kịp thời dừng xe lại, sợ rằng giờ này Giản Trang đã bị đánh bay hơn mười mét rồi.

Giản Trang ngã xuống đường nhựa, đầu gối trực tiếp va chạm với mặt đường cứng rắn, nhất thời đau như bị dao cắt, đau đến nỗi mặt cô cũng đều đỏ.

Bên trong xe.

Người đàn ông ngồi bên cạnh ghế lái vốn là đang cầm một ly cà phê nóng muốn uống, nhưng trải qua việc xe vừa phanh gấp như vậy, ly cà phê nóng trong tay quả nhiên bay ra hơn nửa, dội lên phía dưới cổ áo.

“Tiên sinh, chuyện này.”

Người lái xe đầu tiên là ngẩn ngơ, giây kế tiếp lập tức cúi thấp đầu nói: “Thật xin lỗi tiên sinh, đây là.....”

“Không có gì.” Người đàn ông vẫn cầm ly cà phê trong tay, ngồi vững vàng bên cạnh ghế lái, khẽ vuốt cảm nhìn đường vân áo sơ mi màu lam nhạt bị ướt, sau khi thản nhiên nhìn lướt qua, giờ cánh tay lên, lưu loát đem ly cà phê để lại bên trong chiếc ly trong xe.

“Tiên sinh.” Người lái xe nhanh tay lẹ mắt lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, đưa tới trước mặt người đàn ông.

Không khí bên trong xe hết sức dễ nín, mặc dù người đàn ông không có bất kỳ biểu hiện tức giận nào, nhưng người ngồi ở vị trí lái xe vẫn cẩn thận cúi đầu, dùng khước mắt vụng trộm quan sát động tĩnh của người đàn ông.

Mà đối mặt với mọi chuyện phát sinh trước mắt, biểu hiện của người đàn ông rất thông dong dịu dàng, không nhanh không chậm nhận lấy khăn tay, khéo léo điều chỉnh, kiên nhẫn xếp lại, hai ngón tay kẹp một mặt khăn tay, lau đi chất lỏng chưa khô.

Lúc lau đến cổ áo, gò má người đàn ông từ từ buông lỏng, bộ dạng tựa như rất vui vẻ, đường cong gương mặt trở nên nhu hòa, môi nhếch lên, khóe miệng chứa đựng nụ cười dịu dàng, mắt ung dưới mây kiêu (= lông mày lười mác) lại bén nhọn chuyển một cái, nhìn Giản Trang đã đứng lên ngoài xe, nhẹ giọng nói, “Hôm nay là mừng mấy? Thế nào lại liên tiếp gặp phải chuyện làm người ta không vui đây. Thí Chủ, cậu nói xem cái này gọi là ‘năm hạn xui xẻo’ có đúng không? Chuyện vừa rồi thì thôi đi, giờ lại có người phá hủy bộ quần áo của tôi Ủ, không khéo là lần này tính tình của tôi lại không tốt.” Người đàn ông dừng lời, tầm mắt dời một cái, nhìn thuộc hạ bên cạnh, tiếp tục nói, “Thí Chủ, cậu nói, chuyện này nên xử lý thế nào? Nên bán hay là giết cô ta?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mời cô ấy lên xe đi

Người được gọi là “Thí Chủ” lập tức ngẩng đầu nhìn người đàn ông, mặt ngẩn ra.

“Thế nào, cảm thấy biện pháp của tôi không hay? Vậy nói xem cậu nghĩ thế nào, lần này sẽ làm theo lời cậu.”

Người đàn ông nhắc chân phải, biếng nhác khoác lên chân trái, phần trên cơ thể vẫn thẳng tắp, lọt vào giữa ghế ngồi, mặc dù tư thế ngồi buông lỏng, nhưng quanh người vẫn tản mát ra khí thế ngang ngược như bậc đế vương, vô cùng cao quý.

“Tiên sinh...” Thí Chủ nháy mắt giật mình, nhìn Giản Trang ở ngoài xe, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Cái này....”

“Cậu muốn nói gì?” Người đàn ông kiên nhẫn nhìn Thí Chủ, khuôn mặt sạch sẽ, vẻ mặt không thay đổi chút nào, vẫn nhu hòa như cũ: “Cậu cũng biết, tâm tình tôi đang không tốt, lại không có nhiều thời gian.”

Hiển nhiên người đàn ông rất có tố chất, tu thân dưỡng tính vô cùng tốt, cho dù hiện tại tâm tình không vui, hơn nữa dưới tình huống đã tức giận, còn có thể trấn định, mặt mũi ôn hòa nói năng ưu nhã. Ngay cả lời uy hiếp, từ trong miệng hắn nói ra cũng dễ nghe giống như lời tâm tình đường mật giữa các đôi tình nhân vậy.

Người nào đầu óc không linh hoạt, sẽ không nghe ra ngụ ý của hắn.

Nhưng, Thí Chủ nghe được. Khi người đàn ông vừa dứt lời, Thí Chủ đã lập tức mở miệng, to gan nói một câu: “Tiên sinh, chuyện này không bằng cứ tính như vậy, người phụ nữ kia dù sao cũng không có ý, mà tiên sinh cũng không thiếu tiền mua quần áo. Mặt khác, thật ra thì người phụ nữ này.....tôi biết, coi như là một người bạn của tôi.”

Người đàn ông nhìn Thí Chủ, đôi mắt nâu sáng ngời như hạt sương, con ngươi thâm thúy, sắc bén giống như mắt ưng, có thể xuyên qua ánh mắt của đối phương, nhìn thấy tâm hồn tận sâu bên trong, “Bạn bè.....” lúc nói ra chữ này, người đàn ông kéo dài âm thanh, ngừng một chút, tiếp tục nói, “Của cậu?”

“Đúng vậy. Không quá thân quen, nhưng xác thực là bạn bè. Hơn nữa còn có mối quan hệ quan trọng khác.” Thí Chủ ánh mắt trong suốt, kiên định và cung kính nhìn người đàn ông, trình trọng trả lời.

Không có mấy người có thể nhìn thẳng vào mắt người đàn ông như vậy, nhất là thuộc hạ mà nói thì Thí Chủ coi như là người thứ nhất.

“Ồ.” Cánh môi khẽ nhếch một chút, người đàn ông coi như là lộ ra nụ cười tươi tắn, hỏi “Ngược lại hôm nay cậu lại cho tôi một niềm vui bất ngờ. Người như cậu, cũng học được kết giao bạn bè ư? Cậu và người phụ nữ kia có quan hệ gì? Cô ta từng là người để cậu trút dục vọng sao?”

“Không phải. Những phụ nữ tiên sinh thường cho tôi như vậy là đủ rồi. Tôi với cô ấy, ngoại trừ là bạn bè, còn có một món nợ.” Trên mặt Thí Chủ không lộ ra chút gì, nghiêm túc nói “Tôi còn là chủ nợ, cô ấy thiếu tôi một khoản tiền. Tiên sinh chắc còn nhớ chứ, đoạn thời gian trước, anh phái tôi đi điều tra chi tiết cuộc sống của cậu hai, người phụ nữ đó chính là bị cậu hai tìm người ‘sửa chữa’. Chuyện trước đó là, tôi ngồi trong xe, cô ấy đã chỉnh kính chiếu hậu xe cho thẳng ra, sau đó tôi đi qua, đã thấy cô ấy ngất đi ngã xuống đất. Là tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, cho cô ấy tiền khám bệnh. Mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng mà cũng là thiếu nợ của tôi, cũng chính là quan hệ chủ nợ.”

“Cậu và cô ta như vậy cũng gọi là bạn bè? Vậy cậu biết cô ta tên là gì không?”

“Biết. Cô ấy tên là Giản Trang.” Nhập viện cần điền tên họ bệnh nhân, lúc ấy trên người cô vừa đúng lúc mang theo thẻ công tác, trên thẻ có tên của cô ấy. Mặc dù lúc ấy vội vàng, chẳng qua là léc một cái, nhưng Thí Chủ lại nhớ rất rõ ràng.

“Tốt.” Người đàn ông xoay tầm mắt, nhìn Giản Trang ở ngoài xe, khóe môi cong lên, mang theo nụ cười ôn nhu, mở miệng nhẹ nói: “Nếu là bạn bè gặp nhau, vậy mời cô ấy lên xe đi.....”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Kết thành bạn bè

Giản Trang run run rẩy rẩy từ mặt đất đứng lên, đầu gối trải qua cú ngã vừa rồi, đã bị trầy da, cảm giác đau rát từ đầu gối truyền đến khiến cô nhe răng trợn mắt, muốn đứng nhưng lại không đứng thẳng được, muốn động vào vết thương nhưng lại không dám động.

Đã lớn đến như vậy, đi bộ còn bị ngã. Giản Trang suy nghĩ một chút liền tự cảm thấy mất mặt, vành tai đều đỏ ửng, cô cũng muốn đi nhanh, nhưng vừa bước một bước, da thịt ở đầu gối liền truyền đến một trận đau đớn.

Àm

Một tiếng sấm dữ dội chợt vang lên, bầu trời âm trầm lại lóe lên những tia chớp xanh tím quý dị.

Tiếp đến, âm thanh rào rào vang lên. Kèm theo tiếng sấm cuộn cuộn là trận mưa như trút nước, vô số hạt mưa lớn như hạt đậu từ trong tầng mây rơi xuống, nện vào mặt đất. Trong nháy mắt mặt đất khô ráo liền lênh láng nước.

Người đi đường lập tức chạy, trên đường rất nhanh đã không còn một bóng người.

Trừ Giản Trang. Chỉ có mình cô đứng đó, tóc ướt sũng, mắt nhìn chăm chăm đầu gối của mình.

“Đen đui!” Giản Trang cúi đầu, nhìn quần bị rách, lộ ra da thịt hồng hồng ở đầu gối, “Bị ngã còn chưa tính, con mẹ nó trời còn mưa!”

Trời già ơi, ông cố ý muốn chinh tôi đúng không?

Vừa không thể đi lại, mưa đã lập tức trút xuống. Hơn nữa chung quanh xe taxi ít đến đáng thương, từ lúc cô ngã đến bây giờ, không có một chiếc xe taxi hay xe con nào đi ngang qua.

Giản Trang mở ví da, lục lọi tìm điện thoại trong túi xách, thật là bất đắc dĩ, giờ chỉ có thể gọi cho Nguyễn Hàn Thành nhờ anh lái xe đến đón cô.

“Xin hỏi Giản Trang đúng không?”

Lúc Giản Trang đang lục lọi túi xách, mưa trên đầu chợt ngừng, ngay sau đó bên tai truyền đến một giọng nói lễ phép, lạnh nhạt nhưng rõ ràng.

“.....Phải. Anh là?” Giản Trang lập tức ngẩng đầu lên, thấy trước mặt là một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh dương nhạt, một đầu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, màu tóc có hơi vàng, mặt mũi không tính là anh tuấn nhưng các nét cân đối, da mặt cũng không trắng nõn nhưng rất sạch sẽ.

Mà cảm thấy không có nước mưa, không phải vì trời đã tạnh mà là giờ phút này, người đàn ông an tĩnh đứng ở trước mặt cô, đang cầm một cái ô đen chặn lại nước mưa.

Mà bản thân người đàn ông, hoàn toàn đứng trong mưa.

“Cô không nhớ tôi ư? Lần đó cô ngã xiêu ở ven đường, tôi đi ngang qua đã đưa cô vào bệnh viện. Đừng nói là một chút ấn tượng cũng không có chứ?”
Thí Chủ đứng trong mưa, trên mặt nở một nụ cười ôn hòa.

“A ____ là anh à!” Giản Trang bừng tỉnh hiểu ra, vui mừng chỉ vào Thí Chủ, “Hôm đó là anh đưa tôi đến bệnh viện ư? Tôi có ấn tượng, y tá nói cho tôi biết là một người đàn ông đưa tôi vào bệnh viện. Tôi thật không ngờ lại gặp anh ở chỗ này. Chuyện lần trước tôi còn chưa cảm ơn anh, có thể gặp lại tôi sẽ trả lại tiền cho anh, không thể thế nợ tiền của anh mãi, mọi người kiếm tiền đều không dễ dàng mà.”

“Tôi biết tên của cô cũng là do trên thẻ công tác có ghi. Ngày đó còn có việc cần làm nên phải đi trước. Còn chuyện tiền nong không cần nói đến, lần này gặp lại cũng coi như là duyên phận, không bằng chúng ta liên kết thành bạn bè đi. Tôi họ Đoàn, tên là Thí Chủ.” Trong mắt Thí Chủ vui vẻ, lẳng lặng nhìn Giản Trang, nói tiếp, “Hiện tại trời mưa đường không dễ đi, hơn nữa tôi thấy đầu gối của cô đã bị thương cũng không dễ dàng đứng trong mưa bắt xe..... Hay là như vậy, cô lên xe đi, tôi chở cô về nhà?”

“.....” Giản Trang suy nghĩ một chút, nhìn mưa càng ngày càng lớn, gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Anh đang nấu cơm à?

Sau khi lên xe, Thí Chủ sắp xếp cho Giản Trang ngồi vào ghế sau.

Giản Trang cũng không nghĩ đến lại trùng hợp gặp mặt ân nhân cứu mạng mình ở đây. Nếu không phải hôm đó Thí Chủ ra tay giúp đỡ đưa cô đến bệnh viện thì không biết là cô sẽ phải nằm ở lê đường bao lâu nữa.

Xã hội bây giờ là một xã hội chỉ nghĩ đến bản thân mình, ích kỷ, nhỏ mọn, lạnh lùng, vô cảm, mọi người đều không muốn gánh trách nhiệm lại càng không muốn mình bị phiền toái.

Trên đường có người bị ngã, nhiều người sẽ tỏ ra như không nhìn thấy, vội vã rời đi.

Thí Chủ có thể vươn tay giúp đỡ đưa cô vào bệnh viện, đã là hiếm gặp, huống hồ còn im lặng giúp cô trả tiền viện phí, sau đó lẳng lặng rời đi. Người như vậy, quả thực là một người có đạo đức tốt.

Cũng chính vì thế cô mới lựa chọn tin tưởng Thí Chủ, gan lớn ngồi lên xe của anh.

Thí Chủ nói cho cô biết, họ cũng phải trở về nội thành, ngồi cạnh ghế lái chắc hẳn là ông chủ của Thí Chủ, bọn họ hoạt động ở lĩnh vực ngân hàng.

Từ lúc cô ngồi lên xe, ông chủ của Thí Chủ vẫn giữ yên lặng không nói một lời nào.

Giản Trang ngồi ở ghế sau, từ trên kính xe có thể thấy bộ dạng của người đàn ông đó, mặt mũi anh tuấn, đường nét thâm thúy, cảm kiên định hơi nhếch lên, mang theo khí phách quý phái bẩm sinh. Người đàn ông có nước da màu lúa mạch khỏe mạnh giàu sức sống, một đôi mắt ung hạp dài không giãn mà uy, trên trán lại lộ ra nét dịu dàng nhân nhật.

So với Nguyễn Thiếu Dật đẹp trai và Nguyễn Hàn Thành tuấn tú thì tướng mạo có vẻ thua một chút.

Nhưng mà cặp mắt ung kia ____ khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc! Chỉ cần liếc mắt, là có thể cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt xuyên thấu không cần nói cũng biết.

Có thể làm ông chủ, quả nhiên không phải hạng người bình thường.

Giản Trang rút ra kết luận, thu hồi tầm mắt, chợt nhìn đến vệt nước đọng trên ngực áo sơ mi của người đàn ông. A, vệt nước kia hình như là do đồ uống đổ vào thì phải? Đang yên đang lành, sao lại bị đồ đồ uống?

Suy nghĩ chợt dừng lại, nhớ đến mình vừa ngã xuống đường làm xe Thí Chủ phanh gấp. Nhất định là do lúc phanh gấp, người đàn ông kia đang muốn uống nước, kết quả là.....

Giản Trang không tự chủ rút cổ, đẩy mắt xẹt qua chút lúng túng, khó trách người đàn ông này vẫn luôn nhìn mình, nếu không phải do mình đột nhiên ngã ra đường thì anh ta cũng không bị ướt quần áo. Giản Trang lại len lén liếc người đàn ông kia một cái, suy xét xem là lúc xuống xe có nên nói một tiếng xin lỗi hay không?

.....

.....

Răng rắc.

Sau khi Giản Trang mở cửa bước vào nhà.

Thí Chủ đưa cô đến dưới chung cư, nhưng mưa to trút xuống cô cũng không tránh khỏi bị ướt sũng, tóc ướt nhẹp dính vào gương mặt, quần áo nhòp nhúa dính chặt vào người, khắp cơ thể đều không thoải mái.

Giản Trang thay giày, ném ví liền đi đến phòng tắm, chuẩn bị tắm nước nóng ấm áp thư thái.

Lúc Giản Trang sắp vọt vào phòng tắm thì từ phòng bếp chợt vang lên một tiếng chói tai.

Có chuyện gì vậy?

Giản Trang lập tức xoay người chạy vội tới phòng bếp, còn chưa vào đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn ở trong đó bận rộn.

“Nguyễn Hàn Thành?” Giản Trang ngốc tại chỗ, nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mắt đang bận rộn trong phòng bếp, Nguyễn Hàn Thành cơ thể cao to tráng kiện, đang đeo một chiếc tạp dề xinh xắn in hình dâu tây, bởi vì tạp dề cô mua là cho mình mặc, thế nhưng lúc này lại đang mặc trên người Nguyễn Hàn Thành.

Nguyễn Hàn Thành so với cô còn cao hơn, cường tráng hơn rất nhiều. Thật là đáng thương cho cái tạp dề, bị ép buộc mặc vào nhi! Tạp dề của cô, chắc là bị lòng ngực to con của anh làm hỏng rồi!

“Anh đang làm gì đấy?” Giản Trang đứng tại chỗ, ngược nhìn bóng lưng Nguyễn Hàn Thành, sau đó mở miệng hỏi: “Anh đang nấu cơm à? Tại sao tôi lại cảm thấy là anh đang phá hủy cái tạp dề của tôi thế?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đừng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Giống như vật tể thơm ngon mê người

Người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp đột nhiên dừng lại động tác, xoay người, quở trách Giản Trang: “Ôi chao, cô thật là bận rộn, còn biết đường về nhà sao?”

Vừa dứt lời đã bước tới, thân thể to lớn tạo thành một cái bóng dài trên sàn nhà.

Nguyễn Hàn Thành nghiêm trang đứng cách cô ba bước chân, bởi vì ở trong bộ đội huấn luyện lâu dài, mặc dù là tùy ý đứng đó nhưng thân hình vẫn thẳng tắp ngay ngắn, ngọc thụ lâm phong, vô hình trung khiến người ta có cảm giác an tâm.

Cộng thêm bề ngoài của Nguyễn Hàn Thành không tệ, là loại đàn ông anh tuấn thâm trầm khó có được. Cho dù bây giờ khí thế của Nguyễn Hàn Thành vô cùng không phù hợp với tạp dề dâu tây, chỉ bằng thân hình hoàn mỹ và hơi thở chừng chạc cũng đủ mê hoặc vô số thiếu nữ.

Nếu thật sự có những thiếu nữ khác ở đây thì khi Nguyễn Hàn Thành xoay người chắc chắn sẽ mặt đỏ tim đập thành thịch rồi.

Nguyễn Hàn Thành xoay người, cặp mắt đen nhánh lặng lẽ chuyển, chăm chú nhìn Giản Trang.

Giản Trang vốn đang phồng miệng chuẩn bị đáp trả lời châm chọc của Nguyễn Hàn Thành, nhưng sau khi nhìn một lúc, Giản Trang xì một cái bật cười, vui vẻ hỏi: “Này Nguyễn Hàn Thành, hôm nay anh muốn diễn hài à?”

“Cô có ý gì?” Chân mày Nguyễn Hàn Thành nhíu nhíu lại, gương mặt tuấn tú ngẩn ra, Giản Trang đột nhiên nói một câu như vậy khiến anh nghe mà không hiểu gì hết.

“Anh không phát hiện ra à?” Giản Trang cười càng thêm vui vẻ, chỉ chỉ tạp dề trên người Nguyễn Hàn Thành, lại nháy mắt ý bảo anh nhìn chính mình, sau đó vỗ ngực khẳng định nói: “Tôi dám đánh cược, lúc mặc tạp dề anh chắc chắn không soi gương!”

Nếu như Nguyễn Hàn Thành soi gương, lấy thanh danh là huấn luyện viên, anh tuyệt đối không cho phép mình ăn mặc như vậy.

Thật sự không biết làm sao để hình dung Nguyễn Hàn Thành cho phải nữa.

Một người đàn ông rắn chắc thân cao 1m80 lại mặc tạp dề nhỏ nhắn xinh xắn trên người, tạp dề cũng không vừa hết nửa người nhưng Nguyễn Hàn Thành thật là giỏi mà, nhất định cứng rắn buộc lại, liều mạng thắt dây tạp dề sau lưng, phần eo của tạp dề tưởng chừng như là sắp đứt, mơ hồ có thể nhìn thấy chỉ vụn.

Hình vẽ dấu tây trên tạp dề cộng thêm hơi thở thành thực của Nguyễn Hàn Thành, muốn gây thơ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Biết sau khi Nguyễn Hàn Thành mặc tạp dề vào trông như thế nào không?

Mẹ nó, thật giống như mặc một cái yếm! Mà còn là loại yếm không che hết mông nữa chứ!

Điều này còn chưa tính, Nguyễn Hàn Thành tư thế đứng rất là khí phách, nhưng tay phải cầm một cái xẻng dài, tay trái cầm một miếng giẻ đỏ không biết là giẻ gì, hơn nữa gương mặt thật là đẹp trai!

Gương mặt anh tuấn của Nguyễn Hàn Thành đã bị dầu khói hun thành màu vàng như đất, hơn nữa giữa trán còn có một giọt mồ hôi chưa kịp khô.

Đồ nghề trên tay Nguyễn Hàn Thành cộng thêm cái yếm đang mặc, lại nhìn phía sau lưng đã tung tóe nước _____. Ông trời ơi, tạo hình này quả thật giống như ‘Na Tra đại náo thiên cung’!

“Ha ha ha _____” Giản Trang liên tưởng đến hình ảnh Na Tra, lại nhìn bộ dạng Nguyễn Hàn Thành, đã cười đến không thể khép miệng được, ôm bụng cười đến nỗi nói với Nguyễn Hàn Thành: “Anh có biết lúc này tôi muốn làm gì nhất không?”

“Cô muốn làm gì.” Nguyễn Hàn Thành nhìn bộ dạng cười lăn lộn của Giản Trang, theo bản năng bày ra tư thế phòng bị, cái xẻng đặt ngang trước ngực nghiêm túc, để phòng nhìn Giản Trang. “Tôi cảnh cáo cô, do tôi thấy cô công việc bận rộn, tạm thời đình chiến hai ngày, mấy ngày này chỗ nào cũng nhượng bộ cô. Bây giờ có thể nấu cơm cho cô đã là không tệ, cô cũng đừng có mà không biết tốt xấu.”

“Ha ha.” Giản Trang đã hòa hoãn lại, khóe miệng thu lại mấy phần đường cong, biến thành bộ dạng cười gian âm hiểm, nhìn bộ dáng khôi hài của Nguyễn Hàn Thành, giọng điệu uyển chuyển nói: “Ngao, anh đừng sợ, tôi chính là muốn.” Âm thanh dụ dỗ đột nhiên dừng lại, Giản Trang nhanh như chớp lấy từ phía sau ra một vật đối diện Nguyễn Hàn Thành, sau đó hắc hắc cười: “Chụp mấy tấm ảnh cho anh xem!”

Lúc nói chuyện, chỉ nghe mấy tiếng rắc rắc vang lên, không đợi Nguyễn Hàn Thành kịp phản ứng, Giản Trang đã nhanh tay dùng di động chụp mấy tấm ảnh, thưởng thức ‘ảnh đẹp’ trên màn hình, cười như không cười nói: “Chà chà, thật là khả ái.” Giản Trang dùng giọng điệu người làm mẹ nói chuyện, sau đó đáng yêu mềm mại ném cho Nguyễn Hàn Thành một ánh mắt xinh đẹp tiếp tục nói: “Đại thiếu gia nhà họ Nguyễn quả nhiên là tướng mạo rất tốt, ngay cả bộ dạng mặc yếm cũng vô cùng xinh đẹp. Khả ái đến mức khiến người khác phải ghen tỵ! Nếu bộ dạng này mà truyền đến quân đoàn, hiệu quả chắc chắn là vô cùng tốt!”

“Giản Trang!” Lòng mày Nguyễn Hàn Thành rung lên, lạnh lùng gọi tên cô: “Tôi cho cô biết, cô dám đem hình của tôi phát tán ra ngoài thì những ngày tháng tươi đẹp của cô liền chấm dứt! Còn nữa, đừng có dùng cái giọng nũng nịu như vậy nói chuyện với tôi, cô không thấy ghê tởm nhưng tôi thấy ghê tởm!” Thật là không chịu nổi, quen nghe Giản Trang nói năng mạnh mẽ vang dội, tự dưng nghe giọng cô như vậy, da đầu thật là tê dại.

“Tôi luôn sẵn lòng. không mượn anh xen vào!” Giản Trang lè lưỡi, làm mặt quỷ rồi xoay người chạy thật nhanh vào phòng ngủ, vừa chạy vừa nói, “Ha ha, tôi sẽ gửi hình của anh đến gmail của bạn bè anh, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt!”

Mất thấy Giản Trang chạy vào phòng ngủ, Nguyễn Hàn Thành trong phòng bếp cũng nóng nảy, lập tức bỏ lại cái xẻng chạy đuổi theo, hung tợn gầm gừ: “Đồ ngu ngốc, cô dám gửi, tôi sẽ lột da cô!”

“Có bản lĩnh thì lột đi!” Giản Trang chạy ở đằng trước, không sợ chết đáp trả.

Cửa phòng ngủ ngay trước mắt, thắng lợi trong tầm tay, Giản Trang đương nhiên tự tin mười phần.

Đợi đến khi cô chạy vào phòng, đóng cửa lại, sau đó dùng máy tính gửi hình chụp đến hộp thư của hai anh em nhà họ Nguyễn.ha ha, thanh danh một đời của ‘huấn luyện viên ác ma’ Nguyễn Hàn Thành liền bị hủy!

“Đứng lại cho tôi!”

Sau khi Giản Trang bước một bước vào phòng ngủ thì Nguyễn Hàn Thành cũng đuổi theo, cánh tay dài bắt được cổ áo cô, năm ngón tay kìm chặt cổ đầu vai _____ lòi Giản Trang từ trong phòng ra ngoài.

Không đợi Giản Trang lấy lại tinh thần, chợt bên tai nghe thấy một tiếng ‘xoạt’ thanh thúy.

Đây là âm thanh vải vóc bị xé rách _____ không cần cúi xuống xem, Giản Trang cũng cảm giác được áo sơ mi của mình từ tay Nguyễn Hàn Thành rách dọc người đến thắt lưng, cả cái áo rách thành một lỗ hổng to! Vải sợi tổng hợp yếu ớt, bị sức lực mạnh mẽ của Nguyễn Hàn Thành hủy hoại.trực tiếp xé rách thành hai nửa rồi!

Mảnh vải rách rơi xuống sàn nhà như chiếc lá rụng mùa thu bay bay.

Không có quần áo che đậy, da thịt trắng nõn nở rộ. Người gần như lộ ra trọn vẹn, bộ ngực nhỏ nhắn trắng ngần tròn tròn được bọc trong áo ngực hồng nhạt, run run rẩy rẩy.

Thân thể trắng như tuyết của Giản Trang lộ ra trong không khí, eo thon không đủ một vòng tay, xương quai xanh mảnh khảnh, cổ thon dài cộng thêm ngực nhỏ ngượng ngùng ẩn nấp mê người. Vào lúc này, hiện ra trong mắt Nguyễn Hàn Thành như vật tể thơm ngon mê người!

Năm ngón tay nắm chặt ở bả vai Giản Trang không thả, đột nhiên chứng kiến cảnh hấp dẫn chí mạng này Nguyễn Hàn Thành sững sờ hồi lâu, tầm mắt dừng trên người Giản Trang, không cách nào dời đi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tôi thật sự muốn bóp chết anh

Editor: Song Từ

——Đàn ông thật ra đều háo sắc, muốn giữ được trái tim của đàn ông, trước tiên ngực của cô phải lớn! ——

*

Không khí nô đùa vui vẻ trong phòng chớp mắt tan thành mây khói, căn phòng đột nhiên trở lên im lặng, có thể nghe được tiếng hít thở dồn dập của hai người.

Không khí dường như đóng băng, hai người cách nhau không tới nửa bước, hơi thở lạnh buốt đọng lại giống như thủy tinh đã vỡ ra, chỉ cần hơi cử động, lập tức dễ dàng sụp đổ.

Toàn thân Nguyễn Hàn Thành cứng ngắc đứng trước Giản Trang, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nửa người trên trắng như tuyết của Giản Trang.

Cơ thể Giản Trang cứng ngắc đâm vào cửa, trong phút chốc khi chiếc áo sơ mi màu trắng rơi xuống, các giác quan của cô cũng âm âm sụp đổ, đại não âm một tiếng hoàn toàn trống rỗng, giống như một con rối gỗ, đôi mắt dường như không còn sinh khí nhìn khung cửa phía trước.

Vài giây sau Giản Trang mới lấy lại tinh thần, giật giật ngón tay, hé môi, cố gắng hé miệng, muốn nói cái gì đó.

Nhưng. Vấn đề là lời cô muốn nói quá nhiều, một lời khó nói hết, thế nhưng không biết nên nói câu nào trước mới tốt!

Trời đánh Nguyễn Hàn Thành! Vậy mà lại xé rách quần áo của cô!

Mẹ nó, này cũng thôi đi! Con mẹ nó anh buông tay ra có được không? Quần áo cũng đã xé rách, anh ta còn nắm bả vai của cô không buông!

Cô rõ ràng có thể cảm thấy, một ánh mắt khóa chặt trước ngực cô, ánh mắt kia theo thời gian trôi qua càng ngày càng nóng bỏng, tầm mắt nóng bỏng đốt cháy da thịt đang lộ ra của cô, vùng da thịt phản ứng theo bản năng đỏ ửng một mảng giống như một lớp phấn hồng.

Ông trời ơi, anh ta rốt cuộc là đang làm cái gì a! Xé y phục của cô, sau đó còn hăng hái nhìn cơ thể cô như vậy!

Mẹ nó, cả nhà anh ! Chưa từng nhìn thấy phụ nữ mặc bikini a! Có gì để nhìn!

"." Cô tròn tròn cặp mắt, giận dữ sợ, hai tay thoáng chốc tạo thành quả đấm, hết sức khống chế tâm tình của mình, chờ đợi Nguyễn Hàn Thành phát hiện mình sai lầm, nhanh chóng xin lỗi.

Vậy mà. Ba phút đã qua.

Nguyễn Hàn Thành giống như cầm điếu, một câu cũng chưa nói.

Mà bàn tay kia còn đang đặt trên bả vai của cô, càng ngày càng nắm chặt, năm ngón tay hữu lực đâm thật sâu vào trong làn da của cô. Bả vai bị giữ chặt, cảm thấy rõ ràng lòng bàn tay của anh ta nhiệt độ đang lên cao gấp đôi, lòng bàn tay nóng rực thậm chí cũng nổi lên một tầng mồ hôi mỏng.

Anh ta. Chẳng lẽ. Anh ta có phản ứng? Anh ta không phải đã —— cứng rắn?

Sau một thời gian ý thức được điều này, hô hấp của Giản Trang hơi chậm lại, nhất thời cảm giác được hơi thở nguy hiểm, theo bản năng lui về phía sau một bước lớn, cất cao giọng nói xen lẫn một chút run rẩy: "NGUYỄN HÀN THÀNH!"

Nguyễn Hàn Thành đang ngăn người giống như bị sét đánh nhanh chóng buông tay ra, cũng lùi lại một bước, có chút mờ mịt nhìn hai mắt của cô, thì thào nói: ". Tôi làm sao vậy?"

".Anh còn có can đảm để hỏi tôi?" Giản Trang nghe xong câu này, cảm xúc càng thêm kích động, giống như là bị người ta làm nhục nhảy dựng lên, một tay che ở trước ngực, một tay chỉ Nguyễn Hàn Thành, cắn răng nghiến lợi nói: "Nguyễn Hàn Thành, tôi thật sự muốn bóp chết anh!"

"Tôi." Lúc này Nguyễn Hàn Thành mới phản ứng được, con ngươi đen nhánh hiện lên một chút lung tung, vội vàng cúi đầu xoay người sang chỗ khác. Đưa lưng về phía Giản Trang, tiếng như muỗi kêu ập ập nói: "Tôi không phải cố ý. Ai biết quần áo của cô giống như làm từ giấy vậy, va chạm như thế không khỏi. Hôn nữa." Nói đến đây, giọng nói của Nguyễn Hàn Thành đột nhiên lên án cô, giọng nói cao hơn một chút, tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Hôn nữa, đáng người của cô cũng quá kém, đã 25 tuổi rồi mà ngực còn nhỏ như vậy, những học sinh cấp 3 kia so với ngực của cô vừa lớn vừa cao ngất, nói thật, đáng người này của cô thiệt tình không nhìn thấy ngực đâu, cũng khó trách trước kia không thấy cô có bạn trai." Anh càng nói càng dừng cảm, cảm xúc ngượng ngùng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ không khéo ngày thường, kiêu căng mười phần bắt đầu dấy lên, "Nề tình chúng ta cùng sống chung dưới một mái hiên nửa tháng về mặt tình cảm tôi tốt bụng nhắc nhở cô: “Đàn ông thật ra đều rất háo sắc, muốn nắm được trái tim của người đàn ông, trước tiên ngực của cô phải lớn! Lúc không có chuyện gì làm, đừng ra ngoài chạy lung tung, mua chút đu đủ, móng heo, nấu chung với nhau hầm cách thủy, sau khi uống có thể có bộ ngực lớn."

". Anh" con mẹ nó!

Giản Trang gần như là cắn răng, mới không nói ra ba chữ phía sau!

Ông trời ơi, nếu như cô đánh thắng được anh ta, cô đã sớm đi lên cho anh ta hai cái bạt tai rồi !

Có loại da mặt dày như thế này sao? Anh ta là người sao? Anh ta còn là người là sao? Có người da mặt dày như thế này sao? !

Hắn làm sao có thể đổi trắng thay đen như thế? Rõ ràng là hắn làm sai, cư nhiên còn có thể quay đầu thay đổi cục diện, vênh mặt hất hàm sai khiến quay sang xoi mói cô, khoa tay múa chân.

Cô thì, hiện tại cô rất muốn chửi bậy!

Thượng Đế a, người có thể nhanh chóng một đạo tia chớp xuống đánh chết tên khốn kiếp này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tôi cũng có thể thỏa mãn cô!

Giản Trang bị lời nói ác độc của Nguyễn Hàn Thành khiến cho tức giận sắc mặt biến thành màu đen, muốn cùng anh ta so tài đấu võ mồm một phen, nhưng cô cũng không thể ở trần không mặc áo sơ mi cùng một người đàn ông như Nguyễn Hàn Thành cãi nhau.

Âm trầm trọn mắt nhìn Nguyễn Hàn Thành một cái, cô sai bước nhảy vào phòng ngủ, âm một cái khép cửa phòng lại.

Ngoài cửa, chỉ còn lại một bóng người ngao mạn, để lại Nguyễn Hàn Thành đang hết sức háng hái nói chuyện một mình.

.

Giản Trang mở tủ treo quần áo, cởi chiếc quần ẩm ướt bên dưới ra, từ trong ngăn tủ lấy ra một chiếc váy liền thân cổ tròn màu gạo kiểu Hàn Quốc mặc vào.

Lúc khom lưng khiến da trên đầu gối bị nứt ra lập tức cảm thấy đau buốt.

Hôm nay thật là quá thảm! Giản Trang nhìn vết thương trên đầu gối, nhớ lại lúc bị Nguyễn Hàn Thành một phát xé rách áo sơ mi, trong lòng bất đắc dĩ rên rỉ.

Nhất định là đòi trước cô nợ tiền Nguyễn Hàn Thành chưa có trả, cho nên đòi này mới bị Nguyễn Hàn Thành hành hạ như thế.

Cô chậm chạp thay quần áo, lúc mặc xong quần áo chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên từ trong khe cửa một giọng nói cực thấp bay vào.

"Cái đó. Vừa rồi tôi. Thật ra là nói đùa, cô đừng để trong lòng."

Âm thanh mang ngữ điệu trầm nhẹ truyền tới, các đường sức từ sau khi bị đè ép ngược lại lại hiện ra hơi giống như trẻ con., trong giọng nói còn mang theo vài phần lầy lờn và thử dò xét, tiếp tục nhẹ nhàng truyền vào trong tai Giản Trang: "Tôi... cả một buổi chiều tôi đều ở đây không ra khỏi cửa, đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, dựa theo sách dạy nấu ăn nghiên cứu làm món ăn. Tôi làm rất nhiều món, còn nấu canh. Tôi không biết cô thích ăn cái gì, đem gà vịt thịt heo làm một lần luôn."

Chẳng lẽ anh ta vẫn chưa đi, chỉ vì nói những chuyện này sao? Giản Trang dừng bước, nói thầm trong lòng một câu nhưng ngoài miệng lại không lên tiếng, chờ nghe anh còn muốn nói gì nữa.

"Bởi vì. Ngày đó cô bị chấn thương sọ não là vì chuyện của tôi, hơn nữa. Sau khi cô xuất viện, cũng chưa ăn cái gì để bồi bổ, bình thường tôi đều ở quân khu, cuối tuần mới có thời gian nghỉ ngơi, cho nên tranh thủ Chủ nhật làm cho cô chút đồ ăn bồi bổ. Nhưng mà không nghĩ tới, làm những thức ăn này lại rắc rối như vậy, làm trò cười rồi." Nguyễn Hàn Thành đứng ngoài cửa ngừng một chút lại tiếp tục nhỏ giọng nói: "Trong bộ đội, sĩ quan đều có phòng ăn riêng, không cần xuống bếp, những năm tôi làm lính cũng chỉ biết làm thức ăn đơn giản, dùng nguyên liệu đắt tiền để nấu ăn cũng là lần đầu tôi làm. Xé rách quần áo của cô, thật sự là tôi không cố ý."

Thảo nào cô còn đang thắc mắc tại sao hôm nay anh lại phá lệ xuống bếp nấu ăn, thì ra là muốn bồi thường cho cô một bữa ăn ngon.

Anh ta làm cũng là xuất phát từ lòng tốt, cô có thể không cho anh ta cái bậc thang sao?

Lửa giận trong lòng Giản Trang nhất thời tiêu tan hơn phân nửa, giờ tay vẫn nắm cửa, chuẩn bị mở cửa gặp anh.

Mà lúc này, Nguyễn Hàn Thành vẫn còn tiếp tục nói, chỉ nghe thấy anh đứng ngoài cửa đột nhiên đổi sang giọng điệu khác, trầm giọng nghiêm túc nói: "Còn nữa, tôi muốn nói cho cô biết một chuyện, mấy ngày trước có mấy cái tên còn đồ tìm cô gây rắc rối, tôi đã sai người điều tra. Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt, nhất định sẽ cho cô hả giận. Cục tư pháp sẽ truy tố năm người kia ‘‘Tội quấy rối an ninh trật tự xã hội’’, tôi đã tỏ ý muốn nghiêm trị. Những người ở Cục tư pháp người đều là người thông minh, tự nhiên biết nên làm như thế nào, đến lúc đó thời hạn ít nhất cũng là hai năm tù. Mấy người kia là đoán chừng là phải ăn com tù rồi."

Nguyễn Hàn Thành ở trong quân đội, đã nổi tiếng là sĩ quan hung dữ, võ thuật cũng rất cao, miệng lưỡi lại ác độc bụng dạ xấu xa, tính cách thì có thù tất báo, không có ai dám cứng đối cứng đắc tội trước mặt anh.

Mặc dù lần này Giản Trang gặp phải chỉ là xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng với tính tình của Nguyễn Hàn Thành tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Anh là chỉ huy của sư đoàn quân khu một, có quyền hành tuyệt đối, cùng với các bộ ngành quan trọng trong thành phố đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, thậm chí cục trưởng của một cục nào đó đã từng là chiến hữu của anh.

Chút chuyện này căn bản không cần anh phải ra tay, chỉ cần anh lộ ra một chút tin tức, sẽ có người thay anh giải quyết tốt tất cả.

Bao gồm. Làm sao để trừng trị mấy người kia, hình phạt như thế nào, đều là xem ý tứ của anh đi làm.

Giản Trang cũng rõ ràng, hình phạt 2 năm này đã thật không đơn giản rồi. Chính là về chuyện xô đẩy này mà nói cũng chỉ là vụ án bình thường, nhiều lắm là tạm giữ 15 ngày, tiền xử phạt là 2000 nhân dân tệ trở xuống chuyện này liền cho qua rồi. Nhưng Nguyễn Hàn Thành đã có lòng truy cứu, mấy cậu thanh niên kia nhất định phải ngồi tù.

Nguyễn Hàn Thành cũng chỉ là giết gà dọa khỉ, cảnh cáo người đứng đằng sau vụ này.

"Vậy. Mấy người kia là do người nào ra lệnh, anh điều tra được chưa?" Nhớ tới chuyện này, Giản Trang không nhịn được lên tiếng hỏi một câu.

". Vẫn chưa điều tra được." Nguyễn Hàn Thành ở ngoài cửa do dự một chút, mới mở miệng trả lời. "Không phải cô đang tức giận chứ?" Sau khi Giản Trang lên tiếng, thấp thỏm trong lòng Nguyễn Hàn Thành lập tức buông lỏng, giọng điệu thay đổi tiếng nói trầm thấp nhất thời vui vẻ vang lên, vui sướng hỏi, "Vậy cô có thể đi ra ăn cơm không? Tôi đã ném qua, mùi vị cũng không tệ lắm."

"Ừ, được. Tôi sẽ ném thử tay nghề của Nguyễn đại thiếu gia."

Giản Trang không khỏi hé miệng nở nụ cười, lo lắng trong lòng lập tức tiêu tan hết sạch. Cô cố nén cười mở cửa phòng giọng nói giả vờ bình thản như không có chuyện gì xảy ra trả lời anh.

.

.

Nguyễn Hàn Thành chỉ tiết lộ một nửa tin tức cho Giản Trang biết.

Trên thực tế, vụ này nhìn giống như một vụ án gây chuyện đơn giản, nhưng sau lưng dính dáng đến rất nhiều nhân vật xã hội đen. Điểm quan trọng hơn là sau khi Cục tư pháp truy tố mấy tên côn đồ kia, hôm sau mấy người này biến mất một cách bí ẩn, giống như là bốc hơi khỏi thế giới không tìm thấy dấu vết.

Đầu mối của vụ án bị cắt đứt, ban đầu muốn tìm hiểu điều tra ra kẻ đứng đằng sau, nhưng mới vừa điều tra được một nửa, mấy tên côn đồ này lập tức mất tích.

Căn cứ theo phán đoán của anh đối phương cũng đang ra tay che giấu chuyện này, mục đích chính là không muốn bị điều tra ra lai lịch. Mà vài tên côn đồ mất tích kia, hơn phân nửa đã lãnh ít dử nhiều.

Đối với người của hắc đạo mà nói, chỉ có người chết mới giữ được bí mật!

*

Hôm sau bản thiết kế công trình trong thành phố với công ty Đôn Hoàng đã hoàn thành, Nguyễn Thiếu Dật và Giản Trang mang bản hợp đồng đã được chuẩn bị tốt ngồi ô-tô đến công ty Đôn Hoàng.

"Chị dâu." Cùng Giản Trang ngồi ở ghế sau Nguyễn Thiếu Dật bắt đầu không an phận, một cái tay lén lén lút lút đặt lên bả vai Giản Trang, nhân cơ hội ôm cô dùng giọng nói ngọt ngào thì thầm bên tai Giản Trang nói, "Những ngày qua không gặp mặt, cô có nhớ tôi không?"

"Tổng giám đốc Nguyễn, chúng ta chỉ mới hai ngày không gặp mà thôi." Đột nhiên toàn thân Giản Trang nổi da gà, lẩy cùi chỏ huých vào hông Nguyễn Thiếu Dật dùng sức đẩy anh ta ra "Còn nữa, anh cách tôi xa một chút!"

". Người phụ này tại sao lại vô tình như vậy?" Nguyễn Thiếu Dật không vui, giữ bả vai của cô ôm cô gần hơn, ghé vào bên tai cô giận dỗi dỗi dỗi nói, "Cô đừng tưởng rằng tôi không biết, ngày hôm qua tôi thấy rất rõ ràng! Tôi biết cô đã gả cho anh tôi rồi, nhưng mà đáng tiếc là anh tôi đã có người trong lòng, tôi hiểu cô đang cô đơn. Nhưng mà khi cô cô đơn tại sao không tìm tôi? Gương mặt và kỹ thuật trên giường của tôi cũng không thua kém, tại sao cô lại bỏ gần tìm xa cùng người đàn ông khác trên xe?"

". Gì?" Giản Trang sững sờ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn khuôn mặt đẹp trai đang tức giận của Nguyễn Thiếu Dật: "Tại sao anh lại nói tôi lên xe của người đàn ông khác? Con mắt nào của anh nhìn thấy?"

"Cô có dám thề là cô không có không? Tôi nhìn thấy rõ ràng! 5 giờ chiều ngày hôm qua, trời đang mưa tôi từ chung cư của hai người đi ngang qua, tận mắt nhìn thấy một chiếc xe Audi màu đen phiên bản đặc biệt dừng ở dưới nhà cô, cô từ trên xe bước xuống, trên xe còn có một người đàn ông đang ngồi!" chân mày Nguyễn Thiếu Dật cau lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô muốn tìm đàn ông hả cô có thể tìm tôi, tôi cũng có thể thỏa mãn cô!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Máu tanh

Trong thiên hạ, người đàn ông phong lưu phóng đảng bậc này cũng chỉ có Nguyễn Thiếu Dật mới có thể ôm chị dâu của mình, công khai nói lời trêu ghẹo như vậy.

Mặc dù cô chỉ là chị dâu trên danh nghĩa của anh ta.

Bỗng nhiên trong lúc này sự “ Sùng bái ” của Giản Trang đối với Nguyễn Thiếu Dật lại tăng lên một phần, rốt cuộc là da mặt của anh ta dày bao nhiêu, cứ nhất định phải nói ra công phu trên giường của mình.

Còn nữa, chiều hôm qua cô từ trên xe của Đàn Việt xuống làm sao mà Nguyễn Thiếu Dật lại biết rõ ràng như thế?

Sắc mặt Giản Trang của cũng trầm xuống, nheo cặp mắt lại, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự là chiều hôm qua tôi quá giang xe về nhà, không sai lái xe là một , nhưng mà anh cũng không thể bởi vì nhìn thấy trong xe có đàn ông, lập tức cho rằng tôi làm chuyện không muốn người khác nhìn thấy. Có phải trong mắt anh, giữa đàn ông và phụ nữ chỉ có thể làm chuyện ở trên giường đúng không? Tôi không giống anh, chơi là phong lưu khoái hoạt chuyện. Chiều hôm qua, tôi chỉ thuận đường quá giang xe về nhà mà thôi. Về phần anh, tôi lại rất tò mò tại sao anh lại rõ ràng chuyện của tôi như vậy? Này. không phải là anh. Vẫn canh giữ ở dưới chung cư nhà tôi đấy chứ!"

"Cô nói bậy bạ cái gì đó! Làm sao tôi có thể canh giữ ở dưới nhà cô được!"

Giản Trang vừa nói ra, bỗng nhiên Nguyễn Thiếu Dật giống như con thỏ bị kinh hãi, lập tức buông bả vai của cô ra, thu tay về, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, mím miệng lên tiếng phủ nhận.

"Vậy ngược lại anh giải thích cho tôi biết a,

Thích cho tôi biết a, tổng giám đốc Nguyễn tại sao anh lại “vừa lúc” nhìn thấy đây?” Giản Trang nhất quyết không tha, liếc mắt nhìn chăm chăm gò má của anh ta.

“Đây chẳng qua là “trùng hợp” mà thôi”. Đường cong gương mặt của Nguyễn Thiệu Dật căng thẳng, thay một vẻ mặt nghiêm túc giải thích nói, “Chiều hôm qua tôi chỉ đi ngang qua chung cư của hai người mà thôi, ngẫu nhiên đã nhìn thấy”

“Ồ chuyện này cũng quá “trùng hợp” rồi”. Đáy mắt Giản Trang dâng lên một nụ cười, âm dương quái khí nói.

“Chiều hôm qua tôi đi ngang qua chung cư của hai người đón bạn gái của tôi không được sao? Bạn gái của tôi cũng ở trong chung cư giống hai người!” Nguyễn Thiệu Dật then quá hóa giận, quay đầu tà nghệ nhìn Giản Trang, tức giận bất bình nói, “Cô đừng quá coi trọng bản thân mình, cô cũng không phải là Marilyn Monroe, còn chưa đến mức khiến tôi thần hồn điên đảo, Nguyễn Thiệu Dật tôi là ai, mỗi ngày tôi đều bận rộn như vậy, làm sao có thời gian canh giữ ở dưới nhà cô?”

Anh ta nói xong, ánh mắt quét hai cái ở trên mặt Giản Trang, sau đó ánh mắt lại nhanh như tia chớp dời đi tiếp tục nói, “Không sai tôi đối với cô có hứng thú, nhưng mà tôi cũng có hứng thú với những người phụ nữ khác, nói trắng ra cô cũng chỉ là một đóa hoa trong hàng ngàn đóa hoa mà thôi, không có gì đặc biệt!”

“A, như vậy sao” Giản Trang cái hiểu cái không gật đầu một cái.

“Cô biết thân phận của mình là tốt rồi” Rốt cuộc tổng giám đốc Nguyễn Thiệu Dật đã khôi phục lại sức lực, gờ tay lên sửa lại cổ áo, bày ra dáng vẻ người quyết định, khí thế cường ngạnh ra lệnh nói, “Sau này giờ làm việc không cho phép nói chuyện riêng. Cô suy nghĩ làm sao để lấy được hợp đồng làm việc là được, đợi lát nữa gặp mặt tổng giám đốc Hứa phải ngoan ngoãn khéo léo một chút, đừng có dùng giọng điệu không biết điều giống như lần trước. Nếu cô lại đắc tội Hứa Kiến Nghiệp, thì cô coi như xong.

“Vâng” Giản Trang lên tiếng trả lời.

Nguyễn Thiệu Dật hài lòng gật đầu một cái, trên mặt là thái độ đứng đắn nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm nghĩ thầm: “Nếu ngày chủ nhật hôm đó anh len lén canh giữ ở dưới nhà theo dõi cô bị cô phát hiện, còn đến mức nào nữa, mặt mũi của anh sẽ để ở đâu đây? Chuyện này nhắc tới cũng kỳ quái, ngày Chủ nhật hôm đó không hiểu tại sao anh lại thường xuyên không nhìn được nghĩ đến cô chứ? Chẳng lẽ gần đây bạn gái của anh quá ít, cho nên muốn phụ nữ đến điên rồi? Vì lý do an toàn, anh phải nhanh chóng tìm một cô bạn gái mới thôi.

Tầng 18 khu phòng họp phía nam công ty Đôn Hoàn.

Trong phòng họp rộng hơn 300m2, một mình Hứa Kiến Nghiệp ngồi ở ghế chủ vị giữa bàn hội nghị.

Cửa phòng họp khép hờ, Thẩm Phương bị anh ta sắp xếp xuống đại sảnh lầu dưới phụ trách tiếp đón người của công ty Hồng Thiên.

Tòa cao ốc phía nam lấy ánh sáng từ cửa sổ sát đất, ánh mặt trời màu vàng rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu sáng cả một phòng hội nghị.

Hứa Kiến Nghiệp mặc comple màu xanh đậm, bên trong là áo sơ mi kẻ sọc màu anh nhạt, phối với một chiếc cà vạt hoa văn màu thẫm.

Phong cách họp thời trang thể hiện sự giỏi giang lão luyện, rất phù hợp với khí chất của anh ta.

Giờ phút này, anh ta đang yên lặng ngồi trên ghế dựa, cúi đầu lật xem tập hồ sơ trong tay.

Tập hồ sơ này gồm 16 tờ giấy được mở ra xếp chồng lên nhau, trên mỗi tờ giấy in dày đặc chữ viết, nhìn qua giống như là một bản báo cáo.

Trên mặt bàn rải rác vài tấm hình, hình ảnh trong tấm hình nhìn rất đẫm máu, tàn nhẫn mà đáng sợ.

Anh ta cầm bản báo cáo gì đó, sau khi đọc kỹ cảm mấy tấm hình đang để bên cạnh lên, giống như đang cố gắng bắt buộc bản thân mở hai mắt ra nhìn hình ảnh trong bức hình.

.....

Không biết qua bao lâu, cửa phòng họp đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Phòng họp yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một âm thanh đột ngột, tựa như một tiếng sấm vang lên trong phòng họp trống trải.

Nhất là lúc này Hứa Kiến Nghiệp đang nhìn những tấm ảnh đẫm máu kia, khiến tinh thần của bản thân càng trở nên căng thẳng hơn, cộng thêm cảnh cửa đột nhiên vang lên tiếng động, khiến cơ thể anh ta sợ hãi đến run lên, toàn thân mất hết sức lực, lúc này tấm ảnh ở giữa ngón tay nhẹ nhàng rơi xuống trong thùng rác đặt ở phía dưới bàn hội nghị bên chân anh ta.

“Hứa tổng, tổng giám đốc Nguyễn đã dẫn người tới” Sau khi tiếng gõ cửa giọng nói của Thẩm Phương lập tức vang lên.

“.....” Lúc này Hứa Kiến Nghiệp mới lấy lại tinh thần, ánh mắt cứng ngắc khôi phục lại thần thái, vừa đưa tay ném mấy trang giấy vào thùng rác dưới chân, vừa hướng về phía cửa hô lên: “Mời bọn họ vào đi”.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đỉnh Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Phá hoại hợp đồng

Edit: Song Tử

"Tổng giám đốc Mạnh, đây là hợp đồng do công ty chúng tôi và luật sư Quý Phương Hòa cùng của soạn thảo, anh xem trước một chút. Nếu có chỗ nào không thích hợp, chúng ta có thể bàn lại."

Tất cả mọi người đều có vị trí và cương vị riêng của mỗi người, Nguyễn Thiếu Dật ngồi bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp, mở to đôi mắt hoa đào rực rỡ, ánh mắt thành khẩn nhìn Hứa Kiến Nghiệp, miệng hàm chứa ý cười yếu ớt nói, vừa lấy tay ra hiệu cho Giản Trang đang ngồi bên cạnh.

Giản Trang hiểu ý lấy hợp đồng đã được chuẩn bị tốt từ trong cặp ra, đưa tới trong tay Thẩm Phương.

Thẩm Phương nhận hợp đồng cúi mắt xem xét, thản nhiên nhìn lướt qua hợp đồng trên tay, sau đó cúi người nhẹ nhàng đặt hợp đồng lên bàn trước mặt Hứa Kiến Nghiệp.

Hứa Kiến Nghiệp nhếch khóe môi, nở một nụ cười ôn hòa với Nguyễn Thiếu Dật, sau đó cầm hợp đồng lên nghiêm túc xem.

Mười phút sau.

Sau khi Hứa Kiến Nghiệp chăm chú xem xét chi tiết các điều khoản trong hợp đồng, muốn mời Nguyễn Thiếu Dật đến tham dự hội nghị bên cạnh phòng nghỉ ngơi nói chuyện.

Không cần Hứa Kiến Nghiệp dẫn dò, Thẩm Phương hiểu chuyện lập tức rời khỏi phòng họp, vì hai người chuẩn bị nước trà. Trước khi ra khỏi phòng họp, vẫn không quên nghiêng đầu hỏi Giản Trang muốn uống gì.

"Nước lọc là được." Giản Trang đang dọn dẹp mặt bàn vội vàng ngẩng đầu lên, nhẹ giọng trả lời.

Thẩm Phương đứng ở trước cửa gật đầu đi ra ngoài, cô cũng thu hồi ánh mắt, tiếp tục sửa sang lại các tài liệu đang rải rác trên mặt bàn.

Trong lúc cô đang cầm túi văn kiện sắp xếp lại các loại giấy tờ, bỗng nhiên một cây bút chì màu trắng bên trong bọc nghịch ngợm lăn ra ngoài, kêu lộc cộc xuôi theo mặt bàn lăn lông lốc vài vòng, đã lăn đến chính giữa bàn hội nghị, không đợi Giản Trang đưa tay nhặt, bút chì "Păng" một cái rơi vào trong thùng rác bên dưới gầm bàn.

Giản Trang đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh thùng rác, khi đưa tay nhặt bút, ánh mắt lướt qua một cái, liền nhìn thấy cây bút đang yên lặng nằm bên cạnh một số bức ảnh màu đỏ, bên dưới tấm ảnh còn có mấy tờ giấy tràn ngập chữ.

Trong khi nhặt cây bút xuất phát từ tò mò, cô thuận tay lấy ra vài tấm hình cùng với mấy tờ giấy tràn ngập chữ, đặt ở trong lòng bàn tay đọc kỹ càng tỉ mỉ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, gương mặt của Giản Trang càng ngày càng trắng bệch.

Khuôn mặt thanh tú của cô dường như đột nhiên bị bao phủ một tầng sương lạnh, một tác lại một tác lạnh lẽo, những đường nét mềm mại trên khuôn mặt cũng dần dần cứng ngắc, bên ngoài gương mặt nhu hòa giống như đao khắc kiên cường!

Khi nhìn thấy những dòng chữ kia hô hấp của cô lập tức trở lên dồn dập.

Đến khi cô chuyển ánh mắt nhìn đến mấy tấm ảnh đang nằm trong tay, hơi thở rối loạn đột nhiên chậm lại, lồng ngực phập phồng dữ dội cũng dừng lại một chút.

Cũng trong khoảnh khắc đó, đồng tử trong đôi mắt cô đột nhiên phóng đại, chỗ sâu trong đồng tử phản chiếu hình ảnh trong tấm hình —— một người phụ nữ mặc đồng phục bệnh nhân, hai mắt mở to rí máu, đầu nghiêng sang một bên máu thịt be bét nằm trên mặt đất lên!

Mà người phụ nữ trong tấm ảnh không phải là ai khác, chính là Lý Vận! Nói đúng hơn là sau khi xảy ra vụ án giết người, Lý Vận đã ngã chết !

Đúng, chính là cô!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh kia, không chỉ hơi thở của cô dừng lại ngay cả đôi môi cũng run rẩy theo.

Sức lực trên người cô dường như đã bị ai đó rút hết, ngay cả mấy tấm ảnh cũng không nắm được. Ngón tay mất hết sức lực, toàn bộ ảnh chụp ào một cái rơi trên mặt đất.

Không có ai có thể tưởng tượng được, tận mắt nhìn thấy bản thân sau khi chết thảm sẽ có cảm giác gì .

Kinh hoàng, luống cuống, sợ hãi. Rất nhiều cảm xúc đồng loạt xông lên, chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Sau khi sống lại cô luôn muốn trốn tránh tất cả các tin tức đưa tin về những vụ án nhảy lầu. Bởi vì cô sợ nhìn thấy hình dáng khi ngã chết của mình, sợ nhìn thấy mình một thân máu tươi, óc rơi ra, khuôn mặt không còn nguyên vẹn!

Nhưng mà, càng sợ điều gì thì sẽ càng gặp điều đó! Mấy tờ giấy này, chính là báo cáo về cái chết của cô. Phía trên ghi Cục công an, Viện Kiểm Sát và Toà án liên kết điều tra nguyên nhân tử vong của cô, nguyên nhân là tinh thần thất thường dẫn đến tự sát.

Hình chụp ngày hôm đó, là đêm vụ án xảy ra.

Phía sau còn có vài báo cáo khám nghiệm tử thi của cô!

Đó từng là cơ thể của cô, cũng từng là cuộc sống của cô! Bây giờ cô đang tận mắt nhìn thấy báo cáo khám nghiệm tử thi của mình, giống như trở lại vào đêm đó bị người ta đẩy từ trên tầng thượng xuống !

Trong đầu đang hiện lên hình ảnh của đêm đó,nhanh chóng tái hiện ngay trước mắt tất cả quá trình giống như phần mở đầu của một bộ phim điện ảnh.

Thậm chí cô đã bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát, không thể kiềm chế được tay chân, một trận lại một trận run rẩy.

"Giản Trang, Giản Trang! Cô làm sao vậy!"

Ngay khi ý thức của cô sắp sụp đổ, cơ thể của cô đột nhiên bị một người lắc lắc, một giọng nói trầm thấp vô cùng lo lắng truyền vào trong tai, đưa ý thức của cô từ sâu trong hồi ức thoát ra ngoài.

Cô kinh ngạc, sau đó lấy lại tinh thần, từ từ giương mắt lên nhìn người trước mặt : "Nguyễn Thiệu Dật." Cô theo bản năng thì thầm tên của người đó, giọng nói yếu ớt ngay cả chính cô cũng không cảm giác được độ rung của âm thanh.

Nguyễn Thiệu Dật khẩn trương nhìn cô, bàn tay nắm trên bả vai cô không dám bỏ ra, chỉ sợ cô lại run rẩy, "Giản Trang! Cô làm sao vậy, cô bị mất hồn?!"

"Tôi." Cô do dự một chút, suy nghĩ nên giải thích như thế nào .

"Đang bình thường, làm sao lại biến thành bộ dạng này rồi hả ?" Nguyễn Thiệu Dật nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô,quan sát nét mặt của cô, trầm giọng hỏi;"Có phải cơ thể của cô không thoải mái không? Cô nếu không thoải mái phải nói cho tôi biết, tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện, nhưng mà cô đừng như vậy làm tôi sợ ."

"Không có. Không có gì." Qua một hồi lâu, cô mới tìm lại giọng nói của mình, nhẹ nhàng đẩy tay anh ta ra, cố gắng kéo khóe miệng bật cười, "Tôi đang chọc anh đó! Tôi làm sao có thể có chuyện gì chứ."

"Trêu chọc tôi sao?" Nguyễn Thiệu Dật sững sờ, kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Ừ, đùa giỡn anh một chút cho vui thôi. Anh nghĩ xem, tôi có thể có chuyện gì a." Giản Trang đã hoàn toàn ổn định lại cảm xúc, hai tay mở ra, vô lại nói, "Thế nào, không được sao...? Nhìn anh anh hoảng sợ kìa."

"." Nguyễn Thiệu Dật không nói nữa, hai mắt chăm chú sáng như đuốc nhìn Giản Trang, một lát sau, ánh mắt nhìn xuống dưới chân của Giản Trang , chú ý tới mấy tấm hình rải rác đầy đất .

Nhìn thoáng qua, tầm mắt của anh ta lập tức dời đi, ánh mắt một lần nữa trở lại trên gương mặt Giản Trang , bên trong đôi mắt hoa đào rực rỡ yên tĩnh, đầy mắt bình tĩnh giống như một dòng suối nhỏ chảy ở nơi âm u nào đó, thâm sâu khó dò, nhưng những con sóng lấp lánh lại dao động mạnh mẽ: "Được, tôi tin cô. Nhớ kỹ, có chuyện phải nói cho tôi biết, không cần phải gạt tôi."

*

Cũng may khi Giản Trang có vẻ mặt khác thường , Hứa Kiến Nghiệp vẫn còn đang ở trong phòng đơn nói chuyện điện thoại với người khác chưa đi ra, Thẩm Phương cũng không quay lại. Không có ai khác thấy biểu hiện khác thường của Giản Trang .

Sau khi xem xong toàn bộ Giản trang lập tức báo cáo một lần nữa ném vào thùng rác.

Sau đó mọi thứ diễn ra thuận lợi, sau khi hai bên xem qua hợp đồng cũng không có ý kiến gì khác với hợp đồng.

Hứa Kiến Nghiệp cầm bút máy, lực viết mạnh mẽ ký tên của mình lên bản hợp đồng, sau đó in dấu vân tay.

Nhưng ngay khi Hứa Kiến Nghiệp mới vừa ấn xong dấu vân tay, chưa kịp đưa một bản hợp đồng khác giao cho Nguyễn Thiệu Dật, cửa chính của phòng họp đột nhiên bị đẩy ra.

Đứng ở ngoài cửa không phải là ai khác, chính là vợ yêu của Hứa Kiến Nghiệp —— Triệu Bội Bội.

Chỉ thấy Triệu Bội Bội mặc một thân quần áo sang trọng kiểu dáng mới nhất váy lệch vai liền thân, một đầu tóc quần được tết thành xương cá kiểu Hàn Quốc túm tròn ở sau gáy, bước đi khoan thai khí thế người, vác bụng to đi về phía Hứa Kiến Nghiệp đang ngồi ở giữa bàn hội nghị .

Thời điểm quan trọng như thế này, vậy mà cô ta lại xuất hiện !

Trong lúc nhất thời Nguyễn Thiếu Dật và Giản Trang trong lòng không hện cùng thăm kêu không tốt, ngồi thẳng người ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chú vào Triệu Bội Bội, chú ý từng hành động của cô ta.

Khi Triệu Bội Bội đi ngang qua, đôi mắt quan sát quét về chỗ Giản Trang đang ngồi, rõ ràng là nhìn thấy Giản Trang rồi, nhưng lại làm như không có chuyện gì tiếp tục bước đi.

Ngày hôm qua cô ta và Giản Trang đã xảy ra tranh cãi, tất nhiên là không có cảm tình đối với Giản Trang. Nhưng lần này khi nhìn thấy Giản Trang, cô ta lại có thể không có phản ứng, vẻ xinh đẹp trên gương mặt không hề suy giảm, khoe mắt hào hứng toát ra bên ngoài vẻ phong tình, đôi mắt khép hờ, đôi môi đỏ tươi gợi cảm lộ ra nụ cười vui vẻ, vẻ mặt tươi cười đi tới bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp .

"Chồng à, thật có lỗi, lúc anh đang bề bộn công việc, em lại tới đây quấy rầy anh." Triệu Bội Bội nở nụ cười dịu dàng ngồi bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp, ngoài miệng thì nói xin lỗi, nhưng tay lại bung ly trà của Hứa Kiến Nghiệp lên uống một ngụm nhỏ, sau đó nói: "Uống ngon thật đấy."

"Bội Bội, tại sao hôm nay em."

Hứa Kiến Nghiệp mới vừa mở miệng hỏi, lập tức bị Triệu Bội Bội cười duyên ngắt lời: "Ôi chào, ông xã, đây chính là bản hợp đồng của công ty sao? Em còn chưa từng thấy qua đây."

Vừa nói Triệu Bội Bội vừa duỗi bàn tay ngọc, kéo một góc bản hợp đồng tới trước mặt mình, bung ly trà, vừa uống vừa mở bản hợp đồng lật xem nội dung bên trong.

"Bội Bội, không nên tùy ý lật loạn hợp đồng, đây là phần sẽ đưa cho tổng giám đốc Nguyễn, mau trả lại cho người ta nhanh lên ." Hứa Kiến Nghiệp hơi nhíu chân mày, lên tiếng ngăn cản hành động của Triệu Bội Bội , giọng lại lên muốn lấy lại bản hợp đồng .

"Không sao mà!" Triệu Bội Bội bắt mạch giờ tay, cảm cánh tay của Hứa Kiến Nghiệp đang duỗi đến, đột nhiên cơ thể của cô ta lung lay, bàn tay phải đang bung ly trà của cô ta giống như là đang lau chùi vết bẩn, nhưng ly trà vô cùng kỳ lạ trượt ra khỏi ngón giữa của cô ta đổ trên mặt bàn.

Toàn bộ ly trà đỏ hết lên bản hợp đồng đang đặt trên bàn, nước trà màu nâu sẫm giống như hồ thủy điện đang xả lũ, trong nháy mắt bản hợp đồng bị nhuộm thành màu vàng đất!

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, dưới ánh mắt của mọi người ở đây bản hợp đồng mới vừa ký xong, đã bị Triệu Bội Bội phá hủy!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chinh Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tìm một nơi để tâm sự

"A ——"

Nhìn thấy nước trà thấm ướt hợp đồng chảy xuôi trên mặt bàn, Triệu Bội Bội hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng đứng dậy lui về phía sau một bước, giống như sợ nước trên mặt bàn sẽ bắn vào quần áo hàng hiệu của cô ta.

Lùi về phía sau cách mặt bàn một mét, Triệu Bội Bội mới ổn định lại gót chân, đứng bên cạnh bàn liếc mắt nhìn thoáng qua tình trạng bị thảm trên mặt bàn, sau đó rũ mắt xuống, đôi tay lo lắng vặn xoắn lẫn lộn, thận trọng xoay người sang chỗ Hứa Kiến Nghiệp đang ngồi, không dám giương mắt nhìn hắn, cúi đầu làm bộ đáng thương sợ sệt nói: "Thật xin lỗi. Em. em không phải cố ý. ông xã, người ta cũng không biết sẽ thành ra như vậy a, thật mà."

Nói đến đây, giọng nói của cô ta càng ngày càng yếu ớt, nếu không có thể nghe tiếng thì thảo, "Em giận anh, nên mới đến đây làm loạn, nhưng chuyện vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn."

Ngoài ý muốn?

Buồn cười! Hay cho một cái có ngoài ý muốn "thần kỳ" kia!

Giản Trang cười lạnh ở trong lòng , gương mặt thanh tú dần dần nhiễm một tầng lạnh lẽo, hai mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Triệu Bội Bội, ánh mắt lạnh thấu xương giống như một lưỡi dao sắc bén.

Ly trà màu đỏ này được chế tác tinh xảo, có tính chất đặc biệt chống trơn trượt, làm sao ly trà có thể dễ dàng trượt khỏi tay như vậy ? Rõ ràng là cố ý!

Những người còn lại đang ở đây cũng tập trung nhìn Triệu Bội Bội, trong lúc nhất thời bên trong phòng họp im lặng như ban đêm, ngoại trừ giọng nói sợ sệt của Triệu Bội Bội, cũng còn không nghe thấy những âm thanh khác.

"Bội Bội." Rốt cuộc gương mặt anh tuấn dịu dàng nho nhã của Hứa Kiến Nghiệp cũng cứng ngắc, sắc mặt lập tức trầm xuống, ngồi im tại chỗ không nhúc nhích, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu nâu đã mất đi sự dịu dàng, đáy mắt chứa đựng không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Bội Bội, cánh môi lạnh lùng phun ra một câu: "Em nên nói xin lỗi với người ta, không phải anh! Nói xin lỗi với anh thì có ích lợi gì!"

"Người ta không phải cố ý mà ~" Triệu Bội Bội uất ức ngẩng đầu lên, nhanh chóng liếc Hứa Kiến Nghiệp một cái, sau đó vội vàng cúi đầu, oan ức lúng túng nói: "Đã nói là không phải cố ý. Tại sao lại đối xử hung dữ với em như vậy."

Thẩm Phuong ở bên cạnh đã sớm đi tới, cầm khăn tay cẩn thận lau nước trà trên bàn họp đồng, nhưng bởi vì chỗ ly trà đổ xuống vừa vặn là chỗ Hứa Kiến Nghiệp ký tên, nước trà làm nét chữ của Hứa Kiến Nghiệp bị nhòe, chữ ký đã trở nên mờ hồ. Hợp đồng này, cho dù có sửa lại như thế nào thì cũng chỉ là tờ giấy bỏ đi.

"Tôi nhận lỗi với tổng giám đốc Nguyễn đi, nếu tổng giám đốc Nguyễn tha thứ cho em, chuyện này coi như xong." Hứa Kiến Nghiệp môi mông hé ra, giọng nói lạnh lẽo lại tiếp tục phun ra. Dường như hắn rất tức giận, ngày thường đối với Triệu Bội Bội sủng ái có thừa, hôm nay lại không may may bao che cho Triệu Bội Bội.

"Ông xã." Ánh mắt oán trách của Triệu Bội Bội một lần nữa nhìn về phía Hứa Kiến Nghiệp, đôi mắt xinh đẹp hàm chứa một tầng sương mù từ từ nhỏ ra một giọt lệ, mở một đôi mắt ngấn lệ óng ánh trong suốt như ngọc, lấp bắp đưa mắt nhìn Hứa Kiến Nghiệp, "Em. Anh không cần tức giận, em nói xin lỗi với tổng giám đốc Nguyễn còn không được sao?"

Nói xong lời này, một tay cô ta đỡ eo, một tay vuốt bụng đã lớn, hướng về phía Nguyễn Thiếu Dật đang ngồi ở phía đối diện nhẹ nhàng cúi người: "Tổng giám đốc Nguyễn, thật xin lỗi, chuyện này đều là lỗi tại tôi. Tôi thật sự không phải cố ý làm ướt hợp đồng, mong anh hãy tha thứ cho sự sơ ý của tôi."

"Ô kìa." Nguyễn Thiếu Dật giống như bị kim đâm, lập tức đứng lên, đưa tay ra làm bộ muốn đỡ Triệu Bội Bội, lại vừa cau mày nhìn Hứa Kiến Nghiệp, khó xử nói: "Tổng giám đốc Hứa, anh xem anh làm cái gì vậy? Phu nhân của anh cần bản không cần phải nói xin lỗi, là ngoài ý muốn mà thôi ..., cần gì phải so đo như vậy chứ? Bản hợp đồng không phải chỉ là bị dơ thôi sao? Nhanh chóng copy một bản nữa để ký hợp đồng là được." Nói xong, tròng mắt Nguyễn Thiếu Dật chuyển một cái, nháy mắt với Giản Trang.

Giản Trang lập tức hiểu ý, đứng lên hướng về phía máy copy trong góc phòng họp đi tới.

"Tổng giám đốc Nguyễn, anh là người tốt không so đo chuyện này, nhưng mà tôi so đo. Đều do tôi bình thường quá nuông chiều cô ấy, phòng họp của ban giám đốc cô ấy muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, thành ra kiểu căng như ngày hôm nay. Không làm được việc lớn, nặng nhẹ cũng không phân rõ, hợp đồng này sao có thể tùy ý lật lọng. Nếu chuyện hôm nay tôi không nói một chút với cô ấy, làm sao xứng đáng với thành ý của anh đã đích thân đến đây ký kết hợp đồng?" Sắc mặt Hứa Kiến Nghiệp u ám, ngay cả khi đang tức giận nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo như trước, lời nói rất khéo léo: "Là bên tôi đã làm sai, làm sao lại có thể làm phiền người của anh làm việc? Thẩm Phuong, nhanh chóng lấy ra một bản hợp đồng khác copy mang đến đây."

Lời của Hứa Kiến Nghiệp còn chưa dứt, Thẩm Phuong đã đi trước một bước đến bên cạnh máy copy, nhận lấy tài liệu trong tay Giản Trang bắt đầu sao chép.

"Thật ra tất cả đều là chuyện nhỏ." Nguyễn Thiếu Dật giãn chân mày, chậm chậm ngồi xuống, trên môi hé ra một nụ cười hiền lành, khuyên giải nói: "Tổng giám đốc Hứa không cần tức giận với phu nhân, là ngoài ý muốn thôi, khó tránh khỏi xảy ra. Hơn nữa, từ trước đến giờ quý công ty trong nghề nổi danh là coi trọng chữ tín, cùng hợp tác với anh, tôi rất yên tâm."

.

Hai người thường xuyên qua lại bắt đầu nói chuyện. Triệu Bội Bội bị lạnh nhạt đứng ở bên cạnh.

Mấy phút sau, sau khi copy in xong hợp đồng, lúc này Hứa Kiến Nghiệp mới không vui xoay qua nhìn, dận dò Triệu Bội Bội: "Về sau nếu không có việc gì thì không cần đến công ty, đứa nhỏ sắp được 7 tháng rồi, có thời gian thì nên ở nhà nghe một chút phương pháp dưỡng thai."

Khóe mắt Triệu Bội Bội ngăn ngăn nước mắt, yên lặng gật đầu một cái, đã không còn đáng vẻ như lúc đầu đến đây, gương mặt âm đạm rời khỏi phòng họp.

Cả quá trình, một lời Giản Trang không nói gì. Thứ nhất cô chỉ là trợ lý, không có phần cho cô nói chuyện, thứ hai cô thật sự không muốn nói chuyện với Triệu Bội Bội đang giả bộ đáng thương.

Cô quen biết Triệu Bội Bội đã được ba năm, sở trường giỏi nhất của Triệu Bội không phải là khóc lóc om sòm, mà là tỏ ra đáng thương, đứng đầu là vẻ mặt vô tội giả bộ tủi thân, đáng thương, khiến mọi người đồng tình, tin tưởng.

Ban đầu cô chính là bị Triệu Bội Bội lừa, mới có thể cùng loại lang sói này làm bạn.

Về phần thái độ của Hứa Kiến Nghiệp đối với Triệu Bội Bội, theo như cô suy đoán, Hứa Kiến Nghiệp chưa chắc đã tức giận, mà là nửa thật nửa giả trách cứ Triệu Bội Bội một chút, đã cho Triệu Bội Bội kiểu ngao một đòn cảnh cáo thích đáng, lại cho Nguyễn Thiếu Dật đầy đủ mặt mũi.

Bởi vì, Hứa Kiến Nghiệp và Nguyễn Thiệu Dật cũng không ngu ngốc, đều là người kinh doanh, chỉ biết người này còn khôn khéo hơn người kia. Về điểm này Triệu Bội Bội chỉ là đang diễn xiếc, ngay cả cô cũng đã nhìn ra, hai người bọn họ làm sao mà không nhìn ra chứ?

Chỉ là, bọn họ đều là người thông minh không muốn đâm thủng nó mà thôi.

Về phần Triệu Bội Bội, phỏng chừng lần trước sau khi cô và Triệu Bội Bội xảy ra tranh cãi thì kết oán. Triệu Bội Bội tính toán nhiều, khẳng định không muốn Hứa Kiến Nghiệp và Hồng Thiên hợp tác, nếu không ngăn cản được hợp tác, cô ta vì muốn trút giận, đương nhiên là lúc ký kết hợp đồng sẽ xuất hiện phá đám.

Chắc chắn là có dụng ý khác. Giản Trang đoán rằng, Triệu Bội Bội chỉ có ý quấy rối không phải thật sự muốn ngăn cản ký kết hợp đồng, mà là trực tiếp cảnh cáo mình: "Triệu Bội Bội cô ta không phải dễ dắc tội như vậy!"

Quả nhiên, suy đoán này là đúng. Suy đoán của cô, rất nhanh sẽ được xác minh đầy đủ.

Bởi vì, ngay sau khi Giản Trang tan tầm, trước cửa của công ty Hồng Thiên, Triệu Bội Bội chờ ở cửa chính tầng một đã lâu, ngăn cản đường đi của Giản Trang.

"Là cô Giản sao?" Triệu Bội Bội đã thay đổi một bộ quần áo khác, mặc một chiếc váy tơ tằm màu trắng kiểu Hàn Quốc, đưa bàn tay ngọc đeo chiếc nhẫn kim cương ra như một tiểu thư quý tộc tao nhã, ngăn đường đi của Giản Trang lại, sau đó khẽ cười nói: "Có thể cùng cô tìm một chỗ tâm sự một chút được không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Buổi chiều phim tối vô tình gặp

Gần khu công nghiệp có một công viên nhỏ.

Bao quanh công viên một là một hàng cây ngô đồng to lớn cứng cáp, con đường nhỏ rải đá cuội thông với bờ ruộng và hồ cá nằm ở giữa công viên. Hồ cá là do công nhân cải tạo từ một cái ao, trong hồ nuôi hàng trăm con cá chép màu đỏ xen trắng, dọc theo bờ hồ xây mấy cái bàn tròn ghế đá, Triệu Bội Bội tìm ghế đá dưới bóng râm ngồi xuống, cầm túi thức ăn trong tay không nhanh không chậm vẽ một chút thức ăn rải vào trong hồ cho cá.

Trong ao lập tức có một nhóm lớn cá chép màu sắc tươi đẹp bơi tới, tranh giành thức ăn trôi lơ lửng trên mặt nước.

Thấy cảnh tượng này, đôi môi đỏ mọng của Triệu Bội Bội lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

"Cô đưa tôi đến nơi này chỉ là muốn cho tôi xem cô cho cá ăn như thế nào sao?" Giản Trang cũng không ngồi xuống, thân mình đứng thẳng đối diện cô ta, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn đường cong chói mắt bên môi cô ta đang nhếch lên.

"Đương nhiên không phải rồi. Tôi có một số việc muốn nói chuyện với cô." Lúc Triệu Bội Bội nói lời này, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một cái, chỉ lo nghiêng đầu nhìn cá chép trong hồ.

"Tôi thấy cô đang rất bận, cô cứ tiếp tục, tôi sẽ không phụng bồi." Nhìn dáng vẻ cao ngạo này của Triệu Bội Bội, Giản Trang lạnh nhạt bỏ lại những lời này xoay người rồi đi.

"Này, chờ đã..."

Còn chưa đi được hai bước, Triệu Bội Bội lập tức từ trên ghế đá đứng lên, vội vàng gọi Giản Trang lại: "Được rồi, tôi sẽ không trêu cô nữa. Nói thẳng đi, ngày đó ở phòng họp tại sao cô lại cố ý nhắm vào tôi?"

"Lời này tôi nghe không rõ lắm, cái gì gọi là “tôi nhắm vào cô”?" Giản Trang đứng im tại chỗ, lười biếng nghiêng người, đuôi lông mày héch lên một chút, khuôn mặt thanh tú lập tức lộ rõ ba phần lạnh lùng.

"Cô đừng không thừa nhận, tôi cũng không phải là người ngu mà nhìn không ra." Triệu Bội Bội buông thức ăn cho cá trong tay xuống không chịu yếu thế đứng lên, cao ngạo hất cằm lên, giọng nói mềm mại tăng thêm một phần cường thế: "Thái độ ngày hôm đó của cô, rất là vênh vào hung hăng nha, đáng tiếc. Cô đã tìm lầm người rồi. Tôi và cô không quen biết nhau, hẳn là chưa bao giờ đắc tội với cô? Ngày đó tại sao cô lại nói ra lời làm tổn thương người khác? Còn nói tôi là “cướp chồng của người khác”, cô là người ngoài thì biết cái gì, ở đó mà ăn nói bậy bạ!"

"Cô nói tôi là người ngoài không liên quan đến chuyện của cô, cô có quyền làm điều đó, nhưng mà tôi cứ thích nói đó." Giản Trang cũng không khách khí trả lời lại, khuôn mặt xinh đẹp đôi mắt tinh anh trong vắt, ở dưới ánh mặt trời càng nổi bật, sáng ngời chói lọi so với Triệu Bội Bội còn tinh khiết tự nhiên hơn, nhất là bây giờ cô đang thẳng tắp liếc nhìn Triệu Bội Bội, ánh mắt càng lộ vẻ thâm thúy, sự sắc sảo hoàn toàn hiện ra.

Triệu Bội Bội bị cô bỗng nhiên nhìn chằm chằm như vậy, khiến cô ta mất hết nhuệ khí, né tránh tầm mắt của cô, khó chịu mở miệng phản kích: "Ôi chao,

cô cũng đừng lo chuyện bao đồng nữa được không? Cô nghĩ cô là ai, cô chỉ là một nhân viên văn phòng mà thôi, tốt nhất cô nên quản lý tốt chuyện của mình đi. Cô muốn quản chuyện của nhà tôi, có được năng lực kia rồi hãy nói. Đánh rắm cũng không biết, còn có ý ra ngoài dạy dỗ người khác. Cô biết chuyện của Hứa gia sao? “Cướp chồng của người khác”, cô thì biết cái rắm gì, tôi và chồng tôi là “tình yêu chân thành”!”

"Tình, yêu, chân, thành?" Giản Trang chậm rãi lặp lại các từ này, khuôn mặt không chút thay đổi đột nhiên tràn ra một nụ cười, giống như là nghe được một truyện cười, "Làm tiểu Tam phá hoại người khác, xuống tay với bạn thân, lại nhân cơ hội đẩy vợ của người ta đi, cướp chồng người khác, còn nói đây là tình yêu chân thành. Không ngờ da mặt của cô so với da heo còn dày hơn."

"Cô Giản, tôi khuyên cô nên tôn trọng người khác một chút!" Triệu Bội Bội nhắc tới cùng chuyện này, giữa hai lông mày vẫn vút sự ngạo mạn đã bị xóa sạch lập tức biến thành sự tức giận, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Giản Trang: "Nói chuyện phải có bằng chứng, cô tận mắt nhìn thấy chuyện này sao? Cô biết chồng tôi sao? Là chồng tôi nói với cô như vậy hả? Tôi lại tò mò, bản lĩnh này của cô ở đâu ra, lại có thể biết rõ ràng như thế. Cô điều tra chuyện nhà chúng tôi sao?"

"Cô đã quá đề cao chính mình rồi. Chuyện cô phá hoại người khác, còn cần tôi phải điều tra sao? Lãng phí sức người sức của." Về mặt thay đổi, nụ cười trên mặt Giản Trang lập tức bao hàm sự châm chọc, cười nhạo nói: "Thật ra thì tôi cũng rất bội phục cô, từ một nhân viên bán mỹ phẩm, trải qua ba năm không chỉ luyện được công phu miệng lưỡi, còn luyện thành bản lĩnh hồ ly tinh, thành công trở thành phu nhân Tổng giám đốc. Chắc, cái này thật đúng là một môn kỹ thuật sống."

". Cô!" Triệu Bội Bội nghe vậy, con ngươi đã muốn trợn lồi ra, hé cánh môi tức giận liên tục run rẩy, ngay cả một câu cũng không nói hết được.

"Như thế nào, tôi không nói sai chứ, Hứa phu nhân? A, đúng rồi." Giản Trang giống như là nhớ ra cái gì đó, dí dõm chớp mắt một cái, hai tay hợp lại đặt trước ngực, giọng điệu rất là khâm phục nói: "Cô còn có một người chị tên là Triệu Mẫn đúng không? Nghe nói chị của cô lúc tuổi còn trẻ cũng là tài nữ, 20 tuổi thi đỗ đại học Bắc Đại, 22 tuổi được một viện trưởng bao nuôi, sau khi tốt nghiệp vào công ty lại kết thân với những người có địa vị cao hơn mình trở thành Giám đốc cấp cao, dựa vào vô số đàn ông tích lũy được không ít tiền. Hiện tại cũng đã lấy chồng hùng vốn mở công ty rồi. Tôi thật lòng sùng bái hai người, các người không hổ là chị em, thủ đoạn dụ dỗ cũng rất lợi hại thông đồng với nhau cá mè một lứa. Chỉ là chị của cô so với cô có nhân tính hơn nhiều, ít nhất chị của cô cũng không có bức tử vợ của người khác a."

Sau khi tiếng nói vừa ngừng lại, Triệu Bội Bội đứng đối diện Giản Trang suýt nữa đã không đứng vững được, cơ thể kịch liệt chấn động giống như bị sét đánh, ngay cả nụ cười mềm mại trên gương mặt xinh đẹp cũng cứng lại, nhìn thẳng vào Giản Trang, đầy vẻ đe dọa hỏi, "Cô là ai? Làm sao mà cô biết?"

Giản Trang ngoảnh mặt làm ngơ, ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời đang ở phía chân trời từ từ lặn về phía tây tự nhiên nói: "Thời gian trôi qua nhanh thật, trời sắp tối rồi, tôi muốn nhanh chóng quay về nhà."

Nói xong, quay người lại sải bước rời đi.

"Rốt cuộc cô là ai? Tại sao đối với chuyện của tôi cô lại biết rõ ràng như thế, rốt cuộc cô còn biết bao nhiêu? Tại sao cô lại tức giận bất bình thay cho cô ta, cô biết Lý Vận đúng không?!"

Giản Trang mới vừa đi được mấy bước, từ phía sau cô chợt truyền đến giọng nói thét chói tai run rẩy của Triệu Bội Bội.

"Hừ." Giản Trang hừ nhẹ một cái nở nụ cười, đối với Triệu Bội Bội đang đứng sau lưng thì làm như không thấy, bước chân không hề dừng lại dọc theo đường đá rời khỏi công viên.

*

Mặt trời đã nhuộm đỏ những đám mây phía tây, ráng chiều màu đỏ hừng hực khí thế thiêu đốt hết nhiệt lượng còn sót lại của mặt trời.

Giản Trang cầm cặp da đi vào bên trong trung tâm mua sắm danh tiếng đứng đầu thành phố xem buổi chiếu phim tối ——Dục vọng đen tối.

Buổi chiều nói chuyện với Triệu Bội Bội, có thể nói là cô đã dùng hết khả năng châm chọc, chiếm thế thượng phong. Nhưng ngay cả khi cô khiến Triệu Bội Bội tức giận không nhẹ, nhưng mà một chút vui vẻ cũng không có, phần hận trong lòng lại không có được một tia thoải mái dễ chịu.

Ngược lại thấy bụng Triệu Bội Bội ngày càng to ra, lòng cô đau giống như bị kim châm, trái tim hết sức cay đắng.

Cô muốn tìm một nơi có thể phát tiết những cảm xúc phẫn nộ, khiến người ta tạm thời quên đi u ám, một nơi buông thả cả thể xác và tinh thần.

Mà ngoại trừ quầy rượu và rạp chiếu phim buổi tối, ở đây cũng không còn chỗ nào khác có thể thoải mái phát tiết.

Vừa vặn, Ám Dục gần khu công nghiệp có chiếu phim buổi tối, do vị trí ở trung tâm thành phố, cho nên không lộn xộn giống như những khu khác.

Nghe nói, hội viên vip trong Ám Dục sẽ được phục vụ đặc biệt cao cấp, nhân viên nam nữ phục vụ bên trong đều vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn vô số thành phần tri thức đến đây phóng túng.

Đi vào bãi sau, ánh sáng rực rỡ lóe lên trong đại sảnh, Giản Trang chen qua đám người, lựa chọn một bàn tròn nhỏ yên tĩnh trong góc cạnh sàn nhảy ngồi xuống, gọi một chai rượu đỏ và một đĩa trái cây.

Cô không uống rượu, nhưng sau khi vào chỗ ngồi, mỗi khu vực chỗ ngồi đều phải đặt được tiêu thụ tối thiểu.

Trời còn chưa tối, trong sân nhảy người cũng chưa nhiều, vị trí những khu khác vẫn còn trống. Nhưng cũng không yên tĩnh lắm, bên trong từng đợt âm thanh đỉnh tai nhức óc, tiếng người huyền ảo.

Ăn xoay trong đĩa đứng trái cây, Giản Trang nhìn xung quanh các anh chàng bồi bàn đẹp trai và các cô nàng khiêu vũ qua lại, sau khi ngẩng nhìn bốn phía, tầm mắt lướt đến lối vào hành lang, nhìn thấy hai bên lối vào đứng đầy người đẹp đang đón khách.

Quả nhiên đều là thân cao một thước bảy tấc nữ chân dài !

Thân là phụ nữ, Giản Trang cũng nhận không được than thở.

Khi cô chuẩn bị thu hồi ánh mắt thì trước cửa xuất hiện một bóng dáng cao to màu trắng, người nọ dáng người cao ngất, thân hình gầy gò, hai chân thon dài, ưu nhã đứng bên lối vào, bên cạnh còn có một nữ sinh vóc dáng nhỏ nhắn tóc trắng.

Giản Trang nhìn kỹ sườn mặt của người nọ, sau đó ngẩn ra. Người này, tại sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Đường nét gương mặt của người nọ thâm thúy nhưng nhu hòa, cằm nhọn giống như một nữ nam bước ra từ manga, một đầu tóc đen mềm mại tự nhiên xõa tung, lộ ra lỗ tai so sánh với tóc đen lập tức càng thêm trắng ngần.

Cô nghi hoặc nhìn, chẳng lẽ là Nguyễn Bắc Thần sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nguyễn Bắc Thần, anh làm cái trò gì vậy?

Tầm mắt Giản Trang lướt qua đám người, nhìn về phía người đang đứng ở kia.

Người nọ dùng một lát ở lối vào, hơi cúi đầu, thì thầm to nhỏ gì đó với người đẹp bên cạnh.

Rất nhanh, người nọ đã ngẩng đầu lên, kéo người đẹp tóc dài mặc váy công chúa tơ tằm, xoay người đi tới chỗ Giản Trang.

Trên trần nhà vô số đèn flash chớp lóe, lúc sáng lúc tối luân phiên biến đổi, màu sắc hỗn tạp, căn bản không cách nào nhìn rõ bộ dạng của người đàn ông đó.

Giản Trang đợi một lát, cố gắng lục lại trí nhớ, người nọ càng ngày càng đến gần, chỉ chốc lát sau đã qua sân nhảy, đi tới bên cạnh quầy bar.

Khi người nọ sắp đến gần chỗ Giản Trang, ánh sáng nhu hòa của đèn treo tường chiếu rọi lên khuôn mặt người nọ, ánh sáng vàng nhạt đánh tới trên người hắn, trong nháy mắt bộ dạng của hắn liền hiện rõ trước mặt Giản Trang.

Đập vào mắt có thể nói là một người đàn ông xinh đẹp, một gương mặt nhu hòa, nước da trắng nhợt nhắn nhụi nhưng không yếu đuối, ngũ quan tinh xảo, môi mỏng lông mày tinh tế càng tôn lên vẻ ngoài âm nhu của hắn. Nhất là lông mi cong dài dưới lông mày, mắt phượng nhếch lên, càng khiến cho vẻ đẹp âm nhu phát huy tới đa.

Cặp mắt của người nọ, hẹp dài chứa đựng sự âm u tàn bạo, con ngươi dưới ánh sáng chiếu rọi giống như sao sáng giữa bầu trời đêm lung linh rực rỡ.

Đôi mắt đẹp như vậy, tướng mạo âm nhu như vậy, còn có thân hình cao to thon gầy... điển hình là “nam sinh nữ tướng”, không phải là Nguyễn Bắc Thần thì còn có thể là ai? !

Lúc này, đáy mắt Giản Trang phản chiếu bộ dạng Nguyễn Bắc Thần cả người mặc bộ đồ màu trắng, vẻ mặt nghi ngờ của Giản Trang từ từ rút đi từng chút một, vẻ cảnh giác lặng lẽ hiện lên mặt cô.

Ở đối diện, Nguyễn Bắc Thần đang đi tới cũng nhìn Giản Trang không chớp mắt.

Sau khi hắn đi đến quầy bar liền chú ý tới Giản Trang.

Gặp mặt người quen, có nên chào hỏi không?

Sau khi Nguyễn Bắc Thần nhìn thấy Giản Trang, lôi kéo người đẹp bên cạnh đi tới, đứng ở trước quầy bar, cúi đầu, mỉm cười thân thiện với Giản Trang.

Lần trước Giản Trang bị hắn khi dễ đã e dè, nhìn chòng chọc hắn hồi lâu mới khẽ động động khóe miệng, cười dối trá: “Sao lại trùng hợp như vậy.”

Cô căn bản không có ý định chào hỏi với hắn nhưng hắn cứ xông tới nhiệt tình như vậy, không chào hỏi cũng không được.

“Ông xã, cô ấy là ai vậy?”

Người đẹp tóc dài kéo cánh tay của Nguyễn Bắc Thần lên tiếng, giọng nói dịu dàng uyển chuyển, nhưng mà âm thanh này là _____ giọng nam trầm thấp mà đầy từ tính!

Ánh mắt Giản Trang ngẩn ngơ, cô cho rằng mình đã nghe nhầm!

“Ông xã, cô ấy là bạn của anh à? Em không thích có người phụ nữ khác nhìn anh si ngốc như vậy, lại còn cười với anh nữa!” “Người đẹp” bên cạnh Nguyễn Bắc Thần không vui nhéo bả vai một cái, dùng đầu vai gầy yếu của mình cọ đi cọ lại cánh tay Nguyễn Bắc Thần, kèm theo vết hằn trên cổ “người đẹp” nhờ ra chuyển động có quy luật, lại là một chuỗi giọng nam mềm mại nhưng đầy từ tính từ miệng hân phun ra, “Ông xã, anh đã nói là chỉ thích một mình em mà!”

Thật là sấm sét giữa trời quang!

Giản Trang như bị sét đánh, nhất thời cô cảm giác từ trong ra ngoài đều bị sét đánh đến ngoài khét trong sống! Người trước mắt này.... mặc váy công chúa, đội một đầu tóc giả lại trang điểm sắc sỡ, mà âm thanh lại trong trẻo tinh khiết! Hơn nữa người đàn ông có vóc dáng nhỏ gầy này, đang thăm thiết canh chừng con rắn độc Nguyễn Bắc Thần, lại còn gọi “ông xã”!

Thật giống trong truyền thuyết quá đi!? Cậu hai nhà họ Nguyễn, đường đường là bác sĩ tâm lý hóa ra lại là gay!

Trong lúc Giản Trang chưa kịp lấy lại tinh thần, Nguyễn Bắc Thần cư nhiên lại quay đầu, ưu nhã vuốt ve trán người nọ, dịu dàng nói: “Bảo bối ngốc nghếch, anh đương nhiên thích em nhất! Em cũng hiểu lòng anh mà, đúng không?” Dứt lời, bàn tay trượt từ trên trán xuống cằm, ngón tay trắng mịn nhẹ nhàng nắm cằm người nọ, sau đó dịu dàng nâng lên, nói tiếp, “Người phụ nữ này chỉ là chị dâu của anh thôi, nhưng mà... đều tại gương mặt này của anh khiến cho cô ấy coi trọng anh, quần lấy không thả, luôn thừa dịp lúc anh của anh không có ở nhà chạy tới quyến rũ anh!”

“Cái gì?” “Người đẹp giật mình, theo bản năng hô lên, thét to lên bằng giọng nam trầm thấp. Sau đó quay đầu, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Giản Trang, vung tay vỗ bàn, hắng giọng nổi giận nói: “Hừ, cô đúng là đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, đã có chồng lại còn muốn quyến rũ ông xã của tôi! Chồng tôi là của tôi, cô không cần có ý gì với anh ấy! Cũng không chịu nhìn lại bản thân xem, cô xứng với chồng tôi ư? Nếu cô đói khát như vậy có thể tìm trai bao, phụ nữ các người chính là ghê tởm như vậy, không có đàn ông nào chịu nhìn cô, cả ngày suy nghĩ đen tối, đúng là trời sinh để tiện!”

“.....!” Giản Trang nhất thời kinh sợ, trong nháy mắt nụ cười dối trá trên mặt liền cứng ngắc.

Em gái nó! Tên khốn này đang chửi ai đấy!

Giản Trang vụt một cái từ trên ghế nhảy xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng người lập tức cao hơn nửa cái đầu so với “người đẹp”, “Tiểu tử cậu nói chuyện để người khác tôn trọng chút! Còn anh nữa...” nói đến đây, Giản Trang bước đến bên người Nguyễn Bắc Thần, một tay nắm lấy cổ áo hân, nhanh như chớp kéo đến trước mặt mình, hung hăng cảnh cáo bên tai hân, “Nguyễn Bắc Thần, anh làm cái trò gì vậy! Muốn đóng phim dài tập à, hay là trước khi ra khỏi cửa quên không uống thuốc! Tôi không trêu chọc anh, sao mỗi lần gặp đều muốn chơi tôi một lần thế?”

“Cô muốn chiếm tiện nghi của tôi?” Nguyễn Bắc Thần bị Giản Trang kéo cổ áo, cả cơ thể cũng bị chú xuống nhưng trên mặt vẫn mỉm cười lại quanh quẩn ba phần biếng nhác.

“Tôi chiếm tiện nghi của anh?” Giản Trang sắp bị hân làm cho tức đến nổ tung.

Lúc nào thì cô coi trọng hân? Nhìn thấy hân thì đã muốn chạy, nào còn dám quyến rũ chứ?

Nguyễn Bắc Thần là có ý tạo tin đồn, khiến tên gay này ghen tỵ đến gây chuyện với mình!

Giản Trang không thể nhịn được nữa, cười lạnh một tiếng, níu cổ áo Nguyễn Bắc Thần, găm nhẹ bên tai hân: “Anh xong chưa?”

“Tôi rất vui mừng.” Nụ cười trên mặt Nguyễn Bắc Thần càng sâu hơn, môi mông nhếch lên cười bí hiểm, ba phần xảo trá xen lẫn một phần tà khí, cơ thể sát lại, ghé vào bên tai Giản Trang, giọng êm ái nói: “Ngu ngốc, này, chẳng qua mới chỉ là bắt đầu thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hành hung giết người

Lời Nguyễn Bắc Thần nói, hòa nhã nhưng lộ ra quỷ dị, nghe lại cực kỳ đáng sợ, khiến cho thân thể Giản Trang đang tức giận cũng phải run nhẹ lên, giống như bị điện giật vội buông lỏng cổ áo trong tay, nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Những lời này của hân là có ý gì? Trái tim Giản Trang co lại một cái, không hiểu tại sao hân lại nói như vậy.

“Cô đúng là đê tiện không biết xấu hổ!”

Trong lúc Giản Trang đầy một bụng nghi vấn, đang muốn mở miệng hỏi thăm thì “người đẹp” tóc dài đứng bên cạnh toàn thân giận đến phát run đột nhiên gào lên như quỷ, vung tay nhào tới Giản Trang!

“Cô làm gì đấy?” Giản Trang theo bản năng liền trốn, chạy vòng vòng quanh cái bàn tròn, cách cái bàn cảnh cáo, “Cô đừng có mà làm loạn, tôi sẽ báo cảnh sát đấy! Tôi đã nói với cô rồi, những lời Nguyễn Bắc Thần nói đều là nói dối, anh ta gạt cô thôi, tôi không có quyền rũ hắn!”

“Cô nói láo!” “Người đẹp” căm tức nhìn Giản Trang, vừa mắng vừa chửi, phấn trắng đầy mặt cũng không che được gân xanh nổi lên, thần sắc hung tàn điên cuồng hét lên, “Tôi là người chồng tôi yêu nhất, anh ấy sẽ không lừa tôi! Rõ ràng là cô quyến rũ anh ấy, phụ nữ các cô đều không tốt! Mẹ kiếp, cô còn dám nói là không quyến rũ, cho rằng mắt tôi mù à? Tận mắt tôi trông thấy cô lúi lúi kéo kéo chồng tôi, còn thì thầm bên lỗ tai anh ấy, nếu như không có tôi ở đây, phải chăng cô còn định làm tới nữa?! Đã có chồng còn lăng lơ trăng hoa, cái động trên người cô muốn bị chen vào đến thế sao!”

“.....” Lửa giận đang từ từ hạ xuống của Giản Trang nhất thời tăng vọt, cũng không quản khí chất gì nữa, giận không thể kìm nén chỉ vào mặt tên gay mắng to: “Con mẹ nó trong miệng cô ăn c** à? Sao lại nói chuyện khó nghe như vậy?”

Lúc này, xung quanh quầy bar đã có không ít người nhìn bọn họ. Âm thanh cãi vã vang dội khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy, tất cả rói rít ghé mắt nhìn mấy người Giản Trang.

Ngược lại Nguyễn Bắc Thần rất là nhàn nhã đứng ở một bên, một tay để trước ngực một tay khác vuốt cằm, ngón tay mượt mà vuốt ve nhẹ nhẹ tí mĩ, rất hứng thú nhìn Giản Trang, không cảm thấy lúng túng chút nào.

Mà cái vị gay già gái kia thì cũng không cần cái gì gọi là mặt mũi, hất tóc già đang đang đưa trước ngực, đem ngực già đẩy lên phía trước, không chịu yếu thế hất cằm mắng trả, “Đê tiện, tôi không chỉ mắng cô, con mẹ nó tôi còn phải đánh cô nữa! Dám quyến rũ chồng tôi, phải đánh chết loại người lăng lơ không biết xấu hổ như cô!” Mắng xong, không đợi tiếng nói dứt hẳn tên gay đã vươn tay cầm chai rượu đỏ trên bàn, hung ác đập xuống đầu Giản Trang!

Phanh _____

Một tiếng vỡ vụn thanh thủy đột nhiên vang lên, quầy bar đang yên tĩnh nên tiếng vang cực kì rõ ràng.

Trực tiếp khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Mọi người đều nhìn Giản Trang, vô số ánh mắt tập trung trên người cô.

Va chạm kịch liệt khiến bình rượu vỡ đôi, một phần còn nằm trong tay tên gay, tạo thành vũ khí sắc bén có thể khiến người khác bị thương. Phần còn lại của chai rượu bị vỡ tan tành, rơi là tã trên cái bàn tròn.

Rượu đỏ tung tóe như trời mưa, nhuộm đỏ quần áo của cả hai người.

Thân thể Giản Trang đang run rẩy, trái tim trong lồng ngực kinh hoàng đập kịch liệt, nhìn mảnh kính vỡ trên bàn, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Mới vừa rồi, vào lúc chai rượu sẽ nện trên trán Giản Trang, cô theo bản năng lui về sau, bàn tay sờ soạng trên bàn thấy cái mâm đựng trái cây, mắt thấy sắp đập vào đầu mình, cô không hề nghĩ ngợi chắn cái mâm trước trán mình.

Nếu không phải do cô nhanh tay thì có lẽ hiện tại đã nằm trên đất....

Nguyễn Bắc Thần đang đứng bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn tên gay già gái.

“Con mẹ nó cô đúng là đồ điên!” Giản Trang gầm với tên gay một câu, ‘loảng xoảng’ một tiếng, cầm cái mâm nện vào mặt hắn.

Sau đó, không đợi tên gay với Nguyễn Bắc Thần kịp phản ứng, Giản Trang đã lẩn vào đám người trong đại sảnh, nhanh chóng rời đi.

Sau khi đi ra, Giản Trang mới phát hiện do đi quá vội nên quên cầm theo ví da. Hiện tại túi của cô vẫn còn để ở ghế ngồi của quầy bar.

Tên gay đó và Nguyễn Bắc Thần vẫn còn ở bên trong, Giản Trang thực sự không muốn nhìn thấy hai người kia nữa.

Chỉ là bên trong túi xách vẫn còn những đồ dùng vật hàng ngày và thẻ nhân viên mà thôi, cũng không phải là đồ quan trọng gì.

Coi như mất đi.

Giản Trang không dừng lại lâu, giờ chân di chuyển theo đường phố tiếp tục đi về phía trước.

Được vài bước, Giản Trang liền phát hiện mình đi nhầm đường. Phía trước không phải là đường lớn rộng rãi ra trung tâm mua sắm mà là một ngõ hẻm nhỏ u ám rộng chưa đến ba mét.

Đây không phải cửa chính vào rạp chiếu phim tối, vậy chỗ này là chỗ nào? Chẳng lẽ là cửa phụ của rạp?

Giản Trang nhìn khung cảnh xung quanh một lát.

Vì đèn đường trong ngõ đã sớm bị đập hỏng, chỉ còn thừa lại hai ngọn đèn yếu ớt khiến cho cái ngõ hẻm này nhìn qua chỉ thấy một màu đen kéo dài lê thê không thể nào nhìn đến điểm cuối, cũng không biết sẽ dẫn ra nơi nào.

Cửa chính của hộp đêm xa hoa trụy lạc, ánh sáng chớp lóe, thật là tung bừng náo nhiệt. Thế nào mà đi ra khỏi cửa lại là một mảnh đen như mực, âm trầm tĩnh mịch, quả thực cứ như là một thế giới khác vậy.

Giản Trang do dự một chút, đi sâu vào ngõ hẻm.

Mấy phút sau, Giản Trang đi được hơn nửa đường, trước mắt đèn đường sáng trưng đã có thể nhìn thấy đường lớn.

Giản Trang nhẹ nhõm hít sâu, chuẩn bị hăng hái đi tới, mới vừa nhấc chân chợt nghe thấy từ bên kia hẻm truyền tới một tiếng “bùm”.

Giống như là tiếng vật nặng rơi trên mặt đất.

Cơ thể Giản Trang khựng lại, cho rằng mình nghe nhầm, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên kia hẻm.

Vậy mà... một lúc lâu sau, cũng không thấy vang lên âm thanh gì nữa.

Chẳng lẽ mình nghe nhầm? Giản Trang nghi ngờ sờ sờ vành tai, nhấc chân đi tiếp.

Đông _____

Lại có âm thanh phát ra, so với vừa nãy còn lớn hơn!

Lần này, Giản Trang có thể khẳng định không phải mình nghe nhầm, bên kia hẻm hình như có người.

Là ai mà hơn chín giờ tối còn xuất hiện ở nơi vắng vẻ thế này? Bọn họ đang làm gì vậy?

Giản Trang rón rén đi tới vài bước, âm thanh phía trước cũng rõ ràng hơn nhiều.

Sau khi đi gần mười mét, Giản Trang thấy được dưới đèn đường dằng dặc mấy người đàn ông tạo thành một nửa hình tròn đang cúi đầu nhìn thứ gì trên đất.

Giản Trang cẩn thận nép người sau thân một chiếc đèn đường đã hỏng, len lén nhìn mấy người kia, thì ra những người đó quây thành nửa vòng tròn là vì trên đất có một người đàn ông đang quỳ.

“Mấy người kia là do tên tiểu tử nhà họ Lôi giới thiệu đúng không?”

Đột nhiên vang lên một giọng nói thô lỗ, ác liệt tra hỏi. Giản Trang thấy một người đàn ông vóc dáng cao nhất trong số đó đập người đang quỳ trên đất một cái.

“Tiểu ca, em cũng chỉ là kiếm miếng ăn thôi... Hơn nữa, những người kia cũng không còn ở địa bàn chúng ta nữa. Cho nên em mới...”

“Mẹ nó bây giờ mày là tay sai cho nhà họ Lôi đúng không?” Người đàn ông đập một phát, mắng: “Mày là loại ăn cây táo rào cây sung, nếu không có nhà họ Tô, mày có được ngày hôm nay không? Là nhà họ Tô cho mày miếng ăn, chứ không phải nhà họ Lôi! Mày lại dám ăn cơm nhà họ Tô làm việc cho nhà họ Lôi, con mẹ nó mày muốn chết phải không?”

“Tiểu ca, em sai rồi... Anh tha thứ cho em lần này đi, lúc đó do em túng quẫn quá, em xin hứa lần sau em không dám nữa!” Hai tay người đàn ông quỳ trên đất ôm lấy chân người đàn ông cầm đầu, khẩn thiết van xin, trong giọng nói rõ ràng thấy sự run rẩy.

“Tiểu ca _____” người đàn ông đứng bên cạnh chợt mở miệng, lạnh lùng nói: “Nhà họ Tô đã nói muốn nghiêm trị chuyện này, loại cặn bã phản bội, không thể giữ!”

“Không... Xin đừng! Em sai rồi, em thực sự biết sai rồi, anh biết mà Tiểu ca, em không có phản bội, em thực sự không có!” Người đàn ông quỳ trên mặt đất lập tức lớn tiếng cầu xin, dập đầu thùng thùng trên đất.

“Mẹ mày chứ! Cút ngay cho bố mày!” Người đàn ông cầm đầu đập một phát, rồi giơ tay, “Lôi nó ra, kéo xuống xử lý nhanh đi.”

Sau đó, Giản Trang nhìn thấy có người lấy ra một thanh thép dài như gậy bóng chày đặt vào tay người đàn ông cầm đầu. Mấy người còn lại kiểm chế người đàn ông quỳ trên đất, giắt lên tay chân của hắn, cứng rắn cố định một người đàn ông to lớn.

Người đàn ông cầm thanh thép từ từ đi tới phía trên tên nằm trên đất.

Người đàn ông bị giữ ở trên mặt đất cứ như mèo gặp nước, thân thể điên cuồng giãy dụa, hét lên như tiếng lợn bị giết kêu, “Đừng, van cầu anh đừng làm thế, xin cho em đường sống, em biết em sai rồi, xin anh, em xin anh! Đừng tới đây, có ai không.....cứu mạng với...”

“Phanh_____”

Gậy bóng chày gào thét trong gió, đập mạnh vào gáy người nọ, phát ra âm thanh trầm đục. Cùng lúc gần như còn nghe thấy tiếng xương sọ nứt vỡ...

Tiếng kêu thảm thiết của hân chợt ngừng, bị một gậy làm cho ngừng hẳn.

Ngõ hẻm trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Giết người.

Bọn họ giết người!

Một đám xã hội đen đang hành hung giết người!

Giản Trang đứng tại chỗ, máu trong cơ thể nháy mắt đông lại, cả người như rơi vào hầm băng. Bắp thịt trên người căng cứng, thân thể hoàn toàn cứng ngắc, đại não mất đi khả năng khống chế cơ thể, chỉ có thể dựa vào thân cột đèn trên đường.

Thoáng cái, chân Giản Trang mềm nhũn ngã xuống đất, âm thanh đầu gối đập xuống đất trong ngõ hẻm yên tĩnh lại cực kỳ vang dội.

“Có người phát hiện.”

“Nhà họ Tô nói, chuyện tối nay không thể bị người ngoài phát hiện. Một cũng là giết, hai cũng là giết, dứt khoát.... giết luôn thôi.”

Bên kia hẻm lập tức truyền đến tiếng đối thoại của mấy người đàn ông, đồng thời tiếng bước chân lại gần cũng vang lên, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, giống như từ thần từ địa ngục bước ra, từng bước đoạt mạng đi tới chỗ Giản Trang...

Bạn đang đọc truyện *Quân Chinh Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tô gia

Thảm! Bị phát hiện rồi.

Tâm Giản Trang cũng bị níu chặt treo lơ lửng, sống lưng cứng ngắc dính sát vào vách tường, cô nhìn thấy trên mặt đất, mấy cái bóng đen kèm theo tiếng bước chân đang tiến gần tới chỗ mình, gương mặt bị dọa sợ trắng nhợt như tuyết, cơ mặt cũng cứng đờ.

Cô chỉ đi tới hẻm nhỏ sau rạp chiếu phim thôi mà, thế nào cũng không nghĩ tới sẽ thấy một vụ giết người, thậm chí còn gặp phải họa sát thân.

Hôm nay cô bị sao Thái Tuế chiếu à? Thật đúng là xui xẻo.

Mấy người đàn ông kia không nhanh không chậm, nhưng rất nhanh, khoảng cách mười mét đã giảm còn vài mét.

Dưới ánh sáng đèn đường, mấy cái bóng của bọn hân như có sinh mệnh, dữ tợn bò sát đến bên chân Giản Trang. Rất nhanh, mấy người kia đã sắp tới.

Cơ thể Giản Trang cứng đờ vài giây, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói do móng tay đâm vào thịt, lý trí mới nhanh chóng trở lại. Cô bắt đầu lục lọi tất cả túi áo trên người, tìm kiếm vật sắc nhọn có thể dùng để phòng vệ.

Nếu như có một ngày gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, cho dù trên người không mang theo đồ phòng thân, nhưng chỉ cần một cái chìa khóa mở cửa cũng có thể cứu vớt bạn một lần.

Chiếc chìa khóa chắc chắn, mặc dù không phải là vũ khí lợi hại nhưng nếu dùng để tấn công mắt đối phương, lực sát thương không thể xem thường.

Đang sờ soạng tìm chìa khóa, một tay khác Giản Trang che trên đỉnh đầu, bắt đầu làm rối mái tóc dài của mình, khiến mái tóc thẳng thành cái đầu rối bù trong nháy mắt, sau đó móc ra cái chìa khóa, cả người núp ở góc tường, đầu lệch đi dựa vào thân đèn, một tay khác gãi gãi cổ, mắt híp lại, dùng âm thanh nhỏ bé, lầm bầm nói cái gì đó.

“Cô là ai?”

Mấy người đàn ông kia lớn giọng, sau khi đi vào nhìn, bước chân mọi người cũng dừng lại.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc quần áo rộng thùng thình, tóc tai hỗn loạn, chổng vó vùi ở góc tường, mắt lơ đãng say mông lung dựa lưng vào đèn đường, đôi môi đóng đóng mở mở, lăm bằm lăm bằm, nhưng vì âm thanh quá nhỏ nên không thể nghe rõ cô nói gì. Nhưng nhờ ánh sáng đèn đường, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, màu trắng của nước bọt ở miệng người phụ nữ, nước bọt từ khóe miệng chảy xuống đến cằm...

Mẹ kiếp nhà nó! Tiểu ca cầm đầu chán ghét mím mím môi, bước từng bước lại gần người phụ nữ, hắng giọng hỏi: “Này, cô làm gì ở đây?”

“Bã đậu lau chùi đen rồi, này phải uống không đen. . .” Người phụ nữ trên mặt đất giật giật cổ, bẹp miệng hàm hồ lẩm bầm một câu.

“Cái gì?” Lời người phụ nữ nói, một chữ Tiểu ca cũng không hiểu, lại lớn giọng hơn một chút hỏi: “Này này này, cô nói cái gì vậy? Tôi hỏi cô ở đây làm gì? Vừa rồi cô nhìn thấy gì?”

“Này hai chân gỗ lớn!” Người phụ nữ vui ở góc tường giơ tay lên, ngón trỏ ngoáy ngoáy lỗ tai, nửa cúi đầu nửa lạng lẽ quét mắt nhìn người đàn ông trước mặt, miệng chảy đầy nước bọt nhếch lên, cười tươi, “Anh em. . . Cùng chị đây uống một chén không?”

“Tôi hỏi vừa rồi cô nhìn thấy cái gì?” Tiểu ca hết kiên nhẫn, cúi người xuống hét lớn với người phụ nữ, “Con mẹ nó cô điếc à?”

Một người ngồi xổm xuống, mùi rượu nồng đậm mãnh liệt đập vào mặt, chui vào lỗ mũi, thiếu chút nữa khiến người đàn ông này chảy nước mắt: “Thật là con mẹ nó chứ, uống bao nhiêu rượu vậy? Nói thì không có câu nào hiểu được, mẹ nó đúng là ma men.”

“Tiểu ca, người đàn bà này cũng đã say đến như vậy rồi. . . .” Người đàn ông đứng bên cạnh nói, chợt có người mở miệng, “Chắc chắn cô ta không nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, nếu không đã sớm bị dọa đến tiểu ra quần. Nếu không, chúng ta dọn dẹp xung quanh một chút, đi thôi.”

“Đi? Vậy người đàn bà say kia thì thế nào?”

“Cô ta là phụ nữ, đã thành bộ dạng này. Người uống say cơ bản sẽ không nhớ lúc mình say rượu trải qua chuyện gì, tôi nghĩ là kệ cô ta ở đây thôi.”

“Đúng là, nếu giết luôn cùng một lúc, thì thể khó xử lý khó vô cùng. Hai người ché, đủ để bận rộn cả đêm. Thôi mặc kệ cô ta đi.” Bên cạnh cũng có người phụ họa theo. Mấy người vừa nhìn người phụ nữ làm ồ trên mặt đất, dung mạo cũng không tệ, lòng cảnh giác lập tức giảm đi không ít, cộng thêm xử lý thì thể tốn rất nhiều thời gian, từ dọn dẹp hiện trường ám sát, đến vận chuyển thi thể đến kho hàng bầm thây, sau đó xử lý chứng cứ sau khi vứt xác, mỗi bước đều phiền toái, bọn họ thực sự là lười dọn dẹp thêm một cỗ thi thể.

“...” Tiểu ca hình như cũng suy nghĩ, nhìn người phụ nữ say cười khúc khích ha ha một lúc, sau đó nói, “Không được. Nếu là cùng một chuyện, thì bỏ qua đi, anh cũng lười phí sức. Nhưng chuyện lần này không giống, có liên quan đến chính phủ một chút. . . Tô gia nói, muốn chôn vùi mọi chuyện xuống, không thể lộ ra chút tin tức nào. Ngộ nhớ người đàn bà này sau khi tỉnh rượu, nhớ ra đi báo án, chuyện sẽ lớn hơn. . . Xử lý luôn cho xong đi.”

Dứt lời, không quay đầu lại tay đưa ra sau lưng, ý bảo lấy gậy ra.

Mấy người sau lưng cúi đầu, đưa gậy tới.

Người đàn ông nhận lấy gậy bóng chày nặng trĩu, cân nhắc sức nặng trên tay, lăm bầm giải thích với người phụ nữ trên đất: “Oan có đầu nợ có chủ, chuyện này chỉ có thể trách cô xui xẻo. Chết rồi cũng đừng tới tìm tôi gây phiền toái.” Nói xong, nhấc tay nâng gậy bóng chày lên, định đánh vào đầu Giản Trang.

Lúc gậy đến gần, sắp nện vào đầu người phụ nữ nằm trên đất, ánh mắt rã rời của người phụ nữ đột nhiên trọn to, như tia chớp nhảy lên, né tránh gậy thép, tấn công người đàn ông, tay phải nâng lên hung hăng đâm mắt phải của đối phương.

“Khốn khiếp!” Nhiều năm làm thủ lĩnh đã luyện cho người đàn ông bản lĩnh miễn cảm, thời điểm quả đấm sắp nện vào mắt thì nhanh chóng nghiêng đầu tránh ra chỗ yếu hại hai mắt, nhưng lại bị chìa khóa kim loại trong tay Giản Trang quẹt làm mí mắt bị thương, gằm nhẹ vì đau.

Giản Trang tấn công dùng mười phần sức lực, căn bản là dùng hết sức lực bản thân, cho dù không chọc mù mắt phải người đàn ông nhưng cũng khiến đuôi mắt hấn bị cắt vết sâu, da thịt bên ngoài cuộn lại, máu đỏ tươi theo vết thương chảy xuống, nhiễm đỏ nửa khuôn mặt người đàn ông.

“Mẹ kiếp. . . Ông thao mẹ của m****!” Người đàn ông bị thương ở mắt, giận không thể kiềm chế được cầm gậy lên muốn đánh Giản Trang.

Mới vừa rồi Giản Trang dùng thân thể mảnh khảnh, như thiêu thân lao đầu vào lửa dòn sức đánh một trận đã dùng hết sức lực, lần này mắt thấy cây gậy sắp nện vào đầu mình, chỉ biết né tránh, vội vàng lui về sau, không cẩn thận ngã quỵ, “đông” một tiếng ngã ngồi trên đất, chỉ có thể tro mắt nhìn cây gậy đang hung hãn đập tới.

“Dừng tay!”

Đang lúc gậy bóng chày sẽ đập xuống người Giản Trang, đầu hém bên kia chợt vang lên tiếng quát lạnh lùng. Âm thanh truyền tới mặc dù ngắn gọn nhưng lại cường thế, tràn đầy sự ra lệnh.

Mà sau khi âm thanh vang lên, gậy bóng chày hung hãn thế mà dừng lại thật, như là kỷ tích chỉ cách Giản Trang nửa mét.

Sau đó, người cầm gậy bóng chày lập tức thu gậy, cả đám đàn ông cùng xoay người, cung kính hô với ngõ hẻm đen kịt: “Tô gia khỏe!”

Bên kia, trong ngõ hẻm ánh sáng hết sức mờ mờ. Giản Trang men theo chỗ phát ra âm thanh nhìn sang, lại chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ trong bóng tối thăm thẳm, người nọ biến mất trong bóng tối, hình dáng cơ thể dưới ánh sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, Giản Trang nhìn kỹ hồi lâu mới có thể thấy loáng thoáng bóng dáng thon dài mảnh mẽ rần rờ của người nọ.

Trong yên tĩnh, từ trong bóng tối lần nữa vang lên âm thanh lạnh lẽo mà cường thế kia, người nọ trầm giọng nói, không vui lạnh lùng nói: “Mẹ nó lần hết ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cô từng gặp người đàn ông này sao?

Người trong bóng tối, hình như là đang lạnh lùng nhìn tình huống bên này.

Lời nói của hắn đúng là có thể so sánh với thánh chỉ, mấy người đàn ông kia khi nghe đến câu này, đều rớt rít như đứa trẻ làm sai, yên lặng đi vào ngõ hẻm u ám kia.

Đó chính là Tô gia? Lời của hắn cứ như vậy có tác dụng. Giản Trang từ từ bám vào đèn đường, bò dậy từ dưới đất, nhìn về phía ngõ hẻm mờ tối. Thật sự không nghĩ đến, nguy hiểm ở trước mắt, Tô gia trong truyền thuyết lại xuất hiện, hơn nữa còn gắn tên Tiểu ca lại. Vừa rồi lúc cây gậy vung mạnh xuống, hô hấp cũng dừng lại, cô liền cho rằng mình chết chắc.

Không ngờ, Tô gia xuất hiện, từ cục lại có thể thay đổi. Người ta chỉ cần một câu nói, đã nhặt về giúp Giản Trang cái mạng này.

Giản Trang không khỏi tò mò, rốt cuộc cái người Tô gia này là người như thế nào? Dù là xã hội đen, dám trắng trợn giết người của bang phái như vậy, cũng không có mấy ai làm được.

Sâu trong ngõ hẻm, mấy người đàn ông kia đi đến bên cạnh Tô gia, nghe thấy âm thanh Tiểu ca đầy khiêm nhường, cung kính: “Tô gia, tiểu tử kia chúng tôi đã xử lý xong. Nhưng mà... Tô gia, bởi vì đây là địa bàn của chúng ta, ra vào trong hẻm đều là người mình, trên địa bàn của chính mình nên mấy anh em cũng khinh suất, để cho một người đàn bà chạy tới đây, nhìn thấy cảnh “làm việc” vừa rồi.”

“Ừ. Tôi biết rồi.” Người được gọi là Tô gia giọng mũi khê hừ, giọng nói trẻ tuổi hết sức mát lạnh, sạch sẽ lại thanh thúy dễ nghe, như nước suối trong suốt chậm rãi chảy qua.

“VẬY... người đàn bà kia nên làm thế nào giờ?” Tiểu ca khó khăn giương mắt, nhìn Giản Trang tóc tai bù xù bên kia một cái.

Vậy mà, đáp lại Tiểu ca là một hồi yên lặng.

Tô gia đó, cũng không vội vã mở miệng trả lời.

Tựa như sương mù trong bóng tối, thân hình hắn chợt nhẹ nhàng giật mình.

Sau đó, liền nghe thấy một tiếng “lộc cộc” của tiếng bước chân ở đầu hẻm vang lên. Bởi vì trong ngõ hẻm bây giờ rất yên tĩnh, tiếng bước chân bất thành linh vang lên giống như là ném cục đá vào mặt nước yên ả, dâng lên tầng tầng rung động. Trong ngõ hẻm âm u, quanh quẩn tiếng bước chân của người nọ.

Lúc Giản Trang ngã xuống đã bị thương sống lưng, cô nghiêng người dựa vào đèn đường, miễn cưỡng nâng người lên, tròn to mắt nhìn người biến mất trong bóng đêm.

Sau tiếng bước chân thứ nhất vang lên, tiếng bước chân thứ hai cũng vang lên sát đó.

Bóng người mờ tối đang đi tới chỗ Giản Trang, thân hình thon dài dưới ánh sáng rõ ràng, đặc biệt nổi bật.

Sau vài giây, vị Tô gia kia đã đứng dưới đèn đường. Ánh sáng vàng rọi vào đỉnh đầu hắn, khiến trên mái tóc nâu nhạt mở ra một vàng sáng, cũng khiến cho sợi tóc hắn càng thêm chói mắt.

Giản Trang ngạc nhiên nháy mắt một cái, tầm mắt khóa chặt trên mặt người đó.

Gương mặt người kia hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Giản Trang___ không hung dữ bí ối như cô tưởng tượng, mà là một gương mặt rất anh tuấn.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây đen dài thẳng, kết tác phối hợp quần áo. Tướng mạo đáng đáp doanh chính, ngũ quan tinh xảo, đẹp nhất trên khuôn mặt hắn phải kể đến sống mũi, sống mũi cao thẳng tuấn tú, ngay cả khuôn mặt không sâu nhưng dựa vào sống mũi cao này, liền khiến khuôn mặt lẫn phong cách của hắn tăng lên. Khiến mặt hắn càng nhìn càng góc cạnh, có hình.

Lông mày chỉnh tề, đuôi hơi héch lên, mắt khẽ khép lại, ánh mắt lạnh lẽo thâm thúy, lạnh nhạt từ trong mắt hắn bắn ra.

Rõ ràng đáy mắt lạnh như băng, nhưng khóe miệng lại quyến rũ, vênh lên một chút như là đang mỉm cười.

Người không biết, nhìn thấy đường cong nhu hòa nơi gò má hấn, còn có thể cho rằng tâm trạng hấn rất tốt.

Tầm mắt Giản Trang quét qua trên người hấn, nhanh chóng quan sát hấn một phen, không ngờ, cái người mà mấy người đàn ông kia tôn xưng “Tô gia”, lại là một người đàn ông trẻ tuổi như vậy. Nhìn bộ dạng hấn, nhiều lắm là hai mươi lăm tuổi.

Chỉ là, mặc dù diện mạo người đàn ông này không tệ, nhưng cô cũng không nhận ra. Tại sao hấn lại tha mình một mạng? Chẳng lẽ... có mục đích khác?

Lúc Giản Trang nghĩ ngợi, Tô gia đứng trước mặt cô chột hể miệng, tiếng nói mát lạnh xen lẫn nghi ngờ, tựa như độc thoại: “Hấn nhận nhầm người có phải không?”

Hấn nói gì cơ? Thần kinh buông lỏng của Giản Trang lại căng thẳng. Cô lặng lẽ nắm chặt chìa khóa dính máu trong tay, mặt không đổi sắc, cố ra vẻ trấn tĩnh nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mắt, trong mắt đầy cảnh giác.

“Phụ nữ lời thối như vậy, cái loại cậu ảm con nhà giàu kia sao có thể biết chứ?” Tô gia lại lẩm bẩm nói nhò một câu, cặp mắt vẫn nhìn chằm chằm mặt Giản Trang, nhưng ánh mắt đã xuyên qua thân thể Giản Trang, nhìn về một nơi không biết tên.

Đến tột cùng là hấn muốn nói gì? Giản Trang cực kỳ đề phòng theo dõi hấn, không hiểu ý tứ của những lời hấn tự nói.

“Thôi... vẫn là cho hấn chút thể diện, chờ cậu ảm thiếu gia kia, tự mình đến nhìn thôi.” Người đàn ông lẩm bẩm lâu bầu nói xong, khoe môi lại nhếch lên, hơn nữa còn vỗ tay một cái, phòng chừng tâm trạng rất tốt.

“.....”

Giản Trang kinh ngạc nhìn hấn, Tô gia này cảm xúc thay đổi nhanh thật, mới nãy còn giận dữ như vậy, chớp mắt đã thân thiện như hàng xóm láng giềng.

Mà cái người Tô gia đó, sau khi lẩm bẩm lâu bầu nói xong, thực sự là đứng trước mặt Giản Trang không nhúc nhích, hai tay đút túi quần, nghiêng đầu nhìn bên kia con hẻm tối tăm, giống như đang đợi người.

Địch không động, mình không động. Chưa rõ ràng tình huống trước mắt, Giản Trang cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cứ duy trì tư thế như cũ, dựa vào đèn đường, tầm mắt vẫn đặt trên người đàn ông trước mặt.

Hai người, cứ mặt đối mặt như vậy, ai cũng không mở lời.

Chỉ chốc lát, ngõ hẻm u ám lần nữa vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nhỏ mà dồn dập, giữa các bước như không có khoảng cách, người tới hình như rất vội vàng.

Rất nhanh, Giản Trang liền nhìn thấy từ trong bóng tối u ám, có một người thiếu niên đang chạy tới, thiếu niên kia cao hơn một cái đầu so với Tô gia, cơ thể to lớn, bả vai vững chắc, vai lồng thất lưng nhỏ, mặc áo T-shirt màu xanh nước biển, mái tóc vàng ngắn. Khiến người khác chú ý nhất là, gương mặt người thiếu niên kia trắng nõn như bạch ngọc, ánh sáng vàng nhạt chiếu tới mặt hấn, so với da thịt trắng như sữa tạo thành sự khác biệt rõ ràng.

Da hấn rất trắng, nhưng lại là loại trắng vô cùng đặc biệt. Không phải kiểu trắng nhợt như tuyết, cũng không phải kiểu trắng vì bệnh tật, mà là kiểu trắng như người Âu Mỹ. Khuôn mặt hấn tuyệt đối cân xứng, lông mày nhếch lên, xương gò má cao, cộng thêm sống mũi cao ngất, khiến cho gương mặt góc cạnh của hấn như được thợ thủ công điêu khắc khéo léo mà ra.

So với tướng mạo của Tô gia, nói người này đẹp trai thật không quá chút nào. Cơ thể hấn cộng thêm gương mặt, có thể nói là hoàn mỹ, cộng thêm khí chất của đàn ông Âu Mỹ lại càng có sức quyến rũ của phái nam.

Đây cũng là xã hội đen ư? Đáy mắt Giản Trang hiện lên vẻ kinh ngạc, người này đẹp trai như vậy, cũng có thể đi làm diễn viên điện ảnh được rồi.

Chạy ra khỏi bóng tối người thiếu niên nhìn thấy Giản Trang dựa vào đèn đường, thân thể dừng một chút, cặp mắt như là nhìn thấy báu vật, vui mừng nhìn Giản Trang chằm chằm, tầm mắt khóa chặt tại mặt Giản Trang, con ngươi nâu nhạt từ từ sáng ngời.

Mấy giây sau, hấn tiếp tục chạy tới cạnh Giản Trang: “Này, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi...” vừa chạy còn vừa vẫy tay với Giản Trang.

“.....” Giản Trang nhướng mày, hấn là ai? Biểu hiện thân thiết như vậy, chẳng lẽ nhận nhầm người?

“Em đúng là người phụ nữ luôn khiến anh kinh ngạc.” Thiếu niên chạy vội tới trước mặt Giản Trang, cơ thể to lớn gần như là dựa sát vào người cô, tay trái đặt trên tường, trực tiếp nhốt Giản Trang trước ngực hấn, tay phải chậm rãi nâng lên, cầm lấy một lọn tóc của cô, đặt dưới mũi khê ngửi, liền thấy mùi rượu nồng nặc.

Sau đó, thiếu niên bĩu môi, nhìn Giản Trang nói: “Anh thật sự phục em một chút rồi, tại sao lần nào gặp em, em đều chặt vật như vậy? Mỗi lần đều khiến anh phải ra mặt giải quyết giúp em. Còn nữa...” Hấn đột nhiên dừng lại, âm thanh vui vẻ chợt biến mất, hạ thấp giọng nói, âm trầm nói: “Giản Trang, lần này nếu muốn anh giúp em, tốt nhất em nên giải thích cho anh, tại sao ở Mỹ lại đi mà không từ biệt.”

Giản Trang bị hơi thở thiếu niên Âu Mỹ lớn vồn trong ngực, chân mày nhíu càng sâu hơn, nhìn khuôn mặt thiếu niên, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc _____ người này là ai? Cô từng gặp người đàn ông này sao?

Chương 52: Đỗ Úy muốn ăn cháo lươn

“Anh...biết tôi à?”

Sau khi cân nhắc, Giản Trang hé môi, nhỏ giọng dò xét thử hỏi.

Có một số việc, vẫn nên hỏi rõ trực tiếp thì hơn.

Cô là mượn xác hoàn hồn, không có trí nhớ của Giản Trang thật. Rất nhiều chuyện đều do mẹ Giản Trang kể lại cô mới biết. Nhưng mà, đoạn trí nhớ năm đó Giản Trang chạy trốn sang Mi sống, người nhà họ Giản không một ai biết nên không người nào có thể nói cho cô, lúc mới sang Mi Giản Trang quen biết những ai, làm những chuyện gì.

Nhìn bộ dạng của người thiếu niên thì không phải là người Trung Quốc, màu da đặc trưng của người Âu Mỹ. Vậy rất có thể người này là bạn bè mà Giản Trang đã từng kết giao ở Mi.

“.....Không phải chứ, em không nhớ anh?” Thiếu niên sừng sốt một chút, sau đó kinh ngạc mở to mắt nhìn Giản Trang. “Anh là Đỗ Úy đây, em nhìn mắt của anh đi, em xem, là màu đen xen lẫn màu xám, em không cảm thấy quen thuộc ư? Em từng nói, chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đẹp như vậy! Giản Trang, em rất yêu thích đôi mắt này của anh mà, sao mới có nửa năm không gặp, em đã quên mất anh rồi, còn không nhớ đôi mắt của anh nữa?”

“.....” Giản Trang nghe hắn nói như vậy suýt chút nữa thì phì cười, lần đầu tiên thấy có người giới thiệu bản thân như vậy. Giản Trang theo lời hắn nhìn đôi mắt hắn, mí mắt mỏng manh, lông mi lơ thơ, chính xác là một đôi mắt đen phớt xanh da trời, con ngươi đen bóng có hồn, tiếp đó là màu xanh da trời bao quanh làm ranh giới, ngoài cùng là tròng mắt trắng, quả thực là một đôi mắt xinh đẹp nhưng có chút quỷ dị.

Người này là con lai, cha hoặc mẹ nhất định là người Châu Á.

Giản Trang che dấu ý cười trong mắt, nhìn mặt Đỗ Úy, từng chữ từng chữ, thành khẩn nói: “Tôi thừa nhận, đôi mắt của anh rất đẹp, màu sắc con ngươi biến ảo kỳ lạ. Nhưng quả thực tôi không nhớ được. Lúc ở Mi, không phải là tôi không từ mà biệt, tôi bị cha mình cưỡng ép về nước, hơn nữa sau khi về nước, lại gặp tai nạn xe cộ, không may mất trí nhớ. Cho nên, không riêng gì việc không nhớ đôi mắt đẹp của anh, tôi không nhớ bất kì ai. Ngay cả việc tôi đi Mi cũng là mẹ nói cho tôi thì tôi mới biết.”

“Em....”

Sau khi Giản Trang dứt lời, một lúc sau, bản mặt giật mình ngờ ngạc của Đỗ Úy mới có phản ứng, động động mắt, lông mi mỏng manh vẽ lên không trung tạo thành một đường cong. Tròng mắt chuyển động từng chút từng chút, chống lại đôi mắt Giản Trang, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Em nói là..... Có thật không? Em mất trí nhớ?”

“Tôi biết ngay anh không tin.” Giản Trang nhếch môi, nhàn nhạt mỉm cười, “Mặc dù chuyện mất trí nhớ này, nghe tương đối giống tình tiết trong phim nhưng đây là sự thật. Tôi thật sự không nhớ anh.”

Nhìn trên mặt Giản Trang tràn ra nụ cười ấm áp, Đỗ Úy nhìn trong chốc lát.

Sau đó, hắn đột nhiên vỗ vào vai Giản Trang, gương mặt trắng sữa như một tấm mặt nạ, bỗng nhiên vô cùng vui vẻ nhếch mép, sáng khoái cười lớn: “Ha ha ha, thật tốt quá, em mất trí nhớ! Bằng không, cái người Giản Trang chết dẫm kia mà nhìn thấy anh thì đã mang những chuyện kia ra cười nhạo anh rồi. Ừ, kết quả này vô cùng tốt, không tệ, em hãy tiếp tục mất trí nhớ, cố gắng lên, anh rất xem trọng em!”

Mỉm cười trên mặt Giản Trang bị xóa sạch, trái tim lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng hạ xuống, tròng lòng nói thầm: Cuối cùng cũng giải thích rồi, còn lo lắng hắn sẽ dây dưa. Nhưng mà, nghe ý tứ của hắn thì trước kia cuộc sống của Giản Trang ở Mi cũng gặp không ít phiền phức, đều do hắn ra mặt giúp đỡ giải quyết. Vậy, quan hệ của hắn và Giản Trang rốt cuộc là như thế nào? Người yêu chăng? Hình như không phải....

*

Sau một tiếng, Giản Trang không thể không lẩm nhẩm trong lòng: thần ơi, con xin rút lại câu nói kia, Đỗ Úy này quả thật rất khó đối phó.

Căn cứ vào cuộc đối thoại, chính xác Đỗ Úy là anh em tốt với Giản Trang lúc ở Mi. Không sai, quan hệ của hai người giống như là anh em tốt, so với bạn bè thì thân thiết hơn nhưng cũng không phải là người yêu.

Đỗ Úy sau khi biết cô bị mất trí nhớ, lần nữa giới thiệu bản thân. Giản Trang mới biết, khó trách tiểu tử này có thể nói chuyện ở trước mặt Tô gia, bởi vì hắn là quý công tử của gia tộc Mafia lớn nhất nước Mi. Hắn nói một câu “người mình”, Tô gia liền bỏ qua chuyện này.

Mấy người chuẩn bị xử lí thi thể trên đất kia, đi ngang qua người Giản Trang, trong đó Tiểu ca bị Giản Trang quẹt chìa khóa làm thương mí mắt, che vết thương rướm máu, dùng một loại ánh mắt oán độc, trợn mắt hung ác nhìn Giản Trang một cái.

Chuyện này, may mà Đỗ Úy xuất hiện kịp thời, nếu không cô thật sự sẽ gặp nạn.

Mà Đỗ Úy cũng nói cho cô biết, ngay từ lúc cô cãi nhau với người ta ở quầy rượu tầng một, thì ở tầng hai bữa tiệc các khách quý đang ngồi Đỗ Úy đã chú ý tới cô. Lúc ấy đại sảnh vẫn chưa náo nhiệt, bên dưới tranh cãi quá lớn khiến hắn tò mò, liền bắt gặp bóng dáng của Giản Trang.

Chờ Đỗ Úy xác định là Giản Trang, lúc chuẩn bị xuống tầng một thì cô đã chạy ra khỏi cửa.

Đỗ Úy biết trong hẻm sâu, thuộc hạ của Tô gia đang phụ trách thanh lý phân đồ, vì vậy lập tức chạy đi tìm Tô gia, lúc này Tô gia mới ra tay, cứu Giản Trang.

Nói đến Đỗ Úy, xác thực là một quý công tử xã hội đen không biết khó khăn của nhân dân. Người Mi gốc Hoa, trên người có một phần hai huyết thống người Mi. Là gia tộc Mafia nước Mi, con trai thứ tư “đuy trì gia tộc xã hội đen” đời thứ tám thay cha. Nhưng kỳ thật, hắn đã hai mươi lăm tuổi, bằng tuổi Giản Trang, chỉ vì tóc màu vàng và làn da trắng sữa khiến cho hắn nhìn rất trẻ tuổi, mới nhìn tưởng như là thiếu niên mười tám.

Bởi vì bản thân trước hai mươi lăm tuổi luôn sống ở Los Angeles, lần này sau khi về nước, đặc biệt hoài niệm văn hóa Trung Quốc.

Cho nên, hắn lôi kéo Giản Trang không buông tay, đòi ăn cái gì “cháo lươn”, hơn nữa còn không cho đi khách sạn, muốn đích thân xuống sông bắt lươn, cảm thụ bản sắc dân tộc một chút.

Đêm khuya, ai còn xuống sông bắt lươn với hắn? Giản Trang thấy thời gian không còn sớm, từ chối nói muốn về nhà, nhưng chúa ơi Đỗ Úy thật là khó dây dưa, cười híp mắt uy hiếp Giản Trang: nếu như em không bắt lươn với anh, vậy anh cùng em về nhà em, nhận thức nhà của em một chút, em nói xem có được không?

Nguyễn Hàn Thành không phải là người tốt lành gì, nếu gặp Nguyễn Hàn Thành thì không biết sẽ ồn ào thành cái gì nữa. Hơn nữa, xem ra Đỗ Úy cũng không phải là người xấu, nếu quả thật là người xấu thì đã không cần ra tay cứu mình.

Giản Trang suy nghĩ một chút, nhìn điện thoại di động, mới chín rưỡi tối, cũng không coi là quá muộn, do Đỗ Úy đeo bám dai dẳng, đành gắng gượng đồng ý đi bắt lươn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cái đó có phải rất uy mãnh hay không?

Edit: Song Tử

Hoa Trung* là điển hình của những thành phố miền nam có cảnh sắc non xanh nước biếc.

*Hoa Trung: Bao gồm Hồ Bắc, Hồ Nam ở trung du Trường Giang, Trung Quốc.

Bầu không khí trong thành phố rất trong lành sạch sẽ, trung tâm thành phố cực kỳ náo nhiệt, bên ngoài là các khu vực có thắng cảnh thiên nhiên. Vùng ngoại ô thành phố được bao quang bởi các dãy núi, có một số ngọn núi cao từ 200~300m liên kết với nhau, dưới chân núi có một con sông nhỏ trong vắt quanh co. Trong đó có một gò núi vô cùng nhỏ nằm trên đỉnh núi là một nguồn suối cực kỳ nổi tiếng.

Vào nửa đêm bầu trời giống như một lớp màn, sao lốm đốm đầy trời, phía đông là một mặt trăng hình lưỡi liềm sáng ngời treo giữa không trung, trăng sáng nhô cao, hiện ra các ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Ánh trăng ngưng tụ sáng ngời, ánh sáng màu bạc rơi xuống lơ lửng, chiếu sáng thâm thực vật dưới chân núi.

Nhờ ánh trăng nên có thể thấy dòng suối đang chảy dưới chân núi, ánh trăng bạc chiếu trên mặt nước mênh mông lấp lánh rực rỡ.

Không có những âm thanh hối hả nhộn nhịp của thành phố, không có tiếng bánh xe chuyển động, dưới chân núi cực kỳ yên tĩnh.

Trong yên tĩnh, cũng không thiếu tiếng nước chảy róc rách của dòng suối cùng với tiếng vỗ cánh phát ra âm thanh vui vẻ của châu chấu.

Một bóng người cao gầy ở trong bụi cỏ tìm được thứ gì đó, hưng phấn xoay người rống to: "Tôi tìm được một ao nhỏ có nước bùn á!"

"Anh không được kêu!"

Tiếp theo phía sau vang lên âm thanh trầm thấp bất đắc dĩ của Giản Trang.

Giản Trang đi ở phía sau cẩn thận bước, nhỏ giọng cảnh cáo Đỗ Ủy Nhiên ở trước mặt đang hưng phấn không thôi: "Lươn sống và ẩn náu ở trong nước bùn anh lại chạy và la hét như vậy, sẽ khiến lươn ở trong bùn bị dọa sợ, bọn nó sẽ càng chui sâu vào trong bùn hơn, đến lúc đó chúng ta sẽ không bắt được chúng nữa!"

"A, a, tôi không biết, xin lỗi xin lỗi, tôi lập tức cầm miệng." Đỗ Ủy Nhiên đứng trong ao nhỏ sóng nước dập dờn vội vàng che miệng mình lại, nghiêm túc gạt đầu một cái.

"Tìm được ao nước là tốt rồi, tôi làm cái gì anh chỉ cần đi theo giúp một tay là được rồi, không được tự ý hành động." Giản Trang kéo ống quần, nhắm mắt đưa chân, bước lên đám cỏ mềm mại đi đến bên cạnh Đỗ Ủy Nhiên, nghiêng đầu đến gần bên lỗ tai anh ta nhẹ giọng nói.

Cô thực sự phục vị quý công tử này, thân kiều nhục quý, không hề có kinh nghiệm của cuộc sống hoang dã, vì mới mẻ mà chơi đùa rất vui, lời cô và vị Tô gia kia ngồi ô tô đi tới vùng ngoại ô có sông hồ, sau đó vui mừng nhảy cẫng lên chạy đến đồng suối nhỏ bắt lươn.

Người dân sống tại Mi không bao giờ ăn loại cá nước ngọt, bao gồm loài lươn có hình dáng rất giống loài rắn nước rẻ mặt.

Cho nên Đỗ Ủy Nhiên căn bản không biết từ trước đến nay lươn sống ở trong nước có tốc độ rất nhanh, loài lươn này sống trong nước bùn, nằm yên lặn trong nước, ban ngày ẩn náu trong hang đào dưới lớp bùn, vào ban đêm chui ra khỏi hang đi kiếm ăn, hơn nữa chỉ cần có một tiếng động nhỏ cũng sẽ khiến lươn bị sợ hãi trở lại trong hang.

Đỗ Ủy Nhiên từ nhỏ được gia tộc cưng chiều, ở nhà anh ta đứng thứ tư, có ba anh trai đang học tập trong Giáo Hội, anh ta cũng không phải là người thừa kế, cho nên cuộc sống trôi qua hết sức thanh thản, nhiệm vụ chủ yếu chính là "Sống phóng túng", ngay cả những kỹ năng để sinh hoạt hàng ngày một chữ cũng không biết, anh ta cũng không biết đến khó khăn của nhân gian, chứ đừng nói đến loại kỹ năng bắt lươn đặc biệt này.

Bắt lươn đừng nói là đồ tươi thắm, ngay cả mọi người cũng có rất ít người làm được.

Sau khi cha mẹ Giản Trang ly hôn, cô được mẹ gửi nuôi ở nhà ông ngoại, sống ở quê một thời gian đi theo một đám hỗn tiểu tử người trong thôn học được rất nhiều, từ lên cây hái đào, đến sông mò tôm, cổ tay nhỏ bé đã được luyện đến thành thực.

Sau khi lớn lên rời khỏi thôn làng, đi học, lập gia đình, không còn cơ hội được như thế. Không ngờ đã cách nhiều năm như vậy lại có cơ hội được xuống sông mò tôm. Ha ha, có lẽ đây chính là cuộc đời.

Nghĩ tới đây cô không nhịn được khoe miệng hé ra một nụ cười khổ, xoay người đứng dưới ánh trăng, hét lên với người đàn ông đang đứng trong hồ nước phía xa: "Tô gia, làm phiền anh nhanh lên một chút, đến đây cầm lấy lưới và mỗi câu, không nên cách tôi xa như vậy, một mình tôi không giải quyết được."

Dưới ánh trăng, ánh sáng trong trẻo lạnh lẽo in trên thân người nọ đang đứng sau lưng Giản Trang mười mét đùa giỡn với ánh trăng.

Bởi vì cách quá xa, ánh sáng yếu ớt, ánh trăng chiếu vào trên trán anh ta, do sợi tóc bị che mắt tạo thành một vết ở trên mặt, không cách nào nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng lại nghe thấy rất rõ ràng giọng nói làm bầm vô cùng miễn cưỡng của người nọ: "Thực sự là phiền phức chết đi được, tối khuya rồi còn muốn ăn lươn ninh, ăn thì ăn đi, còn mắc bệnh thần kinh giống nhau nhất định phải bắt mình tới nơi này, mấy người thật sự là rảnh rồi không có chuyện gì để làm à." Miệng người nọ không ngừng than thở, kì kèo mè nheo quay sang bên này: "Chính mình muốn ăn lươn ninh, không tự mình đi bắt, lại kéo lão tử qua đây làm người hầu cho mấy người, mẹ kiếp cho rằng tôi sẽ không gây chuyện sao. Nói mấy người không phải bệnh thần kinh, ai tin."

Đỗ Ủy Nhiên đứng ở bên bờ nước nghe thấy sau lưng một tiếng thì thầm bay ra từ trong miệng người kia, nhưng không nghe rõ, lập tức quay đầu qua lớn tiếng hỏi: "Tô Việt Trác, anh nói cái gì đó? Anh cách chúng tôi quá xa, nghe không rõ."

"." Tô Việt Trác bước chân ngừng lại một chút, hít sâu một hơi, mới áp chế cảm tức trong lồng ngực xuống. Anh ta không nhịn được nhìn Đỗ Ủy Nhiên, từ trong kẽ răng nặn ra câu: "Tôi đã nói rõ ràng là đừng làm ở đây——rừng núi này hoang vắng, anh bắt được lươn rồi, lát nữa mang về quán cơm tìm đầu bếp làm canh, bây giờ đã muộn rồi sẽ không phải phiền phức nữa!"

"Không phiền phức." Đỗ Ủy Nhiên không hiểu lên tiếng trả lời, sau đó chỉ chỉ một chỗ đất trống phía trước, nói: "Tại sao anh lại dằn như vậy, nếu làm vậy lại mang đến một hồi lời thôi, cũng đã trễ thế này bắt được lươn đưa đến quán cơm xong vậy tôi cũng đã chết đói rồi. Chúng ta trực tiếp làm ngay tại đây đi!"

Ngay tại đây.

Tô Việt Trác cơ hồ cho là mình nghe lầm, kinh ngạc hỏi ngược lại: "Chú nói cái gì?"

"Làm tại đây. Có vấn đề gì không?" Đỗ Ủy Nhiên cười ha hả người đứng thẳng tắp hai tay chống nạnh hả hê nói: "Anh yên tâm đi, tôi đã sớm chuẩn bị tốt rồi, nồi hầm cách thủy, nước tương, muối bột ngọt gì đó, tôi đã để ở trong túi xách rồi, sau khi bắt lươn làm sạch sẽ là có thể cho vào nồi, anh qua đây giúp một tay là được."

"Chú." con mẹ nó. Tô Việt Trác thiếu chút nữa mắng ra miệng, cũng may sau khi nói ra chữ đầu tiên lập tức im lặng nhin xuống. Ta chửi con mẹ nó chứ, người này suy nghĩ cũng thật chu toàn, ở nơi hoang vu chôn nồi nấu cơm, thế nào, muốn sống một cuộc sống như người nguyên thủy sao? Thật đúng là một tên chết tiệt mắc bệnh thần kinh!

*

Việc bắt lươn này, Đỗ Úy Nhiên căn bản không biết làm. Tô Việt Trác hoàn toàn không tình nguyện, sau khi cầm lấy công cụ, giống như đầu gỗ đứng chôn chân trên bờ chết sống không muốn xuống nước.

Không có biện pháp, Giản Trang không thể làm gì khác hơn là một người nhận hai phần việc, bảo Đỗ Úy Nhiên nhẹ nhàng xuống nước, chôn toàn bộ tám góc lưới đánh cá vào bốn góc của bể nước.

Mức nước ao rất thấp, nước chỉ ngập đến bắp chân.

Vì đề phòng ngộ nỡ, Giản Trang lấy lưới câu gắn với dây câu, trên lưới câu mắc vào một con giun còn sống, sau đó dựa vào ánh trăng, khom người tìm được mười mấy lỗ hang trong nước bùn bên bờ ao, trên mỗi lỗ hang chôn một lưới câu có mắc giun.

Việc tìm cửa hang này, Đỗ Úy Nhiên chỉ có thể đứng nhìn náo nhiệt không giúp được việc gì. Tô Việt Trác đứng ở bên cạnh giấy cũng không cời lạnh lưng nhìn kịch hay.

Làm xong một loạt, Giản Trang rắc rất nhiều mồi câu ở trên mặt nước, sau đó bảo Đỗ Úy Nhiên lên bờ dùng sức dậm chân.

Chỉ chốc lát sau, lươn ở bên trong rồi rít bơi ra khỏi hang, phần lớn lươn bơi tới giữa ao nước, sau khi chúng bơi đến chỗ mồi câu đang lơ lửng trên mặt, Giản Trang lập tức quát lên, Đỗ Úy Nhiên và Tô Việt Trác chia ra cầm các góc của lưới đánh cá, cùng nhau dùng sức vẩy lại, trong nháy mắt thu lưới! Rất nhiều con lươn không kịp chạy bị bắt gọn trong lưới!

Lươn ban ngày trốn ở trong hang ban đêm ra ngoài kiếm ăn, đều có tập tính như vậy. Trong nước xuất hiện xao động, sẽ khiến lươn hoảng sợ. Đứng ở trên bên bờ giẫm lên hang, lươn sẽ cho rằng hang động không vững sắp sụp mà chủ động bơi ra.

Bố trí lưới đánh cá thật tốt mà không làm lươn hoảng sợ, đây là một kỹ năng.

Đỗ Úy Nhiên sức lớn, vui mừng hơn hờ kéo một đoàn lưới cá lớn ném lên bờ, sau đó mở đèn pin cầm tay lên, kiểm tra chiến lợi phẩm trong lưới.

Tô Việt Trác nhìn Đỗ Úy Nhiên đêm hằng say, không nhịn được tiến lên phía trước ngồi chồm hổm ở bên cạnh, tùy ý cầm lên một con cá người ướt nhẹp, là động vật có bốn cái chân dài, sau khi nhìn xung quanh nửa ngày hỏi Giản Trang đang đứng đối diện: "Đây có phải là con ếch không?"

Giản Trang ngẩng đầu lên nhìn, sau khi thấy trên lưng con vật này nổi đầy mụn, trả lời: "Ngay cả con ếch mà anh cũng không nhận ra hả? Đây là một con cóc trong ngũ độc, có độc."

"Fuck!" Giản Trang còn chưa nói hết lời, lập tức bị một tiếng mắng của Tô Việt Trác cắt đứt.

"." Cả người Tô Việt Trác chấn động, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy một con vật nào kinh tởm như vậy, lần này nhìn cũng không nhìn lập tức ném con ếch đầy mụn trong tay ra thật xa.

"Ha ha ha. khí thế Đại lão gia của anh đâu rồi, buồn cười quá, nhìn anh bị sợ hãi kia."

Đỗ Úy Nhiên lập tức ngẩng đầu lên, hung hăng ngang ngược cười rộ lên.

*

Sau đó nhặt củi nỏ lửa, mọi việc đều do Giản Trang chịu trách nhiệm hoàn thành.

Nói thế nào thì Tô Việt Trác cũng là đại ca xã hội đen, lúc nào cũng được người khác coi như "Ông chủ", mặc dù thân phận so với Đỗ Úy Nhiên không cao quý bằng, nhưng cũng là người đã quen sống những ngày được chiều chuộng. Ăn uống cái gì cũng có sẵn, làm sao mà biết nấu cơm?

Có lẽ anh ta biết giết người nhưng mà lươn làm như thế nào anh ta cũng không biết.

Hết cách rồi, Giản Trang cầm dao găm bắt đầu làm việc.

Khi Giản Trang còn bé thường làm việc này, quen cửa quen nẻo. Cả người con lươn trắng nõn, Giản Trang một tay nắm đầu con lươn, móng tay bấm vào da, mới cố định được con lươn ở trong lòng bàn tay, tay phải cầm dao, lưới dao để ở bụng con lươn rạch một đường từ trên xuống dưới. Sau khi lấy hết ruột ra, rửa sạch, cắt thành 2 miếng nhỏ bỏ vào trong nồi, chuẩn bị hành gừng tỏi bỏ hết vào trong nồi.

"Thơm quá." Đỗ Úy Nhiên ngồi bên cạnh nồi ngửi mùi thơm, thờ dài nói: "Giản Trang cô học được món này ở đâu vậy? Tôi nhớ trước kia cô đâu có biết nấu cơm, thường hay ăn thức ăn nhanh. Nửa năm không gặp, cô đã thành đầu bếp rồi!"

"Ngửi. rất thơm." Giản Trang co đến nửa đêm, Tô Việt Trác cũng đói bụng, nhất là bây giờ đã qua thời gian ăn tối, nhìn nồi lươn nấu đang sôi ùng ục, anh ta cũng không tự chủ được lại gần hơn một chút.

"Đi đi đi, anh đứng sang một bên đi, thêm chết cũng không cho anh ăn. Cái gì cũng không cho giúp mà đòi ăn." Đỗ Úy Nhiên uốn éo thân mình, đặt móng tay Tô Việt Trác ngồi bên cạnh ra, gương mặt trắng mịn đẹp trai dịu dàng đột nhiên trở lên kiên quyết: "Bây giờ anh lại muốn đến ăn, vậy lúc sớm anh đi chỗ nào rồi hả?"

"." Tô Việt Trác không lên tiếng, cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm người ngồi bên cạnh Đỗ Ủy Nhiên.

"Muốn ăn cũng được." Giản Trang đứng ở một bên ngẩng mặt, đầu ngẩng cao từ từ quay sang nhìn Tô Việt Trác, khuôn mặt phoi phới nở một nụ cười xấu xa, giảo hoạt nói: "Trả lời tôi một vấn đề, thành thật trả lời, tôi sẽ chia cho anh một bát canh."

"Cô muốn biết cái gì?" Tô Việt Trác ngẩng đầu lên, đón ánh mắt của Giản Trang.

"Thật ra thì vấn đề rất đơn giản, tôi tin rằng anh nhất định trả lời được." Độ cong trên bờ môi Giản Trang càng ngày càng sâu, nụ cười càng trở nên nguy hiểm hơn, cô cười híp mắt dịu dàng hỏi: "Anh có dám nói ra số đo của mình không."

"Số đo gì?" Tô Việt Trác nháy mắt mấy cái, không rõ lý do.

"Chính là số đo áo mưa** mà anh thường dùng." Giản Trang có ý chọn vấn đề này, ai bảo vừa rồi anh ta chỉ đứng nhìn mà không giúp một tay, bây giờ muốn ăn uống chùa, nào có chuyện dễ dàng như vậy: "Anh nói đi chứ? Tôi tin Đỗ Ủy Nhiên cũng rất muốn biết."

**Áo mưa là cái gì thì chắc ai cũng biết rồi nhĩ :D

"Không sai không sai!" Đỗ Ủy Nhiên vui mừng từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Tô Việt Trác đang ngồi ở dưới, ánh mắt giống như tia x quang gắt gao nhìn chăm chăm vào quần Tô Việt Trác, nụ cười giả tạo nói: "Tôi cũng muốn biết nha! Đặc biệt muốn biết cái đó của anh có phải rất uy mãnh hay không? Bởi vì ngày hôm qua khi tôi đi ngang qua phòng làm việc của anh, nghe thấy bên trong có tiếng phụ nữ khóc gọi ông trời mà, âm thanh đặc biệt lớn nha."

Hai tay Tô Việt Trác che quần, cực kỳ tức giận, anh ta đột nhiên có kích động muốn giết người, rốt cuộc không thể nhịn được nữa chửi tục nói: "Tổ sư hai người các người. Con mẹ nó, có muốn lão tử cời hết ra cho các người ngó ngó hay không!"

----- Ngoài lề -----

【 Giản Trang sau khi sống lại, dùng thân phận của Giản Trang để sống. Cô ấy không có bất kỳ lý do gì để sử dụng lực lượng Giản gia đối phó Hứa gia, mà lúc này ba anh em Nguyễn gia mới quen với Giản Trang chưa lâu, làm sao có thể ra mặt thay cô ấy? Nếu Giản Trang sống lại lần nữa sẽ phải làm cho mình mạnh mẽ hơn, mà không phải dựa vào người khác, cho nên Giản Trang đang dần dần bước từng bước một. 】

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hàn Thành, em yêu anh!

Edit: Song Tử

Tô Việt Trác chưa bao giờ bị buộc đến cùng đường như hôm nay. Từ khi anh ta lấy thân phận là một tên tiểu đệ tiến vào bang Bạch Sa, vượt qua tất cả mọi khó khăn ngồi lên ghế phụ tá (Phụ tá: Trong bang phái là người có chức vị và quyền hành cao được coi như là lão đại, nhưng không thể coi là Bang chủ.), được mọi người tìm cách lấy lòng, uốn gối xu nịnh, mãi cho đến khi người phụ tá thoái ân giang hồ, anh ta trở thành Bang chủ bang Bạch Sa địa vị tối cao, trong đó có bao nhiêu kiên trì tin tưởng, bao nhiêu lần bị làm nhục, anh ta đều không bỏ cuộc, lại càng chưa bao giờ trải qua chuyện như hôm nay, tức giận đến đỏ mặt tía tai rống to kêu to, khiến hình tượng phóng khoáng vô địch của anh bị hủy!

Nhưng. Người phụ nữ họ Giản này và Đỗ Ủy Nhiên thật con mẹ nó không phải là cái thứ gì tốt ! Không phải chỉ là đứng yên không làm việc sao, có đến mức phải ghi hận trong lòng trả thù không?

Đỗ Ủy Nhiên càng ghê tởm hơn, lại có thể con mẹ nó núp ở bên ngoài phòng làm việc của anh ta nghe lén! Đỗ Ủy Nhiên thế nào mà làm được loại mảnh khốc bỉ ổi hạ lưu này! Dù gì anh ta cũng đã từng dạy dỗ vị quý công tử này!Được lắm, anh ta ngay cả một tên lưu manh cũng không bằng!

Trắng sáng nhô cao, ánh trăng mờ mờ, tinh khiết như một tầng sương mù từ không trung hạ xuống, nhẹ nhàng bay xuống dưới bao phủ khắp người Tô Việt Trác.

Cơ thể Tô Việt Trác cao lớn, bởi vì động tác che đậy quần mà sống lưng cong cong, người khom xuống, cổ lại giong lên, cánh mũi mấp máy, lông mày nhíu thành một đường, cả khuôn mặt nhíu chặt lại, cộng thêm bộ dáng nhe răng trợn mắt của anh ta trông hơi tức cười.

Cảnh đẹp này vốn rất nên thơ, ánh trăng giống như một lớp tuyết mỏng bao phủ quanh Tô Việt Trác, nhưng bởi vì động tác "Bảo vệ đũng quần" của Tô Việt trác.Khiến cho khung cảnh thơ mộng này bị phá hỏng.

Từ nhỏ Đỗ Ủy Nhiên đã là đại thiếu gia được người ta cung phụng, gia tộc của anh ta ở nước Mĩ là một gia tộc lừng danh lâu đời đồng thời là tập đoàn Hắc bang khổng lồ, nước Mĩ tổng cộng có Năm Đại Gia Tộc Mafia, so về thực lực, thế lực, tài lực mà nói, gia đình của anh ta đứng đầu trong Ngũ Đại Gia Tộc. Bởi vì Đỗ Ủy Nhiên là lão tử, không cần gánh vác sứ mệnh và trách nhiệm của gia tộc, cho nên phụ thân quản giáo anh ta cũng không quá

ngghiêm khắc, chưa bao giờ nổi giận với anh ta, về phần những người khác. Khi nhìn thấy anh, cười còn không kịp, nào có ai dám nổi giận với anh ta.

Nói cách khác, đời này Đỗ Úy Nhiên chưa bao giờ nhìn thấy người khác nổi giận. Cho nên khi nhìn thấy thái độ hung dữ của Tô Việt Trác về mặt còn có chút khó hiểu, chăm rì rì từ dưới đất đứng lên, sau khi đứng thẳng người, tay trái theo bản năng sờ lên chiếc cằm trơn bóng, vô ý thức dùng ngón tay vuốt cằm, hai mắt không chớp nhìn Tô Việt Trác. Chỉ chốc lát sau, đột nhiên Đỗ Úy Nhiên ngửa cổ cất giọng cười to: "Ha ha ha. đáng về hiện tại của anh thật khôi hài ha ha"

"Khôi hài?" Lời nói của Đỗ Úy Nhiên giống như một chậu nước lạnh, trong nháy mắt dập tắt lửa giận của Tô Việt Trác, ngọn lửa sự phẫn nộ lướt qua đáy mắt anh ta một cái rồi tắt ngóm, mang theo vài phần mờ mịt nhìn về phía Đỗ Úy Nhiên: "Tôi khôi hài chỗ nào?" Tiếng nói mát lạnh mang theo vài phần giạt mình ngay ngổ, lơ mờ hời.

"Tôi cũng không biết nói thế nào, dù sao chính là rất khôi hài!" Đỗ Úy Nhiên cười đến không khép miệng được, trong tiếng cười tràn ngập trêu tức và chế giễu, giờ phút này nhìn anh ta đúng là không tìm không phổi.

Đỗ Úy Nhiên nói tiếng Hoa phát âm cũng rất chính xác, nhưng có một số tính từ, anh ta còn đoán khó xác định, không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung bộ dạng của Tô Việt Trác trong mắt anh ta. Nhưng mà, vào giờ phút này đáng về của Tô Việt Trác, khiến cho anh ta nghĩ tới một thành ngữ, nhưng không nghĩ ra đó thành ngữ gì. Cộng thêm anh ta rất muốn biết, bộ phận trong quần của Tô Việt Trác dài bao nhiêu, liên tưởng đến tiếng vang "Dễ nghe" truyền ra từ trong phòng làm việc anh ta cười đến mức không ngậm miệng được.

"Cười cái gì mà cười! Đỗ Úy Nhiên ngu ngốc, không cho phép anh cười!" Tô Việt Trác bị anh ta cười cả người sợ hãi, một tay che đáy quần tay còn lại giờ lên dùng ngón trỏ hung hăng chỉ vào mi tâm của Đỗ Úy Nhiên nói: "Nếu còn cười nữa, lão tử sẽ cho người ném thử một chút cái gì gọi là “nở hoa”!"

Vậy mà, Đỗ Úy Nhiên đang cười ngặt nghẽo hoàn toàn không nghe được cảnh cáo của anh ta, mà xoay người một tay đặt lên bả vai Giản Trang, cười thờ không ra hơi, ở bên tai cô đứt quãng nói: "Cái đó. Cô không cảm thấy, đáng về bây giờ của anh ta rất buồn cười sao? Giống như thằng hề trong đoàn xiếc thú vậy."

"Éc. Ha ha, không sai biệt lắm, không sai biệt lắm." Giản Trang mím chặt môi, cười như không cười hai vai run rẩy giống như là đang cật lực đè nén cái gì đó.

"Cái đó. Chính là một người đàn ông nắm “quả bóng” trong quần, thành ngữ nói thế nào?" Đỗ Úy Nhiên dùng tay chỉ Tô Việt Trác, tiếng cười vui vẻ từ trong miệng không ngừng tuôn ra: "Bộ dạng của anh ta, rất giống một thành ngữ nào đó."

Giản Trang nghe Đỗ Úy Nhiên miêu tả, giương mắt lên lên liếc nhìn động tác và thần thái của Tô Việt Trác một cái nghiêm túc suy nghĩ, trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới thành ngữ nào đó lập tức bật thốt lên: "Hầu tử trâu đào*?"

*Hầu tử trâu đào : Khi ăn cắp đào

"Đúng rồi! Chính là cái này, hầu tử trâu đào!" Đỗ Úy Nhiên giống như là trúng thưởng, hai chân nhảy cẫng lên hoan hô.

"Hào hình tượng." Giản Trang nhỏ giọng đọc lại thành ngữ một lần nữa, đôi mắt chuyển một cái nhìn trộm đáng về của Tô Việt Trác—— thật sự rất giống! Hơn nữa còn là tự mình ăn trộm của quả đào mình. Không ngờ, Đỗ Úy Nhiên lớn lên ở nước Mỹ đối với thành ngữ của Trung Quốc vẫn còn rất tinh thông, một người ngoại quốc có thể nghĩ được câu thành ngữ như thế này cũng thật không đơn giản.

"Hai người các người!" Tô Việt Trác nổi đóa, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì, dừng lại một hồi lâu, anh ta đột nhiên đứng thẳng người, bỏ tay của mình ra khỏi đùi quần, sống lưng thẳng tắp, bả vai rộng lớn, thân thể bỗng nhiên giống như một dãy núi hùng vĩ hiện ngang đường dừng mãnh, khí thế mạnh mẽ. Thân nhiên thả hai tay xuống, ngẩng đầu lên, cảm hếch lên cao phẫn nộ mắng: "Con mẹ nó chứ, các người làm được đồ tốt gì chứ, lão tử không thêm ăn, hai người biến thái các người mau đi chết đi! Chết càng xa càng tốt!"

"Tốt lắm, tôi và Giản Trang cùng ăn, nơi này không có phần cho anh rồi !" Đỗ Úy Nhiên hồn nhiên không sợ Tô Việt Trác, chống nạnh dương dương đắc ý nói.

Thấy đáng về nháy mắt ra hiệu của Đỗ Úy Nhiên, Tô Việt Trác tức giận không chút khách khí khạc một ngụm đờm về phía anh ta: "Tốt nhất nó chết người đi!"

Đỗ Úy Nhiên là tiểu công tử của gia tộc mafia, duy trì thế lực của gia tộc dĩ nhiên không cần nhiều lời. Tô Việt Trác thân là lão đại bang Bạch Sa, danh hiệu “Tô gia” cũng không phải là hư danh. Bàn về tranh đấu, kinh nghiệm sống chưa nhiều Đỗ Úy Nhiên tuyệt đối không phải là đối thủ của Tô Việt Trác. Anh ta đường đường là Tô gia, sẽ không để một người phụ nữ cùng một đứa trẻ chưa dứt sữa trấn áp. Cũng không phải là anh ta đấu không lại Đỗ Úy Nhiên, mà là anh ta biết mình đuối lý, cố ý nhường cho tên tiểu tử Đỗ Úy Nhiên này. Mà người phụ nữ tên Giản Trang đó, cũng là do tính tình của Tô Việt Trác tốt.

Phạm là phụ nữ đã cùng anh ta lăn lộn, không cần biết là sinh viên đại học, tiến sĩ nổi danh, hay là những phụ nữ ưu tú trong các ngành nghề khác nhau, cho dù trước kia người đó có kiêu ngạo tài năng bao nhiêu, ở trước mặt anh ta không có người nào là không ngoan ngoãn nghe lời anh ta, chiều theo tính tình của anh ta. Tô Việt Trác không phải là người biết dỗ phụ nữ, theo ý anh ta, không đánh coi như là dỡ. Cho tiền phụ nữ đi mua đồ, đi mua các loại hàng hiệu xa xỉ phẩm, sung ái vô cùng. Đối với Giản Trang ngày hôm nay anh ta đã đủ nể mặt rồi.

Người phụ nữ kiêu ngạo, cũng không thể kiêu ngạo đến mức đứng trên đầu huynh đệ của anh ta.

Chưa kể ở hẻm sau rạp chiếu phim Giản Trang đã thấy được thứ không nên thấy, chuyện Giản Trang đã làm Dương Tiểu (Tiểu ca) bị thương mí mắt, anh ta cũng sẽ không bỏ qua cho Giản Trang rồi.

Người anh em này của anh ta trợ lý người sau này anh ta tự mình cất nhắc lên, là thuộc hạ tin tưởng được. Những nguyên lão kỳ cựu trong bang, đều bị anh ta cách chức, tước mất quyền lực. Thật đúng là, “Một đời vua một đời thần”, bọn họ được người khác đưa lên, là trợ tá tâm phúc của người ta đối với anh mà nói không có lợi ích gì, trở thành chướng ngại vật cản trở anh ta .

Những lão nhân kia, là trợ tá cho người ta chỉ đâu đánh đó, người hâm vâng rửa tay, các nguyên lão tự cho mình có công lao mà kiêu ngạo, cậy già lên mặt, lại chê anh ta tuổi trẻ khí thịnh, không tự nhiên phải chịu thần phục. Trong lòng bọn họ lão đại duy nhất vĩnh viễn không phải là anh ta, cho nên anh ta sử dụng mảnh khoé, khiến những nguyên lão chó má kia cuốn xéo. Mà anh ta một lần nữa thay máu toàn bộ bang phái điều chỉnh lại trợ thủ, cất nhắc đám Dương Tiểu bọn họ từ tầng thấp nhất của bang phái đưa lên.

Dương Tiểu đi theo anh ta đã hơn năm năm, là trợ thủ đắc lực của anh ta. Cũng coi như là cùng anh ta vào sinh ra tử, đã từng giúp anh ta không tiếc cả mạng sống.

Ngày thường người nào mà chẳng bị anh ta dạy dỗ qua, nhưng duy nhất chỉ đối với Dương Tiểu là không tổn thương đến một sợi tóc. Mà Giản Trang lại đánh ngã Dương Tiểu khiến anh ta thương thiếu chút nữa nữa gương mặt đã bị phá hủy.

Giản Trang rất là may mắn vì Đỗ Ủy Nhiên là của người quen cũ của cô ta nếu không phải vậy. Chuyện sẽ không đơn giản mà cho qua như vậy.

Tô Việt Trác đứng nghiêm tại chỗ một hồi lâu, trong lòng nghĩ toàn là những thứ này.

Chờ đến lúc anh ta lấy lại tinh thần bên kia nồi lươn dưới chân Giản Trang đã sôi ừng ực nấu xong.

Tùng lớp từng lớp sương mù màu trắng từ trong khe hở của nắp nồi chui ra ngoài, hơi nước mờ mờ, hơi nhẹ lành lành, dưới ánh trắng lượn lờ bay lên, uyển chuyển phiêu tán. Sau khi hơi nước tản ra trong không khí vẫn còn quanh quẩn mùi thịt vô cùng rõ ràng, tràn ngập trong không khí thật lâu không tiêu tan.

Mùi thịt lươn tròn trĩnh bay tới chóp mũi, Tô Việt Trác nhẹ nhàng hít một hơi, mùi thơm ngào ngạt của nước canh lập tức tràn đầy cả lồng ngực, kích thích sự thèm ăn bị anh ta áp chế ở sâu trong lòng thoáng chốc đã bị quyến rũ. Mùi thơm trong không trung bay tới không hề có mùi tanh nồng, bởi vì tên bệnh thần kinh Đỗ Ủy Nhiên đó lúc tới mang rất đầy đủ nguyên liệu, trong nồi không chỉ có lươn, còn có khoai sọ, lại thêm vào hành lá, gừng, rau thơm gia vị, hầm cách thủy trên lửa nhỏ, nấu thành một nồi mùi thơm bốn phía mê người.

. Mẹ kiếp, mùi vị này thật con mẹ nó thơm!

Tô Việt Trác vụng trộm nghiêng mắt nhìn chiếc nồi trên đất một cái, hầu kết chuyển động, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt trong miệng. Ngay từ lúc ở rạp chiếu phim, anh ta ở lâu hai khu khách quý cùng chơi đùa ăn cơm tối với Đỗ Ủy Nhiên, kết quả không đợi ăn cơm tối Đỗ Ủy Nhiên đã kéo anh ta đến hẻm sau cứu người.

Anh ta cảm giác được đây là một chuyện phiền toái, cố ý nói Đỗ Ủy Nhiên đã nhìn lầm rồi. Kết quả Đỗ Ủy Nhiên cư nhiên cầm bật lửa gas vào quần áo của anh ta, tuyên bố nếu không đi liền thiêu chết anh ta. Anh ta không thể làm gì hơn là theo Đỗ Ủy Nhiên xuống lầu đi tới hẻm sau. Kết quả cái tên “ Gây rối ” Đỗ Ủy Nhiên này khi đi đến cửa sau, đột nhiên lo lắng sau khi gặp lại bạn cũ sẽ kích động không kiềm chế được, lo rằng mình sẽ tè ra quần (:D), cho nên bắt anh ta phải đi trước cứu người, tự mình chạy vào nhà vệ sinh đi tiêu rồi!

Cứ như vậy, anh ta dẫn đầu ra ngoài ra lệnh dừng tay, cứu Giản Trang một cái mạng, nhưng quay đầu lại, anh hùng cứu mỹ nhân lại biến thành Đỗ Ủy Nhiên.

Điều này cũng cho qua đi, còn khủng khiếp muốn thử nghiệm đặc sắc của dân tộc, đi tới nơi hoang vu chim không đẻ trứng gà không ỉa phân này đã ngoại nấu lươn.

Anh ta bận bịu cả buổi tối, một miếng cơm cũng chưa được ăn, bây giờ còn đáng thương đứng ở chỗ này nhìn bọn họ ăn uống, mình chỉ có thể đói bụng. Con mẹ nó, ta nói cái này là chuyện gì đây!

Anh ta vốn có thể nhịn , nhưng. Anh hùng cũng vì năm đấu gạo mà khom lưng! Vốn đã đói bụng đâu rồi, bây giờ đã là nửa đêm, anh ta đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi. Hiện giờ lại ngửi thấy mùi thơm này. Xong đời, thật sự là nhịn không được .

Chính là thời gian suy nghĩ một câu nói, nước bọt trong miệng Tô Việt Trác lại ứa ra rồi, anh ta đột nhiên cảm thấy đôi môi rất khô, theo bản năng liếm lưỡi ra, dùng đầu lưỡi liếm môi một cái, gian nan nuốt nước miếng xuống.

"Oa! Giản Trang cô thật giỏi! Tay nghề của cô thật quá mạnh mẽ, thơm quá thơm quá thơm quá!"

Bên kia, Tô Việt Trác đứng phía trước cách năm mét, Đỗ Ủy Nhiên nhắc cái vung trên nồi lên, ngửi thấy được mùi thơm ngào ngạt bốc ra từ trong nồi, sau đó vui mừng nhìn trong chảo lươn ở trong nồi sôi trào, sau đó nghiêng đầu không hề e dè khen ngợi tay nghề của Giản Trang.

Giản Trang cầm đôi đũa đặt trên chiếc khăn trải bàn lên, khuấy mỹ vị ở trong nồi lên, dùng một chiếc thìa nhỏ múc một chút canh, nếm thử một ngụm: "Mùi vị rất tốt, mặn nhạt vừa đủ."

"Giản Trang Giản Trang, wow, hiện tại tôi cực kỳ khâm phục cô nha, làm sao cô biết làm món này? Có phải là bá sư học nghệ không, hay là cô đã tham

gia các khóa học dạy nấu ăn?" Đỗ Ủy Nhiên cũng nếm thử mùi vị một miếng canh, híp mắt, trên môi vẫn còn dư vị của nước canh thơm ngon, sau khi mở mắt ra một lần nữa, anh ta đặc biệt tò mò tay nghề của Giản Trang học được từ đâu. Nhìn anh ta tỉnh thần hưng phấn, nhao nhao muốn thử, cũng muốn học tập một chút.

"Tôi. . . ." Giản Trang vốn muốn nói "tôi vốn là...", vừa mới nói được một chữ liền lập tức dừng lại, cứng rắn nuốt mấy chữ phía sau trở vào, chữa lại nói, "Tự học thành tài."

"Tự học thành tài?" ánh mắt Đỗ Ủy Nhiên tràn ngập nghi ngờ, nhìn vào ánh mắt Giản Trang hỏi "Cô đã biết nấu ăn. Vậy tại sao khi ở Los Angeles, cô vẫn mỗi ngày ăn thức ăn nhanh, chưa bao giờ tự mình nấu ăn? Cô một mình sống ở Mỹ, không có nguồn thu nhập, lúc đấy hẳn là nên học nấu ăn mới đúng chứ, tại sao lúc đó cô không học, bây giờ trở về nước đã học xong rồi?"

"Đó là bởi vì sau khi tôi về nhà, mẹ tôi vì muốn tôi kết hôn, nhất định bắt tôi phải học nấu ăn." Giản Trang đúng lý hợp tình vin vào cớ này, thẳng thắn đón nhận ánh mắt thăm dò của Đỗ Ủy Nhiên, ánh mắt thành khẩn nói như thật vậy.

"Thật sao? Hiện tại Trung Quốc không phải đã sớm tự do dân chủ, hôn nhân tự do rồi sao? Mẹ cô còn quản chuyện này?" Đỗ Ủy Nhiên khẽ nhún mày, hình như không tin tưởng cho lắm.

"Anh là người Mỹ, cho nên anh không biết đó thôi. Ở Trung Quốc, vẫn còn tồn tại hiện tượng cha mẹ ép duyên. Anh không biết, người Trung Quốc dạy hiếu đạo, trăm điều thiện hiếu đứng đầu, phải nghe theo cha mẹ trưởng bối phân phó sao?"

"A. Tại sao lại như vậy? Cha mẹ của bọn cô qua không tôn trọng quyền lợi của bọn cô rồi! Cái này căn bản là coi thường nhân quyền, làm trái với chủ nghĩa tự do công ước quốc tế, bọn cô có thể kháng nghị, có thể đến tòa án kiện bọn họ!" Đỗ Ủy Nhiên lập tức tức giận bỏ sung, nắm tay Giản Trang bày mưu tính kế: "Cô phải nói chuyện thật tốt cha mẹ của cô, giải thích một chút cho bọn họ hiểu cái gì là chủ nghĩa nhân đạo tự do tinh thần, người trưởng thành có quyền lợi lựa chọn cuộc sống của chính mình, tước đoạt quyền được lựa chọn của cô chính là xâm phạm, đây là hành động trái luật! Cô phải tìm luật sư khởi tố bọn họ! Tôi có quen biết mấy luật sư rất nổi tiếng, bây giờ tôi sẽ cho cô phương thức liên lạc với bọn ."

Nói xong, anh ta thật sự đuổi tay vào túi quần, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm người liên lạc.

"Ngừng, ngừng, ngừng ! Anh mau tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi đi!" Giản Trang vội vàng tiến lên đoạt lấy điện thoại di động của anh ta, đôi mắt màu nâu lộ ra một tia hoảng sợ, nghĩ mà sợ lại nhìn gương mặt mờ mịt của Đỗ Ủy Nhiên, bất đắc dĩ giải thích: "Việc này không giống với luật pháp của nước các anh, không thể làm theo cách của anh được. Hơn nữa, anh không phải là muốn thể nghiệm những đặc sắc của dân tộc ư, tôi cho anh biết, thiên triều của chúng tôi đặc sắc chính là cái này, cha mẹ chuyên quyền, cũng là một trong những văn hóa của dân tộc, anh hiểu không?" Đỗ Ủy Nhiên tròn to hai mắt, trong ánh mắt đầy tràn vẻ không thể tin: "Vậy cũng là văn hóa?"

"Đúng, không sai. Anh phải tôn trọng văn hóa địa phương."

"Vậy bọn cô cùng với bộ tộc ăn thịt người khác nhau ở chỗ nào?" Đỗ Ủy Nhiên xệ mặt xuống, chỉ vào hướng đông bắc, mây tía lóe lên ánh sáng hiện ra khu phố trung tâm từng dãy nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, lớn tiếng lên án: "Dã man, lạc hậu, tàn nhẫn! Khó trách có người muốn bỏ trốn khỏi cái xã hội cũ kỹ này, đây đều là do các người ép!"

Sau khi gào xong, Đỗ Ủy Nhiên xoay người, đi đến bên cạnh Giản Trang, nắm bả vai Giản Trang, thán phục nói: "Giản trang, tôi thấy cô thật nghị lực dũng cảm, cảm thấy tự hào và sùng bái cô! Có thể lớn lên trong một xã hội như vậy, thật khó cho cô!" (ST: Nhiên Nhiên thật ngây thơ □)

"Ha ha. Ha ha." Giản Trang cố gắng kéo khóe miệng lên, há miệng lộ ra nụ cười khổ sở, nên dùng từ gì để hình dung sự ngây thơ của Đỗ Ủy Nhiên đây?

Vào lúc này cô và Tô Việt Trác nghĩ giống nhau như đúc, thật là phục tổ chất thần kinh của Đỗ Ủy Nhiên. Không, không phải là phục. mà là cô có chút sợ anh ta rồi. Giản Trang dùng thìa múc một chén canh lươn cho Đỗ Ủy Nhiên, trong nước canh trắng sữa có mấy mẩu đoạn mì nước nằm bập bênh bên trên.

Đỗ Ủy Nhiên bụng chén nhỏ, đi đến bên cạnh cầm khăn trải bàn, tìm một chỗ cỏ xanh tươi tốt, mọc thành đồng thật dày mềm mại ngồi xuống, bụng bát canh ngon có chút hã hê hơi chén lên, cố ý thổi khói từ trong chén bay ra, thổi đến hướng Tô Việt Trác đang đứng.

Tô Việt Trác quay đầu nhìn về phía ngọn núi đen tuyền nơi xa, xì mũi coi thường, dùng giọng mũi nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Giản Trang cầm chén thứ hai lên, múc đầy tràn một chén to, đặc biệt chọn miếng thịt lươn thật béo vào trong chén. Sau đó bụng chén, bước chân nhẹ nhàng đi tới sau lưng Tô Việt Trác.

Không dấu vết bụng chén canh thơm ngon từ sau lưng Tô Việt Trác, vòng qua cổ đưa đến trước mặt anh ta nói: "Nếm thử một chút đi, không dám so sánh với đầu bếp nổi tiếng, nhưng vẫn có thể lấp đầy bụng." Giản Trang đứng ở sau lưng đề thấp giọng nói với anh ta.

"Mang đi đi, vô công bắt thụ lộc*, vừa rồi tôi đã không giúp cô một tay, bây giờ tôi không dám ăn." Tô Việt Trác không dấu vết nghiêng đầu sang một bên, né tránh chén canh gần ngay trước mắt. Ngoài miệng thì kiên cường, nhưng trên thực tế, anh ta muốn ăn cực kỳ, nhưng ngại vì mặt mũi nên không mở miệng nói, không thể làm gì khác hơn là ép buộc mình quay đầu đi, nhưng mùi thịt từ trong chén bay ra. Giống như một mỹ nữ phong tình vạn chủng có một không hai trong thiên hạ, đang ở trước mặt anh ta diêm dúa lẳng lơ uốn éo như một con rắn, hơi thở như lan, hết sức khiêu khích khiến anh ta phải buộc chặt lòng mình.

*Vô công bắt thụ lộc: Không có công lao gì nên không dám nhận thưởng

Trong lúc anh ta hít thở, ngửi thấy được tất cả đều là mùi thịt thơm ngon mê người.

Không có cách nào, anh ta đành phải ngừng thở, mạnh mẽ ổn định tinh thần, đứng bất động.

"Xin lỗi, vừa rồi đùa hơi quá." Giản Trang biết tại sao anh ta lại cự tuyệt, bình tĩnh ôn hòa nhẹ giọng giải thích với anh ta:" Thời điểm bắt lươn, không có anh giúp đỡ, một mình tôi ở trong ao chạy đông chạy tây, toàn bộ nước bùn bay vào vạt áo, làm bẩn quần áo của tôi. Anh thậm chí còn không giúp đỡ, nhàn hạ thoải mái đứng trên bờ cười trộm. Anh đừng cho rằng anh cúi đầu thì tôi không phát hiện. Mặc dù khi đó tôi đang bận rộn bắt lươn, nhưng mà tôi vẫn biết chuyện anh cười trộm. Cho nên, vừa rồi chỉ là một chút trả thù nho nhỏ đối với anh mà thôi." Cô dùng một chút, trong giọng nói có thêm một tia giảo hoạt: "Anh cười nhạo tôi...tôi trêu đùa anh, một thù trả một thù, bây giờ chúng ta huê nhau. Hôn nữa, tôi biết, bây giờ anh đang rất muốn ăn. Cũng coi như là tôi. Báo đáp ơn anh đã không giết tôi."

"Ôi, không nghĩ tới đầu óc của cô chẳng những rất tốt mà ánh mắt cũng không tồi." Tô Việt Trác cũng không quay đầu lại, cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói.

"Quá khen,quá khen." Giản Trang không phản bác, theo lời của anh ta gật đầu nói phải.

"Cô biết không, thật ra thì nếu bàn về năng lực đấu tay đôi mà nói, tán đả của Dương Tiểu không tệ, nếu không phải là cô nằm trên mặt đất giả ngây giả dại, nếu không phải là cô ở trước đại sảnh rạp chiếu phim đánh nhau với người khác cả người dính rượu đỏ, Dương Tiểu cũng sẽ không thiếu cảnh giác, cô đừng nói là vô tình làm bị thương khoe mắt của cậu ấy. Với cái cơ thể nhỏ bé này của cô mà nói, ngay cả một cọng tóc của Dương Tiểu cô cũng sờ không tới." Tô Việt Trác bắt đầu nói đến chuyện Giản Trang làm bị thương đàn em của anh ta, Giản Trang nghe được trong lời nói của anh ta có người tên "Dương Tiểu", đoán người trong miệng anh ta, có lẽ chính là vị "Tiểu ca" kia."Thật ra thì. Nghiêm túc mà nói, cũng không tính là tôi cứu cô. Tôi không phải loại người nhận bữa công lao không thuộc về mình, là tôi làm, tôi thừa nhận, không phải là tôi làm, tôi không bao giờ nhận, tôi không phải là loại người nhân nghĩa đạo đức, cô cũng đừng chụp lên đầu tôi những thứ đó.Là cô tự cứu mình, không phải là tôi cứu cô. Nếu không phải là cô cơ trí, biết lợi dụng mùi rượu trên người để giả ngu kéo dài thời gian, cô cũng sẽ không còn mạng đợi đến khi tôi xuất hiện. Bản lĩnh của Dương Tiểu không tệ, lực tay của cậu ấy rất mạnh, nếu như một gậy đó đánh xuống đỉnh đầu chắc chắn sẽ khiến cô bị vỡ hộp sọ, não của cô nhất định sẽ văng ra ngoài."

"Tôi biết." Giản Trang không phản đối, vẫn gật đầu nói phải như cũ.

Người phụ nữ sau lưng tương đối bình tĩnh và khéo léo, khiến sự khó chịu trong lòng Tô Việt Trác đã giảm bớt, đối với Giản Trang cũng không còn ý kiến gì nữa. Đầu của anh ta hơi hướng ra sau lưng vặn một cái, dùng khoe mắt quét về phía sau chỗ Giản Trang đang đứng, giọng nói cứng rắn cũng mềm mỏng hơn một chút, thân nhiên nói: "Nếu như không phải lần thứ nhất cô tránh được công kích của Dương Tiểu, cô, thật sự sẽ mất mạng. Lại nói, cô phải cảm ơn chính là người đã gây gỗ với cô ở đại sảnh, nếu không phải người đó gây gỗ với cô, thu hút rất nhiều sự chú ý, tôi và Đỗ Úy Nhiên căn bản sẽ không chú ý tới, cũng sẽ không có ai chạy xuống cứu người. Cô thật sự là một người phụ nữ thông minh, tận mắt nhìn thấy người của tôi giết người, trong thời gian ngắn có thể nghĩ được biện pháp tạm thời bảo toàn tính mạng của mình, đầu óc đúng là không tệ. Cô lợi dụng mùi rượu chiếm ưu thế, thành công lừa gạt được đàn em đắc lực nhất của tôi. Chỉ là.cô xuống tay cũng đủ tàn nhẫn, cầm chìa khóa cửa chống trộm đâm một cái.Chiều này là ai dạy cho cô? Thật là độc ác."

Ai dạy?

Dĩ nhiên là Nguyễn Hàn Thành, chiều này chính là anh ta dạy cho cô .

Kể từ khi Nguyễn Hàn Thành biết cô sẽ đi làm ở công ty của Nguyễn Thiếu Dật, lập tức lôi kéo cô, dạy cho cô một bộ phòng ngự lang thuật* dành cho con gái. Anh ta nói với cô: "Những chỗ quan trọng trong bộ võ thuật này, cô nhất định phải nắm được. Nguyễn Thiếu Dật chính là một con sói đói, hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con mồi mà mình đề mắt tới. Mặc dù cơ thể cô khá bằng phẳng, có thể không phải là món ăn của Nguyễn Thiếu Dật, nhưng mà cô làm trợ lý hành chính cho hắn ta, thường cùng hắn ta tham dự những bữa tiệc xã giao, khó đảm bảo rằng một ngày nào đó Nguyễn Thiếu Dật uống rượu say, chẳng phân biệt được tốt xấu đem cái người giống như quả dưa vẹo này vừa ôm vừa hôn. Nói thế nào, cô cũng là người vợ trên danh nghĩa của tôi, việc này mà truyền ra ngoài, thật sự sẽ không tốt.

*Lang thuật: Bộ võ thuật phòng ngự mô tả theo loài sói

Dĩ nhiên, Giản Trang không cảm thấy Nguyễn Thiếu Dật sẽ có cơ hội giở trò này với mình. Nhưng mà, học xong dùng để phòng sắc lang cũng tốt, dù sao lúc đi làm, có thể sẽ gặp phải một kẻ điên theo dõi trên xe điện ngầm

Vì vậy, Giản Trang lập tức học xong bộ võ thuật mà Nguyễn Hàn Thành dạy. Lực sát thương vô cùng tàn nhẫn, trong đó có một chiêu dùng chìa khóa làm vũ khí, công kích bộ phận yếu nhất trên cơ thể con người là đôi mắt.

Có thể nhảy một cái trúng đích như vậy, là bởi vì ngày thường Giản Trang đã luyện tập rất nhiều lần.

Đúng như Tô Việt Trác đã nói, trong lúc nguy cấp, cô vẫn phải cảm ơn cái tên Gay đó đã đổ chai rượu đỏ vào người cô, nếu không có chút rượu này, trên người cô một chút mùi

rượu cũng không có, nếu có giả bộ rất giống đi chẳng nữa, cũng không thể giấu giếm được người đàn ông thường xuyên uống rượu. Cô là người đã từng chết một lần, vô cùng luyện tềc sinh mạng. Cũng chính bởi vì đã từng chết một lần, nên trong thời điểm quan trọng, đã nhanh chóng nghĩ ra được biện pháp ứng phó, mà không phải giống như những cô gái bình thường không làm chủ được tinh thần tê liệt ngồi một chỗ hô to cứu mạng chờ chết.

Giản Trang không chút biểu lộ suy nghĩ, cũng thật thiết thời cho Nguyễn Hàn Thành bình thường dạy cho cô một chút thuật phòng thân đơn giản, trong thời khắc quan trọng nhất cô đã cứu mình là một mạng. Nhưng mà, những lời này tuyệt đối không thể nói thật với vị Tô gia này. Nếu không muốn đắc tội

với người khác, cũng chỉ có thể nói những lời dễ nghe.

“Lúc ấy tình huống khẩn cấp, làm càn mà thôi. Làm bị thương người của anh thật xin lỗi, nhưng tôi cũng là vì tự vệ.” Giản Trang bình thản nói, trong giọng nói hơi có vẻ bình tĩnh y hệt như ánh mặt trời ấm áp, cũng không lung tung khó xử.

“Chuyện cũng không liên quan đến cô. Nếu gặp phải họa sát thân, tôi cũng sẽ dùng hết toàn lực để sống sót. Cô có thể sống sót, đã nói rõ đầu óc cô không ngu ngốc, vận may không tệ, đàn em của tôi, chỉ có thể nói hẳn không có mắt nhìn lầm. Bị thương cũng là do hẳn tự tìm, không cần trách người khác. Không phải cô cảm thấy tôi sẽ vì chuyện này mà ghi hận, về sau phái người trả thù cô chứ.” Tô Việt Trác nói tới chỗ này hình như rất là hứng thú, lại giống như là muốn hướng về phía Giản Trang lập lời thề, chậm rãi xoay người qua, giương mắt nhìn về phía Giản Trang, bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt trong veo là ánh ngược của Giản Trang, giọng nói kiên định, lời thề son sắt cam kết: “Cô yên tâm, mặc dù tôi không phải là người tốt, nhưng cũng biết phân biệt phải trái trắng đen rõ ràng. Muốn sống là bản năng của con người, có thể hiểu được. Cho nên, cô yên tâm, chuyện của Dương Tiểu tôi sẽ xử lý, tôi cam đoan với cô, hẳn tuyệt đối sẽ không lấy chuyện công để trả thù riêng, âm thầm tìm người đối phó cô. Mà về phần tôi, chỉ cần cô không đem chuyện tôi nay nói ra ngoài, tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không tìm cô gây chuyện. Nhưng mà, cô nhất định phải quên hết những chuyện đêm nay đi, chỉ cần cô không nói, tôi sẽ coi như tôi nay chuyện gì cũng chưa xảy ra.”

“Đa tạ Tô gia, Tô gia quả nhiên là người tính tình sáng khoái!” Giản Trang khen ngợi xong, con ngươi màu nâu bỗng nhiên sáng lên, giống như pháo hoa nở rộ tỏa sáng lấp lánh, càng thêm thông suốt sáng ngời, cô cầm cái chén trong tay đưa đến trước mặt Tô Việt Trác, mong đợi nói: “Ngài người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, hãy quên những chuyện không vui vừa rồi, xin nhận lấy chén canh này của tôi.” Không sai, cô đúng là đang chờ lời cam kết này của Tô Việt Trác.

Mặc dù Đỗ Ủy Nhiên và anh ta là bạn bè, có thể giải quyết lần mâu thuẫn này, nhưng dù sao... Cô đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, hơn nữa còn làm bị thương người của anh ta. Cô lo lắng Tô Việt Trác sẽ ở sau lưng Đỗ Ủy Nhiên sử dụng ám chiêu, cho nên mới tới đây cầu hòa, nhưng sau khi nói chuyện với nhau, cộng thêm biểu hiện tối nay của anh ta, người này thật ra cũng không phải là đại gian đại ác. Hơn nữa, Tô Việt Trác làm việc rất có nguyên tắc, chỉ cần không đắc tội với anh ta, sẽ không có bất kỳ rắc rối gì.

“Hừ, mang đi đi, tôi không đói bụng.” Tô Việt Trác khép hờ mắt, nhìn canh thịt gần ngay trước mắt, mím chặt môi, nghiêng đầu sang một bên.

“Thật không đói bụng sao?” Trong ánh mắt của Giản Trang mang theo vài phần giễu cợt, rất không tin tưởng nhíu mày. Nhưng khi cô còn chưa nói hết lời, đột nhiên một hồi tiếng kêu “ục ục” từ trong bụng của Tô Việt Trác truyền ra...

Âm thanh kia vang lên đúng lúc Giản Trang vừa mới dứt lời, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, ở nơi vô cùng yên tĩnh này đột nhiên phát ra một tràng âm thanh như vậy, tự nhiên phi thường to... Rõ ràng.

Ngay cả Đỗ Ủy Nhiên đang đứng cách xa vài mét cũng nghe được tiếng động cổ quái, hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, sau đó... ánh mắt tìm kiếm dừng lại trên người Tô Việt Trác.

Tiếp đó Đỗ Ủy Nhiên buông chén đĩa xuống, chỉ vào bụng Tô Việt Trác sau đó phát ra tiếng cười bén nhọn kinh thiên động địa: “Oa ha ha ha... bụng đói kêu rột rột, Tô Việt Trác chớ không thừa nhận, tôi đã nghe thấy hết rồi! Là anh là anh chính là anh, tôi nghe được nha! Ha ha, đói chịu không được, muốn ăn? Ha ha, lần này anh đúng là “anh hùng khí đoản*”, là vị nhân huynh nào ở trên đường, ý vị nói thật lươn rất rẻ mặt, còn nói có chết cũng không ăn thịt lươn vậy? Đã nói là phải làm được nha, có bản lĩnh thì anh đừng ăn.”

*Anh hùng khí đoản: Anh hùng nhụt chí (người có tài nhưng phải lụy vì tình nên nhụt hết chí tiến thủ)

“Tiểu tử tông, anh im lặng không được sao? Shutup!” Giản Trang gần như không chịu nổi tiếng cười ha hả đó, quay đầu quát khẽ một tiếng với Đỗ Ủy Nhiên đang khoa chân múa tay cười vui sướng!

“...” Nghe thấy Giản Trang đột nhiên hung dữ khiển trách, cơ thể Đỗ Ủy Nhiên giống như bị điện giật run lên một cái, vội vàng ngoan ngoãn quay lại ngồi trên cô, ôm chén của mình, làm như không có chuyện gì tiếp tục ăn lấy ăn để.

Thế giới, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Giản Trang thở một hơi dài nhẹ nhõm, lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Việt Trác, “Không cần quan tâm đến hắn, hắn chính là có chút thần kinh. Tô gia anh mau ăn đi, múc ra lâu như vậy rồi, nếu để lạnh ăn không ngon đâu.”

“... Tôi tuyên bố trước, nếu không phải nơi này rừng núi hoang vắng, mấy chục km quanh đây không có một cửa hàng nào, tôi cũng sẽ không ăn thứ này. Đây vốn là một thứ thấp kém!” Trước khi nhận lấy chén canh, Tô Việt Trác vẫn không quên nhắc lại một chút lời đã nói, cố ý nhấn mạnh một lần nữa ý định ban đầu của anh ta với Đỗ Ủy Nhiên.

Kết thúc bữa ăn tối ở vùng ngoại ô, đã gần 12h.

Sau khi Đỗ Ủy Nhiên đưa Tô Việt Trác trở về “Ám Dục”, lại dùng ô tô chở Giản Trang đến dưới lầu khu chung cư.

Lúc xuống xe, Đỗ Ủy Nhiên nhất định muốn lên lầu nhìn một chút, Giản Trang vừa dỗ vừa lừa một lúc lâu, mới đánh lừa được Đỗ Ủy Nhiên trở lại trong xe.

Tiếng xe gầm rú từ từ biến mất, sau khi thật sự chắc chắn Đỗ Ủy Nhiên đã lái xe đi Giản Trang mới dám một mình đi tới lầu dưới, bấm số mở cửa điện

tử, sau đó đi thang máy lên nhà.

Lần qua lần lại một ngày, cũng coi như là đắc đạo!

Thấy số nhà quen thuộc vô cùng thân thiết trên cửa gỗ, Giản Trang vui mừng quá thật muốn khóc lên, nhanh chóng từ trong túi quần trong móc ra chìa khóa, vặn tay nắm cửa xông vào phòng.

Mệt nhọc cả ngày, về đến nhà, quả nhiên là bội phần thân thiết.

Giản Trang lười biếng ở lối vào thay xong giày, đi đến sofa bằng vải trong phòng khách, còn chưa đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy từ trong phòng bếp truyền ra một tiếng nói thanh thúy: “Anh không phải đã nói, anh vẫn còn thích em sao?”

Đây rõ ràng là giọng nói của một cô gái, âm thanh trong trẻo lại dễ nghe, là một cô gái có giọng nói trong trẻo mang theo một chút yếu ớt.

Trong phòng này còn có người khác, hơn nữa còn là phụ nữ?

Giản Trang dừng chân, xoay người đi về phía phòng bếp. Giọng nói này, có chút quen tai. Nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra là đã nghe qua ở đâu.

“Anh đang trách em? Anh cho rằng em đã học cái xấu, ở bên ngoài xã hội giao du với những người không đứng đắn bất lương, không còn đơn thuần giống như trước kia? Có đúng không?”

Trong phòng bếp, giọng nói của cô gái kia tiếp tục truyền tới, lúc này giọng nói mềm mại đã xen lẫn một tia đau xót, bi phẫn chất vấn: “Sự kiện kia, em không hề ra lệnh cho bất cứ kẻ nào, em cũng không biết chuyện gì hết. Hơn nữa em cũng không biết những người đó, nhưng mà em không có biện pháp nào hết? Em cũng không phải là anh... anh là con trai cả của nhà họ Nguyễn, danh chính ngôn thuận, được ông trời ưu ái, từ nhỏ anh đã có được rất nhiều thứ như vật chất, quyền thế, hai em trai của anh đối xử hoàn toàn khác nhau một trời một vực với anh, càng không cần so sánh em với anh. Mà em đây? Em là thân phận gì? Em là con gái riêng của nhà họ Tô! Mấy năm trước khi em sống ở nhà họ Tô, ở Tô gia không có một ai chăm sóc hay quan tâm đến em! Năm đó khi Cục trưởng Cục tài chính tức là cha em Tô Đức Minh bị Sở kiểm sát tố cáo phải ngồi tù, trong đó có một tội trạng là “Bao nuôi người tình, tác phong thấp kém”, sự tồn tại của em, trở thành vết nhơ mà cả nhà họ Tô không có cách nào che giấu! Nhà họ Tô sụp đổ, Tô Đức Minh ngồi tù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng người nhà họ Tô cho đến bây giờ nhìn thấy em vẫn coi em là “Tang môn tinh”! Anh chỉ cần trợ tay là đã có được thứ mình muốn, còn em cả đời này sẽ không bao giờ chiếm được. Anh nói anh phải giúp em, nhưng nhà họ Nguyễn các anh có một ai coi trọng em sao? Nếu em nhận sự giúp đỡ của anh, cha của anh cả đời này đều sẽ coi thường em. Đừng nói đến cha của anh, thật ra thì, nếu như em nhận sự giúp đỡ của anh rồi, ngay cả bản thân em cũng sẽ xem thường mình. Em vốn không bằng anh, anh lại giúp đỡ em nhiều như vậy, em còn có tư cách gì chứ? Em đến hát ở quán Bar, quen biết người kia ở rạp chiếu phim, nhưng em cũng không phải là bạn gái của hắn ta, em và hắn ta chỉ là bạn bè bình thường, em cũng không muốn hắn ta giúp em làm cái gì! Hôm nay em mặt dày đến nhà tìm anh, chính là muốn nói những lời này, giải thích rõ ràng với anh. Em không quan tâm người khác nhìn em như thế nào, nhưng mà Hàn Thành, chỉ có duy nhất một mình anh là em không muốn anh hiểu lầm.”

*Tang môn tinh: Người mang vận xui đến cho cả gia đình.

Hóa ra người này là Tô Vi?!

Cô ta vậy mà lại tìm đến nhà của Nguyễn Hàn Thành! Lần trước trong buổi lễ kết hôn nhìn thấy cô ta, không phải là một bộ dáng vẻ tâm cao khí ngạo sao? Thế nào mà sau một thời gian không thấy, thái độ đã thay đổi?

Lúc này Giản Trang đang đứng một chỗ, tiến cũng không được, lui cũng không xong, cũng không thể vọt vào phòng bếp cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, cũng không dám tiếp tục đứng tại chỗ giống như đang nghe lén.

Do dự một lúc, trải qua cân nhắc suy nghĩ không thể làm gì khác hơn là từ từ xoay người, gót chân lên rón rén đi ra cửa.

Đây mới là bất đắc dĩ nè, rõ ràng là nhà mình, lại không thể ở lại. Đã hơn nửa đêm rồi, tạm thời đến vườn hoa của chung cư đi dạo thôi.

Cô vừa đi tới trước cửa, lấy giày của mình từ trong tủ giày ra, đang muốn thay, từ trong phòng bếp truyền ra một tiếng thờ dài trầm thấp, sau đó nghe được tiếng bước chân dồn dập vang lên, “Uỳnh” một cái, hình như đụng phải vật gì đó.

Giản Trang vội vàng quay đầu lại, cùng một lúc nhìn thấy Nguyễn Hàn Thành đứng giữa phòng khách, Tô Vi đứng ở sau lưng Nguyễn Hàn Thành, đôi tay gắt gao ôm chặt thắt lưng của Nguyễn Hàn Thành, nức nở kêu lên: “Đừng đi, anh nghe em nói hết có được không. Hàn Thành, em yêu anh, em thừa nhận em vẫn còn yêu anh! Nhưng em rất hận, tại sao em lại là con riêng, tại sao xung quanh anh lại nhiều hào quang như vậy, tại sao người có thể cùng anh kết hôn lại chính là đứa con gái chết tiệt kia mà không phải là em!”

Tô Vi còn chưa nói hết lời, động tác xoay người của Giản Trang đã cứng đờ.

Mà Nguyễn Hàn Thành đứng trong phòng khách ánh mắt nhìn qua, rõ ràng đã nhìn thấy Giản Trang đang đứng ở trước cửa, thân thể cao lớn giống như bị điện giật run rẩy một chút, gương mặt rõ ràng đang trở nên căng thẳng, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt thay đổi cứng đờ, tròng mắt đen nhánh bởi vì giật mình mà mở to, thẳng tắp nhìn Giản Trang...

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không phải em mới là người yêu của anh à?

Cùng lúc đó, Tô Vi đứng ở sau lưng Nguyễn Hàn Thành, hai cánh tay ôm thật chặt thắt lưng của anh cũng nhìn thấy ở trước cửa đột nhiên nhiều hơn một bóng hình.

Lúc đầu nhìn thấy, Tô Vi vậy mà lại không nhận ra người đứng ở cửa trước là ai.

Mà cơ thể của người kia cũng cứng ngắc đứng lên, dường như đã hóa thành một bức tượng điêu khắc không nhúc nhích.

Nhất thời trong phòng khách yên lặng một cách khác thường, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của mỗi người.

Hai cánh tay của Tô Vi vẫn như cũ ôm chặt thắt lưng của Nguyễn Hàn Thành, cánh tay dính sát vào quần áo trên cơ thể người đàn ông, không một khe hở. Cô ta tập trung lực chú ý nhiều hơn vào bóng người đó, hoàn toàn không cảm nhận được da thịt ấm áp mềm mại bên dưới lớp quần áo kia đang trở lên cứng đờ, bắp thịt bên dưới lớp da đang căng lên như dây cung, cơ thể vốn mềm mại đã trở lên cứng rắn.

Tô Vi ôm người đàn ông trước mặt, ánh mắt lại nhìn về phía Giản Trang, một đôi mắt trong veo như nước mở to nhìn Giản Trang, đồng tử (con ngươi) trong ánh mắt trong suốt kiên định, ánh mắt càng thêm lạnh lùng sắc bén, giống như mũi tên bén nhọn đang phá không mà đến, hung hăng đâm vào trong mắt Giản Trang, sau đó không chút khách khí quan sát Giản Trang từ đầu đến chân.

Giản Trang cũng cảm thấy rõ ràng Tô Vi đang phát ra một chút địch ý, đồng thời khi đối phương quan sát của mình, cô cũng bình tĩnh quan sát Tô Vi.

Không biết có phải là Giản Trang nhớ lộn hay không, lần này nhìn thấy Tô Vi, cảm thấy cô ta không còn đáng vẻ giống như lần đầu tiên gặp mặt tại một quán bar nào đấy ở bên ngoài, không thay đổi gì nhiều, mái tóc dài màu chàm thắt bím đuôi ngựa, buộc cao lên đỉnh đầu. Vóc người vẫn ốm yếu giống như mấy tháng trước, bên trên mặc áo t-shirt màu trắng in hoa giả rẻ, phối với một chiếc quần jean màu bạc hình như đã bị giặt nhiều lần, còn có dưới chân là một đôi giày Cavans sạch sẽ trắng tinh.

Vóc người của Tô Vi thấp hơn một chút so với cô, nhưng cằm cổ trắng trẻo mảnh mai, khung xương gầy nhỏ, bởi vì cơ thể rất gầy, nên xương bả vai của cô ta được nâng lên cao, chỗ da của xương quai xanh lõm xuống rất sâu, cơ hồ có thể chứa được nước. Bởi vì cô ta quá gầy, cho nên nhìn qua cũng không thấp hơn bao nhiêu so với cô. Nhưng mà ngực của cô so với cô ta quả thật có thể nói là "Đầy đặn" rồi, mặc dù cơ thể của cô khá là mảnh mai!

Mặc kệ nhìn thế nào, cơ thể cô nếu so với Tô Vi có thể nói là "Khỏe mạnh" hơn rất nhiều.

Thân thể yếu đuối của Tô Vi mặc áo t-shirt, khiến chiếc áo trở lên rộng thùng thình, áo t-shirt màu trắng giống như là một cái bao bố khoác lên người Tô Vi vậy.

Nhưng mà cho dù cơ thể thon gầy như vậy, đôi mắt của Tô Vi lại cứng cỏi mạnh mẽ hoàn toàn đối lập với cơ thể. Không giống với cơ thể ốm yếu ánh mắt của cô ta dường như cũng tràn đầy tình cảm khiên cường cố chấp vào sự tin tưởng và ngưỡng mộ, đôi mắt của cô ta rất có lực xuyên thấu. Cô ta nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ cần cô hơi thất thần thì sẽ bị ánh mắt kiên định như sắt của cô ta đánh tan, trước khí thế mạnh mẽ đó cô sẽ ở thế hạ phong, thậm chí rất khó phản kích lại.

Tô Vi này —— ở trong cơ thể của cô ta, có một sức mạnh mà người thường không nhìn thấy được.

Giản Trang cảm thấy, bởi vì ở sâu trong nội tâm của cô cũng có một phần thầm kín, có thể khiến cô trở nên kiên cường đối mặt với khó khăn, toàn lực cố gắng đấu tranh.

Bởi vì trong lòng cô có chấp niệm nặng nề, vì thế quyết định đi làm chuyện mình chưa bao giờ làm. Bởi vì bị người đẩy vào vực sâu, mới ở trong vực sâu vùng dậy.

Không ngờ, Tô Vi này cũng giống như cô, ẩn giấu một loại sức mạnh.

Giản Trang đứng thẳng dậy, bình tĩnh đón nhận ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của cô ta, cảm khê hắt lên trên một chút, ánh mắt tinh táo mà rõ ràng đón nhận ánh mắt khiêu khích của cô ta.

Ánh mắt của hai người trong không trung đột nhiên chạm vào nhau, trong nháy mắt nhìn thẳng vào đối phương, sắt thép tương giao, ánh lửa văng khắp nơi! Sau đó trong không khí lập tức tràn ngập khói thuốc súng không nhìn thấy!

Nhưng thời gian cũng chỉ kéo dài một thoáng, giây tiếp theo căn phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, lập tức bị một tiếng nói lạnh lùng chất vấn phá vỡ.

"Cô là ai?"

Giản Trang không trả lời ngay, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, sóng mắt lưu động nhìn Tô Vi, ánh mắt bình tĩnh lóe lên. Cô nhếch miệng cười một tiếng, trong giọng nói bình thản lộ ra một phần vui vẻ: "Tôi chính là "Giản Trang đáng chết" trong miệng của cô đây."

"Cô chính là Giản Trang?" Tô Vi được nhắc nhở, hình như mới nhớ ra là cô, môi hồng khẽ mở, thanh âm lạnh bạc nói: "Tôi không có ấn tượng gì với cô."

Ngụ ý là: "Sự tồn tại của cô quá mờ nhạt".

"A, không sao, tốt nhất là vĩnh viễn không cần có ấn tượng gì với tôi. Tôi sợ có người thương nhớ tôi...tôi sẽ chết rất nhanh." Khóe miệng Giản Trang nở một nụ cười thật tươi, tràn đầy vui vẻ nói, nụ cười rực rỡ trên mặt mang theo một chút châm chọc. Đã gặp mặt hai lần thật sự là không có ấn tượng gì, Tô Vi chạy đến nhà của cô lại có thể hỏi ngược lại cô là ai.

Bất quá may là không có ấn tượng gì. Chắc chắn, không có gì ấn tượng mà đã bắt đầu nói với Nguyễn Hàn Thành là cô "đáng chết", nếu có ấn tượng, Tô Vi thật sự sẽ ghi nhớ cô ở trong lòng, thời thời khắc khắc ở sau lưng nguyên rùa cô?

Tiếng nói vừa ngừng, Giản Trang vẫn đang cười, chỉ là trong nụ cười sáng lạn đã không còn chút nhiệt độ nào.

Nụ cười này đối với Tô Vi mà nói có chút chướng mắt.

Tô Vi nghe được Giản Trang đang ngụ ý nói cô ta. Vì vậy không cam chịu yếu thế đáp lại: "Cô nghĩ nhiều rồi, tôi là tới tìm Hàn Thành, cho dù về sau có tới đây cũng không phải bởi vì thương nhớ cô."

"Ừ ~" Giản Trang đồng ý gật đầu một cái, khóe môi nhếch lên ý cười chỉ tăng không giảm, cười khanh khách nói: "Tôi biết, nhìn ra được nhìn ra được. Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa, hai người không cần vội." Nói xong, cô lùi lại một bước, mắt nhìn thẳng về phía trước đứng đối diện với Tô Vi, ánh mắt cũng không rời khỏi cô ta, cúi người xuống, nhanh chóng xỏ chân vào chiếc giày còn lại: "Hai vị xin mời tiếp tục!"

Tiếng nói vừa ngừng, Giản Trang đã xoay người đi tới cửa.

Khi tay của cô đang ở trên nắm cửa, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng gọi nôn nóng: "Giản Trang!"

Là giọng nói của Nguyễn Hàn Thành!

Giản Trang dừng động tác, mắt nhìn về cánh cửa đỏ sẫm phía trước, nhàn nhạt mở miệng: "Thế nào? Còn có việc sao? Có phải muốn nói cho tôi biết, để tôi biến đi xa một chút, không được gây ảnh hưởng đến hai người các người đúng không? Hay là nói, các người còn có rất nhiều nhiều lời muốn nói, trong một chỗ không thể nói hết, cho nên." Cô tạm ngừng, sau khi dừng lại một chút, thanh âm đột nhiên bình tĩnh, giọng nói hòa ái nhạt đi rất nhiều, trong giọng điệu mang theo chút chế nhạo: "Vì vậy tôi nay tốt nhất là tôi không nên quay lại?"

"Không phải ý này!" Sau lưng thanh âm của Nguyễn Hàn Thành càng to hơn so với lúc trước, tốc độ của lời nói cũng nhanh hơn gấp đôi!

"Vậy là có ý gì?" Giọng điệu của Giản Trang càng thêm trầm tĩnh.

"Hàn Thành, anh để cho cô ấy đi trước đi, em thật sự có rất nhiều chuyện phải nói với anh, cũng có rất nhiều lời muốn nói cùng anh đấy. Cô ấy ở lại nghe, chỉ có điều." Giọng nói của Tô Vi cũng theo sát vang lên, cô ta nói với Nguyễn Hàn Thành vừa để nghe lại vừa dụi dụi, thái độ hoàn toàn trái ngược với Giản Trang: "Anh biết đấy, Hàn Thành, chúng ta quen biết đã mấy năm rồi, giữa chúng ta có một số việc người ngoài không nên biết."

Ôi, đúng là không nên biết!

Giản Trang không thể kiềm chế khẽ giật khóe miệng, ở trong lòng cười lạnh, thân phận của tôi quả thực là người ngoài, không giống hai người các người, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên trong một quần khu, thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô tư, cùng nhau lớn lên cùng nhau vui cười, cùng sống nhiều năm như vậy, nhất định là có rất nhiều kỷ niệm vui vẻ hạnh phúc muốn nhớ lại.

Các người muốn nhớ lại những kỷ niệm tốt đẹp, tôi cũng không có hứng thú tham gia vào, càng không có hứng thú rình coi. Không cần mở miệng, tôi cũng sẽ thức thời rời đi, tránh quấy rầy các người "Memorial Tokimeki*!"

* Memorial Tokimeki: Phim hoạt hình chuyển thể từ game hẹn hò phát hành bởi nhà sản xuất Konami.

Giản Trang tiếp tục động tác vừa rồi, năm ngón tay nắm chặt tay nắm cửa, dùng sức vặn một cái.

Chỉ nghe thấy một tiếng đóng cửa "Ken két " rất nhỏ vang lên ——

Vặn khóa mở cửa, động tác của Giản Trang không hề dừng lại, làm liền một mạch kéo cửa phòng một bước đi ra ngoài!

"Chờ một chút Giản Trang, cô lập tức đứng lại cho tôi, tôi có nói để cho cô đi sao!"

Giọng nói của Nguyễn Hàn Thành lại truyền tới, trong thanh âm trầm thấp mà hùng hậu xen lẫn một chút gấp gáp cùng ảo não, âm thanh phát ra so với tiếng gọi vừa rồi vang dội hơn rất nhiều. Một tiếng gọi từ bên trong lồng ngực vang lên, truyền qua cổ họng sức mạnh tràn đầy gần như là khàn cả giọng!

Trong nháy mắt, khi chân phải sắp bước ra ngoài Giản Trang lơ đãng dừng lại một chút, ngay bản thân cô cũng không ý thức được bước chân của mình chậm hơn rất nhiều.

Hừ, chẳng lẽ dừng lại, muốn tiếp tục nghe Tô Vi nói lời châm chọc sao? Nghĩ lại, đột nhiên trong lòng Giản Trang có chút không vui, không nói hai lời bước chân ra cửa.

Đối với tiếng gào thét lần này của Nguyễn Hàn Thành, Giản Trang giống như không nghe thấy, ngoảnh mặt làm ngo, làm như không nghe thấy tùy cơ ứng biến.

Sau đó, cô đứng ở trước cửa, mặt hướng về phía hành lang, không xoay người cũng không quay đầu lại, đưa lưng về phía cửa chống trộm, tay phải cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy về phía sau.

"Àm!"

Âm thanh vật thể va chạm vang vọng khắp hành lang, ngay cả không khí cũng bị dao động đang run rẩy.

"A?"

Ngoài dự đoán không hề có tiếng đóng cửa nào truyền vào tai Giản Trang, tiếng va chạm nặng nề vang lên có chút kỳ quái.

Lúc này Giản Trang mới khó hiểu quay đầu nhìn lại, kiểm tra xem cánh cửa chống trộm đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà trong lúc ánh mắt của cô nhìn đến cánh cửa, tầm mắt của cô lập tức dừng lại, cặp mắt giống như bị cố định, trực tiếp nhìn về phía trước, nhìn đến giữa cánh cửa chống trộm ánh mắt sáng ngời lập tức tối đi, đáy mắt đầy vẻ khiếp sợ! Cô nhìn thấy —— một khớp xương rõ ràng, bàn tay màu mạch đề trong khe hẹp giữa cánh cửa chống trộm và bức tường, bàn tay nắm ngón nắm chặt cánh cửa, cho nên khi mắt thấy cửa sắp đóng lại lập tức dùng sức nắm lấy cánh cửa, cứng rắn chặn cánh cửa lại, không cho khóa bảo vệ mắc vào bên trong máng khóa, ngăn cản cô đóng cửa. Mà cái tay kia, lại bị kẹp ở cửa chống trộm. Bởi vì quán tính do đóng cửa, nắm ngón tay bị kẹp ở trong khe hở giữa cửa đã mất đi huyết sắc, hiện ra những ngón tay tái nhợt.

"Anh. Tay của anh!" Giản Trang cả kinh thiếu chút nữa nói không ra lời, kinh ngạc nhìn Nguyễn Hàn Thành vươn tay ra.

"Cô là một đứa con gái ngu ngốc! Không phải đã nói với cô là đứng lại sao! Tại sao lại không nghe lời như vậy, nhất định muốn đi! Có phải cô bị điếc không!" Phía sau cánh cửa, truyền đến giọng nói tức giận của Nguyễn Hàn Thành, giọng nói có chút lạnh lùng cứng rắn.

"Tôi. Tôi đâu có biết anh sẽ bị như vậy! Tay của anh." Giản Trang nhìn anh bị kẹp tay, gương mặt luống cuống, cô vội vàng tiến lên kéo cửa lại, khi cánh cửa được mở ra, một bóng dáng to lớn đứng ngược lại ánh đèn chói mắt trong phòng khách, trong ánh sáng trắng như tuyết của ngọn đèn chậm rãi xuất hiện trong mắt Giản Trang.

Nguyễn Hàn Thành đứng ở bên trong cửa bỏ tay phải xuống, từ trong màu trắng như tuyết thông thả bước ra: "Tay của tôi, không có việc gì. Cô không được đi, cũng không cần đi. Đây là nhà của cô, bây giờ cũng đã trễ thế này, hơn nửa đêm rồi, cô không ở trong nhà còn muốn đi đâu?" "Anh ta đi ra, chẳng hề để ý đến cánh tay phải bị cửa kẹp, toàn bộ sự chú ý đặt trên người Giản Trang, giọng điệu nói chuyện không còn lạnh lùng, nhưng lại nhiều hơn một phần quả trách: "Cô còn không nói cho tôi biết, sau khi tan làm cô đã đi đâu? Tại sao trễ như thế này mới về đến nhà? 12 giờ rồi mà cô vẫn chưa về, tôi còn tưởng rằng cô không muốn trở lại. Nhưng nếu cô đã về đến nhà rồi, cũng không cần đi ra ngoài, đã chơi cả ngày rồi, còn chưa đủ vui sao?"

"Anh." Tay quan trọng hơn?

Giản Trang nhìn tay phải đang để xuôi ở bên người của anh ta, rất muốn hỏi thăm xem tay anh ta có bị thương không. Nhưng mà vừa nói nói ra hai chữ, đã bị lời nói dường như trách cứ của Nguyễn Hàn Thành cắt đứt: "Còn nữa, nếu tối nay cô về nhà, trước khi về, ít nhất cũng nên gọi điện thoại nói cho tôi biết cô sắp về đến nhà chứ? Tôi đã mua cho cô một chiếc điện thoại nhưng cô không nhận. Cho nên, tôi đã đi ra ngoài tìm cô. Ở trên đường tôi gặp được Tô Vi, cô ta cứ một mực muốn theo tôi về nhà. Nhưng mà cô ta vào trong nhà mới chỉ nói với tôi có mấy câu, khoảng mười phút mà thôi. Hôm nay cô bốc hơi cả một ngày, vừa trở về, không nói một câu, cô đã lập tức xoay người rồi đi, có phải là không đặt tôi ở trong mắt đúng không? Còn có. Vừa rồi khi tôi gọi cô, thanh âm lớn như vậy, cô không nghe thấy sao? Cô là cô ý? Có ý muốn nhìn tôi bị thương sao?"

"Tôi không có!" Giản Trang một mực phủ nhận, vội vàng giải thích: "Tôi đã về nhà một lần rồi, nghe thấy anh và Tô Vi đang nói chuyện. Hai người đang nói chuyện, tôi không tiện nghe cho nên mới rời đi. Nhưng mà tôi không nghĩ tới hai người sẽ ôm nhau, hai người đang ôm nhau như vậy tôi sao có thể quấy rầy chuyện tốt của hai người chứ? Tôi chỉ có thể tạm thời tránh đi thôi. Hơn nữa. Anh cũng đã nghe thấy, là người yêu của anh muốn tôi "tránh đi", tôi làm sao có thể không biết xấu hổ mặt dày ở nhà không đi? Anh thật sự cho là tôi rất muốn đi sao? Hơn nữa đêm, tôi ra khỏi nhà còn có thể đi đâu? Tôi đương nhiên là không muốn đi rồi. Nhưng." Cô vốn còn muốn nói tiếp, nhưng chợt nhớ tới, Tô Vi vẫn còn ở trong phòng khách, vì vậy im lặng, không nói nữa.

"Cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ôm nhau." Nguyễn Hàn Thành nhớ tới một màn kia, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, theo bản năng mở miệng giải thích: "Lúc tôi ở trong bếp pha cà phê, bảo Tô Vi ngồi ở trong phòng khách chờ tôi, nhưng Tô Vi lại theo vào trong bếp. Lúc ấy tôi nghe thấy trong phòng khách có tiếng động, khi ra ngoài kiểm tra, bỗng nhiên Tô Vi từ phòng bếp nhào tới ôm tôi từ phía sau. Chuyện chính là như vậy, tôi và Tô Vi cũng không có làm gì, làm sao lại gọi là "chuyện tốt" rồi hả? Cô không cần suy nghĩ lung tung, tôi và Tô Vi không hề làm gì cả."

"Hàn Thành!" Nguyễn Hàn Thành còn chưa nói hết, trong phòng khách vang lên giọng nói của Tô Vi, không giống với giọng nói thanh thúy và mềm mại vừa rồi, lần này giọng nói khàn khàn tràn đầy run rẩy!

"Đủ rồi, đừng nói nữa." Sau một hồi tiếng bước chân ngắn ngủi, Tô Vi đã từ trong phòng khách đi tới cửa trước, đứng ở miệng cửa, một tay vịn cánh cửa, một đôi thủy mâu (con ngươi) yên lặng nhìn Nguyễn Hàn Thành đứng ngoài cửa, giọng nói đã không còn kiên định hòa nhã như trước, giọng nói trở nên rời rạc: "Hàn thành. Đây chính là "Hợp đồng hôn nhân" anh đã từng nói với em sao? Anh nói rằng cuộc hôn nhân với Giản Trang một chút cảm giác anh cũng không có, nhưng mà. Tại sao khi cô ta quay trở lại, nhìn thấy em và anh ôm nhau, anh lại vội vã giải thích với cô ta như vậy? Anh không phải là người yêu của em sao? Cô ta không phải chỉ là người vợ trên danh nghĩa của anh sao? Không phải em mới chính là người yêu của anh à? Tại sao vừa rồi. Tại sao vừa rồi em ôm anh...anh lại đẩy em ra, không để ý đến tay của mình chạy đi giữ lại một người phụ nữ mới biết chỉ hai tháng, tại sao? ! Trước kia anh chưa bao giờ đối xử với em như vậy, trước kia ngay cả một đầu ngón tay của em anh cũng chưa bao giờ làm đau, nhưng mới vừa rồi anh lại đẩy em qua một bên!" Tô Vi nói xong lời cuối cùng, trong mắt đã lấp lánh sương mù, thật giống như muốn khóc lên: "Em."

Tô Vi dừng lại, thân thể gầy yếu lung lay một cái ở cửa, đột nhiên nhanh chóng lao ra khỏi cửa —— Giản Trang chỉ thấy một bóng trắng thoáng qua, sau đó một trận gió mát bay tới trước mặt, cùng với một tiếng “bụp” thanh thúy vang lên, má trái của Giản Trang lập tức truyền đến cảm giác đau rát dữ dội!

Mẹ kiếp, Tô Vi lại dám đánh cô! Giản Trang che gò má bị đau của mình, tiến lên một bước, lập tức theo bản năng giơ tay lên phản kích lại!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Mượn xác hoàn hồn!

Giản Trang vốn đang đứng trong hành lang, Tô Vi từ phòng khách đi ra nói chuyện, cô cũng không có để ý lắm. Bởi vì người nói là Nguyễn Hàn Thành, không liên quan gì đến cô, ánh mắt của cô tự nhiên cũng không để trên người Tô Vi.

Nhưng mà, không ai nghĩ tới, Tô Vi đang đứng ở miệng cửa, đôi mắt ngấn nước lã chã chực khóc trong nháy mắt từ cửa vọt tới trước mặt Giản Trang, khi Nguyễn Hàn Thành còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bất ngờ không kịp đề phòng ném cho Giản Trang một cái tát.

Tiếng bạt tai vang dội thanh thúy, âm thanh lạnh lạnh của tiếng bạt tai vang vọng trong hành lang chật hẹp.

Giản Trang thật sự không nghĩ tới, Tô Vi có thể ở ngay trước mặt Nguyễn Hàn Thành, ở ngay trước cửa nhà cô động tay với cô.

Gương mặt đau nhói cùng tự ái khiến tâm trạng của cô trong nháy mắt nổi lên một cơn lửa giận, cổ lửa giận này cô áp chế đã lâu rồi, từ khi Tô Vi ở trong phòng khách châm chọc cô, cô vẫn nhẫn nại, nhưng giờ khắc này, lý trí của cô bị sự phẫn nộ đánh thẳng vào giới hạn cuối cùng, đứng trên đường ranh giới giữa lý trí và thịnh nộ, cô không hề nghĩ ngợi hoàn toàn làm theo bản năng, giơ tay phải phản kích lại.

Nhưng mà, khi Giản Trang giơ tay phải lên, bàn tay sắp chạm vào mặt Tô Vi, cô lại thấy Tô Vi chẳng những không có ý né tránh, ngược lại thân thể yếu ớt còn nghiêng về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tô Vi cách cánh tay đang giơ lên của cô càng gần hơn. Giống như là. Đang chờ cô đánh tới, hoặc là nói, Tô Vi không kịp chờ muốn tay của cô đánh vào mặt mình.

Giản Trang giơ lên tay lại dừng giữa không trung, cảm xúc tức giận giống như thủy triều hung mãnh, nhưng lúc này không một tiếng động tiêu tan.

Đôi mắt màu nâu của cô khôi phục sự trong suốt, nhìn Tô Vi chỉ cách có hai bước đang đứng trước mặt mình, nhìn thấy con người trong đôi mắt tựa như thu thủy của Tô Vi toát ra vẻ mong đợi, và lại trong vẻ mặt mong đợi kia còn có một tia gian trá.

Tại sao. Giản Trang ở trong lòng tự hỏi, tại sao cô ta lại mong chờ như vậy? Cô ta đang mong chờ cái gì? Tại sao cô ta lại chờ đợi cái đó?

Suy nghĩ một chút, cô đột nhiên đã hiểu được, chẳng lẽ cô ta muốn.

Nghĩ tới đây, Giản Trang chậm rãi hạ cánh tay trong không trung xuống, cảm giác nóng rát thiêu đốt trên gương mặt vẫn chưa phai đi, Tô Vi đánh cô một bạt tai này cũng đủ hung ác, nhưng cô quyết định tạm thời nhịn lần này, không đánh trả lại.

Tô Vi hành động nhanh nhẹn đánh cô một bạt tai, cô gần như đã muốn đánh trả cuối cùng lại thôi, cả quá trình chưa đến một phút đồng hồ, sự việc đã kết thúc.

Trong nháy mắt khi Giản Trang thả tay xuống, trên gương mặt trắng bệch Tô Vi rất nhanh hiện lên vẻ giật mình kinh ngạc, sau đó vẫn là bộ dạng như trước kia, đôi mắt giống như một ao nước trong suốt tỏa ra sương mù, gương mặt không chút thay đổi, chân mày đen nhánh hơi nhíu lại, trên trán lộ ra một cổ bần bì cố chấp.

Mà Nguyễn Hàn Thành đứng ở một bên gương mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, đôi mắt anh nhìn gương mặt đỏ bừng của Giản Trang, trên gò má của Giản Trang còn có thể nhìn thấy lờ mờ năm dấu tay mảnh khảnh.

Anh bước đến bên cạnh Giản Trang, trong đôi mắt đen nhánh lộ ra ánh mắt ân cần, tầm mắt khóa trên gò má sưng đỏ của cô, một khắc cũng không dời đi, con người đen nhánh xẹt qua tia khắc thường, giống như một tia sao băng bay cực nhanh trong bầu trời đêm, thoáng qua rồi biến mất.

Nguyễn Hàn Thành thật sự không nghĩ tới Tô Vi sẽ đánh Giản Trang. Trong nháy mắt khi Tô Vi từ trong cửa chạy ra, anh biết, nhưng mà anh cho rằng Tô Vi bước nhanh qua cửa như vậy là muốn rời khỏi nhà của anh. Vì vậy khi Tô Vi chạy qua anh không hề động đậy. Bởi vì trong lòng anh cũng mơ hồ hi vọng Tô Vi mau rời đi. Bởi vì, nơi này dù sao cũng không phải là nhà của Tô Vi, mà là nhà anh và Giản Trang. Giữa Tô Vi và Giản Trang nhất định phải có một người rời khỏi phòng, nhưng người phải rời đi không phải là Giản Trang. Bởi vì nơi này là nhà của Giản Trang, rời khỏi nơi này Giản Trang cũng không còn nơi nào để đi. Mà Tô Vi lại khác, cô ta có nhà của mình. Nửa đêm đến đây chỉ có một mình anh ở nhà, cô nam quả nữ ở chung một phòng, làm như vậy cũng không thích hợp.

Anh là một người lính, trên phương diện tình cảm và kỷ luật, so với những người đàn ông bình thường phải cực kỳ tự mình cố gắng vươn lên. Cũng bởi vậy, ở trên phương diện tình cảm cũng có chút bảo thủ chuyên nhất. Anh chưa bao giờ dễ dàng thổ lộ tình lòng với phụ nữ, cũng không dễ dàng bày tỏ

tình cảm, ở trong lòng anh tình cảm chân thành tha thiết so bất kỳ bảo vật gì cũng trân quý hơn, tình yêu chân chính cũng không phải sớm ba chiều bốn*, cũng không thể tùy ý buông tha. Cho nên 27 năm qua, anh đã từng chỉ thích cô bé Tô Vi này. Cũng luôn luôn cố gắng muốn có được trái tim của Tô Vi, nhưng mà, có lẽ đúng như Tô Vi nói, từ nhỏ anh đã được gia đình yêu thích cha mẹ dạy dỗ, thân phận của anh và Tô Vi chênh lệch khá xa, dẫn đến rất nhiều chuyện, cái nhìn của bọn họ tương tác trái ngược, có một số chuyện khiến anh không thể có được trái tim của Tô Vi.

*Sớm ba chiều bốn: Thay đổi thất thường (một người rất thích cho khi ăn quả lịch, anh ta nói với bảy khi, buổi sáng mỗi con được ba quả, buổi chiều mỗi con được bốn quả, bảy khi rất vui mừng, sau đó anh ta lại nói, buổi sáng mỗi con được ăn bốn quả, buổi chiều mỗi con được ăn ba quả. Sau này thường ví với người thông minh thường dùng thủ đoạn, người đại thường mắc lừa, nay ví với sự thay đổi thất thường).

Nhưng mà, ngay cả khi anh biết mình không thể hiểu Tô Vi 100%, nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi từ trước đến nay Tô Vi luôn kiêu ngạo tự mình vươn lên, rất có cốt khí sẽ chủ động động thủ đánh người, hơn nữa người này chính là —— Giản Trang!

Ánh mắt của anh vẫn như cũ dừng lại ở trên gò má của Giản Trang, môi mông hé ra, sau đó nói với Tô Vi đang đứng ở một bên: "Tô Vi, em vậy mà lại ra tay đánh thương người khác, em trước kia sẽ không như vậy, anh biết em đã mười mấy năm, chưa hề nhìn thấy em và người khác tức giận sẽ động tay đánh đối phương. Làm sao em lại có thể động thủ đánh người? Giản Trang đứng ở ngoài cửa, đâu có chỗ nào chọc tới em?" Giọng nói của anh u ám lại lạnh lẽo cứng rắn, ngôn ngữ sắc bén giống như là chất rắn. Giọng điệu không hề có độ ấm làm cho người nghe không rét mà run.

Tô Vi đứng giữa ở Nguyễn Hàn Thành và Giản Trang cơ thể khẽ lung lay một cái, hai đầu gối đột nhiên khuỵu xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quỵ, nhưng rõ ràng cho dù bộ dạng gầy yếu gần như sắp ngã xuống, rồi lại kiên cường đứng thẳng, hai đầu gối hơi khuỵu một chút đã lập tức đứng thẳng lên, sau đó xoay người từ từ ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Hàn Thành cao hơn cô ta rất nhiều, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ bay nhàn nhạt yếu ớt giống như đám sương giọng nói mờ ảo: ". . . . Anh thấy đấy, bây giờ anh thấy rồi đấy, không sai là em đánh, anh biết em mười mấy năm, cũng chưa bao giờ nhìn thấy em động tay đánh người, nhưng bây giờ không phải anh đang thấy sao?"

"Tại sao?" Lúc này Nguyễn Hàn Thành mới quay đầu đi, đôi mắt chuyển một cái, tầm mắt quét về phía Tô Vi: "Mặc kệ nguyên nhân là gì, động tay đánh người là không đúng. Tô Vi, như thế này không giống em..em lập tức nói xin lỗi Giản Trang đi!" Thái độ nói chuyện của anh đã không còn lạnh lùng hài hước như bình thường nữa, giọng nói nghiêm nghị giống như đang đứng trên giáo trường huấn luyện binh lính, âm thanh rét lạnh giọng điệu cứng rắn, tràn đầy bá đạo: "Lập tức, xin lỗi Giản Trang mau!"

"Em sẽ không xin lỗi." Tô Vi lui về phía sau một bước, cánh tay thon dài chọc giờ lên nắm lấy vạt áo trước ngực, ngón tay nắm thật chặt kiên quyết nói: "Đánh người, là em không đúng. Cô ta cũng không gây chuyện với em, cũng không có lý do gì, em chính là muốn đánh cô một cái mà thôi. Về phần nói xin lỗi, em sẽ không nói. Nếu cô ta cảm thấy tức giận, có thể tát trả, em tuyệt đối sẽ không tránh, nhưng mà bắt em nói xin lỗi, các người đừng mơ tưởng! Hơn nữa. . . ." Tô Vi dừng một chút, sắc mặt so với trước kia còn trắng hơn, trên gương mặt trắng bệch như tờ giấy hiện lên vẻ bi thương: "Anh không cần dùng giọng điệu của sĩ quan để ra lệnh cho em! Em không phải là lính của anh! Anh cho rằng em động tay đánh người, có thể kiện em tội tấn công người khác, có thể đưa em ra tòa, nhưng không cho phép anh dùng điệu giọng ra lệnh để nói chuyện với em! Anh nói em chưa bao giờ đánh người, nhưng anh cũng chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với em! Anh nghĩ rằng em đã thay đổi phải không? Anh cho rằng em học những thói xấu ở quán bar, trở nên thô bạo vô lễ phải không? Vậy còn anh? Anh không hề thay đổi sao? Anh trước kia sẽ không nghĩ ngờ em, chưa bao giờ hung dữ với em...em quen biết anh 15 năm, anh vẫn chăm sóc em, cho em ấm áp, nhưng kể từ sau khi kết hôn, anh đã bắt đầu thay đổi. . . . Ngay cả khi anh đến quán bar tìm em, chất vấn chỉ là em giao lưu với những người không tốt. . . ." Tô Vi ngẩng đầu nhìn đôi mắt Nguyễn Hàn Thành, ánh mắt trở nên âm trầm hơn rất nhiều, đau thương buồn bã nhìn anh, nhếch môi cười thảm: "Ha ha, ha ha ha. . . . Anh còn nói em đã thay đổi. . . . Anh hãy để tay lên ngực mà tự hỏi đi, anh hãy mở mắt ra mà nhìn cho rõ, đến tận cùng là ai đã thay đổi!"

"Tô Vi, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ thay đổi. Chỉ là em chưa từng sâu sắc hiểu anh, giống như anh vẫn chưa từng thật sự hiểu em." Nguyễn Hàn Thành rũ mắt xuống, đè thấp ánh mắt chống lại ánh mắt sáng quắc của Tô Vi, thái độ nói chuyện cũng không bởi vì nét mặt buồn bã của Tô Vi mà thay đổi: "Ai cũng có thể nổi giận, em tức giận, em có thể động tay đánh người, anh cũng có thể. Nếu như không phải em động thủ làm tổn thương người khác, anh sẽ có thái độ như vậy sao? Hơn nữa, còn một điều nữa, anh bắt đầu thay đổi cũng không phải là từ sau khi kết hôn, trước khi kết hôn với Giản Trang, anh đã đi tìm em, nhưng ý của em là: "Anh có kết hôn hay không, cũng không liên quan gì đến em". Anh có thể chờ em, cho nên đã ký hợp đồng hôn nhân, một năm sau lập tức ly hôn, cuộc hôn nhân này chủ yếu là vì hoàn thành tâm nguyện của cha anh. Em nói rất đúng, anh sinh ra trong gia tộc họ Nguyễn, vừa sinh ra đã được hưởng ánh hào quang mà nhiều người không có, nhưng em không hề biết, anh vừa sinh ra trên lưng đã mang rất nhiều trách nhiệm không cách nào trốn tránh!"

"Là con trai cả của nhà họ Nguyễn, anh muốn làm gương tốt, luôn luôn phải làm mọi việc thật hoàn hảo không tỳ vết thì mới có chỗ đứng trước mặt hai người em trai, anh phải tuân theo ý muốn của cha, nhập ngũ thừa kế cơ nghiệp mà ông đã gây dựng ở trong quân đội, bởi vì anh là con trai cả của nhà họ Nguyễn, anh muốn thay cha anh và cha Giản hoàn thành hôn ước năm đó nhất thời vui mừng quyết định! Anh sống có quá nhiều điều bất đắc dĩ, rất nhiều chuyện anh không thể làm chủ, bởi vì anh là trưởng tử của nhà họ Nguyễn! Về sau cả nhà họ Nguyễn đều do anh gánh vác, cha đối với anh ôm quá nhiều hi vọng cùng trách nhiệm, mà anh sinh ra đã được định là phải làm thật tốt thân phận này. Có rất nhiều người không biết tình hình bên trong nhà họ Nguyễn kỳ thực không hề giàu sang nhàn hạ giống như những gì mà người ngoài nhìn thấy, bên trong có những mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, giấu kín bí mật. Trong Nguyễn gia bất luận kẻ nào cũng có thể vứt bỏ trách nhiệm tự ý rời khỏi gia tộc, nhưng mà anh lại không thể! Nhà họ Nguyễn cần anh! Sợ dĩ cha anh đặt cược hi vọng lớn như vậy trên người anh, chính là muốn anh gánh vác hưng suy của gia tộc này. Vì vậy anh không thể làm như không những có áp lực kia, không thể là một người không có trách nhiệm, không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, mang theo cô gái mình yêu thích đi đến đất khách quê người, sống cuộc sống mới. Tô Vi, em là người của Tô gia, so với bất luận kẻ nào cũng hiểu được một gia tộc nền móng vốn vững vàng ổn định nếu như đột nhiên sụp đổ, gia cảnh sa sút, có kết cục bi thảm cỡ nào. Anh ký hợp đồng hôn nhân, chính là một biện pháp tạm thời!"

"Ngày cưới, anh lạnh nhạt với cô dâu, trên giáo đường bất chấp tất cả bỏ lại Giản Trang đuổi theo em, lúc ấy bạn bè người thân có mặt tại giáo đường đều thấy được, chuyện trực tiếp truyền đến tai cha anh, cha anh vì giao tình với nhà họ Giản, không có ý đem chuyện này chọc thủng, lấy lý do chuẩn bị khánh thành công ty chặn miệng người nhà họ Giản. Mà lúc ấy anh cũng không để ý, anh sợ em hiểu lầm mới giải thích với em nhiều như vậy, đem hết tất cả tâm ý nói cho em biết. Câu trả lời của em làm anh rất đau đớn, sau khi về đến nhà anh đã bị sốt cao, là Giản Trang đã chăm sóc cho anh. Mặc dù anh và cô ấy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng mà chung sống hai tháng, cô ấy đã chăm sóc cho cuộc sống của anh, anh cũng không phải là đầu gối, càng không phải là người hồ đồ không biết tốt xấu, tự nhiên sẽ thân quen với Giản Trang hơn một chút, cô ấy cũng như là bạn bè của anh vậy. Bạn của

anh, vô duyên vô cớ bị một đám lưu manh tấn công phải nằm viện, sự việc xảy ra chính là hướng về phía anh, anh đương nhiên muốn hỏi rõ ràng. Mặc dù mấy năm trước đây anh đã rút khỏi bộ đội đặc chủng, đã lâu rồi chưa đánh nhau, nhưng còn chưa kém cỏi đến mức có thể để cho bọn côn đồ trong xã hội tùy ý ức hiếp bạn bè của mình. Anh đến chỉ để hỏi thăm em.. em lại nói với hắn là quân tâm em, lời nói mập mờ, anh không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể không nghi ngờ? Anh có thể nói rõ, sau hai tháng ký hợp đồng hôn nhân, ấn tượng lần đầu gặp mặt của anh với Giản Trang rất khác, không hề giống giống như mấy lời đồn đãi kia, trên người cô ấy có chỗ khiến người khác yêu thích. Nếu như nhất định coi đó điều là thay đổi, quả thực, đây cũng là một thay đổi. Chỉ là, nếu là muốn nói giữa chúng ta ai là người thay đổi trước, anh nghĩ, cả anh và em.Đã được xã hội tôi luyện, bất tri bất giác đều thay đổi."

Nguyễn Hàn Thành chưa bao giờ nói nhiều như hôm nay, tuy rằng anh là người nói năng cay nghiệt, ngôn ngữ ác độc, từ trước đến nay lời nói ra luôn là một hồi máu tanh. Ở trong quân đội lâu rồi, khó tránh khỏi ngôn ngữ ngắn gọn thẳng thắn, chỉ nói điều trọng điểm. Nhưng mà hôm nay rất hiếm có, anh lại tốn thời gian dài như vậy, tỉ mỉ giải thích một chuyện.

Chờ anh nói xong, Giản Trang đứng ở bên cạnh anh nghe cũng có chút ngây ngời. Hai mắt nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú cương nghị lạnh lùng của Nguyễn Hàn Thành, thầm than trong lòng: “Không thể không nói, hôm nay Tô Vi đến đây gây sự mới ép được Nguyễn Hàn Thành thổ lộ tiếng lòng, khiến cho cô được mở rộng tầm mắt. Cô và anh trong hai tháng ở chung dưới một mái nhà, cũng đã trò chuyện rất nhiều lần, thế nhưng anh lại chưa bao giờ nói qua với cô chuyện anh đã từng là “lính đặc chủng”, càng không nói gì đến chuyện nhà họ Nguyễn như thế nào. Mặc kệ những chuyện này là như thế nào, anh cũng chưa từng nói qua, cho dù là đôi câu vài lời cũng không nói. Có thể thấy được anh đối với những chuyện này cực kỳ bảo mật, nếu không phải vì lời nói của Tô Vi, có lẽ cả đời này cô cũng không nghe được chính miệng anh nói ra.

Trong quân đội danh sách đại đội lính đặc chủng, vẫn luôn là tài liệu cơ mật của quân đội, vì suy nghĩ đến an toàn của bộ đội đặc chủng, phải tuyệt đối giữ bí mật! Trừ phi là do chính người đó nói ra, nếu không. Căn bản là không thể điều tra được. Nguyễn Thiếu Dật cũng không có nói rõ ràng chuyện của Nguyễn Hàn Thành sau khi đầu quân, rất có thể chuyện này cũng được giữ bí mật với mọi người trong nhà họ Nguyễn. Đối với người trong gia tộc còn giữ bí mật, vậy thì càng không cần nói đến nhà họ Giản. Nguyễn Hàn Thành vẫn tuyên bố với bên ngoài mình từng đảm nhiệm chức huấn luyện viên quân đội, hiện giữ chức sư trưởng, nhưng vẫn giữ bí mật đối với chuyện đã từng là lính đặc chủng. Về phần một chút tin tức nội bộ bên trong của nhà họ Nguyễn, càng là quan trọng nhất!

Sau khi cô gả cho Nguyễn Hàn Thành bởi vì chỉ là người vợ trên danh nghĩa, hơn nữa cũng không sống trong nhà họ Nguyễn, tiếp xúc với người trong gia tộc không nhiều lắm, có hiểu biết rất ít về họ. Bởi vì chỉ là hợp đồng hôn nhân, cho nên Nguyễn Hàn Thành cũng không cần thiết phải nói cho cô biết chuyện trong nhà họ Nguyễn, mà cô còn có vấn đề cần phải giải quyết xử lý, cũng không có hứng thú hỏi tới, nên vẫn không rõ lắm, gia tộc Nguyễn đến tột cùng là dạng gì. Nhưng từ trong lời nói vừa rồi của Nguyễn Hàn Thành, nhà họ Nguyễn hình như cũng cất dấu một bí mật.

Thật sự là được hưởng chút ánh sáng của Tô Vi, mới biết những chuyện này.

Ở trên đời này, có thể khiến cho Nguyễn Hàn Thành nghiêm túc giải thích, một hơi nói ra bí mật của hai người, cho tới bây giờ, chỉ có một mình Tô Vi, chỉ có cô ta mới có ma lực như thế. Dù sao, Nguyễn Hàn Thành đã thâm mến Tô Vi mười năm, đau khổ chờ đợi mười năm, Tô Vi là mối tình đầu, là người con gái duy nhất ở trong lòng Nguyễn Hàn Thành. Tình yêu đầu đời với đàn ông mà nói, thường chiếm vị trí hết sức quan trọng.

Nhưng mà, nhắc tới Tô Vi, trong lòng Giản Trang không thể tránh khỏi u ám một chút, trái tim bị một tầng mây đen che kín. Dù sao, người phụ nữ này vừa mới quăng cho mình một bạt tai, nói không tức giận, không so đo là giả. Nhưng mà, tức giận thì tức giận, khi đánh giá về Tô Vi cô sẽ không có một chút ý chê bai nào. Từ cái tát vừa rồi, có thể chứng minh —— Tô Vi, là một người thông minh!

Một người rất thông minh, tính cách lại cứng cỏi cương quyết, bền bỉ, kiên cường lại độc lập, hơn nữa lòng tự ái rất mạnh, người như vậy bình thường có tính cách mạnh mẽ rất thu hút, hấp dẫn mọi người đến gần cô ta hơn. Đồng thời cô ta lại coi ta là kẻ địch. Như vậy, người này sẽ là một đối thủ rất đáng sợ, hoặc giả, có thể sẽ là kẻ thù một đời của ta!

Tô Vi chính là người như vậy.

Vừa rồi Tô Vi từ cửa chạy tới đánh cô một bạt tai không phải là không có nguyên nhân, hoặc là nói, đó không phải là lý do “muốn đánh thì đánh” đơn giản mà cô ta giải thích với Nguyễn Hàn Thành. “Muốn đánh thì đánh”, đây chỉ là một nguyên nhân thúc đẩy khiến cô ta đánh người mà thôi, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là cô ta đang đào một cái hố, sau đó chờ mình hoặc là Nguyễn Hàn Thành nhảy vào.

Nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Vi động thủ có hai điểm, thứ nhất là cô ta muốn dùng chuyện

Này để khảo nghiệm Nguyễn Hàn Thành đến tột cùng là có quan tâm nhiều đến cô ta không, cô ta rất mong đợi được nhìn thấy phản ứng của Nguyễn Hàn Thành, muốn biết Nguyễn Hàn Thành có phải bởi vì cô ta động thủ đánh người mà tức giận hay không. Cô ta muốn nhìn thấy thái độ của Nguyễn Hàn Thành thông qua chuyện này, suy đoán xem ở trong lòng Nguyễn Hàn Thành cô ta còn chiếm bao nhiêu phần lượng. Thứ hai, cô ta muốn dụ cô đánh trả, nếu như cô đánh trả cô ta lập tức đạt được mục đích kia. Chỉ cần cô đánh trả lại, cô ta sẽ làm ra vẻ ốm yếu ngã xuống đất, không cần nghĩ cùn đã đoán ra được phần phía sau. Cô ta yếu đuối như vậy, té lăn trên đất mặc kệ có phải là cô ta ra tay trước hay không, cho dù ai nhìn thấy cô ta yếu ớt như thế, cũng sẽ đỡ cô ta đứng lên, thế cục sẽ trong nháy mắt sẽ thay đổi, cô vốn là có lý cũng biến thành đuối lý.

Nói đơn giản là một khi cô đánh trả lại, người thắng chính là Tô Vi.

Đây cũng chính là lý do vì sao khi cô giơ tay lên muốn đánh, Tô Vi lại không trốn không tránh, đôi mắt trấn tĩnh, ánh mắt mong đợi như vậy!

Mặc dù dùng mánh khỏe động thủ đã thương người khác, tuy rất nguy hiểm, nhưng lợi nhiều hơn hại, ưu thế này đối với bản thân Tô Vi mà nói, vẫn có thể xem là một quân cờ tốt! Hơn nữa, người phụ nữ này dựa vào cơ thể ốm yếu của mình dễ dàng sử dụng mánh khỏe, đàn ông rất khó phát hiện. Trừ phi, người đàn ông này hiểu rất rõ tính tình bướng bỉnh của người phụ nữ này, mới có thể nhìn ra đầu mối, sẽ không dễ dàng bị lừa. Nhưng mà chiêu này đối với Nguyễn Hàn Thành quả thật là gài đúng chỗ ngựa, bởi vì Nguyễn Hàn Thành cũng không có chân chính sâu sắc hiểu rõ thế giới nội tâm của Tô

Vi, hai người bọn họ từ nhỏ sống và học tập cùng nhau, nhưng lập trường lại khác nhau, khiến quan niệm về nhân sinh quan và thế giới quan của bọn họ cũng khác nhau, cho nên hai người bọn họ rất khó hiểu được đối phương.

Tô Vi là một người thông minh, biết lợi dụng tính cách khác nhau để bày mưu lập kế, như vậy có thể thấy được Tô Vi này suy nghĩ quả là kín đáo. Khó trách dù cô ta có thân phận là con gái riêng, nhưng cũng có thể lớn lên và tồn tại ở nhà họ Tô.

Ngẫm lại vừa rồi khi cô giơ tay lên, may mắn lúc đó cô phản ứng nhanh, nếu không bây giờ. Người bị Nguyễn Hàn Thành lạnh lùng khiển trách rất có thể sẽ chính là cô.

Giản Trang nghĩ tới đây. Tô Vi đứng ở một bên trầm mặc hồi lâu đã mở miệng nói chuyện rồi, giọng nói không còn u ám nữa, trong lời nói thê lương hóa thành sâu não. “Hàn Thành Anh nói đúng, em và anh cũng đã thay đổi. Từ khi anh vào bộ đội, em lăn lộn trong xã hội, hai người chúng ta đều đã từ từ thay đổi. Chúng ta cũng không còn giống như trẻ con sống vui vẻ nữa, thực tế tàn khốc sẽ mạnh mẽ nuốt chửng chúng ta như tằm ăn rỗi. Trên đời này, sẽ không có nhất thành bất biến* (đã hình thành thì không thay đổi) gì đó. Hàn Thành, là em trách nhầm anh rồi Thật xin lỗi” Cô ta nói đến phần sau, bỗng nhiên dừng lại thở dốc khiến người ta đau lòng: “Em Là vì em quá quan tâm anh, mới có thể hồ đồ như thế Mới có thể động tay đánh người, thật xin lỗi Em cũng rất xin lỗi, em vẫn luôn không quan tâm đến ý đến anh, không biết anh sống khổ cực.”

“Nói xin lỗi với anh cũng vô dụng, người em đánh không phải là anh, em nên nói xin lỗi với Giản Trang. “Cuối cùng giọng nói của Nguyễn Hàn Thành cũng mềm mại đi một chút, tầm mắt chuyển sang người Giản Trang.

“Không cần, không có việc gì, cô ấy xuống tay cũng không nặng, không có chuyện gì. Chính cô ấy cũng đã nói là tức giận dẫn đến hồ đồ. Con người mà, cảm xúc vừa dâng lên, khó tránh khỏi sẽ mất không chế làm việc sai, có thể lý giải. Cô ấy làm như vậy là bởi vì quá yêu anh, tôi cũng là phụ nữ, cũng rất hiểu cảm giác này. Cô ấy đã biết lỗi, cũng xem như đã xin lỗi tôi rồi, chuyện này coi như kết thúc. Hơn nữa cô ấy là người trong lòng anh, chuyện phía sau tự anh nhìn mà sắp xếp đi. Đêm đã khuya, tôi vào nhà nghỉ ngơi đây.” Giản Trang vội vàng khoát tay chặn lại, ngăn lại Tô Vi đang cúi đầu xin lỗi mình, lại đảo mắt nhìn về phía Nguyễn Hàn Thành, tầm mắt nhanh chóng lướt qua người anh, sau đó khí định thần nhân xoay người, cũng không quan tâm Tô Vi phía sau như thế nào, trực tiếp đi mấy bước đến bên trong cửa, đóng cửa lại.

Tô Vi bỏ xuống dáng vẻ kiêu ngạo, thân thể run rẩy cúi đầu xin lỗi một lần nữa, nước mắt doanh tròng, đau thương buồn bã vừa thấy đã thương. Cô ta làm đến bước này, cho dù Giản Trang có tức giận như thế nào đi chăng nữa cũng không thể trút giận lên cô ta. Nếu như cô cứ cố chấp đánh lại một bạt tai, ầm ỉ gây sự tranh cãi với Tô Vi như vậy sẽ chỉ làm Nguyễn Hàn Thành cảm thấy cô Giản Trang trở thành người ngu ngốc, Giản đại tiểu thư cậy mạnh không nói lý rồi. Như vậy đối với bản thân cô, cũng không có điểm nào hay.

Chỉ có một con đường có thể đi, chính là tự động lựa chọn chuyện cũ sẽ bỏ qua. Ai về nhà nấy, tự đi tìm mẹ của mình đi.

Sau khi cửa chống trộm đóng lại, Giản Trang thay xong giày, mệt mỏi kéo cơ thể đi vào phòng tắm.

Trên chiếc gương ở bồn rửa tay nhìn thấy gò má của mình vẫn ửng hồng như cũ, chậm rãi nói nhỏ: “Cô thật sự là một người thông minh, mọi phương diện đều có thể suy nghĩ thấu đáo, tôi rất bội phục. Nhưng mà kẻ địch của tôi cũng không phải là cô, tốt nhất từ nay về sau không ai động đến ai, mọi người bình an vô sự. Nhưng nếu sau này cô còn có tình gai bẫy tôi, vậy cái tát tôi nay, tôi nhất định sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi.”

.....

Sau khi Giản Trang xoay người rời đi, hai mắt Nguyễn Hàn Thành vẫn khóa chặt trên người Giản Trang, yên lặng nhìn chăm chú, mắt thấy bóng lưng thân nhiên của Giản Trang rời đi, cho đến khi cửa chống trộm đóng lại, bóng dáng của Giản Trang biến mất không thấy gì nữa, mới chậm chạp thu hồi ánh mắt.

Tất cả động tác của anh đều rơi vào trong mắt của Tô Vi.

Tô Vi khẽ nâng mắt lên, đôi mắt không một tiếng động nhìn chăm chú Nguyễn Hàn Thành, nhìn thấy được trong mắt anh, từ đáy mắt lộ ra một loại. . . thâm thúy khó lường, khó có thể dùng lời để diễn tả được ánh mắt đó, ánh mắt của anh vô cùng chuyên chú, con ngươi đen nhánh vốn cực kỳ u ám, giờ phút này, con ngươi tối tăm trong mơ hồ hiện lên một chút ánh sáng. Tô Vi không hiểu ánh mắt của anh, nhưng ánh mắt đó lại khiến cô ta có cảm giác giống như đã từng quen biết. . . .

Điều này thật khiến cho người ta cảm thấy lo lắng. Tròng mắt Tô Vi lặng lẽ chuyển một cái, thu hồi ánh mắt từ trên đôi mắt của Nguyễn Hàn Thành về, nhìn về phía cầu thang hành lang, hướng về phía bậc thang trống trải trước mặt nhẹ giọng nói: “Hàn Thành, anh vẫn còn giận em sao? Hôm nay thật sự là em không đúng, anh đừng giận em nữa nhé, hãy quên đi chuyện sai lầm vừa rồi của em đi, có được không?”

“Tô Vi.” Một tiếng gọi khẽ yếu ớt vang lên, âm thanh không hề lạnh lùng nữa, cũng không còn cảm thấy mệnh lệnh mạnh mẽ giống như lúc trước, nhưng giọng điệu vẫn cực kỳ lạnh bạc, âm thanh u lãnh giống như những hạt tuyết trong ngày mùa đông bị gió thổi vờ tung, mang theo cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Đứng ở đầu cầu thang Tô Vi nghe thấy Nguyễn Hàn Thành gọi tên mình, lập tức xoay người, khóe mắt giật một cái, đôi mắt quẩn rũ mờ to quay lại nhìn, đáy mắt vẫn vút một chút chờ mong.

Nguyễn Hàn Thành nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tô Vi, giọng nói không hề thay đổi, trầm giọng lạnh lùng nói: “Đêm đã khuya rồi, em nên về nhà đi. Anh sẽ đưa em xuống lầu.”

“Không phải anh sẽ lái xe đưa em về nhà sao?” Đáy mắt Tô Vi xẹt qua một tia không hiểu.

“Xe ở gần khu, không có lái về.” Nguyễn Hàn Thành trầm giọng nói, trên gương mặt tuần tú lộ ra một chút ý cười.” Anh sẽ gọi xe taxi cho em, sau khi xuống xe về đến nhà, nhớ gửi cho anh một tin nhắn báo bình an.” Sau đó anh xoay người đi tới trước cửa thang máy, nhấn nút thang máy xuống lầu một.

Đứng ở sau lưng muốn cùng anh cùng nhau sống vai đi cầu thang xuống lầu Tô Vi hơi ngần ra, lưỡng lự vài giây mới chậm rãi xoay người đi theo Nguyễn Hàn Thành, về thất vọng chỉ xuất hiện một chút trên gương mặt của cô ta, sau khi chợt lóe lên, lại làm như không có chuyện gì xảy ra đi tới bên cạnh Nguyễn Hàn Thành: “Rất xin lỗi, tôi nay em không thể không chế được cảm xúc, không chỉ chạy tới nhà anh quấy rầy anh lâu như vậy, còn phải nhờ anh tiễn em. Sau này em nhất định sẽ không như vậy nữa, cũng sẽ không tăng thêm rắc rối cho anh.”

“Không sao, đừng nói như thế.” Nguyễn Hàn Thành lắc đầu.” Chuyện không liên quan đến em.” Anh rất tự trách, trách nhiệm đều là của anh, nếu như lúc ấy anh có thể phản ứng nhanh một chút, biết rõ Tô Vi muốn làm cái gì, Giản Trang cũng sẽ không phải chịu một cái tát như thế. Anh nhìn ra được cái tát kia xuống tay rất nặng, đôi mắt vừa quay lại, anh sẽ đến hiệu thuốc ở lầu dưới chung cư mua một ít thuốc tiêu sưng mang lên cho Giản Trang mới được.

Sau khi xuống lầu, Tô Vi bắt taxi rời đi, Nguyễn Hàn Thành mới bước vào hiệu thuốc mua một hộp thuốc tiêu sưng, cầm hộp thuốc, anh mang theo cảm xúc lẫn lộn về đến nhà, dừng chân ở trước cửa phòng đóng chặt của Giản Trang, chần chờ không tiến, do dự thật lâu, cũng không dám gõ cửa phòng cô.

Lúc này đã rất khuya, hẳn là cô ấy đã ngủ rồi? Nguyễn Hàn Thành mất hồn nhìn cửa phòng, nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, suy đoán sau khi tan làm Giản Trang đã đi đâu, suy đoán có phải cô ấy thật sự không tức giận, suy đoán gương mặt của cô có đau không, có muốn anh cầm nước đá cho cô tiêu sưng hay không? Nhưng mà, người đánh cô ấy là Tô Vi, mà trước kia anh vẫn luôn treo ở trên miệng Tô Vi là “Người yêu”, vì bận tâm đến điều này, anh cũng không có cách nào vào nhìn cô ấy. Người trong lòng anh, hung hăng đánh cô ấy một bạt tai, hơn nữa là Tô Vi đi theo anh về đến nhà, sẽ khiến cô ấy nghĩ như thế nào đây? Anh cũng được coi là người nhanh nhẹn miệng biết ăn nói, bình thường mỗi lần cùng cô cãi vã cũng áp chế được cô, luôn có thể tìm được một bụng ngụy biện phản bác cô, nhưng lần này Vốn từ của anh vô cùng nghèo nàn, không còn lời nào để nói, bởi vì ở trong lòng, anh rất rõ ràng chuyện này là lỗi tại anh. Từ trước đến giờ nếu có lỗi anh lập tức thừa nhận, sẽ không giải thích, thật sự phạm sai lầm, anh ngược lại không biết nói xin lỗi như thế nào.....

Tường Đông Ninh thường nói anh thông minh nhưng chuyện tình cảm lại rất ngốc nghếch, anh vẫn cảm thấy đây chỉ là lời phóng đại cũng không quan tâm mấy, nhưng chỉ đến khi chuyện ngày hôm nay xảy ra, anh mới biết thì ra những điều Tường Đông Ninh nói là sự thật. Anh đầu quân đã lâu, làm việc ở trong quân đội đã dưỡng thành thói quen kia, xử lý chuyện gì cũng sấm vang chớp giật (khí thế mạnh mẽ), dùng cảm dứt khoát, nhưng đối mặt với chuyện tình cảm, anh lại không biết làm thế nào, hoàn toàn không có biện pháp.

Hôm nay Tô Vi đã để cho anh nhìn thấy một gương mặt phần nộ chưa từng có của cô ta. Tô Vi như vậy, lần đầu tiên khiến cho anh cảm thấy một cảm giác xa lạ chưa từng có.

Sau một lúc lâu.

Dùng chân ở trước cửa phòng Giản Trang đã lâu Nguyễn Hàn Thành nhẹ nhàng cúi người xuống, bỏ thuốc trên nền gạch trước cửa phòng Giản Trang, sau đó rón rén lui về phía sau mấy bước, cẩn thận bước đi.

Hôm sau.

Giản Trang cầm bảng báo cáo tài chính trình lên, đặt trên mặt bàn trong phòng làm việc của Nguyễn Thiếu Dật.

Khi ngẩng đầu lên, tầm mắt của cô vô tình nhìn lên trên, ánh mắt lơ đãng đảo qua, thì đột nhiên nhìn thấy trên gương mặt anh tuần của Nguyễn Thiếu Dật xuất hiện một đôi mắt bị quầng thâm.

Đây là một chuyện vô cùng mới mẻ! Nguyễn Thiếu Dật là một người đàn ông rất thích chưng diện, bình thường rất chú trọng về ngoại của mình, từ giờ tay nhắc chân đến mặc quần áo, mỗi một kiểu dáng đều cực kỳ tinh tế, hơn nữa anh ta đối với gương mặt đẹp trai như ánh mặt trời của mình là quan tâm nhất. Anh ta sử dụng mỹ phẩm dưỡng da từ trong nước đến ngoài nước, mua đầy đủ một bộ về nhà, trang bị đầy đủ so với phụ nữ còn phong phú hơn. Phòng nghỉ bên trong phòng làm việc của anh ta, có đầy đủ một bộ sản phẩm chăm sóc da nhãn hiệu Lancome của Pháp.

Thích làm đẹp như anh ta, vành mắt lại có thể xuất hiện quầng thâm nặng như vậy. Cái này thật đúng là hiếm thấy hiếm thấy, lần đầu xuất hiện a.

Không chỉ riêng Giản Trang kinh ngạc, trước đó các nhân viên khác lúc tiến vào, cũng kinh ngạc không thôi, dùng ánh mắt kỳ quái không ngừng liếc trộm gương mặt của Nguyễn Thiếu Dật. Chưa đầy một buổi sáng, trong công ty có đủ các loại suy đoán tại sao Nguyễn Thiếu Dật lại có quầng thâm mắt! Có rất nhiều các phiên bản xôn xao loan truyền trong nội bộ nhân viên.

Sau khi Giản Trang nhìn thấy quầng thâm mắt của Nguyễn Thiếu Dật, không khỏi nhìn lâu một chút, bị Nguyễn Thiếu Dật không vui quát lớn: "Nhìn cái gì vậy! Tôi có đẹp như thế sao! Bình thường sao không thấy cô nhìn tôi nhiều một chút hả?"

"Tổng giám đốc tối hôm qua anh không có nghỉ ngơi tốt sao?" Giản Trang lộ ra một nụ cười mỉm dịu dàng, thân thiện hỏi thăm một chút.

". Đúng!" Nguyễn Thiếu Dật thuận miệng đáp, vô cùng sáng khoái thừa nhận: "Tối hôm qua tôi tìm vài mỹ nữ xinh đẹp, cùng bọn họ ở một đêm trong khách sạn, điên loạn đảo phượng ấy mà, chơi suốt một đêm quá hưng phấn, không có nghỉ ngơi tốt, chính là như vậy." Anh ta mặt không đổi sắc nói xong, đôi mắt đảo hoa lạnh lùng đảo qua, nhìn chằm chằm vào Giản Trang: "Cô còn vấn đề nào khác sao?"

"Tính (tình dục) hướng tới sự ân ái và vui vẻ, cũng là một vui thú lớn trong đời người. Người sống trên đời, quan trọng nhất là vui vẻ. Nhưng so với vui vẻ quan trọng hơn là khỏe mạnh. Tổng giám đốc, vẫn nên chú ý nghỉ ngơi, tất cả nên lấy thân thể làm trọng a." Giản Trang mỉm cười, trịnh trọng nói hết lời, cúi người xuống chào Nguyễn Thiếu Dật, sau đó xoay người đi ra cửa.

"Giản Trang."

Trước khi cô mở cửa Nguyễn Thiệu Dật đột nhiên mở miệng gọi tên cô, không có đùa giỡn gọi cô là chị dâu, cũng không có đáng về nói chuyện với cấp dưới gọi cô là “tiểu Trang”, lần đầu gọi tên của cô.

"Tổng giám đốc có phải còn chuyện gì muốn dặn dò không?" Giản Trang dừng chân, cười híp mắt xoay người lại.

"Mặt của cô bị sao vậy?" Nguyễn Thiệu Dật ngồi ở trên ghế một tay đặt lên mặt bàn màu trắng, hai mắt nhìn thẳng Giản Trang, không nhanh không chậm, thanh âm trầm thấp hỏi thăm.

"Mặt của tôi làm sao?" Giản Trang nở nụ cười nghề nghiệp, làm bộ như hoàn toàn không biết hỏi ngược lại anh.

"." Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Nguyễn Thiệu Dật trong nháy mắt híp lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ trên gương mặt Giản Trang, nhìn một lát, khi mở mắt ra thì ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt đào hoa của anh ta có một chút âm trầm nói: "Oh không có việc gì, hình như là tôi bị hoa mắt, cô đi làm việc của mình đi."

"Vâng." Giản Trang mỉm cười xoay người, đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi Giản Trang rời đi, bên trong phòng làm việc sáng ngời chỉ còn lại một mình anh ta.

Anh ta nhìn chỗ Giản Trang đứng lúc trước, ánh mắt dừng lại ở đó không hề di chuyển.

Con người luôn luôn trong suốt không còn vẻ đùa cợt thường ngày, thay vào đó trong đáy mắt chậm rãi chuyển động một cỗ thâm trầm về tìm tòi nghiên cứu.

Anh ta rõ ràng thấy được, gò má phải của Giản Trang có một vài chấm đỏ, mấy chấm đỏ đó có hình dạng giống như là một cái tát. Từ trước tới nay chưa thấy Giản Trang trang điểm bao giờ, nhưng hôm nay lại phả lệ phủ một tầng phấn lót, rõ ràng là vì che lại dấu vết trên gương mặt .

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Dừng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Nguyễn Bắc Thần mãnh liệt hôn

Sau khi Nguyễn Thiệu Dật nghĩ đến từ này, thân thể đang ngồi ở trên ghế bỗng chốc khẽ run nhẹ một cái.

Giản Trang. Anh ta bắt đầu cẩn thận nhớ lại mỗi một chuyện, mỗi một chi tiết nhỏ khi tiếp xúc với Giản Trang.

Nửa đêm ngày 23 tháng 6 Giản Trang đưa xe cùng bạn bè thì xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, rạng sáng ngày 23 tháng 6 được đưa vào trung tâm cấp cứu số 15. Nguyễn Thiệu Dật đột nhiên cử động kéo máy tính lại gần, đôi tay để trên bàn phím gõ như bay, nhanh chóng tìm được bản sao bệnh án tối hôm qua Nguyễn Bắc Thần gọi fax cho anh ta.

Hồ sơ bệnh án ghi rõ, sau khi Giản Trang nhập viện trong quá trình cấp cứu, từng có một lần nhịp tim đã dừng lại, lúc đó bác sĩ cũng chỉ ôm một chút hi vọng muốn thử sử dụng máy CPR (hồi phục tim phổi), sau khi sốc điện mấy lần, trái tim đã ngừng đập một lần nữa đập trở lại! Sau đó, ở phòng ICU quan sát, lúc tiến hành quét CT toàn thân phát hiện trong não của Giản Trang có một khu vực bị tụ máu bầm đề lên dây thần kinh trí nhớ, nhưng mà dây thần kinh cũng không bị đứt, não vẫn cung cấp máu bình thường.

Bác sĩ giải thích thêm vào ở trên bệnh án nói, bởi vì máu bầm đề lên khu trí nhớ, có thể trong một thời gian ngắn, hoặc trong thời gian dài sẽ có hiện tượng bị mất trí nhớ. Nhưng xác suất xảy ra chỉ có 50 : 50. Tỷ lệ phát bệnh thấp như vậy, xác thực rất khéo xảy ra ở trên người Giản Trang.

Sau khi Giản Trang xuất viện, lúc ấy theo như lời của mẹ Giản nói với cha Giản, là hoàn toàn không nhớ rõ bản thân, quên hết tất cả mọi thứ.

Nhưng mà, coi như là Giản Trang đã quên hết mọi thứ rồi, tại sao lại cảm thấy hứng thú với việc nhà của Hứa Kiến Nghiệp còn biết rõ ràng như vậy?

Điểm này căn bản không thuyết phục.

Trước khi Giản Trang mất trí nhớ, là hòn ngọc quý trên tay Giản gia, cho tới bây giờ đều là cảm y ngọc thực, dựa vào miêu tả của mọi người, nhất định Giản Trang có “bệnh công chúa” là đại tiểu thư kiều ngạo, bất tài vô dụng, là một người ngu ngốc, không có khả năng sẽ có lòng cầu tiến, chủ động yêu cầu vào công ty của anh ta thực tập.

Coi như trong lúc nhất thời Giản Trang tâm huyết dâng trào, hoặc là đột nhiên nghĩ thông suốt muốn tự lập tự mình cố gắng, trong thành phố có rất nhiều công ty, có rất nhiều công việc, nghề nghiệp cô có thể lựa chọn, không cần hỏi anh ta, thông qua địa vị của cha Giản ở trong giới chính trị, chỉ cần đề cập dưới đi thu xếp, là có thể dễ dàng vào làm trong một công ty lớn của nhà nước, làm quản lý của một bộ phận.

Cô ấy có nhiều điều kiện thuận lợi như vậy lại không lựa chọn, khẳng khái muốn lựa chọn công ty của anh ta, tại sao cô ấy lại muốn đi làm trong công ty của anh ta?

Tại sao chứ? Ngay cả khi để cho cô làm một người bưng trà rót nước, là một trợ lý chuyên làm việc lật vạt tiền lương thì ít ỏi, cô ấy cũng rất thích? Hơn nữa thái độ của cô ấy với công việc rất nghiêm túc có trách nhiệm, mỗi một việc làm đều có trật tự, so với hình tượng người ngu ngốc trước kia của cô ấy hoàn toàn không phù hợp, tác phong làm việc lão luyện nhanh chóng một chút cũng không giống như là thiên kim tiểu thư vừa vào xã hội. Cô rất nỗ lực làm việc, nhất là, nhiệm vụ ký hợp đồng công trình với Hứa Kiến Nghiệp, biểu hiện của cô rất là xuất sắc!

Dường như cô ấy cực kỳ quan tâm đến chuyện hợp tác làm ăn cùng Hứa Kiến Nghiệp, đối với chuyện có liên quan đến công ty của Hứa Kiến Nghiệp, lập tức tỏ ra rất tích cực.

Giản Trang trước khi mất trí nhớ và Giản Trang sau khi mất trí nhớ, tính cách và suy nghĩ có trái ngược rất lớn. Trước không nói cô làm thế nào mà thần kỳ biết được chuyện Hứa Kiến Nghiệp bỏ vợ đi ngoại tình, lấy thái độ của cô đối với Hứa phu nhân mà nói, căn bản không giống như là một người ngoài cuộc.

Thái độ thù địch của Giản Trang đối với Hứa phu nhân thể hiện rất rõ ràng, ngôn ngữ minh bao ám hiểm* (bên ngoài thì khen ngợi nhưng thực chất là châm biếm), chính là lấy chuyện tiểu tam lên ngôi để nói.

Trước kia Giản Trang căn bản là không thích tìm hiểu chuyện nhà của người khác, sợ nhất chính là xung đột trong gia tộc, tình cảm rắc rối. Trong đầu của cô ấy cả ngày chỉ nghĩ đến chơi, cùng biết bạn bè không tốt ăn chơi đàng điếm, không có khả năng sẽ có hứng thú đi điều tra chuyện nhà người khác.

Mà bây giờ Giản Trang, lại biết rất nhiều chuyện nhà của Hứa Kiến Nghiệp.

Những đặc điểm tính cách này hoàn toàn khác nhau, đều là sau khi Giản Trang xảy ra tai nạn xe hơi.

Giản Trang trước và sau khi mất trí nhớ rất khác nhau, giống như là hoàn toàn biến thành một người khác!

Mà vợ trước - Lý Vận của Hứa Kiến nghiệp, có quan hệ gì với Giản Trang đây?

Từ bối cảnh hai gia đình đến trình độ học vấn, hai người bọn họ không có một chút liên hệ nào, tám cái sào tre cũng đánh không tới. Giữa hai người chỉ có một điểm duy nhất giống nhau là cùng một năm, cùng một ngày, cũng một lúc gặp tai nạn nguy hiểm đến tính mạng! Thời gian hai người gặp chuyện không may, gần như là hoàn toàn trùng khớp!

Lý Vận, Giản Trang, hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau, trong cùng một lúc xảy ra chuyện bất trắc. Sau đó Giản Trang như kỳ tích tỉnh lại, còn sống nhưng tính tình lại thay đổi, không chỉ có như thế, sau tai nạn xe hơi Giản Trang còn biết tình hình bên trong của nhà họ Hứa, nhìn thấy Hứa phu nhân giống như là lâm đại địch, tức giận bất bình.

Một loạt chuyện này, đều hướng về một suy đoán có thể nói là thần kì —— mượn xác hoàn hồn.

Mượn xác hoàn hồn, được truyền miệng từ thế hệ này sang thế hệ khác tương truyền là một hiện tượng kỳ bí. Trong lịch sử văn hóa Trung Hoa, nguồn gốc của thuyết quỷ thần đã xuất hiện từ rất lâu, mọi người trong thời cổ đại và xã hội cũ đều tin có ngưu quỷ xà thần, tin con người có kiếp trước kiếp sau, linh hồn sẽ chuyển thế luân hồi. Nhưng theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, mọi người bắt đầu quan tâm đến khoa học, tin tưởng khoa học, lời tuyên bố quỷ thần dần dần phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người. Nhưng mà, mọi người lại không thể không thừa nhận, trên thế giới này có rất nhiều hiện tượng kỳ dị mà khoa học không thể nào giải thích được.

Mà những hiện tượng kia khoa học lại không giải thích được, bị mọi người gọi là "Huyền học"* (Trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Nguyên Tán sang lập bằng cách nhào lộn tư tưởng Lão Trang và Nho gia).

Mượn xác hoàn hồn, dùng một từ ngữ khác mà nói, gọi là —— Trùng sinh!

Trong Thánh kinh và kinh Phật cũng đã ghi lại những truyện tương tự như thể loại “trọng sinh” này. Nhưng dù sao cũng là thuyết pháp của tôn giáo, có độ tin cậy không cao.

Nhưng mà, Giản Trang và Lý Vận, xác thực là tồn tại một quan hệ kỳ diệu nào đó.

Ý tưởng của Nguyễn Thiệu Dật càng ngày càng nhiều, suy nghĩ càng lúc càng sâu sắc hơn, là một doanh nhân anh ta chú ý đến từng chi tiết, có những ý tưởng rất táo bạo. Suy nghĩ của anh ta rất phong phú, cũng rất nhanh nhạy, sau khi xâu chuỗi lại những chuyện này, trong tiềm thức của anh hiện ra một suy đoán táo bạo, anh ta cho rằng, Lý Vận bị ngã dẫn đến tử vong, chuyện sống lại cũng xảy ra trong đêm đó cùng lúc Giản Trang xảy ra chuyện. Giản Trang bây giờ, rất có thể đã còn là Giản Trang trước kia, mà là người phụ nữ tên là Lý Vận.

Thực sự. Nguyễn Thiệu Dật bình ổn lại thần thể, rất nhiều chuyện và ý tưởng hiện lên trong đầu anh ta, quanh quẩn. Đầu óc suy nghĩ quá nhiều, đến nỗi khiến cho hô hấp của anh ta cũng từ từ rối loạn dồn dập.

Anh ta mơ hồ cảm thấy, sự thật hình như đang ẩn giấu ở bên dưới những suy đoán này, có lẽ chỉ cách anh ta một lớp giấy. Ánh mắt của anh ta càng ngày càng u ám, đôi mắt mê ly nhìn màn hình vi tính trước mặt, khước môi mấp máy, không thể kiềm chế nhẹ giọng thì thầm " Sự thật chính là thế này phải không? Tôi đoán đúng rồi sao? Nhưng. Trên thế giới sao có thể có chuyện như vậy đây? Giống như chuyện thần thoại ngày xưa, làm sao có thể xảy ra."

Năng lực của anh ta thực sự là có hạn, anh ta chỉ là một doanh nhân, không phải là nhà khoa học hay siêu hình học, không thể nào giải thích được những điều vượt ra ngoài phạm vi năng lực của mình.

Nếu như nói Lý Vận thật sự là mượn xác hoàn hồn, sống lại trên người Giản Trang, loại chuyện này nên giải thích như thế nào?

Hiện tại anh ta phải làm rõ ràng, Giản Trang vẫn là Giản Trang, hay là đã trải qua một hồi chết đi sống lại, linh hồn của Giản Trang đã thay đổi!

Nếu quả thật là về thứ hai, vậy mục đích của “Giản Trang” sau khi sống lại là cái gì? Cô bước vào công ty của anh ta, tham gia vào lĩnh vực thương mại, mục đích tiếp cận Hứa Kiến Nghiệp là gì? Anh ta nghĩ, chuyện tuyệt đối không có khả năng chỉ là một vụ hợp tác làm ăn trao đổi đơn giản như vậy chứ?

Muốn tìm được đáp án, trước mắt. Có lẽ, có một người có thể giúp được anh ta —— anh hai, Nguyễn Bắc Thần.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

chương057 : Nguyễn Bắc Thần mãnh liệt hôn

Sau khi Nguyễn Thiếu Dật nghĩ đến từ này, thân thể đang ngồi ở trên ghế bồng chốc khẽ run nhẹ một cái.

Giản Trang. Anh ta bắt đầu cẩn thận nhớ lại mỗi một chuyện, mỗi một chi tiết nhỏ khi tiếp xúc với Giản Trang.

Nửa đêm ngày 23 tháng 6 Giản Trang đưa xe cùng bạn bè thì xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, rạng sáng ngày 23 tháng 6 được đưa vào trung tâm cấp cứu số 15. Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên cử động kéo máy tính lại gần, đôi tay để trên bàn phím gõ như bay, nhanh chóng tìm được bản sao bệnh án tối hôm qua Nguyễn Bắc Thần gửi fax cho anh ta.

Hồ sơ bệnh án ghi rõ, sau khi Giản Trang nhập viện trong quá trình cấp cứu, từng có một lần nhịp tim đã dừng lại, lúc đó bác sĩ cũng chỉ ôm một chút hi vọng muốn thử sử dụng máy CPR (hồi phục tim phổi), sau khi sốc điện mấy lần, trái tim đã ngừng đập một lần nữa đập trở lại! Sau đó, ở phòng ICU quan sát, lúc tiến hành quét CT toàn thân phát hiện trong não của Giản Trang có một khu vực bị tụ máu bầm đê lên dây thần kinh trí nhớ, nhưng mà dây thần kinh cũng không bị đứt, não vẫn cung cấp máu bình thường.

Bác sĩ giải thích thêm vào ở trên bệnh án nói, bởi vì máu bầm đê lên khu trí nhớ, có thể trong một thời gian ngắn, hoặc trong thời gian dài sẽ có hiện tượng bị mất trí nhớ. Nhưng xác suất xảy ra chỉ có 50 : 50. Tỷ lệ phát bệnh thấp như vậy, xác thực rất khéo xảy ra ở trên người Giản Trang.

Sau khi Giản Trang xuất viện, lúc ấy theo như lời của mẹ Giản nói với cha Giản, là hoàn toàn không nhớ rõ bản thân, quên hết tất cả mọi thứ.

Nhưng mà, coi như là Giản Trang đã quên hết mọi thứ rồi, tại sao lại cảm thấy hứng thú với việc nhà của Hứa Kiến Nghiệp còn biết rõ ràng như vậy?

Điểm này căn bản không thuyết phục.

Trước khi Giản Trang mất trí nhớ, là hòn ngọc quý trên tay Giản gia, cho tới bây giờ đều là cảm y ngọc thực, dựa vào miêu tả của mọi người, nhất định Giản Trang có “bệnh công chúa” là đại tiểu thư kiêu ngạo, bất tài vô dụng, là một người ngu ngốc, không có khả năng sẽ có lòng cầu tiến, chủ động yêu cầu vào công ty của anh ta thực tập.

Coi như trong lúc nhất thời Giản Trang tâm huyết dâng trào, hoặc là đột nhiên nghĩ thông suốt muốn tự lập tự mình cố gắng, trong thành phố có rất nhiều công ty, có rất nhiều công việc, nghề nghiệp cô có thể lựa chọn, không cần hỏi anh ta, thông qua địa vị của cha Giản ở trong giới chính trị, chỉ cần đề cập dưới đi thu xếp, là có thể dễ dàng vào làm trong một công ty lớn của nhà nước, làm quản lý của một bộ phận.

Cô ấy có nhiều điều kiện thuận lợi như vậy lại không lựa chọn, khẳng khái muốn lựa chọn công ty của anh ta, tại sao cô ấy lại muốn đi làm trong công ty của anh ta?

Tại sao chứ? Ngay cả khi để cho cô làm một người bung trà rót nước, là một trợ lý chuyên làm việc lật vạt tiền lương thì ít ỏi, cô ấy cũng rất thích? Hơn nữa thái độ của cô ấy với công việc rất nghiêm túc có trách nhiệm, mỗi một việc làm đều có trật tự, so với hình tượng người ngu ngốc trước kia của cô ấy hoàn toàn không phù hợp, tác phong làm việc lão luyện nhanh chóng một chút cũng không giống như là thiên kim tiểu thư vừa vào xã hội. Cô rất nỗ lực làm việc, nhất là, nhiệm vụ ký hợp đồng công trình với Hứa Kiến Nghiệp, biểu hiện của cô rất là xuất sắc!

Dường như cô ấy cực kỳ quan tâm đến chuyện hợp tác làm ăn cùng Hứa Kiến Nghiệp, đối với chuyện có liên quan đến công ty của Hứa Kiến Nghiệp, lập tức tỏ ra rất tích cực.

Giản Trang trước khi mất trí nhớ và Giản Trang sau khi mất trí nhớ, tính cách và suy nghĩ có trái ngược rất lớn. Trước không nói cô làm thế nào mà thân kỳ biết được chuyện Hứa Kiến Nghiệp bỏ vợ đi ngoại tình, lấy thái độ của cô đối với Hứa phu nhân mà nói, căn bản không giống như là một người ngoài cuộc.

Thái độ thù địch của Giản Trang đối với Hứa phu nhân thể hiện rất rõ ràng, ngôn ngữ minh bao ám biếm* (bên ngoài thì khen ngợi nhưng thực chất là châm biếm), chính là lấy chuyện tiểu tam lên ngôi để nói.

Trước kia Giản Trang căn bản là không thích tìm hiểu chuyện nhà của người khác, sợ nhất chính là xung đột trong gia tộc, tình cảm rắc rối. Trong đầu của cô ấy cả ngày chỉ nghĩ đến chơi, cùng biết bạn bè không tốt ăn chơi đàng điếm, không có khả năng sẽ có hứng thú đi điều tra chuyện nhà người khác .

Mà bây giờ Giản Trang, lại biết rất nhiều chuyện nhà của Hứa Kiến Nghiệp.

Những đặc điểm tính cách này hoàn toàn khác nhau, đều là sau khi Giản Trang xảy ra tai nạn xe hơi.

Giản Trang trước và sau khi mất trí nhớ rất khác nhau, giống như là hoàn toàn biến thành một người khác!

Mà vợ trước - Lý Vận của Hứa Kiến nghiệp, có quan hệ gì với Giản Trang đây?

Từ bối cảnh hai gia đình đến trình độ học vấn, hai người bọn họ không có một chút liên hệ nào, tám cái sào tre cũng đánh không tới. Giữa hai người chỉ có một điểm duy nhất giống nhau là cùng một năm, cùng một ngày, cũng một lúc gặp tai nạn nguy hiểm đến tính mạng! Thời gian hai người gặp chuyện không may, gần như là hoàn toàn trùng khớp!

Lý Vận, Giản Trang, hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau, trong cùng một lúc xảy ra chuyện bất trắc. Sau đó Giản Trang như kỳ tích tỉnh lại, còn sống nhưng tính tình lại thay đổi, không chỉ có như thế, sau tai nạn xe hơi Giản Trang còn biết tình hình bên trong của nhà họ Hứa, nhìn thấy Hứa phu nhân giống như là lâm đại địch, tức giận bất bình.

Một loạt chuyện này, đều hướng về một suy đoán có thể nói là thần kì —— mượn xác hoàn hồn.

Mượn xác hoàn hồn, được truyền miệng từ thế hệ này sang thế hệ khác tương truyền là một hiện tượng kỳ bí. Trong lịch sử văn hóa Trung Hoa, nguồn gốc của thuyết quỷ thần đã xuất hiện từ rất lâu, mọi người trong thời cổ đại và xã hội cũ đều tin có ngưu quỷ xà thần, tin con người có kiếp trước kiếp sau, linh hồn sẽ chuyển thế luân hồi. Nhưng theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, mọi người bắt đầu quan tâm đến khoa học, tin tưởng khoa học, lời tuyên bố quỷ thần dần dần phai nhạt khỏi tâm mắt của mọi người. Nhưng mà, mọi người lại không thể không thừa nhận, trên thế giới này có rất nhiều hiện tượng kỳ dị mà khoa học không thể nào giải thích được.

Mà những hiện tượng kia khoa học lại không giải thích được, bị mọi người gọi là "Huyền học"* (Trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sang lập bằng cách nhào lộn tư tưởng Lão Trang và Nho gia).

Mượn xác hoàn hồn, dùng một từ ngữ khác mà nói, gọi là —— Trùng sinh!

Trong Thánh kinh và kinh Phật cũng đã ghi lại những truyện tương tự như thể loại “trọng sinh” này. Nhưng dù sao cũng là thuyết pháp của tôn giáo, có độ tin cậy không cao.

Nhưng mà, Giản Trang và Lý Vận, xác thực là tồn tại một quan hệ kỳ diệu nào đó.

Ý tưởng của Nguyễn Thiệu Dật càng ngày càng nhiều, suy nghĩ càng lúc càng sâu sắc hơn, là một doanh nhân anh ta chú ý đến từng chi tiết, có những ý tưởng rất táo bạo. Suy nghĩ của anh ta rất phong phú, cũng rất nhanh nhạy, sau khi xâu chuỗi lại những chuyện này, trong tiềm thức của anh hiện ra một suy đoán táo bạo, anh ta cho rằng, Lý Vận bị ngã dẫn đến tử vong, chuyện sống lại cũng xảy ra trong đêm đó cùng lúc Giản Trang xảy ra chuyện. Giản Trang bây giờ, rất có thể đã còn là Giản Trang trước kia, mà là người phụ nữ tên là Lý Vận.

Thực sự. Nguyễn Thiệu Dật bình ổn lại thân thể, rất nhiều chuyện và ý tưởng hiện lên trong đầu anh ta, quanh quẩn. Đầu óc suy nghĩ quá nhiều, đến nỗi khiến cho hô hấp của anh ta cũng từ rối loạn dần dập.

Anh ta mơ hồ cảm thấy, sự thật hình như đang ẩn giấu ở bên dưới những suy đoán này, có lẽ chỉ cách anh ta một lớp giấy. Ánh mắt của anh ta càng ngày càng u ám, đôi mắt mê ly nhìn màn hình vi tính trước mặt, khỏe môi mấp máy, không thể kiềm chế nhẹ giọng thì thầm " Sự thật chính là thế này phải không? Tôi đoán đúng rồi sao? Nhưng. Trên thế giới sao có thể có chuyện như vậy đây? Giống như chuyện thần thoại ngày xưa, làm sao có thể xảy ra."

Năng lực của anh ta thực sự là có hạn, anh ta chỉ là một doanh nhân, không phải là nhà khoa học hay siêu hình học, không thể nào giải thích được những điều vượt ra ngoài phạm vi năng lực của mình.

Nếu như nói. Lý Vận thật sự là mượn xác hoàn hồn, sống lại trên người Giản Trang, loại chuyện này nên giải thích như thế nào?

Hiện tại anh ta phải làm rõ ràng, Giản Trang vẫn là Giản Trang, hay là đã trải qua một hồi chết đi sống lại, linh hồn của Giản Trang đã thay đổi!

Nếu quả thật là về thứ hai, vậy mục đích của “Giản Trang” sau khi sống lại là cái gì? Cô bước vào công ty của anh ta, tham gia vào lĩnh vực thương mại, mục đích tiếp cận Hứa Kiến Nghiệp là gì? Anh ta nghĩ, chuyện tuyệt đối không có khả năng chỉ là một vụ hợp tác làm ăn trao đổi đơn giản như vậy chứ?

Muốn tìm được đáp án, trước hết. Có lẽ, có một người có thể giúp được anh ta —— anh hai, Nguyễn Bắc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hẳn rất “yêu thích” cô em gái này?

Thoáng chốc, trong phòng bao tất cả đều yên lặng, không khí xung quanh như ngưng lại.

Trong phòng, yên tĩnh khiến lòng người lo lắng.

Giản Trang bị hành động đột ngột này của Nguyễn Bắc Thần làm cho hoàn toàn kinh sợ, sau khi gặp Nguyễn Bắc Thần, cô đã tưởng tượng ra trăm ngàn tình huống giao đấu với hắn, nhưng mà không nghĩ đến sẽ xuất hiện tình trạng như vậy!

Khi môi bị đôi môi lạnh lẽo của Nguyễn Bắc Thần bao phủ, Giản Trang giật mình, cơ thể cứng ngắc duy trì tư thế ngồi trên ghế, đại não oanh một tiếng trở nên trống rỗng, mất đi khả năng suy nghĩ, toàn thân giống như rối gỗ không có sức sống, chỉ có thể ngược đầu, bị động tiếp nhận nụ hôn mạnh mẽ mãnh liệt này.

Nguyễn Bắc Thần cũng không thêm để ý chút nào, hình như biết rằng Giản Trang sẽ không phản kháng, trong lúc Giản Trang mất hồn, từ từ khiến nụ hôn này sâu hơn.

Kỹ thuật hôn của Nguyễn Bắc Thần rất cao, một tay giữ chặt gáy Giản Trang, nhẹ nhàng giữ đầu của cô, tay còn lại trong lúc vô tình đã từ đầu vai một đường đi đến cổ mềm mại vuốt ve nhẹ nhàng, vuốt ve từ cổ thon dài, dọc theo làn da nhẵn nhụi bóng loáng, từ từ dùng ngón tay âu yếm, xoa bóp, sau đó trêu chọc lượn qua lượn lại bên tai Giản Trang. Nguyễn Bắc Thần dùng đầu ngón tay gầy nhẹ vành tai xinh xắn mượt mà, sau đó ngón trở thon dài và ngón giữa kẹp lấy vành tai cô, hai ngón tay vận vào một chút, liền khiến vành tai ngượng ngùng đỏ hồng.

Mà môi của hắn, hoàn toàn in trên môi Giản Trang, mới đầu là dùng lực hút môi dưới, dùng đầu lưỡi mềm mại miêu tả hình dáng đôi môi, sau đó thừa dịp Giản Trang còn đang ngây ngẩn, đầu lưỡi liền như tướng lĩnh phá công thành chui vào trong miệng Giản Trang, mang theo vài chục vạn nhân mã đánh vào trong thành, trùng trùng điệp điệp đem khoang miệng Giản Trang bắt gọn, đầu lưỡi trơn trượt quét ngang qua vách tường mềm mại trong miệng Giản Trang một lần, liếm qua hàm răng như bàn chải nhẹ nhàng quét qua, sau đó lại liếm láp, trêu chọc thỏa mãn, liền vọt tới chỗ trọng yếu nhất, bắt được đầu lưỡi Giản Trang, hung hăng cuốn lấy, ép buộc đầu lưỡi cô phải nhảy múa cùng hắn, hình như là bất mãn việc Giản Trang không đáp lại, Nguyễn Bắc Thần này sinh ác độc cuốn lấy lưỡi Giản Trang dùng sức hút một cái! Quả nhiên, đầu lưỡi Giản Trang liền mềm mại, ngoan ngoãn theo đầu lưỡi hắn quấn quanh nhẹ nhàng tung bay, quyen chặt, triển miên...

Nguyễn Bắc Thần hôn lâu mà tinh tế tỉ mỉ, hắn biết cách làm thế nào khiến người ta ngây ngẩn, bị động tiếp nhận ngoại vật xâm nhập, bao gồm việc tiếp xúc thân mật của người tình như bây giờ. Dần dần, Giản Trang bị Nguyễn Bắc Thần hôn có chút thiếu không khí, đại não trống rỗng bắt đầu xuất hiện những ánh sao lấp lánh, thân thể theo bản năng khiến cho lồng ngực phập phồng hô hấp, gian nan hít khí.

Quá thiếu không khí rồi, tầm mắt Giản Trang bắt đầu mờ đi, trước con mắt vì thiếu dưỡng khí một giây, khổ sở trên thân thể khiến suy nghĩ Giản Trang quay trở lại, cô đột nhiên nhớ ra bộ dạng vừa rồi Nguyễn Bắc Thần giữ chặt gáy của mình, cúi người hôn!

Sau khi khôi phục khả năng suy nghĩ, Giản Trang liền tức giận, nhanh chóng nhấc tay chống trước ngực Nguyễn Bắc Thần, đồng thời vùng vẫy cơ thể, kịch liệt giằng co trong tay hắn!

“Ha ha ...”

Bởi vì gần tởm gang tấc, Giản Trang nghe được trong miệng Nguyễn Bắc Thần một tiếng cười, sức lực trên tay hắn chẳng những không buông lỏng ngược lại tăng thêm giữ chặt gáy Giản Trang, một tay khác đi tới trước ngực, giữ lấy hai cổ tay cô.

Giản Trang thử giãy dụa cổ tay muốn tránh ra, lại phát hiện hai tay của cô không thể đấu lại một tay của người ta, hai cổ tay bị bàn tay hắn gắt gao kiềm chế, chỉ có thể miễn cưỡng giãy dụa mấy cái!

Sức lực của hắn sao lại lớn như vậy?

Giản Trang giật mình nhìn Nguyễn Bắc Thần trước mặt, đầu cũng kịch liệt quay đi, tránh né nụ hôn sâu của hắn.

Bình thường Nguyễn Bắc Thần mặc quần áo rộng cộng thêm vóc dáng hắn lại cao, gây khiến cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy hắn rất gầy, nhưng Giản Trang nào biết được, lúc này tiếp xúc cô mới biết, sức lực Nguyễn Bắc Thần không hề thua kém Nguyễn Thiếu Dật đâu.

Nhưng mà, tại sao hắn lại làm vậy? Hay là hắn uống nhầm thuốc, nên điên rồi? Giản Trang vừa né tránh nụ hôn của hắn, đồng thời trong lòng cao giọng hò hét. Nguyễn Bắc Thần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Giản Trang có chút gấp gáp rồi, mất thấy thế lực cách xa nhau, thật sự không thể thoát khỏi tay Nguyễn Bắc Thần, rốt cuộc Giản Trang buông tha giãy dụa, đầu cũng không suy nghĩ nữa, thuận theo hất cằm lên tiếp nhận nụ hôn thật dài của hắn.

Giống như cảm nhận được Giản Trang mềm mại thuận theo, lúc này, Nguyễn Bắc Thần hôn mãnh liệt từ từ chuyển thành nụ hôn nhu hòa, một tay vẫn trôi buộc hai tay Giản Trang như cũ, chỉ là lực đạo trên tay không lớn như vừa nãy.

Chính là giờ khắc này!

Giản Trang tròn to mắt, lúc Nguyễn Bắc Thần đắm chìm trong cảm giác cô dịu dàng thuận theo nụ hôn của hắn, bất ngờ cắn thật mạnh vào đầu lưỡi hắn!

“Ách...”

Đầu lưỡi Nguyễn Bắc Thần bị cắn, mùi máu tanh lập tức tràn đầy cả khoang miệng, hắn ăn đau nhưng vẫn không chịu buông Giản Trang ra, cái tay giữ gáy lập tức chuyển sang ôm ngang hông Giản Trang, ôm chặt cô khiến hai cơ thể kề sát chặt chẽ một chỗ, hắn đem đầu lưỡi bị thương rỉ máu tất cả đều vào miệng của cô.

Ném được vị ngai ngái, Giản Trang càng giãy giụa kịch liệt hơn, cái tên biến thái này lại đút máu cho cô uống.

Dưới tình thế cấp bách, bàn về sức lực Giản Trang không phải đối thủ của Nguyễn Bắc Thần, sống chết giãy giụa cũng không thoát khỏi ngực hắn, không thể làm gì khác hơn là lại độc ác, há to miệng chuẩn bị cắn lần nữa.

Nhưng vào lúc này, từ ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, âm thanh kia mơ hồ truyền đến, sau đó từ từ rõ ràng hơn.

Đỗ Úy Nhiên chuẩn bị vào.

Giản Trang nghĩ tới đây, con ngươi màu trà lập tức sáng rực lên giống như là nhìn thấy cứu tinh hạ phàm, cặp mắt vui mừng mở lớn nhìn cửa phòng bao, ánh mắt từ cửa lại chuyển đến trước mặt _____ bắt gặp đôi mắt màu nâu của Nguyễn Bắc Thần, ánh mắt hân hạnh tình mà âm u lạnh lẽo, mắt híp lại, xuyên thấu qua con ngươi nhìn sâu vào đôi mắt hắn, chỉ thấy một màu đen như mực bao la bát ngát, ánh mắt vắng lặng vô cùng. Đây mắt hắn như gió dữ tàn phá bờ bãi trên cánh đồng hoang vu mênh mông, cánh đồng hoang vu âm trầm che khuất cả bầu trời, bầu trời ở dưới đất không có một đường sống nào, không có một ngọn cỏ, gió lớn thổi qua, mở ra một cảnh đất đá bay mù trời.

Chỉ là nhìn một cái, máu trong người Giản Trang liền đông lại. Ánh mắt của Nguyễn Bắc Thần ... Khi đôi mắt màu nâu của hắn âm u lạnh lẽo, che giấu càng sâu thì càng khó nắm bắt lấy, phức tạp khó phân biệt, không thể nhìn thấu ánh mắt của hắn.

Giản Trang không hiểu, tại sao Nguyễn Bắc Thần lại có ánh mắt như vậy.

Đây là một loại ánh mắt bị thương, nhưng so với bị thương thì lại càng rối rắm hơn, so với bị phản thì lại càng khắc sâu hơn, loại ánh mắt kín đáo như vực sâu này, tối tăm không chút ánh sáng mặt trời pha lẫn nhiều thứ khiến người ta khó nói lên cảm xúc. Trong bị thương có một chút không cam lòng, một chút kiêu căng và một chút hận đời...

Nhưng mà những từ ngữ này vẫn không đủ để diễn tả ánh mắt phức tạp khó hiểu của Nguyễn Bắc Thần.

Tại sao phải như vậy? Nguyễn Bắc Thần không nên có ánh mắt như thế. Hắn là con trai của nhà họ Nguyễn, một gia tộc vừa liên quan đến chính phủ vừa liên quan đến quân đội, là bác sĩ tâm lý học chuyên nghiệp, lại tự mình xây dựng bệnh viện tư nhân, cuộc sống của hắn ưu việt như thế, địa vị trong xã hội cũng hết sức hiển hách, có thể nói là cuộc sống muốn sao được vậy, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, con em cán bộ, còn cái gì khiến hắn không thỏa mãn? Hắn có thể phiền lòng chuyện gì chứ? Chuyện gì khiến hắn đau đớn đến nỗi không thốt lên thành lời? Tại sao hắn lại có ánh mắt như thế?

“Rắc rắc” một tiếng, cửa phòng đã bị người bên ngoài mở ra.

Rốt cuộc khi cửa mở thì Nguyễn Bắc Thần cũng mở lòng từ bi, ngay lúc thời điểm nguy cấp buông Giản Trang ra, chân dài bước về phía sau, rời khỏi Giản Trang, xoay người đi về vị trí của hắn. Đồng thời gơ tay, dùng ngón trỏ chạm vào khóe miệng, nhẹ nhàng lau đi vệt máu thấm ra.

Vết máu đó là từ trong miệng hắn chảy ra ngoài.

Nguyễn Bắc Thần ngồi lại trên ghế, rút khăn ướt từ trên bàn, ưu nhã lau chùi miệng, sau đó ngồi trên ghế đối diện Giản Trang, nhẹ nhàng nhếch môi lộ ra một nụ cười êm ái. Nụ cười của hắn rất tự nhiên, độ cong bờ môi nâng lên cực kỳ xinh đẹp, là nụ cười rất nhu hòa, khác hẳn với nụ cười âm u lạnh lẽo lúc trước.

Nguyễn Bắc Thần cường hôn Giản Trang, lại bị cô cắn một cái đến mức chảy máu cũng không tức giận, dường như ... dường như tâm trạng còn rất tốt?

Giản Trang khó tin lông mày run lên một cái, một tay che miệng vừa bị Nguyễn Bắc Thần hôn, kinh hoàng không hiểu nhìn hắn.

Mà Đỗ Úy Nhiên từ ngoài cửa đi vào, nhân tiện đóng cửa phòng luôn, đi tới cái ghế ở giữa Nguyễn Bắc Thần và Giản Trang ngồi xuống, chặn lại tầm mắt Giản Trang.

Mà cái vị thần kinh thô Đỗ Úy Nhiên sau khi vào phòng, chỉ lo nghiên cứu hình dáng tay nắm cửa, nhìn chăm chăm tay nắm một hồi, cho nên không chú ý tới ánh mắt cổ quái của Giản Trang và Nguyễn Bắc Thần.

Chờ Đỗ Úy Nhiên đặt mông ngồi xuống, lần nữa cảm thấy trúc lên, dùng đầu chỉ chỉ Nguyễn Bắc Thần bên cạnh, sau đó chiếc đầu dúi đi, lại chỉ vào Giản Trang, nhiệt tình hô: “U, thế nào mà tôi vừa đi ra ngoài, hai người đều không ăn hả? Đừng lo lắng mà, vẫn còn ‘ma dụ đậu hũ’ Tứ Xuyên cay chưa ăn đâu, nghe nói ăn ma dụ đậu hũ có thể giảm cân, Giản Trang, em ăn nhiều vào.” Trong lúc nói chuyện, không đợi Giản Trang tỏ thái độ, Đỗ Úy Nhiên đã nhiệt tình gấp một khối mềm mại mà lại co dãn ma dụ đậu hũ, bỏ vào chén nhỏ trước mặt Giản Trang, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, đầy mong đợi nhìn Giản Trang động đũa.

Giản Trang như cũ lấy tay che miệng, nhìn miếng đậu hũ dính đầy nước ớt trước mặt, gương mặt buồn buồn.

Giờ phút này, Giản Trang thật sự không cách nào ăn bàn tiệc cay nồng ma dụ đậu hũ này, trong miệng cô không biết là vì nguyên nhân gì, đột nhiên thay đổi vừa tê dại lại vừa cay, phàm là những nơi bị đầu lưỡi Nguyễn Bắc Thần quét qua tất cả đều nóng rát, tê tê, loại cảm giác này giống như là ăn phải một đồng hạt tiêu và hạt ớt, trong miệng chỗ nào cũng rát, quả thực như là ngâm lửa than, đốt môi cô đến phát sưng, hận không thể nhai một khối băng trong miệng.

Tại sao lại như vậy?

Nếu hiện tại Gian Trang hạ tay xuống, tất nhiên sẽ lộ ra đôi môi sưng đỏ, ngược mắt, nhìn Đỗ Úy Nhiên ngồi bên cạnh mình, Gian Trang uyển chuyển khước từ: “Vừa rồi em đã ăn no, không ăn nổi cái này nữa, anh có thể để cho Nguyễn Bắc Thần nếm thử một chút.”

Bởi vì lấy tay che miệng, cho nên âm thanh phát ra từ giữa kẽ tay nghe vào tai có chút buồn bực. Đỗ Úy Nhiên sừng sốt một chút, nhìn hành động kỳ quái của Gian Trang, nghi ngờ hỏi: “Nhưng Vừa rồi em căn bản là không ăn được bao nhiêu mà? Nếu không phải là anh và Nguyễn Bắc Thần gấp cho em mấy đĩa thức ăn, em gần như là không động đũa. Như vậy cũng coi như ăn no sao? Còn nữa, em che miệng làm gì?”

“Em.....” Gian Trang chần chờ, nhanh chóng tìm lý do giải thích, “Mới vừa rồi gấp thức ăn, không cẩn thận ăn phải hạt tiêu với hạt ớt, hiện tại miệng đã tê dại hết.”

“À?” Đỗ Úy Nhiên kinh ngạc một chút, vội vàng rót từ trong ấm trà một ly trà lạnh đưa cho Gian Trang, “Mau mau súc miệng đi, nói không chừng sẽ dễ chịu hơn đây.”

“Cám ơn.” Gian Trang gật đầu với Đỗ Úy Nhiên một cái, nhận lấy ly trà thận trọng đặt dưới môi, lúc này mới lặng lẽ bỏ tay ra, nhanh chóng ngẩng đầu lên đem nước trong ly trà một hơi uống sạch.

Nguyễn Bắc Thần ngồi ở một bên im lặng không lên tiếng nhìn một màn này, ngón trỏ trắng nõn đặt trên môi dưới, chậm rãi vuốt ve, mắt nâu tà nghệ liếc Gian Trang, trong mắt lóe lên một tia sáng, giống như là phũ lên một tầng vui vẻ.

Nguyễn Bắc Thần này, rốt cuộc trong miệng hắn ăn cái thứ gì, sao lại cay như vậy? Gian Trang đặt ly trà xuống, một hớp trà mát mẻ xuống bụng mới khiến miệng lưỡi cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô đã nói rồi, hắn sao lại đột nhiên cường hôn cô chứ, thì ra âm toán ở cái hôn dài này! Gian Trang ngồi trên ghế, hai mắt nhìn thức ăn trước mặt, nhưng khoe mắt lại liếc trộm Nguyễn Bắc Thần, thấy đáy mắt hắn chợt lóe lên nụ cười, đột nhiên hiểu ra phần nào, nhất định là hắn ăn phải đồ cay tê dại, sau đó mới quyết định hôn cô.

Người đàn ông này thật là.....

Gian Trang nghĩ tới đây không khỏi rung mình, đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác lạnh đến buồn nôn..... Người đàn ông này, vì chính cô thật là dùng bất cứ giá nào, miệng mình chỉ bị hắn hôn một cái đã cay thành như vậy, nghĩ cũng biết miệng hắn so với miệng cô còn cay hơn nhiều! Nhưng mà, hắn lại có thể mặt không đổi sắc, làm như không có chuyện gì xảy ra ngồi đó. Từ đầu đến cuối cũng không biểu hiện ra một chút đau khổ. Không chỉ như thế, Nguyễn Bắc Thần là gay, lại không tiếc hy sinh sắc đẹp của mình, ôm phụ nữ như cô hôn mãnh liệt lâu đến vậy.....

Nguyễn Bắc Thần quyết phải gây khó dễ với cô ư?

Có Đỗ Úy Nhiên ở đây, Nguyễn Bắc Thần vì không xuống tay được, cho nên trực tiếp chọn phương thức ‘ngâm bỏ hôn làm ngọt, khổ mà không nói được’ này khiến Gian Trang khó chịu.

Gian Trang bị Nguyễn Bắc Thần chiếm tiện nghi không nói, còn bị cay thành ra như vậy!

Bị Nguyễn Bắc Thần mạnh mẽ hôn, lại không thể trực tiếp phát tiết ra. Ngược lại hắn tính toán rất chuẩn, biết cô vì ngại thể diện, không thể nào đem chuyện này nói ra, cho nên lúc này mới dám không chút kiêng kỵ giữ chặt, cưỡng hôn cô như vậy.

Hôm nay nếu không có Đỗ Úy Nhiên ở đây, Gian Trang tuyệt đối không tha cho hắn! Nhiều lần gây khó dễ cô, mọi việc đều có giới hạn. Việc này có thể nhịn, lại còn gì không thể nhịn, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

Lần sau Nguyễn Bắc Thần dám làm vậy, Gian Trang tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Gian Trang nắm ly trà trong tay, không khỏi siết chặt lại. Gian Trang quay đầu, tầm mắt lướt qua Đỗ Úy Nhiên trực tiếp nhìn Nguyễn Bắc Thần nhã nhặn lịch sự ngồi đó, cười nói: “Cậu hai nhà họ Nguyễn à, tôi thấy vừa rồi anh cũng ăn không được nhiều, không bằng ‘ma dụ đậu hũ’ này anh nếm thử một chút xem. Món này đặt trên bàn đã lâu, một miếng cũng không ăn thì rất lãng phí.” Nguyễn Bắc Thần, tôi xem anh làm thế nào? Trong miệng anh chắc cũng cay nóng bỏng rát, ma dụ đậu hũ này cay như vậy, anh có thể ăn được không?

Nụ cười trên mặt Gian Trang lại sâu hơn mấy phần, một bên khóe môi nhếch lên, khiến nụ cười yếu ớt nhiễm một chút tà khí.

“Được.”

Ngoài dự liệu của Gian Trang, Nguyễn Bắc Thần ngồi trên ghế rất sáng khoái đồng ý, môi mỏng khẽ mỉm, trên mặt lập tức nở nụ cười dịu dàng mê hoặc, dứt lời, vươn tay cầm đôi đũa trên bàn, gắp một khối đỏ tươi ma dụ đậu hũ từ đĩa thức ăn trước mặt Đỗ Úy Nhiên, ung dung bỏ vào miệng, tỉ mỉ thưởng thức, sau đó hâu kết khẽ động, nuốt ma dụ đậu hũ trong miệng nuốt xuống, mở miệng khen ngợi: “Không hổ là quán món cay chính gốc Từ Xuyên, ma dụ tươi thơm cay nồng ngon miệng, quả thực là món ăn ngon. Gian Trang, cô cũng nên nếm thử chút món ngon này đi. Ma dụ không chỉ có thể giúp giảm cân, còn có thể làm sạch dạ dày, trợ giúp tiêu hóa, khiến hệ tiêu hóa khỏe mạnh, giảm lượng cặn trong mật, chống cao huyết áp, hơn nữa còn có tác dụng ngăn ngừa bệnh tiểu đường. Đơn giản mà nói, ma dụ có thể lại bỏ độc tố, chăm sóc sắc đẹp, thông mạch, giảm áp, giảm cân, nhiều tác dụng như khiến con người ăn ngon miệng hơn, kích thích ăn uống, phụ nữ ăn là thích hợp nhất.”

Nguyễn Bắc Thần không bị cay à?

Gian Trang uyển chuyển cười, lén lút nghi ngờ không thôi.

Nhìn lại mặt Nguyễn Bắc Thần, mặt hắn vẫn trắng nõn, hai hàng lông mày mỏng như cánh chim và đôi lông mi dài dưới hai mắt đều khoan khoái giãn ra

rất tự nhiên, vẻ mặt bình thản ung dung, vẫn như gió nhẹ mây trôi. Từ trên mặt hấn, vẫn như cũ không nhìn thấy vẻ thống khổ hay là ả nhĩn chịu đựng gì cả.

Điều này khiến Giản Trang không khỏi nổi lên nghi ngờ, người này không có vị giác sao? Không cảm thấy cay chút nào? Trong miệng đã có hạt ốt hạt tiêu cay nặng như vậy, bây giờ lại ăn một miếng mà dũ cay nồng, trừ phi là vị giác của hấn có vấn đề, không thì không thể nào một chút cảm giác cũng không có.

Trong thời gian Giản Trang nghĩ ngợi, Đỗ Ủy Nhiên ngồi ở giữa cũng không nhàn rồi, một tay cầm nĩa, một tay cầm đũa, như gió cuốn gắp hết thức ăn còn thừa trên bàn vào bát của mình, mở lớn quai hàm, mười phần đàn ông, hăng hái mở to miệng vội vàng ăn.

Không mất nhiều thời gian, thức ăn thừa trên bàn đã bị Đỗ Ủy Nhiên vét sạch.

Thú vị chính là, bản thân Đỗ Ủy Nhiên rất yêu thích món ăn: vợ chồng phê phiến. Nhưng món này hấn một miếng cũng không động, nguyên nhân là, sau khi mang thức ăn lên, hấn mới biết ‘vợ chồng phê phiến’ thật sự là ‘phê phiến’, tất cả đều là nội tạng! Hấn là người có lối sinh hoạt cực tốt, muốn hấn ăn lươn xào khô cũng bình thường thôi vì Trung Quốc có cách làm tinh sảo biến lươn thành món ăn đặc sắc, hấn có thể ăn. Nhưng muốn hấn ăn nội tạng lợn, ăn những thứ vừa xấu xí vừa tanh đó, vạn lần hấn cũng không thể nào làm được.

Bản thân Đỗ Ủy Nhiên có một nguyên tắc ba không. Thứ nhất không ăn thịt đầu, thứ hai không ăn nội tạng, thứ ba không ăn thịt tứ chi của động vật. Những thứ hấn có thể ăn, chỉ có thịt nạc gầy gò mà thôi.

Đội đến khi thức ăn trên bàn bị tiêu diệt hơn nửa, lúc này Đỗ Ủy Nhiên đã ăn uống thỏa mãn, no nê to bụng, sau khi ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lúc, liền đề nghị đi đến một nơi.

“Hiện tại thảo luận một chút, tôi muốn nghe ý kiến của hai người, hai người cảm thấy bây giờ có thể đi đâu? Hoặc là nói hai người muốn đi đâu? Bây giờ hai người có thể quyết định, tôi tôn trọng ý kiến của hai người.” Đỗ Ủy Nhiên quay đầu, nhìn Nguyễn Bắc Thần bên trái một chút lại nhìn Giản Trang bên phải một chút, cười đùa hỏi.

“Tùy tiện.”

“Tùy tiện.”

Nguyễn Bắc Thần và Giản Trang không hẹn mà âm thanh cùng vang lên một lúc.

Thật hiếm khi cô và Nguyễn Bắc Thần ăn ý như vậy. Giản Trang không vui nâng mắt nhìn lướt qua Nguyễn Bắc Thần bên kia, trông mắt Nguyễn Bắc Thần cũng chuyển một cái, im lặng nhìn Giản Trang.

Tầm mắt hai người ở giữa không trung va chạm, liếc một cái, Giản Trang chán nản quay đầu, dời mắt.

Sau khi Đỗ Ủy Nhiên nhận được ý kiến của cả hai, bất mãn oán trách: “Không phải chứ! Hai người một chút nhiệt tình cũng không có, vừa rồi ở công viên ven hồ bên quảng trường, tôi hỏi hai người muốn đi đâu, hai người cũng bảo tùy tiện. Bây giờ tôi hỏi, hai người còn tiếp tục nói tùy tiện? Hai người có làm không vậy, lần đầu tiên tôi về nước, làm sao tôi biết đi đâu chơi chứ? Nhìn lại tình trạng của hai người một chút đi, ông trời ạ, tình trạng của hai người thật kinh khủng! Hôm nay hai người không thích đi chơi với tôi ư? Hay là có vấn đề gì khiến hai người bận tâm sao?”

“Không phải.”

“Không phải!”

Lần này, hai người lại đồng thanh nói giống nhau như đúc, chỉ có giọng điệu lần này, có chút khác nhau.

Trước là âm thanh của Nguyễn Bắc Thần, êm ái lại bình tĩnh. Sau là âm thanh của Giản Trang, lời nói thanh thúy, giọng cũng lớn hơn một chút, từ cuối còn cắn rất nặng.

“.....” Lần này đến phiên Đỗ Ủy Nhiên cứng họng im lặng, hấn lắc đầu nhủ mảy, khó hiểu nhìn một nam một nữ ngồi bên cạnh mình, mê mang hỏi: “Bầu không khí giữa hai người....hình như không đúng lắm nhĩ.”

Dứt lời, hai mắt Đỗ Ủy Nhiên nhìn chăm chăm mặt Giản Trang, gắt gao nhìn chòng chọc một lúc, ánh mắt lại như đèn quét trên người Nguyễn Bắc Thần, nhìn chăm chú một hồi, hé miệng, thử nói, “Tại sao tôi cảm giác..... Hình như hai người đều không thật sự vui mừng.” Đỗ Ủy Nhiên rút cuộc phát giác ra bầu không khí quỷ dị, hấn nhớ lúc Giản Trang ở chung một chỗ với Tô Việt Trác khi nói chuyện, thái độ không phải như vậy, gắp ở công viên ven hồ gần quảng trường cũng không phải như vậy, nhưng sau khi Nguyễn Bắc Thần xuất hiện, bầu không khí tự hội liên kỳ dị. Đỗ Ủy Nhiên trầm mặc một chút, đột nhiên tính khí bạo phát mở miệng: “Có phải hai người xảy ra chuyện gì hay không? Hai người quen biết từ trước đúng không, vậy nghĩa là trước kia từng có quan hệ à?”

“Không thể nào.” Lần này, Giản Trang không mở miệng nói chuyện, giọng Nguyễn Bắc Thần vượt trước vang lên, “Tôi và Giản Trang thật sự có quen biết, nhưng mà tôi và cô ấy không xảy ra gì cả, Đỗ Ủy Nhiên, anh không nên đoán mò, hơn nữa tôi chỉ coi cô ấy như là.....”

“Quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ mà thôi, là tôi khám” Mắt thấy Nguyễn Bắc Thần sắp nói chuyện kết hôn ra, Giản Trang vội vàng đem lời nói phía sau của hấn cắt đứt, tiếp lời nói: “Anh không biết chứ, hồi trước, có một ngày đang đi trên đường tôi không cẩn thận té ngã, phải đến bệnh viện khâu mấy mũi. Nhưng anh cũng biết đấy, Nguyễn Bắc Thần là bác sĩ tâm lý, không phải bác sĩ ngoại khoa, lúc khâu vết thương thì chỗ không bị thương cũng

khâu, cho nên có chút bất hòa, tôi và lão nhị Nguyễn gia, coi như không đánh thì không quen biết.”

“.....” Đỗ Úy Nhiên sau khi nghe Giản Trang nói xong, giật mình há to miệng, “Còn có chuyện như vậy ư?” Đồng thời hắn quay đầu nhìn Nguyễn Bắc Thần, dùng ánh mắt nghi ngờ dò hỏi.

“Không sai.” Nguyễn Bắc Thần thế mà không bác bỏ lời nói của Giản Trang, trấn định gật đầu một cái, thần nhiên thừa nhận, “Tôi và cô ấy thật sự quen biết là do vậy. Sau khi cãi nhau mới biết, thì ra Giản Trang và tôi là cùng loại, đều là con cán bộ, nhà cô ấy là chính khách thế gia, thân phận bối cảnh đại khái giống nhau. Hơn nữa, ở nhà Giản Trang cũng giống tôi, đều đứng hàng lão nhị. Phía trên cũng có một anh trai.”

Sau khi Đỗ Úy Nhiên nghe xong, sờ cằm nghĩ ngợi một lát, nói: “Được rồi, tôi tin tưởng hai người.”

Tiếp, dẫn đầu đứng lên, gương mặt trắng sữa lại khôi phục dáng vẻ cười ha hả, trung cầu ý kiến Nguyễn Bắc Thần và Giản Trang chỗ đi chơi. Bởi vì Đỗ Úy Nhiên đối với Hoa Trung thị một chữ cũng không biết, còn Giản Trang lại ít đi du ngoạn, nên do Nguyễn Bắc Thần chọn địa điểm ____ Lãi vườn.

Vì vậy, sau khi tính tiền liền rời quán, đi ô tô tới Lãi vườn ở ngoại ô thành phố.

Lãi vườn, chính là chỗ thủ hạ tâm phúc của Việt vương Câu Tiễn - Phạm Lãi sau khi công thành danh thoai ở ản, tay nắm tay Tây Thi thoát lui giang hồ, chèo thuyền du ngoạn trên Thái Hồ, bên bờ hồ có xây dựng một tòa dinh thự, hơn nữa lợi dụng kiến thức sở học của hắn, thúc đẩy phát triển sự buôn bán nơi đây, dệt may cày ruộng, lập tức mở ra nhiều vận mệnh mới. Dựa vào kiến thức uyên thâm của mình, ông ẩn cư ở Giang Tô, bắt tay vào buôn bán, sau vài lần liên giàu có, gia tài khổng lồ, ông là người mở đầu tư tưởng kinh tế, để cho người sau tiếp tục vận dụng, cho nên, Phạm Lãi cũng có danh hiệu là ‘thương thánh’.

Đời sau, người đời ca tụng: “Trung cho là nước, trí lấy thoát thân, thương đến nỗi phú, thành danh thiên hạ”.

Lãi vườn, chính là dùng tiền Phạm Lãi buôn bán tu sửa thành một tòa nhà cao cấp. Ngôi nhà cao cấp xây dựng kề sát bên hồ, trong viện thiết kế hành lang dài mười mét, ở trung tâm Thái Hồ sóng nước xanh biếc có xây đình để nghỉ chân ở trên đảo nhỏ, bên trong có một trạch viện để mỹ nữ Tây Thi ở, bốn phía trạch viện, có một ngọn núi giả ngay ngắn trên ao nước, một đầu khác thì xây dựng một sân khấu vuông vắn, cửa phòng trạch viện bốn phía đều mở ra, bày đầy bàn ghế. Đối diện sân khấu chính là ghế thái sư được làm từ gỗ hoàng hoa lê.

Muốn đi từ Lãi vườn đến đảo nhỏ này, phải dùng thuyền chèo tới, mà sau khi xuống thuyền tới trên đảo, có thể nhìn thấy một pho tượng đá cẩm thạch khắc hình Tây Thi.

Đỗ Úy Nhiên rời trạch viện, vừa đi vừa nghe giảng giải về chuyện xưa của Phạm Lãi, thỉnh thoảng ánh mắt lại quét qua Giản Trang đi đằng sau.

Đợi đến khi Đỗ Úy Nhiên đi tới sân khấu, cảm thụ cảm giác của đảo hát thời xưa thì Nguyễn Bắc Thần vẫn luôn bảo trì khoảng cách nhất định với Giản Trang chột lần đến gần, nói nhỏ bên tai cô: “Mùi vị miệng cay nóng bỏng rất.Không dễ chịu nhỉ? Chắc chắn cô rất tò mò tại sao tôi không bị cay, nói cho cô biết, thật ra thì rất đơn giản. ... Uống nhiều dấm là được rồi. Giấm axit axetic có thể chống lại vị cay của hạt tiêu hạt ớt, giảm bớt cảm giác nóng cháy. Trên bàn cơm trong chén của tôi, không phải là nước ngọt, mà là dấm.”

“Đúng rồi, tôi nhận được tin, anh trai cô Giản Ninh hình như đã trở lại.” Âm thanh Nguyễn Bắc Thần lại giảm thấp xuống một chút, trong giọng nói mang theo chút ý cười bí hiểm: “Cô chắc nhớ rõ, hắn ‘thương yêu’ em gái đến cỡ nào chứ? Không biết lúc hắn ‘thương yêu’ cô, đã tiến vào cơ thể của cô chưa? Thân thể anh em kết hợp một chỗ, cảm giác nhất định khác biệt lắm nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Anh rất nhớ em

Các bạn khán giả thân mến, đề tài của chương trình thảo luận lần này, là cuộc sống hôn nhân hiện đại của phụ nữ, làm thế nào đấu trí với kẻ thứ ba, làm thế nào để chu toàn giữa chồng và tình nhân. Mọi người đều biết rằng, bây giờ nhịp sống rất nhanh, áp lực lớn, hơn nữa yêu cầu năng lực lại cao, rất nhiều người đã tốt nghiệp hoặc là những sinh viên nữ còn học đại học tiếp xúc với xã hội quá sớm, tiếp xúc với trào lưu Phương Tây nhiều, khiến tính tình cởi mở, tác phong mạnh dạn. Rất nhiều tình nhân lại là sinh viên của các trường đại học danh tiếng, thậm chí là thạc sĩ tiến sĩ. Phụ nữ trẻ tuổi vì sớm muốn đạt được cuộc sống giàu sang sung sướng mà đi đường tắt, không muốn tốn công sức vất vả vẫn có thể hưởng thụ cuộc sống cao cấp nên quyến rũ các tổng giám đốc, chủ động dâng hiến cơ thể, trở thành tình nhân của những người đàn ông có sự nghiệp thành công, trở thành kẻ thứ ba. Ở chỗ này, muốn cùng các khán giả nói rõ sự khác nhau giữa tình nhân và người thứ ba. Tình nhân thì cho tiền bạc, thỏa mãn yêu cầu vật chất. Kẻ thứ ba thì không ngừng đòi hỏi vật chất, hơn nữa còn muốn chiếm lấy thực quyền người vợ, đoạt vị trí chính thất, mục đích thay thế vợ cả, chính là một cuộc chiến lâu dài.

Bởi vì nếp sống xã hội suy đồi, đạo đức thấp kém, dẫn đến rất nhiều cô gái không biết tự ái tự trọng, thậm chí trong công ty nhân viên nữ còn chủ động quyến rũ lãnh đạo cấp cao, chủ động thuê phòng, chờ lãnh đạo hạ cố đến chơi. Dĩ nhiên, cũng có một ít kẻ thứ ba thông minh, biết sử dụng chiến thuật tâm lý. Trong công ty, ân cần hỏi han lãnh đạo, theo sát bên cạnh, chăm sóc thỏa đáng, đợi đến lúc đàn ông buông lỏng phòng bị, lại triển khai tiến công, khóc lóc kể lể những kinh nghiệm chua cay đau xót của mình với đàn ông, trăm phương ngàn kế tranh thủ sự đồng tình của đàn ông.

Các bạn cho rằng như vậy, chiến thuật đã kết thúc? Thế thì sai lầm rồi, bỏ cục mới chỉ bắt đầu thôi.

Sau khi đàn ông bị lừa, đồng tình với cô gái này, quan hệ hai người trở nên thân mật hài hòa, cô gái sẽ tận dụng mọi thứ am hiểu để lợi dụng khe hở giữa quan hệ vợ chồng mà tham gia vào cuộc sống của người đàn ông, khi đàn ông ban ngày bận rộn công việc... một mối lê thân về nhà, lại phải đối mặt với chuyện gia đình vụn vỡ và vợ con cầu nhau liên quay trở lại tá túc ở công ty. Mà lúc này, mưu đồ chờ đợi đã lâu, cô gái đứng dưới mưa to giàn giụa đợi người đàn ông, sau đó khóc lóc kể lể lao vào trong ngực đàn ông, bi thương nói: “Tôi nay xin hãy làm chỗ dựa cho lòng em, để cho em mượn bả vai dựa một chút, em thật sự quá đau khổ rồi, cái gì em cũng không cần, chỉ hy vọng anh ở cùng với em một đêm. Đợi đến ngày mai, em sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Thử nghĩ mà xem, người đàn ông đang đầy bụng buồn khổ, cô gái lại nhu nhược thuận theo, đàn ông đang lúc mạnh mẽ như lang như hổ, cô gái đang lúc thanh xuân như hoa duyên dáng xinh đẹp, cô nam quả nữ như vậy, tất nhiên là củi khô lửa bốc... Trên đời không có mèo nào không trộm thịt, đàn ông mất thấy mỡ đáng tận miệng, nào có chuyện không ăn, vì vậy.... Sau đó thuận nước đẩy thuyền, có thể đoán ra.

Lúc này, đã có quan hệ thân mật cơ thể, quan hệ của người đàn ông và cô gái lại càng thêm thân thiết, công việc liền giám bớt giảm bớt, trợ giúp trợ giúp, âm thầm tặng quà, thẻ vàng cũng đưa ra luôn. Khách giả thử suy nghĩ xem, đàn ông lấy vợ đã lâu năm, lại vừa sinh con, vóc người biến dạng xuống sắc, mà cô gái lại xinh đẹp trắng trẻo, vóc người lung linh, tinh thần phấn chấn bông bột, mang lại cho đàn ông cảm giác trở lại tuổi thanh xuân. Đàn ông lúc này, cho dù là mang tâm tình vui đùa một chút, lại có thể thành thật thu tay sao? Đương nhiên, vợ của người đàn ông vẫn chưa biết gì, đàn ông tự nhận có thể chu toàn với cả hai người phụ nữ, làm được ‘trong nhà cờ đồ không ngã, bên ngoài cờ màu phát pho’, nhưng mà mặc cho đàn ông có tính toán thấu đáo cỡ nào, cũng không ngăn nổi cô gái nói ra mọi chuyện, sự việc cuối cùng đã bại lộ, cô gái vì muốn đoạt vị trí, không để ý lễ nghĩa liêm sỉ, ở trong nhà vợ cả ra vào vào, náo động long trời lở đất.

Chính thất nản lòng thoái chí, chủ động quyết định ly hôn. Cô gái ‘chiến lược đoạt vị’ tuyên bố thành công!

Trường hợp trong chương trình giảng thuật này là sự thật xảy ra ở Thượng Hải. Trên internet đang lưu hành một câu nói, người tới tiện thì không địch, nói thể vận dụng lên thân phận kẻ thứ ba này, tuyệt không khoa trương. Có một số cô gái trẻ tuổi không cảm thấy việc chia rẽ gia đình người khác, làm kẻ thứ ba là hổ thẹn, ngược lại còn cho là quang vinh, thậm chí ở một số trang web, còn có ‘diễn đàn kẻ thứ ba liên hợp’. Ký giả qua ngầm hỏi phát hiện, nội bộ diễn đàn tất cả thành viên đều là kẻ thứ ba, hoặc là có ý tưởng làm kẻ thứ ba. Những người này tụ tập trên website, thảo luận với nhau, học tập cách quyến rũ sắp xếp của mình, kinh nghiệm chia rẽ gia đình. Trang đầu diễn đàn, là một tiêu đề vô cùng chuyên nghiệp, hệ thống ‘phá được chính thất, chiến lược đoạt vị’. Kỹ thuật hàng năm tăng tiến, cùng học tập tham chiến.

Điều này khiến cho chúng ta không khỏi cảm thán, có tâm tư nỗ lực học tập và đầu óc tinh tế tỉ mỉ như thế, tại sao không dùng để cố gắng mà lại làm người khiến người đời xỉ vả phỉ nhổ, thậm chí còn khiến toàn bộ các bà nội trợ căm hận đây?

Mà phụ nữ chúng ta trong hôn nhân thời đại mới, sau khi kết hôn, cần phải hài hòa trong công việc gia đình, chớ đúng như câu ‘Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đánh thắng lưu manh, đấu thắng tiểu tam’ sao? Nếu quả thật tình trạng hôn nhân của bạn, xuất hiện vết nứt đáng nghi ngờ, bạn nên giải quyết như thế nào? Kẻ thứ ba chủ động tới cửa khiêu khích, tuyên chiến với bạn, bạn nên cố gắng nuốt vào bụng, im hơi lặng tiếng bỏ qua cho chồng mình, không nhìn kẻ thứ ba, dứt khoát đoạt tuyệt tình yêu, quyết định ly hôn ư? Vô luận lựa chọn như thế nào, trong hôn nhân phụ nữ luôn bị tổn thương, đều sẽ bị ám ảnh cả đời.

Trong ti vi, một chương trình khảo sát đang tổ chức cuộc thảo luận nhiệt tình. Trong tiết mục, người nữ chủ trì toàn thân mặc chiếc váy màu hồng liền thân ưu nhã, ngồi ở vị trí giữa sân, đối diện với ống kính đỉnh đặc nói, thỉnh thoảng dùng ánh mắt quét nhìn bình luận viên xung quanh và người hỗ trợ hiện trường chuyển động.

Loại chương trình này, người xem đa số là các bà nội trợ và nhân viên công chức đã về hưu, đối với Nguyễn Hàn Thành mà nói, chương trình như thế không có quá nhiều ý nghĩa, cũng không thể hấp dẫn ánh mắt của hắn. Nhưng mà _____ cũng không biết là xảy ra chuyện gì, sau khi trải qua việc Tô Vi tát Giản Trang, Nguyễn Hàn Thành chợt có hứng thú với tâm tư của phụ nữ. Điều khiến ti vi ở trên tay không có bấm, hình ảnh vẫn dừng lại ở chương trình này.

Trước kia có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú, trừ chính trị, quân sự thì chính là vũ khí lạnh lẽo.

Hiện tại nhiều hơn một dạng chính là phỏng đoán tâm tư của phụ nữ.

Chuyện xảy ra đêm đó, sau khi đưa Tô Vi đi, lúc đứng trước cửa phòng Giản Trang, Nguyễn Hàn Thành vẫn đang suy nghĩ, nếu như mình có thể xem xét tình hình thực tế một chút, nếu như mình có thể suy đoán chính xác tâm tư phụ nữ, chuyện cũng không thành ra như vậy.

Mọi người đều nói: Tâm tư phụ nữ, như kim đáy biển.

Phụ nữ tâm tư cẩn thận, đa sầu đa cảm. Đàn ông và phụ nữ cư xử cũng như lập trường mọi việc không giống nhau, nói ví dụ như, với phụ nữ chuyện lớn kinh thiên động địa thì với đàn ông chỉ là chuyện lớn hơn hạt mè hạt đậu một chút, mà chuyện nhỏ không đáng nhắc tới đối với phụ nữ thì với đàn ông lại dính đến vấn đề nhân cách, tôn nghiêm.

Là con trai trưởng Nguyễn gia, từ nhỏ Nguyễn Hàn Thành đã bị truyền thụ tư tưởng của đại nam nhân, đàn ông muốn làm được việc lớn thì không câu nệ tiểu tiết, không thể lúc nào cũng nhớ tới việc tình yêu nam nữ. Tình yêu nam nữ là việc ngoài thân, mưu quyền đoạt vị mới là gốc rễ đặt trong lòng, chỉ cần có quyền thế, phụ nữ tự nhiên xếp hàng tới tận cửa.

Tư tưởng như vậy theo Nguyễn Hàn Thành lớn lên đến năm tám tuổi, tám tuổi, hắn gặp được người hầu đầu tiên trong đời _____ Tô Vi. Tô Vi lúc ấy, mới bị đuổi về Tô gia, chủ mẫu Tô gia ngại Tô Vi điệu đà giả bộ phiền toái, liền cắt bỏ mái tóc dài và váy của cô. Tô Vi năm tuổi giữ lại một đầu kiểu tóc bé trai, mặc áo ngắn quần ngắn, lúc đối bụng cô thường xuyên chạy đến dưới tầng cây sơn trà ở tường viện Nguyễn gia trộm sơn trà ăn.

Khi đó, kinh tế Trung Quốc vẫn đang ở giai đoạn hồi phục, vừa mới bắt đầu cải cách, chính phủ khích lệ cá nhân kinh doanh buôn bán, mọi nơi vẫn chưa thoát khỏi hình thức sản xuất đại đội.

Khu Cao Kiền là nơi con cháu chính khách sinh sống, điều kiện tất cả đều tối ưu, cũng bị bày trí giống chính phủ, nhà nhà phải có hai tầng lầu cao, lầu nhỏ và một đại viện. Lúc ấy mẹ của Nguyễn Hàn Thành vẫn khỏe mạnh, còn chưa qua đời, trong sân trồng rất nhiều cây ăn quả như nho, son trà, đào, cả một hàng cây ăn quả trồng dọc theo sân tường thấp, bởi vì mới trồng đầu năm cũng không lâu, cây ăn quả cũng chưa cao, có thể dễ dàng leo lên. Bởi vì nhà trồng cây ăn quả cho nên Nguyễn Hàn Thành chưa từng leo lên cây hái thử, trực tiếp chờ mẹ xách cái thang hái trái cây xuống cho mình.

Lúc ấy không có chuyện gì làm, sau khi tan học viết xong bài tập Nguyễn Hàn Thành sẽ mang ghế ra ngồi dưới giàn nho, ăn trái cây hóng mát. Một lần đang hái lòng hường thụ bên trong, thấy trên cây son trà tán lá xào xạc, bóng cây tán loạn, vừa ngẩng đầu liền phát hiện có tiểu tử thoắt đang ăn trộm son trà nhà hần. Khi ấy Tô Vi ăn mặc như con trai, nhìn chỗ nào cũng giống tên tiểu tử thôi, Nguyễn Hàn Thành đương nhiên không bỏ qua, lấy cung nhắm ngay sau lưng Tô Vi bắn, Tô Vi bị đau, tay liền thả lỏng, ngã từ tán cây xuống, trực tiếp đề lên giàn nho bên cạnh, khiến dây nho vừa dài ra gây nát toàn bộ.

Cũng may nhờ giàn nho Tô Vi không bị thương, nhưng tất cả cây nho đều chết. Mẹ của Nguyễn Hàn Thành là Lã An Hoa là một người phụ nữ sáng khoái nhân hậu, không những không trách cứ Tô Vi mà còn bảo Tô Vi sau này có thể tùy ý vào viện ăn. Cha của Nguyễn Hàn Thành là Nguyễn Càng lại nghiêm mật âm trầm, ấn tượng đầu tiên với Tô Vi quả thực rất xấu. Nguyễn Càng và cha của Tô Vi là Tô Đức Minh đều là người trong giới chính trị nhưng lại đi theo hai vĩ lĩnh đạo khác nhau. Hai vị trưởng bối trong chính trị luôn trái ngược, coi như là đối địch, cộng thêm tính tình không hợp, Nguyễn Càng nhìn không vừa mắt Tô Đức Minh, cũng không cho người nhà họ Nguyễn qua lại gì với người nhà họ Tô.

Mà lúc ấy Nguyễn Hàn Thành vẫn còn nhỏ, không hiểu nông sâu của đàm luận chính trị, cũng không hiểu những thủ đoạn mãnh khỏe trong giới, dù sao vẫn là đứa trẻ, không có nham ân, vì chuyện này mà tức giận nhiều ngày, gặp lại Tô Vi thì sống chết túm tay cô không thả, mắng to Tô Vi là “ăn trộm, khăng khăng bắt đền. Tô Vi ở Tô gia thấp hống bé cô, lại là con gái riêng, không được chào đón, ngay việc ăn uống cũng là vấn đề, nào có tiền để đền cho Nguyễn Hàn Thành. Nguyễn Hàn Thành đề Tô Vi làm tay sai nhỏ để bồi thường, cả ngày trông như ông tướng, đi đâu cũng muốn Tô Vi phục vụ.

Vì vóc dáng Tô Vi nhỏ gầy, âm thanh nói chuyện nhu nhu nhược nhược, Nguyễn Hàn Thành cho rằng cô là tên con trai éo lá, chê cô quá nữ tính, rất không vừa mắt. Bình thường Tô Vi hay đi sau Nguyễn Hàn Thành, chỉ yên lặng làm việc, lại không nhiều lời lắm nên hần không nhìn ra cô là con gái.

Sau đó hai người học tiểu học, hai năm cuối, cơ thể con gái bắt đầu trở nữ, ngực từ từ lớn hơn, mùa hè mặc quần áo mỏng, liếc mắt cái là có thể nhìn ra. Cho đến lúc này, Nguyễn Hàn Thành mới biết Tô Vi là con gái.

Trời mới biết, Nguyễn Hàn Thành tự trách thật lâu, hần không biết Tô Vi là con gái cho nên suốt ngày sai bảo cô. Nếu lúc đầu hần biết Tô Vi là nữ, hơn nữa sống trong Tô gia lại khổ cực như vậy, thì hần... tuyệt đối sẽ không bắt nạt cô.

Đợi đến cái tuổi hiểu chuyện, đợi đến khi Nguyễn Hàn Thành biết Tô Vi là nữ, thái độ của Nguyễn Hàn Thành liền thay đổi một trăm tám mươi độ. Không còn sai bảo cô nữa, vì đau lòng, hần liền bắt đầu đối tốt với Tô Vi, có đồ ăn ngon, có chuyện gì vui đều chia sẻ với cô. Rồi đến sau này, biết chi tiết địa vị và cuộc sống của Tô Vi ở Tô gia, Nguyễn Hàn Thành mới chân chính bồi phục cô gái này.

Nhà hần ở đối diện Tô gia, thỉnh thoảng đến giờ ngủ trưa, cũng có thể nghe được giọng nữ chủ nhân của Tô gia khiển trách Tô Vi từ trong sân nhà họ Tô truyền ra. Tô gia không chỉ có Tô Vi là con cái, còn có hai đứa trẻ danh chính ngôn thuận khác, là con ruột của nữ chủ nhân Tô gia, một nam một nữ, đứa trẻ nhỏ nhất được ăn sung mặc sướng lại có bệnh công chúa rất lớn, lúc bắt nạt Tô Vi xuống tay cực kỳ hung ác, mùa hè dùng kẹo cao su đánh vào tóc Tô Vi thật vất vả mới nuôi dài được, cầm kéo cắt cái váy què mùa cũ kỹ của cô, mùa đông thì lại vót khối băng từ cái ao trong sân đem chôn trên giường Tô Vi, để khối băng từ từ tan ra, buổi tối, đợi đến lúc thấm ướt cả chăn đệm mới bị phát hiện, mà lúc này chăn đệm đều ướt đẫm khiến người không cách nào ngủ được.

Có một lần, quá đáng chính là sáng ngày mừng một tết đầu năm mới, nhà nhà đốt pháo ăn mừng, lúc này tiểu nha đầu nhà họ Tô lấy từ người lớn một cây pháo vang, sau khi châm lửa, thừa dịp Tô Vi chưa chuẩn bị liền nhét pháo vang vào trong vành ngoài mũ bông của cô, pháo nổ lần tiếng hết the the của Tô Vi, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội ngay bên tai, sóng âm từ phía xé rách màng nhĩ. Vì vậy sau đó tai phải Tô Vi để lại di chứng, đến bây giờ thính lực cũng yếu đi.

Nhưng Tô Vi vẫn sống như trước ở nhà họ Tô. Nguyễn Hàn Thành quen biết Tô Vi mấy chục năm, chưa bao giờ thấy Tô Vi bị khi dễ mà rơi một giọt nước mắt. Hần chưa từng thấy Tô Vi vì chuyện của Tô gia mà khóc. Trừ một lần, lúc Tô Vi sinh nhật mười lăm tuổi, hần từ quân khu xin nghỉ phép trở về, dùng tiền mình đi làm kiếm được mua cho cô một chiếc bánh sinh nhật, sau khi cô nhìn thấy chiếc bánh ngọt được cắm đầy nến, không nói được câu nào, nhưng mà... nước mắt rơi như mưa.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Tô Vi khóc thút thít, cô khóc rất lâu, cho tới cuối cùng không cách nào khống chế cảm xúc, khóc nức nở nghẹn ngào, cả người ngồi trên ghế co lại thành một cục, ở trong ánh nền lung linh, run lấy bầy giống như nai con nhu nhược vừa được sinh ra, mờ to cặp mắt trong suốt mà buồn bã, như thể rất cần người bảo vệ và thương yêu, toàn thân cũng phát ra hơi thở “không có ai bảo vệ tôi, tôi sẽ chết” bi thương.

Cũng chính vào lúc đó, hần chợt muốn bảo vệ Tô Vi, chăm sóc Tô Vi cả đời...

Nhưng mà, chuyện cũ đã qua, sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, có nhiều thứ đã thay đổi, Tô gia đột nhiên sụp đổ khiến người nhà họ Tô đang hưởng thụ vinh hoa phú quý hoảng sợ không thôi, không có đặc quyền ưu đãi, không có thân phận tài trí hơn người, Tô gia gặp chuyện không may, khiến cho địa vị người nhà họ Tô tụt dốc không phanh, thậm chí không bằng cả nông dân bảo vệ đề! Từng nhà ngoài sáng trong tối chỉ vào sống lưng người Tô gia mắng, lời nói đáng sợ, nước bọt nhiều có thể dìm chết người, nữ chủ nhân Tô gia một đời vinh hiển hắt hủi sai khiến người khác chưa bao giờ phải chịu loại uất ức này, không chịu nổi sự chế nhạo và cười cợt của mọi người, trước khi cấp trên chưa hạ lệnh thu hồi nhà được chính phủ phân cho, dọn sạch nhà ở khu Cao Kiền, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Mà Tô Vi sau sự kiện đó, cũng như người nhà họ Tô, đột nhiên biến mất, không tra được tin tức gì.

Hắn đã từng cố gắng tìm kiếm rất nhiều lần, vẫn không thu hoạch được gì. Khi đó hắn đã tốt nghiệp trường quân đội được chính thức phân đến bộ đội, cha từng ngày từng ngày gây áp lực với hắn, thúc giục hắn mau chóng trở lại bộ đội bắt đầu huấn luyện, việc tìm kiếm Tô Vi tạm thời mắc cạn, hắn gia nhập bộ đội, sau khi trải qua sát hạch nghiêm khắc huấn luyện như ma quỷ, cùng những người được tuyển từ bộ binh thiết giáp tiến vào đội ngũ lính đặc biệt, trở thành một thành viên của đại đội đặc chủng.

Thời gian lại càng không được tự do, hơn nữa có rất nhiều nhiệm vụ trong người, bị bộ tư lệnh quân đoàn phân đến biên giới Trung Quốc tuần tra truy kích, chiến đấu với tổ chức xã hội đen, ma túy, buôn lậu.

Trong một lần thi hành nhiệm vụ, hắn có bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời, bước ngoặt này khiến hắn chủ động xin chuyển nghề, từ trong đội đại đội đặc chủng điều đi, trở thành một huấn luyện viên trên chiến trường Afghanistan xa xôi. Đến lúc tất cả mọi chuyện đều kết thúc, hắn trở lại quân khu nhậm chức sư trưởng cũng là lúc Nguyễn Càng gia hạn số tuổi “kết hôn” của hắn.

Rốt cuộc hắn cũng có dư dả thời gian, trải qua nhiều cách tìm kiếm, được bạn tốt báo cho là thấy Tô Vi đi làm trong một câu lạc bộ đêm. Hắn muốn giúp đỡ Tô Vi thoát khỏi cuộc sống khổ cực, Tô Vi cự tuyệt, nhưng hình như cô đang giấu diếm hắn chuyện gì đó.

Dù sao vài năm cũng không gặp mặt nhau, rất nhiều chuyện trong lúc vô tình đã thay đổi, mà đến tận cùng là thay đổi những gì, mà thay đổi thì thay đổi bao nhiêu? Hắn căn bản không biết được.

Mọi người rồi sẽ thay đổi, những cảm xúc tinh tế, huấn luyện nhiều năm khiến hắn khó phát hiện ra, chờ sau khi hắn xác định rõ ràng loại cảm xúc này, đã là muộn màng. Khi bố trí sắp xếp kế hoạch tác chiến hay cách nhìn chính trị, đầu óc hắn luôn luôn rõ rệt, ánh mắt nhạy bén, bố cục chiến lược cực kỳ tinh vi, nhưng đối mặt với chuyện tình cảm... Có quá nhiều thứ hắn không hiểu lần bản khoán mờ mịt.

Đối với chuyện tình cảm, so thông minh, hắn vĩnh viễn chậm một nhịp.

Hắn có quá nhiều thứ phải học tập ở phương diện tình cảm!

Sau khi Tô Vi đánh Giản Trang, hắn không biết nên đối mặt với Giản Trang như thế nào, cho nên mấy ngày nay luôn cố ý né tránh cô, về nhà nấu xong cơm, sau đó lén lút như kẻ trộm chạy ra ngoài, lái xe đi dạo trên đường, mãi cho đến đêm khuya phòng đoán Giản Trang đã ngủ, mới len lén về nhà.

Từ trước đến nay không ai nói cho hắn biết, phải đối mặt với tình cảm của mình như thế nào? Xử lý mối quan hệ phức tạp với phụ nữ ra sao. Cha của hắn chưa bao giờ nói cho hắn những thứ này. Còn mẹ của hắn, có lẽ là do mẹ mất sớm nên hắn không có sự dạy dỗ tí mảy may tình thương của mẹ, khiến năng lực xử lý trên phương diện tình cảm của hắn càng trống rỗng.

Nếu như... Mẹ của hắn Lữ An Hoa còn trên đời, tình trạng của hắn nhất định tốt hơn so với bây giờ. Ít nhất, hắn sẽ không gặp phải tình trạng mâu thuẫn tình cảm đến mức lựa chọn tránh né.

Trong phòng bếp, canh thịt gà nhân sâm vẫn đặt trên bếp gas hầm cách thủy nhỏ lửa, ti vi trong phòng khách, người dẫn chương trình vẫn thảo luận chủ đề vợ và người thứ ba, mà hắn ngồi trên ghế sofa kiên nhẫn chờ Giản Trang về nhà, hai mắt nhìn thẳng ti vi trước mặt, mặc dù nhìn chằm chằm màn hình ti vi nhưng lại không yên lòng, hồn bay lơ lửng, trên ti vi phát sóng cái gì, toàn bộ như gió thoảng bên tai.

*

Giản Trang một mình đi trên đường trong nội thành vào ban đêm.

Cô giống như là cô hồn dã quỷ du dương bên đường, thất hồn lạc phách, bộ dạng như là xác chết biết đi.

Buổi chiều tụ hội ở Lãi vườn, ở trên đảo Tây Thi cô nghe thấy Nguyễn Bắc Thần nói bên tai mình câu kia, cả người như bị ngũ lôi oanh tạc, suy nghĩ và hô hấp trong nháy mắt ngưng trệ. Lực sát thương trong lời nói của Nguyễn Bắc Thần không thua gì một đạo sấm sét giữa trời quang, trong lúc vô hình đem linh hồn của cô nổ tan tành.

Giản Trang không kịp suy nghĩ, căn bản không dám suy nghĩ! Cô không dám hỏi lời kia của Nguyễn Bắc Thần có phải là thật không, cô hoàn toàn không có dũng khí đó!

Xoay người chạy trốn ra ngoài, ra khỏi Lãi vườn, một mình du dương ở vùng ngoại ô xa lạ...

Mãi đến khi hoàng hôn phủ xuống, Giản Trang mới phục hồi tinh thần, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói của Nguyễn Bắc Thần, run run rẩy rẩy mở máy di động, lập tức nhận được một tin nhắn mới, đến từ một dãy số lạ, mở tin nhắn, sau khi đọc nội dung tin nhắn, Giản Trang như bị điện giật toàn thân run lên, tay không cầm chắc điện thoại, tát một tiếng roi xuống đất.

Trong tin nhắn, ngắn gọn chỉ có mấy hàng chữ, nhưng Giản Trang xem xong cũng vô cùng kinh hãi ____ “Bảo bối, anh là Giản Ninh, tại sao em lại tắt máy? Em biết không, hơn hai tháng rồi anh không thấy em, rất nhớ em, tối nay về nhà được không? Hay là... anh đến chỗ em?”

Chương 60: Giản Ninh tới chơi

Âm thanh điện thoại đập xuống đất tựa hồ vẫn còn vang vọng trong không khí.

Giản Trang đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác nhìn di động trên đất.

Điện thoại di động sau khi bị rơi, nắp sau lưng lẫn thân máy liền thê thảm tách rời, nắp sau văng tung đến chỗ khác, chỉ còn lại màn hình điện thoại lóe ra những câu chữ bại lộ trong không khí.

Cái tin nhắn trong điện thoại kia đối với Giản Trang đã không phải là tin nhắn bình thường, quả thực cô không thể tin được vào mắt mình. Trên màn hình di động viết cái gì vậy? Chỉ đơn giản là một tin nhắn bình thường? Hay là lời thăm hỏi thân thiết của anh trai? Không... tất cả đều không phải.

Giữa những hàng chữ trong tin nhắn, cô hoàn toàn không cảm giác được đây là một tin nhắn bình thường. Cô sinh ra ở Lý gia, cũng có anh trai, mặc dù chỉ là anh họ nhưng lúc liên lạc cũng không dùng những từ ngữ như tin nhắn này. Lời nói dịu dàng như vậy, ngôn từ mập mờ, ẩn dưới hàng chữ mập mờ là một sự thật đáng sợ___ tình yêu cấm kỵ giữa anh trai em gái.

Giản Trang không xác định được lời tiết lộ của Nguyễn Bắc Thần bên tai cô là sự thật hay không, quan hệ giữa Giản Trang và anh trai cô ấy Giản Ninh đã vô cùng thân thiết, cũng từng có quan hệ xác thịt rồi. Hay chỉ mới chớm nở, hoặc là... hai người đã thân mật khăng khít, đồng giường cộng chăn, thân thể kết hợp?

Những lời Nguyễn Bắc Thần nói khiến người nghe thật kinh ngạc, nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại... không giống như nói đùa. Không có đạo lý nào Nguyễn Bắc Thần lại đùa với mình như vậy. Nguyễn Bắc Thần là bác sĩ tâm lý, nói hấn sử dụng chiến thuật tâm lý hù dọa cô, nên mới cố ý nói những lời tàn khốc đáng sợ đó, thì còn nghe được.

Nhưng mà, tin nhắn trên điện thoại di động của mình thì nên giải thích thế nào?

Nguyễn Bắc Thần vì đùa mà cố ý làm cho thật, hù dọa cô để cho chân thực, nên giả giọng điệu của Giản Ninh, dùng một số lạ nhắn tin cho mình?

Nếu mục đích của hấn là vậy, chúc mừng hấn thành công rồi.

Nhưng, trực giác lại loáng thoáng nói cho cô biết, chuyện không đơn giản như vậy. Mà nếu chuyện không đơn giản như vậy, thì tình huống thật sự là cái dạng gì?

Suy nghĩ đến nát óc, rà soát từng chi tiết nhỏ nhất để tìm kiếm đáp án, nhưng vấn đề là cô bị lời nói của Nguyễn Bắc Thần làm cho giằng co đã tâm phiền ý loạn, suy nghĩ không yên, hoang mang lo sợ, trong đầu đã đặc quánh như tương hồ, một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng không nghĩ ra. Hoàn toàn không biết nên bắt tay suy nghĩ từ phương diện nào.

Trần định!

Đáy lòng hung hăng gầm nhẹ nhắc nhở chính bản thân.

Nhất định phải trấn định, tình huống hiện tại còn chưa nát bét, ít nhất... cô có thời gian rất dài để suy nghĩ.

Tự động viên bản thân từ đáy lòng, chậm rãi có hiệu quả, Giản Trang tìm về một chút tư duy, sự hốt hoảng đi loạn trong đầu — ý thức cũng dần dần bình tĩnh lại.

Giản Trang biết cô thật sự có một người anh gọi là Giản Ninh, (Chính văn chương 1 đã đề cập, do cha Giản nhắc tới) là con trai lớn nhà họ Giản, cũng là con trai duy nhất.

Giản Ninh lớn hơn cô năm tuổi, năm nay vừa tròn ba mươi, sự nghiệp thành đạt, theo cha bước trên con đường chính trị, hai mươi hai tuổi thi đậu nhân viên chính phủ được vào tòa thị chính làm nhân viên trong phòng quản lý thành phố, hai năm sau thăng chức thành phó phòng, một năm sau trở thành trưởng phòng, sau khi làm trưởng phòng thì hấn đã có tiếng nói, bắt đầu bộc lộ tài năng, cũng giống như Giản Thiên Hành (cha Giản, cha của Giản Trang), hấn trời sinh có đầu có óc tinh thông tùy cơ ứng biến, cộng thêm cha Giản có mạng lưới quan hệ không tể, không tới hai năm trên đàn chính trị hấn đã có không ít công lao, phá cách trở thành phó thị trưởng thành phố Hoa Trung, lại trở thành người được đề cử lên làm thị trưởng. Qua một năm, thành tích cao của hấn, thông qua trung tâm thương uy bỏ phiếu, thành công đề bạt hấn lên làm thị trưởng thành phố Hoa Trung, hai mươi tám tuổi, trở thành thị trưởng trẻ tuổi nhất, độc nhất vô nhị!

Không thể phủ nhận, sinh ra trong gia đình quan chức, đối với con đường chính trị của Giản Ninh có sự trợ giúp không nhỏ, nhưng thành công nhiều hay ít phụ thuộc vào năng lực và cố gắng của bản thân hấn.

Giản gia là nhân vật quan trọng trong giới chính trị, ba đời làm quan, tính cả Giản Ninh mà nói hấn là đời thứ tư. Gia tộc tham chính (tham gia giới chính trị) phức tạp như vậy, trình tự lần quy củ tham chính có thể coi như giống chế độ thừa kế cha truyền con nối, ở trong nước nhiều đếm không xuể. Tùy

tiện lấy ví dụ như thiên hạ đệ nhất thôn “Thôn Hoa Tây” chẳng hạn, nhân vật dẫn đầu trong giới chính trị lẫn giới kinh doanh tiếng tăm lừng lẫy là Ngô gia, cả thôn Hoa Tây nhà nhà đều là biệt thự, cuối năm liền nhà nhà liền góp tiền, đường đi bộ trong thôn được sửa sang còn khí phái hơn so với đường quốc lộ, đèn đường hồng sắc nghìn tía, một chỗ cũng không thiếu. Hơn nữa ở trong thôn còn có tòa nhà cao gần ba trăm mét, trên còn có quả bóng vàng đồ sộ, thể hiện rõ sự phồn thịnh và phong thái của thôn. Thôn Hoa Tây phú quý như vậy, chính là do Ngô gia quản lí. Căn cơ Ngô gia đã phát triển đến tận thành phố Giang Âm, mỗi người trong nhà họ Ngô đều đảm nhận những vị trí hết sức quan trọng trong giới chính trị ở địa phương này.

Gia tộc Ngô thị đã trở thành gia tộc chính trị trọng yếu nhất có thể thay mặt các gia tộc.

So với những gia tộc đông đúc khác, Giản gia có vẻ thưa thớt người hơn, Giản Thiên Hành và Kiều Nguyệt (mẹ Giản, mẹ của Giản Trang) đời này chỉ có một đôi nam nữ, chính là Giản Trang và Giản Ninh. Mẹ Giản, Kiều Nguyệt điển hình là một người phụ nữ cao sang quý phái, mặc dù đã năm mươi nhưng lại có thể bảo dưỡng ra khuôn mặt của phụ nữ bốn mươi, lúc còn trẻ đã từng đi du học ở Paris nước Pháp bốn năm, tiếp nhận tư tưởng phương Tây, cho rằng phái nữ nên có quyền theo đuổi ước mơ của mình, mục tiêu của cuộc sống không phải là sinh con đẻ cái, mà là có sự nghiệp riêng của mình, một mảnh trời đất. Không thể đem tất cả tuổi xuân và tinh lực cống hiến cho gia đình, phải độc lập về kinh tế, để được hưởng quyền lợi bình đẳng như đàn ông. Cho nên mẹ Giản mới đầu có ý nghĩ chỉ sinh một đứa bé, nhưng mang thai đứa thứ nhất lại là con trai, bé trai thì thỏa mãn nguyện vọng có người thừa kế sản nghiệp của Giản Thiên Hành, nhưng không thể thỏa mãn được ý nghĩ muốn con gái của mẹ Giản, vì vậy mấy năm sau mẹ Giản lại mang thai, rồi cuộc đã được như nguyện sinh ra một bé gái.

Nhưng sau khi có một trai một gái, bất luận như thế nào, Kiều Nguyệt cũng không chịu sinh thêm. Mà Giản Thiên Hành là độc đinh, không có anh em họ hàng thân thích, Kiều Nguyệt cũng là con gái độc nhất, cho nên đến thế này của nhà họ Giản, nhân khẩu giống như đất nước vừa xây dựng, ít ỏi đến đáng thương.

Không thể nào như Nguyễn gia nhân khẩu thịnh vượng, người nhà chất đầy cả sảnh.

Giản Ninh từ lúc mới sinh liền bị cha Giản gửi gắm tất cả hi vọng, từ nhỏ đã phải học tập nhiều khóa văn hóa, tu thân dưỡng tính, tố chất, kiểm chế cảm xúc, học thức, mỗi phương diện đều bị cha Giản nghiêm khắc giám sát, đốc thúc, chỉ cần hơi chậm một chút chính là lời lẽ chỉ trích khắc nghiệt lẫn hình phạt về thể xác. Đối với Giản Trang bên này thì cha Giản không có yêu cầu gì, mà mẹ Giản thích con gái, từ nhỏ Giản Trang đã được sủng ái hết mức, Giản Trang gần như là dưới sự cưng chiều của mẹ Giản mà lớn lên, cho nên sau khi trưởng thành, so với Giản Ninh thành thực chừng chạc thì chênh lệch rất nhiều, biến thành người không học vấn không nghề nghiệp, không biết đến sự khó khăn của xã hội, hoàn toàn là một đại tiểu thư không biết cái gì.

Mọi thứ về Giản gia lẫn tài liệu về Giản Ninh, thật ra cô hoàn toàn không biết gì cả. Khi cô sống lại trong thân thể Giản Trang, não Giản Trang đã ngừng hoạt động, tổ chức thần kinh đã hỏng, nên sau này tính lại không hề có bất kì trí nhớ nào về Giản gia và Giản Trang.

Những thứ tài liệu này căn bản là trong lúc mẹ Giản chăm sóc bên giường từng chút từng chút nói cho cô biết.

Mẹ Giản đã sớm nói qua với cô, Giản Trang có một người anh trai vô cùng hiểu chuyện, dịu dàng săn sóc, quan hệ của cô và anh trai rất tốt, hai người từ nhỏ đã tay nắm tay cùng nhau về nhà lúc tan học, cùng nhau chơi đùa. Giản Ninh hơn Giản Trang năm tuổi, thể trạng so với cô thì khỏe hơn, cho nên lúc bốn tuổi Giản Trang thường xuyên làm nũng với Giản Ninh, không muốn phải đi bộ dưới đất, mà luôn dùng đôi tay bé nhỏ ôm lấy chân Giản Ninh khi đó đã chín tuổi, y y nha nha đòi hỏi “bé bé”.

Theo lời mẹ Giản nói, Giản Ninh là một người dũng cảm mà cẩn trọng, là một anh trai quan tâm săn sóc, đối với em gái là mình cực kỳ sủng ái. Mỗi khi Giản Trang bày ra bộ dạng như vậy thì Giản Ninh liền vờn mình ra, không thể từ chối mà giúp đỡ em gái. Ngay cả chuyện ôm ôm bé bé như vậy, Giản Ninh cũng chưa lần nào cự tuyệt. Chỉ cần Giản Ninh thấy Giản Trang ôm chân hắn, ngẩng mặt lộ ra nụ cười ngây ngô, hắn cũng sẽ nở nụ cười, tiếp đó không nói hai lời liền đem tiểu Giản Trang cõng lên tấm lưng còn chưa phát dục hết của hắn, cười khanh khách hỏi Giản Trang muốn đi đâu.

Sau đó theo lời Giản Trang nói, một đường cõng mình đi mấy cây số từ nhà đến công viên Thái Hồ. Trong lúc cõng mình, còn thỉnh thoảng cố ý lác lư mấy cái, tiểu Giản Trang trên lưng Giản Ninh sẽ vui mừng nhảy lên mấy cái, dẫn đến một chuỗi tiếng cười. Tiểu Giản Trang thích nhất là ôm cổ Giản Ninh, ở trên lưng hắn vui mừng kêu to: “Anh, anh! Lại lần nữa, lại lần nữa đi, anh, lắc lần nữa đi!”

Hai bên đường, mọi người đi qua không khỏi qua đầu lại nhìn hai anh em đang vui đùa.

Giản Ninh không chỉ thích cõng tiểu Giản Trang mà còn thích ôm cô. Nhưng dù sao hắn còn rất nhỏ, sức lực cũng không phải rất lớn, ôm thì chỉ ôm được một lát sau đó bắt buộc phải thả Giản Trang xuống, Giản Trang sẽ đi vòng quanh người Giản Ninh, dùng tay nhỏ bé của mình xoa bóp cánh tay của Giản Ninh, đặc biệt quan tâm nói: “Em xoa xoa, anh liền có sức lực.”

Trò chơi ôm ôm bé bé, vẫn kéo dài đến tận khi Giản Trang học lớp sáu mới dừng lại. Nhưng vì chơi đùa với Giản Ninh từ nhỏ đến lớn, quan hệ của Giản Trang với Giản Ninh rất gần gũi, Giản Trang học tập không tốt, Giản Ninh sẽ tìm vở ghi chép chương trình học hồi trước của bản thân, sau đó dựa trên phương thức giáo dục của giáo viên viết lại một bản giáo trình phù hợp với Giản Trang hơn. Mỗi lần gần đến cuộc thi, Giản Trang đều nước đến chân mới nhảy tìm Giản Ninh, để Giản Ninh bổ túc giúp.

Giản Ninh đã lên năm thứ hai trung học, áp lực chương trình học rất lớn, mặc dù bài tập nhiều không thở nổi, nhưng vẫn dành nhiều thời gian phụ đạo cho Giản Trang.

Mẹ Giản mỗi lần nhắc tới chuyện này, cũng sẽ không nhịn được cảm thán với Giản Trang: “Trang Trang à, con thật sự có một người anh rất tốt, mẹ thật hâm mộ con, có anh trai bảo vệ mình từ nhỏ đến lớn. Ninh Ninh quả thật rất tốt, không hổ là con trai ngoan của mẹ!”

Xem xét những lời mẹ Giản nói với cô, đều là tình cảm anh em hồn nhiên trong sáng, tuổi thơ khờ khạo tốt đẹp.

Nhưng mà, đây chỉ là đứng dưới góc nhìn của cha mẹ nói lên. Dù sao mẹ Giản cũng là cha mẹ, hoàn cảnh thật sự thế nào, thái độ của Giản Ninh với

Giản Trang đến tốt cùng là thái độ gì, quan hệ giữa hai người ra sao, cha mẹ căn bản không thể biết được.

Thời gian cô sống lại đó, vừa đúng lúc Giản Ninh đi công tác, đến biên giới Tây Tạng xa xôi hẻo lánh khảo sát, an ủi những giáo sư tình nguyện từ Hoa Trung không sợ gian khổ đến đây dạy học. Lúc kết hôn với Nguyễn Hàn Thành, cha Giản lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công việc của Giản Ninh, nên chưa thông báo cho hân, vì vậy Giản Ninh cũng không trở về, cũng không biết chuyện cô và Nguyễn Hàn Thành kết hôn. Nhưng trước mắt, Giản Ninh trở lại, từ tin nhắn mà nói, hình như hân đã biết chuyện cô kết hôn rồi.

Nếu Giản Ninh thật sự thích Giản Trang, loại yêu thích này là bí mật không thể cho ai biết, vậy thì cha mẹ cũng không có khả năng biết được. Cha mẹ cũng không biết, thì người mất trí nhớ như cô lại càng không thể biết, bây giờ trước mắt cô là một mảnh sương phủ bao quanh, căn bản không nhìn thấy phương hướng.

Hiện tại cô cần biết quan hệ cụ thể của Giản Trang và Giản Ninh là dạng gì, nếu là tình yêu nam nữ, phần tình cảm cảm kỳ này, đã phát triển đến bước nào rồi? Giản Ninh đơn phương tương tư Giản Trang, hay là cả hai cũng yêu nhau? Hay quan hệ của Giản Trang và Giản Ninh là một loại quan hệ khác, Giản Ninh dùng thủ đoạn cưỡng ép Giản Trang đi vào khuôn khổ chăng?

Rốt cuộc là cái dạng gì? Quan hệ này ảnh hưởng đến thái độ của cô với Giản Ninh, cùng với cách giải quyết vấn đề này.

Mặc dù đã vào Nguyễn gia rồi, nhưng không thể cắt đứt quan hệ với Giản gia được, cha Giản mẹ Giản thì còn dễ ăn nói, chỉ cần giả bộ ăn sung mặc sướng là có thể lừa được. Nhưng Giản Ninh kia, có quan hệ phức tạp với cô như vậy, lừa ai chứ? Lấy chuyện mất trí nhớ làm lý do liệu có thể che giấu được sự khác biệt giữa cô và Giản Trang trước đây không? Lui một bước mà nói, coi như Giản Ninh tin lý do cô mất trí nhớ, không tìm tòi nghiên cứu tính cách khác trước của cô, vậy liệu hân có triển khai thể công tình yêu với cô không?

Nếu một người đàn ông thật lòng yêu một người phụ nữ, mà đột nhiên cô ấy bất hạnh bị mất trí nhớ, người đàn ông sẽ bỏ mặc, từ bỏ đoạn tình cảm này sao? Chắc chắn không!

Giản Trang bỗng nhiên lại bắt đầu rối rắm, chuyện này thật phức tạp, mặc kệ xử lý thế nào cũng không thể tránh khỏi lộ ra sơ hở, đây là một đề bài nguy hiểm, không ai có thể đưa ra một đáp án chu toàn hoàn hảo.

Đúng rồi... Trong lúc giật mình, Giản Trang lại nghĩ tới Nguyễn Bắc Thần.

Không đúng! Làm sao Nguyễn Bắc Thần biết ‘quan hệ bí mật’ của Giản Trang và Giản Ninh chứ? Giản Trang vẫn giấu diếm mọi chuyện, hai người Kiều Nguyệt, Giản Thiên Hành là cha mẹ còn không biết tằng quan hệ cảm kỳ này, người ngoài như Nguyễn Bắc Thần sao lại biết?

Không phải Nguyễn Bắc Thần là bác sĩ tâm lý à? Nhưng tại sao đối với chuyện Giản gia lại nắm rõ như thế? Chẳng lẽ hân đã sớm có mưu tính trước, âm thầm điều tra? Nhưng theo đạo lý mà nói, trước kia Giản Trang và Nguyễn Bắc Thần cũng không có xô xát, lý do gì mà hân muốn điều tra chuyện của Giản Trang?

Đối với Nguyễn Bắc Thần này, cô từ đầu đến cuối đều nhìn không thấu, không cách nào biết người này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Có báo cáo điều tra thống kê nói, người đi sâu vào nghiên cứu tâm lý học, đến cuối cùng thường thường sẽ thấy bệnh trong lòng, cho nên bác sĩ tâm lý trị liệu cho mỗi người bệnh, đồng thời bản thân cũng là người mắc bệnh.

Vũ trụ âm dương, âm dương lưỡng cực. Mọi việc đều có hai mặt, có tốt sẽ có xấu, có đen sẽ có trắng, trong bản tính con người, cũng ẩn dấu một mặt không lành mạnh. Nếu con người bị uy hiếp, sợ hãi, bất an, mặt âm u đó sẽ lộ ra, tạo thành phần hận, nóng nảy, ác độc, âm hiểm, ghen tỵ. Trong tiềm thức mỗi người ẩn chứa mặt u ám này có nhiều có ít, mà mỗi người thể hiện một cách khác nhau, khi mặt u ám lớn hơn mặt tốt đẹp xâm chiếm tâm tư của con người qua một thời gian dài, người này sẽ trầm luân thành một ác nhân (kẻ xấu, kẻ ác). Tâm lý của ác nhân, cũng có cấp độ bệnh hoạn khác nhau.

Với tâm lý học mà nói, chính là dạy bạn cách làm thế nào để phát hiện mặt u ám, đào móc nhân tính mặt u ám là một quá trình, trong quá trình khai thác ca bệnh, sẽ học được cách điều trị bệnh tâm lý. Nhưng quá trình này đối với người học tâm lý học mà nói là cực kỳ nguy hiểm. Bởi vì trong quá trình bạn tìm hiểu, mới phát hiện ẩn sâu trong tiềm thức, một nhân cách hoàn toàn xa lạ _____ mặt u ám của chính bạn.

Nguyễn Bắc Thần làm việc luôn không theo lẽ thường, trải qua hai đời, cũng coi như trải nghiệm không ít, nhưng vẫn không thể biết rõ suy nghĩ của hân là dạng gì, không hiểu đến tốt cùng hân là người như thế nào.

Đối với cô mà nói, sống lại vào Giản gia, cũng không phải là chuyện hoàn toàn tốt. Sống lại trên người Giản Trang, cô cũng mang trên lưng vận mệnh của Giản Trang, hiện tại phải gánh vác không chỉ là vận mệnh của cô mà còn có vận mệnh của Giản Trang.

Một người lo hai cái mạng, với bản thân là một chuyện lao tâm lao lực.

Trong khi đó, thân phận Giản Trang ở Giản gia lại phức tạp như vậy...

Hiện tại, trước mắt có rất nhiều vấn đề. Tương lai con đường còn rất dài, cô chỉ có thể tận lực, từng bước từng bước xử lý.

Sau khi ổn định cảm xúc, Giản Trang cúi xuống nhặt điện thoại di động lên, nhặt nắp sau điện thoại bị văng xa, lắp lại, bỏ vào trong túi áo.

Lúc này đã là chập tối, hoàng hôn buông xuống.

Bầu trời đã trút bỏ bộ áo xanh thăm thẳm, xa xa, ráng chiều mênh mông, từ từ lặn xuống phía Tây. Nắng chiều vằng vặc chiếu rọi, mây trời bị nắng hồng

nhuộm thành tím đậm, lộng lẫy rực rỡ trải dài phía chân trời.

Rất nhanh, mặt trời sẽ xuống núi.

Ánh sáng dần dần thối lui, bóng tối mở ra.

Thành thị rộn rã cả ngày trời, rốt cuộc dần an tĩnh khi hoàng hôn phủ xuống, có sự chào đón vô cùng mật mờ, nhưng lại là thời khắc điên cuồng hoan lạc.

Ban đêm... cuối cùng cũng đến.

*

Chung cư Lệ Thủy, trong nhà Nguyễn Hàn Thành.

Canh thịt gà hầm cách thủy trong phòng bếp đã được, Nguyễn Hàn Thành đổ canh nóng vào trong tô, bung lên bàn ăn.

Bàn ăn màu trắng sữa, bày ba món ăn một món canh, ăn với cơm mềm dẻo vừa phải, tuyệt đối được coi là một bữa tối thịnh soạn.

Nguyễn Hàn Thành sắp xếp xong tất cả, dọn dẹp ổn thỏa, lúc này mới cời tạp dề, đến phòng cách gọi Giản Trang ăn cơm. “Giản Trang, ăn cơm thôi, thức ăn chuẩn bị xong rồi.”

Nguyễn Hàn Thành đến bên sofa, ngồi trên ghế đối diện nói với Giản Trang đang nhìn điện thoại di động.

“A___”

May là Nguyễn Hàn Thành nói rất nhỏ, giọng nói nhu hòa như gió thoảng, sau khi Giản Trang cúi đầu nghe thấy âm thanh của hắn, cũng bị chấn động toàn thân giống như bị giật mình, mặt lộ vẻ kinh hãi, bỗng chốc ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn chằm chằm Nguyễn Hàn Thành đứng trước mặt.

“Cô làm sao vậy?” Nguyễn Hàn Thành lo lắng nhìn Giản Trang, trên gương mặt tuấn đạt hiện rõ vẻ lo âu.

Đến lúc này, Giản Trang mới lấy lại tinh thần, sau khi nhìn chăm chú thì mới biết người bên cạnh là Nguyễn Hàn Thành, từ ghế nhảy đến cổ họng liền buông xuống, thờ dài nói: “Không có gì, chỉ là anh đi bộ không tạo ra âm thanh, đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình thôi.”

Thật ra thì không phải do Nguyễn Hàn Thành, mà vì mấy phút trước cô mới nhận được một cuộc gọi từ dây số lạ, tay theo bản năng cầm điện thoại nhân nút trả lời.

Lúc áp điện thoại di động vào tai, cô nghe thấy bên kia đầu dây có một giọng nói cực trong trẻo từ tai nghe truyền tới, đó là một chất giọng rất ấm áp, là giọng đàn ông, rất dịu dàng, mặc dù qua tai nghe nhưng vẫn có thể cảm nhận được, không hề giảm đi chút nhu tình nào: “Bảo bối, nếu em mờ mịt, sao không gọi lại cho anh (ca ca)?”

Lúc ấy Giản Trang liền ngây người, mắt trống rỗng nhìn phía trước, ánh mắt không có tiêu cự, phiêu phiêu trong không khí. Mà đầu bên kia điện thoại, âm thanh của người đàn ông không dừng lại chút nào, khi Giản Trang còn đang giật mình ngây ngô vẫn như cũ liên tục truyền ra, bay vào trong tai cô: “Trước kia em đâu có như vậy, chẳng lẽ là do tai nạn xe cộ khiến em cái gì cũng không nhớ được sao? Nếu quả thật như thế, anh (ca ca) sẽ rất đau lòng. Mọi chuyện tốt đẹp lúc trước, em đều không nhớ rõ, hoàn toàn quên mất, quên mất mọi thứ, mà anh vẫn nhớ rõ ràng, hơn nữa vì em mất trí nhớ mà tâm trí anh càng thêm khắc sâu, nhưng lại để một mình anh nhớ tất cả hồi ức, nói như vậy, phải chăng trời cao đối với anh quá mức bất công?”

Âm thanh của hắn rất dịu dàng, cho dù hiện tại cô không đứng trước mặt hắn, nhưng chỉ cần nghe giọng nói trầm thấp mà ấm áp cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt thâm tình của người đàn ông đang dịu dàng nói, một đôi mắt sáng đắm đuối đưa tình. Chỉ cần nghe âm thanh đó cũng đủ để cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng ảo tưởng, tình nguyện chết chìm trong cái ao dịu dàng của hắn.

“Trang Trang, chẳng lẽ em vẫn không nhớ ra anh ư?” Âm thanh người đàn ông dừng lại một chút, sau đó nghe được tiếng hít thở đều đều của hắn, thật giống như thở dài buồn bã, sau đó âm thanh của hắn lại vang lên, “Em biết không, thật ra thì... Mặc dù anh rất sợ, nhưng lại rất cảm kích ông trời. Trời cao vẫn rất công bằng với anh, ít nhất, không đem em từ bên người anh cướp đi. Chẳng qua chỉ cướp đi trí nhớ mà thôi. Trí nhớ mà thôi, so với em không quan trọng bằng, em không có việc gì là tốt rồi. Không quan trọng, đã quên không cần gấp gáp, anh thay em nhớ. Nếu như em không muốn nhớ lại chuyện trước kia, cảm thấy phải nhớ lại mọi chuyện lúc trước quá phiền phức, vậy để một mình anh giúp em nhớ, chỉ cần em muốn nghe, lúc nào anh cũng sẽ kể cho em, như vậy được không?”

Giản Trang vì quá mức khiếp sợ, nhất thời còn chưa tìm lại được âm thanh của mình, hô hấp đình trệ thật vất vả mới thở lại được, nhưng đôi môi run rẩy lợi hại, sợ rằng âm thanh vừa phát ra cũng sẽ run run như vậy.

Giản Ninh.

Không cần suy nghĩ, rõ ràng, người đàn ông bên kia điện thoại là Giản Ninh. Cô phải tận lực giả bộ như bình thường, giả bộ như bị mất trí nhớ, phải có phản ứng như người không nhớ cái gì đối xử với anh trai của mình.

Mà bên kia điện thoại, hồi lâu không nghe thấy Giản Trang đáp lại, không khỏi khẩn trương hỏi thăm: “Em làm sao vậy? Sao lại không nói chuyện? Có phải không nhớ ra anh là ai?”

Bên này Giản Trang tiếp tục trầm mặc, yên tĩnh không phát ra một tiếng động.

“Đưa ngốc, sao không trả lời anh, nếu không nhớ anh là ai, nhận điện thoại rồi, câu đầu tiên cũng nên hỏi xem đối phương là ai chứ. Như em không nói một lời ngây ngô nghe nửa buổi xong, vẫn không biết anh là ai, ngộ nhờ là một tên lừa gạt gọi tới thì em phải làm sao?” Trong tai nghe vẫn truyền ra âm thanh dịu dàng như cũ, chỉ là đột nhiên nhuộm một tầng tiếng cười thần nhiên, vẫn tiếp tục nói bên kia điện thoại, “Sao mà sống bao nhiêu năm rồi, cái đáng về ngốc nghếch vẫn không thay đổi thế? Nhớ, về sau nếu có số lạ gọi tới trước tiên nhất định phải hỏi đối phương ‘bạn là ai’, nếu đối phương không nói danh tính, chỉ nói làm nhảm, em liền cúp điện thoại, không cần dây dưa vô vị. Anh nói nhiều như vậy, còn chưa nói tên của mình, lúc nãy nhìn thấy điện thoại thông máy, liền cực kỳ cao hứng, quên không tự giới thiệu. Anh là Giản Ninh, là anh trai của em. Em có ấn tượng gì không?”

Trả lời thế nào?

Giản trang do dự, điện thoại đã nhận, nếu như bây giờ không nói gì hoặc trực tiếp cúp máy, người sáng suốt vừa nhìn liền biết mình có ý.

Không có lựa chọn nào khác, cô phải trả lời hần thoi. Đành tương kế tựu kế vậy, cứ theo lời Giản Ninh thuận thế giả ngu là được, làm gì cũng được. Chần chờ vài giây, âm thanh mới từ trong miệng khắc ra: “Là anh trai à, em có chút ấn tượng. Mẹ đã kể qua với em chuyện của anh. Nhưng mà... cụ thể lúc bé ra sao, hai chúng ta là dạng gì, em đều không nhớ rõ.”

“Nha đầu ngốc, rốt cuộc em cũng nói chuyện với anh.” Bên kia đầu dây giọng nam đột nhiên cao hơn, không còn trầm thấp như trước, “Buổi sáng anh ngồi máy bay từ Tây Tạng trở về, mới vừa đến nhà, liền nghe mẹ nói em đã đổi số di động, buổi chiều gọi cho em hơn chục lần đều tắt máy. Sao lại tắt máy vậy? Còn có, sau đó anh có nhắn tin cho em, em nên nhận được chứ? Sao không trả lời anh?”

“Em... thật xin lỗi anh trai, buổi chiều di động em sắp hết pin nên tắt máy. Chờ sau khi mở máy, lại đến giờ ăn cơm tối, mà em lại ném điện thoại trên ghế sofa, chỉ lo làm cơm không để ý điện thoại, thật xin lỗi.” Giản Trang hạ giọng thấp hết sức nói, rất vô tội và uất ức, bịa ra một lý do có khả năng xảy ra nhất.

“....Thôi, anh chỉ là hỏi một chút, cũng không có ý trách em. Không cần phải nói xin lỗi với anh.” Trong âm thanh của hắn nụ cười phai nhạt dần, giọng nói lại càng dịu dàng, “Vậy bây giờ em ăn cơm chưa? Sau khi ra viện, bác sĩ có nói sau khi bị tai nạn xe sẽ lưu lại di chứng không? Xảy ra tai nạn là chuyện nhỏ, mặc dù thân thể lành lại, nhưng cơ thể ở nhiều phương diện cần phải chú ý hơn, cơ thể từng bị thương không giống với người thường, phải tiếp nhận các loại thuốc tiêm lẫn trị liệu, trong người sẽ tích tụ nhiều thuốc kháng sinh, phá hỏng sự cân bằng của sức khỏe, căn bản thân thể sẽ kém hơn trước.”

“Cảm ơn anh trai quan tâm, em không sao, sau khi xuất viện cơ thể rất khỏe mạnh, ngay cả cảm mạo cũng không bị. Về phần cơm tối, em vừa mới làm xong, đang chuẩn bị ăn thì anh gọi điện tới.”

“Hóa ra là như vậy.” Giản Ninh trầm ngâm nói, sau đó ân cần nói tiếp, “Vậy em còn không nhanh ăn cơm, anh cúp trước, không chậm trễ em nữa. Ngoài ra, anh đang trên đường đến nhà em. Đừng nói là anh không báo trước, anh gọi điện cho em cả buổi chiều, em lại không nhận được. Hơn nữa, hai tháng rồi anh cũng không gặp em, trở về liền nghe nói em bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, làm sao anh có thể yên tâm được. Không nhanh chóng gặp em, trong lòng anh rất khẩn trương. Anh phải tự mình xác nhận em không có chuyện gì, anh mới có thể an tâm. Anh nói này, hai tháng không gặp, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em.”

Bên này điện thoại Giản Trang sau khi nghe Giản Ninh nói, hô hấp chậm lại, trực tiếp kinh ngạc không thốt nên lời. Tay phải cầm điện thoại thiếu chút mất đi sức lực, suýt nữa điện thoại di động trượt từ tay xuống đất.

Thật sự là ngoài dự đoán!

Tin tức Giản Ninh đột nhiên tới thăm, khiến cho cô rất bất ngờ, giống như là từ trên trời bỗng giáng xuống một cái chày gỗ hung hăng đập lên trán, trực tiếp khiến suy nghĩ của cô chán nản, không có lực chống đỡ.

Sau đó, cô chưa kịp nói gì, Giản Ninh liền cúp điện thoại.

Trong tai nghe điện thoại, chỉ còn dư lại một trận lạnh lẽo.

Tin tức này, thật sự là quá đột ngột!

Buổi chiều ở trong tin nhắn, Giản Ninh chỉ nói là phải đến thăm cô. Khiến cho trong lòng cô có chút chuẩn bị. Nhưng mà cô cũng không chuẩn bị đến mức ngay đêm nay liền đón hần đại giá quang lâm. Kế hoạch của cô là, ít nhất phải đến ngày mai mới có thể nghĩ ra phương án xử lý thỏa đáng, đi về Giản gia gặp người anh trai này.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, hần lại không thể chờ đợi được, vội vàng đi đến nhà cô.

Hơn nữa hần đang trên đường đi tới, chắc là sắp tới rồi.

Cô còn chưa nghĩ ra biện pháp đối đáp thật hiệu quả đâu, vấn đề đã chạm ngay mặt rồi.

Làm sao bây giờ?

Cô đang suy nghĩ hết sức chăm chú, hết sức khẩn cấp suy tư biện pháp giải quyết vấn đề thì đột nhiên Nguyễn Hàn Thành đi tới bên người cô nói chuyện, tư tưởng vốn đang căng thẳng cực độ, suy nghĩ quay vòng nhanh chóng không cho phép xung quanh có một chút gió lay cỏ động. Mặc dù âm

thanh Nguyễn Hàn Thành vô cùng êm ái, nhưng với loại trạng thái thần kinh căng thẳng này, vẫn sẽ bị giật mình.

Bây giờ Nguyễn Hàn Thành đang đứng ngay bên cạnh cô, mà người anh trai Giản Ninh có quan hệ ‘mập mờ’ với cô sẽ lập tức tới...

Trong lòng cô cực kỳ hoảng hốt, Nguyễn Hàn Thành không ở nhà, một mình cô cùng một chỗ với Giản Ninh, thật lo lắng. Nhưng Nguyễn Hàn Thành ở nhà, Giản Ninh ở bên cạnh, cô thật sự sợ Giản Ninh biểu lộ quá mức trước mặt Nguyễn Hàn Thành, chẳng may bị Nguyễn Hàn Thành nhìn ra cái gì, không biết sẽ thành thế nào?

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên chuông cửa vang lên ‘đỉnh linh’, tiếng chuông cửa như đã thú vô hình, trong nháy mắt xé rách sự yên tĩnh trong phòng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Quả thực Giản Ninh là một người anh tốt

“Đỉnh linh đỉnh linh...”

Chuông cửa vang lên liên tiếp hai lần, Giản Trang ngồi trên ghế salon, lúc chuông cửa vang lên nháy mắt quay đầu, ánh mắt bám chặt ở tay nắm cửa màu đỏ sẫm, cơ thể cứng đờ, tay xuôi bên người càng nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay.

Nhìn Giản Trang bên cạnh không có ý tứ muốn đi mở cửa, Nguyễn Hàn Thành hạ mắt, nhìn Giản Trang một cái, sau đó xoay người đi tới trước cửa, “Tôi đi mở cửa.”

Giản Trang ngồi trên ghế salon thiếu chút nữa gọi Nguyễn Hàn Thành lại, nhưng lời nói đến bên miệng bị cô mạnh mẽ nuốt vào.

Bên kia, Nguyễn Hàn Thành bước chân vững vàng đi tới trước cửa, đứng trước cửa nhìn xuyên qua mắt mèo, sau đó hình như là hẩn biết người đứng bên ngoài, rất nhiệt tình mở cửa, vừa mở vừa lễ phép nói: “Thì ra là cậu, đã lâu không gặp! Mau vào mau vào.”

Sau đó, ngoài cửa vang lên một số tiếng bước chân nhỏ vun, người tới cước bộ vô cùng êm ái, mỗi bước mỗi bước đều rất cẩn thận, bóng dáng cao to chậm rãi từ cửa đi vào, giọng điệu trầm ổn lại không mất đi sức sống, âm thanh cao lên mấy phần, cười đùa nói: “Huấn luyện viên Hàn, chúng ta đã lâu không gặp, vóc dáng lại luyện thêm được không ít bắp thịt đi?”

“Nào có, đừng vừa thấy mặt đã lấy tôi ra trêu đùa thế chứ, sao cậu vẫn nhớ đoạn thời gian quân huấn trước kia vậy.” Nguyễn Hàn Thành chủ động lấy từ trong tủ giày ra một đôi dép bông, nghiêng người đặt cạnh chân Giản Ninh.

Giản Ninh cũng không gấp gấp đổi giày, mà đứng trước cửa nhà, hai mắt nhìn thẳng, đáy mắt trầm xuống mấy phần, nhìn Giản Trang đang ngồi trong phòng khách, khuôn mặt ôn hòa, ngũ quan xinh xắn, tinh xảo như được các tượng sư điêu khắc tỉ mỉ khéo léo vẽ lên. Giản Ninh khẽ nhíu mày, trên trán quanh quẩn nhàn nhạt khí tức nho nhỏ, khiến mặt mũi hẩn thêm mấy phần như tiên nhân giáng trần.

Giản Ninh nhìn Giản Trang, trên mặt hiện lên một tầng mỉm cười nhu hòa, khóe môi khẽ mỉm, chỉ nhẹ nhàng nhấp một chút liền về ra đường cong mỹ diệu, cánh môi mông đủ khiến người ta mê muội suy nghĩ. Hẩn nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười tiêu chuẩn mười phần ưu nhã.

Giản Ninh một thân tây trang màu xanh ngọc được cắt may vừa vặn, cùng với một cái cà vạt kẻ sọc xanh đen dựng thẳng trong cổ áo sơ mi vuông vắn, rất có kỹ xảo, mềm mại vừa khít, tuyệt không cứng rắn, rất hợp với một đầu tóc dài đen nhánh của hẩn, trên trán vài sợi tóc rũ xuống, bên tai mặc dù tóc đã dài nhưng vẫn quy củ đem tai lộ ra, ưu điểm lẫn khuyết điểm của kiểu tóc rất thích hợp với hẩn, càng lộ vẻ bình dị gần gũi, phong cách tao nhã. Hai tay tự nhiên đặt ở hai bên, cơ thể lại giống như một thân quân nhân Nguyễn Hàn Thành, thẳng tắp, hoàn mỹ đứng nghiêm không khỏi để lộ ra hẩn đối với mọi việc đều rất nghiêm túc. Chỉ là đừng chân cười yếu ớt, từ trên thân hẩn đang không ngừng tản mát ra cảm giác thành thực khiến người ta tin tưởng.

Quả nhiên là người làm thị trưởng, trên người luôn có khí chất tinh táo thâm thúy, không giống như tổng giám đốc trực tiếp sắc bén, nhưng lại có cảm giác bị áp bức mãnh liệt hơn.

Cho dù là tùy tiện mặc một bộ quần áo rách nát, chỉ cần hẩn đứng giữa đám đông, khí thế trên người như cũ không hề giảm sút, từ dung mạo lẫn tư thái của hẩn phát ra, có cảm giác như hạc giữa bầy gà, mà phong cách của hẩn thì không thể nào bắt chước được.

Ánh mắt Giản Trang cũng dừng lại trên người Giản Ninh, tầm mắt cao thấp quét qua, quan sát kỹ lưỡng một phen.

“Nhìn thấy anh trai, sao không chào một tiếng vậy?”

Cuối cùng, vẫn là Giản Ninh đứng trước cửa mở miệng trước, cánh môi mấp máy, dịu dàng hỏi thăm Giản Trang.

“.....”

“Điều này cũng đừng trách cô ấy, cậu cũng biết em gái bảo bối của cậu thời gian trước rảnh rỗi quá mức, tự mình khiến bản thân phải vào bệnh viện. Lúc

cô ấy gặp chuyện không may, vừa đúng lúc tổ chức hội nghị trung ương thường ủy cơ sở lần thứ mười hai, sau khi cậu từ Bắc Kinh họp xong liền trực tiếp đi Tây Tạng, sau khi cô ấy tỉnh táo, thời điểm cần người thân nhất, cậu không ở bên cạnh. Cộng thêm tai nạn mất trí nhớ, cô ấy và cậu không gần gũi, cũng là điều khó tránh khỏi.” Nguyễn Hàn Thành đứng một bên sau khi xoay người, nhìn về Giản Trang ở phòng khách, cũng không nhìn Giản Ninh bên cạnh, tự nhiên cũng không phát hiện trong ánh mắt Giản Ninh nhìn Giản Trang, nòng đậm dịu dàng. Lực chú ý của Nguyễn Hàn Thành vẫn đặt trên người Giản Trang, phát hiện Giản Trang sau đó vẫn không hề bày tỏ thái độ, cướp lời mở miệng vì Giản Trang giải thích, “Dù sao mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, cô ấy đều không nhớ rõ, tình cảm anh em cùng nhau lớn lên, cũng tan thành mây khói. Hơn nữa, cậu cũng đừng có quên, đây là lần đầu tiên sau khi mất trí nhớ cô ấy nhìn thấy cậu, ở trong ý thức, cô ấy còn chưa có nhìn qua bộ dạng cậu đâu, hôm nay cậu tới đây, chắc chắn cô ấy sẽ biểu hiện như người xa lạ.”

“Không sao.” Giản Ninh từ từ lắc đầu, xoay người nhìn Nguyễn Hàn Thành, “Tôi hiểu. Đây là lần đầu tiên em ấy gặp tôi từ khi mất trí nhớ, có chút xa cách là điều tất nhiên.” Nói xong, hẩn cúi người xuống thay dép, cười cười với Nguyễn Hàn Thành bên cạnh một tiếng, ý bảo cùng đi vào.

“Cậu tới thật đúng lúc, chúng tôi vẫn chưa ăn cơm.” Nguyễn Hàn Thành bước trước Giản Ninh mấy bước, dẫn đầu đi tới bàn ăn, trực tiếp kéo ra ba cái ghế, sau đó lại đi tới phòng bếp, nói với Giản Ninh đang ở phòng khách, “Cậu và Giản Trang tán gẫu một lát để làm quen đi, tôi đi lấy cơm cho cậu.”

“Cảm ơn.” Giản Ninh hô với bóng lưng Nguyễn Hàn Thành một tiếng, dưới chân bước chân không hề dừng lại, đi thẳng tới bên cạnh Giản Trang, ngồi xuống ghế salon đối diện Giản Trang, bởi vì mặt đối mặt tiếp xúc ở khoảng cách gần, Giản Ninh giống như là sợ sẽ dọa đến cô, âm thanh vốn dịu dàng lại hạ thấp một chút, cười nhìn Giản Trang, “Trang Trang, anh là anh trai em, mẹ có nói với em không?”

“Có.” Giản Trang gật đầu trả lời, trong lòng lại nghi ngờ nói thầm, sao Nguyễn Hàn Thành vừa nhìn thấy Giản Ninh thái độ lại nhiệt tình như vậy? Nghe giọng điệu hai người nói chuyện, giống như là quen biết từ trước. Nguyễn Hàn Thành ở trường quân đội và bộ đội, Giản Ninh làm sếp ở chính phủ, hai người bọn họ làm thế nào mà quen biết nhau? Giản Trang nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt Nguyễn Hàn Thành, hẩn cao ngạo tà nịnh bắt nạt cô ngu ngốc không có tài năng, nhưng lại nhắc tới anh trai cô là Giản Ninh tài hoa hơn người, nói như vậy, thật ra hai người từ sớm đã biết nhau. Mặc dù Giản Trang chỉ trả lời một chữ, nhưng Giản Ninh nghe thấy vẫn giống như thật vui mừng, đường cong khóe môi lại vênh hơn một phần, tiếp tục hỏi, “Lúc mẹ chăm sóc em trong bệnh viện, có cho em xem hình của anh không? Lúc nhìn thấy hình của anh, em cảm giác như thế nào?”

“Lúc em ở bệnh viện, ba tức giận, cũng vì ngại mặt mũi, không có cách nào đến thăm, đều là mẹ nói cho em chuyện trong nhà, nói nhiều nhất là chuyện của anh rồi, còn lấy rất nhiều hình cho em xem. Về phần cảm giác...” Câu nói kế tiếp của Giản Trang kết lại trong miệng, thận trọng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt một cái, thanh âm yếu ớt hỏi, “Anh nhất định phải biết cảm giác của em sao?”

“Nhất định. Em nói đi, anh rất muốn biết ấn tượng đầu tiên của em với anh.” Giản Ninh chuyên chú nhìn Giản Trang, nghiêm túc gật đầu.

“Sau khi em thấy ảnh của anh, đã cảm thấy...” Giản Trang chần chờ một chút, “Người mẹ đại mỹ nữ đã đem toàn bộ gen đẹp để truyền hết cho anh rồi, trên hình nhìn anh rất anh tuấn. Mà hình của em so với anh thì, cứ như một kẻ ngu ngốc vậy, muốn uy hiếp không có khí thế, muốn nội hàm không có nội hàm”

“Ha ha...” Nhất thời Giản Ninh bị lời của Giản Trang chọc cười, không kiềm chế được bật cười, “Đó không phải là ngu ngốc, đó là em hồn nhiên. Chẳng lẽ phải giống như một lão bà đứng đó, ra vẻ cụ non, khôn khéo thâm trầm, em mới cảm giác mình dễ nhìn?”

“Vây cũng không phải.” Giản Trang nhún vai một cái, tận lực biểu hiện đáng vẻ như không biết gì về việc giữa hai người có ‘tình cảm cảm kị’, không có ý xa lánh Giản Ninh.

Vừa hàn huyên một lúc, Nguyễn Hàn Thành bưng một bát cơm từ phòng bếp ra, thấy không khí hai người nói chuyện thật tốt, chế nhạo nói đùa: “Quả nhiên là anh em mà, dù Giản Trang không nhớ rõ cậu, có liên hệ máu mủ ở đây, vừa gặp mặt đã có lời muốn nói.” Nguyễn Hàn Thành đặt bát cơm trên bàn ăn, khoát tay với hai người ngồi đối diện nhau trên ghế salon, “Ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Giản Ninh lập tức đứng lên, cũng nhân tiện đỡ Giản Trang đối diện lên, thật giống như dỗ dành nói, “Ngoan ..., nên ăn cơm, lần này ăn cơm cũng không nên kiêng ăn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Cô lập tức rút ra khỏi nhà tôi!

mặc dù chuyện đau khổ có thể trở thành ký ức, nhưng vết sẹo vĩnh viễn tồn tại, thời gian có thể làm dịu nỗi đau, duy chỉ có vết sẹo không xóa mờ được _____

*

Một bữa cơm, Giản Trang căn bản là không ăn được bao nhiêu.

Thời gian sau đó, đều là Nguyễn Hàn Thành và Giản Ninh anh một câu tôi một câu, hào hứng bùng bùng trò chuyện. Hai người giống như anh em tốt nhiều năm không gặp, thao thao bất tuyệt trao đổi rất nhiều chuyện. Từ chuyện hồi trước ở quân khu, nói tới ước mơ tương lai và kế hoạch sự nghiệp rồi

đến thời cuộc phát triển kinh tế tương lai. Sau lại đến một đồng chuyện chính trị quốc tế khó hiểu, bàn luận kế hoạch các quốc gia lớn liên hợp với quốc gia nhỏ, cùng với việc hạn chế, tăng trưởng kinh tế thương mại của Trung Quốc.

Kinh tế trong nước, Giản Trang còn có thể hiểu mấy phần, nhưng vừa nghe đến đoạn hai người nhiệt tình nói tới chính trị quốc tế, miễn cưỡng nghe được một lúc, cũng chẳng hiểu gì cả.

Phạm vi hai người nói chuyện cũng quá rộng lớn rồi, từ chiến tranh Mĩ với Iraq đến Iran, rồi đến quân Mĩ đóng quân ở Afghanistan chầm chậm không chịu rút lui, sau đó lại nói đến Châu Âu và Châu Á. Trong lời nói của họ, thỉnh thoảng còn nháy ra mấy quốc gia mà Giản Trang chưa nghe đến bao giờ.

Phụ nữ và đàn ông khác nhau rất lớn, phạm vi quan tâm của phụ nữ rất nhỏ, không là quần áo hôm nay có xinh đẹp hay không, thì là lần sau đi dạo cửa tiệm nào giảm giá, sau khi sinh con dùng mỹ phẩm nào hiệu quả nhất, phương pháp giảm cân nhanh nhất là gì. Mà đàn ông thì đã tâm bưng bưng, sự việc quan tâm thường rộng lớn, quen dùng ánh mắt nhìn xa trông rộng để xem xét sự tiến triển của tình hình.

Cho nên bất luận là thương trường hay chính trị, đàn ông vĩnh viễn có tầm nhìn hơn so với phụ nữ, mà đại đa số phụ nữ tầm nhìn đều hạn hẹp.

Ít phụ nữ có tầm nhìn xa, nhìn thấu để tính toán cuộc đời của chính bản thân, hơn nữa đầu óc thông minh, phần lớn đều trở thành nhân tài trong các doanh nghiệp, nữ cường nhân.

Đợi đến khi ba người ăn cơm xong, Nguyễn Hàn Thành vẫn ngồi trên ghế hứng thú tâm sự chiến lược với Giản Ninh.

Giản Trang không ở bộ đội, thật sự nghe không hiểu những thứ binh pháp chiến lược này, chủ động đứng lên, thu dọn bát của hai người họ, bê bát của cả ba đi vào phòng bếp.

“Để anh làm cho, em ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Giản Trang vừa đi được hai bước, cách ghế chưa tới một mét, âm thanh Giản Ninh lập tức vang lên từ sau lưng.

“Em mau ra ngồi ghế xem ti vi đi, loại chuyện lật lật này để anh và huấn luyện viên Hàn làm là được rồi, chưa cần đến em ra tay.” Tiếp, từ sau lưng Giản Trang truyền đến tiếng kéo ghế, Giản Ninh vừa nói xong, người đã từ bên cạnh bàn ăn đi tới cạnh Giản Trang, đưa ra một đôi tay trắng nõn, vững vàng tiếp nhận bát đĩa trong tay Giản Trang, cười giòn nói với cô, “Em chắc không biết, trước kia em tốt bụng làm giúp việc nhà thì không cần thận rớt vỡ bao nhiêu chén bát đâu, anh thật sự sợ em sợ ý một chút, lại đem bát làm vỡ. Đến lúc đó em lại làm về mặt như đưa đám đi nhặt mảnh vỡ, kết quả tám phần còn khiến đầu ngón tay bị thương.”

“Không phải chứ.....” Giản Trang nghe Giản Ninh nói như vậy, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, khó tin hỏi, “Trước kia em thật sự kém vậy sao? Ngay cả cầm cái bát cũng không xong?”

“Đúng vậy, chỉ là những chuyện này, trước mặt huấn luyện viên Hàn anh sẽ giữ lại mặt mũi cho em, không đem chuyện quần bách hơn của em nói ra.” Sau khi Giản Ninh nhận lấy bát đĩa trong tay cô, khoe môi khẽ cong cong, nhẹ nhàng nâng lên, bên môi chứa đựng nụ cười như có như không, một đôi mắt sáng ngời có hồn, thật giống như sao sáng lấp lánh lóe lên chói lọi, thậm chí cung chiêu dụ dăng nhìn Giản Trang, nói tiếp, “Em biết trước kia em làm vỡ cái bát đất tiền nhất là bao nhiêu không?”

“.....100?” Giản Trang dò xét thử nói ra đáp án. Có đất nữa, nó cũng chỉ là một cái bát, một cái bát nhiều nhất là bảy, tám nguyên, chẳng lẽ còn có giá trên trời?

“Ồi...” Khóe miệng Giản Ninh động động, tiếng cười nhỏ mang theo vài phần vui thích tràn ra, ánh mắt hân hạnh nhìn thật sâu vào mắt Giản Trang, dùng giọng nói bí mật lại mang theo điểm nhạo báng báo giá tiền, “Là một trăm vạn. Cái bát em làm vỡ đó, giá thị trường là một trăm vạn.”

“Một trăm vạn?” Giản Trang lập tức bị khiếp sợ, hay cho ‘một trăm vạn’, đây rốt cuộc là cái bát tôn quý cỡ nào, dùng vàng chế tạo ư, sao mà lại đắt đến mức này?

“Cái bát em làm vỡ là từ đời nhà Thanh Khang Hi, do Cảnh Đức Trấn (1) chuyên sản xuất bát chúc thọ hoàng gia làm ra. Lúc ấy là do một công ty lớn nhân dịp sinh nhật ba, đưa tới chúc mừng. Cái bát kia vẫn để trưng bày ở một góc đại sảnh. Từ Mĩ trở về nên em không biết, lúc mẹ xuống bếp nấu cơm, em nói phải giúp mẹ xới cơm, đi ngang qua phòng khách nhìn, vừa đúng có sẵn một cái bát đặt ở đó, em liền ‘tiện tay ngay tại chỗ’ lấy đi xới cơm như cái bát bình thường. Lúc dọn bát đĩa, nắm cái bát chồng một chỗ, cái bát chúc thọ ở trên để không vững, liền rơi vỡ. “Khi Giản Ninh nói chuyện, độ cong khoe môi càng lúc càng lớn, trên khuôn mặt tuấn mĩ đã lộ ra nụ cười không cách nào che giấu, giống như nhớ lại tình cảnh lúc ấy, ngay cả khóe mắt cũng dính một tầng vui vẻ, chứng kiến thái độ Giản Trang từ kinh ngạc đến cứng ngắc sau lại giật mình ngây ngô, hẳn không nhận được chế nhạo một câu, “Bây giờ vừa nghe, em cũng cảm thấy khó có thể tin đúng không? Có phải đặc biệt bội phục bản lĩnh dọn dẹp bát đĩa của em không?”

(1): Cảnh Đức Trấn: là một địa cấp thị của tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Thành phố này được mệnh danh là “thủ đô gốm sứ” do ở đây là nơi sản xuất gốm sứ có chất lượng với lịch sử 1700 năm.

Cái bát giá một trăm vạn đã không thể gọi là cái bát, nên gọi là ____ đồ cỡ! Về phần nhân dịp chúc mừng sinh nhật Giản Thiên Hành, chính là hồi lộ trá hình.

Đối với một hàm ý khác của cái bát, trong lòng Giản Trang biết rõ, nhưng hiện tại cô kinh ngạc hơn là lực phá hoại của Giản Trang, theo bản năng gạt đầu với lời nói của Giản Ninh thừa nhận, “Đúng vậy, rất bội phục.” Xác thực bội phục! Cô cảm thán từ tận đáy lòng, Giản Trang a Giản Trang, cô thật là giỏi, một trăm vạn, đồ cỡ cũng có thể đập, nói cô không phải kẻ ngu làm táng gia bại sản, ai tin chứ.

“Bây giờ đã biết ở nhà phương diện này em không được rồi chứ? Ngoan, ra ghế salon ngồi nghỉ ngơi đi, còn lại để anh dọn dẹp.” Giản Ninh nhạo báng vừa phải, đến điểm dừng là đổi đề tài, thu hút cười trên mặt, ngưng mắt nhìn Giản Trang, coi Giản Trang như đứa bé mà dụ dỗ, “Ngoan nào..., chờ anh thu dọn xong, sẽ qua xem ti vi với em.”

Bên kia Nguyễn Hàn Thành cũng không ngồi yên, đứng lên bưng đồ ăn thừa trên bàn vào phòng bếp. Đi tới bên cạnh Giản Trang thì dừng lại một chút, nói với Giản Trang y như Giản Ninh, “Anh trai cô nói đúng, dọn dẹp bàn ăn cứ để chúng tôi làm, cô đi nghỉ ngơi đi. Tôi đã chuyển kênh ti vi đến đài Hồ Nam (2) mà cô thích xem rồi, giờ mới bảy rưỡi, vừa hết bản tin thời sự, cô có thể xem chương trình ‘Đại Bản Doanh Vui Vẻ’ (Happy Camp) rồi.”

(2): Đài Truyền hình vệ tinh Hồ Nam (Hunan Broadcasting System | HBS) trước đây được biết đến với tên gọi Đài Truyền hình vệ tinh Golden Eagle (Golden Eagle Broadcasting System | GBS), là mạng lưới truyền hình lớn thứ hai của Trung Quốc sau Đài truyền hình trung ương Trung Quốc (CCTV). Các mạng lưới truyền hình thuộc sở hữu của chính quyền tỉnh Hồ Nam. Mạng lưới này có trụ sở tại Trường Sa, Hồ Nam và Tây Ninh, Thanh Hải. Ngày 20/05/2009, mạng lưới truyền hình mở rộng dịch vụ của mình đến Hồng Kông và Bắc Mĩ.

Dứt lời, không đợi Giản Trang nói gì, người đã đi xa.

Giản Ninh đứng bên cạnh xê dịch chân, trước khi sắp dời đi còn cung chiều nhìn Giản Trang một cái, sau đó tao nhã xoay người đi vào phòng bếp.

Cứ như vậy, người ta đành hoảng đi rửa bát, chỉ còn lại một mình cô giống như sâu gạo cái gì cũng không cần làm, ăn no an vị trên ghế salon mờ ti vi. Nhìn hình ảnh chuyển động trên màn hình, chương trình rất sôi động, mặc dù mắt nhìn thẳng màn hình phía trước, nhưng diễn cái gì một chút cô cũng không nhìn, nghiêm nhiên không biết đang diễn gì.

.....

Trong phòng bếp, Nguyễn Hàn Thành đứng trước kệ bếp, bỏ bát đĩa vào trong bồn, động tác lưu loát rửa bát.

Giản Ninh là khách, Nguyễn Hàn Thành không có ý định để cho khách làm việc nhà, định mời hẳn ra phòng khách ngồi với Giản Trang.

Mà Giản Ninh ngược lại tựa vào kệ bếp, eo ếch chống đỡ ở mặt bàn, cũng không vội vã rời đi, hai tay tùy ý khoanh trước ngực, hơi nghiêng đầu nhìn Nguyễn Hàn Thành đang rửa bát, mi mắt rủ xuống, mắt khép hờ, giống như người buồn ngủ đứng đó, bởi vì đỉnh đầu cúi thấp xuống một chút, cả người thoát nhìn có chút lười biếng.

Nguyễn Hàn Thành không phải người ngu ngốc, nhạy bén nhận ra được dụng ý của Giản Ninh, tay rửa bát không ngừng lại, nhìn cái mâm sáng bóng trước mặt, chợt nói, “Sao hả, có phải cậu có lời muốn nói với tôi không?” Hẳn mặc dù không quay đầu nhìn Giản Ninh, nhưng lời vừa rồi đúng là từ miệng hắn nói ra.

“Không hổ là huấn luyện viên Hàn, trực giác vẫn sắc bén như vậy, ở phương diện dò xét hoàn cảnh, tôi vẫn rất khâm phục cậu.” Giản Ninh mi mắt hơi nhấc lên, lông mi cong dài xẹt qua không khí tạo thành đường cong, âm thanh nói chuyện trước sau như một vẫn tao nhã lịch sự, tựa như người khiêm tốn không màng danh lợi, “Tôi muốn hỏi một mình cậu vài vấn đề, là chuyện riêng nội bộ Nguyễn gia, không biết có thể thảo luận với cậu chút không. Cậu yên tâm, cái đề tài này cũng không đi sâu, điều không nên hỏi, tôi tuyệt đối không hỏi. Tôi chỉ muốn hỏi mấy vấn đề, tôi nhất định phải biết đáp án.”

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Lời Giản Ninh còn chưa dứt, âm thanh Nguyễn Hàn Thành liền vang lên.

“Tôi muốn hỏi, mấy cái chuyện trong nhà cậu, xử lý như thế nào? Mấy năm không qua thăm nhà cậu, không rõ ràng lắm tình trạng của mẹ cậu.” Có lẽ ngày người trong quan trường quá lâu, Giản Ninh cũng không vòng vo, hỏi thẳng.

“Tạm thời trấn an được rồi, nhìn ngoài mặt, gió êm sóng lặng, cả nhà hòa thuận.” Nguyễn Hàn Thành nói thật nhỏ.

“Em trai Nguyễn Bắc Thần của cậu không truy đến cùng à? Chuyện cứ như vậy thôi, không giống tính cách làm việc của hắn.”

“Không dừng tay, hắn còn có thể làm gì? Chuyện này đã qua nhiều năm rồi, hiện tại hắn đã có nghề nghiệp, tự sáng lập sự nghiệp của riêng mình, không còn cạnh tranh lợi ích chung. Nói thế nào đi nữa hắn cũng là viện trưởng bệnh viện hạng A, cái địa vị xã hội này, đủ để cuộc sống hắn sung túc cả đời.”

“So với những người dân lao động vất vả, ở tầng lớp bản tiện nhất của xã hội, ‘thành phần tri thức’ mà nói, hắn thật sự không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền. Tôi muốn ở phương diện vật chất, hắn không thể oán hận nữa đâu. Dù sao, bệnh viện tư nhân của hắn có thể trực tiếp chuyển thành bệnh viện cấp thành phố lớn, việc chạy chọt quan hệ với các cậu là không thể không có.” Giản Ninh nhếch môi, dùng âm thanh nho nhã, hơi thờ vờn vàng nói, “Nhưng cậu đừng quên, sự việc năm đó, âm ỉ rất lớn, nếu không phải sau đó dùng tính mạng lẫn uy hiếp, cộng thêm chút thủ đoạn lừa dối của cậu, cậu nghĩ hắn sẽ đành hoàng sao? Nguyễn Bắc Thần này, mấy năm nay càng ngày càng cổ quái. Tôi đã từng phái người ngầm theo dõi, kết quả cậu đoán xem tôi biết những gì?”

Lần này Nguyễn Hàn Thành không nói gì, tay phải vẫn rửa bát, an tĩnh chờ Giản Ninh nói tiếp đoạn sau.

“Tôi phát hiện Nguyễn Bắc Thần có sở thích kỳ quái. Hắn là một bác sĩ tâm lý, không thích phụ nữ, lại thường đi những nơi như bar gay, câu lạc bộ đồng tính luyến ái vân vân. Cậu là anh trai hắn, quan hệ giao tiếp trên tay không ít, với chuyện này chắc hẳn cậu phải nghe thấy chứ? Cho dù không có ý điều tra, mấy năm nay hắn không có bạn gái là có thể nhìn ra vấn đề. Nguyễn gia nề nếp đoan trang, nếu để mấy ông cụ biết chuyện này, sợ rằng sẽ giận tím mặt. Cho nên cậu len lén giúp hắn giữ bí mật vài năm nay, đúng không? Nếu không, Nguyễn Bắc Thần không chút kiêng kị che dấu hành động, sớm muộn cũng truyền tới tai cha cậu. Mặc dù Nguyễn Bắc Thần không phải là nhân vật đại chúng gì, người biết thân phận Nguyễn Bắc Thần cũng không nhiều, nhưng bên ngoài lắm thầy nhiều ma... Nói không chừng có người ngồi chỗ VIP ở câu lạc bộ đồng tính, lại là người quen của chúng ta.” Dù sao, quyền lực đồng nghĩa với cường bạo, những người đó muốn cái gì chả nhẽ không có? Nữ minh tinh sinh viên đại học chơi đi chơi lại cũng chán, tự nhiên

cũng muốn. ...chơi chút mới mẻ.

“Cái khác thì tôi không biết. Gần nhất theo tôi biết có một vị cán bộ cấp khoa trở lên, có sở thích này. Đầu là cán bộ, lại quản lý một khu, thường âm thầm đi lại, có thể sẽ nhớ diện mạo của Nguyễn Bắc Thần. Nhưng tin tức giới tính Nguyễn Bắc Thần không bình thường đến bây giờ vẫn không lộ ra. Chuyện này chỉ có thể nói lên một điều _____ nếu không phải do người anh trai là cậu giúp ngăn chặn tin tức một tay, thì chính là Nguyễn Thiếu Dật chủ động thay hẳn bịt miệng những người kia lại. Mặc dù Nguyễn Bắc Thần là gay, nhưng mà trước đó không có phát sinh biến cố gì, hành vi của hắn vẫn rất bình thường. Xã giao rộng, sở thích đa dạng, bạn nữ cũng không ít, cổ tình sau đó lại xuất hiện biến hóa lớn như vậy... Nên nói thế nào đây, như vậy có thể thấy sự việc kia ảnh hưởng đến hắn lớn nhường nào.”

“Những năm này hắn rất an phận, trở về Nguyễn gia biểu hiện rất khá, cha tôi cũng bắt đầu khen ngợi hắn.” Nguyễn Hàn Thành vì em trai thứ của mình giải thích một câu, “Hơn nữa, sao cậu biết sau sự việc kia hắn thay đổi nhiều? Nói không chừng do gặp chuyện không may từ trước, hắn mới có khuynh hướng trở thành gay.”

“OK, vấn đề này cậu nói thế là được rồi. Trước khi tới, tôi cũng phỏng đoán Nguyễn Bắc Thần có khả năng này hay không. Sau đó tôi xác định lại, tất cả thay đổi đều xảy ra khi Nguyễn gia gặp chuyện không may, hoặc là nói... sau khi mẹ hắn gặp chuyện không may, hắn mới có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nếu như nói trước khi xảy ra chuyện hắn đã có khuynh hướng gay, vẫn giấu giếm điểm điểm không dám đối mặt, vậy tại sao sau khi xảy ra chuyện, ngược lại hắn không cố kỵ gì?”

“Được, coi như cậu phân tích chính xác. Bởi vì hắn gặp chuyện không may nên biến thành như vậy, cái này thì có liên quan gì với cậu? Cậu cũng không cần truy tới cùng hỏi rõ nguyên nhân như vậy chứ?” Nguyễn Hàn Thành không hề rối rắm với đề tài của Nguyễn Bắc Thần, ngẩng mặt nhìn cửa sổ, đầu cũng không nghiêng hẳn đi, chỉ là đôi mắt hạ thấp xuống, quét mắt nhìn Giản Ninh.

“Tôi hiểu rõ cậu rất bài xích việc bàn luận về gia đình cậu, nhưng mà tôi lại từ mục đích an toàn mà suy nghĩ, nên không thể không nói chuyện với cậu một chút.” Lúc này Giản Ninh rút cuộc mở mắt, tâm mắt nâng lên, nhìn sườn mặt Nguyễn Hàn Thành, “Tôi nói những lời này, cậu cho rằng tôi muốn nói gì? Phê phán đánh giá việc làm của cậu năm đó một chút?....Cậu yên tâm đi, tôi cũng rất bận, hồ sơ phải xử lý trong phòng thị trường rất nhiều, không có thời gian nhàn hạ để nghỉ ngơi. Tôi nói những lời này, là muốn nhắc nhở cậu _____ có lẽ chuyện này vẫn chưa giải quyết ổn thỏa đâu, không phải như cậu tưởng tượng ‘đã qua’ như vậy. Mặc dù chuyện đau khổ có thể trở thành ký ức, nhưng vết sẹo vĩnh viễn tồn tại, thời gian có thể làm dịu nỗi đau, duy chỉ có vết sẹo thì mãi mãi không xóa được. Tôi lo lắng nhiều năm như vậy, hắn vẫn ghi hằn trong lòng, lúc nào cũng có thể trả thù. Có một câu nói là ‘hận ốc cạp ô’, em gái tôi gả cho cậu, coi như là hôn nhân trên danh nghĩa, nhưng ai biết? Về mặt pháp luật, em ấy vẫn là vợ cậu. Tôi không hy vọng hắn vì chuyện của Nguyễn gia, liên khai đao với em gái duy nhất của tôi.” Giản Ninh hướng dẫn từng bước, trợn nói chuyện nhìn như bình tĩnh lơ đãng này, kì thực mỗi câu đều giấu giếm huyền cơ, từng bước từng bước an bài tính toán, cuối cùng dẫn đến trọng điểm câu chuyện!

Đây mới là điều Giản Ninh muốn nói!

Vừa rồi Giản Ninh nói nhiều như vậy, cũng vì muốn đem những lời này dẫn ra sẽ không bị đường đột, cũng không có khả năng thất bại, giống như một buổi bàn luận phát triển xã hội hòa thuận.

“Cậu là lo lắng....” Giờ phút này Nguyễn Hàn Thành mới hiểu được, đến tột cùng Giản Ninh muốn nói gì, hóa ra hắn đang lo lắng cái này. Sau khi từ Tây Tạng trở về, cũng không nghỉ ngơi, mà như ngựa không dừng vó chạy tới nhà mình, đặc biệt đến nhà mình, đi tới trước mặt mình, không ngại cực khổ đem lời dẫn một vòng, tránh nặng tìm nhẹ hỏi lâu, chỉ vì muốn nói cho mình biết, phải nhớ bảo vệ em gái của hắn.

“Không sai.” Giản Ninh ít khi ngắt lời người khác, nhưng lại đem tốc độ đẩy nhanh gấp đôi, mau chóng nói: “Tôi muốn nói cho cậu biết, tôi chỉ có một người em gái này, như cậu thấy, tôi rất thương yêu em ấy, không hy vọng em ấy bị tổn thương gì. Có lẽ cậu căn bản không thích em ấy, mặc dù học thức lẫn phương diện xử sự em ấy rất kém cỏi, nhưng em ấy là cô gái tốt, suy nghĩ đơn thuần, chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện hại người. Nếu không phải tôi có tâm tư riêng, sẽ không để em ấy đến Nguyễn gia. Đám nước Nguyễn gia quá sâu, tôi phải đảm bảo em ấy không gặp bất cứ chuyện gì. Những lời nhắc nhở này, tôi nhất định phải nói cho cậu, mà cậu, cũng phải cho tôi một lời cam kết.”

“Tôi hiểu rõ, tôi biết Giản Trang là cô gái tốt, sẽ không nghĩ những chuyện hại người, cho nên về chuyện Nguyễn gia, một chút tôi cũng không nói cho cô ấy biết. Biết quá nhiều, ngược lại đối với cô ấy là một gánh nặng. Không bằng cái gì cũng không biết, cứ ngây ngô vui sướng sống như vậy. Phía Nguyễn Bắc Thần, tôi sẽ chú ý. Đám nước này sâu là không sai, nhưng tôi sẽ không để cô ấy bị liên lụy.” Nguyễn Hàn Thành hiểu bản khoả của Giản Ninh, né người sang một bên, tầm mắt đặt trên khuôn mặt vĩnh viễn không sợ hãi, lúc nào cũng thân thiện nho nhã của Giản Ninh, trịnh trọng cam kết: “Trong thời gian một năm này, tôi bảo đảm cô ấy bình an vô sự, nếu như có chuyện phải về Nguyễn gia ở tạm, toàn bộ hành trình tôi đều sẽ ở bên cạnh cô ấy. Một năm sau, tôi sẽ đúng hẹn ly hôn, đem một Giản Trang hoàn hảo toàn vẹn giao đến tay cậu.”

“Cảm ơn, huấn luyện viên Hàn. Có những lời này của cậu, tôi liền an tâm.” Giản Ninh duy trì cách xưng hô lúc mới biết Nguyễn Hàn Thành, đuôi mày khóe mắt đều theo trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, “Vậy tôi không quấy rầy cậu rửa bát nữa, tôi đi nói chuyện với Giản Trang, lát lại gặp.”

*

Ban đêm, chín rưỡi tối, đã sắp vào khuya.

Giản Ninh nhìn thời gian một chút, sau đó chột vron tay, bàn tay ấm áp vron tới trán Giản Trang, thay vì nói là ‘nhấn’ chẳng bằng nói là ‘điểm’ một chút thì đúng hơn. Ngón tay cùng bàn tay mượt mà trắng nõn chạm nhẹ trán Giản Trang như chuồn chuồn lướt nước, ngón trở và ngón áp út nhẹ nhàng đè tóc mái, xuyên qua làn tóc điểm trán Giản Trang một cái.

“Sao vậy?”

Giản Trang ngồi trên ghế xem tiết mục giải trí lập tức quay đầu, nhìn Giản Ninh ngồi bên cạnh, trong mắt lộ ra khó hiểu.

“Anh phải đi về, đã chín rười rồi. Phòng làm việc còn có một ít hồ sơ buổi chiều chưa xử lý xong. Phải trở về xem qua rồi phê duyệt.” Giản Ninh lúc nói chuyện với Giản Trang, giọng nói vô cùng dịu dàng, “Thật ra lúc này muốn nói với em, nhưng nhìn em một mực chú tâm xem ti vi, lại không nhẫn tâm cắt ngang. Bây giờ là tiết mục quảng cáo rồi, liền nói cho em biết.”

Giản Ninh vừa dứt lời, quả nhiên, trên màn hình ti vi đang phát tiết mục giải trí đột nhiên dừng lại, tiếp đó một loạt hình ảnh quảng cáo trà giảm cân lập tức phát sóng.

Quảng cáo lừa người, Giản Trang cảm điều khiển ti vi đem âm thanh điều chỉnh thành im lặng, sau đó chuyển tầm mắt, nhìn Giản Ninh, “Cái đó... anh, nếu còn có công việc chưa xử lý xong, sao không nói sớm, một tiết mục giải trí mà thôi, cũng không phải là sau này em không xem được, em lúc nào cũng có thể tắt ti vi. Em không quá thích xem chương trình này.” Trên thực tế, tiết mục giải trí vừa rồi diễn cái gì, cô đều không biết. Bản thân cũng không thích xem mấy tiết mục minh tinh bát quái này, chỉ là Giản Ninh ngồi bên cạnh.Nếu như cô không giả bộ có việc làm, tiếp xúc với hắn khoảng cách gần lâu, cô lo lắng mình sẽ lộ ra sơ hở.

Giản Ninh là một thị trường, là người trải nghiệm trên quan trường nhiều năm, am hiểu nhất chính là nhìn mặt nói chuyện, thông qua những chi tiết nhỏ trên mặt để nhìn thấu nội tâm. Ngay cả ánh mắt quan sát này Giản Ninh cũng không có, sao có thể ngồi lên vị trí thị trường?

“Bảo bối, đừng nói như vậy, anh... ngày ngày không gặp em, dĩ nhiên muốn tận lực bên cạnh em nhiều hơn. Nếu không phải có tài liệu cần anh xử lý, anh còn muốn ý lại không đi đây.” Giản Ninh cười đùa nói, trên mặt đều là thoải mái lịch sự tao nhã, vui vẻ trò chuyện.

“Vậy bây giờ anh về có kịp không? Công việc có thể bị chậm trễ không?” Giản Trang không nhịn được thay hân lo lắng.

“Sẽ không phiền đâu, một hai tiếng là được rồi. Thỉnh thoảng làm thêm giờ, thức đêm cũng không sao.” Giản Ninh dịu dàng nói xong, nụ cười trên mặt không giảm chút nào. Nhưng trên thực tế, trong phòng làm việc của hắn hồ sơ chưa kịp xử lý đâu chỉ có một chồng. Hắn đi Bắc Kinh tham gia đại hội cả nước, rồi đi Tây Tạng thị sát, đi công tác hơn hai tháng, tài liệu trong phòng làm việc thị trường, chồng chất trên bàn đã thành núi rồi. Buổi sáng hắn mới về, trong lòng vẫn nhớ tới Giản Trang, qua loa xem mấy hồ sơ liền đề sang một bên, sau đó lấy điện thoại di động gọi điện cho Giản Trang, nhưng gọi nhiều lần đều là âm thanh lạnh lẽo nhắc nhở tắt máy không ngừng lặp lại. Nếu Giản Trang nhận điện thoại của hắn, tâm hắn đã có thể thả xuống, thanh thần làm xong công việc rồi trở lại tìm. Nhưng không gọi được, tâm hắn vẫn giắt trên người em ấy, suốt cả buổi chiều, tài liệu cũng không xem nổi, cách một lúc lại gọi điện cho Giản Trang. Bây giờ hắn trở về, coi như dốc hết sức lực nhanh chóng làm việc, không thức đến rạng sáng thì núi tài liệu kia sợ là không xong.

Nhưng mà tất cả mặt trái của sự việc, hắn một mực không muốn nói với Giản Trang. Giản Trang có thể có cuộc sống vui vẻ, đối với hắn chính là chuyện tốt nhất.

“Anh phải đi, có thể tiễn anh ra cửa được không?” Giản Ninh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt thuần khiết, không trang điểm của Giản Trang.

Lúc này, Nguyễn Hàn Thành từ phòng bếp bê ra sữa đậu nành vừa nấu xong, vừa đi tới phòng khách, liền nhìn thấy Giản Ninh đứng dậy phải đi, vội vàng đi tới nói: “Sao về sớm vậy? Khó có được cậu tới chơi một lần, nhiều ngày không gặp, ở đây nói chuyện với Giản Trang thêm lúc nữa. Còn nữa, cậu xem tôi khổ cực nửa ngày, vừa dùng máy làm sữa đậu nành giúp hai người nấu xong sữa, cậu muốn đi, ít nhất phải uống ly sữa này đã.” Trong tay Nguyễn Hàn Thành bưng khay, trên khay để một bình thủy tinh lớn, sữa nóng lượn khói, bốc hơi nghi ngút.

“Không được, thật sự là có rất nhiều tài liệu phải xử lý. Bây giờ về, có thể đã có chút không kịp rồi, nếu ở thêm chút nữa, tôi sợ đến sáng mai cũng không xong. Những tài liệu kia đã kéo dài hai tháng rồi, nhất định phải giải quyết.” Giản Ninh lấy áo khoác trên giá áo, luột khoác vào, sau đó thắt cravat xong, cười nhả nhặn từ chối ý tốt của Nguyễn Hàn Thành, “Sữa kia cậu và Giản Trang cứ uống đi, Trang Trang rất thích uống đó. Cậu để em ấy uống nhiều chút, thành phần dinh dưỡng của sữa đậu nành cũng cao, em ấy xuất viện chưa được nửa năm, trên thực tế mà nói, chức năng cơ thể chưa hoàn toàn phục hồi tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Giản Trang, tôi cảnh cáo cô

Thanh âm của người kia cất cao mười mấy độ, giọng nói bén nhọn run rẩy gào thét về phía phòng khách.

Giọng nói chói tai giống như một thanh kiếm sắc bén hung ác xé rách không khí, phá tan sự yên tĩnh của căn phòng, mang theo cơn giận dữ từ đại sảnh đánh thẳng vào phòng khách.

Cả tòa nhà 900 mét vuông vang vọng tiếng gào thét, toàn bộ căn phòng hoa lệ dường như cũng run rẩy theo bầu không khí.

Nữ quản gia đứng bên cạnh bàn trà bất ngờ bị tiếng thét chói tai này làm giật mình, cơ thể mất khống chế run lên một cái, khó hiểu nhìn về phía cầu thang bên kia đại sảnh. Kết quả nhìn thấy thiếu phu nhân mặc quần áo rộng thùng thình của bà bầu, ưỡn bụng tức giận đứng đờ đẫn nhìn bà ta chằm chằm, mở

miệng nói: "Nhìn cái gì vậy! Bà không nghe thấy lời tôi nói sao? Còn chưa có gĩa mà lổ tai đã điếc rồi hả? Cô ta vào đây bằng cách nào? Bà ăn của ai cầm tiền của ai? Ai cho bà đưa người phụ nữ này vào đây?"

"Thiếu phu nhân, là như thế này, là cho phép." Trên gương mặt nữ quản gia vẫn còn vẻ khó hiểu, vội vàng cúi người khom lưng chào người đối diện, lo lắng giải thích.

Nhưng vừa mới nói ra được một nửa, câu nói kế tiếp còn chưa ra khỏi miệng đã bị người kia cắt ngang: "Không cần giải thích, nói nói nhảm nhiều như vậy có ích lợi gì, bà lập tức đưa người phụ nữ này ra khỏi nhà tôi!"

"Việc này không được, đây là ——"

"Là cái gì! Lời của tôi cũng không nghe phải không? Quản gia Giang, đừng quên là ai đã đưa bà vào đây cho bà cơm ăn đấy! Mau đuổi người phụ nữ này ra khỏi nhà tôi, ngay lập tức!" Đứng ở cửa cầu thang Triệu Bội Bội một lần nữa thô bạo cắt đứt lời nói của quản gia, chỉ vào Giản Trang đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, tay còn đang cầm nước trái cây dương dương tự đắc giơ lên uống, hung dữ ra lệnh: "Nếu không đuổi người phụ nữ này đi, bà cũng không cần làm công việc này nữa!"

"Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?"

Bên này, Triệu Bội Bội ngang ngược vừa dứt lời, từ trong hành lang đại sảnh phía đông truyền đến một tiếng quở nhẹ không vui. Giọng nói truyền tới nghe có chút lớn tuổi, là một giọng nói chói tai nhưng lại mang một chút khàn khàn của phụ nữ. Giọng nói này cũng cực kỳ khó nghe, giống như là âm thanh của kim loại sắc bén cào qua giấy ráp.

Sau khi bên kia truyền đến giọng nói của một bà lão, bên này Triệu Bội Bội đang vô cùng tức giận xù lông xù cánh nhất thời giảm xuống còn một nửa, vẻ dữ tợn trên gương mặt nhanh chóng thay đổi, giống như đeo một chiếc mặt nạ, nhanh chóng chuyển thành đáng vẻ hòa nhã hiền lành, giọng nói thoảng hòa hoãn đi một chút, thanh âm chói tai cũng thấp xuống, không lạnh không nóng kêu lên một câu: "Ôi mẹ, ngài mới từ Tầng phòng* ra sao?"

*Tầng phòng: Phòng chơi mạt chược

Hành lang bên kia vang lên tiếng bước chân, một thân hình thấp lùn, mỡ chất đồng quanh bụng, bà lão có vóc người béo phệ từ trong hành lang đi ra, đứng bên cạnh góc tường trong đại sảnh, lấy tay vuốt lại tóc mai lộn xộn, giọng nói còn mang theo một chút tức giận, bất mãn nói: "Bội Bội à, tiệc sinh nhật đang tốt đẹp, sao lại âm ỹ lên như vậy? Vừa rồi là muốn ai cút ra ngoài? Quản gia đã làm sai điều gì sao?"

Nhìn dáng dấp bà lão ít nhất cũng đã 50 tuổi, vẫn còn mặc sơ mi cổ tròn tay dài kiểu Hàn Quốc vô cùng mới, kiểu dáng và màu sắc cũng không hề cổ hủ, trang phục của người Hàn Quốc vốn mang màu sắc tươi sáng, chỗ cổ áo có cài một chiếc châm hình hoa hồng màu vàng óng, trên mái đầu đen nhánh một cọng tóc trắng cũng không có, hai bên thái dương cũng không có lấy một cọng tóc trắng, xem ra bà ấy đã hấp dầu nhuộm tóc thành màu đen. Trên mí mắt của bà lão còn thoa một lớp phấn màu xanh nhạt, một thân quý phụ so với thời gian đầu mới tới thành phố khác biệt một trời một vực.

Triệu Bội Bội tà nghệ liếc nhìn Tạ Quế Cẩm đứng ở đối diện, mặc dù bà lão này là mẹ ruột Hứa Kiến Nghiệp, nhưng trên mặt cô ta không hề có một chút tình cảm kính yêu nào, khuôn mặt mềm mại nghiêm nghị, thái độ lạnh nhạt đối với Tạ Quế Cẩm, không mặn không nhạt nói: "Mẹ à nơi này không có chuyện của ngài, chỉ là một chút chuyện riêng của con thôi, sẽ nhanh chóng xử lý tốt, ngài không cần lo lắng. Mẹ có thể ra vườn hoa ngồi một chút, uống ly trà ăn điểm tâm sáng, sau đó hẹn mấy người bạn cũ tới đây bồi ngài cùng nhau đánh mạt chược. Về phần ở đây xảy ra chuyện gì, mẹ cũng không cần hỏi tới đâu." Cô ta không giống với Lý Vận, thân phận của cô ta không hề thua kém Hứa Kiến Nghiệp, cô ta không có bản lĩnh hay bối cảnh lớn gì, nhưng lại có một người chị gái diện mạo xinh đẹp đầu óc xuất chúng, làm chủ tịch một công ty đại chúng. Có chị gái là chỗ dựa, cô ta không hề sợ bà lão này!

Lúc Hứa Kiến Nghiệp cười cô ta, bà lão này sáng khoái đồng ý như vậy, không đơn giản chỉ vì cô ta mang thai đứa bé của Hứa Kiến Nghiệp, mà còn do bối cảnh gia đình của cô ta rất tốt, có một người chị gái làm kinh doanh. Mẹ ruột Hứa Kiến Nghiệp cũng là một người phụ nữ giỏi tính toán, không tiền không thể, sinh ra ở nông thôn không có con cháu như Lý Vận, so với một cô gái xinh đẹp kiểu diêm, lại đang mang thai có thể giúp đỡ về mặt sự nghiệp cho Hứa Kiến Nghiệp như cô ta, đương nhiên là lựa chọn cô ta sẽ càng có lợi, xem như là lựa chọn sáng suốt. Cho dù Tạ Quế Cẩm biết rõ cô ta quyền rũ con trai mình, là người thứ ba phá hoại gia đình người khác, cũng sẽ đứng về phía cô ta.

Lúc trước đây cũng chính là lý do cô ta cố tình vác bụng bầu tới cửa khiêu khích Lý Vận, bà ta đã sẵn sàng đứng trước mặt che chở cho cô ta.

Triệu Bội Bội nở một nụ cười lạnh nhạt, sau khi hồ hững nói với mẹ chồng xong, một lần nữa xoay người nhìn về phía phòng khách, ra lệnh cho quản gia: "Mau ném người phụ đang ngồi trên ghế sa lon kia ra ngoài, bà tốt nhất không nên để tôi nói tới lần thứ ba, nếu không bà ngay lập tức cút đi cho tôi, tiền lương tháng này một phần tiền cũng đừng mong nhận được! Tôi không có nói đùa đâu, nếu bà còn muốn cho con trai mình học đại học, nhanh chóng làm đi!"

"Đang là giữa trưa em ở đây âm ỹ cái gì?" Khi Triệu Bội Bội đang kéo cao âm cuối cùng thì trong phòng tắm phía sau phòng khách truyền đến tiếng nói, rõ ràng chủ nhân chân chính của biệt thự đã mở cửa từ trong phòng tắm bước ra ngoài.

Hứa Kiến Nghiệp mặc quần áo lịch sự nhàn nhàn bước mấy bước đi tới giữa phòng khách, dưới chân hắn đeo một đôi giày da cá sấu màu đen, bên dưới mặc một chiếc quần tây màu nâu sẫm, trên người mặc áo sơ mi màu hồng nhạt. Áo sơ mi chỉ cài mấy nút, cổ áo lật ra bên ngoài, lộ ra hầu kết trên cổ và một vùng da thịt màu lúa mạch bên dưới cổ hắn. Hôm nay hắn mặc quần áo rất thoải mái, không còn đáng vẻ của một Tổng giám đốc nắm trong tay quyền sinh quyền sát, vừa khéo lộ ra cơ bắp khiến hắn tăng thêm mấy phần hấp dẫn. Hắn là một người đàn ông đẹp trai, đặc biệt là mang dáng vẻ bình dị gần gũi, lại càng toát ra vẻ hấp dẫn của một quý ông.

Sau khi hắn đi tới phòng khách, quản gia Giang lập tức lui qua một bên.

Hắn đứng trong phòng khách, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Giản Trang đang ngồi trên ghế sa lon.

Giản Trang vừa thấy ánh mắt của hắn quăng tới lập tức đứng lên, nghiêng người chào hỏi Hứa Kiến Nghiệp: "Anh Hứa, tôi đặc biệt đến đây để chúc mừng sinh nhật ngài, quà tặng tôi đã chuẩn bị xong, đang để trong túi xách. Tôi đã chuẩn bị hai phần quà tặng, một phần là cho ngài, phần còn lại cho em bé chưa ra đời. Không ngờ hôm nay tôi đến đây lại khiến cho phu nhân của ngài không vui như vậy, thật xin lỗi, quà tặng để lại đây, bây giờ tôi lập tức đi ngay."

Hứa Kiến Nghiệp vừa xuất hiện, cô lập tức nói ra mục đích đến đây, mới vừa rồi đáng về dù núi thái sơn có đổ cũng không đổi, trong nháy mắt gương mặt lạnh nhạt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt hèn mọn không biết làm sao, khom lưng, giọng nói ngắt quãng yếu ớt, giống như đã gãy ra một chuyện lớn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Cô nói cái gì vậy? Chuyện này căn bản không hề liên quan tới cô. Lần này là do tôi không thu xếp tốt, mấy ngày trước nhờ có đề nghị của cô, mới có thể kịp thời nộp bản vẽ của công trình lên. Do tôi một lòng muốn nhanh chóng hoàn thành bản thiết kế, nhiều đêm làm thêm giờ, đến nỗi đầu óc mơ hồ, quên không nói với vợ tôi một câu khiến cô phải tới đây, thật xin lỗi, lần này là lỗi do tôi không xử lý tốt chuyện này, người nên nói xin lỗi phải là tôi mới đúng." Hứa Kiến Nghiệp vừa nhìn thấy Giản Trang uất ức như vậy, vội vàng đi tới trước mặt Giản Trang, cầm hai cánh tay của cô đỡ cô đứng thẳng lên, lòng mày đẹp như ngọn núi giương lên, vẻ mặt hồ thẹn, thành khẩn nói xin lỗi: "Cô không cần tức giận, cũng không cần đi, là tôi mời cô tới đây, sáng nay khi tôi gọi điện cho cô, còn nói sẽ đón tiếp cô. Nhưng cô vừa tới, đã để cho cô bị đối xử như thế này, quả thực là do tôi làm không tốt. Buổi sáng vội vàng tham gia lễ khởi động, buổi chiều chạy về chuẩn bị bánh sinh nhật. Mong cô bỏ qua cho, tôi thay vợ tôi nhận lỗi với cô. Như vậy được không, cô có thể ở lại đây không?"

"Nhưng. Phu nhân của ngài hình như không vui, tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ không đồng ý." Tuy sống lưng của Giản Trang đã đứng thẳng, nhưng đầu vẫn cúi gằm không ngẩng đầu nhìn lên.

"Điểm này cô yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt. Cô là bạn bè của tôi tới nhà chúc mừng sinh nhật tôi, chẳng lẽ tôi có thể để cho cô bị người khác đuổi ra ngoài? Cô phải biết, đây là nhà tôi." Lời hắn nói vững vàng, ngụ ý là, nơi này là nhà hắn, do hắn làm chủ.

Nhỏ giọng nói với Giản Trang xong, Hứa Kiến Nghiệp quay đầu, ánh mắt không vui trực tiếp phóng ra tứ phía, lạnh lùng quét đến người Triệu Bội Bội, chất vấn cô ta: "Em làm cái gì vậy, em không nhìn ra cô ấy là khách anh mời tới sao? Là anh dặn dò quản gia Giang tiếp đón cô ấy, có vấn đề gì em trực tiếp tới tìm anh là được, không nên hơi một tí là giờ tính nhỏ nhen ra, chất vấn cái này, chất vấn cái kia, khiến cả nhà gà bay chó sủa. Nhìn xem vừa rồi em làm loạn lên như vậy, còn ra cái thể thống gì (cái này là mình chém)! Hôm nay, cô Giản là khách anh mời tới, vừa rồi em thất lễ với người ta, tự mình tới nói xin lỗi với cô Giản đi."

"." Đứng ở bên đó gương mặt Triệu Bội Bội trở nên cứng đờ, hiển nhiên không ngờ Hứa Kiến nghiệp sẽ nói với mình như vậy, trước kia hắn chưa bao giờ có đáng về này, thảng thốt nhất sau khi kết hôn, hắn rất nuông chiều cô ta, mặc kệ cô ta nói gì cũng đều nghe theo. Dù là thỉnh thoảng cãi nhau với mẹ chồng, khiến cho gia đình âm ỹ không vui, Hứa Kiến Nghiệp cũng chưa bao giờ nặng lời với cô ta, nhưng hôm nay. Chỉ vì một nhân viên nhỏ, vì một người ngoài mới quen biết không lâu, hắn cứ như vậy nghiêm nghị trách mắng cô ta!? Còn cho rằng cô ta đang giờ tính tình nhỏ nhen, lại còn. Còn bắt cô ta nói xin lỗi với Giản Trang.

Xin lỗi Giản Trang?

Hừ, không bao giờ!

Triệu Bội Bội nện gót giày xuống nền nhà bước từng bước một về phía trước, nhìn thẳng Hứa Kiến Nghiệp, ánh sáng trong con ngươi đột nhiên sáng hơn rất nhiều, từ đáy mắt toát ra ngọn lửa phẫn hận bùng bùng. Cô ta không chịu yếu thế nói: "Tại sao em phải xin lỗi cô ta? Cho dù phải nói xin lỗi, thì cũng phải là cô ta nói xin lỗi em! Ông xã, anh đừng quên, khi em đến phòng họp tìm anh, người phụ nữ này đã nói chuyện với em như thế nào. Cô ta không hề có một chút tôn trọng nào đối với em.. tại sao em phải nể mặt cô ta? Còn nữa, từ khi nào mà hai người đã bàn bạc xong với nhau? Cô ta tới nhà chúng ta, em là vợ của anh tại sao lại không biết chuyện này? Đến quản gia cũng biết vậy mà em lại không biết, anh đang cố ý gạt em sao? Từ lúc nào mà quan hệ của anh và cô ta đã tốt đến mức này? Sinh nhật của anh cũng muốn mời cô ta tới đây, quan hệ của các người xem ra rất hòa hợp!"

Triệu Bội Bội nói lời này, đã không còn đơn thuần chỉ là chuyện cãi nhau giữa Giản Trang và cô ta, mà là âm dương quái khí mĩa mai mối quan hệ này.

Hứa Kiến Nghiệp đối với cảm xúc không yên sau khi mang thai của Triệu Bội Bội nhẫn nại đã lâu, nay đột nhiên nghe thấy Triệu Bội Bội hoài nghi mình như vậy, khuôn mặt anh tuấn lập tức căng thẳng, đường cong trên gương mặt càng cứng giống như lõi thép, ngữ điệu nói chuyện còn nghiêm khắc hơn hồi này: "Em lại suy nghĩ lung tung rồi? Em có biết tại sao Giản Trang lại muốn tới đây không? Bởi vì lần đó ở trong phòng hội nghị cãi vã với em cô ấy cảm thấy vô cùng áy náy, muốn nhân dịp này tự mình tới cửa hỏi thăm tạ lỗi với em, sinh nhật lần này là anh mời cô ấy tới đây để chúc mừng thì thế nào? Nếu cô ấy trực tiếp vào nhà, nếu không phải thời điểm thích hợp, có phải em sẽ cho rằng cô ấy đặc biệt đến tìm em khiêu khích đúng không? Em nên thay đổi cái tật xấu hay tùy tiện chỉ trích, hoài nghi người khác đi? Bác sĩ nói phụ nữ trong lúc thai mang thai, cảm xúc thay đổi hay nổi giận nóng nảy, thật là một chút cũng không nói sai. So với lúc trước em bây giờ thay đổi quá nhiều!"

"Em. Ý của anh là hiện tại em nói những lời này, em là hết với cô ta là bởi vì em đang mắc "Tổng hợp những triệu chứng của phụ nữ có thai" rồi hả?" Gương mặt trắng nõn của Triệu Bội Bội tức giận đến phát run, gương mặt lạnh lẽo nhìn Hứa Kiến Nghiệp, lại nhìn về phía Giản Trang đang cúi đầu không nói đứng bên cạnh hắn, tức giận ở trong lòng càng tăng lên, âm thầm nguyện rửa đáng về uất ức nhún nhường hiện tại của Giản Trang, giả bộ cái gì mà giả bộ, không phải vừa rồi còn bình tĩnh như thường ngồi ở trên ghế sa lon uống nước trái cây sao? Thế nào mà khi Hứa Kiến Nghiệp vừa mới đi ra là lập tức con mẹ nó đã đổi sắc mặt rồi hả? "Được, dù hiện tại bởi vì em mang thai nên cảm xúc không ổn định, rất dễ nóng nảy mất khống chế, nhưng anh cũng đừng quên, em đang mang thai con của anh. Chớ quên, là ai đã ra sức ở trên người em cố gắng như vậy, mới xuất hiện đứa bé này! Nếu không phải là anh, em cũng sẽ không mang thai!" Triệu Bội Bội biết Giản Trang không phải hiền lành gì, sáng suốt thu tay lại không hỏi tới quan hệ của hai người, nhưng trong lòng vẫn còn tức giận, một bụng lửa giận phát tiết không ra ở trong ngực cô ta phun trào khắp nơi, cô hết sức khống chế mình, nhưng

cũng không lấy lại được dáng vẻ mềm mại hờn dỗi như ngày thường, lời nói ra không có nửa phần nùng nịu, giọng điệu lạnh thấu xương giống như gió bắc.

"Tốt lắm tốt lắm, vợ chồng hai người các người, hôm nay chưa nói hai câu là đã cãi nhau? Cũng đừng quên, hôm nay là sinh nhật Kiến Nghiệp, là một ngày nên vui mừng." Tạ Quế Cẩm đứng ở bên kia đại sảnh không nhìn nổi, khi thấy con trai mình bị người phụ nữ khác chèn ép, nhưng cũng không thể khiến Triệu Bội Bội tiếp tục tức giận, chọc tức cháu trai trong bụng, nếu không phải là Triệu Bội Bội đang có thai, bà ta đã sớm xông tới giúp đỡ con trai mình nói chuyện, nhưng bây giờ Triệu Bội Bội đang trong bụng giọt máu của nhà họ Hứa, đương nhiên là phải tươi cười với Triệu Bội Bội, thuận theo lời con dâu nói: "Bội Bội à, con bỏ qua đi, không nên tức giận Kiến Nghiệp, đàn ông mà, sao có thể thể hiểu được tâm trạng của người mẹ, thời gian khi phụ nữ mang thai, tính tình sẽ thay đổi, ngay cả khẩu vị cũng lập tức thay đổi theo." Tạ Quế Cẩm vội vàng đi tới đứng bên cạnh Triệu Bội Bội, trên khuôn mặt già nua từ từ nổi lên nếp nhăn nở một nụ cười nịnh hót, lấy lòng Triệu Bội Bội: "Bây giờ nể mặt mẹ, đừng so đo với Kiến Nghiệp, phụ nữ mang thai cũng không dễ dàng, cũng đã 6 tháng rồi, đứa nhỏ trong bụng đã thành hình, lời nói tức giận lúc này, cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng. Chuyện quả thật là do Kiến Nghiệp làm không tốt, mẹ thay con dạy nó!"

Nói xong, còn thật sự đi qua người Triệu Bội Bội, tới trước mặt Hứa Kiến Nghiệp, sầm mặt già bộ tức giận, cau mày trực tiếp trách mắng con trai mình: "Hôm nay con muốn mời ai đến nhà này, cũng phải bàn bạc trước với Bội Bội, con nói con muốn làm một người cha, đạo lý này con còn không hiểu sao? Nhìn chuyện con gây ra xem, gây hiểu lầm ầm ỹ, nếu con mời bạn bè về nhà làm khách ít nhất cũng phải nói với Bội Bội một tiếng mới được, sao có thể tự mình làm chủ đây? Chuyện này thật sự là do con không đứng." "

"Mẹ, con biết rồi, mấy ngày trước vì công trình bận rộn, con thật sự rất bận, nên quên mất chuyện này. Vẫn là sáng nay cũng muốn nói với Bội Bội một tiếng, nhưng mà thư ký nói còn một hành trình, con thấy thời gian không đủ, nên trực tiếp lái xe đến công ty. Tất cả sự tình đều là lỗi của con, là trách nhiệm của con, không nên trách cô Giản, cũng không phải là lỗi của Bội Bội, vấn đề là do con. Con thừa nhận sai lầm." Sau khi Hứa Kiến Nghiệp nhìn thấy mẹ nháy mắt ra hiệu cho mình, cụp mắt xuống, giả bộ thỏa hiệp nhường nhịn, thừa nhận sai lầm.

Sau đó đi tới bên cạnh Triệu Bội Bội, cúi đầu đến bên tai cô ta nhỏ giọng nói mấy câu mờ ám, lúc này thái độ của Triệu Bội Bội mới hòa hoãn một chút, lát sau lại nở một nụ cười, trách yêu một câu: "Nhìn anh xem, hơn nửa em cũng không phải là loại phụ nữ không có sức quyến rũ, em có lòng tin có thể coi chừng anh. Nhưng mà anh nói hay lắm, chờ em sinh đứa bé ra, anh sẽ cho em vào làm ở công ty của anh chứ!"

Dứt lời, đứng bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp một lúc lâu, cô ta mới lười biếng nên bước nhỏ đi tới trước mặt Giản Trang, nâng cánh tay ngọc lên, cách lớp quần áo khẽ vuốt ve bụng mình, giọng nói không mặn không nhạt từ trong miệng phun ra: "Nhìn cô vì con trai của tôi mà mua quà tặng, đặc biệt đến xin lỗi, chuyện lúc trước cãi nhau coi như xong, tôi sẽ không so đo nữa. Nếu không ngại, mời ở lại ăn bữa cơm nhạt, đợi lát nữa chị gái của tôi cũng tới, sinh nhật nhiều người náo nhiệt mới thú vị. Chỉ là cô Giản." Cô nói hơi chậm lại, đột nhiên đề thấp giọng nói, dùng âm lượng nhỏ gần như nghe không được, hung ác nói với Giản Trang: "Tôi mặc kệ cô và con tiện nhân Lý Vận kia có quan hệ như thế nào, nhưng mà Giản Trang tôi cảnh cáo cô, chớ không biết xấu hổ tới giành chồng của người khác, biết không? Chỉ mình cô mà cũng muốn bắt trước bám vào đàn ông sao? Hừ, cô nên tiết kiệm sức lực đi, cô nghĩ cô có thể tính kế tôi sao. Luận đạo hạnh, cô là cái thá gì? Ngay cả một phần của tôi cô cũng không bằng. Cho nên —— chủ ý của cô là đánh vào chồng tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Cô trở lại chính là để trả thù!

Edit: Song Tử (Lttu156)

Giản Trang thản nhiên đứng trước mặt Triệu Bội Bội, khuôn mặt xinh đẹp khẽ giương lên, cánh môi nhỏ nhắn cong lên, không chú ý nhìn căn bản là không phát hiện được. Nụ cười trên mặt cô cũng không có quá nhiều thâm ý, bờ môi nở một nụ cười rất nhẹ rất dịu dàng, tạo thành sự khác biệt rõ ràng với khuôn mặt vạm vỡ, âm ngoan của Triệu Bội Bội.

Hai tay để xuôi bên người của đưa lên cổ áo, ngón tay sửa viền ren màu gạo trên thân váy, trong quá trình sửa lại cổ áo, khoe miệng cô khẽ nhếch, dùng âm lượng Triệu Bội Bội miễn cưỡng mới có thể nghe rõ, trầm giọng nói: " Cô nói với tôi những lời này, còn nói cô là thích hợp nhất. Trong lòng tôi và cô đều biết biết rõ, cô là hạng người gì. Cô còn không biết thẹn nói với tôi “chớ không biết xấu hổ tới giật chồng người khác”, lời này phải nói cho mình cô nghe mới đúng chứ. Còn “ông xã của tôi” ư, mở mắt chó của cô ra nhìn thật kỹ xem, rốt cuộc Hứa Kiến Nghiệp có phải là chồng của cô không, hay là chính cô đã cướp được từ trong tay Lý Vận? Bản thân cô cũng không phải là loại tốt đẹp gì, cũng đừng đứng ở chỗ cao mà nói người khác. Bà Hứa, không phải tôi đã nói với ngài rồi sao? Cướp chồng của người khác, chắc chắn sẽ đau đớn không nơi nương tựa. Cướp thì vẫn là cướp thôi, ngay từ đầu đã không thuộc về cô. Hơn nữa." Cô dừng lại một chút, ngược mắt lên, bỗng nhiên đuôi mắt nhếch lên, thỉnh thoảng mắt phát ra ánh nhìn lạnh lùng: "Tôi còn chưa bắt đầu xuống tay đâu, làm sao mà cô biết tôi chỉ “chơi” mình cô? Người đang làm, trời đang nhìn, ngẩng đầu ba thước có thần minh. Tạo nghiệp sớm muộn sẽ gặp báo ứng, cô cướp chồng của người ta như thế nào, người khác cũng sẽ dùng chính cách đó để đẩy cô khỏi chỗ vị trí vợ cả đó ! Nhưng mà cô không cần phải lo lắng, tôi không có hứng thú trở thành người vợ thứ ba của hân đâu, tôi chỉ vừa mới bắt đầu, cũng sẽ không dùng phương pháp đó !"

Thời điểm Giản Trang nói những lời này, không chế âm lượng rất là hợp lý. Ngoại trừ Triệu Bội Bội đang đứng trước cô, Hứa Kiến Nghiệp và Tạ Quế Cẩm đứng ở cách đó không xa, không hề nghe được một chữ.

Ngược lại Triệu Bội Bội nghe toàn bộ không thiếu một chữ lời nói của Giản Trang vào tai, vẻ ngạo mạn đắc chí trên gương mặt kiều mỹ, lập tức bị lời nói

của Giản Trang đã kích vỡ tan tành, hóa thành một đồng đồ nát. Gương mặt trắng hồng đột nhiên trở nên tím tái, trợn tròn cặp mắt nhìn Giản Trang: "Tôi biết. Hôm nay cô đến đây là cố ý bới móc tôi đúng không hả? Việc cơ tới nhà thăm hỏi để vào nhà tôi, chính là muốn cùng tôi tiếp tục cãi vã?"

"Tôi tới chúc mừng sinh nhật ông xã của cô, thuận tiện tặng quà cho em bé chưa ra đời, chỉ có vậy thôi, không hề có ý gì khác." Khóe miệng Giản Trang cười càng tươi hơn, gương mặt thản nhiên như không có gì xảy ra trả lời.

"Cô rõ ràng là có ý đồ khác!" Triệu Bội Bội đề tâm quá nhiều, từ trước đến nay chưa bao giờ dễ dàng tin lời người khác, nhất là sau khi nhìn thấy rõ ràng thái độ thù địch của Giản Trang, càng thêm cảnh giác: "Mục đích của cô là gì? Nhất định là cô có mục đích."

Giản Trang không nói nữa, nghiêng người nở một nụ cười, tầm mắt lướt qua bà vai Triệu Bội Bội nhìn về phía Hứa Kiến Nghiệp đang đứng ở phía sau, thản nhiên mướn phân nói: "Hứa ca ngài xem, phu nhân của ngài đã tha thứ cho tôi rồi."

"Chuyện tốt, cả nhà cùng vui chứ sao." Hứa Kiến Nghiệp còn chưa kịp mở miệng, mẹ hắn đứng bên cạnh đã cướp lời nói, gương mặt nở nụ cười hòa ái từ sau lưng Triệu Bội Bội đi trước, đến sát bên người Triệu Bội Bội, bàn tay phía sau vỗ vỗ cánh tay Triệu Bội Bội, hảo ngôn hảo ngữ (thiện ý) dụ dỗ: "Bội Bội con xem, bây giờ không phải mọi chuyện đã được giải quyết tốt rồi sao? Mặc dù lúc trước có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng chỉ cần nói với nhau mấy câu, mọi chuyện đều sẽ trôi qua. Chúng ta là người có học, không như người bình thường so đo từng tỹ. Hơn nữa, con xem vị tiểu thư này cũng mang theo quà tặng tôi, rất có thành ý, cũng không thể đuổi người tới cửa tặng quà, đây là muốn đem tài vận quét ra ngoài sao. Hiện tại không sao chứ? Có muốn mẹ đến phòng bếp bưng chén canh nóng cho con uống không?"

"Không cần." Mẹ chồng đi tới bên cạnh, Triệu Bội Bội không thể không nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng phần uất trong lòng cô ta giống như một con sóng thần đang ở trong lồng ngực sôi trào, cứng rắn nhếch miệng cười, cơ thịt trên gương mặt dùng sức nở một nụ cười cứng ngắc, lộ ra đáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười, thật là khó coi.

Cô ta chỉ muốn âm ỷ với Giản Trang, nhưng có rất nhiều người đang đứng trong phòng như vậy, nhất là Hứa Kiến Nghiệp đang đứng sau lưng cô ta, nếu cãi nhau với Giản Trang, Hứa Kiến Nghiệp sẽ càng thêm chán ghét cô cạy mạnh ức hiếp người khác. Đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng nghe lời, ban đầu cô ta chính là nhờ vào đáng vẻ chim nhò nép vào người mới thắng được tình cảm của Hứa Kiến Nghiệp, quyết không thể bởi vì Giản Trang tới nhà cô ta, cô ta lập tức hoài nghi ý đồ của Giản Trang. Cô ta phải giả vờ cái gì cũng không biết, ổn định lại tâm trạng của mình.

Treo lên nụ cười giả dối khó coi, Triệu Bội Bội lui về phía sau một bước, chậm rãi xoay người lại, quay đầu liếc xéo Tạ Quế Cầm: "Mẹ, con ra sân vườn ngồi một chút, đợi lát nữa chị gái con tới mẹ nhớ nói cho con biết một tiếng."

"Được được được, con đi đi, có muốn quần gia mang cho con ly Hồng Trà không?"

"Không cần. Lát nữa con sẽ quay lại đây." Triệu Bội Bội đã bước về phía trước một bước, không để ý tới Hứa Kiến Nghiệp và mẹ chồng nữa, trực tiếp đi vào hành lang thông với sân vườn của biệt thự. Cô ta thật sự cần tìm một chỗ không người để phát tiết cảm xúc một chút, thuận tiện gọi điện cho chị gái, nói cho chị gái biết cô ta gặp phải rắc rối khó giải quyết!

Hiện tại cô ta hoàn toàn khẳng định Giản Trang này cố ý đến gần gia đình của cô ta, nhưng mà. Giản Trang ôm mục đích gì? Cô ta (Giản Trang) nói là không muốn quyến rũ Hứa Kiến Nghiệp, vậy thì mục đích của cô ta là gì? Mỗi lần cô ta cũng nhắc tới Lý Vận, đối với chuyện cô ta (Triệu Bội Bội) lại biết rõ ràng như vậy, rốt cuộc Giản Trang có quan hệ gì với Lý Vận?

Sau khi bóng dáng của Triệu Bội Bội biến mất ở phòng khách, Hứa Kiến Nghiệp chậm rãi đi về phía Giản Trang, trên mặt Giản Trang mang theo mỉm cười nhân nhật, nhìn Hứa Kiến Nghiệp tiêu sái đi tới bên cạnh mình, nói với cô: "Xin lỗi, vốn là tới đây cùng nhau vui vẻ, lại để cho cô gặp phải chuyện như vậy. Thật ra thì, cô và cô ấy cãi vã, cũng không thể trách cô được. Tính tình của cô ấy rất cổ quái, được chiều chuộng nên tính tình trở nên nhỏ nhen, so đo hơn. Thời gian trước khi chưa mang thai, cô ấy rất dịu dàng, có lẽ là bởi vì mang thai nên nội tiết thay đổi, bây giờ tính khí của cô ấy thay đổi rất nhiều."

"Không sao, Hứa ca anh không cần phải luôn nói với xin lỗi tôi, tôi cũng không tức giận đâu." Khuôn mặt Giản Trang nở nụ cười ấm áp nhìn Hứa Kiến Nghiệp: "Tôi đến chỉ để tặng quà, về phần cơm. Tôi không ăn được. Gần tới có chút việc cần phải xử lý, phải đến sớm một chút."

"Không ở lại ăn cơm sao?"

"Vâng, thời gian có chút gấp." Giản Trang gật đầu.

"Cô đã tới đây một chuyến, tôi sao có thể để cô không ăn cơm mà đã đi, cái này không hợp quy củ, cũng không phải là đạo đãi khách nhà tôi." Khuôn mặt anh tuấn xuất hiện một tia giạt mình, lòng mày Hứa Kiến Nghiệp cau lại, nói tiếp: "Nếu không như vậy đi, đợi đến buổi tối chúng ta cùng đến khách sạn, trước tiên ở nhà tôi ăn một bữa cơm như thế nào? Đúng lúc vừa rồi nhà phòng bếp đã chuẩn bị xong món ăn, hâm nóng lại một chút là được, sẽ được mang lên rất nhanh. Cô đã đến đây rồi, cũng không thể uống một ly nước trái cây đã đi rồi, như vậy không được. Cô chờ một chút, lập tức khai tiệc."

Nói xong, trông mắt hắn chuyển một cái, tầm mắt lướt đến người quản gia đang đứng trong góc tường.

Quản gia Giang lắng nghe những lời vừa rồi của hắn một chữ cũng không sót, lập tức hiểu ý: "Vâng thưa ông chủ, tôi lập tức đi chuẩn bị ngay. Xin cô Giản và ông chủ chờ 10 phút." Lời còn chưa dứt, quản gia đã xoay người rời khỏi phòng khách, đi đến phòng bếp ở tầng một đi.

Bên này Hứa Kiến Nghiệp chiêu đãi Giản Trang ở đại sảnh, sau đó đi đến phòng ăn gọi Triệu Bội Bội.

Hứa Kiến Nghiệp vừa mới đi, Tạ Quế Cầm ngồi ở một bên bàn tròn bằng gỗ đứng dậy, trên mặt nở nụ cười giả dối, hai con mắt cũng hí thành một

đường, bước chân thong thả đi tới bên cạnh Giản Trang.

"Bác gái, bác làm cái gì vậy? Có chuyện gì muốn nói với cháu sao?" Giản Trang cũng nhìn thấy động tác của Tạ Quế Cầm, biết rõ bà ta muốn làm cái gì, nhưng lại giả vờ như hoàn toàn không biết, gương mặt lộ vẻ mê mang nhìn Tạ Quế Cầm.

Tạ Quế Cầm khẽ cười ha ha: "Ôi, thật ra thì tôi muốn hỏi, cô Giản làm việc ở đâu? Con trai của tôi có quan hệ thế nào với cô? Trước kia tại sao không thấy con trai tôi từng nhắc đến cô vậy? Tôi muốn hỏi một chút cô chuẩn bị tặng quà gì, mới vừa rồi cô cũng nhìn thấy, con dâu tôi, tính tình hơi khó chịu, cả nhà chúng tôi phải nâng niu cung phụng con bé vì đứa cháu trai đang ở trong bụng nó, nói thế nào cũng phải cho nó mấy phần mặt mũi. Cô cũng thấy đấy, ngay cả tôi con bé cũng lạnh nhạt đây này, cũng đừng so đo tính khí khó chịu của nó. Chỉ là bây giờ tính tình của nó không được tốt, hơn nữa. Chuyện như vậy còn nhiều. Cô nói cô cũng chuẩn bị cho em bé một phần quà tặng, tôi thật sự rất tò mò bị cô đã chuẩn bị quà tặng gì." Bà ta rất biết cách nói chuyện, vừa giải thích lòng vòng, vừa nói ra ý đồ của bản thân: "Tôi ở đây giúp cô kiểm tra, xem xem quà cô chọn, có hợp ý không."

"Hóa ra là vậy." Giản Trang ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt vô cùng tự nhiên, "Vậy thì thật là làm phiền bác gái rồi, khiến ngài phí tâm. Cháu lấy quà tặng ra cho ngài xem một chút." Trên mặt là nụ cười ôn hòa, nhưng lần này nụ cười không chạm tới đáy mắt, con ngươi màu nâu của cô tràn ngập khí lạnh thấu xương.

Cô cúi đầu, từ trong túi xách mang theo người lấy ra hai hộp quà màu sắc rực rỡ được gói vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, đôi tay dâng đến trước mặt Tạ Quế Cầm.

"Cô Giản, tôi mở ra xem một chút, cô không để ý chứ?" Rõ ràng là tay đã xé giấy bọc bên ngoài cái hộp, vẫn còn dày mặt cười híp mắt hỏi.

"Dĩ nhiên là không rồi." Giản Trang lộ ra nụ cười hết sức đáng yêu, kì thực trong lòng, cô đã bị nụ cười dối trá ghê tởm của Tạ Quế Cầm khiến cho buồn nôn. Nếu như cô là gặp dịp thì chơi giả vờ cười, thì bà lão trước mắt này chính là chẳng biết xấu hổ cười nhạo.

"Roẹt" một tiếng, giấy bọc hai gói quà bị Tạ Quế Cầm xé ra.

Tạ Quế Cầm ném giấy bọc qua một bên, không kịp chờ mở hộp ra, kiểm tra đồ vật ở bên trong.

Giản Trang biết rõ Tạ Quế Cầm là người như thế nào, cho nên trước khi tới đây, đã chọn quà rất hào phóng, tặng quà là loại đất tiền. Công việc của Hứa Kiến Nghiệp rất vất vả, trước kia vì phải vẽ bản thiết kế thường thức đêm đến rạng sáng, lúc ấy nếu không có cô nấu những ăn bổ dưỡng đó, cơ thể Hứa Kiến Nghiệp đã sớm mệt mỏi suy sụp, đâu còn sức đề kháng như rồng như hổ, tinh thần tràn đầy như vậy.

Nhưng sau khi Triệu Bội Bội gã tới, với tính tình và thói quen Triệu Bội Bội, cô ta sẽ không tốt bụng đi học nấu cơm. Trước kia thời gian cô ta còn làm hướng dẫn mua sắm, cũng không có đi học nấu ăn, hiện tại ngồi lên chức phụ nhân, thì càng không thể xuống bếp nấu canh bô cho Hứa Kiến Nghiệp.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Biết Hứa Kiến Nghiệp cần gì nhất, cũng biết nên chọn tặng quà gì.

Sau khi Tạ Quế Cầm mở chiếc hộp thứ nhất làm bằng gỗ sơn màu đỏ bên ngoài, cái miệng tô sơn màu đỏ chót há hốc thành hình chữ "o", không kiềm chế được kinh ngạc lên tiếng: "Trời ạ! Đây là."

Trong chiếc hộp hình vuông được trải vải thổ cẩm bằng tơ tằm trắng như tuyết, để ngay ngắn phía trên mảnh gấm là một gốc sâm Cao Ly trăm năm tuổi, sâm Cao Ly sinh trưởng trong rừng sâu nước độc, sống ở nơi cao hơn mực nước biển, rất khó hái. Phần lớn sâm Cao Ly bán ở trên thị trường đa số là sâm do nông dân Triều Tiên tự mình trồng trong đất, thành phần dinh dưỡng và hiệu quả trị liệu của dược vật căn bản không thể so sánh với loại sâm Cao Ly mọc hoang trên những vùng núi cao.

Mà muốn mua được sâm Cao Ly chính tông, giá cả tất nhiên là không hề rẻ, dù là người có tiền, cũng phải nhờ quan hệ tìm người quen mới có thể mua được sâm giả thật sự trong núi sâu.

Nhân sâm bình thường, Tạ Quế Cầm đã gặp không ít, nhưng là bên ngoài đầy đặn như vậy, rễ cây dày đặc hoang dại là sâm Cao Ly chính tông, đời này Tạ Quế Cầm mới chỉ nhìn thấy trên tivi. Bà ta không phải là người phụ nữ không có một chút kiến thức nông nghiệp, vừa nhìn thấy vật này, cũng biết là của quý, đáng giá không ít tiền.

Đồng tử bên trong hốc mắt dường như đang xác định, tập trung tinh thần nhìn chòng chọc vào hộp sâm Cao Ly, trên mặt lướt qua vẻ kinh ngạc căn bản muốn giấu cũng không giấu được.

"Bác à, đây là sâm Cao Ly cháu nhờ nhiều bạn bè mới mua được, cháu tốn không ít thời gian và sức lực mới mua được. Nhưng như vậy cũng không tính là gì, sinh nhật của anh Hứa, cháu muốn đem thứ tốt nhất lấy ra mới có thể tỏ rõ tâm ý của cháu. Anh Hứa và cháu vừa quen biết không lâu, nhưng mà cháu và anh Hứa lại rất hợp ý, hai người chúng cháu có quan điểm về lĩnh vực kinh doanh khá là giống nhau, có nhiều vấn đề nói chuyện rất là hợp ý. Ngày thường nhìn anh Hứa đi làm rất vất vả, về đến nhà nhất định phải bồi bổ thân thể mới được, nếu không tinh thần hao tổn, thể chất cũng sẽ giảm xuống. Sâm Cao Ly có thể cắt thành miếng để nấu canh, hoặc là bình thường rang khô để được trong một thời gian, loại nhân sâm này rất hiệu quả đối với những người quanh năm hao tổn tinh lực lao động trí óc như anh Hứa nhất." Giản Trang ngữ điệu nhẹ nhàng nói, "Cháu và anh Hứa vừa mới bắt đầu quan hệ hợp tác kinh doanh, trong quá trình tiếp xúc công việc mới trở thành bạn bè. Trước đó không lâu lãnh đạo trực tiếp của cháu và anh Hứa mới ký hợp đồng trị giá hơn 100 triệu, nếu làm xong hạng mục này, trong năm nay danh tiếng của công ty anh Hứa sẽ càng nâng cao, các chỉ tiêu trong năm tới cũng sẽ được hoàn thành."

"Ồ, một hợp đồng 100 triệu!" Hai tay cầm hộp quà của Tạ Quế Cầm có chút run run, kích động nhìn Giản Trang: "Nói như vậy công ty của các cô cũng

là một công ty lớn hả ?"

" Cũng có thể coi là như vậy, cả thành phố Hoa Trung này, công ty chúng cháu là đầu rồng trong ngành công nghiệp bất động sản." Giản Trang nói rất khiêm tốn.

"Trời ạ! Cô có thể vào làm trong một công ty lớn như vậy, cô Giản tiểu cô cũng rất lợi hại!" Nhất thời Tạ Quế Cầm đã thay đổi cách nhìn với Giản Trang: "Tuổi còn trẻ mà có thể vào làm ở công ty lớn như vậy, về sau làm việc lâu dài, nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền!"

"Điều này còn phụ thuộc vào chức vụ và năng lực làm việc của bản thân trong công ty nữa." Giản Trang mỉm cười trả lời Tạ Quế Cầm, sau đó không dấu vết đổi đề tài: "Bác gái, ngài không mở chiếc hộp còn lại nhìn một chút sao? Cháu cảm thấy, bác sẽ thích phần quà này hơn."

"Thật sao? Trong cái hộp này sẽ là vật gì đây?" Tạ Quế Cầm tò mò mở chiếc hộp ra, sau khi mở hộp ra, một tia sáng màu vàng rực rỡ từ trong hộp bay thẳng vào mắt bà ta, ánh sáng vàng chói thiếu chút nữa làm lóa mắt bà ta.

Bà ta dùng sức trừng mắt nhìn, sau khi chăm chú nhìn kỹ, vẻ mặt càng thêm kinh hãi, trong ánh mắt tuôn ra một loạt cảm xúc, nghi ngờ, ngạc nhiên, vui mừng, kích động! Bà ta nhìn vào búi trong hộp, cười không khép miệng được: "Thật tốt, tôi đang muốn chuẩn bị cho cháu trai của mình một cái như thế này! Thật là vô cùng hợp tâm ý của tôi!"

Chiếc hộp trước mắt Tạ Quế Cầm, bên trong được phủ lên trên một lớp vải gấm mềm mại màu hồng, trên lớp vải gấm để một chuỗi khóa trường mệnh được chạm trổ hoàn hảo. Dây đeo rất chắc gồm những vòng tròn nhỏ cài xen kẽ, ở giữa là một ổ khóa màu vàng óng ánh, chiếc chuông ở giữa được khảm một miếng ngọc phi thủy màu lục bích sáng ngời!

Đựng trong hộp —— lại là một bàn tay lớn chạm rồng ở giữa là khóa trường mệnh bằng vàng được chạm trổ tinh chế khảm ngọc quý đẹp đẽ!

Vật này so với sâm Cao Ly còn quý giá hơn, không chỉ đắt hơn, ý nghĩa của chiếc khóa này vô cùng to lớn!

Cái này đã lập tức chột trúng ngay giữa chỗ quan trọng của Tạ Quế Cầm, bà ta đang suy nghĩ cho chuẩn bị cháu trai sắp ra đời của bà ta một chiếc khóa trường mệnh, không ngờ chiếc khóa này lại tự mình đưa tới cửa! Trong lòng bà ta đang hồi hộp, vui mừng cầm trong tay cái hộp nhìn xung quanh chiếc khóa trường mệnh, nghĩ thầm may là không đuổi Giản Trang đi, nếu không tốt quà tặng như vậy sẽ vô ích rồi ! Có thể lập tức đưa ra hai món quà đắt tiền như vậy, có thể thấy Giản Trang là người không tầm thường!

"Bác gái, có cảm thấy vừa ý không?" Vẻ mặt Tạ Quế Cầm thay đổi quá rõ ràng. Giản Trang đứng bên cạnh ta thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, sau đó nở nụ cười thân thiết hỏi thăm: "Đây là khóa trường mệnh cháu nhờ một người cậu đi công tác ở Hàng Châu, may mắn tìm được cao tăng chủ trì của chùa Linh Ân khai quang chiếc khóa trường mệnh này. Nghe nói bây giờ chiếc khóa này đã nhiễm phật khí, đứa bé mang theo sẽ khỏe mạnh lớn lên, tà vật bất xâm. Mặc dù không biết có phải thật hay không, nhưng cháu cảm thấy cái này có ngụ ý rất tốt, nghĩ tới đưa cho em bé là thích hợp, vì vậy đã dùng tiền mua lại từ tay cậu."

"Thích, cháu trai nhà bác đeo lên khẳng định rất đẹp mắt!" Tạ Quế Cầm nâng niu trong lòng bàn tay, một khắc cũng không muốn để xuống.

Gương mặt Giản Trang còn treo nụ cười thân thiết, nhưng đôi mắt màu nâu lại là một mảnh lạnh lẽo, lạnh lùng tà ngễ nhìn Tạ Quế Cầm. Cô biết, nhất định Tạ Quế Cầm sẽ rất yêu thích cái khóa trường mệnh này. Mặc dù Tạ Quế Cầm là người từng được giáo dục văn hóa, nhưng dù sao trước kia ở trên trần, bị tư tưởng của lớp người già hun đúc, vẫn tương đối mê tín. Thậm chí đến bây giờ bà ta vẫn cảm thấy, Hứa Kiến Nghiệp gây dựng sự nghiệp thành công, không phải là công lao do mình nắm đó kinh doanh gom góp tiền bạc đưa Hứa Kiến Nghiệp vào trường học bổ túc, là nhờ người chồng đã chết của bà ta ở trên trời phù hộ cho con trai, nghe được nguyện vọng của bà ta, ở âm phủ luôn luôn giúp đỡ Hứa Kiến Nghiệp, mới có gia sản như ngày hôm nay.

Thật là buồn cười và hoang đường!

Tại sao lúc cô còn ở nhà họ Hứa vẫn không chiếm được tôn trọng của mẹ chồng, tại sao bỏ ra nhiều như vậy, nỗ lực nhiều như vậy bà ta vẫn không nhìn trúng cô? Đó là bởi vì mắt Tạ Quế Cầm bị mù, căn bản là không để cô ở trong mắt, cô lo liệu cho gia đình, những năm đầu cô dâng hiến tất cả cho Hứa Kiến Nghiệp, bà ta đều cho rằng đó là do các quỷ thần phù hộ!

Trong đáy lòng Tạ Quế Cầm quá tin vào quỷ thần, nhất là khi chứng kiến Hứa Kiến Nghiệp trở lên giàu có, càng thêm hy vọng cháu trai của mình cũng tích đức tích phúc, tích lũy tu nghiệp, vọng tưởng nhà họ Hứa bọn họ phần vinh thịnh vượng, đại đại vinh hoa.

Mang những thứ này đến, đối với việc lấy lòng Tạ Quế Cầm mà nói, vô cùng thích hợp!

Vừa rồi không phải Triệu Bội Bội chất vấn cô đến tột cùng là muốn làm gì sao? Hừ, thật ra vô cùng đơn giản, cô không có hứng thú với Hứa Kiến Nghiệp, cũng không muốn ở trở lại nhà họ Hứa một lần nữa. Cô chỉ muốn Triệu Bội Bội cũng ném thứ cảm giác loạn trong giấc ngoài, ông xã thay lòng bị người khác vứt bỏ bị thất bại cùng cảm giác tuyệt vọng!

Cô đã từng bị phản bội ra sao, cõi lòng tan nát tuyệt vọng như thế nào, giờ này ngày này cũng nên đến phiên Triệu Bội Bội cảm thụ một chút tư vị trong đó!

Cô, trở lại chính là để trả thù! Trước tiên là trừng trị Triệu Bội Bội, sau đó Hứa Kiến Nghiệp trốn cũng không thoát!

Ban đầu Triệu Bội Bội cướp đi gia đình của cô như thế nào, bây giờ cô sẽ phá hủy gia đình của cô ta như thế đó!

Hỏi mục đích của cô là cái gì? Mục đích của cô vền vẹn chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chinh Tam Thiếu Đường Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Sau khi Giản Trang đưa hai phần quà tặng cho Tạ Quế Cầm kiểm tra, thái độ của Tạ Quế Cầm càng thêm nhiệt tình đối với Giản Trang. Cả quá trình nói chuyện luôn treo nụ cười trên mặt, lời nói hòa ái lại hiền lành, vòng vèo tìm những lời tốt đẹp nịnh hót tán dương tâm tư và quà tặng của Giản Trang, còn nói rất nhiều lời hay về cô, cái gì mà sau này người đàn ông nào cưới được cô thì thật là có phúc, khen cô tướng mạo đoan trang xinh đẹp, gương mặt phúc hậu, về sau nữa thì công ty phát triển rất có tiền đồ các loại, nói có chừng hơn mười phút, đã khen cô thành một đóa hoa người gặp người thích.

Giản Trang vẫn khiêm tốn ngồi nghe, thỉnh thoảng hưởng ứng gật đầu một cái, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười khéo léo. Chờ đến khi chỗ ngồi trên bàn ăn đã sẵn sàng, đĩa sứ đựng món ăn được lục tục bung lên, chén đũa dọn xong từng cái một, sẽ lập tức khai tiệc, Tạ Quế Cầm mới đóng cái miệng nói không ngừng lại, nắp kín hộp quà lại để trên chiếc tủ đứng phía sau, tự mình chuyển bước ngồi vào chỗ thủ tọa.

Cô ngồi ở vị trí bên dưới, Hứa Kiến Nghiệp ngồi bên trái cô, Triệu Bội Bội vốn nên ngồi bên cạnh Hứa Kiến Nghiệp, nhưng khi đi vào bàn ăn, lại lựa chọn ngồi bên cạnh cô, kéo cái ghế phía bên phải cô ra, một tay đỡ thắt lưng ườn bụng, chậm rãi ngồi xuống.

Trên chiếc bàn gỗ hình chữ nhật để bày món xào và một món canh, món canh đặt ở giữa, cách Giản Trang gần nhất là một đĩa sò hấp. Gần Triệu Bội Bội bày hai món là thịt hấp và gà cay .

Sau khi thu xếp ổn thỏa, Tạ Quế Cầm hòa ái dễ gần nhìn mọi người ngồi chung quanh: "Mọi người cũng đừng khách khí nữa, động đũa thôi. Cô Giản cháu cũng ăn nhiều vào, đừng khách khí, hãy coi đây giống như là nhà của mình vậy, muốn ăn cái gì thì gấp cái đó, với không tới bảo quản gia giúp cháu đưa món ăn tới trước mặt là được."

"Cám ơn bác gái, bác thật tốt." Giản Trang cười đáp lại một câu. Sau khi nghe được những lời này Triệu Bội Bội ngồi bên cạnh cô không nói gì, nhưng khóe mắt lại lộ ra sự khinh bỉ, cũng không đợi người khác, tự mình tiên phong cầm đôi đũa trên mặt bàn lên mở đầu gấp thức ăn, không hề lễ phép, tự nhiên ăn trước .

Sau khi Hứa Kiến Nghiệp nhìn thấy hành động của Triệu Bội Bội, lông mày nhíu lại, trên mặt toát ra một chút không vui, nhưng sắc mặt như vậy chỉ xuất hiện trong nháy mắt, giây kế tiếp lập tức đổi thành dáng vẻ mỉm cười nho nhã, môi mông nhếch lên, dịu dàng nói với Giản Trang ngồi bên cạnh: "Muốn ăn cái gì thì gấp, chớ có câu nệ giống như đang ở trong tiệc xã giao vậy, nhà tôi làm thức ăn bình thường, cô có thể nếm thử những món này, xem có hợp không khẩu vị của cô không."

"Cám ơn." Giản Trang mỉm cười đáp lại, ung dung tự nhiên cầm đôi đũa lên nếm thử rau trộn trước mặt.

Trên bàn cơm yên lặng trong chốc lát, mọi người còn chưa ăn được mấy miếng, Triệu Bội Bội ngồi bên cạnh bàn ăn lại đột nhiên lên tiếng, cong đôi môi đỏ mọng, thanh âm mềm mại phát ra từ đôi môi đang khép hờ của cô ta: "Ông xã ~, người ta muốn ăn thịt lợn om bên kia kia, không muốn ăn gà cay đâu. Anh gấp cho em mấy miếng sườn có được không?"

"Quản gia, giúp tôi mang đĩa thức ăn này đến cho phu nhân." Trên khuôn mặt anh tuấn của Hứa Kiến Nghiệp không có bất kỳ cảm xúc nào, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, nói với Giang quản gia đang đứng ở một bên.

Quản gia gật đầu nói vâng, lập tức đi lên trước thay đổi món ăn.

Nhưng không đợi đầu ngón tay của quản gia động đến đĩa thức ăn, giọng nói không vui của Triệu Bội Bội đã vang lên: "Người ta không cần, người ta muốn anh gấp cho cơ!" Trong khi nói chuyện cô ta bĩu môi, giọng điệu nói chuyện ngọt ngào giả dối. So với người vừa rồi ở đại sảnh đứng đứng ra lệnh cho quản gia quả thật giống như hai người khác nhau.

"Em không cảm thấy như vậy rất phiền phức sao? Nếu muốn ăn, trực tiếp bung cả món ăn đến trước mặt em là được? Sao cứ nhất định phải là anh gấp cho em?"

Quả thực Hứa Kiến Nghiệp không hiểu dụng ý Triệu Bội Bội, khuôn mặt anh tuấn càng cứng, hình như có chút không vui.

"Ông xã sao anh lại như vậy ~" cô ta bắt đầu vặn vẹo thân thể, ngồi ở trên ghế lắc bên này lắc bên kia, giống như một đứa bé làm nũng nói: "Người ta cũng không phải là muốn ăn, là cục cưng trong bụng muốn ăn chứ sao. Anh không gấp cho người ta thì người ta không ăn!"

Dứt lời "bộ" một cái đem đôi đũa trong tay vỗ lên bàn ăn. Khi đôi đũa trúc va chạm với bàn gỗ cứng rắn, âm thanh phát ra cực kỳ thanh thúy.

Tạ Quế Cầm đang chuyên tâm dùng cơm kinh ngạc ngẩng đầu lên hoài nghi nhìn về phía Triệu Bội Bội, mở miệng khuyên lơn: "Bội Bội à, không phải mẹ đã nói với con rồi sao, bụng lớn như vậy, không thể tùy ý giở tính khí trẻ con ra, đứa bé vẫn còn ở trong bụng con đó, không ăn cơm sao được? Không phải chỉ là một miếng sườn ư, để mẹ gấp cho con."

Không đợi Triệu Bội Bội cự tuyệt, Tạ Quế Cầm đã từ trên ghế đứng dậy, tay trái bưng một đĩa thức ăn nhỏ, cơ thể có chút cồng kềnh đứng lên nghiêng về phía trước, mất rất nhiều công sức mới gấp đầy đĩa sườn om, lại nở nụ cười ha hả đẩy cái đĩa tới trước mặt Triệu Bội Bội.

Triệu Bội Bội nâng cao đầu, căn bản là lười phải cúi xuống, tầm mắt rũ xuống nhanh chóng nhìn lướt qua cái đĩa đó: "Cảm ơn ý tốt của mẹ, nhưng mà... Con không thích ăn nước canh, con muốn ăn bánh mì giòn phía trên kia, mấy món này có quá nhiều bột trong nước canh, con không thích."

Triệu Bội Bội rất kén chọn, không hề nề tình mẹ chồng.

Tạ Quế Cầm cũng là người từng trải, không nói gì nhiều, cười ha ha mấy tiếng, tự tìm bậc thang cho mình bước xuống: "Mắt của mẹ không tốt, gấp không được, Kiến Nghiệp, con gấp thức ăn cho Bội Bội đi."

"Em muốn ăn thì ăn đi, tại sao lại nhiều chuyện như vậy?" Hứa Kiến Nghiệp rất không vui khi Triệu Bội Bội nhiều lần cố ý gây khó dễ, nghiêm khắc quở nhẹ một câu.

"Đáng ghét!" Triệu Pepe chuyển con người liếc xéo Hứa Kiến Nghiệp một cái, gương mặt mềm mại đáng yêu trở lên xanh tím, rất tức giận mắng một câu, phẫn nộ nhặt đôi đũa trúc trên bàn lên ăn cơm.

Trong lòng Giản Trang cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ Triệu Bội Bội ngu dốt, cô ta vẫn không hiểu Hứa Kiến Nghiệp bằng cô, cho tới bây giờ Hứa Kiến Nghiệp luôn là người được người khác hầu hạ nuông chiều, nào đến phiên hắn đi phục vụ người khác? Lúc trước có cô làm nô tỳ hầu hạ Hứa Kiến Nghiệp bảy năm, hắn ta được cô chăm sóc thành thói quen, mặc dù thành thạo công việc làm ăn, nhưng ở phương diện chăm sóc người khác, hoàn toàn không biết gì. Không chỉ không biết, hắn cũng lười phải học. Sau khi mở công ty làm chủ tịch kiêm chức tổng giám đốc, càng thêm nhiều người hầu hạ hắn, ra ngoài có thư ký xử lý từ a đến z, làm sao có thể vì Triệu Bội Bội mà học được loại việc tỉ mỉ như chăm sóc người khác đây?

Huống chi, vừa rồi hai người bọn họ còn ăm ỹ không vui. Hứa Kiến Nghiệp là một người đàn ông rất sĩ diện, con giận còn sót lại chưa tan chắc chắn hắn sẽ không chủ động gần gũi cho Triệu Bội Bội một khuôn mặt tươi cười.

Triệu Bội Bội à Triệu Bội Bội, ban đầu cô đến gần Hứa Kiến Nghiệp, lúc quyến rũ hắn, tại sao lại không đào sâu hiểu rõ hắn một phen, nắm rõ tính tình của hắn đây? Có phải lúc ấy chỉ vì cái lợi trước mắt, nóng lòng muốn thành công, chỉ lo quyến rũ, quên đi những thói quen trong cuộc sống?

Chưa bao giờ thực sự hiểu rõ một người, lại không biết xấu hổ nói là "tình yêu đích thực"?

Cô âm thầm cười lạnh, giơ cánh tay lên, thuận tay bê đĩa thịt gà cay trước mặt Triệu Bội Bội lên, đặt xuống trước mặt Hứa Kiến Nghiệp, không phải là không thích ăn thịt gà cay sao? Vậy thì giúp cô ta hoàn thành ước vọng, cho người thích ăn đi.

Đĩa sứ cách một tiếng đặt trước mặt khi Hứa Kiến Nghiệp đang gấp thức ăn, hắn ta hơi giật mình một chút, ánh mắt chuyển qua đĩa thịt gà cay, yên lặng đưa mắt nhìn về phía sau một lát, sau đó nhìn về phía cô: "Cô làm gì vậy?"

"Không phải anh thích ăn món này sao? Mặc dù thịt có chút cay nhưng mà chất thịt rất xốp giòn ngon miệng." Giản Trang theo bản năng nói ra, lời vừa ra khỏi miệng lập tức thấy mình hơi nhiều lời, lập tức bổ sung: "Tôi thấy anh gấp món này hai lần, mà đĩa thức ăn thì cách anh khá xa, nhưng anh vẫn nghiêng người tới gấp rõ ràng anh rất thích ăn món đó?"

"Đúng, mặc dù tôi không thích ăn cay, nhưng món này thật sự là món ăn yêu thích của tôi." Sau vài giây giật mình hắn ta nở một nụ cười thoải mái mà dịu dàng, đường cong trên gương mặt Hứa Kiến Nghiệp nhu hòa đi rất nhiều, nụ cười tràn ngập trên khuôn mặt hắn, cười vô cùng tự nhiên.

"Vậy thì đúng lúc, anh ăn đi, vừa rồi không phải bà xã của anh đã nói không thích ăn cái này sao, anh đã thích ăn, tôi mang đến cho anh. Thích ăn thì ăn nhiều một chút, hôm nay anh là thọ tinh đây. Tất cả lấy anh làm chính."

"." Khi Giản Trang nói câu này Triệu Bội Bội ngồi bên cạnh hung ác trừng mắt nhìn cô một cái, đôi mắt tràn đầy căm hận, ánh mắt oán độc bén nhọn giống như lưỡi dao sắc bén, dường như muốn xé một miếng thịt trên khuôn mặt của Giản Trang xuống. A phi, cái thứ gì, còn nói không muốn quyến rũ chồng mình!

Hành động này của Giản Trang, tất cả đều rơi vào trong mắt Tạ Quế Cầm, trên mặt bà ta lập tức hiện lên nụ cười vô cùng mừng rỡ, nói với Giản Trang: "Chao ôi, không ngờ cô Giản lại thận trọng như vậy, mới nhìn đã biết Kiến Nghiệp nhà chúng ta thích ăn cái gì. Người tỉ mỉ như vậy, về sau kết hôn, ai mà cưới được cháu nhất định là phúc tám đời. Ôi, người bình thường cũng không thể so sánh, ở phương diện này Bội Bội nhà chúng ta không được tốt, không chăm sóc cho người khác được đâu." Tạ Quế Cầm nói tới chỗ này, dừng một chút, cố ý nhìn về phía Triệu Bội Bội, nói tiếp: "Đột nhiên bác lại nghĩ đến trước kia trong nhà có một người rất ngốc, mặc dù diện mạo và gia thế không tốt, nhưng mà chăm sóc Kiến Nghiệp, xử lý chuyện nhà, đó chính là cao thủ nhất đẳng. Mạnh hơn rất nhiều so với Bội Bội đấy. Nhưng mà, cũng chỉ là một người giúp việc có tài."

Triệu Bội Bội trào phúng cười nói tiếp: "Ủ ôi, mẹ ý của mẹ là con không bằng người phụ nữ kia? Không phải mẹ muốn con làm con dâu của mẹ sao?" Bà lão đáng chết này, chỉ cây dầu mà mắng cây hòe, lên lút so sánh cô với Lý Vận, tưởng cô ta nghe không hiểu sao!

"." Lập tức gương mặt của Tạ Quế Cầm cứng lại, mấy giây sau mới bình thường trở lại, trên mặt nở nụ cười lấy lòng, giọng điệu mềm mại nói với Triệu Bội Bội: "Con nghĩ đi đâu vậy? Mẹ không có ý này. Ý của mẹ là, người phụ nữ trước kia, chính là có số làm nha hoàn, lại không sinh được con, chiêm chuông gà không đẻ trứng còn chưa tính, ngoại trừ biết làm cơm, cũng không có bản lĩnh gì khác. Không giống con...con và Kiến Nghiệp đứng chung một chỗ mới là kim đồng ngọc nữ, đặc biệt xứng đôi."

"Ồi." Đôi môi đỏ mọng của Triệu Bội Bội nâng lên, cười như không cười liếc về phía mẹ chồng của mình: "Mẹ, người cũng đừng khen con như

vậy, con miễn cưỡng mới xứng với Kiến Nghiệp, nào có tốt như ngài nói."

"A đúng rồi, Bội Bội, lần này cô Giản thật sự là mang đến cho con và Kiến Nghiệp hai phần quà lớn, vừa rồi mẹ thay các con mở ra nhìn một chút, đây đều là những món quà thật sự may mắn, tuyệt đối là đồ tốt."

Tạ Quế Cầm vì đề tránh cho hai lần cãi vã, đầu óc quay tròn, lập tức nghĩ cách nói sang chuyện khác, trực tiếp mang chuyện Giản Trang tặng quà ra nói: "Bội Bội à, nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây, mẹ sẽ bảo cô Giản lấy ra xem một chút, tự mình đưa cho con, tặng cho cục cưng chưa ra đời."

"Dạ, cháu cũng nghĩ vậy." Giản Trang phụ họa nói, ngay sau đó đứng lên đẩy cái ghế sau lưng ra, đi tới chiếc tủ trắng mang phong cách Châu Âu đặt bên cạnh phòng ăn, cầm hai món quà trên chiếc tủ lên, hai tay cầm mang đến trước mặt Triệu Bội Bội.

"Cám ơn cô, khiến cô phải tốn kém như vậy."

Trên mặt Triệu Bội Bội là một nụ cười thân thiện, đôi tay đưa ra đón hộp quà, khi Giản Trang đặt hộp quà lên tay cô ta, cô ta đã nhanh chóng rút tay lại — hai hộp quà trực tiếp rơi qua khe hở giữa hai tay Triệu Bội Bội, nện lên sàn nhà!

"Ồi thật xin lỗi, tay tôi bị trượt." Sau khi quà tặng rơi trên sàn nhà, Triệu Bội Bội áy náy, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt trên hộp quà trên đất lên trước Giản Trang. Nhưng bởi vì bụng cô ta quá lớn, bỗng nhiên cúi người xuống, sức nặng trên người dồn xuống, chân của cô ta lập tức bị mất sức, hai đầu gối khê cong, gần như sắp ngã xuống sàn nhà.

Cô ta cố ý ngã để đổ trách nhiệm lên đầu mình sao?! Trong lòng Giản Trang chợt căng thẳng, mắt thấy Triệu Bội Bội sắp ngã trên sàn nhà, vội vàng cúi người xuống, quỳ một chân trên đất, tay mất lạnh lẽo dùng hai cánh tay giữ chặt vòng eo nặng nề của Triệu Bội Bội, khi cách mặt đất một khoảng cô đã kịp thời đỡ được cơ thể sắp ngã xuống của Triệu Bội Bội!

Quá nguy hiểm! Sau khi Giản Trang đỡ được cơ thể của Triệu Bội Bội, trái tim trong lồng ngực vì căng thẳng mà nhảy lên kịch liệt, một chiều này của Triệu Bội Bội chơi quá âm hiểm, thậm chí ngay cả đứa bé trong bụng mình cũng không quan tâm sao!

"Trời ạ! Bội Bội con không sao chứ?"

Sau một lúc yên lặng phòng ăn bỗng trở lên ồn ào. Tạ Quế Cầm thét lên một tiếng chạy đến bên cạnh Giản Trang, vội vàng giúp Giản Trang đỡ Triệu Bội Bội dậy, thái độ vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Tại sao lại không cẩn thận như vậy, đang mang thai sao có thể khom lưng chứ, cô Giản nhất định sẽ giúp con nhặt, phải nhờ con tới cướp sao?"

"Mẹ. con cũng là tốt bụng chứ sao. Lại nói, con cũng đâu có xảy ra chuyện gì?" Sau khi Triệu Bội Bội ngồi dậy, quay mặt sang cười cầm tay Tạ Quế Cầm: "Người cứ thoải mái đi, con cũng không có bị gì, cô Giản đã đỡ con. Chỉ là."

"Sao vậy?"

Giản Trang cũng nhìn về phía cô ta, không rõ cô ta có ý gì.

"Em đập phải quà Giản Trang tặng cho à?" Đuôi mắt Hứa Kiến Nghiệp phát hiện dưới chân Triệu Bội Bội đang đập lên một trong hai hộp quà. Bởi vì Triệu Bội Bội mang thai sáu tháng rồi, cơ thể tăng cân không ít, một đập này khiến cả hộp quà đẹp đẽ bị giầy cao gót của cô đập bẹp dí, hộp quà bị biến dạng nghiêm trọng, bên trong chiếc hộp vỡ nát lộ ra vải lụa màu đỏ.

"Ồi trời, thật xin lỗi." Đôi mi nhỏ dài của Triệu Bội Bội run lên, uất ức bỏ chân ra, ánh mắt lóe lên, ngượng ngập nói: "Người ta cũng không cố ý, có ý tốt nhặt cái hộp lên. Cũng không phải là cố ý đập. Em cũng không muốn như vậy, ta còn thiếu chút nữa ngã xuống!"

"Ồi, Kiến Nghiệp con đừng nói nữa, Bội Bội không có việc gì là tốt rồi!"

Tạ Quế Cầm đỡ Triệu Bội Bội lại ghé sofa, Triệu Bội Bội ngồi trên ghế lo lắng cúi đầu, nhưng lại dùng khóe mắt tà nghệ liếc nhìn Giản Trang, đáy mắt toát ra vẻ hả hê.

Thì ra là không phải muốn ngã để giá họa, mà là cố ý đập nát quà cô tặng. Giản Trang chú ý tới khóe mắt Triệu Bội Bội lộ ra vẻ ác độc, không dấu nhếch khóe miệng, im lặng cười, thật không biết nên nói Triệu Bội Bội như thế nào, tự cho mình là thông minh! Khi cô ta đưa chân đập cũng không thèm nhìn. Cô ta đã đập phải quà tặng Tạ Quế Cầm coi trọng nhất chính là khóa trường mệnh!

Vải lụa màu đỏ phủ bên trong cái hộp vỡ nát, chính là cái hộp đựng khóa trường mệnh. Cô ta sẽ không được chết từ từ, đập cái gì không đập, lại cố tình đập khóa trường mệnh của con trai mình! Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, thật không biết là cô ta quá không, hay là quá ngu đây!

Giản Trang ngồi xổm người xuống nhặt hộp quà lên, mở nắp ra, cố ý giật mình hô to: "Ồi trời, xong rồi, khóa trường mệnh bị đập gãy!"

"Cái gì?" Tạ Quế Cầm vừa nghe thấy những lời này, một gương mặt già nua lập tức biến sắc, cả kinh thất sắc kêu lên: "Không thể nào, cho bác nhìn một chút!" Bà ta nóng nảy sai bước đến bên cạnh Giản Trang, đoạt lấy hộp quà trong tay Giản Trang hai mắt tròn to nhìn chăm chăm cái hộp trong tay, thấy dây chuyền trong hộp đã gãy lìa, thân khóa màu vàng kim chạm rồng khảm ngọc bị biến dạng nghiêm trọng, gương mặt già nua của bà ta nhăn thành hình trái khô qua, miệng lâm bâm với tốc độ cực nhanh: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy chứ? Khóa trường mệnh đứt, cháu của ta khóa trường mệnh đứt. Khóa trường mệnh không thể đứt, đây là điềm xấu, không phải là điềm tốt!"

"Không phải chỉ là một chiếc khóa thôi sao? Con mang nó đến tiệm vàng sửa không được sao?"

Triệu Bội Bội nhìn phản ứng quá mức kịch liệt của Tạ Quế Cầm, không khỏi mở miệng nói một câu.

"Con thì hiểu cái gì!" Không ngờ, Tạ Quế Cầm xoay người hung ác gào lên với Triệu Bội Bội: "Đây là khóa trường mệnh con biết không! Là cho chuẩn bị cho cháu của ta, con đập gãy khóa trường mệnh, đây chính là điềm xấu, điềm xấu con biết không! Khóa Trường Mệnh bị gãy, chính là đang trù ẻo cháu của ta không được sống lâu! Con làm mẹ như thế nào hả, ngay cả người cũng đứng không vững sao? Con đập cái gì không đập cố tình đập cái khóa này! Các con là người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, căn bản không biết lợi hại bên trong! Hiện tại sửa xong cũng vô dụng!"

"Mẹ, mẹ đừng có tư tưởng phong kiến mê tín như vậy có được không? Bây giờ là thời đại nào rồi, ai còn cho đứa bé mang khóa Trường Mệnh? Cái gì mà khóa đứt đứa bé cũng không sống lâu? Đừng có việc gì cũng lôi quỷ thần ra, con thật sự là chịu đủ rồi, thật giống như con không đau lòng đứa bé của con vậy, con cũng không biết đó là khóa Trường Mệnh!" Triệu Bội Bội cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, càng không nghĩ tới bởi vì một chiếc khóa hồng Tạ Quế Cầm sẽ hăng giọng mắng cô ta! Cô ta cũng không chịu yếu thế, vênh vao hung hăng ngẩng đầu lên giọng phản bác: "Trong bụng dù nói thế nào cũng là con của con, sao có thể rủa đứa bé của mình chết sớm được? Mẹ nói chuyện đừng quá khinh người, đứa bé này là cháu trai của người, hơn nữa còn là con trai của con!"

Nói xong, dùng một đá văng cái ghế sau lưng ra, xoay người đi về hướng đại sảnh.

Đáng chết! Vốn là muốn áp chế khí thế của Giản Trang, mới đập nát quà tặng cho cô ta một bài học! Nào nghĩ tới trong hộp chính là cái đồ chơi này! Cô sống ở nhà họ Hứa lâu như vậy, chưa bao giờ bị Tạ Quế Cầm trừng mắt chỉ tay vào mặt mắng như vậy! Tất cả là do Giản Trang đáng chết làm hại! Triệu Bội Bội sai bước rời khỏi phòng ăn, giận dữ đi lên lầu, vừa nhìn thấy gương mặt Giản Trang cô chỉ hận không thể xé rách nó! Cố ý tới nhà cô nịnh nọt! Đồ gái điếm, bức bối thật mình phải ra ngoài thôi! Con mẹ nó cô cứ chờ đấy!

Trong phòng ăn, không khí vui vẻ khi ăn cơm lập tức tan thành mây khói, hóa thành một mảnh màu đen.

Thời điểm Triệu Bội Bội và mẹ chồng cãi nhau Hứa Kiến Nghiệp không nói một lời.

Đợi đến khi mọi người giải tán, Hứa Kiến Nghiệp mới đứng lên, một lời nói với Giản Trang: "Hôm nay cứ như vậy đi, tiểu Trang, trước tiên tôi sẽ đưa cô về nhà."

*

Sau khi xuống tắc xi, Giản Trang dừng chân ở phố Bắc Quốc mua đồ. Cô hiểu chuyện khéo léo từ chối ý tốt của Hứa Kiến Nghiệp, để Hứa Kiến Nghiệp về giải quyết chuyện nhà mình. Tự mình ra khỏi khu biệt thự, đi tới đường ô tô bên cạnh thuê xe trở lại trung tâm thương mại.

Điện thoại di động trong túi vang lên, tên hiển thị trên màn hình là Nguyễn Hàn Thành gọi tới.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhấn nút trả lời.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Nguyễn Hàn Thành: "Giản Trang, bây giờ cô tan làm chưa? Có chuyện này phải nói cho cô biết, vừa rồi cha tôi gọi điện thoại tới, thông báo tôi nay tất cả các thành viên của nhà họ Nguyễn về nhà họp mặt. Nguyễn Thiếu Dật, Nguyễn Bắc Thần cũng sẽ về nhà, chúng ta cũng phải trở về."

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Khẳng định không được bình an

"Tôi hôm nay sao?" Giản Trang ngẩn ra hỏi: "Tôi nay chúng ta và tất cả mọi người phải về nhà sao? Có chuyện gì hả?"

"Cụ thể thì cha tôi không nói rõ, có thể chỉ là muốn chúng ta tới đó." Đầu bên kia điện thoại giọng nói của Nguyễn Hàn Thành mặc dù lạnh lùng, thanh âm có chút lạnh lẽo, nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng, hình như tâm tình không tệ: "Lại nói, từ khi hai chúng ta kí hợp đồng kết hôn đến bây giờ đã hơn hai tháng, còn chưa chính thức trở về nhà họ Nguyễn. Rất có thể là cha tôi muốn nhìn một chút xem cuộc sống của chúng ta tốt hay không. Cứ coi như là có đang đi chơi vậy, trở về cùng tôi đi. Nhiều nhất là, gặp mặt cha tôi, hai chúng ta phối hợp diễn làm mấy trò thân thiết giả vờ mà thôi."

"Anh nói nghe nhẹ nhàng quá ha." Giản Trang tay nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve huyết thái dương của mình. Mới vừa rồi ở nhà Hứa Kiến Nghiệp diễn trò suốt mấy giờ đồng hồ, cả một buổi chiều giữ nụ cười trên mặt, bây giờ chỉ cần cười thôi là cơ mặt liền đau đớn, tối hôm nay còn phải ứng phó với người nhà họ Nguyễn, chẳng lẽ còn phải giả vờ cười suốt một đêm: "Cha anh là người từng trải, đã gặp qua vô số người, tôi rất sợ mình diễn không tốt, để cho cha anh nhìn ra sơ hở gì đó."

Nguyễn Hàn Thành ở đầu bên kia điện thoại buồn cười, khẽ cười lên tiếng nói: "Ha ha, không đâu, tất cả có tôi đây, cô nói ít đi một chút, có chuyện gì tôi thay cô chống đỡ."

"Nghe giọng điệu này của anh, đã tính trước rồi sao." Giản Trang không quên nhạo báng một câu: "Vậy nói trước nha, ngộ nhờ diễn hồng, có xảy ra

chuyện gì, anh phụ trách thu dọn kết cục, thật sự là tôi không còn sức lực để ứng phó mấy chuyện này đâu." Đi làm ở công ty, còn phải đấu đá với Triệu Bội Bội, tất cả đủ để khiến cho cô mệt mỏi.

"Được, xảy ra chuyện gì tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm" Nguyễn Hàn Thành rất sáng khoái bảo đảm.

Sau khi Giản Trang nghe Nguyễn Hàn Thành cam kết, gật đầu một cái nói: "Cứ quyết định như vậy đi, bây giờ tôi đang ở trung tâm thương mại Hà Bắc, lập tức về nhà ngay, chờ tôi một lát."

"Tốt." Nguyễn Hàn Thành dịu dàng trả lời, sau đó nói thào một tiếng cúp điện thoại.

Giản Trang bên này, trong điện thoại di động chỉ còn lại một hồi âm thanh.

Cắt điện thoại, Giản Trang đi tới quảng trường phía bắc, ở quảng trường phía bắc có lối vào ga tàu điện ngầm, bây giờ là giờ cao điểm, ngồi xe taxi cũng sẽ bị trễ giờ, dứt khoát chen lên tàu điện ngầm sẽ nhanh hơn một chút.

Nhưng chân của cô mới bước được mấy bước, lại nghe thấy có người gọi tên của mình.

"Giản Trang ——"

Ai vậy? Giản Trang dừng bước, quay đầu nhìn mọi người xung quanh đang qua lại.

Bên cạnh đều là người đi đường vội vã, đi qua bên người, sau đó rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt.

Giản Trang nghiêng đầu nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy người quen, đành phải quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Vậy mà, vừa mới bước được một bước, một tiếng gọi từ xa truyền vào trong tai Giản Trang: "Giản Trang, bên này bên này!"

Lần này âm thanh rõ ràng đã lớn hơn rất nhiều so với tiếng gọi vừa rồi, có thể nghe thấy rất rõ ràng đây là giọng nói của một người đàn ông.

Giản Trang nghiêng người sang bên trái một chút, nhìn theo hướng góc tây nam của quảng trường nơi âm thanh phát ra —— đập vào trong mắt, là một quán kem ngoài trời diện tích không lớn, trong mái hiên, bày một vài bộ bàn ghế làm bằng dây mây màu trắng tuyền mang phong cách Châu Âu, ngồi chiếc bàn đầu tiên bên ngoài gần đám đông nhất là một người mặc quần áo màu xanh dương nhạt, người đàn ông cài trên cổ áo một chiếc kính che nắng lớn màu đen, sau khi người đàn ông thấy Giản Trang nghiêng đầu nhìn về bên này, càng thêm hăng hái giơ tay lên vẫy Giản Trang: "Mau tới đây, bên này bên này!"

"Nguyễn, Thiếu, Dật." Sau một phen chăm chú nhìn kỹ, vẻ mặt Giản Trang đột nhiên cứng đờ, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc: "Anh ta ở đây làm gì?" Mới làm bữa lâu bầu nói xong câu đó, lúc thu hồi tầm mắt, lại đột nhiên nhìn thấy một cô gái mặc váy hoa ngắn mang phong cách Nhật Bản ngồi đối diện Nguyễn Thiếu Dật, hai chân cô gái kia trắng nõn thon dài, làn da căng đầy cùng với đường cong thắt lưng tinh tế, thể hiện rõ dáng vẻ của một cô gái dịu dàng, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp ngây thơ, mái tóc màu hạt dẻ được uốn xoắn cài kẹp tóc hình hoa lê phối hợp với quần áo mặc trên người một cách hoàn mỹ.

Ánh mắt dừng lại trên người của cô gái kia một lát, sau khi nhìn rõ dáng vẻ của cô gái đó Giản Trang mới thu hồi ánh mắt. Thảo nào thấy cô gái này nhìn quen mắt, thì ra là minh tinh của Hân Vi người mở màn lễ khởi động công trình trong buổi trưa hôm nay —— Tô Kỳ.

Sau khi Giản Trang nhìn thấy Tô Kỳ, nhất thời mất hết hứng thú đi qua, xoay người định tiếp tục đi về phía trước.

"Này này này, tôi nói nè chị dâu, cô đừng vô tình như vậy, tôi biết rõ cô đã nhìn thấy tôi rồi!" Nguyễn Thiếu Dật ngồi trên ghế vừa nhìn đã thấy Giản Trang quay đầu, nhanh chóng đứng lên gọi Giản Trang: "Cô nhìn thấy tôi rồi tới đây chào hỏi sẽ chết à?"

"Đâu có đâu có, là do tôi không muốn phá hoại thế giới hai người của anh mà." Giản Trang cũng không quay đầu lớn tiếng đáp lại: "Gần đây ít khi thấy anh kết giao với bạn gái, tôi không thể đi qua làm kỷ hà căn mũi được." Nói xong, bước chân càng nhanh hơn, chỉ mong sao nhanh chóng biến mất trước mặt Nguyễn Thiếu Dật.

"Ồ hay —— cái người này người thiệt là!" Nguyễn Thiếu Dật đứng không yên, bực một cái đánh vào trên mặt bàn, một tay vịn ghế, một tay ấn mặt bàn, chống hai tay làm trụ, cơ thể nhanh nhẹn từ bàn bên cạnh nhảy lên xa hơn ba mét, sau đó bước nhanh đuổi kịp Giản Trang, bàn tay không chút khách khí đập lên vai Giản Trang một cái, thờ hờn hờn nói: "Chị dâu, cô nhìn thấy tôi sao lại trốn tránh? Tới đây ngồi một chút đi, cùng nhau uống nước thế nào?"

"Không phải đã có minh tinh uống nước cùng anh rồi sao?" Giản Trang chậm rì rì quay người lại, liếc xéo người đàn ông đứng sau lưng mình: "Anh định nói cho tôi biết, buổi sáng vừa tiếp xúc với minh tinh, bây giờ anh đang chơi đùa với người ta." Nếu sự thật là như vậy, tốc độ đôi bạn gái của anh ta so với đôi quần lót còn nhanh hơn.

"Không phải!" Nghe được Giản Trang nói ra lời này, ánh mắt Nguyễn Thiếu Dật nâng lên, giống như là bị vũ nhục hai mắt hơi tức giận, gắt gao nhìn chăm chú vào đôi mắt của Giản Trang giải thích: "Tôi. Tôi chỉ là muốn cô qua đây ăn kem. Sau khi lễ khởi động kết thúc, tôi vừa mới nói tan làm sớm, người khác còn chưa kịp chạy, cô đã xoay người đi thật mau, lập tức không thấy bóng dáng. Tôi còn muốn nói với cô, cùng nhau đi ăn cơm đấy."

"Ồ." Vẻ mặt Giản Trang không chút thay đổi ồ một tiếng, giọng điệu bình tĩnh không có bất kỳ cảm xúc nào, giống như mặt hồ phẳng lặng.

"Ồ" là có ý gì?" Sự tức giận trong đáy mắt Nguyễn Thiếu Dật nhất thời biến mất hơn phân nửa, không hiểu nhìn cô: "Một chút bày tỏ cô cũng không

có?"

"Tôi" Nhìn thấy đáy mắt anh ta lộ ra hoang mang, lời nói sắp ra khỏi miệng lại bị Giản Trang nuốt ngược vào trong, chần chờ một chút, thử dò xét nói: "Tôi nên bày tỏ thế nào?" Bày tỏ thế nào, anh ta muốn thấy cái gì?

"." Nguyễn Thiếu Dật lập tức cứng họng, gương mặt anh tuần thờ phì phò, khó chịu nói: "Thôi, tôi không hy vọng cô sẽ đối tốt với tôi."

"Anh là lãnh đạo trực tiếp của tôi, tôi làm sao dám tỏ thái độ với anh?" Giản Trang đối với những lời này của Nguyễn Thiếu Dật vô cùng không hiểu.

"Tôi không phải chỉ cái này!" Bàn tay đặt trên vai cô của Nguyễn Thiếu Dật càng nắm chặt hơn, nhưng lại không nhìn cô, có chút tức giận quay đầu nhìn đi nơi khác.

"Vậy anh chỉ cái gì? Anh nói sau khi tan làm tôi không nói với anh một tiếng đã đi, là chuyện này sao? Đúng là tôi đã rời khỏi công ty trước khi anh cho tan làm sớm, nhưng cũng không thể nói là tôi bỏ bê công việc được." Cảm thấy xương bả vai của mình bị Nguyễn Thiếu Dật càng bóp càng đau đớn, lúc này Giản Trang vội vàng xoay người nhìn thẳng Nguyễn Thiếu Dật, giọng điệu bình tĩnh giải thích.

"." Đôi mắt Nguyễn Thiếu Dật vẫn như cũ nhìn đi nơi khác, ánh mắt trống rỗng ở giữa không trung, căn bản không có điểm dừng. Trong lòng anh ta có chút buồn bực, có chút phiền não. Quả thực, trong lòng anh ta có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ trốn tránh của cô như vậy, anh ta càng khó nói ra những lời trong lòng. Cũng đúng, dựa vào cái gì khi cô ấy nhìn thấy mình sẽ phải quan tâm chứ, chỉ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới, chỉ là quan hệ chị dâu em chồng, cũng không phải là người yêu, cũng chẳng phải là bạn tình, cô ấy nhìn thấy mình, biểu hiện lạnh nhạt xa lạ, cũng là bình thường.

Nhưng Nhưng hết lần này đến lần khác trong lòng anh ta vẫn không bỏ được, chỉ là cảm giác mất mát cứ quanh quẩn ở trong lòng.

"Tôi nói này, anh không đi cùng bạn gái của mình hả ?"

Đợi một lúc lâu, không thấy Nguyễn Thiếu Dật nói nữa, nhưng bàn tay anh ta vẫn còn đặt trên vai mình, nửa bả vai bị bàn tay anh ta bóp chặt, đã bắt đầu hơi nhức mỏi. Cô vội vàng tìm đề tài khác, để anh ta nhanh chóng buông ra mình.

"Chắc, cô không nói thiếu chút nữa tôi đã quên rồi."

Dường như lúc này Nguyễn Thiếu Dật mới lấy lại tinh thần, lập tức xoay người nhìn về phía Giản Trang: "Đi, nếu đã gặp nhau, tới chào hỏi mới lễ phép." Sau đó năm ngón tay trên vai cô khẽ bóp, nắm càng thêm chặt, nắm chặt bả vai của cô không nói lời nào túm Giản Trang bước đến bên chiếc ghế.

Một đường vừa lồi vừa kéo, dù sao Nguyễn Thiếu Dật cũng là đáng mây râu, hơn nữa anh ta vì muốn ở trên giường thoải mái chơi đùa, duy trì thể lực tràn đầy, cô ý ở phòng Gym tập luyện để có một cơ thể cường tráng, một khi sử dụng sức mạnh cơ bắp, cơ thể vừa gầy vừa yếu của Giản Trang hoàn toàn không phải là đối thủ, căn bản là chống đỡ không nổi, trực tiếp bị Nguyễn Thiếu Dật lôi đầu vai kéo tới bên cạnh - ghế dựa, sau đó bị Nguyễn Thiếu Dật dùng tay ấn xuống, cơ thể bị anh ta ép buộc đành ngồi trên ghế.

"Hi." Giản Trang không thể làm gì, sau khi gương mặt nhìn cô gái đang kinh ngạc ngồi đối diện, để phá tan không khí im lặng, cô chủ động mỉm cười với Tô Kỳ.

"A. Chào cô." Tô Kỳ sau khi ngẩn ra, lập tức phản ứng kịp, cũng nở một nụ cười, trên gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười sáng lạng kiểu điển như hoa hồng.

Trên mặt Tô Kỳ lộ ra tươi cười muôn vàn mềm mại đáng yêu, phong tình vạn chủng, nhàn nhạt cười một tiếng cũng đủ để mê hoặc lòng người, nhưng nụ cười như vậy đối với Nguyễn Thiếu Dật nửa lực sát thương cũng không có, như thể Nguyễn Thiếu Dật không hề nhìn thấy nụ cười trên mặt Tô Kỳ, hoặc là nói ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối cũng không hề đặt ở trên người Tô Kỳ, nhìn hai ly kem Haagen-Dazs đặt trước mặt Tô Kỳ, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, ở đây không còn chuyện gì của cô nữa, cô Tô, cuộc nói chuyện đã kết thúc, lần sau có thời gian tôi sẽ hẹn cô ra ngoài gặp mặt, lần này trước hết cứ như vậy đi."

"Hả, cứ như vậy. anh Thiếu Dật, anh. Muốn em đi sao?" Nụ cười trên mặt Tô Kỳ còn chưa thu lại, đã đông cứng trên khuôn mặt.

"Đúng, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy! Cô đi làm việc của mình trước đi, lần sau tôi sẽ liên lạc với cô." Giờ phút này hình như Nguyễn Thiếu Dật căn bản không biết gì cái gì gọi là "thương hoa tiếc ngọc". Không hề khách khí hạ lệnh đuổi khách với Tô Kỳ.

Tô Kỳ mơ mơ hồ hồ làm theo mệnh lệnh của Nguyễn Thiếu Dật từ từ đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ không hiểu cùng sùng sốt, nhưng lại không dám nói ra, vô cùng miễn cưỡng cầm lên ví da của mình lên cung kính khom người với Nguyễn Thiếu Dật, nhanh chóng rời khỏi mái che nắng.

"Anh đuổi cô ta đi làm gì? Không phải hai người đang nói chuyện rất sao?" Giản Trang càng không hiểu, ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Thiếu Dật tràn ngập nghi vấn.

"Có cô rồi, tôi còn muốn cô ta làm gì? Đương nhiên là muốn nói chuyện với cô." Nguyễn Thiếu Dật không vui nói xong, chuyển qua ngồi vào vị trí của Tô Kỳ, mặt đối mặt nhìn Giản Trang, giọng điệu nói chuyện mang theo chút thô lỗ, nhưng lời nói ra lại có chút ý tứ lấy lòng: "Cô...cô muốn ăn cái gì? Trước kia đã ăn kem Haagen-Dazs chưa?"

"Chỉ nghe nói qua, chưa từng ăn. Nhãn hiệu kem này quá mắc, trước kia tôi cũng chỉ dám nhìn một chút, cũng không nỡ bỏ tiền ra mua." Giản Trang cũng không suy nghĩ nhiều, thuận miệng trả lời, nói đến chữ cuối cùng, cô mới ý thức tới những lời này đã tiết lộ bí mật, vì vậy vội vàng bổ sung: "Ý của

tôi là. Sau khi tôi và Nguyễn Hàn Thành kết hôn, sẽ không hỏi xin tiền cha mẹ nữa, tôi cảm thấy mình nên độc lập, cho nên lúc phát tiền lương sẽ tích góp lại, đang đi học làm sao tiết kiệm được tiền bạc. Đây là thương hiệu của nước ngoài, đối với tiền lương của tôi mà nói vẫn còn quá đắt, cho nên trước kia chưa bao giờ mua."

"." Nguyễn Thiếu Dật không hề cử động, cơ thể giống như bị đóng băng, vẫn không nhúc nhích nhìn Giản Trang.

Đôi mắt đào hoa của anh ta cứ thẳng tắp nhìn cô, vốn ở dưới ánh mặt trời sẽ tỏa ra hào quang sáng ngời trong mắt, nhưng bởi vì mái che nắng tỏa ra bóng râm mà có chút u ám, đôi mắt đào hoa âm thầm thẳng tắp nhìn Giản Trang, sau một lúc lâu."Về sau, muốn ăn cái gì thì nói với tôi, biết không?" Cách một hồi lâu anh ta mới chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng dặn dò cô: "Bây giờ cô, rất khác so với trước kia, cô không bao giờ ủy khuất mình như vậy. Huống chi, còn có cấp trên của cô là tôi đây, có cha mẹ để dựa vào. Không nên chuyện gì cũng một mình gánh hết, có đôi khi mệt mỏi hãy tìm người để dựa vào."

". Ha ha, anh nói rất đúng, rất có đạo lý." Tiếng cười này Giản Trang vô cùng miễn cưỡng, không biết vì sao, sâu trong đôi mắt u ám của Nguyễn Thiếu Dật, đột nhiên vụt qua một tia phức tạp khó hiểu, rất khó nhận ra, cô không thể hiểu được nó.

Vì phá vỡ bầu không khí vô cùng kỳ quái này, đột nhiên Giản Trang nghĩ đến một vấn đề, vì vậy trịnh trọng nói ra sự kiện kia với Nguyễn Thiếu Dật: "Đúng rồi, anh đã nhận được thông báo chưa? Tối hôm nay, anh, tôi, Nguyễn Bắc Thần, Nguyễn Hàn Thành, chỉ cần là thành viên của nhà họ Nguyễn, tất cả phải quay trở về đó họp mặt, đây là mệnh lệnh của cha anh. Tối nay chắc sẽ rất náo nhiệt, rốt cuộc ba anh em các người lại được tề tựu rồi."

"Cô nói cái gì?" Hiển nhiên Nguyễn Thiếu Dật còn không chưa nhận được thông báo này, nghe nói như thế, kinh ngạc nhũn mày, long mày nhíu lại thật chặt, giống như nghe được tin dữ và mặt nặng nề lắm lắm nói nhỏ: "Xong rồi. Nếu anh hai cũng trở về nhà, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Kháng định không được an bình."

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Nhà họ Nguyễn đã xảy ra chuyện gì

Edit: Dung Cảnh

Beta: Quỳnh in

Bầu trời dần tối, chân trời ở phía Tây, mặt trời dần lặn xuống nhưng vẫn không chịu buông tha việc chính mình thống trị cả bầu trời, cố hết sức chống đỡ hình dạng không còn nguyên vẹn chiếu toàn bộ ánh sáng của mình trùm xuống cả ngọn núi phía trước và cả vùng đất mênh mông bát ngát.

Những áng mây đằng chân trời phẳng phất như bị nhiễm đỏ, từng rặng mây đỏ dưới ráng chiều tựa như cầu vồng bảy sắc trên không trung dỗi mắt nhìn lên, ánh chiều tà và đám mây ngũ sắc như dệt nên một bức tranh thủy mặc vô cùng đồ sộ, chợt liếc mắt nhìn lại cảm thấy từ trong trời đất bao la rộng lớn toát ra cảm giác thâm lương, tựa như cảnh tượng máu tươi tàn khốc thoát ra từ cảnh sắc tươi làm, trực tiếp làm cho lòng người rung động!

Tất cả mọi người đều biết, đêm tối sắp đến.

Về đến nhà, Giản Trang vẫn không thể hiểu hết hàm ý trong lời nói của Nguyễn Thiếu Dật. Nguyễn Thiếu Dật là người nhà họ Nguyễn, biết nhà họ Nguyễn vẫn giữ kín bí mật này, mà cô đối với chuyện này lại hoàn toàn không hề biết gì cả.

Lúc ấy Nguyễn Thiếu Dật nghe tin tức về nhà họ Nguyễn, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng và sợ hãi, giống như đang lo sợ điều gì đó.

Lúc cô muốn hỏi tới, thì đột nhiên di động trong túi quần cô vang lên, là Nguyễn Hàn Thành gọi tới thúc giục.

Đợi đến lúc cô cúp điện thoại, vẻ khiếp sợ trên gương mặt của Nguyễn Thiếu Dật đã biến mất không thấy, vẫn là nụ cười phong lưu phóng khoáng, nhạo báng nói với cô: "Chắc chắn, không nhìn ra, quan hệ của vợ chồng son nhà hai người cũng không đến nỗi tệ. Trời còn chưa tối đang giục chị dâu về nhà. Thế nào, còn sợ chị dâu bị người khác ăn mất hay sao?"

Tự tận đáy lòng cô thực sự bội phục tốc độ thay đổi sắc mặt của Nguyễn Thiếu Dật, đang định hỏi anh ta ý tứ câu nói kia, miệng vừa mở miệng muốn nói thì Nguyễn Thiếu Dật ngồi đối diện cô liền đứng dậy, vội vàng nói một câu: "Trong nhà có chuyện quan trọng, tôi phải về nhà chuẩn bị vài thứ, lần sau lại mời chị dâu uống nước. Nhanh về nhà đi." Sau khi nói xong, anh ta để lại cho cô một nụ cười rực rỡ như hoa, xoay người rời khỏi chòi hóng mát.

Trong lòng Giản Trang mang theo một đống nghi vấn về nhà, nhìn thấy Nguyễn Hàn Thành cầm một túi hành lý nhỏ, ngồi trong phòng khách chờ đã lâu.

"Về rồi à."

Thấy Giản Trang đẩy cửa bước vào, Nguyễn Hàn Thành ngồi trên ghế sa lon lập tức đứng dậy đón, giọng nói trong trẻo tựa như gió mát, châu ngọc, thanh thúy dễ nghe. "Đợi lát nữa trở lại nhà họ Nguyễn, mong cô phối hợp với tôi. Bởi vì mấy anh em lâu rồi chưa về nhà gặp mặt, có thể cha sẽ giữ chúng ta ở lại nhà họ Nguyễn mấy ngày, tôi đã cầm một ít quần áo hàng ngày cô thường mặc, hành lý đã chuẩn bị xong, nhưng không biết còn cần

chuẩn bị thêm gì hay không."

Giản Trang ngừng đầu nhìn đồng hồ lớn đặt ở phía Đông phòng khách, nói: "Thời khởi, thời gian không còn kịp rồi, hơn nữa cũng chỉ ở mấy ngày, cũng không cần dùng gì nhiều." Hiện tại đã 6h30, nếu chuẩn bị nữa có lẽ lúc trở về nhà họ Nguyễn đã muộn. Từ lâu đã nghe nói Nguyễn Việt vô cùng nghiêm khắc trong phương diện giáo dục, Nguyễn Hàn Thành vốn là con trai trưởng, nếu còn về muộn chỉ sợ sẽ bị trách mắng.

Nguyễn Hàn Thành đồng ý, lấy chìa khóa xong liền cùng Giản Trang đóng cửa ra ngoài.

Từ bãi đỗ xe ngầm lái xe đi ra, Nguyễn Hàn Thành lái một chiếc xe Jeep màu xanh của quân đội chạy ra khỏi tiểu khu, đi đến đường cao tốc gần đó.

Ở thành phố Hoa Trung Nhà họ Nguyễn là gia tộc danh tiếng, giai đoạn đầu lúc cải cách giải phóng, đúng lúc thành phố Hoa Trung đang phát triển, nhà họ Nguyễn ba đời nhập ngũ ở Hoa Trung lấy được năm mẫu ruộng đất, xây một biệt thự cán bộ cao cấp. Sau này khi Nguyễn Việt rời khỏi vị trí ở khu cán bộ cao cấp, dùng tiền tiết kiệm và tiền trợ cấp của Chính phủ cùng với năm mẫu đất ngày đó tách ra làm ba phần sau đó thì công động thổ, mà lúc đó xung quanh đều là ruộng đất trồng trọt, sau này nơi đó trở thành nhà cũ của nhà họ Nguyễn.

Sau này theo thời thế biến đổi, nhà cũ trải qua bốn lần sửa chữa, lần lượt mở rộng kéo dài, càng tu sửa càng khí phái, đến hiện tại có thể nói nhà cũ họ Nguyễn đã xây thành "Biệt cung" Tô Hàng".

Nói là "nhà cũ", nhưng thực tế, toàn bộ kiến trúc của phần lớn của dinh thự mới được xây dựng trong những năm gần đây, đồ dùng trang hoàng cũng đều là hiện đại nhất, tòa nhà có kiến trúc lịch sử chân chính cũng chỉ có khu nhà mà Nguyễn lão gia ở.

Nhà cũ của nhà họ Nguyễn nằm ở phía Nam của thành phố Hoa Trung, sát với ngoại thành, phong cảnh tuyệt đẹp mà yên tĩnh, tổng diện tích tòa nhà với gần 3km, tòa nhà phân chia thành làm ba bộ phận, bộ phận thứ nhất chính là nhà cũ nơi Nguyễn lão gia Nguyễn Việt ở - 'Tô Đê Xuân Hiểu***', bước vào nhà cũ sẽ nhìn hình ảnh phản chiếu của bốn chữ "Tô Đê Xuân Hiểu" được xây từ ngói lưu ly ở trên bức tường của nhà giữa, ảnh phản xạ trên tường còn được phối thêm bức tranh đề Tô nổi tiếng của Hàng Châu Tây Hồ, phong cảnh hai bên bờ đề Tô của Tây Hồ vẽ cảnh Hàng châu, phong cảnh Tây hồ hai bên bờ tô đề dùng gạch men sứ tạo thành, dán từng viên từng viên vào hình chiếu trên tường.

****Tô Đê Xuân Hiểu: Có nghĩa là buổi sáng mùa xuân trên đề Tô, TĐXH là một trong bảy cảnh Tây Hồ, thời Nam Tống, Tô Đê Xuân Hiểu được xếp đứng đầu bảy cảnh Tây Hồ, lúc đầu có tên "Lục Kiều Yên Liễu" nên được xếp vào bảy cảnh Tiền Đường. Tây Hồ được chia ra làm ba phần bởi ba con đề gọi là đề Tô hay đề Bạch, đề Dương Công. (theo baike)

Phòng ốc trong tòa nhà Tô đề đều dựa theo đặc điểm kiến trúc của Tứ hợp viện Bắc Kinh, tiểu viện được bao bọc bởi đại viện, tổng lớn nhỏ có tới 6 tòa, ngụ ý 'lục lục đại thuận'. Trong viện ngay ngắn chính tề còn có một sân khấu kịch cao hơn mặt đất, phía sau nhà chính còn xây dựng một hành lang dài và chòi nghỉ mát theo kiến trúc nhà Thanh.

Bộ phận thứ hai nằm giữa biệt viện Tô Hàng, ở trong biệt viện này, đã không còn bóng dáng của lối kiến trúc cổ xưa, mà hoàn toàn là biệt thự theo kiến trúc độc lập mang phong cách châu Âu, biệt thự cao ba tầng phong cách châu Âu, thân nhà thuần trắng cùng với nóc nhà chóp nhọn, phía dưới nóc nhà các tầng lầu có cửa sổ che mái, phía trước cửa và sân tầng trệt của biệt thự có 8 cột trụ bằng đá cẩm thạch đường kính nửa mét, chống đỡ sức nặng của biệt thự. Toàn bộ cửa sổ sắt đất của lầu 1 và lầu 2 được kết cấu theo hình vòm cong theo phong cách châu Âu. Trong sân phía trước cửa biệt thự trồng một vườn Lavender và Tulip, phía dưới vườn hoa là một dòng suối nhỏ nhân tạo, xuôi theo con đường lát đá dọc cạnh dòng suối nhỏ là có thể đi đến phần kiến trúc thứ ba là hồ nhân tạo.

Bộ phận thứ ba của kiến trúc là nơi anh em họ Nguyễn ở năm xưa, không có tên, kiến trúc cũng dạng ba tầng, hình thức biệt thự hoàn toàn hiện đại nhưng lại đơn giản, kiến trúc đường cong với những bức tường màu trắng ngà sạch sẽ mát mẻ, toàn bộ ba tầng đều là cửa sổ sắt đất to lớn trong suốt, hấp thụ ánh sáng vô cùng tốt, tầng ba bố trí sân phơi, ngoài ban công viết một chữ "vườn treo", ở giữa sân phơi, có đài phun nước và trồng hoa cỏ, còn có một chiếc ghế dựa làm bằng cây mây.

Ra ngoài tòa biệt thự, trước mặt là một cái hồ nhân tạo lớn, hồ nhân tạo này có hình bán nguyệt, hồ nước trong suốt sạch sẽ, trong hồ không nuôi bất kì sinh vật gì, ở bên bờ hồ có một bậc thềm, thiết kế dùng để bơi lội vào mùa hè. Hồ nước nhân tạo mô phỏng theo nguyên lý Tây hồ, có một lối thoát nước, thay nước hết sức chuyên nghiệp, chu kì giống hết hồ Tây, mỗi ngày đổi nước 33 cm, 33 ngày thành một chu kì, đổi toàn bộ nước trong hồ nhân tạo, có thể dễ dàng duy trì nước trong hồ nhân tạo trong vắt.

Xung quanh hồ bán nguyệt vẫn trồng một cây ngô đồng.

Nhà cũ bắt đầu xây dựng từ thời ông nội của Nguyễn Hàn Thành, cây ngô đồng bên cạnh hồ nhân tạo đã được gieo trồng hơn ba mươi năm, thân cây lớn hơn một thước, giữa ngày hè chói chang, cây ngô đồng to lớn che hết toàn bộ ánh nắng nóng bức, vì thế hồ nhân tạo vẫn duy trì được sự mát mẻ.

Nghe nói, sở dĩ lúc đó xây dựng biệt thự lớn như vậy, là để ba anh nhà họ Nguyễn sau này sinh hoạt cũng một chỗ, đến lúc lấy vợ sinh con, nhiều người, nhà cửa phải lớn nữa mới đủ dùng. Nhưng mà, thời gian trôi qua, vật đổi sao dời, ý nghĩ hoàn hảo ban đầu cuối cùng cũng không chống được sự biến hóa của hiện thực.

Trong nhà họ Nguyễn xảy ra một loạt biến cố và mâu thuẫn, quan hệ ba anh em nhà họ Nguyễn cuối cùng cũng tan vỡ. Ba người trước sau rời khỏi nhà họ Nguyễn, dinh thự to như vậy nhưng không có ai ở lại. Chỉ có Nguyễn Việt và vợ sống ở trong đó, căn nhà hết sức tiêu điều, tuy có nhiều phòng nhưng người thừa thớt, cho nên nhìn qua hết sức thê lương.

Trước mất nhà họ Nguyễn chỉ có Nguyệt Việt và vợ là hai chủ nhân, còn có một lão quản gia tên là Từ Đào ở nhà họ Nguyễn hơn mười năm, một bác sĩ gia đình tên là Mã Thanh và hơn năm mươi cảnh vệ chọn ra từ quân đội, tạo thành nhóm an ninh hùng mạnh canh giữ ở nhà họ Nguyễn, phụ trách bảo vệ an toàn cho nhà họ Nguyễn. Bên trong ngôi nhà có đầu bếp và người hầu, cộng lại có hơn mười người. Bởi vì ngôi nhà có nhiều phòng nên những người

hầu này có chỗ ở riêng của mình.

Giản Trang ngồi trong xe, nhìn những bóng dáng còn sót lại của ánh đèn chiếu lên cửa sổ xe từ bên ngoài mãi cho đến khi rời khỏi đường cao tốc, lúc xuống đường cao tốc, trong bóng đêm mờ mịt trông thấy một nơi đèn đuốc sáng choang.

Xe càng ngày càng đến gần chỗ sáng, đợi đến lúc tới gần, Giản Trang nương theo ánh sáng bên ngoài mới nhìn rõ, thì ra theo đường kẻ trước mặt, xe đi đến trước cửa sắt cao ngất. Bức tường hai bên cửa sắt cao chừng năm trượng, bức tường ở trên cao còn có lưới sắt vây kín.

Cửa sắt ít nhất cũng phải rộng tám thước, phía sau cửa sắt là một phòng bảo vệ. Giản Trang mới biết được thì ra nhà họ Nguyễn đối với bên ngoài bảo vệ chặt chẽ như vậy, trước cửa phòng bảo vệ còn có nhóm binh sĩ canh gác cửa.

Binh sĩ đứng sau cửa sắt nhìn thấy xe Jeep chạy đến trước cửa, chỉ nhìn biển hiệu cửa xe liền biết là đại thiếu gia nhà họ Nguyễn, sư trưởng sư đoàn. Nhanh chóng dùng bộ đàm liên lạc cho phòng bảo vệ mở cửa đi qua.

Loảng xoảng

Sau khi tiếng kim loại va chạm vào nhau, cửa sắt lớn từ từ kéo ta, công tắc phía sau cửa sắt mở ra, lộ ra một con đường, để cho Nguyễn Hàn Thành đi qua.

Xe chạy dọc theo con đường sáng ngời, trực tiếp vào bãi đậu xe ngôi nhà...

Trước cửa Tô Đê Xuân Hiếu

Đại sảnh nhà chính, bên trong là phong cách cổ xưa. Giống như kiến trúc nhà Thanh, bên trong đại sảnh là một chiếc bình phong màu gỗ trầm khắc rồng, nóc phòng và bốn góc phòng được thợ điêu khắc tỉ mỉ khắc thành tượng gỗ nghệ thuật, từng lớp cánh hoa dày đặc trên các cột gỗ, sau khi được phết sơn bóng trông càng thêm có màu sắc sáng rõ, nhìn rất sống động.

Giữa đại sảnh bày một chiếc bàn gỗ lớn, trên bàn là khăn trải bàn tơ vàng thêu chỉ bạc rũ tua rua. Trên khăn trải bàn đặt một chiếc đĩa quay thủy tinh hình tròn, các món ăn được bày trên đó.

Mọi người đều ngồi vây quanh chiếc bàn.

Những người tới đây không thiếu một ai.

Trên bàn ăn, vị trí chủ tọa là chủ nhà Nguyễn Việt. Nguyễn Việt giương như muốn vì đêm nay gia đình đoàn tụ mà chuẩn bị một phen, gương mặt già nua đã có nếp nhăn, tuy màu da không trắng nhưng sạch sẽ nhưng tóc mai được chải chuốt gọn gàng. Mái tóc bạc hơn một nửa cắt thành đầu cua, tuy là tiệc rượu gia đình nhưng vẫn mặc quân trang, bên vai chiếc áo quân đội treo đầy huy chương lóe ra ngũ sắc.

Bên cạnh Nguyễn Việt hẳn là vợ, nhưng bây giờ lại trống không.

Bên trái Nguyễn Việt là chỗ của Nguyễn Hàn Thành, chỗ trống bên cạnh là chỗ ngồi của Nguyễn Bắc Thành, vị trí bên cạnh Nguyễn Bắc Thành tất nhiên là Nguyễn Thiếu Dật.

Giản Trang ngồi bên cạnh Nguyễn Hàn Thành, đối mặt với Nguyễn Thiếu Dật cả người mặc một bộ thường phục in các hình lợn sọc.

Trong lúc đợi chủ mẫu nhà họ Nguyễn vào chỗ ngồi, trên bàn cơm không ai mở miệng nói chuyện.

Nguyễn Bắc Thành mặc quần áo trắng tinh, nghiêm chỉnh ngồi vị trí của mình, gương mặt âm nhu không có biểu tình gì, phía dưới cái trán thanh tú là cặp mắt phượng hẹp dài vẫn lạnh băng như cũ, đôi mắt hẹp u ám mà lạnh băng, đôi đồng tử vình viễn ngưng kết một tầng sương lạnh, lạnh mà sâu thẳm. Anh ta không chớp mắt, lặng lẽ nhìn khoảng không trước mắt, dù ánh mắt anh ta không nhìn vào Giản Trang nhưng cô cảm giác được trong mắt anh ta tỏa ra lệ khí làm cho người ta sợ hãi.

Cô cảm giác được Nguyễn Bắc Thành không vui khi trở lại nhà họ Nguyễn. Giác quan thứ sáu của phụ nữ làm cho cô cảm giác được không khí bàn ăn này có chút cổ quái. Có lẽ bởi vì đại sảnh quá mức yên tĩnh cho nên bầu không khí này càng trở nên rõ ràng.

Nguyễn Bắc Thành biểu hiện thái độ chẳng những không vui, mà còn... giống như hết sức căm hận điều gì ở nơi này.

Bên cạnh anh ta, Nguyễn Thiếu Dật không biểu hiện lạnh lùng và im lặng như anh ta, nhưng không còn khí chất phong lưu, tuấn tú tiêu sái như lúc ở công ty. Trở lại nhà họ Nguyễn, trước mặt cha mình, anh ta thực sự thu liễm và quy củ rất nhiều, cặp mắt thường xuyên nở nụ cười tà ác, đôi mắt xinh đẹp đào hòa lạnh lùng lại đã bình thường trở lại, ánh mắt không còn tự tin đùa giỡn như trước.

Nguyễn Hàn Thành ngồi ở bên cạnh cô là người có ít biến đổi nhất, vẫn như trước kia, ngồi thẳng lưng ở trên ghế, con ngươi đen như ngọc khép hờ, không nhìn thẳng về phía trước, tầm mắt cũng không sâu thẳm.

Tất cả trên bàn cơm, giống như... Chỉ có một mình đôi mắt cô chuyển động suy nghĩ, ngấm nhìn bốn phía.

Không khí thật kì quái... nhà họ Nguyễn xảy ra chuyện gì vậy?

Ba anh em khó khăn mới có thể cùng trở về nhà một chuyến, gặp mặt cha mình, theo lý thuyết lâu ngày không gặp nhau, ngẫu nhiên tụ lại một chỗ thì phải hết sức náo nhiệt, hỏi han nhau mới đúng. Vì sao ba người này từ lúc ngồi một chỗ thì một chút cảm giác thân thiết cũng không có? Ngay cả nói chuyện là điều cơ bản nhất cũng không. Vì sao không khí lại kì lạ như vậy?

Tạm không nói đến không khí lạnh lùng khi ba anh em gặp mặt, Nguyễn Việt thân là người làm cha, thái độ đối đãi với các con cũng rất kì quái.

Tự hội là đề xuất của ông ấy, là vì nhiều ngày không gặp ba đứa con trai mà hết sức nhớ bọn họ, mới bảo bọn họ trở về. Nhưng mà con trai đã đến đông đủ, người làm cha như ông ấy sao một chút thái độ cũng không có? Nhìn qua hoàn toàn không hề kích động.

Lúc này, Giản Trang điều chỉnh lại nhịp tim đang đập, trong lòng hiện ra nhiều nghi vấn.

Xem như lần này chính thức chào hỏi nhà họ Nguyễn, trước khi kết hôn đã từng nhìn thấy Nguyễn Việt, lần thứ hai Nguyễn Việt tự mình đến nhà họ Giản chào hỏi. Nói thật ra, cô chưa một lần tới nơi này, lại kết hôn giả với Nguyễn Hàn Thành, đối với nhà họ Nguyễn thì đúng là ‘người ngoài’ rồi.

Ba anh em nhà họ Nguyễn về nhà ăn cơm, giống như cha mình ngồi trước bàn ăn im lặng không nói một lời một lúc lâu, cực kì rõ ràng, nhà họ Nguyễn từng xảy ra chuyện gì đó. Nhưng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cô là người ngoài không thể nào biết được.

Không rõ nguyên nhân bên trong là gì, cũng biết không dễ để có thể biết được.

Cho nên mặc dù cô thân là con dâu về gặp cha mẹ chồng cũng không dám chủ động mở miệng lúc không khí đang khẩn trương như vậy. Tình huống lúc này đích thực không thích hợp để cô mở miệng.

Giản Trang nghiêng đầu một phen, tầm mắt đảo qua, thấy quản gia mặc trang phục màu đen đang đứng ở ngoài cửa, sau khi cửa mở ra, mọi người trong đại sảnh đều tôn kính cúi người. Dội cho người đó đứng thẳng, Giản Trang mới chú ý ở phía trước người ấy là một chiếc xe lăn nhỏ.

Giản Trang nhận ra vị quản gia này. Quản gia nam này gọi là Từ Đào, lúc cô và Nguyễn Hàn Thành kết hôn bí mật, là ông ấy phụ trách cử hành hôn lễ, liên hệ công ty tổ chức hôn lễ, an bài chiêu đãi khách. Trước và sau hôn lễ có cùng cô trao đổi một chút. Cô không biết nhiều về vị quản gia này, chỉ biết ông ta ở đây hơn mười năm, có thể nói là người hầu lâu nhất ở nhà họ Nguyễn.

Ông ta ở nhà họ Nguyễn nhiều năm, tất nhiên biết được nhà họ Nguyễn trước đây xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đối mặt với cô thì biểu hiện hiền hòa, lại không lộ ra bất cứ thứ gì về nhà họ Nguyễn, cho dù nói hơn một câu cũng không có. Bởi vậy có thể thấy được trình độ trung thành của vị Từ quản gia này với nhà họ Nguyễn, ngay cả người thiếu phu nhân mới bước vào cửa nhà họ Nguyễn là cô đây, ông ấy đều dè dặt cẩn thận giữ bí mật, đối với chuyện lớn bé nhà họ Nguyễn vẫn miệng kín như bình.

Người ngồi trên xe lăn trước mặt quản gia là một người phụ nữ xanh xao vàng vọt, da tóc khô vàng. Giản Trang dùng khóe mắt lặng lẽ quan sát người phụ nữ ngồi trên xe lăn, người phụ nữ kia ít nhất cũng 40 tuổi, chỉ là dáng người quá mức gầy yếu, cả người không phải ngồi trên xe lăn mà là ‘lõm’ trong chiếc xe lăn rộng rãi. Thân thể hình như không có nhiều sức lực, dựa lưng lên xe lăn, đôi tay gầy yếu đặt lên hai bên tay vịn xe lăn, hai chân xiêu xiêu vẹo vẹo giẫm lên bàn đạp phía dưới của xe lăn.

Mái tóc trên trán của người phụ nữ rất dài, che hết con mắt, vì mái tóc quá dài nên đã che mất một nửa mặt của bà ấy, thật sự không thể nào thấy được rõ gương mặt của bà ấy, chỉ có thể lờ mờ nhìn phần gương mặt lộ ra của bà ấy, bà ấy cũng xem như mỹ nhân, cằm nhọn vênh lên, khuôn mặt nhỏ xinh, chỉ tiếc... làn da thiếu nước, da vàng khô như nến, giống như bị bệnh, một chút sinh khí cũng không có, ốm yếu và lõm vào trong xe lăn, nửa cúi đầu, quản gia ở phía sau bà ấy đẩy cửa đi vào nhà.

Chuyện này... Giản Trang đoán rằng, bà ấy không phải là... chủ mẫu nhà họ Nguyễn bà Hà Thục Mẫn sao?

Vợ của Nguyễn Việt, thân phận phu nhân tôn quý của thủ trưởng vậy mà lại như thế này?

Lúc Giản Trang đang suy đoán, quản gia Từ Đào làm một hành động, hoàn toàn xác minh được suy đoán của Giản Trang. Quản gia đẩy xe lăn đến bên người Nguyễn Việt, kéo ghế ngồi sang một bên, sau đó đẩy xe lăn đến vị trí để trống, tôn kính nói với người phụ nữ: “Phu nhân, con trai của người đã trở về thăm người, đang ngồi bên cạnh người.”

Giản Trang đang kinh ngạc vì gương mặt tiều tụy của vị phu nhân thủ trưởng này, thì vị phu nhân thủ trưởng này nói ra một câu nói kinh người, giống như sét đánh giữa trời quang bỗng trên người Giản Trang, trực tiếp làm cô chấn kinh.

Chỉ nghe thấy, Hà Thục Mẫn thân mình tiều tụy giọng nói khàn khàn, giọng điệu mờ mịt: “Con ta đang ở trong này sao? Không đúng, Bác Thần nhà tôi đang ở trường, Thiếu Dật còn chưa sinh ra, nó đang ở trong bụng tôi hết sức ngoan ngoãn, cũng không đá tôi, ở đây không phải là con tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Rốt cuộc nhà họ Nguyễn xảy ra chuyện gì?

Edit: Dung Cảnh

Lời phu nhân thủ trưởng Hà Thục Mẫn này vừa nói ra, Giản Trang nhất thời ngẩn ngơ, đó là tình huống gì?

Từ lời nói và hành động của Hà Thục Mẫn có thể thấy, rõ ràng là... phương diện tinh thần có vấn đề. Là bị ngốc sao? Hay là người điên? Hay là... Có nguyên nhân gì khác? Theo giọng điệu của bà ấy, ý thức của bà ấy dừng vào khoảng hơn mười năm trước, căn bản không nhận ra ngồi bên cạnh bà ấy vẫn là con trai mình.

Quan trọng nhất là... lời nói của Hà Thục Mẫn đã lộ ra tin tức cực kì quan trọng Nguyễn Bắc Thần, Nguyễn Thiếu Dật là con trai của bà ấy. Hay nói cách khác Nguyễn Hàn Thành không phải là con trai ruột của bà ấy.

Lúc kết hôn, cha mẹ sao lại không nói cho cô tin tức quan trọng như vậy! Ba anh em nhà họ Nguyễn không phải một mẹ sinh ra, mà là cùng cha khác mẹ.

Khó trách lúc kết hôn, Nguyễn Bắc Thần và Nguyễn Hàn Thành không nói nhiều, không khí có chút không đúng, bởi vì căn bản bọn họ không phải anh em do một mẹ sinh ra. Đến cả Nguyễn Thiếu Dật, thái độ của Nguyễn Thiếu Dật đối với Nguyễn Hàn Thành còn có chút chấp nhận được, nhưng Nguyễn Thiếu Dật qua lại ở thương trường nhiều năm, giả dối xưa nịnh, nịnh nọt, xử sự không khéo đưa đẩy làm cho việc buôn bán của anh ta tốt hơn, gặp dịp thì chơi dối với anh ta mà nói, căn bản không có việc gì khó. Cũng có thể hiểu, biểu hiện tình nghĩa anh em của Nguyễn Thiếu Dật đối với Nguyễn Hàn Thành rất có thể là giả.

Vị chủ mẫu của nhà họ Nguyễn này là Hà Thục Mẫn, vậy mẹ đẻ của Nguyễn Hàn Thành xảy ra chuyện gì?

Nháy mắt, trong lòng Giản Trang nảy lên vô số nghi hoặc.

Lúc này không khí bữa tiệc càng khàn trương kì lạ, tại sao Hà Thục Mẫn thần chí không rõ nói xong, ánh mắt mọi người đều đổ về phía bà ấy.

Mà người phụ nữ ngồi trên xe lăn căn bản không cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ, bàn tay vàng khô nâng lên xốc vén mái tóc trên trán, lộ ra bàn tay đầy tơ máu, trông mất vẻ đẹp, nhìn chằm chằm món sườn xào chua ngọt đặt phía trước bà ấy, "Tôi muốn ăn thịt... Muốn ăn thịt."

Lời nói trong miệng phát ra không rõ, càng không ngừng bật ra 'muốn ăn thịt', nhưng quần gia bên người bà ấy không nhúc nhích, đứng cung kính như tượng thạch bên cạnh Hà Thục Mẫn, cũng không giúp một tay gấp sườn từ trong mâm ra.

Giản Trang nhìn ra... Từ Đào quần gia này không làm gì là vì - đang đợi chủ nhân chân chính hạ lệnh. Mà cả người nhà họ Nguyễn, chủ nhân chân chính là ai? Là Nguyễn Việt!

Không có Nguyễn Việt ra lệnh, ai cũng không dám động đũa! Không có Nguyễn Việt mở đầu gấp thức ăn, không ai dám tự nhiên ăn trước!

Mà gương mặt của Từ Đào... vẻ mặt cung kính không phải kính sợ Hà Thục Mẫn, mà là sự trung thành với Nguyễn Việt.

Thân thể Hà Thục Mẫn lại gầy như vậy, bà ấy vung tay lên, các đốt ngón tay hiện lên, cánh tay căn bản không có thịt, khi các đốt ngón tay hiện ra, vừa vặn có thể thấy được lớp da khô vẩy nên dọc lên cánh tay. Quả nhiên gầy như thành ngữ 'gầy như que củi'.

Bộ dáng Hà Thục Mẫn cũng không khó coi, tuy da vàng nhưng nhìn ngũ quan của bà ấy nhất định lúc còn trẻ là một mỹ nhân yêu kiều. Sắc mặt bà ấy vàng như nền có lẽ dinh dưỡng lâu ngày không đủ mà dẫn đến như vậy.

Phu nhân thủ trưởng trong truyền thuyết rốt cuộc đã trải qua như thế nào? Rốt cuộc nhà họ Nguyễn có chuyện gì xảy ra.

Bàn tay của Giản Trang ở dưới bàn nắm lại, cô nén suy nghĩ muốn nói gì đó.

Đại sảnh một mảnh yên tĩnh, lúc Giản Trang không thể nhịn được nữa thì Nguyễn Hàn Thành ngồi bên cạnh cô đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, từ trên ghế đứng dậy, mở miệng: "Người muốn ăn sườn sao? Từ quần gia, phiền ông gấp cho đi một miếng."

Từ Đào đứng bên cạnh Hà Thục Mẫn, vẫn không cầm đũa trên bàn gấp thức ăn cho Hà Thục Mẫn, chỉ làm một động tác, cung kính cúi người với Nguyễn Hàn Thành, nói: "Đại thiếu gia, cái này không được, lão gia vẫn chưa nói gì, dựa theo quy củ, người đầu tiên cầm đũa trên bàn cơm phải là lão gia."

"Ba, người xem... có phải nên cầm đũa rồi hay không? Mọi người đều ngồi ở đây lâu như vậy rồi." Nguyễn Hàn Thành lập tức quay đầu nhìn ba mình đang ngồi bên cạnh.

Nguyễn Việt thấy con lớn mở miệng nói chuyện, gương mặt cứng rắn như tượng có chút dao động, nhíu mày, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày cùng nhăn lại, giọng nói lạnh nhạt mở miệng phản phó: "Ăn cơm đi, để các con chịu đói lâu như vậy là ba không tốt. Nhất là... để Giản Trang nhà chúng ta bị đói." Vừa nói, tầm mắt ông ta đột nhiên dời đến người Giản Trang, sắc sắc liếc nhìn cô một cái.

"Ha ha, ba, người xem, mới đợi có một hồi làm sao lại nghiêm trọng như vậy được." Giản Trang uốn lưng thẳng tắp, trên gương mặt nở nụ cười áp áp như gió xuân. "Mọi người cùng nhau ăn cơm, vui vẻ mới là quan trọng nhất."

"Nói rất đúng." Nguyễn Việt giương như cũng bị nụ cười rục rịch của Giản Trang cuốn hút, khoe miệng nhếch lên, cười nhẹ: "Vậy thì ăn cơm đi, nếu không ăn thì mấy món ăn này đều nguội lạnh rồi."

Lời nói vừa dứt, ông ta cầm đũa, gắp một con cua hấp cách thủy trong nhiều món đồ ăn bày trước mặt đưa tới trước mặt Nguyễn Hàn Thành: "Giúp ba đưa con cua hấp cách thủy này cho Giản Trang, gach cua có giá trị dinh dưỡng cao, con gái ăn nhiều mới tốt."

"Cảm ơn ba."

Khỏe miệng Nguyễn Hàn Thành hơi nhếch lên, lộ ra nụ anh tuấn, đưa con cua hấp cách thủy cho Giản Trang: "Không phải lúc trước nói muốn tới đây ăn cua sao? Cái này cho em, em ăn đi, anh lại gắp cho em."

Không khí tịch mịch trong bữa cơm vì Nguyễn Việt động đũa trong nháy mắt giống như tuyết tan trời lại âm, không khí từ từ khôi phục như thường. Nguyễn Thiếu Dật ngồi đối diện Giản Trang là người sáng suốt, đôi mắt thấy được không khí trong nháy mắt đã thay đổi, vì muốn làm dịu đi bầu không khí lạnh lùng, mở miệng cười hi hi trêu ghẹo: "Oa... anh cả đối với chị dâu thật chu đáo. Chị dâu chị thật lợi hại, có thể để cho "ác nra quân nhân" của chúng ta trở nên dịu dàng như vậy."

"Ha ha... Ta đã nói mà, Hàn Thành và Giản Trang nhất định ở chung cực kì vui vẻ." Lời này rất hợp tâm ý của Nguyễn Việt, nụ cười bên môi Nguyễn Việt nở rộ không ngớt, nụ cười trên mặt càng thâm thúy. "Thấy vợ chồng hai đứa xứng đôi như vậy, tính tình Hàn Thành quá giống ta, về phương diện tình cảm, con vẫn quá lạnh lùng, tính cách Giản Trang phóng khoáng lạc quan, hai vợ chồng các con ở cùng nhau có thể bù trừ cho nhau. Tuy bù trừ nhưng hôn nhân thì quan trọng nhất vẫn là một."

"Đúng vậy, đúng vậy, lần này con cực kì ủng hộ chiến lược của ba. Lúc trước em còn không thấy các người như vậy, nhưng hôm nay vừa thấy... ba đúng là có thể nhìn thấu mọi việc, hiện tại anh cả thay đổi rất nhiều..." Nguyễn Thiếu Dật vừa nói vừa gật đầu đồng ý, lời nói đầy trêu chọc Nguyễn Hàn Thành. "Anh cả, anh phải đối tốt với chị dâu, cô gái thiện lương như chị dâu đi đâu cũng không tìm thấy được."

Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Việt cười ra tiếng, không khí bữa cơm khôi phục như thường.

Giản Trang lễ phép cười, suy nghĩ còn đặt lên người Hà Thục Mẫn. Đồng thời khỏe mắt nhìn qua Nguyễn Bắc Thần, Nguyễn Bắc Thần ngồi bên cạnh bàn không nói một câu, sắc mặt tối tăm bị cô nhìn thấy.

Sau khi Nguyễn Việt động đũa, quản gia Từ Đào mới cầm đũa gắp một miếng sườn cho Hà Thục Mẫn, thả vào trong chiếc đĩa gốm sứ trước mắt Hà Thục Mẫn.

Thục Mẫn nhìn chằm chằm vào miếng sườn, hai mắt mở to, ánh mắt tối tăm lóe sáng, run rẩy vươn tay về phía miếng sườn, muốn ăn. Mắt thấy sắp lấy được miếng sườn trong đĩa, nhưng ngón tay chưa chạm vào được miếng sườn thì một đôi đũa đen chen vào.

"Thịt của ta, thịt của ta." Hà Thục Mẫn giống như đứa trẻ ngồi trong xe lăn đang đưa thân mình, hai tay duỗi về phía miếng sườn bị lấy mất, rầm rì nói: "Sườn của ta... không cho cướp sườn của ta, ta đói, Thiếu Dật của ta cũng sẽ bị đói."

Mà gắp đi miếng sườn không phải là ai khác mà chính là Nguyễn Bắc Thần.

Lúc này, Nguyễn Bắc Thần im lặng hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng nói với Hà Thục Mẫn, thay đổi giọng nói lạnh lùng, dịu dàng nói với mẹ mình, thả lỏng giọng nói: "Mẹ, sườn này cứng, không thích hợp cho người ăn."

"Anh tại sao lại cướp sườn của tôi." Hà Thục Mẫn tức giận nhìn con trai của mình, căn bản không biết anh ta là ai, cũng không cảm ơn. "Tôi muốn ăn sườn, anh không cho tôi ăn, tôi liền nói cho chồng tôi biết. Chồng tôi là sư phó bộ đội, để chồng tôi thu thập anh."

Gương mặt Nguyễn Bắc Thần không có biểu tình gì, dung nhan âm nhu lạnh lùng như trước, không nói gì, chỉ yên lặng gắp một con tôm nõn xào thả bên trong chén của Hà Thục Mẫn, tùy tiện quay đầu nhìn Từ quản gia bên cạnh, lạnh giọng nói: "Quản gia, ngày thường ông không quản lý thức ăn của phu nhân sao? Ông không biết dạ dày của phu nhân đã phẫu thuật không thể ăn được những đồ ăn cứng, hay là ông đã quên rồi hả?"

"Không phải vậy Nhị thiếu gia, thức ăn bình thường của phu nhân vẫn do bác sĩ dinh dưỡng làm cho, nhưng bệnh tình của phu nhân..." Quản gia chần chờ một chút, mới tiếp tục nói: "Bệnh tình của phu nhân người cũng biết, cảm xúc không ổn định, trí nhớ thường xuyên bị sai lệch, thích ăn và không thích ăn gì trong một ngày không nhớ được bao nhiêu. Có đôi khi thức ăn đã chuẩn bị xong mang chậm một chút phu nhân sẽ thay đổi khẩu vị, không ăn nữa. Khó có dịp phu nhân thích ăn thứ gì đó, tôi mới... mới gắp một miếng sườn."

"Được rồi Bắc Thần, Từ quản gia cũng là có ý tốt, con đừng tính toán nữa. Thục Mẫn bà ấy không ăn được đồ cứng, nhưng chỉ ăn một miếng, có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến thân thể. Quản gia nói rất đúng, khó có dịp bà ấy muốn ăn, con để cho bà ấy ăn một miếng đi."

Nguyễn Bắc Thần muốn mở miệng nói gì đó, môi vừa mở ra, Nguyễn Việt ngồi ở chủ tọa trầm giọng nói, lời nói vừa khuyên giải vừa ra lệnh, giọng điệu lạnh lùng, nghe qua cảm thấy không phù hợp.

Nguyễn Bắc Thần không nói gì, gương mặt Nguyễn Thiếu Dật vẫn nở nụ cười, nhưng nếu cẩn thận nhìn sẽ thấy nụ cười trên gương mặt hắn có chút cứng ngắc. Chỉ sợ đây là bữa ăn khó khăn nhất từ trước tới nay của Giản Trang. Không khí bữa cơm vẫn như cũ không tốt hơn, căn bản không cảm nhận được sự ấm áp và thoải mái mà người một nhà nên có. Lời nói và việc làm của người nhà họ Nguyễn khắp nơi đều cảm thấy áp lực và nặng nề. Nhất là Nguyễn Bắc Thần, Hà Thục Mẫn và Nguyễn Việt ở đây, không khí đặc biệt kì quái. Nguyễn Bắc Thần và cha anh ta là Nguyễn Việt hình như có tồn tại khúc mắc nào đó.

Trong lòng Giản Trang kinh ngạc, chủ mẫu nhà họ Nguyễn làm sao vậy? Làm sao lại gầy yếu thành như vậy? Vì sao quan hệ cha con Nguyễn Việt, Nguyễn Bắc Thần lại trở thành như vậy? Rốt cuộc nhà họ Nguyễn xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 69: Canh thập toàn đại bổ

Edit: Thanh Thanh Mạn

Beta: salemsmall

Lúc bữa tiệc áp lực nặng nề kết thúc đã là chín giờ tối.

Sau khi tiệc tan, dưới sự chỉ dẫn của quản gia, Giản Trang trở lại biệt thự riêng của Nguyễn Hàn Thành từng ở trước kia. Phòng ngủ lớn ở lầu hai, toàn bộ cửa sổ sát đất đều trong suốt, cửa sổ vừa đúng hướng về hướng Nam, như vậy thời gian ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng ít nhất là mười giờ, hiệu quả lấy ánh sáng và hiệu quả ngắm cảnh tốt vô cùng.

Bởi vì đối diện biệt thự là nơi ở cũ của nhân viên làm vườn, đứng trước phòng ngủ lầu hai là có thể nhìn hết cảnh đẹp của hồ nhân tạo phía dưới, và cảnh đẹp tinh tế do người làm vườn thiết kế không sót chỗ nào.

“Hàn Thành đâu?”

Quản gia đã an bài thỏa đáng, chuẩn bị rời đi, Giản Trang đang đứng trước cửa sổ sát đất chợt quay người lại, ánh mắt nhìn thẳng vào quản gia đang đi đến cửa, mở miệng hỏi.

Từ Đào cung kính hạ mắt, trả lời: “Thiếu phu nhân, sau bữa tiệc Đại thiếu gia bị lão gia gọi đến thư phòng, bây giờ đang trò chuyện, chốc nữa Đại thiếu gia sẽ trở lại. Nếu như người cảm thấy nhàm chán có thể xuống phòng khách dưới lầu xem ti vi một chút, hoặc là ra ngoài vườn hoa đi dạo, đều là cách tiêu khiển rất tốt.

“Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn ông.” Giản Trang gật đầu, khách khí nói cảm ơn với quản gia.

Từ Đào khom mình hành lễ theo quy củ, lẳng lặng lui ra khỏi phòng ngủ.

Giản Trang đứng trước cửa sổ sát đất đợi Nguyễn Hàn Thành trong chốc lát, thấy Nguyễn Hàn Thành vẫn chưa về, liền rời khỏi phòng ngủ, xuống phòng khách dưới lầu, muốn ra hồ đi dạo, thuận tiện xem thử nhà cũ của nhà họ Nguyễn rốt cục lớn bao nhiêu.

Lúc Giản Trang xuống dưới lầu, cửa biệt thự cách đó thật xa liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Nguyễn Hàn Thành trở lại? Giản Trang suy nghĩ miên man, hai cửa gỗ đã bị đẩy ra, một người đàn ông vóc dáng cao gầy mặc áo bohemian ngắn tay trông rất thành thời đẩy cửa bước vào, vừa ngừng đầu liền nhìn thấy Giản Trang một thân váy màu trắng gạo đang đứng trong phòng khách: “Thật là trùng hợp, tôi đang muốn tìm cô, cô đã tự đưa mình đến cửa.”

Nguyễn Thiếu Dật nói chuyện, đồng thời gương mặt đẹp trai trắng nõn hiện lên một nụ cười ấm áp rực rỡ như ánh mặt trời, nụ cười trên mặt anh sáng ngời mà ấm áp, nháy mắt làm cho căn biệt thự không có chút nhiệt độ ấm áp hẳn lên.

“Sao lời này của anh lại nghe kì lạ vậy?” Tâm tình dè dặt của Giản Trang vì Nguyễn Thiếu Dật đến mà buông lỏng rất nhiều, có ý dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêng đầu liếc xéo Nguyễn Thiếu Dật, đầu vồ mồm với anh: “Lời này của anh có vấn đề, đây là chỗ của Nguyễn Hàn Thành, anh tới đây, phải là ‘anh đưa tôi cửa’. Cũng không phải là tôi đi tìm anh, sao lại nói là tôi đưa tới tận cửa.”

“Cũng như nhau cả thôi, tôi đây một Đại Soái Ca giao hàng tận nơi, cũng coi như là tiện nghi cho cô rồi. Về phần cô, ha ha, một mình trông phòng, tôi thấy cô tịch mịch mới đến đây làm bạn với cô.” Nguyễn Thiếu Dật không chút khách khí bước nhanh đến trước người Giản Trang, cánh tay dài duỗi một cái ôm cổ Giản Trang, bàn tay khoác lên vai Giản Trang, cười hi hi, lời nói vô lại: “Chị dâu à chị dâu, cô nói xem nếu không có tôi bên cạnh cô, một mình cô trong căn phòng lớn như vậy không phải sẽ cô đơn chết sao? Cô nói anh cả tôi cũng thật là, bỏ lại một mình cô trong phòng, thật là quá đáng.”

“Anh ta có ở đây hay không cũng như nhau. Anh cũng biết rồi, anh ta đã có người trong lòng, tôi ở chung một chỗ với anh ta cũng là tương kính như tân.” Giản Trang đã sớm quen với thủ đoạn mập mờ quỷ rối của Nguyễn Thiếu Dật, đối mặt với loại người như Nguyễn Thiếu Dật, lời nói cử chỉ đều phải tự nhiên thanh thản, càng trốn tránh hoặc thẹn thùng, trong mắt anh sẽ là biểu hiện “muốn chấp nhận còn ra vẻ cự tuyệt”, chỉ có “không thấy” những động tác nhỏ này, mới làm cho anh ta tâm nguội ý lạnh, tự động rút lui.

“Nhìn ra được, cô và anh cả tôi thật sự là ‘tương kính như băng’.” Cao thủ như Nguyễn Thiếu Dật dễ dàng nhìn ra được quan hệ của Nguyễn Hàn Thành và Giản Trang, khéo môi miệng theo nụ cười, chế nhạo lặp lại lời nói của cô, hơn nữa nói ra điểm quan trọng: “Các người không có vẻ thân thiết như giữa người yêu, cũng không có vẻ vợ chồng tân hôn ngọt ngào, nhất là cô, cô cho tôi cảm giác là... Hình như cô không có hứng thú với đàn ông chúng tôi, tôi vẫn thấy rất kỳ lạ, anh cả tôi tưởng mạo mạo rang rang, đáng người cao to, không phải đáng người tiêu chuẩn người mẫu này là được bao nhiêu cô gái mơ ước sao? Ra đáng đàn ông, có tiền có quyền, gần như hoàn mỹ. Hay là nói tôi đi, tôi anh tuần nhiều tiền, kỹ thuật lại tốt, lại rất lãng mạn, tôi

căn bản là ‘người đàn ông độc thân hoàn kim’, mà tôi phát hiện –bất kể là tôi, hay là anh cả tôi, cô đều không có phản ứng, người đàn ông hoàn mỹ như chúng tôi vậy đứng trước mặt cô, một chút ý nghĩ cô cũng không có? Có thể anh cả tôi còn chưa nhận thấy, nhưng tôi có thể...”

Nói tới đây, anh hơi cúi đầu, tiến tới bên tai Giản Trang, cánh môi gần như áp vào vành tai cô, nhẹ nhàng nói tiếp: “Cô cho rằng tôi không nhìn ra sao? Biểu hiện của cô căn bản không phải là biểu hiện của một cô gái 25 tuổi nên có. Đi làm mấy ngày nay, tôi thường xuyên quấy rầy trêu chọc cô...phản ứng mỗi lần của cô là gì? Không phải là xấu hổ, không phải là trốn tránh, là tỉnh táo. Loại tỉnh táo này, cùng với tuổi của cô, từng trải của cô không hề tương xứng. Cho dù tôi trêu đùa cô thế nào...đáy mắt của cô vĩnh viễn là tỉnh táo, không thể nào xuất hiện trên người một cô gái trẻ tuổi như cô. Cô nên biết, trước kia tôi trêu chọc quá nhiều phụ nữ, có thể cố gắng giữ vững tỉnh táo như cô không phải là không có... Chỉ là, đó là loại phụ nữ bị tổn thương quá nặng trong tình cảm, tự mình đóng chặt mong đợi đối với tình cảm, trở thành một người mới với mục tiêu và tín ngưỡng mới. Phụ nữ như vậy, mới có thể không thể dễ dàng bị lợi ích, sắc đẹp hấp dẫn. Có thể cô không biết, ánh mắt của cô cùng với một người phụ nữ trước kia tôi có gặp qua rất giống nhau. Không phải là anh cả tôi muốn tương kính như tân với cô, mà trong mắt cô tỉnh táo ăn sâu bén rễ, khiến người khác tiếp xúc với cô đều muốn tương kính như tân với cô. Tôi là đàn ông, tôi rất rõ ràng...Sống với một cô gái mình không ghét dưới cùng một mái nhà, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sớm muộn cũng sẽ lâu ngày sinh tình. Anh cả tôi đã có người trong lòng, nhưng mười ngày nửa tháng cũng không được gặp mặt một lần, tình cảm sâu hơn nữa cũng sẽ tan biến theo thời gian và không gian. Nhưng anh ấy và cô lại khác nhau, hai người các cô kề cận bên nhau...Có lẽ, nói không chừng anh cả chung thủy của tôi...đã bắt đầu thích cô rồi.”

“Anh...Anh nói vậy gì đó?” Giản Trang ngẩng ra, trong giọng nói mơ hồ lộ ra vẻ bối rối. Lời nói của Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên nghiêm túc, khiến cho cô không phòng bị bị đánh không kịp trở tay, không thể không thừa nhận, anh đúng là loại lăng nhăng, nhưng tâm tư anh ta linh hoạt kín đáo, sức quan sát tốt kinh người, chỉ hơi đặc biệt như vậy, lại bị anh ta nhìn ra toàn bộ.

“Tôi nói...” Giản Trang không để lại dấu vết uốn người một cái, hất cái tay để trên vai mình ra, giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt tỉnh táo của Nguyễn Thiếu Dật, giả vờ như không hiểu gì, mặt không hiểu nói: “Có phải hôm nay anh ăn quá no không? Bản lĩnh điều tra thật không tệ nha, một mình trong biệt thự của anh rảnh rỗi nhàm chán, chạy đến chỗ tôi trêu chọc rất vui sao? Chỉ là bây giờ tôi còn chưa tìm được người đàn ông ngưỡng mộ trong lòng, đợi đến lúc tìm được, khẳng định tôi sẽ rơi vào bẫy tình. Anh cũng nói, tôi là cấp dưới của anh, làm việc cho anh, trong lòng anh có tâm địa gian xảo gì, tôi rất rõ, con người tôi lòng dạ hẹp hòi, lòng đố kỵ lại cao, tôi không dám tìm một kẻ lăng nhăng làm bạn trai, sợ ngày nào đó tự làm đổ bình dấm chua dìm chết mình. Về phần anh cả anh, anh nói rất đúng, anh ta về ngoài anh tuần, phong độ mạnh mẽ, tôi cũng rất thích anh ta. Nhưng là...Người đã sớm có người yêu, tuy tôi kết hôn với anh ta, nhưng cũng không thể nào đoạt người yêu, làm người thứ ba. Vì thế nên tôi không có ý định gì với Nguyễn Hàn Thành. Về phần anh, tôi càng không có hứng thú.”

“...” Đôi mắt đào hoa sáng ngời nhũn lại, tầm mắt Nguyễn Thiếu Dật hạ xuống, đôi mắt càng thêm sắc bén.

“Sao anh lại nhìn tôi như vậy? Không tin lời tôi nói?” Giản Trang nhũn mảy, bất mãn bĩu môi.

Nguyễn Thiếu Dật không nói gì một hồi lâu mới chậm chậm mở miệng, đột nhiên đổi câu chuyện, không nóng không lạnh nói: “Tôi đói rồi, tôi xuống phòng bếp tìm thức ăn đây.”

Xem như lừa gạt được, thấp thỏm trong lòng Giản Trang rút cuộc bỏ xuống, chỉ vào phòng bếp bên kia nói: “Có thức ăn, lúc mới vào quán gia thấy vừa rồi trên bàn ăn tôi không ăn được bao nhiêu, cố ý chuẩn bị canh hầm cho tôi. Bây giờ có lẽ đã vừa nóng rồi, nếu anh đói bụng thì tự lấy chén mà ăn. Tôi đi bật ti vi cho anh.”

“Không cần bật ti vi, ăn một chén rồi chúng ta ra hồ đi dạo một vòng, ở trong phòng ngột ngạt thật không thú vị.” Nguyễn Thiếu Dật vừa nói vừa đến kệ bếp, mở nắp nồi đặt trên bếp, trên tay dùng muỗng múc canh, nhưng mắt lại nhìn về phía Giản Trang, môi mông khê cong nói tiếp: “Cô cũng không biết, bữa cơm ở đại sảnh kia, làm cho tôi buồn bực muốn chết, so với ăn cơm cùng những khách hàng kia còn tốn sức hơn. Cô cũng thấy rồi đó, quan hệ giữa ba tôi và anh hai tôi không tốt, hai người đều không xóa bỏ được khúc mắc. Bữa cơm kia tôi gần như chỉ ăn vài đĩa, lấy đại cục làm trọng mà làm không khí trên bàn cơm sinh động hơn, tôi phải nói ra hết những chuyện tôi có thể nghĩ ra được, nếu tôi không nói vài câu, chỉ bằng ba tôi và anh cả, không khí không có ai chống đỡ sẽ lập tức tẻ ngắt.”

Lúc anh nói chuyện, cái chén trong tay cũng đã đầy, để muỗng xuống, anh ta cũng lười đến bàn ăn, tùy ý dựa lưng vào bồn rửa bát, tư thế lười biếng, một tay cầm chén, một tay tự nhiên để bên người, vừa chống lên mặt bàn hoa cương sáng bóng, chống đỡ sức nặng nửa thân trên, nâng chén trong tay lên miệng, tư thế đẹp trai, động tác lưu loát uống canh, miệng to hợp một hợp.

“Hương vị thế nào?” Giản Trang còn chưa uống canh này, nhìn Nguyễn Thiếu Dật uống trước, liền thuận miệng hỏi một câu: “Là canh gì vậy? Uống ngon không?”

“...” Nguyễn Thiếu Dật uống một ngụm, dường như không hợp khẩu vị, liền lập tức để bát xuống, về mặt vô cùng kỳ quái nhìn Giản Trang, đáy mắt hiện ra vẻ kinh dị, cái tay chống kia cũng lấy ra khỏi mặt bàn, chỉ vào cái chén trên tay, không thể tin nói: “Đây là, canh lộc tiên thập toàn đại bổ tráng dương cho đàn ông mà!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Say mê em

Edit: Thanh Thanh Mạn

Beta: salemsmall

Canh trắng dương?

Giản Trang ngẩn ra, một giây sau thân hình vừa động đã đi tới trước mặt Nguyễn Thiếu Dật, đôi mắt nhìn về phía cái chén chứa chất lỏng màu nâu nhạt trong tay Nguyễn Thiếu Dật: “Anh nói đây là canh trắng dương?” Trước kia cô chỉ có nghe qua có loại canh này, còn chưa từng thấy, canh thập toàn đại bổ trong truyền thuyết là như vậy sao?

“Cô không tin vị giác của tôi sao?” Nguyễn Thiếu Dật nhìn thấu nghi ngờ của cô, đưa chén canh đến trước mặt cô, kiên định nói: “Lúc tôi vừa múc canh không chú ý nhìn, nhưng mùi vị này tôi vừa nếm thử, chắc chắn là canh lộc tiên.”

Giản Trang thu hồi tầm mắt nhìn trong chén, vừa đi đến chỗ nồi trên bếp, vừa như nói với mình vừa như nói với Nguyễn Thiếu Dật: “Không thể nào, quán gia nói là nấu canh cho tôi và Hàn Thành.” Nói xong chữ cuối cùng, tay của cô đã mở nắp, cặp mắt nhìn thẳng vào trong nồi – màu sắc trong nồi và màu sắc trong chén Nguyễn Thiếu Dật giống nhau như đúc, cái khác là, phía trên có một tầng cầu kỳ, táo ta, hoàng hoa, vài miếng nhân sâm, phía dưới hầm cái khác, vật kia giống như rễ cây, trong chất lỏng màu nâu nhạt chìm chìm nổi nổi.

Giản Trang cầm muỗng canh nhẹ nhàng khuấy lên, rễ cây ỉa lập tức theo dòng nước mà nổi lên mặt nước – quả nhiên là một cái lộc tiên! Rộng hai ngón tay, dài hơn ba tấc đang quay cuồng trong nước canh nóng hổi...!

“Cách –“

Giản Trang giống như điện giật quăng cái muỗng trong tay ra, lấy tốc độ không thể tưởng tượng đập nắp vung rồi hung hăng bước trở lại.

“Lần này cô tin lời tôi rồi phải không?” Đôi mắt đào hoa của Nguyễn Thiếu Dật nháy mắt sáng lên, giống như có thứ ánh sáng quét qua khoe mắt anh. Anh hài hước nhìn đáng về Giản Trang có chút kinh hoàng, đặt cái chén trên tay xuống, năm ngón tay mượt mà trắng nõn khê đầy, thả cái chén vào bồn rửa, toàn bộ động tác cực kỳ ưu nhã, lại có vẻ lười biếng mê người. Anh còn dựa lưng vào bồn rửa, đôi môi hé ra không nhanh không chậm nhạo báng: “Đáng về của lộc tiên... đẹp mắt chứ?”

Đẹp cái lông!

Gương mặt Giản Trang âm trầm, liếc xéo về phía Nguyễn Thiếu Dật, không chịu yếu thế đáp lễ: “Sao anh vừa hớp một ngụm đã biết đó là canh trắng dương? Nói thật đi, không phải là trước kia anh thường uống chứ? Nhớ trước kia anh phong lưu khoái hoạt, hẳn là rất cần canh này tâm bổ nhĩ?”

“Cái này –“ Nguyễn Thiếu Dật há miệng trả lời, lại chỉ nói ra được hai từ liền bị nghẹn lời.

“Nguyễn tổng, không phải là tôi nói anh, mặc dù bây giờ anh tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, nhưng mà muốn lấy vợ sinh con, phải biết giữ mình. Nếu không vẫn vui chơi thỏa thích như vậy, sớm muộn gì thân cũng sẽ không chịu nổi.” Giản Trang nghiêm trang tiêu sái đi đến trước mặt Nguyễn Thiếu Dật, nặng nề vỗ vỗ vai anh, trong đôi mắt màu trà trong suốt toàn là ý cười, nhưng lại duy trì giọng nói ý vị sâu xa, giống như người lớn dặn dò anh: “Vị mình tính kia đúng là một mỹ nhân, nhưng ngàn vạn lần đừng chơi quá đà. Nếu như anh cần, nồi canh trắng dương này anh hãy mang đi đi, không cần khách khí với tôi!”

“Ai cần loại canh này, thân thể tôi rất tốt. Cô nhất định phải tin, tôi nay cô có thể lên giường của tôi thử một chút.” Nguyễn Thiếu Dật xì mũi coi thường nồi canh trắng dương này, bất mãn hất tóc, cười giễu cợt: “Cô thật sự cho rằng trước kia tôi đều dựa vào cái này để vui vẻ với người đẹp sao? Cô quá xem nhẹ thân thể tôi rồi. Thứ này đưa cho tôi, tôi cũng không uống, nhưng tôi biết vì lúc trước lúc liên hoan với những lão giám đốc trên năm mươi của những công ty kia bọn họ thường gọi những thứ này, tôi ngại mặt mũi không từ chối được, cũng cùng uống vài ngụm, dĩ nhiên nhớ cái mùi này rồi.” Anh không thích mùi thuốc, những món ăn mùi vị tanh nồng, đối với canh trắng dương có thể thêm rất nhiều vị thuốc bắc bồi bổ thân thể, anh ghét uống nhất.

Trước kia coi như cùng hai phụ nữ chơi 3P trên giường, anh cũng chưa từng dùng tới canh bổ gì. Kỹ thuật trên giường của anh luôn rất tốt, căn bản không cần loại đồ vật cấp thấp này.

Lúc trước khi ăn cơm cùng với những mấy lão giám đốc lớn tuổi, bị lôi kéo uống nửa chén. Canh kia toàn là vị thuốc bắc, uống một lần anh liền nhớ mãi không quên canh này có bao nhiêu khó uống.

Lúc này vừa uống xong một hớp canh lộc tiên, liền nếm ra mùi vị đó.

Về phần sau khi Giản Trang nói ra những lời đó, anh cũng không biết tại sao lại không thích nghe.

Không phải trước kia cùng phụ nữ lên giường, thích xem hình người đẹp thôi sao? Chỉ bằng những thứ này, mà cả đời coi anh là quý hạo sắc sao?

Anh muốn lui tới với mình tính kia, chỉ là vì muốn dời đi sự chú ý của mình. Anh cảm giác mình sắp điên rồi, từ khi quen biết Giản Trang, sau khi tiếp xúc với cô, đồng đạo người đẹp vây quanh anh, anh đều cư xử lạnh nhạt, cho đến cuối tháng trước, người phụ nữ cuối cùng trong hậu cung của anh cũng bị phân phát. Thậm chí không cần anh chủ động lên tiếng, có vài người phụ nữ thông minh biết rõ anh không còn hăng hái với họ, liền tự động biến mất trong tầm mắt của anh.

Nhưng là, khi không có những người phụ nữ này để giải quyết thời gian khô khan sau khi tan việc, tất cả ngõ ngách trong đầu anh đều bị hình bóng của một người chiếm hết toàn bộ. Chỉ cần về đến nhà, ngồi an tĩnh trong một góc, giọng nói của người kia liền như ma chú vang lên trong đầu anh; nhắm mắt

lại, trước mắt hiện lên toàn là bóng dáng của người kia; thậm chí chỉ tiện tay rót một ly cafe, cũng có thể nghĩ đến nụ cười thanh khiết như hoa của người kia.

Anh sẽ không tự chủ nghĩ đến cô, cái tên Giản Trang.

Càng tiếp xúc lâu với Giản Trang, càng bị cô cuốn hút.

Càng hiểu rõ Giản Trang, càng không bỏ được cô.

Cho đến bây giờ, anh đã bắt đầu hoài nghi có phải mình thích đã thích Giản Trang rồi hay không?!

Bởi vì bắt đầu chú ý đến sự tồn tại của Giản Trang, bắt đầu điều tra chuyện của cô, vì thế trong đầu cũng không có chuyện khác. Chỉ có cô, thế giới của anh hoàn toàn bị cô chiếm giữ!

Khi anh mơ hồ ý thức được điều này, vì muốn dời đi sự chú ý, anh mới cố ý lộ ra một chút thương thức đối với Tô Kỳ, khiến cho người khản cấp muốn được làm mình tỉnh chủ động tỏ ra yêu thương nhưng nhớ anh. Anh cho là anh có thể như trước kia, lần nữa khôi phục bản lĩnh lạnh lùng từ tình trường, có thể tiếp tục dạo chơi giữa các loại phụ nữ, tự do tự tại, hưởng thụ bừa bãi.

Nhưng anh tính sai rồi! Khoảnh khắc nhìn thấy Giản Trang trên quảng trường, anh gần như vẫy chào Giản Trang theo bản năng.

Lúc không để ý đã ngăn Giản Trang lại, trong lòng anh biết rõ – anh muốn mượn Tô Kỳ để tránh xa Giản Trang, ý định quay trở về tình trường kia, cũng lập tức tan vỡ.

Mà điều khiến anh cực kỳ tức giận cũng không phải là nhận ra mình động lòng với Giản Trang, mà là Giản Trang đối với những ý nghĩ trong lòng anh không biết một chút nào!

“Còn nữa, cô không phát hiện tôi thay đổi rất nhiều sao? Tôi không còn phong lưu khoái hoạt sống qua ngày như trước kia. Cũng không muốn có gì với Tô Kỳ kia.” Nguyễn Thiếu Dật nhẫn nhịn, cuối cùng không thể kìm chế thân thể mình, tay phải không khống chế được nắm chặt lấy bàn tay cô đang đặt trên vai mình, bàn tay vừa nắm lại, nắm trọn bàn tay mảnh khảnh của cô trong lòng bàn tay anh, nghiêm túc nói: “Tô Kỳ kia, sau này tôi cũng sẽ không liên lạc nữa. Cho dù tôi muốn liên lạc, cũng không thể giống như trước kia nữa. Bây giờ bên cạnh tôi đừng nói là bạn gái, ngay cả một người tình âm giương cũng không có. Bây giờ toàn bộ tâm trí của tôi...”

Nói đến đây, Nguyễn Thiếu Dật đột nhiên ngừng lại, câu nói kế tiếp biến mất trên môi anh.

Cánh môi phẩn điều ngọc mài của anh còn duy trì tư thế đang nói chuyện, khe cong, đôi mắt khóa chặt trên mặt Giản Trang, nhìn dung mạo xinh đẹp sắc sảo của cô trong yên lặng.

Mà biểu hiện của Giản Trang là khẽ chau mày, trên trán lộ vẻ không hiểu, chờ câu nói sau đó của anh.

Giản Trang à Giản Trang, bây giờ toàn bộ sự chú ý của tôi, toàn bộ tâm trí, một phần cũng không thiếu đã đặt trên người em. Em chính là yêu tinh hại người, hại tôi đang lúc tuổi trẻ mà đã không có người đẹp làm bạn, hại tâm tính tôi đang lang thang không kiềm chế lại đột nhiên thay đổi. Mà người khơi xướng này, lại còn mờ mịt vô tội nhìn tôi như vậy... Nếu không có em, không biết bây giờ tôi đang sung sướng đến mức nào, không biết có bao nhiêu người đẹp lưu luyến bên cạnh tôi, vì tôi như si như say. Nếu không có em, tôi vẫn vĩnh viễn là người đa tình, lại không bao giờ chung tình. Đa tình cũng là vô tình, vô tình thì vĩnh viễn sẽ không yêu thật lòng. Tôi cũng sẽ không cần vì tình yêu mà đau đầu phiền não.

Em cũng không biết, tôi ghét nhất là yêu đương lâu dài với phụ nữ. Vết xe đổ của ba và mẹ tôi, tôi khắc sâu. Tình yêu là gây họa, sẽ làm cho người dính vào tình yêu đau đến không muốn sống.

Tôi vốn muốn đời này ung dung thanh thản trôi qua như vậy, làm một cao thủ tình trường tầm hoa vấn liễu, bình thản sống qua ngày, chờ khi đến tuổi, tìm được người phụ nữ vừa mắt rồi kết hôn, sinh đứa bé, rồi sau đó tiếp tục cùng với người đẹp sống cuộc sống sung sướng. Đời của tôi vốn đã tính toán xong, cứ trôi qua như vậy, nhưng tại sao em lại xuất hiện trong thế giới của tôi?

Em khuấy loạn tất cả kế hoạch trong cuộc sống của tôi, em có biết không!

Bây giờ tôi rất hối hận ban đầu quyết định cho em vào công ty của tôi. Cô gái chết tiệt, Giản Trang chết tiệt, sớm biết người này khó dây dưa, sớm biết trên người em có nhiều bí mật hấp dẫn người khác rơi vào, từ lúc bắt đầu tôi sẽ không trêu chọc em, không đến gần em.

Nguyễn Thiếu Dật không tiếng động thổ lộ câu nói tiếp theo trong lòng, trong lòng anh đang reo hò, đồng thời không nhìn được nắm chặt bàn tay xinh xắn thêm một chút, anh yên lặng ngắm nhìn Giản Trang trước mắt, thần thái sáng ngời trong mắt dần dần biến mất, hóa thành một mảnh u ám trong chỗ sâu nhất trong con người. Những lời này là tiếng lòng của anh, nhưng những tiếng lòng này, anh lại không thể nói với Giản Trang.

Ấn tượng anh cho Giản Trang là hình tượng thoải mái không vào khuôn khổ, là quan niệm đã nhận được, rất khó thay đổi. Chỉ sợ nếu anh thật sự nói với Giản Trang, Giản Trang cũng sẽ không tin. Chuyện này... Đây mới là điều anh rối rắm, mới là đau xót của anh

.....

Giản Trang bị một loạt lời nói của anh làm cho kinh ngạc thất thần.

Đợi đến lúc cô hồi hồn, cánh tay khoác lên vai Nguyễn Thiệu Dật không biết đã được buông ra từ lúc nào, mà anh cũng đã lui ra bên cạnh cô, bước ra sau vài bước, lồng ngực phập phồng lên xuống, hơi thở hỗn hển, mặt đỏ đến mang tai nhìn cô.

“Anh bị làm sao vậy?”

Giản Trang nhận thấy anh ta kỳ lạ, lên tiếng hỏi. Chẳng lẽ là...canh tráng dương có hiệu lực rồi sao? Được hiệu thật là mãnh liệt, nhưng mà anh ta chỉ uống có một hộp nha!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Làm sao tôi lại ở trong phòng anh?

Edit: Lân Nguyệt Dạ

Beta: salemsmall

Giản Trang mới vừa đưa ra suy đoán, một giây kế tiếp, Nguyễn Thiệu Dật đứng ở cách đó không xa bên cạnh cô liền lập tức có động tác, giống như là bị lửa đốt tới nơi, toàn thân chấn động kịch liệt một cái, lồng ngực mặc áo tay ngắn in hoa giống như nước biển kịch liệt sôi trào, rung động càng thêm kịch liệt, như thể trong người đang có một con dã thú dữ tợn bị thiêu đốt giữa muốn thoát ra. Mà bản thân anh, hình như là đang cực lực muốn áp chế loại xao động này, hai tay trắng nõn nâng lên che lồng ngực đang phập phồng lên xuống, cặp mắt đào hoa sáng bóng kia nửa khép, khó sở híp lại, môi mỏng hé ra phát ra một tiếng ngậm khế bé đến mức gần như không thể nghe thấy: "Ừm....."

Quả nhiên, anh ta thật sự phát tỉnh rồi!

Lòng của Giản Trang chìm xuống mấy phần, không tự chủ được muốn lui về phía sau né tránh phía bên kia anh.

"Tôi....." Nguyễn Thiệu Dật đang đứng đối diện mặc dù chỉ hé nửa mí mắt, nhưng nhờ hình ảnh lưu lại nơi khóe mắt vẫn thấy được động tác nhỏ xíu của Giản Trang, anh biết Giản Trang lo lắng, gian nan nấp mấy khóe môi, cố gắng kéo ra một nụ cười trấn an cô, "Cô yên tâm đi, tôi vốn không có hứng thú..... Không có hứng thú ép buộc phụ nữ. Hơn nữa cô..... Mặc dù đáng đáp cô còn tạm được, nhưng mà vóc người lại không phải là gu của tôi, cho dù có muốn, tôi cũng sẽ không động tới cô."

"Thật sự là tôi sợ anh....." Mắt đi lí trí. Giản Trang chỉ nói phân nửa câu nói, bốn chữ phía sau giữ lại ở trong lòng.

"Cấp bậc của tôi ở trong mắt cô cũng quá thấp rồi....." Lúc này gương mặt Nguyễn Thiệu Dật đã rất hồng, lại vẫn còn có tâm tình cười giòn, cất giọng khàn khàn cười nói nói: "Tôi đã luyện qua, có thể ngồi mà trong lòng mà vẫn không loạn. Tôi chưa bao giờ say rượu mất lý trí cả, thời điểm lên giường, tôi vẫn luôn phải giữ vững tỉnh táo." Có quá nhiều phụ nữ, muốn lên lút sinh con trai cho vị chủ tịch phía sau màn công ty Hồng Thiên là anh này, muốn dùng lí do này dây dưa với anh. Cho nên càng tâm hoan tác nhạc * với nhiều phụ nữ, anh càng phải giữ vững tỉnh táo, mỗi một lần lên giường, các biện pháp an toàn là điều quan trọng nhất. Đây cũng là lí do tại sao anh vui chơi nhiều năm như vậy, mặc dù không ngừng dính xi căng đan, nhưng chưa bao giờ xuất hiện chuyện sẩy thai.

(* - quan hệ)

Đã là lúc nào rồi, lại còn cười ra tiếng được. Giản Trang nhìn mặt mũi đã ứng đỏ của anh, không nhịn được hỏi: "Được, mấy người các anh đều là cấp cao, không phải đàn ông bình thường. Vậy bây giờ anh phải làm thế nào?"

"Cái này còn cần phải hỏi sao?" Nguyễn Thiệu Dật nghe được lời này của cô, con người đang hé nửa bỗng chốc mở to ngay lập tức, sau đó trừng hai mắt với cô, giống như là liếc cô một cái, nhưng lúc này hai gò má anh đã đỏ ửng một mảng, động tác khiêu khích xem thường này nhìn qua càng giống như là 'liếc mắt đưa tình', "Nếu như cô muốn biết chi tiết, thì theo tôi về phòng, tôi 'làm' cho cô xem!"

Làm sao? Chuyện cười, anh còn có thể làm sao? Coi như anh có ý nghĩ kia đối với Giản Trang cũng không thể thật sự xử cô. Hiện tại máu huyết của cả người đều đồng loạt chạy dồn về phía thân dưới, hội tụ ở vật đang căng cứng sung mãn trong quần kia, bảo bối ở nửa người dưới kia lúc này đã căng đến mức thấy đau rồi.

Trong nhà cũ này cũng không phải là không có phụ nữ, chỉ là những nữ giúp việc kia đều không vào được mắt anh, cho nên —— bây giờ anh bị Dục Hỏa đốt người, chỉ có thể tự mình giải quyết, phương thức giải quyết cũng chỉ có một, chính là dùng 'tay phải vạn năng' của mình!

Đồng thời trong lúc vừa nói chuyện, chân của anh cũng lui về phía sau một bước, thân thể lại lui về sau một bước nữa, sau đó chuyển thân thể, hình như là muốn đi về phía cửa trước.

Lúc xoay người tới một nửa, dường như anh đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức dừng lại, từ từ quay nửa người trên, ngoái đầu nhìn lại, sử dụng đôi mắt màu đỏ, đã hằn đầy tia máu yên lặng nhìn Giản Trang, khóe mắt đã vô ý thức phũ lên một tầng hơi nước thật dày, có vẻ vô cùng ướt át. Cứ nhìn cô như vậy một lúc lâu, mới tựa như lâm bầm nói một câu: "Cô chờ tôi nhé, chờ tôi giải quyết xong rồi, tôi sẽ quay trở về tìm cô, mới vừa nói xong sẽ cùng nhau đi

đạo ở trong vườn mà....."

Miệng lẩm bẩm giống như niệm kinh nhắc tới những lời này xong, người cũng chậm chậm quay đi, vài bước đã đi tới cửa, kéo mở hai cánh cửa ra, sau đó nhanh chóng lách mình đi ra ngoài, biến mất ở trong màn đêm đen ngoài cửa.

Tầng biệt thự to như vậy, bỗng chốc chỉ còn lại có một mình Giản Trang. Trong phòng bếp, cả một nồi canh lộc nhưng ở trên bếp gas kia, vẫn còn đang được hầm sôi ừng ục trong lửa nhỏ.

Biệt thự lúc trước còn náo nhiệt, nháy mắt đã trở nên vắng lặng.

Giản Trang đứng một mình ở trước mặt bàn trong phòng bếp, cúi đầu nhìn nước canh lộc nhưng vẫn còn đang nấu trong nồi.

Trong lòng, đang từ từ suy xét.

Từ Đào đã làm việc ở Nguyễn gia mười mấy năm, đủ tư cách là một quản gia lão luyện, chắc chắn sẽ không phạm vào loại sai sót đến mức có thể lấy sai canh hầm thành canh trắng dương như thế này.

Kỳ thật đã rất rõ ràng, canh này chính là chuẩn bị cho Nguyễn Hàn Thành với cô. Tự nhiên, phụ nữ không cần loại đồ bổ này, nhưng mà uống một ngụm, cũng vẫn có lợi. Mà bản thân Nguyễn Hàn Thành là một người đàn ông, loại thuốc này chính là thuốc hay chuẩn bị để chinh phục phụ nữ ở trên giường.

Quản gia dù có cảm quyền lớn đi chăng nữa, cũng không thể tùy ý chuẩn bị mấy thứ này cho chủ.

Cho nên, rõ ràng, đây là ý của Nguyễn Việt.

Y theo tình hình ở trong bữa ăn, cả hình thức bầu không khí mà suy xét có thể thấy, ở nhà Nguyễn Hàn Thành được Nguyễn Việt coi trọng nhất. Mà ba vị thiếu gia nhà họ Nguyễn đều không con nối dõi, lúc này Nguyễn Hàn Thành đã không còn trẻ tuổi, Nguyễn Việt cũng đã là người năm mươi tuổi đầu, dĩ nhiên sốt ruột ôm cháu. Cô với Nguyễn Hàn Thành đã kết hôn hơn hai tháng, trong bụng lại không hề có động tĩnh gì, làm người lớn nóng vội, dùng loại canh trắng dương này làm gia tăng tình cảm vợ chồng cũng không phải là không có khả năng.

Rất thuyết phục, không chừng lúc này Nguyễn Hàn Thành ở trong thư phòng bàn chuyện bí mật với ông cụ Nguyễn, cũng là đang thảo luận việc này với cha mình đó...

*

Đã là 10 giờ đêm.

Trong khu vườn nhà cũ, trắng sáng trên không, ánh trăng thuần khiết như được tinh luyện, từ từ phủ xuống, giống như phủ một tầng sương mù mỏng lung lung như lụa mỏng, bao phủ hết toàn bộ khu vườn.

Mặt nước tĩnh lặng của hồ nhân tạo trong như gương, phản chiếu ra ánh trăng màu trắng bạc.

Đi ở trên đường mòn quanh co uốn lượn dưới cây ngô đồng, dẫm xuống mặt đường lát đá dưới chân, ngắm từng chùm từng chùm hoa Thiên Trạch nở dưới ánh trăng, Giản Trang mới thực sự cảm giác được tòa nhà cũ trắng lẹ này là có bao nhiêu cô tịch.

Trong bụi cỏ một hàng đèn tự động phát sáng dọc theo đường mòn, ánh sáng màu vàng nhạt mờ ảo hấp dẫn giống như màu sắc ánh nến, thu hút không ít côn trùng ban đêm vội vàng vỗ cánh lao vào chụp đèn thủy tinh trong suốt.

Bởi vì một mình ghen ở trong ngôi biệt thự vừa rộng lớn vừa yên lặng kia thật sự là không hề thú vị, định ra đây giải sầu, nhìn xem cảnh đêm nhà cũ. Suy cho cùng thì khu vườn này cũng không hồ là do kiến trúc sư chuyên nghiệp thiết kế ra, cả vườn thiết kế thành hình chữ hồi (回), những nơi khác có thiết kế hành lang dài, hành lang gấp khúc, chòi nghỉ mát, cùng những kiến trúc phong theo kiểu cổ khác.

Nhưng ý cảnh đẹp để nhất, vẫn thuộc về vùng hồ nhân tạo âm u tĩnh mịch này rồi.

Cô đã đi dọc theo đường mòn chừng mười phút đồng hồ, mới vừa đi đến một nửa hồ nhân tạo. Phía trước vẫn còn một nửa đường chưa đi qua, xoay mình kết thúc nửa vòng còn lại, cô đang định trở về nhà đi ngủ.

Mấy phút đồng hồ sau...

Giản Trang đi qua một khu vườn hoa, khi đi đến bên cạnh một chỗ có đèn, vô ý ngẩng đầu nhìn ra xa về phía trước, vốn là muốn nhìn một chút một vài con đường phía trước này. Nhưng vừa nhắc mi lên, cảnh tượng chiếu vào trong mắt kia lại khiến cô hít vào một hơi!

Chỗ xa cách chừng mười mét phía trước, cô thấy được một người tóc tai bù xù ngồi trên xe lăn, vẫn đang ra sức dùng hai tay chuyển động xe lăn của mình, từng vòng đi tới bên cạnh hàng rào bảo vệ xây dựng từ một loạt xích sắt nhỏ bên bờ hồ nhân tạo, xe lăn đã lăn đến vị trí bên cạnh sát vách khóa sắt, sau đó người phụ nữ ngồi xe lăn trong đột nhiên đưa hai tay đỡ trên tay vịn xe lăn, cả người run run rẩy rẩy đứng lên từ trên ghế! Người này không phải ai khác, đúng là phu nhân nhà họ Nguyễn...Hà Thục Mẫn. Nhưng mà sự việc vẫn còn tiếp tục, cảnh tượng xảy ra ở trước mắt Giản Trang không chỉ như vậy, trong lúc Giản Trang vẫn còn đang kinh ngạc, sau khi người kia không ngừng cố gắng đứng lên được, lập tức sải bước qua rào chắn xiềng xích cao không tới nửa mét, cả người như vận động viên nhảy cầu, đứng ở bên bờ mọc rêu cỏ xỉ, trên hòn đá ướt sũng, giơ hai tay lên, cung kính khom người xuống, tiếp theo... Nhảy từ trên bờ xuống giống như một con cá trở về trong nước, vẽ ra một đường parabol duyên dáng ở trên không trung, đầu

hướng xuống nước, đâm thẳng vào hồ trong nhân tạo, sau đó "Bùm" một tiếng, trên mặt hồ nhân tạo vốn tĩnh lặng bọt nước văng mạnh khắp nơi. Bọt nước vấy ra bay lên cao tới vài thước, mà người kia nhảy xuống nước rồi. Mặt nước bên trên dao động không ngừng, người nọ chưa hề trôi lên, đã lập tức chìm xuống!

"Trời ạ!" Giản Trang kêu lên một tiếng sợ hãi, không hề nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy ngược về phía vị trí người nọ nhảy xuống hồ, trên mặt nước đang không ngừng dao động từng trận, sóng gợn tầng tầng, cô cũng ra sức bật lên, rồi nhảy xuống cứu người.

Sau khi chìm vào trong hồ nước lạnh lẽo, độ sâu đáy hồ này đã lập tức khiến cho Giản Trang không chống đỡ được.

Cô cho rằng đáy hồ đào nhân tạo này cùng lắm cũng chỉ sâu hơn hai mét thôi, không nghĩ tới, người ta thiết kế cái hồ này theo hình cái phễu, bên ngoài cạn, ở giữa sâu, một dòng nước hồ lạnh lẽo bao phủ đầu Giản Trang, rót vào trong lỗ tai lỗ mũi, Giản Trang từng ở nơi có sông hồ, biết bơi lội, cô dùng cả tay chân bơi tới bên cạnh Hà Thục Mẫn đã từ từ chìm xuống ở chỗ sâu nhất giữa hồ.

Cô vươn cánh tay, bơi tới sau người Hà Thục Mẫn, từ phía sau ôm lấy cổ bà ta, một cánh tay kia kéo cái eo nhỏ gầy của Hà Thục Mẫn, hai chân cấp tốc bơi đứng ở trong nước hồ, muốn ôm Hà Thục Mẫn trôi lên mặt nước.

Nhưng phiền toái lại ở trên người Hà Thục Mẫn.

Cũng không biết là Hà Thục Mẫn xảy ra chuyện gì, sau khi Giản Trang ôm lấy eo với cổ của mình, Hà Thục Mẫn lại bắt đầu phản kháng kịch liệt, đang đưa đầu ở trong nước, một đầu tóc dài ở trong lúc bà ta lắc lư đã xoắn tung rồi mặt Giản Trang. Giản Trang vừa né tránh tóc bà ta đồng thời còn phải chú ý tới thân thể của bà ta, trong khi bà ta vừa đá vừa vùng vẫy cố gắng bơi về phía bên bờ.

Người rơi xuống nước rất không phối hợp, bản năng sinh tồn làm cho họ vô ý thức bắt lấy thứ bên người, sau đó ấn chặt vật thể bên người xuống, bản thân thì trôi đầu ra khỏi mặt nước.

Giờ phút này Hà Thục Mẫn chính là đang vùng vẫy như vậy, hai tay quay ngược giữ lấy thân thể Giản Trang, dùng chân đạp vào trên đùi Giản Trang, ấn cô xuống, rồi nổi lên trên mặt nước, miệng phát ra tiếng "gào khóc" cực kỳ kỳ dị. Mà Giản Trang bị giữ lại ở trong nước lại lâm vào cảnh nguy hiểm, từ lúc nhảy vào trong nước đến khi kiềm chế Hà Thục Mẫn, quá trình này tiêu phí phần lớn thể lực với dưỡng khí chứa đựng trong phổi cô, hiện tại cô lại bị Hà Thục Mẫn giữ ở trong nước, dưỡng khí trong phổi đã dùng hết, đại não thiếu dưỡng khí làm cho ý thức bắt đầu mơ hồ, sắp không thể chịu đựng được nữa.

Thật sự là quá bất đắc dĩ rồi! Ý thức của Giản Trang còn lại không nhiều lắm, nếu cô là một người đàn ông thì tốt rồi, lực cánh tay mạnh yếu vừa đủ, lúc đang cứu Hà Thục Mẫn, trực tiếp chặt một nhát tay ở sau gáy Hà Thục Mẫn, đánh ngất xỉu bà ấy thì tình hình đã không như vậy rồi.

Đại não của cô đã mơ hồ, hai tay mất đi sức lực, thân thể thiếu dưỡng khí cũng đặc biệt khó chịu, cuối cùng, tại một giây trước khi mất đi ý thức kia, cô dùng hết sức lực toàn thân, đẩy Hà Thục Mẫn vào khu nước cạn bên bờ...

Những chuyện sau đó, cô thật sự lo lắng không nổi nữa...

*

"Nhanh lên thừa lúc còn nóng, không phải mẹ còn chưa ăn no sao?"

"Tôi muốn giấm, muốn chấm dấm chua ăn! Tôi còn muốn chén nhỏ đó!"

"Được rồi, con đi lấy cho mẹ. Nhưng mà, mẹ nói chuyện phải nói nhỏ thôi, đừng đánh thức người đang ngủ."

Trong lúc mê man, nằm ở trong màn mây mù mềm mại, Giản Trang nghe được một đoạn đối thoại, hai người nói chuyện là một nam một nữ, người đàn ông có giọng nói rất dịu dàng, đẽ thấp hơn nhiều, mà giọng nữ kia lại tăng âm điệu lên, tiếng nói khàn khàn, nghe cực kì không thoải mái.

"Tôi muốn uống nước!"

Giọng nói đang nói kia còn chưa có dứt, lại là một tiếng nói khàn khàn bén nhọn từ trong cổ họng tuôn ra, giọng nói đâm vào lỗ tai Giản Trang đến phát đau. Ý thức chập chờn của Giản Trang cũng đã lập tức bị âm thanh chói tai cao vút này đánh thức, suy nghĩ tan rã tụ lại vào nhau trong nháy mắt, người cũng tỉnh táo hơn nhiều, từ từ mở mắt ra.

Mở hai mắt, nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết.

Tiếp theo, Giản Trang xoay xoay đôi mắt, tầm mắt dời xuống đến trên vách tường. Cả mặt vách tường dán giấy lót hình hoa nhỏ hết sức ấm áp, giấy lót tường hồng phấn in các loại hoa, hoa anh đào trắng hồng phát phờ giống như nở rộ ở trong căn phòng, làm cho tâm tình người ta hết sức thả lỏng.

Nơi này là chỗ nào? Là căn phòng của ai?

Hai tay Giản Trang giữ ở trên nệm dưới người, đầu đau như muốn nứt ra, khó khăn đỡ phần thân trên, ngồi dậy từ trên giường simmons mềm mại, ngẩng nhìn bốn phía, đánh giá căn phòng này.

Mà lúc này, bên trái truyền đến một tiếng tiếng răng rắc lạnh lạnh, cửa gỗ kiểu châu Âu màu trắng bị người đẩy ra, người tới đứng ở cửa, dịu dàng nói với Giản Trang vừa mới tỉnh lại: "Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Giản Trang vừa thấy, đứng ở cửa không phải ai khác, chính là người có bộ dạng âm hiểm éo là với đôi mắt phượng hẹp dài - Nguyễn Bắc Thần! Cô ngẩn người, sau khi ngó ra một hồi mới mở miệng hỏi anh ta: "Làm sao tôi lại ở trong phòng anh?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Không phải tự nhiên mà oán hận

Editor: Đào Sindy + Jinn

Beta: haycuoidangyeu+ hoa hồng

____ thử hỏi, trên đời này, có người còn tệ hơn cả đồ vật sao? ____

Lời vừa thoát khỏi miệng, Giản Trang mới phát hiện giọng mình đã khàn đến cỡ nào, âm thanh thốt ra giống như bị người ta xé nát, trầm đến vỡ vụn, âm cuối lại càng thêm chói tai hơn.

Cổ họng đau quá, cảm giác nóng bỏng thiêu cháy khi cô nói chuyện ngay lập tức quét ngang toàn bộ cổ họng.

Sau khi người đứng ở bên cạnh cánh cửa màu trắng ngà nghe được giọng nói khàn khàn của cô thì xoay người bước ra khỏi cửa, biến mất trong tầm mắt của Giản Trang.

Nhưng, chỉ một lát sau, trên cửa sổ sát đất lại xuất hiện một bóng người, Nguyễn Bắc Thần vừa đi khỏi đã xuất hiện lần nữa và đang đứng quay lưng ở cửa, trong tay cầm một cốc nước thủy tinh trong suốt hình Ngũ Lăng, trong ly còn bốc lên hơi nóng nước trà mảnh như tơ.

Nguyễn Bắc Thần đứng ở cửa cũng không trực tiếp đi vào, chỉ yên lặng đứng trước cửa nhìn cô. Dáng người anh thon gầy cao lớn mặc bộ quần áo ngủ Hàn Quốc bó sát người, trên tay áo ngắn màu sợi dây in hình chân dung của mình tinh Chung Geun - Hee Hàn Quốc, bên dưới mặc quần đùi màu xanh xám, ăn mặc đơn giản thoải mái vô cùng, khác hoàn toàn với hình ảnh thanh nhã lịch sự lúc bình thường. Một đầu tóc đen nhánh cũng có chút lộn xộn, sợi tóc trên đầu loạn thành một đám, giống như bị ai đó hung hăng giầy xéo, như một đám cỏ dại mọc um tùm, cứ xõa tung ra ở trên đỉnh đầu anh. Đường nét nhu hòa trên mặt, một đôi mắt phượng hẹp dài vẫn xinh đẹp như trước, đôi mắt màu râm nắng sâu và thấu đáo, chỗ con ngươi và tròng mắt giao nhau hiện ra một vòng lam nhạt vô cùng mỏng. Mặc dù ăn mặc tùy tiện như thế, nhưng vẫn không thể nào che giấu được đôi mắt sáng đẹp cùng với khuôn mặt điển trai kia.

Ngồi ở trên giường, Giản Trang đưa mắt đánh giá Nguyễn Bắc Thần, đồng thời Nguyễn Bắc Thần đứng ở cửa đánh giá cô.

Một lát sau, Nguyễn Bắc Thần đứng ở cửa đã có động tác, chân trái anh mang dép lê màu đen vừa nhấc, nhắm về phía giường lớn mà bước ra bước đầu tiên.

Ngay lập tức Giản Trang cũng thu hồi ánh mắt đánh giá, ngoan ngoãn ngồi trên giường, nhìn Nguyễn Bắc Thần bung nước ấm từng bước từng bước đi về phía mình.

“Uống nước đi, cổ họng sẽ dễ chịu hơn.” Người đến đi tới đầu giường, đặt nhẹ cốc nước trên tủ đứng màu hồng trắng bên cạnh đầu giường.

Ánh mắt Giản Trang theo cốc nước dời về đầu giường, lúc này mới phát hiện trên chiếc giường lớn mềm mại và đầu giường được phủ bằng một lớp ren màu hồng phấn. Cả gian phòng được trang trí đầy màu sắc và hoa, cộng với đồ dùng trong phòng, lộ ra tính cách trẻ con, quả thật chính là phòng của công chúa. Chẳng lẽ... Đây là phòng ngủ của Nguyễn Bắc Thần?

Cô ngạc nhiên nhìn trang trí trong phòng, vừa nhìn xung quanh, vừa từ từ vươn tay lấy cốc nước trên tủ đứng đầu giường.

Nguyễn Bắc Thần đứng trước giường, mắt phượng lạnh lùng lạnh lẽo trước sau như một, nhìn cô nâng cốc nước lên uống từng ngụm nhỏ, lạnh nhạt nói: “Cổ họng dễ chịu hơn rồi chứ?”

“Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.” Giản Trang nuốt nước ấm trong miệng xuống, nhìn anh gật đầu trả lời.

“Vậy bây giờ anh sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của em.” Nguyễn Bắc Thần vẫn còn nhớ rõ câu nói khi cô tỉnh lại kia, mở miệng trả lời: “Có lẽ em vẫn còn nhớ chuyện xảy ra vào mười giờ tối nhỉ? Em nhảy vào hồ nhân tạo cứu người, kết quả bản thân lại bị chìm xuống.”

Khóe miệng Giản Trang hơi cong, bắt đầu dĩ cười: “Còn nhớ. Cứu người không được, ngược lại còn khiến mình nguy hiểm. Là anh cứu tôi sao? Nếu như không có anh cứu, tôi cũng sẽ không nằm trong phòng anh.” Nói đến đây, hiện tại cô lại có thời gian suy nghĩ một số chuyện rồi, đó chính là Hà Thục Mẫn không bị bại liệt ư? Lúc đó nhìn thấy Hà Thục Mẫn từ xe lăn đứng lên đi đến bờ hồ nhảy xuống, bởi vì trong lúc nguy cấp, cứu người là quan trọng nhất, hoàn toàn không kịp suy nghĩ nhiều. Bây giờ xong chuyện, vấn đề này cứ như vậy mà nổi lên mặt nước.

Tại sao nửa đêm rồi mà Hà Thục Mẫn lại ra khỏi phòng ngủ? Tạo sao phu nhân thủ trưởng ra ngoài không có người hầu hay quản gia đi theo bên cạnh bà ấy? Tại sao Hà Thục Mẫn lại muốn nhảy hồ?

Những vấn đề này, chỉ cần hỏi Nguyễn Bắc Thần.

Trong lúc Giản Trang đang suy nghĩ các vấn đề kia, Nguyễn Bắc Thần đứng trước giường nói tiếp, ánh mắt hơi lạnh rơi trên người Giản Trang, thần nhiên nói: “Em có rất nhiều chuyện muốn hỏi tôi sao? Không cần vội, dù sao bây giờ thời gian còn nhiều, chúng ta nói từng chuyện một. Đầu tiên nói chuyện thứ nhất trước, mẹ của tôi, bà không bị bại liệt, chẳng qua chỉ đi đứng không tiện, cho nên bình thường đi lại hay ngồi xe lăn. Thứ hai, bởi vì đêm nay tôi về nhà, có tôi chăm sóc mẹ tôi, nên bảo quản gia ra ngoài, cũng không kêu cô giúp việc trông mẹ tôi. Nhưng do sơ sẩy, trong lúc chùng sùi cáo cho bà, không trông chừng bà, chính bà chuyển xe lăn từ trong nhà chạy ra ngoài. Thứ ba, tôi có thể kịp thời xuất hiện, cứu em từ trong hồ lên, cũng bởi vì đang đi ra ngoài tìm mẹ tôi. Chỉ là...” Lời của anh bỗng ngập ngừng, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhúc nhích, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô, cánh môi hé ra, nói tiếp: “Còn phải cảm ơn em, tuy rằng em không cứu được mẹ tôi từ trong nước lên bờ, nhưng em cũng đã đỡ bà lên mặt nước, mới không nguy hiểm đến tính mạng. Nếu không thì, chỉ một mình bà, chắc chắn sẽ bị chết đuối.”

“Ha ha, thật ra tôi đâu giúp được gì.” Nụ cười trên mặt Giản Trang lộ ra vẻ bất đắc dĩ, trong nụ cười xen lẫn sự đắng chát. Không muốn nói tiếp về chuyện cứu người, rất nhiều người đang nhảy xuống nước cứu người, chẳng những không cứu được người rơi xuống nước lên, ngược lại còn bồi thường mạng mình vào. Tuy rằng cô không chết, nhưng cũng không xê xích gì nhiều. Nếu như phía sau không có Nguyễn Bắc Thần xuất hiện kịp lúc, kết cục của cô chính là lại chết thêm lần nữa.

“Thật sự anh vẫn chưa cho tôi giúp đỡ gì.” Sau khi Giản Trang tự giễu một câu, lông mày trên khuôn mặt lạnh lùng của Nguyễn Bắc Thần khẽ nhíu, không chút suy nghĩ mà phê bình cô, trong lời nói mang theo sự sắc bén, nghiêm nghị mà trách cứ cô: “Em xuống tay tàn nhẫn một chút, một phát đập bả ngát xiu, chẳng phải dễ cứu hơn sao? Thật không biết khi đó trong đầu em đang nghĩ gì, lại tự khiến mình bị chìm trong nước đến hôn mê bất tỉnh. Nếu như không có tôi, chắc bây giờ em đã quy thiên (về trời) rồi. Lúc tôi cứu em từ trong nước đến tỉnh dậy, em đã uống không biết bao nhiêu nước, em bị sặc nước khoang mũi, lúc đó làm em khạc nước ra, nên nước mới làm bị thương đến cổ họng của em. Tôi nhảy xuống không chỉ cứu mẹ tôi, còn muốn cứu em từ dưới nước lên, cứu hai người một lúc, tôi mất rất nhiều sức lực đấy.”

“Tôi không nghe nhầm chứ? Ý của anh là, trách tôi lúc cứu mẹ anh không đập một phát cho bà ngất xiu?!” Giản Trang mở to mắt không thể tin nhìn người đàn ông trước mắt: “Lúc đó quả thật tôi định làm vậy, đối với một người khỏe mạnh bình thường thì có thể làm thế. Nhưng cơ thể mẹ anh ốm yếu thể kia, tôi sợ nếu nện thật, thì cơ thể mẹ anh sẽ không chịu nổi. Với lại, bà là mẹ ruột của anh và Nguyễn Thiếu Dật, tôi nào dám đánh bà chứ.” Thân thể Hà Thục Mẫn yếu như vậy, ai biết bà có mắc bệnh tất máu não hay bệnh linh tinh gì không. Đánh một cái vào sau gáy, lỡ như dẫn tới chảy máu não, chuyện sẽ càng lớn không phải sao? Nếu như có chuyện gì xảy ra, hậu quả cô không gánh nổi. Vậy nên, lúc đó cô thà rằng mình bị chết đuối, cũng không dám thô bạo với Hà Thục Mẫn.

Thái độ của Nguyễn Bắc Thần với Hà Thục Mẫn làm cô khó tin, không ngờ Nguyễn Bắc Thần lại đồng ý cách làm đập một cái cho mẹ mình ngất xiu.

“Tính mạng nguy cấp, việc khác đừng nhắc đến. Động tác không tàn nhẫn, khi đó em và bà ấy ôm chặt nhau, ai cũng không lên được bờ, hai người đều phải chết. Lùi một bước mà nói, vì bảo vệ mạng sống, bất kính với trưởng bối cũng là do bất đắc dĩ. Nếu ai không thông cảm, chỉ có thể nói người đó quá ngu ngốc.” Lời nói từ trong miệng của Nguyễn Bắc Thần phát ra giống như đôi mắt xinh đẹp hẹp dài của anh, ở tầng bên dưới cùng mãi mãi là lạnh lùng, giống như núi băng nghìn năm không đổi, băng đã hình thành thì không bị thay đổi.

Giản Trang không thể không nghi ngờ, tính tình Nguyễn Bắc Thần thật sự lạnh lùng đến vậy sao, đối với mẹ mình mà vẫn có thể giữ lý trí không như người thường vui mừng hay tức giận mất?

Nhưng mà đối với tính tình kỳ quái này của anh, cũng rất bình thường. Vốn cô cũng không trông mong nghe được từ trong miệng anh những lời nói ấm áp lòng người. Càng không vọng tưởng anh sẽ khen mình đôi câu.

Sau khi Nguyễn Bắc Thần nói những lời đó xong, nhìn Giản Trang im lặng một lúc lâu không lên tiếng, chột con môi, cười như không cười mà nhìn cô, giọng nói dịu dàng đến cực điểm, vô cùng nhẹ giọng hỏi: “Em không muốn biết tôi cứu em thế nào sao?”

“....” Cơ thể Giản Trang run lên, đột nhiên có loại dự cảm xấu chạy lên não: “Anh cứu tôi thế nào?”

“Ồi...” Nguyễn Bắc Thần cong môi, nhếch lên một nụ cười dịu dàng như lan, sau khi cười khẽ một tiếng, anh hơi khom người, khoảng cách giữa hai người được rút ngắn, sau đó mặt đối mặt gần ngay trước mặt Giản Trang, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ: “Sau khi tôi ôm em lên bờ, hô hấp của em như sắp tắt hẳn, tôi chỉ có thể xử lý nhanh chóng mới cứu sống em. Hai tay ấn ngực em, làm tim phổi em sống lại, sau đó tiến hành hô hấp nhân tạo... Tiếp đến, tuy ngực của em không quá lớn, nhưng lại rất mềm, tôi rất hài lòng.”

“....Anh sờ ngực tôi hả?” Ở trên giường, Giản Trang giật mình, trong giờ phút này đang sững sờ đắm chìm trong ký ức mập mờ với Nguyễn Bắc Thần.

“Đúng vậy, chứ sao tôi cứu được em? Em nghĩ tôi là thần tiên sao?” Nguyễn Bắc Thần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, như chuyện đương nhiên nhìn cô.

“Lúc anh cứu tôi, có tiếp xúc cơ thể, tôi không ngại. Nhưng anh trắng trợn đánh giá ngực tôi thế nào, đây rõ ràng là đang chiếm tiện nghi của tôi!” Ở đầu giường Giản Trang giật mình nói một nửa, trạng thái ngây ngốc đã hoàn toàn thay đổi, mặt cứng đờ, lông mày trong nhíu mắt nhíu lại, đuôi mắt thể hiện sự không vui, sự ngượng ngùng lan khắp mặt, tức giận trừng Nguyễn Bắc Thần: “Anh không thể nói chuyện từ tế với tôi một lần sao? Mỗi lần đều khiến tôi lúng túng mới được sao?”

“....” Bên môi Nguyễn Bắc Thần lộ ra nụ cười càng sâu hơn, chậm rãi ngồi thẳng lên, vui vẻ tràn đầy trên khuôn mặt xinh đẹp nữ tính, từ trên cao nhìn xuống nhìn Giản Trang: “Không còn cách nào, ai bảo tôi ăn hiếp em quen rồi. Xin lỗi, thật ra thì tôi muốn nói cảm ơn em, mặc dù em chỉ làm tạm được, nhưng vẫn cảm ơn tinh thần không để ý đến bản thân, xả thân cứu người của em. Nhưng rơi xuống nước dễ bị cảm, em mau rời giường đến phòng khách

uống chút canh gừng tôi nấu đi.” Nói xong, Nguyễn Bắc Thần để lại cho Giản Trang một nụ cười quyền rũ dịu dàng, rồi xoay người ra ngoài, chờ khi đến cửa, giọng nói lạnh lùng của anh lại nhẹ nhàng bay trở về, giọng nói lạnh lùng không chút che giấu ngả ngón: “À đúng rồi, quên nói em biết...Quần áo của em đều ướt đầm, mặc đồ ướt sẽ bị bệnh, hơn nữa sẽ dơ giường của tôi. Vì thế tôi đưa em vào trong phòng, cởi quần áo ướt của em ra, đổi thành quần áo của tôi rồi...Tuy đáng người bình thường, nhưng da thịt bóng loáng như sơn, vẫn có tròn có méo...”

Giản Trang ngồi ở đầu giường đang định đứng lên thì đột nhiên toàn thân bị chấn động, giống như bị sét đánh! Không thể nào, tâm lý của cô bắt đầu treo thật cao, từ từ, cuối đầu xuống, ánh mắt dò xuống từng tắc một, nhìn quần áo mặc trên người mình. Đập vào trong mắt là bộ áo ngủ màu xanh có đường vân dẹt thẳng của đàn ông... Thật sự___ không phải đồ cô mặc!

Quần áo của cô, bị Nguyễn Bắc Thần cởi... Hơn nữa cởi không còn một mảnh, không mảnh vải che thân, trần trụi hiện ra ở trước mắt Nguyễn Bắc Thần...

Àm một tiếng, máu toàn thân cô như sôi trào xông lên đại não, trong đầu đang nghĩ nên suy nghĩ và phản ứng thế nào, cả người như tượng gỗ toàn thân cứng ngắc ngồi ở mép giường. Chỉ trong nháy mắt, hai má cô ửng đỏ như rặng mây hồng, màu sắc đỏ tươi như bôi son, rục rờ xinh đẹp như hoa nở rộ trên mặt.

Không còn mặt mũi nào gặp người nữa rồi! Quả thật cô không thể tưởng tượng được tình cảnh mình bị Nguyễn Bắc Thần cởi sạch... Cô không khỏi muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, chẳng lẽ Nguyễn Bắc Thần là khắc tinh của cô sao?

Vẫn là đồ dùng melody màu hồng hoa lệ mà nhạt lãng mạn.

Mỗi một vách tường trong cả ngôi biệt thự, đều dán giấy tường màu hồng hình hoa anh đào, cửa sổ sát đất của phòng khách dưới lầu cũng treo màn to hình hoa đào màu hồng nhạt. Trần nhà được tạo hình đặc biệt có ý thả thấp đèn thủy tinh màu trà kiêu Pháp.

Chỗ vị trí lối nhỏ đi đến phòng khách phía Nam đặt một bàn dài màu trắng ngà kiểu Pháp, trên bàn được phủ khăn trải bàn hình bông tuyết chạm rỗng, bên cạnh bàn phối với chiếc ghế bành đơn giản màu xanh lam.

Hà Thục Mẫn thân là chủ mẫu nhà họ Nguyễn, lúc này đang ngồi trên ghế bành, giống hệt đứa nhỏ, tay phải cầm một chiếc nĩa bóng lạnh, trên tay cầm muỗng ăn rất nghiêm túc mà vung vẩy đâm tới đâm lui vào cái khay đồ sức ở trước mặt bà.

Nguyễn Bắc Thần ngồi yên bên cạnh Hà Thục Mẫn, hai mắt chăm chú nhìn mọi hoạt động của Hà Thục Mẫn, yên lặng ở một bên chờ đợi.

Giản Trang ngồi đối diện Hà Thục Mẫn, ánh mắt Hà Thục Mẫn vẫn rơi vào mấy miếng sủi cảo chung còn thừa lại trong khay, rất hứng thú nhìn hành động như đứa bé của Hà Thục Mẫn.

Hà Thục Mẫn ngồi trên ghế dường như phát hiện Giản Trang đang nhìn mình, dùng nĩa ghim một miếng sủi cảo chung, đưa về phía Giản Trang, giọng nói vẫn khàn như cũ: “Cái này, phải chấm dấm mới ăn ngon.”

Nhìn Hà Thục Mẫn đã có tuổi mà vẫn như đứa nhỏ dâng vật mình thích, Giản Trang chợt thấy buồn cười, khoe môi không thể khống chế mà nâng lên, nhưng ngại vì Nguyễn Bắc Thần ở đây, không dám thể hiện ra, đành cố nén khoe miệng xuống.

“Tranh thủ ăn đi, sắp nguội rồi.”

Nguyễn Bắc Thần ngồi kế bên Hà Thục Mẫn hạ thấp giọng, dịu dàng mà thúc giục.

Giản Trang nghe ra được, giọng điệu anh chuyện với Hà Thục Mẫn rõ ràng ôn hòa hơn nhiều so với những người khác. Lời nói không còn quá lạnh nhạt và lạnh lẽo, ngược lại nhiều hơn một chút mềm mại nhẹ nhàng.

“Cái đó....” Giản Trang nhìn thấy tâm trạng Nguyễn Bắc Thần không tệ, khẽ mở miệng, dò hỏi: “Tại sao mẹ anh lại nửa đêm nhảy hồ vậy? Bà ấy... bị bệnh gì?” Nhìn ra tâm trí Hà Thục Mẫn có vấn đề, nhưng bệnh tâm thần chia thành nhiều loại, rốt cuộc Hà Thục Mẫn bị loại nào?

Cô hỏi những lời này quả thật không ôm quá nhiều hy vọng sẽ được trả lời. Nếu như không phải lúc này Nguyễn Bắc Thần nói anh thay quần áo cho mình, có lẽ bây giờ cô và anh nói chuyện sẽ càng thêm bị chọc tức. Chỉ không biết làm sao, hết lần này đến lần khác luôn bị người này bắt được bím tóc, lại ở cùng dưới một mái hiên, chỉ có thể khách khí nói chuyện với người ta mà thôi.

Mà ngoài dự đoán của Giản Trang, Nguyễn Bắc Thần không cần suy nghĩ, không chút do dự trả lời: “Trên người bà có bao nhiêu loại bệnh tật về tâm thần. Đầu do bệnh cũ của mấy chục năm trước, đầu tiên là “Chứng rối loạn cảm xúc” tiếp theo là “Chứng sợ giao tiếp” bây giờ lại thêm “Chứng vọng tưởng bị hại”. Mỗi lần ngồi ngốc trong phòng, chỉ cần trong phòng xuất hiện một khuôn mặt lạ, sẽ cho rằng có người muốn hại mình. Đồng thời còn có chứng tương đối nghiêm trọng là “Chứng ảo tưởng”, coi như xung quanh đều là người quen, không ai kích thích bà, bà cũng đột nhiên thấy ảo giác, sau đó làm ra một số chuyện làm người ta không thể tưởng tượng được.” Nguyễn Bắc Thần vừa nói, vừa đưa tay lấy khăn tay trên bàn, ngón trỏ và ngón giữa cầm một góc khăn, lặng lẽ lau miệng cho Hà Thục Mẫn, cẩn thận từng li từng tý lau đi dăm dính trên khóe miệng của Hà Thục Mẫn, lời trong miệng vẫn không dừng lại, không nhanh không chậm từ môi anh truyền ra: “Hay là nói chuyện tối qua bà vô cớ nhảy hồ, rất có thể là do sinh ra ảo giác nào đó, mới có thể làm việc ngốc.”

“Bình thường hay xảy ra chuyện như vậy sao? Tỷ lệ xảy ra có cao không?” Giản Trang thăm dò sâu vào trong.

“Bình thường cũng sẽ phát tác. Thỉnh thoảng một tháng sẽ xuất hiện một hai lần.” Nguyễn Bắc Thần thả khăn ăn ra, thu tầm mắt, cup mắt, như đang cố gắng suy nghĩ rồi mới trả lời.

Giản Trang vẫn một biết một số chuyện, cẩn thận thăm dò sắc mặt Nguyễn Bắc Thần, nhẹ giọng hỏi: “Tôi có thể hỏi thêm mấy vấn đề nữa không?”

“Em hỏi đi.” Nguyễn Bắc Thần nháy mắt phượng, cup mắt rồi nâng lên trong nháy mắt, nhìn về phía Giản Trang ở đối diện, giọng nói lạnh lạnh nhưng lại vô cùng phấn khích: “Nhưng, có trả lời hay không, thì xem tâm trạng của tôi đã.”

Quả thật rất phù hợp với tính cách thất thường của Nguyễn Bắc Thần. Giản Trang nghĩ thầm, đáy mắt lướt qua ý cười, nhưng trên mặt lại thể hiện không hiểu, mặt trầm như nước hỏi: “Có phải bởi vì mẹ mà đổi sang học tâm lý, mới nhân lúc còn trẻ quyết định bỏ chuyện du học sang học tâm lý học?”

“Ừ.” Nguyễn Bắc Thần trả lời rất sáng khoái.

“Ồ, vậy kiến thức học được không thể dùng cho trị bệnh của mẹ anh sao?”

“Không thể. Ngay lúc bà bị bệnh, tôi còn chưa học tâm lý học, hơn nữa... Lúc ấy cả nhà chúng tôi đều không biết. Thời kỳ đó, còn chưa có từ “Bệnh tâm lý” này, độ nhận biết loại bệnh tâm lý kia trong dân chúng không cao. Lúc vừa bắt đầu xuất hiện một số hiện tượng khác thường, người trong nhà cũ cũng không phát hiện. Đợi đến sau này bệnh tình nghiêm trọng, mới phát hiện tinh thần bà đã không bình thường.”

Trong mắt Giản Trang hoàn toàn không còn ý cười, con ngươi màu trà vô cùng trong trẻo, nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Bắc Thần: “Lúc ấy... Sau khi phát hiện bệnh thì có thể kịp thời trị bệnh không?”

Mặt Nguyễn Bắc Thần vẫn không đổi sắc, đường cong tinh tế trên khuôn mặt thuần khiết trắng nhợt, vẻ mặt khô ngô nham hiểm còn lộ ra vài phần yếu ớt lảng lơ của nữ giới, mắt phượng quyền rũ không chút độ ẩm, lạnh lùng nhìn Giản Trang, trong giọng điệu lạnh nhạt còn có vài phần châm biếm, “Em thật đúng là cái gì cũng không biết, chẳng qua không trách em được, dù sao em cũng không phải là người của nhà họ Nguyễn, nhưng ít nhất em đã nhìn thấy tình hình trên bàn ăn tối nay rồi, tại sao vẫn còn nghĩ tốt cho nhà họ Nguyễn như vậy? Tối nay tôi sẽ nói cho em vài lời nói thật, để cho em biết một chút về Nguyễn Hàn Thành là một người cha tốt như thế nào, là một người chồng ra sao.” Nói đến đây, mắt anh nhấp nháy, đôi lông mi dài ở trên không trung lạnh lùng vạch qua, “Em không phải là kẻ ngốc, ít nhất em đã nhìn ra, tôi và Nguyễn Hàn Thành không cùng một mẹ sinh ra. Mẹ đẻ của Nguyễn Hàn Thành là Lữ An Hoa, cũng chính là người vợ đầu tiên của Nguyễn Việt. Cuộc sống lúc đầu của họ rất hạnh phúc, mẹ của tôi là Hà Thục Mẫn, là người em họ xa của Lữ An Hoa, một ngày nào đó của rất nhiều năm trước khi bà đến thăm Lữ An Hoa, lúc đó bà vừa gặp đã yêu Nguyễn Việt tuổi trẻ tài cao. Thế nhưng, bởi vì những năm đó chưa mở cửa cải cách, xã hội quan giáo rất nghiêm trọng vấn đề tác phong của nam nữ, cho nên Hà Thục Mẫn có suy nghĩ này cũng không dám thể hiện ra. Đáng lẽ, tình cảm đơn phương như vậy không chừng qua mấy năm sẽ nguội lạnh. Nhưng ai biết đơn vị lại đổi chức vụ cho nhau, mẹ tôi bị điều đến làm việc trong đơn vị của Lữ An Hoa, làm cho bà và nhà họ Nguyễn qua lại nhiều hơn. Tiếp xúc càng lâu, Hà Thục Mẫn càng thêm mến mộ Nguyễn Việt, hâm mộ người chị họ của mình có cuộc sống hạnh phúc như vậy. Lâu ngày, hâm mộ biến thành ghen tị. Không lâu sau đó, Lữ An Hoa qua đời ngoài ý muốn, mà không lâu sau đó trong lễ truy điệu của Lữ An Hoa, Hà Thục Mẫn có nhân cách tốt đẹp, không có bạn trai lại tự nhiên mang thai, trong bụng là đứa bé của Nguyễn Việt. Đứa bé đó... Cũng chính là tôi.”

“Sau đó thì sao?” Giản Trang lên tiếng hỏi, muốn xác nhận suy đoán trong lòng mình. Mặc dù Nguyễn Bắc Thần không nói, cô cũng đoán được chuyện tiếp theo. Kể đó nhất định là Nguyễn Việt vội vã với áp lực và bất đắc dĩ, cưới Hà Thục Mẫn, nhưng cũng không yêu Hà Thục Mẫn, mà ngược lại sẽ căm ghét tất cả những hành động của Hà Thục Mẫn đến tận xương tủy. Vì vậy, quan hệ vợ chồng của hai người mới cứng nhắc như thế. Thái độ của Nguyễn Việt đối với Hà Thục Mẫn chính là thờ ơ lạnh nhạt, ngoảnh mặt làm ngơ. Bởi vì Nguyễn Bắc Thần cũng do Hà Thục Mẫn sinh ra trong hoàn cảnh đặc biệt như thế, cho nên dẫn đến Nguyễn Việt có ác cảm với Nguyễn Bắc Thần. Đây cũng chính là lời giải thích tốt nhất, vì lúc ở trên bàn ăn, thái độ của Nguyễn Việt với Nguyễn Bắc Thần rất lạnh nhạt.

Nhưng vẫn có mấy chỗ rất đáng ngờ. Ví dụ như, nếu như theo lời Nguyễn Bắc Thần nói, Nguyễn Việt và Lữ An Hoa sống rất hạnh phúc, vậy Hà Thục Mẫn mang thai con của Nguyễn Việt là thế nào? Hơn nữa còn là sau khi Lữ An Hoa chết không lâu thì tuyên bố mình mang thai, vậy đây là... Lúc Lữ An Hoa còn sống, Hà Thục Mẫn đã từng xảy ra quan hệ với Nguyễn Việt.

Tình huống cụ thể lúc đó là như thế nào? Là Nguyễn Việt thay đổi, bản thân lạc lối... hay là Hà Thục Mẫn dùng một chút thủ đoạn, bò lên giường Nguyễn Việt? Suy nghĩ kỹ càng một lát sẽ phát hiện rất rõ, giả thuyết thứ hai có khả năng xảy ra cao hơn. Bởi vì, thời gian quả thực quá trùng hợp. Đúng vào lúc sau khi Lữ An Hoa chết không lâu.

Cô cũng là người từng bị hâm hại dẫn tới cái chết, cho nên trong chuyện này cô rất nhạy cảm. Không phải cô nghi ngờ, mà là trong vụ này có quá nhiều điểm đáng nghi. Lữ An Hoa đang khỏe mạnh tại sao lại qua đời “ngoài ý muốn”? Nếu nói điều đó là ngoài ý muốn, vậy thì đến cuối cùng có phải là “ngoài ý muốn” thật hay không, vẫn còn rất khó nói.

Đôi khi phụ nữ xuất phát từ sự ghen tị, vì lợi ích của bản thân, mà chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Triệu Bội Bội chính là ví dụ tốt nhất. Mà Hà Thục Mẫn và Triệu Bội Bội đều giống nhau, đều lựa chọn trở thành tiểu tam.

Sau đó, mấy câu nói của Nguyễn Bắc Thần cũng nói ra hết những nghi ngờ trong lòng Giản Trang, kết quả cũng gần như giống hệt suy đoán trong lòng của cô.

Nguyễn Bắc Thần bình thản nói: “Nguyên nhân cái chết của Lữ An Hoa, đúng là rất bất ngờ. Cho nên lúc đó Nguyễn Việt phái người âm thầm điều tra, chính là muốn biết có phải do mẹ tôi giết hại Lữ An Hoa hay không. Nhưng ông tốn mất một năm, vẫn không thể tìm ra nguyên nhân. Bên pháp y, cảnh sát hình sự cũng kết luận là tử vong ngoài ý muốn, hoàn toàn không có bất kỳ chứng cứ hay dấu vết nào chứng minh cái chết của Lữ An Hoa có liên quan đến Hà Thục Mẫn. Sau khi tôi ra đời được vài tháng, lúc ấy ông nội vẫn chưa mất, người thấy nhà họ Nguyễn thật sự không thoát nổi nữa, lúc này mới khuyên Nguyễn Việt kết hôn với Hà Thục Mẫn. Nhưng cuộc sống sau khi cưới cũng không sung sướng. Nguyễn Việt vẫn còn khúc mắc trong lòng, trong vòng một năm dài đều ở bộ đội, ở chung với mẹ tôi thì ít mà xa cách thì nhiều. Thỉnh thoảng về nhà thì chỉ hỏi tới tình hình sinh hoạt của Nguyễn Hàn Thành, toàn bộ tình thương của cha chủ yếu đều cho anh ta. Từ nhỏ tôi đã không nhận được sự yêu mến, còn thường xuyên nghe thấy những lời

đam tiếu của người giúp việc trong nhà họ Nguyễn. Cho dù là Nhị thiếu gia thì cũng không có chút hạnh phúc nào. Tuy rằng Hà Thục Mẫn thành bà chủ của nhà họ Nguyễn, nhưng lại không có danh phận, ở nhà họ Nguyễn hoàn toàn không có chút địa vị.”

“Vậy khi còn bé chắc chắn anh đã sống rất cực khổ?” Đôi mắt sáng bóng của Giản Trang chợt âm thầm mấy phần, đáy mắt đen như mực dường như xuất hiện một nỗi bi thương nhân nhật, trong phút chốc ánh mắt đang yên ả bỗng đầy gọn sóng, nỗi bi thương trong đáy mắt cũng lan rộng ra theo từng gọn, cho đến khi tràn ngập cả đôi mắt.

Tầm mắt của Nguyễn Bắc Thần vẫn tập trung trên mặt cô, khi ánh mắt cô tối sầm lại, cảm xúc trong mắt xuất hiện thay đổi, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự cô đơn tỏa ra từ người cô. “Em đang đồng cảm với tôi sao?” Anh không chắc chắn, cho nên khép mở đôi môi, lên tiếng hỏi.

“Đồng cảm với anh?” Giản Trang giống như nghe được một câu chuyện cười, khuôn mặt không chút biểu cảm lập tức xuất hiện một nụ cười vui vẻ, đôi mắt cong lên thành hai vầng trăng khuyết, khe khẽ chớp, lông mày cũng giãn ra, khuôn mặt cười tươi rộ che khuất sự cô đơn trong lòng cô, chỉ để lại vẻ mặt không rãnh rỗi, giống như những bông hoa anh đào màu hồng phấn tung bay khắp bầu trời, bị gió mùa thu thổi rơi xuống đất tầng tầng lớp lớp, “Anh đừng đoán mò, tôi mà đồng cảm với anh sao, tôi chỉ nhiều chuyện hỏi anh một câu, chẳng qua là... Muốn hỏi anh như thế thôi.”

Mặc kệ Nguyễn Bắc Thần có tin hay không, giờ phút này cô không đồng cảm với tâm trạng của anh, mà là cảm động lây, cảm giác đồng bệnh tương liên rất gần gũi. Cô đau buồn, chẳng qua là thấy cảnh thương tình mà thôi. Nghe anh nói về tuổi thơ của mình, cô lại nghĩ tới quá khứ của cô. Cô cũng là đứa bé chưa từng nhận được tình thương của cha, khi cô vừa mới nhận thức được mọi việc, cha mẹ đã ly hôn. Từ nhỏ cô đã theo mẹ phiêu bạt khắp nơi, không nơi nương tựa, từng bị mọi người chê bai, cũng từng ăn nhờ ở đậu, cuộc sống rất khổ cực. Cô rất hâm mộ những đứa trẻ có được tình yêu thương của cha, nhìn họ luôn có cha cổ vũ, có thể làm nũng với cha, cô cũng rất ao ước.

Đột nhiên cô phát hiện khoảng cách giữa mình và Nguyễn Bắc Thần được kéo lại rất gần, Nguyễn Bắc Thần và cô giống nhau, đều có cha đang sống khỏe mạnh, nhưng lại không nhận được bất kỳ tình thương nào từ cha.

Số phận, rất không công bằng với nhiều người. Mỗi người đều có những bất công khác nhau, giống như cô, là cầu xin mà không được; giống như anh, là được mà không cần.

“Không đồng cảm là được rồi, tôi ghét nhất người khác đồng cảm với tôi.” Nguyễn Bắc Thần lạnh nhạt nói, nhưng lại không có cách nào ngăn được tầm mắt vẫn luôn chăm chú vào nụ cười sáng lạng trên khuôn mặt cô, con ngươi nhanh chóng mở to giống như bị điện giật, ánh mắt cũng mau chóng rời khỏi khuôn mặt cô, nhìn về chỗ khác, miệng cương quyết nhấn mạnh: “Tôi nói cho em những chuyện này, là để em hiểu rõ nhà họ Nguyễn hơn, hiểu rõ Nguyễn Việt không phải là người bác em đồng cảm. Điều tôi thật sự muốn hoàn toàn không phải là đồng cảm.” Anh dừng một chút, trầm ngâm, rồi lại tiếp tục lạnh nhạt nói, “Thực ra, cái gọi là tình thương của cha, không có được tôi cũng không lạ gì, mà tôi lại không có hứng thú thực hiện tốt quan hệ cha con với Nguyễn Việt. Ông ấy không thương tôi, tôi có thể hiểu. Thế nhưng, cho dù không có một chút tình cảm nào với đứa con, trong thiên hạ này người làm cha cũng không bao giờ ngăm ngăm hăm hại, hủy hoại con trai ruột khỏe mạnh của chính mình nhì.”

“...” Giản Trang sững sốt, lời này phải hiểu như thế nào đây? Nguyễn Việt đã phái người tính kế để đối phó với Nguyễn Bắc Thần sao?

“Có rất ít người biết tôi từng học trong quân đội, cũng đã từng đi lính.” Giọng của Nguyễn Bắc Thần không hề phập phồng mà kể ra một cách chân thực, ngữ điệu trong trẻo không hề có sự lạnh lẽo âm trầm, bình tĩnh thuật lại, giống như kể lại một câu chuyện không hề liên quan đến mình. “Mấy năm trước, tôi tốt nghiệp ở học viện quân sự nơi Nguyễn Hàn Thành học, được vào quân khu ba. Lãnh đạo trong quân đội chỉ biết tôi là con trai thứ hai của Nguyễn Việt, nhưng không biết tình hình cụ thể bên trong nhà họ Nguyễn. Cho nên, đối xử giống như Nguyễn Hàn Thành, tôi cũng có đãi ngộ rất tốt. Rất nhanh tôi và Nguyễn Hàn Thành được thăng lên một chức vụ quân hàm tương tự. Ở đó, bộ đội ở quân khu ba xxx muốn từ trong sư đoàn thiết giáp chọn lựa ra một lính trinh sát ưu tú nhất làm sĩ quan huấn luyện, đi theo những sĩ quan huấn luyện được lựa chọn từ những quân khu khác ra chiến trường của Afghanistan, trở thành sĩ quan huấn luyện thuê cho quân đội của chính phủ Afghanistan. Nhiệm vụ lần đó, trên tổ chức cho vinh dự và thành tích rất cao, chỉ cần đảm nhiệm một năm, sau khi trở lại có thể thăng quân cấp, được lựa chọn khóa học bộ đội đặc chủng trước thời hạn. Từ nhỏ tôi đã không được coi trọng ở nhà họ Nguyễn, Nguyễn Việt cũng xem thường tôi. Cho nên tôi rất coi trọng hoạt động tuyển chọn lần này, hi vọng giành được thành tích cao nhất, để Nguyễn Việt biết được tôi xuất sắc như thế nào, sẽ nhìn tôi với cặp mắt khác xưa, từ đó cải thiện quan hệ với mẹ tôi, đối xử với mẹ con tôi tốt hơn một chút. Có thể do tôi và Nguyễn Hàn Thành đang ở cùng quân khu, vì vậy tôi và anh ta mới trở thành đối thủ cạnh tranh.”

“Tại sao khi đó tôi không nghĩ ra, lúc nào Nguyễn Việt cũng thiên vị Nguyễn Hàn Thành. Vì đảm bảo Nguyễn Hàn Thành có thể có tên trong danh sách sĩ quan huấn luyện của quân khu ba, cho nên không tiếc hủy hoại cơ thể tôi.” Lúc nói tới đoạn này, tim Giản Trang đập như trống, trái tim lập tức nhảy lên một cái, mà người đàn ông đang kể chuyện lại giống như kể chuyện cười, cho nên khoe môi nhếch lên, để lộ một nụ cười tuyệt mỹ.

Mắt phượng của anh híp lại, vẻ mặt nhu hòa cộng thêm nụ cười dịu dàng khiến khí chất của nữ giới lộ ra hơn mười phần, vẻ xinh đẹp vượt quá giới tính, hồn siêu phách lạc, trên đầu là chùm đèn lồng lấy chiếu ánh sáng rực rỡ, khuôn mặt anh mềm mại, nụ cười say lòng người, thế nhưng vẻ bề ngoài lại không thấm đẫm bi thương, “Không ai có thể nghĩ đến, ngay cả tôi lúc đó cũng không nghĩ tới - ông ta phái người mua chuộc người phụ trách trận đấu mấy tên lính sát vai phe chống đối, trong trận đấu lựa chọn sĩ quan huấn luyện sử dụng ám chiêu, vậy tôi ở trong rừng rậm nguyên thủy, sợ tôi từ trong rừng rậm nguyên thủy chạy đến đuổi theo Nguyễn Hàn Thành, khi ông ta ra lệnh cho những người đó đánh nhau với tôi thì đối đạn gậy dùng trong trận đấu, trong hòng súng đều là đạn thật! Thiếu chút nữa là tôi chết trong tay mấy tên trợ thủ đó, lấy một địch ba, mặc dù gắng gượng sống sót, nhưng viên đạn vẫn găm trên vai trái của tôi. Lúc ấy tôi làm một phẫu thuật đơn giản bên ngoài, lấy viên đạn ra, nhưng vỏ đạn vỡ nát vẫn còn trong người. Đợi đến ba ngày sau khi trận đấu kết thúc, tôi được đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn rồi. Vỏ đạn còn sót lại khiến cơ bắp trên tay trái của tôi nhiễm trùng lở loét... Tay trái của tôi - sẽ bị tàn tật cả đời. Sau khi chữa khỏi, cánh tay vẫn chỉ có thể giơ lên cao bằng một nửa người thường. Cho dù gặp bác sĩ ngoại khoa tốt nhất, cũng không giúp tay tôi trở lại như cũ được. Tôi trở thành người tàn tật, ngay cả huấn luyện đơn giản nhất như leo núi còn không thể hoàn thành... Sẽ không bao giờ có thể tiếp tục ở lại trong quân đội được nữa. Mà Nguyễn Hàn Thành lại hoàn thành xuất sắc trong đợt kiểm tra, mang theo sứ mệnh vinh quang rời khỏi quân đội, ra chiến trường Afghanistan. Còn kết quả của tôi, chính là mang tâm trạng chán nản rời khỏi quân đội...”

“Chuyện về sau chắc em cũng đoán được rồi. Sau khi phát hiện ra bệnh tình của mẹ tôi, tôi từ bỏ quân đội đi theo ngành y, một mình đến nước Mỹ học chuyên ngành tâm lý học ở Cambridge. So ra Nguyễn Thiệu Dật may mắn hơn tôi rất nhiều, ngay từ đầu nó vốn không sống ở nhà họ Nguyễn, lúc học

tiểu học thì chủ động chọn ở ký túc trong trường, tránh giao chiến với Nguyễn Việt. Nguyễn Thiếu Dật là người thông minh, nó biết nó không có bất kì quyền lợi gì cạnh tranh với Nguyễn Hàn Thành, cho nên lúc học đại học đã chọn ngành tài chính kinh tế, lập nên kế hoạch con đường kinh doanh. Bởi vì không có bất kì xung đột nào với Nguyễn Việt, cho nên quan hệ cha con của nó với Nguyễn Việt tốt hơn nhiều so với tôi. Nhưng trong lòng Nguyễn Việt vẫn trước sau hướng về Nguyễn Hàn Thành. Từ nhỏ ông ta chưa từng tiếp xúc với nó, cho nên đối với Nguyễn Thiếu Dật, ông ta cũng không có bao nhiêu thân tình. Chỉ là, Nguyễn Thiếu Dật không sống ở trong nhà, cho nên rốt cuộc trong những năm mẹ tôi phát bệnh có chữa trị hay không, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, tôi và Nguyễn Thiếu Dật cũng không rõ lắm. Chỉ có điều quản gia cũng thông báo rất trịnh trọng rằng: Có tiến hành điều trị nhiều lần cho phu nhân.

Nụ cười mê người trên mặt Nguyễn Bắc Thần dần dần tắt lịm, giọng điệu từ từ khôi phục như lúc đầu, âm thanh lạnh như băng, giọng rất kỳ quái nói, “Vừa nhắc tới cái này, bản thân tôi cũng thấy kỳ lạ, không biết là mấy năm trước trình độ trị bệnh tâm thần trong nước còn quá kém, hay là bệnh của Hà Thục Mẫn đã hết thuốc chữa, ở nhà cũ mời bác sĩ tư đến điều trị nhiều như thế, vậy mà một chút hồi phục cũng không có! Cơ thể ngày càng yếu đi, mỗi lần tôi trở về đều thấy bà càng thêm tiêu tụy. Nguyễn Việt không cho phép đưa bà ra khỏi nhà cũ để đến bệnh viện chuyên ngành chữa trị, các thiết bị điều trị đều trực tiếp mua về nhà họ Nguyễn. Tôi đã từng làm kiểm tra tâm lý cho bà, kết quả thu được chính là tổng hợp lại mức độ chứng bệnh tâm lý. Nói đơn giản hơn, chính là hoàn toàn không chữa được. Hiện tại, tương lai của bà chỉ có một con đường – chính là chờ chết.”

Giọng Nguyễn Bắc Thần lạnh như băng, âm trầm nói ra những từ cuối cùng.

Mà trong lòng Giản Trang giống như ấm nước đang sôi ùng ục, rất lâu cũng không thể thờ bình thường được, máu nóng toàn thân gào thét chảy nhanh, lúc Nguyễn Bắc Thần nói, trong lòng cô giống như một trận cờ tướng vậy, hai quân trên bàn cờ đấu tranh trực diện, bao vây chém giết. Chỉ cảm thấy tràn đầy trong đầu óc toàn là cảnh tàn sát khốc liệt không nhìn thấy, mùi của máu tươi không ngửi thấy, rồi lại cảm nhận được hơi thở của cái chết...

Mà cảm xúc của cô kích động, chỉ vì những lời nói đang nói bây giờ của Nguyễn Bắc Thần quá mức tâm tối khắc nghiệt, chấn động lòng người!

Ở nơi đây, dòng họ giàu có cái gì là về vang chứ? Đây rõ ràng chính là lừa nhau gạt tôi vào địa ngục!

Thử hỏi một câu, trên đời này, có người còn tệ hơn cả đồ vật sao?

Hồ dữ còn không ăn thịt con. Vậy mà người này còn hung dữ hơn cả con hổ!

Nếu như những lời nói của Nguyễn Bắc Thần là thật, thì Nguyễn Việt đúng là một người đáng sợ.

Cho dù không có chút tình cảm cha con nào với Nguyễn Bắc Thần, cho dù thiên vị Nguyễn Hàn Thành hơn, cho dù không muốn để Nguyễn Bắc Thần cản trở con đường làm quan rộng lớn của Nguyễn Hàn Thành, thì trực tiếp nói chuyện đàm phán với nhau không phải tốt hơn sao? Vậy mà Nguyễn Việt lại sử dụng phương pháp hung ác nhất, không cho Nguyễn Bắc Thần một cơ hội sống sót nào. Phương pháp của Nguyễn Việt đúng là rất hiệu quả, nhưng lại không cho tính mạng của Nguyễn Bắc Thần được trở về.

Nguyễn Việt lo lắng Nguyễn Bắc Thần và Nguyễn Hàn Thành cùng đi trên một con đường làm quan, sẽ dễ dàng xảy ra cạnh tranh quyền lợi, cho nên vì ông ta yêu quý con trai lớn hơn mới không từ thủ đoạn nào vì con trai mà diệt sạch đối thủ, vạch kế hoạch trái đường. Vì vậy cho nên mới có thể hủy hoại tay trái của Nguyễn Bắc Thần.

Hoặc có thể nói, Nguyễn Việt hoàn toàn không coi Nguyễn Bắc Thần là con trai của mình. Mặc dù Nguyễn Bắc Thần cũng họ Nguyễn, trong người anh đang chảy dòng máu của ông ta. Nhưng trong mắt ông ta, Nguyễn Bắc Thần chỉ sinh ra ở nhà họ Nguyễn, giống như hạng người thấp hèn, chỉ là người sẽ gặp trong lúc ăn cơm mà thôi...

Nguyễn Việt đối xử với Nguyễn Bắc Thần còn như vậy, vậy thì người giúp việc ở nhà họ Nguyễn sẽ càng Nguyễn Bắc Thần và Hà Thục Mẫn ra gì. Nhất là khi Nguyễn Bắc Thần và Nguyễn Thiếu Dật còn nhỏ, người giúp việc trong nhà họ Nguyễn thấy mẹ con Nguyễn Bắc Thần không được thương yêu, không có địa vị, lên lút làm cho Nguyễn Bắc Thần nếm không ít cực khổ.

Nguyễn Bắc Thần nói mình từng đi lính, một người từng đi lính lại phải chịu sự gầy vò ở nhà họ Nguyễn, biến thành người kỳ lạ như bây giờ. Một người có thân thể khỏe mạnh, đường làm quan rộng mở, tất cả đều bị chôn vùi trong tay của Nguyễn Việt. Nguyễn Việt thiên vị Nguyễn Hàn Thành, sự tồn tại của Nguyễn Hàn Thành cũng gián tiếp tương đương với việc cướp đi sức khỏe và tương lai của Nguyễn Bắc Thần!

Thảo nào...

Trước kia cô vẫn không hiểu, cô không nghĩ ra tại sao Nguyễn Bắc Thần vừa nhìn thấy cô là phải đùa bỡn bằng mọi giá; tại sao luôn thể hiện lòng thù địch với cô; tại sao luôn gây khó dễ cho cô... Bây giờ cô mới hiểu được, khó trách Nguyễn Bắc Thần vừa gặp cô là cứ hung dữ quái gở. Bởi vì cô không phải là người khác, mà là vợ của Nguyễn Hàn Thành, là bà xã của Nguyễn Hàn Thành. Theo anh, cô và Nguyễn Hàn Thành đều cùng một phe. Anh phải chịu nhiều đau khổ như vậy, làm sao mà trong lòng lại không có oán giận chứ? Anh giận cá chém thớt, bởi vì căm giận Nguyễn Việt và Nguyễn Hàn Thành, cho nên cũng nhìn cô không vừa mắt.

Bây giờ, tất cả khúc mắc trong lòng cô, tất cả những nghi vấn đều được tháo bỏ.

Thì ra là thế.

Thì ra là, trên đời này thật sự không phải tự nhiên mà oán hận, tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đình Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Đây chính là tình thương của mẹ sao?

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Shin-sama

Nhất thời, phòng khách chợt vắng vẻ, trở nên vô cùng an tĩnh.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, tầm mắt của Nguyễn Bắc Thần đã rời khỏi người Giản Trang. Khuôn mặt của anh trắng nõn, gương mặt tinh xảo đẹp đẽ cực kỳ ôn nhu, đường cong nhu hòa của gương mặt giống như được những bậc thầy thủ công mài thành từ bạch ngọc trơn bóng. Anh nâng cằm lên một chút, mắt phượng nhìn thẳng về phía trước nhưng không có mục tiêu, khuôn mặt trắng như con gái không chút biểu cảm, không đau khổ không vui mừng, cũng không vì những lời nói vừa rồi mà biểu hiện đau khổ trên mặt.

Trong không gian yên tĩnh này, Giản Trang cũng suy nghĩ về các nhân vật của nhà họ Nguyễn, thân phụng nhà họ Nguyễn hắc ám thâm trầm, im lặng suy nghĩ chuyện phức tạp.

"Bốp——"

Chợt, âm thanh của tiếng kim loại đụng vào mặt đất đột nhiên vang lên, kim loại đỉnh đương va chạm vào sàn nhà, âm thanh vang dội cả phòng khách, đánh đuổi sự yên tĩnh ngắn ngủi sau khi Nguyễn Bắc Thần dứt lời.

Cái nĩa bằng sắt trong tay Thục Mẫn rơi xuống sàn nhà đá hoa cương, phát ra tổ khúc leng keng thanh thúy của kim loại.

Thoáng chốc Giản Trang lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hà Thục Mẫn đang ngồi xéo đôi diện.

Nguyễn Bắc Thần cũng thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn mẹ anh ngồi bên cạnh: "Sao lại không ăn, lại ném nĩa nữa rồi?" Giọng điệu anh nói chuyện với Hà Thục Mẫn không cổ quái âm trầm như trước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, khuôn mặt như hoa mai nở rộ lúc tuyết ngừng rơi và mặt trời lộ dạng, mặc dù giọng nói lạnh nhạt nhưng khóe miệng lại mang theo ánh nắng ấm áp, lời nói nghe ôn hòa hơn rất nhiều.

Mặc dù trên miệng anh có tức giận, nhưng vẫn xoay người lại nhặt cái nĩa bị rơi dưới chân.

"Tôi ăn no rồi."

Hà Thục Mẫn vẫn không chút cử động, hai mắt trống rỗng nhìn Nguyễn Bắc Thần nhặt nĩa lên, ngây người như phỗng ngồi ở trên ghế, lúng ta lúng túng nói những lời này.

"Vậy cũng không thể ném nĩa. Ăn no rồi, phải đặt nĩa lại trong bàn ăn." Khi Nguyễn Bắc Thần đối mặt với Hà Thục Mẫn, tính khí đã áp chế rất nhiều, sau khi lau sạch sẽ nĩa, đặt vào trong bàn ăn bên cạnh tay bà, ôn hòa nói với bà: "Có muốn uống chút nước không?"

"Không cần." Hà Thục Mẫn lắc đầu như trống bỏi, phát tóc cự tuyệt, nhưng hai tay không hề nhàn rỗi, trong mâm sứ còn lại ba cái bánh sủi cảo hấp, cẩn thận bóc lên từng cái từng cái, nâng niu sủi cảo mềm nhũn trong lòng bàn tay, sau đó —— nhét vào trong túi áo rộng rãi của bà.

Giản Trang không rõ sự tình, chỉ nhìn hành động của Hà Thục Mẫn, đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc không che giấu. Bà ấy làm cái gì vậy? Cất vào trong túi để khi nào đói lại lấy ra ăn tiếp sao? Đây là thói quen ăn com từ trước đến nay của bà ư?

"Mẹ làm gì vậy? Tại sao bỏ sủi cảo vào trong túi áo?" Không riêng gì Giản Trang, Nguyễn Bắc Thần cũng không hiểu, trong giọng nói lạnh nhạt tăng thêm một phần trách cứ, đưa cánh tay dài ra sờ về phía túi áo của Hà Thục Mẫn, muốn lấy sủi cảo hấp trong túi ra.

"Anh làm gì đấy!" Mắt thấy bàn tay xinh đẹp tuyệt trần của Nguyễn Bắc Thần sắp sờ tới túi áo của mình, Hà Thục Mẫn vội vàng nghiêng người tránh tay của anh, hai tay bịt chặt miệng túi, bất mãn nhìn chằm chằm Nguyễn Bắc Thần: "Của tôi đấy! Anh nói những thứ này đều là của tôi mà!"

"Của mẹ, nhưng con cho mẹ ăn, không phải để cho mẹ bỏ trong túi." Nguyễn Bắc Thần hơi nhíu mày, trong lời nói có chút không vui khiển trách Hà Thục Mẫn, đề phòng Hà Thục Mẫn tiếp tục né tránh anh mà không cẩn thận té từ trên ghế ngồi xuống, anh đột nhiên vươn tay đặt trên bả vai trái gầy gò của Hà Thục Mẫn, năm ngón tay giữ chặt đầu vai, cánh môi khẽ mở, giọng nói như ngọc: "Nghe lời một chút, lấy ra. Sáng mai sẽ có món ngon hơn cho mẹ."

"Đừng!" Hà Thục Mẫn vẫn lui về phía sau, nhưng hơi sức quá nhỏ, không tránh nổi sức mạnh cánh tay của Nguyễn Bắc Thần, cảm xúc nóng nảy càng thêm bất ổn, hé miệng lớn tiếng kêu la: "Của tôi mà, tôi muốn giữ lại, có người thích ăn cái này nhất, tôi muốn để lại cho người đó ăn!"

"..." Có thể là lời này làm xúc động Nguyễn Bắc Thần luôn bình tĩnh, khuôn mặt không chút biểu tình của anh chợt biến đổi, hai hàng lông mày trực tiếp nổi lên bức tức, đuôi mắt hẹp dài nguy hiểm nghiêng lên, khóe môi nâng lên một đường cong, cười như không cười nhìn Hà Thục Mẫn, lạnh lùng nói: "Mẹ tỉnh lại đi! Mẹ nhìn mẹ vì thứ này mà cuồng dại, đời này nguyện vọng gì cũng không có, ngày ngày đều nói thầm ông ấy có yêu mẹ hay không. Mẹ

sống vì ông ấy, nhưng ông ấy có sống vì mẹ không? Ông ấy đã hại mẹ thành như vậy, ông ấy đối xử thế nào với mẹ con chúng ta, mẹ không quan tâm chút nào hết phải hay không? Thậm chí mẹ cũng đã muốn chết, còn nhớ mãi không quên với ông ấy, mẹ không phải là ngu ngốc thì là cái gì? Con không hiểu, bộ dáng mặt người dạ thú của ông ấy, con nhìn đã ghê tởm, thật không rõ lúc còn trẻ mẹ coi trọng ông ấy ở điểm nào, dùng hết thủ đoạn để gả cho ông ấy. Đáng tiếc, người ta đã có người trong lòng, cả đời này sẽ không liếc mắt nhìn mẹ! Mẹ vì hạnh phúc của mình, vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình, cũng không trông nom không để ý gì cả, làm hại con và Thiệu Dật không có gia đình an bình, từ nhỏ đến lớn bị đối xử bất công biết bao nhiêu!" Nói tới chỗ này, anh dừng một chút, tay phải luôn nắm chặt bả vai của Hà Thục Mẫn đột nhiên rút về, con ngươi màu nâu kết lại một tầng giá rét, âm trầm nhìn mẹ mình, như trào phúng như trách móc nói: "Mẹ đã ngốc rồi sao! Đến bây giờ quên mất con, quên mất Thiệu Dật, quên mất nhà của mẹ, lại không quên người tên Nguyễn Việt đó, quên hết mọi thứ nhưng vẫn nhớ ông ấy! Rất tốt, rất tốt, mẹ đền cuộc đời này của mẹ cho ông ấy đi!"

Hà Thục Mẫn hoàn toàn nghe không hiểu Nguyễn Bắc Thần nói cái gì nữa, nâng cánh tay của mình lên, tự mình dùng bàn tay gầy gò của mình xoa xoa chỗ bị Nguyễn Bắc Thần bóp, quệt miệng, ngáp ngừng mà nói: "Tôi... Tôi chỉ là muốn giữ lại thôi..."

"Mẹ phải giữ cho thật tốt, nhìn vị thủ trưởng quân khu kia có thể cho mẹ ăn đồ của ông ta hay không?"

Bờ môi của Nguyễn Bắc Thần gọi lên biên độ càng sâu, nụ cười châm chọc cùng với đáy mắt thông suốt. Tròng mắt hẹp dài kết một tầng băng như cũ, một mảnh lạnh lẽo, trong mảnh lạnh lẽo này lại cất dấu đau thương mà người thường khó có thể phát giác.

"Bây giờ mẹ anh thần kinh rối loạn, anh tội gì tính toán với bà." Giản Trang thấy tình hình có chút không ổn, vội vàng lên tiếng hòa hoãn không khí.

"Tôi muốn giữ lại cho..."

Hà Thục Mẫn ngồi đối diện không biết Giản Trang đang thay mình nói chuyện, đôi tay ý vị che túi áo của mình, tựa như đề phòng kẻ cướp, nhìn chăm chăm Nguyễn Bắc Thần, trong miệng lầm bầm: "Tôi muốn để lại cho con tôi ăn... Bắc Thần nó thích ăn cái này nhất..."

Khi giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên từ trong miệng của bà, Nguyễn Bắc Thần âm trầm ngồi ở bên người bà lập tức run lên, thân thể giống như bị roi da vô hình hung hăng quất xuống, sau khi anh run lên, lại làm một động tác co rút cực kỳ nhẹ, thân thể càng rụt rè hơn, hơi quay đầu lại, ánh mắt chuyển qua trên người Hà Thục Mẫn.

Răng rắc.

Mảnh băng trong đáy mắt anh bỗng nhiên nổ tung, lớp băng giá rét từ từ hòa tan, sau đó, trong nháy mắt đáy mắt đã tuôn ra một dòng nước ấm áp, xua tan lạnh lẽo đã tràn ngập trong mắt từ rất lâu rồi...

"Đây là để lại cho con tôi... Con tôi..." Hà Thục Mẫn che sùi cảo hấp đã lạnh trong túi, si ngốc lầm bầm, sau khi nói thảm vài câu, trên khuôn mặt tiêu tụy thể nhưng nở rộ một nụ cười hòa ái: "Nó rất thích ăn cái này, tôi phải chứa cho nó... Nó sắp tan học về nhà rồi."

"..." Giản Trang thấy Hà Thục Mẫn không ổn định tinh thần, vẫn si ngốc lầm bầm tên con trai của mình, trái tim trầm xuống, cổ họng như nghẹn lại, cảm giác khó chịu như kim đâm vào.

Đây chính là tình thương của mẹ.

"Bà ấy rõ ràng không nhận ra anh. Anh luôn ngồi bên người bà, nhưng bà không biết anh. Bà quên mất tất cả, không biết bất luận kẻ nào, nhưng dù có như thế, bà vẫn yêu thương anh." Giọng nói Giản Trang nghẹn ngào, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng nói nhỏ vô cùng, hình như là nói cho Nguyễn Bắc Thần nghe, nhưng càng giống như đang tự lầm bầm.

Giờ khắc này, cô vô cùng sâu não, tim như bị dao cắt.

Trước kia có lẽ Hà Thục Mẫn có muôn vàng không đúng, có lẽ bà đã làm rất nhiều chuyện người không thấy được, đã lựa chọn sai lầm làm hủy diệt Nguyễn Bắc Thần và hạnh phúc cả đời của mình. Nhưng có một điều, bà làm vô cùng chính xác. Đó chính là —— bà rất yêu thương con mình, mặc dù bà bị điên, cho dù bà quên mất tất cả, không nhận ra Nguyễn Bắc Thần, nhưng bà vẫn không quên, bà muốn yêu thương con của mình.

Cô không thể không thừa nhận, giờ khắc này, cô rất xúc động.

Bởi vì cô cũng nghĩ đến mẹ của mình, vô luận thân ở nơi nào, vô luận mẹ biến thành hình dáng gì, vô luận con của mình có phải đã trưởng thành hay không, tâm trí mẹ đều cột bên người con. Cho dù rời khỏi nhân thế đi nữa, khi hấp hối sắp chết cũng nhớ thương con của mình.

Đây chính là tình thương của mẹ.

Mà giờ phút này, tinh thần Nguyễn Bắc Thần đã chán nản, lãnh ý trong mắt đã biến mất hầu như không còn, âm nhu trên khuôn mặt mê hoặc chưa bao giờ có, gương mặt tuấn tú xưa nay ít có khi tâm tình chập chòn như vậy, tại giờ khắc này, hoài nghi, khó hiểu, kinh ngạc... Đủ loại cảm xúc xuất hiện trên khuôn mặt anh, khiến nét mặt anh vô cùng phức tạp, thật ứng với câu 'trăm mối cảm xúc ngổn ngang'. Trên trán anh đã vận thành chữ 'sống', cánh môi trắng nhạt mấp máy, hình như muốn nói điều gì. Khóe miệng anh giật giật một hồi lâu, nhưng một chữ cũng không nói.

Nói...

Còn có thể nói gì?

Còn có cái gì có thể nói?

Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng anh, vào lúc này lại không thốt nên lời.

Chính là bởi vì có rất nhiều lời muốn nói, trong lòng nghĩ quá nhiều, mới khiến người luôn tỉnh táo làm việc từ trước tới nay như anh rối loạn một mảnh, trở nên á khẩu không trả lời được, chỉ có thể trầm mặc không nói gì ngấm nhìn Hà Thục Mẫn, chỉ có thể nhìn bà như vậy.

Anh, có thể làm cũng chỉ có những thứ này.

Đối với Hà Thục Mẫn, anh không phải không có oán hận! Anh oán hận Nguyễn Việt, oán hận Nguyễn Hàn Thành, hơn cả oán hận Hà Thục Mẫn! Anh oán hận mọi người xung quanh!

Anh oán hận Hà Thục Mẫn, tại sao người phụ nữ ngu ngốc này lại cứ khẳng khái giữ lấy hạnh phúc không thể với tới này!

Anh hận Hà Thục Mẫn không tự lượng sức, tự cho là đúng, tự cho là thông minh! Người mà Nguyễn Việt yêu là Lữ An Hoa, tại sao Hà Thục Mẫn không biết hưởng thụ thời gian quý báu của mình, cố tình phải thích một người đàn ông có vợ, cố tình nhẫn nhục hạ tiện chạy đến nhà họ Nguyễn làm mẹ kế? Nếu như ban đầu Hà Thục Mẫn không ích kỷ như thế, vì tình yêu rầm chó đó mà quán chết Nguyễn Việt không tha, nếu như về sau không mặt dày mày dạn làm mọi chuyện, vậy anh sẽ không ra đời, cũng không phải bị người khác khinh thường và chịu mọi đau khổ khi sanh ra!

Thời thơ ấu của anh, từ lúc còn nhỏ đã đầu quân, trong những ngày đêm ấy, anh thống hận nhà họ Nguyễn không chỉ một lần! Anh hy vọng mình chỉ là người bình thường cỡ nào, sinh ra trong một gia đình bình thường, có một cha mẹ yêu thương, dù cuộc sống có khó khăn, dù không có điều kiện sống tốt, dù anh không đậu nổi đại học, ít nhất anh có cha mẹ nhớ thương, có người thân quan tâm, ít nhất còn có gia đình ấm áp.

Nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, hiện thực là cái gì? Là khi anh vừa mở mắt chào đời sẽ phải đối mặt với nhiều vấn đề, đắm chìm trong xã hội tàn khốc cùng đối trá. Xuất thân của anh, cha mẹ anh, người thân của anh, những thứ này đã được định sẵn từ khi anh ra đời, anh không có quyền lựa chọn!

Thậm chí anh cũng không biết, người mẹ sinh ra mình, rốt cuộc có từng yêu mình không?

Trong ký ức của anh, đều là hình ảnh Thục Mẫn ra sức lấy lòng Nguyễn Việt ra sao. Nguyễn Việt ở quân khu, không có ở nhà họ Nguyễn, bà sẽ kêu quản gia lái xe đến khu túc xá của quân nhân, mỗi ngày đưa canh đưa cơm, sinh nhật Nguyễn Việt, vào lúc đó vô cùng thịnh hành trào lưu tự mình đan áo len. Bà liền đến cửa hàng len sợi mua len lông cừu tinh khiết tốt nhất, áo len cho ba mùa đông xuân thu đều được bà đan hết. Mà anh mỗi ngày đến trường có mang cơm trưa ăn không, sinh nhật phải chuẩn bị quà tặng gì, cho tới bây giờ bà chưa từng quan tâm tới!

Khi đó việc ăn thịt còn là một chuyện xa xỉ. Ở gia đình bình thường, ngày lễ ngày tết mới ăn thịt. Cuộc sống ở nhà cũ tốt hơn một chút so với gia đình bình thường, mỗi ngày đều có thịt để ăn. Anh đi học cả ngày không trở về nhà, nên lúc ăn trưa phải mang hộp cơm tới trường học ăn.

Người giúp việc của nhà họ Nguyễn gia thấy anh không có địa vị ở nhà họ Nguyễn, bình thường hay chuẩn bị cho anh một hộp cơm chứa món ăn mặn. Sau đó lại thấy anh vẫn không có phản ứng, càng làm quá hơn, những món ăn khác cũng cất xén bớt, thay vào đó là bỏ vào hộp cơm của anh toàn đồ ăn thừa đã thiu mấy ngày trước.

Thời tiểu học của anh đã trôi qua như vậy...

Mà những điều này, cho tới bây giờ Hà Thục Mẫn chưa từng hỏi anh một câu: buổi trưa ăn cái gì? Có ăn no không?

Toàn bộ tâm tư của bà, đều đặt hết vào trên người của Nguyễn Việt. Bà là một người phụ nữ ngu xuẩn cái gì cũng không hiểu, coi tình yêu như sinh mạng, vừa thấy Nguyễn Việt đã nhất kiến chung tình (mới gặp đã yêu), sau đó si tình mà gả cho ông ta, ngu ngốc ái mộ Nguyễn Việt, bà luôn tin rằng Nguyễn Việt sẽ bị chân thành của bà làm cảm động, cuối cùng có một ngày sẽ yêu thương bà.

Nhưng thời gian trôi qua, Nguyễn Việt vẫn tương kính như tân (tôn trọng nhưng xa cách) với bà như cũ. Vĩnh viễn như gần như xa, thái độ lạnh nhạt xa cách. Điều này làm cho Hà Thục Mẫn bắt đầu phát điên cùng sụp đổ, bà không chỉ một lần ở trong phòng ngủ của mình vừa khóc vừa cười quào trầy cánh tay của mình, lớn tiếng nói: tôi hạ tiện, tôi ngu xuẩn như vậy, không có tình yêu tôi liền sống không nổi...

Tình yêu, trở thành độc dược đối với Hà Thục Mẫn, là toàn bộ sinh mệnh của bà.

Mà anh - đứa con ruột này, không chỉ chịu đựng sự lạnh nhạt của cha, còn phải thừa nhận bị mẹ ruột bỏ rơi.

Nguyễn Việt và Hà Thục Mẫn đều cùng một đức hạnh, ai cũng không hoàn thành bổn phận cha mẹ với anh!

Rồi đến sau này, những người giúp việc kia bắt đầu trắng trợn cười đến trên đầu của anh, lấy chuyện của Hà Thục Mẫn nói xấu sau lưng anh, nhạo báng anh mọi thứ đều không bằng Nguyễn Hàn Thành, nói Nguyễn Hàn Thành ở nhà họ Nguyễn là một con người, mà anh ở nhà họ Nguyễn chính là một con "Chó"!

Lúc ấy anh chỉ là một thiếu niên, Từ Đào làm quản gia từ lúc còn Lữ An Hoa, cũng không thích anh. Nguyễn Việt lại luôn không ở trong nhà, Hà Thục Mẫn không có danh phận... Ở nhà họ Nguyễn này ngay cả năng lực làm chủ anh cũng không có, anh bị uất ức, trừ nhẫn nại vẫn là nhẫn nại! Cho dù khi Nguyễn Việt về đến nhà rồi, cũng không muốn nói chuyện với anh, càng cảm thấy mọi chuyện anh tố cáo hoàn toàn là bịa đặt!

Tuổi thơ anh chính là nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại như vậy!

Anh nhẫn nại đã quá lâu rồi!

Càng ở trong bóng tối một mình nhẩn nại, liếm láp vết thương, thì càng căm hận người nhà họ Nguyễn, căm hận tại sao mình có người mẹ ngu ngốc như vậy!

Nhất là... Sau khi anh bị thương trong bộ đội rất nhiều năm, biết Nguyễn Việt lúc tuyển chọn có thủ đoạn bản thủ, anh hận không thể khiến bọn người này chết hết! Có gia đình thế này, có cha mẹ thế này, bảo sao anh có thể không hận đây?!

Anh và Nguyễn Thiệu Dật ở trong lòng Hà Thục Mẫn, vĩnh viễn không đứng thứ nhất. Anh đã sớm nhận rõ điểm này, đã sớm không ôm bất cứ hy vọng nào.

Nhưng... Nhưng tại sao, tại sao bây giờ Hà Thục Mẫn đã điên rồi, trí nhớ hỗn loạn, lại gọi tên của anh đây?

Thật sự là giống như lời Giản Trang nói sao, bà quan tâm anh, bà yêu anh sao? Bà rõ ràng đã không biết anh là ai, bà không nhớ ai cả, anh đứng trước mặt bà, bà cũng không nhận ra, vậy tại sao còn có thể nhớ đến việc yêu thương anh?

Bà thật sự có yêu đứa con là anh sao?

Cho dù là quên mất mọi người, thậm chí quên mất mình, cũng không quên muốn 'yêu' anh sao?

Bà cho rằng anh thích ăn sủi cảo hấp sao?

Bà len lén giấu sủi cảo hấp ở trong túi áo, là để dành cho anh ăn sao?

Nhưng bà có biết hay không, anh không thích ăn sủi cảo hấp. Khi còn bé ăn như hổ đói, là bởi vì trong lễ mừng năm mới, sủi cảo là mỹ vị nóng hổi duy nhất mà trong một năm anh được ăn. Nhưng mà, anh rất không thích ăn...

Bà không phải là một người mẹ tốt, cho dù là muốn yêu anh, nhưng cũng không biết anh thật sự thích gì... Nhưng dù là như vậy, so với trước kia bà đã tốt hơn nhiều.

Giản Trang nói đúng: bà quên mất tất cả, đã không biết kẻ nào nữa, nhưng cho dù như thế, bà vẫn không quên muốn yêu anh.

Mặc dù bà làm không đủ, nhưng vẫn phải cảm ơn bà... Cảm ơn bà đã đưa anh đến thế gian này, cảm ơn lúc bà đã quên hết mọi thứ, nhưng vẫn muốn yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đời này, trả cho tôi những món nợ mà các người thiếu đi!

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Shin-sama

Cuối cùng Nguyễn Bắc Thần vẫn êm dịu, để Hà Thục Mẫn ôm mấy cái sủi cảo hấp trong lòng trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Phòng của Nguyễn Bắc Thần bày biện trang hoàng theo phong cách ấm áp, phong cách thiết kế có khuynh hướng theo yêu thích của Hà Thục Mẫn.

Có thể nói như sau, Nguyễn Bắc Thần trang trí phòng mình không vì bản thân, mà đặc biệt chuẩn bị cho mẹ của mình.

Lúc lên lầu, Hà Thục Mẫn bắt đầu nổi tính khí trẻ con, không chịu ngồi xe lăn, bắt Nguyễn Bắc Thần đi từng bước từng bước, đi khắp khếnh trở về phòng ngủ.

Đợi đến khi an bài thỏa đáng tất cả mọi chuyện, Nguyễn Bắc Thần đi từ trong phòng ngủ của mình ra, bước đi nhẹ nhàng thông thả, mỗi một bước đều hết sức cẩn thận, không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, từ trên lầu đạp xuống bậc thang, lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh Giản Trang.

Bên tai có một dòng khí nhỏ lướt qua, Giản Trang cảm thấy có người đến gần, cũng không ngẩng đầu, hết sức chuyên chú nhìn cuốn sách dày trên đầu gối, nhàn nhạt mở miệng nói với Nguyễn Bắc Thần bên người: "Xong việc rồi hả? Vừa nãy anh nói có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện gì?"

Nguyễn Bắc Thần đứng bên người cô mím môi một cái, khẽ mỉm cười: "Tôi cho là cô rất chuyên tâm đọc sách, sẽ không phát hiện ra tôi."

Tầm mắt của Giản Trang vẫn còn đặt trên những hàng chữ, nhưng miệng vẫn lưu loát nói chuyện với anh: "Không có, tôi thấy sách này đã đủ mở hời

lạnh, lực chú ý lập tức đề cao rất nhiều, lúc anh ra ngoài cửa phòng tôi đã phát hiện."

"Không phải chỉ là một quyển sách liên quan đến tâm lý học thôi sao, không cần sợ như vậy." Đường cong trên gương mặt tuấn mỹ càng thêm nhu hòa, cặp mắt hẹp dài âm trầm lạnh lẽo của Nguyễn Bắc Thần đã nhạt rất nhiều, con ngươi sóng nước thẳng tắp nhìn gò má của Giản Trang, đáy mắt lộ ra một tia cười nhợt nhạt: "Mới vừa rồi nghe nhiều chuyện về tôi như vậy, cho nên bây giờ trong lòng của cô đang tích cực suy nghĩ về chuyện của tôi chứ gì? Là bắt đầu... Quan tâm tôi sao?"

Giọng nói của anh không lạnh lẽo như bình thường, lời nói vui vẻ nhẹ nhàng, lúc nói xong câu cuối, trong lời nói vui vẻ mơ hồ lộ ra một nụ cười ấm áp, như đang trêu đùa hỏi cô.

"Tôi mới..." Lời của cô còn chưa nói hết, liền lập tức im lặng, nuốt lời nói kế tiếp trở vào, đóng sách dày trên đầu gối lại, tầm mắt của cô rời khỏi quyển sách, nhìn Nguyễn Bắc Thần đứng ở bên cạnh mình, tính toán mặt đối mặt giải thích, nhưng khi ánh mắt của cô lướt đi, liếc nhìn khuôn mặt âm nhu của anh đang mỉm cười thì cô hoàn toàn hóa đá sững sờ ở tại chỗ, chỉ mới liếc mắt nhìn khuôn mặt đang cười của anh, mắt thiếu chút nữa bị lóa luôn!

Xưa nay cô chưa bao giờ thấy Nguyễn Bắc Thần, người đàn ông âm tình bất định, tính tình cổ quái này lộ ra nụ cười. Đây chính là lần đầu tiên cô thấy anh mỉm cười với mình nha! Nụ cười của anh như là phía chân trời mờ nhạt đột nhiên xuất hiện ánh rạng đông tươi đẹp, phảng phất như ánh sáng ban mai, sáng ngời rực rỡ, lại đầy ắp nhu hòa ấm áp. Cô có chút không dám tin, Nguyễn Bắc Thần sẽ lộ ra nụ cười như vậy sao?

Anh sinh ra đã đẹp trai, mặt mũi tinh xảo, ngũ quan lập thể, đường cong của gương mặt nhu hòa nhưng không mất thâm thúy, ánh mắt rất sâu, cho dù khuôn mặt không biểu cảm giống như lúc trước, cũng đẹp trai giống như nam chính trong mấy bộ truyện tranh. Bây giờ, trên mặt anh lại ở nụ cười cực kỳ sáng chói, càng như thêm gấm thêm hoa, xinh đẹp chói mắt không gì sánh được, quả thật không giống người phàm tĩ nào.

Trời cao thật không công bằng, đều là người, tại sao diện mạo lại có thể chênh lệch lớn như thế?

"Tôi rất đẹp sao? Đã làm cô nhìn thấy mê mẩn rồi."

Hồi lâu sau, một giọng nam êm ái mang theo ý cười nhẹ nhàng vang lên, bay vào trong lỗ tai Giản Trang còn chưa lấy lại tinh thần.

Bây giờ không chỉ có dung mạo như ngọc rồi, ngay cả giọng nói cũng như thiên âm trên chín tầng mây, là lướt thanh nhã, dễ nghe vô cùng. Giản Trang không những không có hồi hồn, ngược lại càng lún càng sâu, nội tâm không ngừng than thở người này có lực sát thương thị giác kinh người!

"Cô biết không? Bây giờ cặp mắt cô, đang phản chiếu toàn bộ bóng dáng của tôi..."

Nguyễn Bắc Thần nhìn đôi mắt màu trà của cô, giọng điệu êm ái chậm rãi mở miệng, không biết có phải hay không ảo giác, cô lại nghe thấy trong mấy lời này có chút hứng thú còn có mấy phần đùa giỡn, phản nghiêm túc lại nhiều hơn.

Những lời này của anh khiến Giản Trang nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, trong mắt yên tĩnh chớp chớp một cái, cô lo lắng nháy mắt mấy cái, tầm mắt di chuyển từ trên người anh sang nơi khác: "Tôi là chưa từng thấy anh cười, cho nên mới kinh ngạc như vậy."

"Phải là... Tới nay cô nghe hết sự tình, làm cô kinh ngạc thôi." Nguyễn Bắc Thần mỉm cười thay cô bổ sung: "Nguyễn gia nhiều bí mật bản thủ như vậy, vượt ra mọi suy nghĩ của cô phải không? Cũng không trách suy đoán của cô được, dù sao trước kia cô không sống trong hào môn thế gia, không biết sâu cạn ở bên trong này."

Lúc anh nói câu nói này, giọng nói cùng thanh âm cũng không có chút nào biến hóa, vẫn là giọng nói nhu hòa nhẹ nhàng. Nhưng khi nói đến hai chữ "Trước kia" này, giọng nói lại nhấn cực kỳ mạnh, tựa hồ cố ý cường điệu.

"Anh có ý gì?" Cô cũng hơi cảm thấy câu nói này có hàm ý khác, ngôn từ của câu này rõ ràng có điều ngụ ý. Trước kia, anh nói cô trước kia không sống trong hào môn thế gia, nhưng Giản Trang trước kia không phải là ở Gián gia sao? Gián gia không tính là quý tộc, vốn dĩ địa vị và tài sản có thể tiến thân vào thân Hào Môn. Tại sao lại nói "Trước kia không có"?

"Không có ý gì." Trên khuôn mặt anh là nụ cười yếu ớt phong khinh vân đạm, Nguyễn Bắc Thần mặt không đổi sắc ngưng mắt nhìn cô, tay phải luôn để sau lưng chột giật giật, cánh tay chuyển một cái từ sau lưng lấy ra đồ, đưa tới trước mắt cô, "Nhìn một chút xem đây là cái gì?"

Trên tay anh treo một túi xách màu vàng nhạt, là style mới năm nay, nhưng không phải là hàng hiệu. Giản Trang liếc mắt liền thấy hình vẽ trên cái túi, trên túi khảm một vòng crystal, màu sắc và hình dạng đều làm cô quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, cái túi này —— là đồ nhái cô mua ở chợ đêm, lần trước cô hoảng hốt chạy khỏi quán ăn đêm, đã để quên túi xách ở chỗ ngồi.

Tại sao cái túi này ở trên tay của anh?

Là sau khi anh ở quán ăn đêm vô tình gặp được, thu lại túi của cô, sau đó báo quán sao?

Đây không phải là vật phẩm quý trọng gì, cô còn tưởng rằng coi như Nguyễn Bắc Thần nhặt được, cũng sẽ tiện tay ném mất, mai táng tại nơi nào hẻo lánh trong thùng rác mà thôi.

"Còn nhận ra sao? Đồ của mình, nhìn một cái liền nhận ra đúng không? Bên trong không thiếu gì cả, thật ra thì tôi không định trả lại cho cô, nhưng lễ vật tới nay, tôi nghĩ mình nên vật quy nguyên chủ mới tốt." Giản Trang vẫn còn kinh ngạc chưa lấy lại tinh thần, Nguyễn Bắc Thần liền bắt đầu tự nhiên nói tới nói lui, anh nghiêng người, túi xách cầm trong tay đặt lên đùi cô: "Còn có một việc, tôi nghĩ tôi nên nói với cô rõ ràng. Lúc trước mọi khiêu khích và trêu cợt mà tôi làm với cô, tôi chân thành bày tỏ áy náy. Cô thoải mái đi, về sau tôi sẽ không cố ý đi trêu cợt cô, bởi vì cô cũng đã biết mọi chuyện rồi, làm

những chuyện này cũng không có ích gì. Trước tôi tính trẻ con treu cột cô, chỉ là... Tôi nói thẳng vậy, thấy đáng về tức giận quần bách của cô, là một hứng thú tệ hại của tôi. Chuyện tình Nguyễn gia, cô không nên nhúng tay vào, hơn nữa, đừng yêu Nguyễn Hàn Thành, rất nhiều chuyện sẽ sớm thay đổi thôi, sớm muộn gì cũng có ngày, từng món nợ sẽ được trả."

"Tôi biết giữa cô và Nguyễn Hàn Thành là khế ước kết hôn, qua năm nay, các người nên ly hôn đi." Nguyễn Bắc Thần chột xoay chuyển lời nói, chuyển đề tài trọng tâm đến trên người của cô, vô cùng nhẹ nhõm vui vẻ nhạo báng cô, "Cô nói một chút xem, thật vất vả gả đi, nhưng chỉ là khế ước hôn nhân, đến sang năm còn phải ly hôn. Phụ nữ đã kết hôn cũng không dễ dàng gả đi, nghĩ tới cái này, ngay cả tôi cũng thấy rầu rĩ thay cô." Anh vừa nói xong, bên chân mày cao gầy, trong mắt phượng lóe ra nụ cười chế nhạo, ánh mắt vẫn đặt trên mặt Giản Trang, đôi mắt hẹp dài treu đùa tựa như ngoắc ngoắc, mỉa mai hoặc mê người nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên biến chuyển thành giọng nói ôn nhu, mập mờ vô cùng nói với cô: "Hay là thế này đi, cô xem đâu gì tôi cũng là đàn ông... Mặc dù tôi thích đàn ông, nhưng tôi cũng thích phụ nữ... Hơn nữa... Tôi còn là một người đàn ông đẹp trai, dẫn tôi ra ngoài, sẽ rất hấp dẫn. Có muốn hay không —— suy nghĩ một chút về tôi nhé?"

Giản Trang sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích nhìn người đàn ông tuyệt mỹ trước mắt này, kinh ngạc trên mặt trong nháy mắt thu lại, bấp bệch trở nên hết sức cứng nhắc. Cô nỗ lực giật giật khóe miệng, mở hàm răng đóng chặt ra, khó khăn mở miệng hỏi anh: "Anh mới vừa nói cái gì?"

"Tôi nói, tôi không ngại kết hôn với phụ nữ. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là, người phụ nữ kia là cô." Nguyễn Bắc Thần tiến một bước làm lời nói sâu xa hơn, làm rõ trọng điểm nói, "Bất quá nếu kết hôn với cô, tôi muốn giữ lại người yêu của tôi, nếu như cô tiếp thụ được, 3p tôi cũng sẽ không giới..."

"Đầu óc của anh bị lừa đá rồi hả?!" Nguyễn Bắc Thần còn chưa nói hết lời, Giản Trang ngồi trên ghế sa lon đột nhiên vọt đứng lên, gầm nhẹ với Nguyễn Bắc Thần. Cô thẹn quá thành giận nhìn anh chằm chằm, bên trong giọng nói trách cứ không che giấu sự tức giận và nói móc, "Anh ở đây nói lộn xộn lung tung gì vậy, tôi không dám có quan hệ đặc thù gì với anh, tôi sợ những người đàn ông bên cạnh anh phân thân tôi mất! Lần trước ở trong quán ăn đêm xem nữa bị chai rượu đập trúng, thiếu chút nữa đưa phải vào bệnh viện. Chưa gì đã bị đập chai rượu vào, nếu thật kết hôn với anh, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ chết rất thảm!"

"Thì ra là chuyện lần trước, cô còn nhớ rõ." Nụ cười trong mắt Nguyễn Bắc Thần lập tức tan đi hơn phân nửa, có chút kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt sáng ngời lộ ra vẻ cẩn thận, nhẹ nói, "Sự kiện đó, đích xác là chuyện tôi tệ nhất, khiến cô bị giật mình, thật xin lỗi."

"..." Giản Trang vốn muốn tiếp tục tra cứu, thật không nghĩ đến Nguyễn Bắc Thần sẽ dễ dàng chủ động nhận sai nói xin lỗi như vậy, anh thẳng thắn nhận lỗi như vậy, làm cô ứng phó không kịp, lời kịch chuẩn bị xong một câu cũng không dùng được, lập tức không nói gì nữa, ngây ngốc nhìn nét mặt trầm mặc nói xin lỗi của anh một hồi lâu, mới nói, "Thôi, chuyện đều đã qua lâu như vậy, hơn nữa, cũng không có đại sự gì." Hơn nữa, tôi tệ nhất cũng không phải chuyện này, mà là lần đó... Ở quán com, anh cưỡng hôn cô.

Trời đất chứng giám, đó là nụ hôn đầu tiên từ khi cô sống lại tới nay! Cô còn tính sẽ giả làm kẻ ngốc sau khi tình ý triền miên dâng nụ hôn, chỉ là sau khi bị Nguyễn Bắc Thần cưỡng hôn, cô vừa nhìn thấy cảnh hôn, sẽ đỏ mặt không thôi, nói tóm lại, anh đã để lại ám ảnh trong lòng cô.

Chỉ là...

Tâm tư Giản Trang chuyển một cái, đột nhiên nghĩ đến trọng điểm Nguyễn Bắc Thần mới vừa nói. Mới vừa rồi Nguyễn Bắc Thần nói quá nhiều lời, sau khi nói xong trọng điểm liền chuyển qua đề tài khác, phân tán lực chú ý của cô. Nhưng bây giờ cẩn thận ngẫm lại, mới vừa rồi lời nói trọng điểm cũng không phải cái gì '3p', mà anh nói là "Khế ước kết hôn"!

Anh làm sao biết giữa cô và Nguyễn Hàn Thành có khế ước kết hôn?

Trên khế ước giữa cô và Nguyễn Hàn Thành có một hiệp nghị bảo mật, hiệp nghị bảo mật chủ yếu là nhằm vào bên cô, nếu như tiết lộ bí mật hoặc tiết lộ hiệp nghị, có kẻ thứ ba biết khế ước này, sẽ tự động coi là vi ước, cô phải bồi thường cho Nguyễn Hàn Thành tiền vi ước. Cho nên cô rất xác định, mình tuyệt đối chưa nói với bất cứ ai về chuyện này.

Nguyễn Bắc Thần này làm sao biết?

Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Bắc Thần quan hệ cũng không hữu nghị, Nguyễn Hàn Thành cũng không thể chủ động nói cho Nguyễn Bắc Thần biết khế ước hôn nhân.

Không phải Nguyễn Hàn Thành nói, cũng không phải là cô nói, Nguyễn Bắc Thần này làm sao biết? Nguyễn Bắc Thần cũng không phải là Thần Toán Tử, tất nhiên là phải có người nói cho anh biết khế ước này.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ là... Là lúc cô hôn mê chết chìm, đại não hỗn loạn, làm bầm lẫu bầu nói ra sao?

—— không phải đâu!

...

...

Lúc Nguyễn Thiếu Dật và Nguyễn Hàn Thành cùng nhau tìm được Nguyễn Bắc Thần trong phòng khách, đã là buổi tối rạng sáng 1 giờ.

Qua một phen giằng vò, từ chết chìm đến hôn mê đến thức tỉnh, rồi cô và Nguyễn Bắc Thần tâm bình khí hòa ngồi xuống kê gối trường đàm, bất tri bất

giác, thời gian đã trôi qua nhanh như vậy rồi.

Sau khi thấy vẻ mặt nóng nảy của Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Thiếu Dật vào nhà, Giản Trang mới cảm giác chính mình chỉ lo khiếp sợ chuyện tình của Nguyễn gia phức tạp, mà quên báo tin cho Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Thiếu Dật. Hơn nửa đêm, cô không có trong phòng, Nguyễn Hàn Thành còn có Nguyễn Thiếu Dật khẳng định với muốn chết.

Thấy thái độ khấn trương nóng nảy của hai người, nghi ngờ không vui, Giản Trang cũng nín thở đi nói chuyện, xấu hổ cúi đầu, đứng ở phòng khách không nói một lời, tầm mắt chôn ở trên đất, trừ sàn nhà cùng mũi chân mình, cũng không dám nhìn về nơi khác, quy củ như mèo nhỏ, ngoài miệng không nói, ở trong lòng lại quở trách mình: như thế rất tốt rồi, khiến Nguyễn Hàn Thành độc mồm thấy cô ở chung một chỗ với Nguyễn Bắc Thần, sẽ tha hồ giễu cợt cô đây.

Hai nhân vật quan trọng đến, Nguyễn Bắc Thần thân là chủ nhà ngược lại là vô cùng trấn định, đứng lên từ ghế sofa, trên khoe môi, hàm chứa một nụ cười lạnh lùng, giọng lạnh như băng chào hỏi anh trai mình: "Anh trai, đã trẻ thế này, tinh thần của anh còn tốt như vậy. Xem ra, ở trong bộ đội thường huấn luyện, đối với thân thể thật là có nhiều chỗ tốt."

Quan hệ giữa Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Bắc Thần từ trước đến giờ đều lạnh nhạt, đối với giọng nói âm tà của Nguyễn Bắc Thần đã sớm thành thói quen, lạnh lùng từ một tiếng, coi như là trả lời, sau đó đi tới Giản Trang: "Em xảy ra chuyện gì, sao không ở trong phòng mình, tại sao chạy đến chỗ Nguyễn Bắc Thần? Em biết anh tìm em bao lâu rồi không? Anh không tìm thấy em, hết biện pháp phải đến phòng quan sát theo dõi mới biết em đến chỗ Nguyễn Bắc Thần. Có xảy ra chuyện gì không? Trên người có chỗ nào không thoải mái không?"

Nguyễn Hàn Thành đi tới phía sau người Giản Trang, ân cần hỏi thăm liên hồi tựa như quở trách cô: "Thấy người rơi xuống nước, thấy việc nghĩa hăng hái làm là chuyện tốt, nhưng nếu em gộp em vào cùng, cái này được không bù nổi mất. Nếu em ở chỗ này xảy ra chuyện gì, anh phải giao phó thế nào với anh của em, cả nhà của em? Còn nữa, sau này không được ra ngoài đi dạo ban đêm một mình nữa, muốn nhìn cảnh đêm, nói thế nào cũng phải tìm người giúp việc đi cùng, xảy ra chuyện cũng dễ dàng giải quyết."

"Đúng là, lần này anh nói không sai, tôi nay chị dâu thật quá nguy hiểm. Hồ nhân tạo này được cải biến từ một hồ sâu, chỗ sâu nhất tới vài mét, không cẩn thận sẽ chết đuối. Em nhìn qua máy theo dõi thấy chị chìm đến đáy hồ, thật làm em sợ muốn chết." Nguyễn Thiếu Dật không đi đến bên cạnh Giản Trang, người vẫn như cũ đứng gần phòng khách nhất, cách mấy mét, xa xa ngắm nhìn Giản Trang cúi đầu không nói gì, nhưng trong miệng cũng phụ họa lời của Nguyễn Hàn Thành, giọng nói trong trẻo vào thời khắc này có thêm một phần run rẩy, hình như lòng vẫn còn sợ hãi, nghĩ mà sợ, rất giận hành động cứu người của Giản Trang, "Lần này do anh hai xuất hiện kịp thời, nếu không mẹ em và chị đều sẽ gặp chuyện không may. Chị dâu về sau chị muốn đi dạo lâm viên Nguyễn gia, nếu đại ca không rảnh, chị gọi em cũng được, đừng đi một mình."

Nói đến mới hình ảnh qua máy theo dõi, anh thật sự là bị hình ảnh theo dõi làm kinh sợ, đứng ở trước màn ảnh mắt thấy Giản Trang ở trên mặt hồ chậm rãi chìm xuống, tim của anh cũng chìm xuống cực độ, máu cả người trong nháy mắt mất đi nhiệt độ, giống như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo sắp hít thở không thông!

Nếu như không phải trong phòng giám sát có binh lính, có Nguyễn Hàn Thành đứng ở nơi đó, anh sợ rằng mình đã nhịn không được, sợ hãi kêu lên rồi.

Mà lúc ấy, trạng thái của Nguyễn Hàn Thành so với anh cũng không đến đâu, gò má cũng cứng ngắc, cả khuôn mặt căng thẳng, rét lạnh kiên nghị giống như bị dao chém gọt, vẻ mặt nghiêm trọng càng lộ ra đường nét sắc sảo, mà ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chú vào dáng vẻ của Giản Trang sau khi chìm vào nước hồ bị Nguyễn Bắc Thần ôm ra mặt nước, tầm mắt vẫn dõi theo động tác của Nguyễn Bắc Thần, không bỏ qua bất kỳ một động tác nhỏ xíu nào.

Anh nhìn ra, Nguyễn Hàn Thành cũng rất quan tâm安危 của Giản Trang.

Anh rõ ràng nói với Giản Trang, kêu cô chờ một lát, chờ một lát, anh đi xối nước lạnh sẽ lập tức trở về, sẽ đi dạo viên lâm với cô.

Trời mới biết khi anh khí huyết sôi trào, tình dục quán thân, nóng nảy cỡ nào dùng nước lạnh giá tắm rửa thân thể, chính là vì muốn trong thời gian ngắn nhất cơ thể bình thường trở lại, đi chăm sóc một người là cô.

Nhưng chờ anh tắm xong, cao hứng phấn chấn chạy từ biệt thự riêng của mình đến Giản Trang, tìm kiếm một vòng, lại nhìn không thấy Giản Trang. Không nhìn thấy Giản Trang, lúc vào cửa còn gặp Nguyễn Hàn Thành, bị Nguyễn Hàn Thành hoài nghi thẩm tra, anh phải ra sức giải thích thông suốt. Sau đó hai người cùng nhau ra ngoài, trong vườn to như vậy tìm kiếm Giản Trang. Cho đến khi bọn họ tìm hơn nửa giờ cũng không phát hiện tung tích Giản Trang, lúc này mới hưng sư động chúng đến phòng theo dõi.

Quả nhiên, vẫn là anh tự mình đa tình, tự chủ trương hẹn với Giản Trang, trong lòng mới nhiệt liệt mừng rỡ, nồng nhiệt mong đợi... Nhưng khi anh vọt vào nhà, đứng trong đại sảnh trống rỗng, không thấy một bóng người nói trong lòng không khó chịu, đó là giả.

Mặc kệ nói thế nào, coi như chính anh cũng rất không muốn thừa nhận, cũng không thể không nói, trong lòng của anh... đúng là có chút thất vọng.

Có lẽ là Giản Trang biết mình sai, đối mặt với khiển trách của anh và Nguyễn Hàn Thành, không phản bác một câu, ngay cả cười đùa giải vây, miệng mồm lạnh lợi dòi dề tài cũng không có.

Chủ nhân căn nhà lạnh lùng bằng quan, sau khi thường thức xong mọi vẻ mặt của hai người đàn ông, miễn cưỡng há mồm lên tiếng: "Nếu tìm thấy người, các người nên rời đi thôi. Đêm đã khuya, tôi muốn đi nghỉ ngơi, ngủ ngon." Nói xong, Nguyễn Bắc Thần xoay người đi tới cầu thang lầu hai, lúc đi tới cầu thang, anh đột nhiên dừng lại, một tay đặt trên thang cuốn bằng gỗ, cả người lười biếng nghiêng nghiêng, xoay người nhìn Nguyễn Hàn Thành và Nguyễn Thiếu Dật, ánh mắt lạnh lạnh nhìn bọn họ, mặc dù giọng nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại âm trầm nói xong, "Đúng rồi, tôi nói trước, tôi chưa làm gì cô ấy. Đợi lát nữa trở về, nhớ kiểm tra tốt một chút, tránh về sau các người đụng hù nơi nào, lại đổ trên đầu tôi. Tạm thời như vậy, đi thông thả, không tiến!"

Sau khi nhẹ nhàng nói ra những lời này, Nguyễn Bắc Thần lần nữa nâng bước bước lên cầu thang, từng bước từng bước, vững vàng đạp mỗi một bậc thang, đi lên lầu hai...

"Vây... Anh cả, nếu đã tìm thấy chị dâu, vậy em cũng trở về nhà ngủ. Ngủ ngon." Nguyễn Thiếu Dật cũng biết ý tạm biệt với Nguyễn Hàn Thành, sau đó xoay người, dẫn đầu rời khỏi biệt thự của Nguyễn Bắc Thần.

*

Ta say mê trở về vì khanh, vì ai lỗi qua giang lũy phù dung.

Nguyễn Bắc Thần đứng trong thư phòng của mình, nhìn trên bàn sách trăm mộc, nhìn câu thơ mình mới viết xong.

Kể từ khi xuất ngũ bộ đội mấy năm trước, anh liền bỏ võ theo văn, bản lĩnh vẫn còn như trước, chỉ là không thích cử động quyền cước nữa, yêu thích thư pháp, thích dùng Lam Điền Ngọc điêu khắc ra bộ dáng Hồ Phù nhất để cái chặn giấy, trên mặt bàn trải giấy Tuyên Thành thượng hạng, dùng bút lông thời Tống để viết thư pháp.

Trong thư phòng của anh không nhiều vật lắm, trừ cái bàn bất chước kiểu cổ, bốn phía thư phòng xây nhiều hốc làm thành giá sách, trên giá sách chất đầy bộ sách tâm lý học.

Lúc trước không có học Tâm Lý Học, anh chỉ cho là, mẹ đã hết phương cứu chữa, tinh thần và tâm lý, đều cần trị liệu.

Tâm lý học thật sự là một thứ rất đáng sợ, càng ngày học sâu vào, anh từ từ phát hiện—— thì ra chịu những đè nén của Nguyễn gia, anh đã sớm trở thành một người bệnh có tâm lý uất ức nặng. Bản thân anh vừa là một bác sĩ, vừa là một người bệnh tâm lý.

Hoặc là nói, bất kỳ ai học tâm lý học, cũng sẽ phát hiện ra mình cũng là người bệnh ẩn bên lòng.

Anh biết rõ, người bệnh trong lòng cùng bệnh tâm thần vẫn có khác biệt. Chỉ là, vèn vèn cách nhau một đường thôi, hành động quá khích, chính là người bị bệnh tâm thần, bệnh tình hơi nhỏ, chính là người bệnh trong lòng.

Khác nhau duy nhất của bệnh tâm thần cùng người bình thường, đó là thế giới của bọn họ không giống người bình thường.

Như vậy... Anh đây?

Bây giờ thế giới quan của anh có hay đã thay đổi mấy năm nay hay không, càng thêm trở nên dữ tợn, càng thêm nguy hiểm, càng thêm đáng sợ phải không?

Nếu như tư tưởng của anh đáng sợ, vậy cả tính cách của Nguyễn gia là gì? Chỉ sợ, giống như bọc mù ứ máu tanh hôi gì đó.

Ánh mắt của anh đột nhiên rét lạnh, vô cùng phẫn nộ nhìn giấy Tuyên Thành trên bàn, hung hăng xé câu thơ vừa mới viết xong trên giấy thành mảnh nhỏ, cảm xúc mãnh liệt ném giấy về bức họa Nguyễn Việt trước mặt, cười gằn: "Nợ của các người thiếu tôi, thiếu mẹ tôi kiếp này, thiếu tôi đời này... Không cần chờ kiếp sau trả lại. Tôi không có tính nhẫn nại đợi kiếp sau rồi, đời này, ở nơi này trả hết những món nợ thiếu tôi đi! Tôi sẽ trả lại những áp đặt, những nhục nhã tôi từng chịu, cả tiền lời, toàn bộ đòi lại!... Rất nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ngoan ngoãn phối hợp một chút, biết không?

Edit: Linh Phan

Beta: Peiria

Trở lại biệt thự riêng của Nguyễn Hàn Thành, đẩy hai cánh cửa gỗ màu trắng ngà ra chính là sảnh chính của biệt thự, giữa sảnh chính có treo một chùm đèn trần bằng thủy tinh hoa lệ, chùm đèn không lồ hình tròn toả ra bên ngoài, sau đó mỗi một tầng lại thu nhỏ thêm một chút, hợp thành một chùm đèn hình tháp lật ngược.

Dễ thấy ánh sáng chiếu xuống từ đèn thủy tinh rực rỡ hơn bất kỳ loại đèn nào khác, thông qua sự khúc xạ của thủy tinh, ánh sáng màu trà sặc sỡ chiếu lên sàn nhà sáng trong như gương. Ánh đèn trải qua lần khúc xạ thứ hai của sàn nhà, khiến cả phòng khách sáng bừng như ban ngày.

Nguyễn Hàn Thành dẫn Giản Trang đi qua đại sảnh trống rỗng, đại sảnh rộng mấy mét chỉ trưng bày hai bình hoa Cảnh Thái Lam lớn, cao cỡ một người.

Cuối sảnh lớn chính là cầu thang có tay vịn đi lên lầu hai, sau khi dẫn Giản Trang lên lầu, Nguyễn Hàn Thành kéo Giản Trang đến phòng tắm, chỉ vào bồn

tắm lớn trong phòng rồi nói: "Tôi xả nước cho cô, cô tắm đi. Tắm xong rồi đi ngủ."

"Cũng đã trễ thế này rồi, tôi rất mệt, tôi không tắm, anh muốn tắm thì cứ tắm đi." Giản Trang dứt khoát từ chối, liếc Nguyễn Hàn Thành một cái, nghiêng người muốn ra ngoài.

"Chờ một chút." Nhìn thấy Giản Trang chuẩn bị xoay người ra ngoài, Nguyễn Hàn Thành vội vàng bước tới bên người Giản Trang đồng thời nắm lấy cổ tay cô: "Tôi nói cô tắm thì cứ tắm đi, cô được Nguyễn Bắc Thần cứu từ hồ nhân tạo lên, anh ta hô hấp nhân tạo giúp cô, chẳng lẽ còn có thể tắm rửa giúp cô luôn sao? Ít nhất cô cũng nên tắm qua một lần, nước trong hồ nhân tạo từng nuôi cá, chất nước cũng không sạch sẽ."

"...." Thì ra là vì chuyện này. Giản Trang từ bỏ ý nghĩ muốn rời đi, để mặc Nguyễn Hàn Thành nắm tay mình, lạnh nhạt nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ tắm. Có điều, anh không cần xả nước cho tôi, tôi có thể làm được. Bây giờ, mời anh đi ra ngoài, cảm ơn đã hợp tác!" Cô vừa nói, vừa nâng một cánh tay khác về phía cửa, chỉ vào cánh cửa đang mở kia, trên mặt là một nụ cười đúng chuẩn.

"Được rồi, cô nhanh lên đó." Nguyễn Hàn Thành thả lỏng mấy ngón tay, từ từ buông cổ tay Giản Trang ra, trong chớp mắt đó, trong lòng bàn tay vẫn truyền đến cảm giác mềm mại của làn da Giản Trang, làm trái tim anh đập mạnh, phảng phất như có thứ gì đó, suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Đáy mắt anh thoáng hiện lên một chút khó hiểu, không biết tại sao tim đập của mình đang đập bình thường lại đột nhiên thay đổi, anh mang theo sự hoài nghi trong lòng mà đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc đó đương nhiên anh không thể hiểu được lý do của chuyện này, nhưng sau này, anh mới hiểu được, cảm giác trái tim đập nhanh hơn gọi là - "Tim đập thành thục", là dấu hiệu khi tình yêu đến.

Lúc tới cửa phòng tắm, Nguyễn Hàn Thành dừng bước, giống như nhớ ra chuyện gì đó, nửa người dưới đứng im ở cửa ra vào, chỉ hơi xoay nửa người trên nhìn về phía Giản Trang đang xả nước trước bồn tắm, có nửa phần như đang ra lệnh: "Lát nữa tắm xong, nhớ đánh răng."

"..." Cả người Giản Trang không nhịn được mà run lên, một lúc lâu sau mới chậm rãi đứng thẳng nghiêng đầu nhìn lờm Nguyễn Hàn Thành, khoé miệng khẽ nhếch, bất mãn hỏi: "Tại sao ngay cả chuyện tôi đánh răng anh cũng muốn quản vậy? Bình thường lúc tôi tắm không phải anh luôn nhanh chóng đi mất sao? Sao hôm nay lại cố ý tìm đề tài, đứng trước cửa không chịu đi? Tôi phải nói trước với anh, tôi nay tôi tự ý ra ngoài thì quả thật là không đúng, nhưng tôi cũng không phải là phạm nhân, cũng sẽ không ra ngoài đến nửa đêm cũng không về, anh không định thẩm tra tôi cả đêm giống như phạm nhân đây chứ? Tôi cũng đã xin lỗi anh rồi."

"Tôi bảo cô đánh răng cho sạch sẽ là vì muốn tốt cho cô, sao cô lại nói tôi thành lưu manh rồi hả? Cô cho rằng tôi muốn nhìn cô tắm sao? Chẳng phải ngoại hình của phụ nữ đều giống nhau à, lột sạch quần áo thì chỉ còn lại cơ thể trắng nõn, một đôi tay một đôi chân mà thôi, chẳng lẽ cô lại có cái gì đặc biệt, đáng để tôi ở lại thưởng thức sao?" Nguyễn Hàn Thành vừa nghe Giản Trang bắt bẻ, trái lại càng không chịu đi, cả người cũng trực tiếp quay lại, nhìn về phía cô, anh mang vẻ mặt thoải mái khoan tay, dáng người vốn đã tuấn tú bắt phàm, cộng thêm vẻ mặt tà tử và nụ cười nửa miệng càng lộ vẻ khiêu khích người. Bản thân anh đã có tiếng là "độc miệng", nói chuyện vô cùng cay nghiệt, bị Giản Trang kích thích, lời nói phát ra từ miệng anh còn có thể so với ác ma trên đời: "Nếu cô giống như Na Tra, có ba đầu sáu tay thì nói không chừng tôi còn có thể ở lại xem xét, học hỏi thêm chút kiến thức. Nhưng thật đáng tiếc, cô chỉ là người bình thường. Còn nữa, tôi nói cô đánh răng là vì muốn tốt cho cô. Hẳn là cô không quên mình được Nguyễn Bắc Thần vớt lên từ dưới hồ như thế nào chứ? Chính tôi xem camera quan sát cũng thấy rất rõ ràng, lúc đó cô hôn mê sâu, lồng ngực ứ nước, Nguyễn Bắc Thần đã phải dùng "hô hấp nhân tạo" để cứu cô... Nếu như cô cảm thấy không sao thì không cần phải đánh răng, cũng được, coi như tôi chưa từng nói gì, chúc cô tắm rửa vui vẻ."

Nói xong, anh bĩu môi, ném cho Giản Trang một nụ cười giả tạo rồi xoay người đi ra khỏi phòng tắm, chân dài rảo bước, rất nhanh tiếng bước chân cũng biến mất ở hành lang.

Trong phòng tắm, chỉ còn lại một mình Giản Trang.

Giản Trang không kìm được giờ tay lên, ngón tay út khẽ chạm lên khoé môi, chạm tới môi của mình, miệng khẽ nhếch, tự lẩm bẩm: "Anh ta nói rất đúng... Mình bị Nguyễn Bắc Thần hôn nhiều như vậy... Không được, mình phải nhanh chóng đánh răng thôi!"

...

Sau khi tắm xong, Giản Trang cởi áo tắm, mặc quần áo ngủ. Lúc đi qua hành lang, ngẩng đầu nhìn một đồng hồ treo trên đỉnh đầu, kim đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng.

Mệt muốn chết. Giản Trang thu hồi tầm mắt, vừa bám theo vách tường hành lang đi về phòng ngủ, vừa ngửa đầu ngáp liên tục. Ngoại trừ mấy lần làm thêm giờ công ty của Nguyễn Thiếu Đạt, cô chưa từng ngủ trễ như vậy.

Tối nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, cứu người, rơi xuống nước, biết được tin tức, sau đó ngồi cạnh nói chuyện với Nguyễn Bắc Thần. Đến bây giờ làm xong mấy chuyện vụn vặt như tắm rửa đánh răng, cô đã mệt đến mức muốn nằm sấp lên mặt đất rồi. Vừa nãy nằm trong bồn tắm thoải mái muốn chết, suýt chút nữa đã nằm ngủ luôn trong đó.

Lúc tới cửa phòng ngủ của mình, cô dán người lên cánh cửa, cả người mềm nhũn không có sức lực, dựa vào cánh cửa một lúc lâu cô mới nhớ là phải mở cửa ra, thật sự rất lười mở mắt, cô nhắm mắt mò mẫm tìm tay nắm cửa, vát và một lúc mới mở được cửa, cả người chậm chạp bước qua khe cửa.

Có thể là do quá mệt mỏi, bước đi cũng có chút nhẹ bẫng, cứ bước từng bước, hoàn toàn không biết nặng nhẹ, cơ thể cũng lắc lư theo, nhắm mắt mò mẫm lao đảo đi trong bóng tối đến bên giường, cuối cùng cũng tìm được một nơi mềm mại ấm áp, chút tỉnh táo miễn cưỡng duy trì cuối cùng cũng biến mất, cô giang hai tay ra trực tiếp ngã xuống chiếc giường mềm mại - vậy mà, một giây sau, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang vọng trong phòng ngủ, tiếng kêu hoảng sợ quanh quẩn khắp phòng, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng ngủ không chứa một chút nào!

"Nguyễn Hàn Thành!"

Sợ hãi qua đi, Giản Trang vốn đang uể oải trong nháy mắt lại không còn một chút buồn ngủ, nhảy dựng lên từ trên chiếc giường mềm mại, chỉ vào người nhô lên dưới lớp chăn tơ tằm. "Anh... Sao anh..." Giản Trang đang nói chuyện, đột nhiên lại bị anh kéo mạnh xuống, cả người ngã thẳng xuống lớp chăn bằng tơ tằm.

"Á... Anh..." Giản Trang mới nói một nửa đã im bật, câu kế tiếp còn chưa kịp nói ra, đôi môi đã bị một bàn tay to bịt kín. Tay kia bịt vô cùng có kỹ xảo, độ mạnh yếu và phương hướng vừa vặn, sẽ không khiến cô khó thở, cũng sẽ không bị đau, hiển nhiên là thường làm động tác này, đã luyện đến mức thành thạo rồi.

Sau đó, một đôi môi hơi lạnh ghé vào tai cô, cảm giác được sự lạnh lẽo từ vành tai truyền đến khiến cô không nhìn được mà rút cổ, trốn tránh đôi môi của người này. Vậy mà, người kia lại giữ chặt đầu cô, tay giữ chặt gáy cô, không để cô trốn tránh dù chỉ một chút. Cô cảm tức dùng hai tay đẩy người đàn ông đang đè trên người mình, hai tay và hai chân cùng dùng sức, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh ta.

Lúc cô đang giãy dụa, bỗng nhiên một giọng nói trầm khàn của đàn ông vang lên bên tai cô, lời nói trầm thấp chậm rãi nhả ra từ khoé môi anh, truyền đến tai cô: "Đừng lộn xộn, ngoan ngoãn phối hợp một chút biết chưa? Nếu cô không chịu phối hợp mà cứ tiếp tục lộn xộn như vậy..." Anh dùng một chút, đột nhiên đôi môi lạnh như băng lại trở nên nóng bỏng, giống như bàn ủi mà đốt nóng vành tai cô, tiếp tục nói: "Tôi không dám cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì với cô đâu... Tôi nói lời này, cô có hiểu không?" Anh nói xong lời muốn nói, còn không quên bỏ sung một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng ngầm có ý uy hiếp.

Quả nhiên lời này rất có sức sát thương với phụ nữ. Giản Trang không phải là người chưa trải qua sự đời, cô kết hôn năm năm, đương nhiên biết với đàn ông mà nói, giọng điệu mập mờ và nhiệt độ cơ thể kinh người như vậy đại biểu cho cái gì. Không đợi Nguyễn Hàn Thành nói xong, Giản Trang đang một mực giãy dụa lập tức đành hoàng lại, đôi tay đặt trên lồng ngực săn chắc của người đàn ông từ từ hạ xuống, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh gật đầu một cái, ý bảo: 'Nhất định tôi sẽ nghe lời, sẽ phối hợp.'

"Vậy bây giờ tôi thả cô ra, cô phải bảo đảm không được kêu loạn, cũng không được chạy. Đáp ứng người khác chuyện gì thì nhất định phải làm được, cái này gọi là chữ tín. Cô cũng không nên lãng phí sự tin tưởng của tôi đối với cô, hiểu không?" Cơ thể anh đang đè lên thân thể mềm mại của cô, cơ thể khỏe mạnh săn chắc của anh và cơ thể mềm mại mảnh khảnh của cô tạo ra sự đối lập hoàn toàn, nhất là khi mượn ánh sáng đèn ngủ phòng theo kiểu cổ, dưới ánh sáng mỏng manh có thể thấy rõ anh để trần nửa người, gương mặt thâm thúy cương nghị và yết hầu chuyển động lên xuống, chuyện này không cần phải nói nữa, anh đang cố gắng áp chế dục vọng... So sánh với cơ thể nhỏ bé của Giản Trang, cơ thể của anh gây nên cảm giác áp bách, thống trị và xâm lược. Cho dù là từ cảm quan hay là từ xúc giác, Giản Trang cũng ý thức sâu sắc được: 'Chắc chắn cô không phải là đối thủ của người đàn ông này, mặc dù anh và cô thường đấu võ mồm, tranh cãi những chuyện vụn vặt, biểu hiện giống như là bạn xấu nhiều năm, nhưng rốt cuộc anh vẫn là một người đàn ông!'

"Ừ." Dưới sự ám chỉ đầy nguy hiểm của Nguyễn Hàn Thành, cô biết điều gật đầu thật mạnh, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng từ trong cổ họng.

Nhất định cô sẽ phối hợp bất cứ yêu cầu nào của Nguyễn Hàn Thành. Cô dùng tính mạng bảo đảm, tuyệt đối không lãng phí sự tin nhiệm của anh, tuyệt đối không tự ý động đậy.

"Được, tôi thả cô ra, cô hãy yên lặng nghe tôi nói là được rồi." Nguyễn Hàn Thành nói được là làm được, quả nhiên buông lỏng sự kìm chế với cô, đồng thời cũng hơi nâng người lên một chút, hai cánh tay chống hai bên đầu cô, chậm rãi quan sát khuôn mặt cô từ khoảng cách gần, dùng giọng nói cực kỳ nhỏ mà Giản Trang phải cố gắng lắng nghe mới có thể nghe được mà khẽ nói: "Không phải đã giao hẹn rồi sao, khi trở lại nhà họ Nguyễn, cô phải phối hợp diễn kịch với tôi, bảo đảm không chút sơ hở, không được để cho bất kỳ ai phát hiện."

"Ừm." Giản Trang tiếp tục gật đầu, bày tỏ mình nhớ nhỏ, cũng tuân theo.

"Vậy bây giờ, chúng ta phải tiếp tục diễn thôi. Lúc này dọa cô sợ, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi cũng là vì tình thế cấp bách, bắt buộc dĩ mới phải làm như vậy. Tôi hiểu rõ cô muốn hỏi tại sao tôi lại ở cùng cô trong phòng ngủ chính này, vì đây là phòng ngủ của tôi, tôi và cô là vợ chồng, trở lại nhà họ Nguyễn không thể chia phòng mà ngủ. Có lẽ cô còn muốn nói: 'Vậy tại sao tôi không nằm dưới đất, nhất định phải nằm cùng giường với cô?' Nguyên nhân rất đơn giản, tuyệt đối không phải là bởi vì tôi không thể ngủ dưới sàn nhà, lúc tôi đi huấn luyện, có nơi nào chưa từng ngủ qua, là giường hay là sàn nhà, đối với tôi mà nói cũng không có gì khác nhau hết. Tôi muốn chen chúc trên giường càng không phải là muốn chiếm chút lợi từ cô." Nguyễn Hàn Thành dừng lại, vẫn không quên tiếp tục phát huy bản tính độc miệng, mang theo chút châm chọc nói: "Tính cách của cô, còn có vóc người của cô, đều không phải khẩu vị của tôi, trừ khi tám trăm năm nay tôi không đụng đến phụ nữ, nếu không, muốn để tôi 'quấy rối' cô, vẫn là có chút khó khăn."

"... Khụ khụ." Giản Trang im lặng liếc nhìn anh, dùng sức ho khan hai cái, bày tỏ sự kháng nghị. Cô đang chăm chú nghiêm túc lắng nghe, kết quả vào thời khắc quan trọng như vậy, anh lại còn không quên đá kích cô, thật sự là độc miệng không giống lẽ thường.

"Lạc đề rồi." Nguyễn Hàn Thành lập tức sửa miệng, đột nhiên chuyển giọng, đề thấp tiếng, dùng giọng nói khàn đục, gần từng chữ: "Ba tôi vì muốn biết có phải tôi và cô đã thật sự kết hôn không, tình cảm của chúng ta phát triển thế nào nên đã cài máy nghe trộm và camera trong phòng ngủ chính... Tôi đã cẩn thận quan sát rồi, phòng tắm và phòng đọc sách không có, chỉ phòng ngủ chính có..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Trước tiên cứ ngủ một đêm thử xem

Edit: Peiria

Beta: Vệ Tuyết

Nghe thấy Nguyễn Hàn Thành nói lời này, đột nhiên Giản Trang mờ to mắt, vẻ mặt có chút khó tin.

“Tôi biết cô không tin.” Nguyễn Hàn Thành nâng người lên một chút để tránh đè nặng cô, tiếp đó anh nâng chiếc cằm cương nghị, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy nghi ngờ của cô ở khoảng cách gần, bỗng nhiên khẽ bật cười: “Cô nghĩ rằng tôi đang hù dọa cô sao? Nếu như cô không tin, có thể trốn trong ngực tôi, lên nhìn vào góc trần nhà đối diện với giường, cô sẽ nhìn thấy một thứ lóe ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt trong đêm tối. Đó chính là camera. Còn về phần máy nghe trộm... Thì được gắn ở sau cánh cửa.”

Giản Trang nửa tin nửa ngờ, thật sự không thể tin Nguyễn Việt sẽ gần thiết bị giám sát trong phòng ngủ của con trai mình, nhưng bụng cô vẫn đầy hoài nghi, đành phải làm theo lời Nguyễn Hàn Thành nói, trốn dưới ngực anh ta, nhờ cơ thể anh ta che giấu, cố dời mắt ra ngoài từ khe hở giữa cánh tay và cơ thể anh ta, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía bức tường đối diện với giường, nhìn lên trên, quả nhiên cảm thấy trong góc tối có chút ánh sáng màu đỏ yếu ớt lóe lên.

Chẳng lẽ điều Nguyễn Hàn Thành nói là sự thật sao? Giản Trang có chút kinh hãi mà nhìn thứ màu đỏ nhỏ như giọt nước phát sáng trong góc tối, lòng sợ hãi không thôi. Nỗi sợ hãi giống như nước lũ cuộn trào mãnh liệt, trước tiên lan tới khắp tứ chi, sau đó là toàn bộ thân thể cô.

“Anh...” Cô hoàn toàn bị nhấn chìm trong sợ hãi, cố gắng khôi phục lý trí trong nỗi sợ hãi không hiểu được đó, hơi run rẩy nhìn Nguyễn Hàn Thành phía trên, nhỏ giọng hỏi: “Anh xác định đây là do cha anh làm à? Chỉ có phòng ngủ chính được lắp đặt sao? Còn những nơi khác không có giám sát sao?” Phòng tắm và WC có không?

Lúc này cô mới tắm rửa trong phòng tắm xong, bây giờ hồi tưởng lại quá trình tắm rửa, cô liền có cảm giác lạnh cả sống lưng. Nghĩ đến dáng vẻ trần trụi của mình và quá trình tắm rửa có thể bị người khác theo dõi, cô cảm thấy giống như đã nuốt phải ruồi bọ, thực quá ghê tởm.

Nguyễn Việt đúng là có thủ đoạn. Ngay cả sinh hoạt cá nhân của con trai và con dâu mình cũng có hứng thú giám sát. Là do ông ta có tính kiểm soát quá mạnh hay là vì bệnh đa nghi quá nặng vậy? Hay đơn giản chỉ là do ông ta là một kẻ điên thần kinh không bình thường sao?

Tuy Giản Trang chỉ nói một câu ngắn ngủi nhưng Nguyễn Hàn Thành vẫn nghe ra sự khác thường trong giọng cô, cảm giác được trong đó có chút run rẩy. Anh biết cô đang sợ thứ gì, lo lắng gì nên cố gắng đè thấp giọng xuống, dùng giọng điệu cẩn thận nghiêm túc trấn an những băn khoăn này sinh trong lòng cô: “Cô yên tâm, tôi đã quan sát phòng tắm và WC cẩn thận rồi, không bị theo dõi. Phòng đọc sách, phòng khách, phòng bếp cũng không có giám sát, chỉ có phòng ngủ chính bị gắn camera và máy nghe trộm. Tôi đoán có lẽ cha tôi muốn xâm nhập theo dõi, nghe ngóng xem quan hệ của tôi và cô tiến triển thế nào. Không phải ông ấy không tin cô, mà là không tin tôi. Trước kia tôi vô cùng phản đối cuộc hôn nhân này, vì hôn ước với nhà họ Giản mà tôi luôn cãi vã với ông ấy. Về sau đột nhiên tôi thay đổi thái độ, đồng ý kết hôn. Ông ấy sợ tôi ngấm ngầm giờ trò giả vờ thỏa hiệp cho nên muốn giám sát xem tôi và cô có làm vợ chồng thật hay không?”

“...” Giản Trang im lặng không nói gì, thầm bắt mạch trong lòng một hồi. Người cha này thật đúng là đủ trâu bò, vì muốn theo dõi con trai mà làm đến mức đó. Lắp đặt camera... Đủ hèn hạ. Thật muốn biết sao Nguyễn Việt có thể nghĩ ra được cách này. Hơn nữa, hiện tại thực sự cô rất muốn nói một câu... Trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên Giản Trang nằm dưới thân Nguyễn Hàn Thành lại gợn ngón tay lên, dùng ngón trỏ chọc vào cơ bụng rắn chắc gọi cảm của Nguyễn Hàn Thành.

Một cảm giác tê dại truyền đến từ dưới bụng khiến suýt chút nữa Nguyễn Hàn Thành đã bật cười. Anh nhanh chóng xoay người, cách Giản Trang xa hơn một chút, dùng giọng nói lạnh nhạt không hồn không giận khê trách cứ: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi có thể nói với anh một câu về cha anh không? Tôi rất muốn nói những lời này.” Giản Trang hé môi, ấp úng nói, đồng thời trên mặt còn mang theo nụ cười lấy lòng, muốn thương lượng nhẹ nhàng với anh. Thật sự cô có một câu muốn nói với Nguyễn Hàn Thành, những lời này không nói không được, giấu ở trong lòng, cô sợ mình sẽ kìm nén giống như kẻ biến thái. Đôi khi, con người muốn phát tiết thì vẫn nên phát tiết ra. Nếu không phải trong căn phòng này có máy nghe trộm, cô còn muốn đập bàn hét lớn một tiếng.

“Cô muốn nói cái gì thì cứ nói đi, mặc dù có máy nghe trộm nhưng giọng chúng ta rất nhỏ, hơn nữa còn đắp một lớp chăn...” Nguyễn Hàn Thành nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, ung dung nhàn nhã, từ tốn nói chuyện, có điều vừa mới nói được một nửa, bỗng nhiên anh chuyển mình, duỗi cánh tay dài ra, tìm tằm chăn tơ tằm bị trượt xuống thắt lưng rồi kéo lên, trực tiếp trùm qua đầu anh và Giản Trang. Trong chớp mắt tất cả thân thể hai người thoáng khí đã che đậy thân thể hai người, hình thành một không gian nhỏ hẹp kín đáo, còn anh vẫn đề trên cơ thể cô như trước, tiếp tục lời chưa nói hết vừa rồi: “Như vậy máy nghe trộm sẽ không nghe được âm thanh gì nữa.”

Quả thực cũng coi như là một cách.

Giản Trang nhìn lớp chăn màu trắng phủ trên đầu mình, do dự một chút, sau đó hết sức cẩn thận thu ánh mắt lại, dè dặt nói với Nguyễn Hàn Thành: “Tôi cảm thấy cha anh... Thật sự là một người biến thái.”

Nói xong câu này, cũng không đợi Nguyễn Hàn Thành đáp lại, cô đã sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, trực tiếp bổ sung một câu: “Có chuyện gì thì bình tĩnh rồi nói, đánh người đừng đánh vào mặt. Tôi biết tôi nói như vậy về cha anh thì chắc chắn anh sẽ không thích nghe, nhưng anh không biết là... Thật ra cha anh đã làm hơi quá sao? Gắn máy nghe lén và camera trong phòng ngủ của con trai và con dâu, mặc kệ là lý do gì thì cũng không còn cách nào nói nổi nữa! Từ chuyện này có thể nhìn ra, cha anh làm việc không từ thủ đoạn, trời sinh tính tình đa nghi, không tin người khác, bệnh đa nghi quá nặng.”

“Ừm. Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Điều này nằm ngoài dự đoán của Giản Trang, không ngờ Nguyễn Hàn Thành không những không tức giận mà còn gật đầu đồng ý, tiếp lời cô, nói: “Quả thực cha tôi mắc bệnh đa nghi rất nặng. Ông ở trong quân đội đã lâu, trải qua đủ loại lợi ích và tranh đấu chính trị, thủ đoạn và tâm địa đã sớm không tầm thường. Hơn nữa mười mấy năm trước nhà chúng tôi từng phát sinh biến cố lớn, mẹ tôi bệnh chết, cha cũng vì vậy mà cực kỳ đau lòng, trong lúc đau lòng nhất lại bị người ta tính kế, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến ông, dẫn đến việc đối nhân xử thế về sau của ông đều có tâm lý phòng bị rất mạnh. Ông không dễ dàng tin tưởng người khác, cẩn thận chặt chẽ, làm việc gì đều phải là do tự mình chuẩn bị. Ví dụ như có một việc mà ông phải phải phải nhiều người khác nhau âm thầm đi điều tra, khi kết quả thống nhất ông mới bằng lòng tin tưởng. Ông chính là một ông già có tính cách quái gở, cá tính mạnh mẽ, cả đời chuyên quyền trong gia đình. Đây chính là cha tôi. Không riêng gì cô, rất nhiều người, bao gồm cả tôi đều đã bị sự độc tài của ông bức đến mức phát điên. Tôi đã sớm thấy được ông là người biến thái rồi. Chẳng qua...” Anh ngừng một chút, khóe môi lướt qua vui vẻ, cười trộm: “Những lời này, tôi chưa từng nói ra.”

“... Hừ hừ.” Giản Trang dưới thân anh ‘hừ’ hai tiếng: “Có thể nhận ra cha anh biến thái chứng minh anh vẫn còn là người bình thường.” Mà nhà họ Nguyễn, quả không bình thường, Nguyễn Việt cường quyền cố chấp, Nguyễn Bác Thần âm trầm cổ quái, đều là kết quả do hoàn cảnh gia đình tạo ra.

“Camera kia, có thể gỡ xuống hay không? Tôi... Tôi có thói quen ngủ một mình, anh nằm bên cạnh tôi, tôi sẽ ngủ không yên.” Thật ra Giản Trang không muốn đập chung một cái chăn với Nguyễn Hàn Thành. Cơ thể hai người khác biệt, không tránh khỏi sẽ đụng vào nhau. Loại tiếp xúc thân mật khăng khít này làm cô rất lo lắng, không biết đến nửa đêm Nguyễn Hàn Thành có đột nhiên nổi sắc tâm, ăn cô sạch sành sanh hay không?

Cho dù nói thế nào đi nữa, Nguyễn Hàn Thành vẫn là đàn ông. Trước kia anh ta từng nói qua một câu cực kỳ sâu sắc, cực kỳ thực tế: Đàn ông đều hào sặc.

Những lời này giải thích sâu sắc đàn ông là loài động vật không có lý trí, nhiều khi đều hành xử dựa vào bản năng, có thú tính không có nhân tính. Một khi khơi dậy thú tính ẩn sâu dưới đáy lòng Nguyễn Hàn Thành, lý trí, đạo đức cái gì, tất cả đều tan thành mây khói cả!

Cô nghĩ vẫn nên duy trì chút khoảng cách với Nguyễn Hàn Thành, cho dù bản thân có lăn xuống giường ngủ trên đất cũng được.

Nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt Nguyễn Hàn Thành đã quả quyết trả lời: “Không được! Gỡ camera xuống là tuyên bố đối nghịch với cha tôi, nhất định ông sẽ cảm thấy tôi có chuyện gì giấu diếm. Lúc ông lắp camera và máy nghe trộm trong phòng đã sớm nghĩ tới việc tôi sẽ phát hiện ra mấy trò hề này. Nhưng tại sao ông dám làm như vậy? Chính là do ông đang muốn tuyên bố cho tôi biết, ông ấy giám sát sinh hoạt của tôi. Sở dĩ ông không có cách nào nắm được Nguyễn Bác Thần và Nguyễn Thiếu Dật trong lòng bàn tay là bởi vì hai người kia sẽ không phải người thừa kế của nhà họ Nguyễn. Ở trong mắt ông, hai người đó chỉ là khách qua đường, căn bản không cần hao tâm tốn trí đi quản giáo làm gì, tất nhiên không có lý do để không chế, cho nên ông cũng không muốn giám sát hành động của bọn họ. Mà tôi thì khác, gần như ông đã đặt tất cả tâm tư lên người tôi, chính là để tôi ngoan ngoãn kế thừa gia nghiệp, ông ấy hi vọng tôi làm cái gì, làm được cái gì đều do ông chỉ điểm sắp xếp, không phải do bản thân tôi quyết định. Vì đề phòng tôi có lòng riêng hoặc là có lúc buông thả, ông vẫn chưa phút nào ngừng giám sát tôi. Thực ra, tôi lại rất cảm kích việc kết hôn với cô. Nếu không phải kết hôn với cô, chắc tôi vẫn còn chưa thoát được khỏi lòng bàn tay ông. Tôi thấy cực kỳ may mắn là ông không ngang ngược đến mức gắn camera vào căn nhà kia của chúng ta.” Tất nhiên, anh biết rõ thực ra ông rất muốn can thiệp nhưng lại ngại người nhà họ Giản. Có cha Giản ở đây, ông không thể làm quá được.

Tính tình của người cha ruột đã sinh anh ra, anh là người rõ ràng nhất.

“Cho nên...” Anh nói tới đây, mím môi cười vô lại: “Camera không thể gỡ, cô hãy cố gắng, chen chúc với tôi trên chiếc giường này cả đêm đi.”

“... Tôi không muốn!” Giản Trang quả quyết từ chối, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, trong nháy mắt liền dùng mấy lý do người bình thường khó có thể chịu được, nhìn Nguyễn Hàn Thành bằng một đôi mắt nghiêm túc, tỏ vẻ thành thật nói: “Tôi hay nói mơ khi ngủ, thường xuyên xoay người, có thể đá bất cứ vật nào nằm bên cạnh mình, hơn nữa tôi còn nghiện răng... Nghe nói tôi bị bệnh mộng du nhẹ, có thể sẽ coi người bên cạnh như bốn cầu, nói không chừng còn có thể tiểu lên người ta... Anh chắc rằng mình muốn ngủ cùng tôi sao? Nếu xảy ra chuyện, nhất định tôi sẽ không chịu trách nhiệm, anh cần phải suy nghĩ cho kĩ...” Rồi mới quyết định.

Mấy chữ phía sau còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị Nguyễn Hàn Thành cắt ngang, tiếp lời: “Không sao, tôi không ngại... Với lại tôi cũng có thói quen mộng du, nói về thể lực, chưa biết ai thắng ai thua đâu. Thân ái à, cô không cần lo lắng cho tôi, cứ trước ngủ một đêm xem...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nhân quả tuần hoàn, bất cứ ai trên thế giới cũng đều giống nhau

Edit: đêmcôdon

Beta: Peiria

Nằm dưới cơ thể Nguyễn Hàn Thành, sức lực của mình lại yếu hơn, liều mạng là không thể. Mặc dù Giản Trang không muốn, nhưng cô vô cùng bất đắc dĩ phải chen chúc ngủ trong một tấm chăn với Nguyễn Hàn Thành...

Ngày hôm sau.

Lúc mọi người tập trung ở sảnh lớn nhà chính của Tử Hợp Viện dùng bữa ăn sáng, Nguyễn Việt ngồi ở ghế trên thấy Giản Trang bên cạnh cảm muỗng sửng ngắc ra nhìn chao chĩ từ son tra* trước mắt, xem ra không nghỉ ngơi tốt, tinh thần uể oải. Tầm mắt Nguyễn Việt lại hướng lên trên, liếc thấy gương mặt của Giản Trang có chút tiều tụy, dưới đôi mắt còn có quầng thâm thật sâu... Đôi mắt rất đen, kết hợp với dáng vẻ mơ màng bây giờ, hiển nhiên giống như gấu mèo ngủ trưa ngốc nghếch.

(*) ký tử và son tra là 2 vị thuốc quý trong Đông y.

Nguyễn Việt là cha chồng thấy sắc mặt con dâu kém như vậy, tất nhiên sẽ quan tâm hỏi thăm một câu: "Trang Trang à, nhìn sắc mặt hôm nay của con không tốt, có phải tối qua không nghỉ ngơi tốt hay không? Con ngủ quên giường đệm trong căn hộ nên về nhà lại thấy không quen sao?"

"Cha, là tối hôm qua con quá hưng phấn, ngủ không ngon, không phải nguyên nhân do giường." Gọng Nguyễn Việt vừa mới vang lên, Giản Trang đã lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng nở nụ cười ngọt ngào trên mặt, vui vẻ trả lời.

"Thật sao? Về nhà vui như vậy à?" Nguyễn Việt nói chuyện rất nhẹ, giống như vô tình mà bụng một tách trà Long Tỉnh đến trước mặt mình, nhấp một ngụm.

"Phong cảnh nhà cũ rất đẹp, không khí trong lành, tốt hơn trong thành phố rất nhiều, con rất thích." Giản Trang lại cười, nụ cười rực rỡ còn đẹp hơn hoa hồng nở rộ mùa hè.

"Nếu như thích nơi này, mỗi tháng đều có thể trở về. Chẳng qua người trẻ tuổi các con cũng có chuyện của người trẻ tuổi, làm tốt chuyện của các con là được rồi, muốn về khi nào thì về, nơi này vĩnh viễn là nhà của con." Khẽ đặt chén trà xuống, vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc của Nguyễn Việt đã mềm đi một chút, đường nét gương mặt cũng hòa hoãn hơn, đôi mắt hơi híp lại, nếp nhăn khóe mắt càng sâu nhưng cũng xem như không khó coi, ngược lại làm cô cảm thấy dễ gần hơn rất nhiều. "Trang Trang, hãy sống với Hàn Thành thật tốt, cha biết rõ bên cạnh Hàn Thành còn có một cô gái đang dây dưa với nó, nhưng mà cô gái kia không xứng với Hàn Thành, con và Hàn Thành mới là thích hợp nhất. Hai người thích hợp gặp nhau rồi ở chung một chỗ, thời gian lâu dài, tất nhiên sẽ sinh ra cái gọi là 'tình yêu chân chính'. Nói cách khác, sớm muộn gì cũng có ngày tất cả trái tim Hàn Thành đều là của con."

"Ha ha, con cảm ơn lời khuyên của cha."

Giản Trang khéo léo gạt đầu, tỏ ra nghe lời lại hiểu chuyện, vô cùng ngoan ngoãn trước mặt Nguyễn Việt, không hề có chút gương nanh múa vuốt nào giống như lúc ở cùng với Nguyễn Hàn Thành, bộ dáng cô tranh tài đấu không ai nhường ai.

Nguyễn Hàn Thành ngồi ở bên cạnh cô nhìn thấy cô bày ra vẻ dịu dàng hiền thực như vậy, không nhìn được nhếch môi. Trên gương mặt anh tuần không có biểu tình gì, nhưng đôi mắt đen đã tràn ngập ý cười, thỉnh thoảng lại quét mắt qua người Giản Trang, dùng ánh mắt hài hước không tiếng động chế giễu với cô: 'Giản Trang, cô được lắm, tối hôm qua còn nằm trong chăn bắt lấy cánh tay anh rồi cắn, uy hiếp anh 'không lăn xuống giường tôi sẽ cắn chết anh', giống như có thù hận sâu đậm với anh lắm vậy. Lăn qua lộn lại với anh trong chăn cả một buổi tối, một đêm này không ai ngủ được. Nhưng sáng sớm hôm nay, dường như cô đã biến thành người khác, nhất là sau khi gặp cha anh, ngoan ngoãn giống hệt một chú thỏ con, đóng giả rất thật, ăn nói khéo léo, ngay cả Nguyễn Việt thông minh cũng bị khuôn mặt tươi cười xấu hổ của cô áp dụ dỗ.'

Giản Trang.. Cô thật đúng là có bản lĩnh.

Còn Giản Trang ngồi sát bên cạnh Nguyễn Hàn Thành, đã sớm cảm thấy ánh mắt anh chiếu đến người mình, cũng biết anh đang châm biếm mình cái gì. Nguyễn Hàn Thành chết tiệt, anh ta cho là mới sáng sớm cô đã muốn mang chiếc mặt nạ dối trá giả tạo cười đùa nói chuyện với cha anh như vậy sao?

Nếu như có thể lựa chọn, cô có thể trốn thật xa thì nhất định sẽ trốn thật xa. Trải qua chuyện máy theo dõi tối qua, cô đã ý thức được sâu sắc rằng Nguyễn Việt rất âm hiểm và đáng sợ. So với ông lão Nguyễn Việt này, chỉ sợ Nguyễn Bắc Thần mới bằng một nửa mà thôi.

Chủ một gia đình, lại là Thủ trưởng một quân khu, một cô gái như cô không dám đắc tội.

Nguyễn Bắc Thần là con trai ruột của Nguyễn Việt, cũng chưa từng làm ra chuyện phản bội Nguyễn Việt mà đã bị ông bỏ qua một bên xem như chuyện vặt vãnh rồi tìm cách đánh gãy tay khiến anh trở thành một kẻ tàn phế hạng ba, còn có thể xuống tay như thế với đứa con do chính mình sinh ra, huống chi cô còn là người ngoài không hề có quan hệ huyết thống?

Vì nghĩ cho an toàn của chính mình, cô tuyệt đối không muốn làm kẻ địch với loại người như thế, càng không thể đắc tội với ông. Cách tốt nhất chính là ngoan ngoãn trung đáng về mà Nguyễn Việt mong muốn ra, cố gắng diễn vai cô con dâu hào phóng hiểu chuyện trước mặt ông.

Nhà họ Nguyễn hoàn toàn không phải nơi cô có thể dễ dàng chen chân vào, cô còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cần bản không có thời gian quan tâm đến nhà họ, càng không thể dính dáng trong mối quan hệ rối rắm tình vi đó. Người nhà họ Nguyễn nói Nguyễn Việt cũng được, nói Nguyễn Bắc Thần cũng được, thậm chí là Hà Thục Mẫn cũng được, tuy bà từng sai lầm nhưng cũng là người số khổ. Tình yêu sai trái dẫn đến một loạt chuyện sai trái phát sinh, sai một ly đi một dặm chính là như thế.

Không cần nói tới Nguyễn Bắc Thần, ngay cả Nguyễn Hàn Thành ở trong đó cũng không hạnh phúc.

Nếu như nói trong nhà họ Nguyễn người nào thoải mái nhất, vậy đó chính là Nguyễn Thiếu Dật. Bởi vì anh ta phóng túng không chịu trời buộc, cho nên không hề vương bận, bởi vì không vương bận cho nên ‘vô câu vô thúc’*, bởi vì ‘vô câu vô thúc’ nên tất cả đều tự tại phóng khoáng. Vì vậy mới có thể sống như ánh dương rực rỡ trong gia tộc nhà họ Nguyễn tối tăm này.

(*) vô câu vô thúc: thành ngữ để chỉ sự tự do.

Nhưng cô không muốn xen vào chuyện của nhà họ Nguyễn quá nhiều, cô chỉ cần đóng vai một người con dâu tốt, chỉ cần diễn như vậy một năm, sang năm khi hợp đồng hết hạn cô sẽ ly hôn với Nguyễn Hàn Thành cho đúng hẹn và cũng chính thức triển khai kế hoạch của mình.

Ông trời để cho cô sống lại, tất nhiên phải có lý do.

Gieo nhân nào thì gặt quả ấy, thiên lý tuần hoàn, nhân quả tương báo.

Tục ngữ có một câu rất đúng: Đi ra lẩn lộn bên ngoài, sớm muộn gì cũng phải trả nợ. Minh hại người khác, cuối cùng cũng sẽ bị người khác hại.

Triệu Bội Bội không thoát khỏi việc có liên quan đến cái chết kiếp trước của cô, cô muốn trả thù Triệu Bội Bội, đây chính là học theo cô ta.

Triệu Bội Bội trẻ tuổi xinh đẹp, thủ đoạn cao siêu, cộng thêm tài năng diễn trò y như thật mới có thể đoạt gia đình của cô, phá hủy cuộc đời của cô, xem như cô ta có bản lĩnh. Nhưng mà, dám mạo phạm người khác thì phải chuẩn bị tốt để bị người mạo phạm, dám đánh người thì phải chuẩn bị tốt tâm lý để bị người đánh lại, giống như chuyện - cô tính kế trả thù Triệu Bội Bội, đây là đáng đời cô ta!

Nhân quả tuần hoàn, bất cứ ai trên thế giới cũng đều giống nhau.

Nhà họ Nguyễn như vậy, cô và nhà họ Hứa cũng là như vậy.

*

Rời khỏi nhà họ Nguyễn, đã là chuyện của chiều ngày hôm sau.

Sau khi đi xe trở về căn hộ ở Hoa Trung thị, hai người nghỉ ngơi qua loa rồi lại chào đón thứ hai.

Ở nhà họ Nguyễn, Giản Trang là chị dâu của Nguyễn Thiếu Dật, nhưng khi đi làm ở công ty, Giản Trang chỉ là cấp dưới của anh ta, quan hệ thuần túy chỉ là cấp trên cấp dưới.

Điều kỳ lạ chính là, thời gian gần đây Nguyễn Thiếu Dật rất ít khi giờ trò lưu manh với cô ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Mặc kệ có phải anh ta đang chăm chú xử lý công việc hay không, nhưng lúc rảnh rỗi nhàm chán vẫn xem hình gợi cảm, tóm lại, so sánh với thái độ lúc cô mới bắt đầu đi làm, Nguyễn Thiếu Dật đã thay đổi rất nhiều, sẽ không động một chút là nhân lúc rảnh rỗi lại gọi cô đến trước bàn phòng làm việc rồi đùa giỡn cô, gọi cô là bảo bối một cách vô cùng mập mờ.

Chẳng qua, Nguyễn Thiếu Dật vẫn là Nguyễn Thiếu Dật, chung quy là bản tính khó dời, sở thích nhìn trước lòi sau lồm, xem dáng người đoán mỹ nữ vẫn không hề thay đổi. Nhưng mà... Không biết có phải do cô quá nhạy cảm hay không, trong lúc vô tình đi tới bên cạnh anh ta để đưa cà phê, liếc mắt nhìn tập ảnh chân dung trong tay anh ta một cái thì phát hiện... Khẩu vị của anh ta thay đổi rất nhiều!

Trước kia anh ta chỉ nhìn bò sữa ngực lớn, ăn mặc vô cùng hở hang, cố gắng tạo dáng nóng bỏng gợi cảm nhất, minh tinh trong những tấm ảnh đó đều nổi danh thực nữ xinh đẹp, vô số đàn ông yêu thích, toàn thân từ đầu đến chân của mỹ nữ đều tỏa ra hương vị trưởng thành lãng lợ. Có lẽ hiện tại khẩu vị đã thay đổi rất nhiều, gần như là trông đánh xuôi kèn thổi ngược thích kiểu mỹ nữ mới ra nghề không lâu, vẫn còn đang mặc váy dài tươi mát đến đầu gối, khuôn mặt thanh tú vô tội, hình tượng không phải xanh biếc như biển khơi thì chính là màu xanh của ruộng lúa mênh mông bát ngát, gợi cảm xúc ngây ngô nhưng không mất đi sức sống.

Hơn nữa, cô tổng kết một chút, phát hiện hai ngày nay tất cả mỹ nữ trong ảnh anh ta xem đều có một điểm giống nhau —— trang điểm nude! Về căn bản chính là không hề trang điểm.

... Không trang điểm, để mặt mộc.

Khẩu vị của Nguyễn Thiếu Dật đã giản dị hơn rất nhiều... Khi Giản Trang thu dọn tài liệu trên bàn làm việc của mình thì trong đầu chợt có một ý nghĩ thoáng qua... Sao cô cứ cảm thấy... Phong cách và hình tượng của những mỹ nữ kia lại rất giống cô nhỉ?

... Áo giác thôi. Giản Trang vội vàng lắc đầu, đuổi ý tưởng quái lạ này ra khỏi đầu, chắc là ảo giác của cô, nói không chừng gần đây làng giải trí bắt đầu thịnh hành phong cách trong sáng tươi trẻ, trang điểm nhẹ để nổi tiếng mà thôi.

Cô tiếp tục sắp xếp tài liệu trên tay, tài liệu được gửi tới từ phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Đôn Hoàng. Trong tài liệu, là do Hứa Kiến Nghiệp dùng danh nghĩa cá nhân, đề nghị cô đến làm giám sát hạng mục công trình lần này.

Nguyễn Thiếu Dật đưa tài liệu này cho cô, để cho cô tự cân nhắc.

Cô biết, Hứa Kiến Nghiệp thích ánh mắt và đề nghị thiết kế của cô bởi vì cô đã giúp anh ta một tay, Hứa Kiến Nghiệp là người không muốn nợ ân huệ của người khác, vì anh ta không chịu nổi cảm giác nợ người khác mà phải luân cúi. Lần này anh ta để cho cô trực tiếp giám sát công trình, thứ nhất chính là vì đánh giá cao năng lực làm việc của cô, thứ hai là nhân cơ hội này giúp cô thăng chức, cảm ơn đề nghị của cô.

Chắc chắn làm giám sát công trình không dễ dàng như ngồi ở trong phòng làm việc có máy điều hòa, xem báo cáo tài liệu, bưng cà phê cho tổng giám đốc. Người giám sát công trình đều phải chạy tới công trường mỗi ngày, trên công trường cát bay đá chạy, bụi đất tung bay, có rất ít cô gái đồng ý làm việc ở công trường, có đôi khi còn phải đi theo đội ngũ mua nguyên vật liệu xây dựng, chạy đông chạy tây, mệt nhọc gấp đôi trợ lý.

Nhưng việc này có tiền lương cao, hơn nữa còn mở mang được tầm hiểu biết, quan trọng nhất là có thể biết đủ các loại thương nhân, ông chủ công ty trong các ngành các nghề, biết cách giao thiệp so với mở mang hiểu biết của bản thân còn quan trọng hơn!

Nguyễn Thiếu Dật để cô tự mình cân nhắc, là vì lo cô không chịu được mệt nhọc bốn ba như thế. Mà cô, có thể rút bớt khoảng cách mà gần tiếp xúc gần hơn với Hứa Kiến Nghiệp, hơn nữa còn có thể khích bác quan hệ vợ chồng của Hứa Kiến Nghiệp và Triệu Bội Bội, có thể tiến thêm một bước hoàn trả tất cả đau khổ của cô cho cô ta. Khó có được một cơ hội tốt như vậy, tại sao cô lại không cân chứ? Hừ, nhất định cô sẽ nhận!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Editor: Maybe_i_love_you

Betaer: Ngọc Hân + Windchime

Hoa Trung*, vùng ngoại ô hoang vắng phía Tây tiếp giáp với năm tỉnh, trên quốc lộ 104 nằm ở ranh giới tỉnh, bình thường chỉ có vài chiếc xe đi lại thưa thớt thì hôm nay lại thường xuyên có xe lớn xe nhỏ đi qua nơi này. Từng chiếc xe ừ, máy xúc, xe lu lớn ra vào từ con đường giao thông chủ chốt này, cùng lái đến công trường đang thi công cách đó không xa.

*Hoa Trung: Hoa Trung là 1 trong 7 khu vực của Trung Quốc, nó gồm Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam. Phía Tây Hoa Trung chủ yếu là địa hình đồi núi.

Chính phủ yêu cầu việc xây dựng hạng mục thi công này phải được hoàn thành một cách thuận lợi trong thời gian ngắn nhất, để có thể sắp xếp cho các hộ kinh doanh vào ở. Phải tranh thủ hoàn thành xây dựng một cách thuận lợi trước khi thể vận hội được tổ chức. Như vậy đợi đến khi thể vận hội khai mạc, du khách từ các quốc gia trên toàn thế giới sẽ đến. Mặc dù địa điểm tổ chức thể vận hội là ở Bắc Kinh, nhưng Hoa Trung là khu vực bắt buộc phải đi qua để đến được Bắc Kinh. Cùng với những người đi du lịch thì dự kiến sẽ có 60 % lượng người đến thể vận hội sẽ ở lại Hoa Trung, đồng thời cũng rất có khả năng là kéo theo đó chỉ số GDP của Hoa Trung sẽ được tăng vọt nhờ một lượng khách đến trung tâm thương mại.

Đây là quy trình mà chính phủ đã tính trước, vì để có thể mau chóng thu lại mười mấy triệu tiền vốn đã đầu tư mà có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt Tòa thị chính cũng phải tính toán lại.

Mà thời gian cho đến lúc thể vận hội được khai mạc chỉ còn hơn 10 tháng, dự tính vào tháng cuối cùng trước khi thể vận hội diễn ra, du khách nước ngoài sẽ đến trước. Thị trường đã thông báo, công trình cần phải được hoàn thành trước khi làn sóng du khách tràn về đây, nói cách khác, cả khu phố buôn bán - du lịch khổng lồ phía Tây phải hoàn thành trong 9 tháng!

Lần này, công trình được quy hoạch vô cùng lớn, trước đây tại khu vực phía Nam của thành phố Hoa Trung từng xây dựng công viên nước, khai thác các kênh đào lớn, thi công sân bãi và dẫn nước, thiết kế bộ cục cũng phải mất đến 3 năm! Mà lần này quy mô của công trình thị chính so với khu vui chơi trên nước lần đó khó so sánh lớn nhỏ, lại muốn hoàn thành trong một khoảng thời gian chưa đến 1 năm. Công trình khổng lồ như vậy mà kỳ hạn hoàn thành lại gấp gáp, thời gian có hạn, chỉ thi công trong vòng 9 tháng là một nhiệm vụ không thể hoàn thành!

Mà bây giờ còn hạn chế ở chỗ, khi Tòa thị chính ký hợp đồng với tập đoàn Hồng Thiên cũng không nói rõ yêu cầu về giới hạn thời gian thi công, đến ngày công trình chính thức khởi công họ mới tạm thời thêm vào yêu cầu này.

Công trình thị chính khó thực hiện được cũng chính là vì nguyên nhân này, nhưng thông báo của Chính Phủ là thánh chỉ của Hoàng đế, bạn chỉ có thể tuân theo, không được phép phản kháng, nếu không sẽ không có đường sống. Còn nếu muốn thương lượng với Chính Phủ cũng được, lấy tiền ra mà nói chuyện! Tiền bạc lớn hơn tất cả, "có tiền mua tiên cũng được", bạn đưa hối lộ, người của chính phủ sẽ không ép buộc.

Nhưng Nguyễn Thiếu Dật cũng không phải là một người cam nguyện chịu thua thiệt, bắt anh ta nhả số tiền vừa mới cướp được vào tay ra, chuyện như vậy tuyệt đối không thể nào xảy ra!

Thật ra nói đạo lý không được thì vẫn có thể dùng thủ đoạn đặc biệt để giải quyết.

Nguyễn Thiếu Dật lấy danh nghĩa cá nhân gọi điện thoại đến phòng làm việc của thị trưởng. Sau cuộc điện thoại đó, thị trưởng lập tức gửi thông báo xuống, sửa yêu cầu trong bản hợp đồng là: "Cần phải hoàn thành" đổi thành "Mau chóng hoàn thành". Dù chỉ là sửa lại hai chữ, nhưng ý tứ trong hai câu này lại khác nhau rất nhiều, đồng thời nó cũng có thể khiến cho cục trưởng Cục quản lý Đất đai đích thân đến giải thích.

Ban đầu Cục trưởng Cục quản lý Đất đai chỉ muốn gõ một cây gậy trúc vào Nguyễn Thiếu Dật, nhưng làm sao ông ta có thể nghĩ đến thể lực sau lưng Nguyễn Thiếu Dật hùng mạnh như vậy. Không cần nói đến cha Nguyễn Thiếu Dật là thủ trưởng, Thị trưởng Giám Ninh cũng là chú nhỏ của Nguyễn Thiếu

Dật dấy.

Cục trưởng tự mình nói xin lỗi, đồng thời, để không làm mất lòng hai bên, ông ta dùng một chiêu mà các lãnh đạo thường dùng - trốn tránh trách nhiệm, ông ta giải thích là: người của Cục quản lý Đất đai có chút sơ sót, lúc thư ký đánh bỏ sung thêm vào thông báo thì "Đánh nhầm" hai chữ.

Chắc chắn... Hay cho cái lý do "Đánh nhầm", bản lĩnh khác trong giới quan chức thì không có, nhưng bản lĩnh trốn tránh trách nhiệm thì trong trên đời không ai sánh bằng!

Giản Trang cũng hiểu rõ chuyện này, lại một lần nữa cô thấy được sự dối trá đen tối trong giới quan chức.

Từ khi cô bước vào xã hội lần nữa, đặc biệt là sau khi làm ở công ty Nguyễn Thiếu Dật, kiến thức và kinh nghiệm sống tăng lên không ít, so với mấy năm trước cô suốt ngày chỉ ở nhà làm bà nội trợ thì bây giờ cô càng trở nên thành thực hơn. Gặp chuyện lớn chuyện nhỏ mãi rồi cũng quen, cô cũng đã luyện thành núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt, mặt vẫn không đổi sắc, ngăn người chỉ trích cũng có bản lĩnh dùng miệng lưỡi bén nhọn phản bác lại.

Quả nhiên phụ nữ vẫn nên bước vào xã hội mới có thể thật sự trở nên tự tin thành thực. Xã hội vĩnh viễn người thầy tốt nhất của là mỗi người.

Cách đó không xa, bụi đất tung bay.

Máy xúc cỡ lớn chạy tới nơi công trường đang thi công, từng xèng từng xèng đào những hố thật sâu trên mảnh đất gồ ghề hoang vu, trong phạm vi 10 mẫu đất* công trường, có ít nhất 30 máy xúc đang ra sức thi công. Máy xúc đứng trên mặt đất bằng phẳng xúc những xèng đất đổ lên xe tải, sau đó xe tải nhanh chóng chở đi.

*mẫu: đơn vị đo diện tích đất đai, một mẫu gồm 3.600 m² (đối với Bắc Bộ), 4.970 m² (đối với Trung Bộ)

Bởi vì gần đây trời không mưa, một khi đất đai được khai thác, cộng thêm những cơn gió nhẹ ngày hè thổi tới, lập tức cuốn bụi bặm ngập trời, mườì dặm* xung quanh công trường cũng bị một lớp bụi màu vàng dày đặc bao phủ, nhìn qua nhất định sẽ tưởng đây là bản sao của bão cát sa mạc.

*dặm (Mile): đơn vị đo chiều dài của Anh, thường được dùng để đo khoảng cách. Trong các ngữ cảnh tiếng Anh hiện nay mile có thể là: 1 dặm pháp định = 5.280 feet (khoảng 1.609 m = 63360 inch) hoặc 1 dặm hải lý (nautical mile) = 1.852 m (khoảng 6.076 feet).

Giản Trang cầm tài liệu thi công trong tay, đứng ở dưới một bóng cây cách đó không xa, đeo kính mát nhìn công trường đang thi công. Cô đã thay bộ quần áo công sở ở công ty, đổi thành một cái quần chín tắc màu đen và một cái áo dài tay màu xám tro, trên đầu đội một cái mũ che nắng, trên người đeo một chiếc túi xách chéo vai, bên trong túi xách để giấy, bút và nước khoáng.

"Anh biết để một cô gái như em đến nơi này sẽ rất khổ cực. Nhưng anh cảm thấy, đến công trình tự mình chạy đi chạy lại và gặp những người cung ứng hàng với anh, sẽ giúp em có cơ hội biết thêm càng nhiều người, rất có lợi cho em và sự phát triển sau này của tập đoàn Hồng Thiên. Em nắm trong tay càng nhiều mối quan hệ, thì sẽ có càng nhiều nguồn lực, càng có nhiều nguồn lực, thì chỗ em có thể lợi dụng được càng nhiều. Công ty có xem trọng em hay không, là do em có đáng giá để lợi dụng hay không. Em càng có nhiều chỗ có thể lợi dụng thì càng có thể giúp công ty kiếm lãi, công ty sẽ càng đẩy em lên vị trí cao hơn. Mà em cũng không nên cảm thấy bị người lợi dụng là chuyện uất ức, từ trước đến nay, có người muốn lợi dụng em, điều này nói lên rằng em là người có chỗ đáng để lợi dụng. Em phải biết, từ xưa tới nay, người có giá trị bị người khác lợi dụng, cố gắng có thể thành người tài giỏi; người có thể chịu bị người khác lợi dụng, cố gắng có thể thành người tài giỏi; người không thể bị người khác lợi dụng, cố gắng cũng khó thành công; người từ chối bị người khác lợi dụng, cố gắng cũng khó thành công! Hề là người có chút thành tích, không nên so đo cảm xúc, bị người lợi dụng, và lợi dụng người khác, đây đều là chuyện tốt."

Người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng bên cạnh Giản Trang chợt mở miệng, dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói với Giản Trang về cách đối nhân xử thế.

Mặc dù người đàn ông này mặc đồ Tây, đi giày da, nhưng không có khí thế quyết đoán khôn khéo mạnh mẽ như khi ở trong công ty, mà ngược lại, những lúc anh ta ở bên ngoài với Giản Trang, biểu hiện hết sức tùy ý. Có lẽ là do thời tiết quá nóng, anh ta không thèm để ý hình tượng, lấy tay nói rộng caravat trên cổ áo, kéo chiếc caravat vốn đang rất chỉnh tề thành xộc xệch, nút áo trên cổ cũng cởi ra một nút, lộ ra phần cổ có nước da màu lúa mạch.

"Quả nhiên là đi theo anh Hứa có thể học được rất nhiều điều, cảm ơn anh đã chỉ dạy, em xin tiếp thu. Đồng thời, em cũng cảm ơn anh Hứa đã cho em một cơ hội tốt như vậy."

Vừa nghe thấy giọng nói của người đàn ông, Giản Trang đang chuyên chú tra xét công trường đang thi công lập tức lấy lại tinh thần, khẽ dựa vào cơ thể người đàn ông bên cạnh, cánh tay mảnh khảnh không chút khách khí nhấc lên, gơ tay cánh phải vỗ vỗ vào vai người đàn ông, về mặt cũng không chút tôn kính trang nghiêm, hai bên khóe miệng vênh lên cực kỳ xấu xa, giống như người anh em, nói với người đàn ông bên cạnh:

"Yên tâm đi anh Hứa, anh không nhìn lầm người đâu. Em là người có ân sẽ trả, anh chờ đó, khi được phát tiền lương tháng này, em sẽ mời anh đi thưởng thức một bữa tiệc kiểu Pháp! Khu nghỉ dưỡng phía Nam thành phố mới mở một nhà hàng Pháp, nghe nói món ăn ở đó không tệ, đến lúc đó anh có thể chặt đẹp em một trận..... Như thế nào? "Chịu ơn một giọt nước báo đáp cả dòng suối", em cũng đạt được đến một trình độ đó rồi chứ!"

"Cô nhóc xấu xa." Thấy Giản Trang tựa vào vai mình, Hứa Kiến Nghiệp cũng không ghét bỏ, ngược lại có hứng thú trêu đùa cô, gơ tay chỉ chỉ vào giữa trán cô, giả vờ thất vọng trách cứ: "Mới quen biết anh không lâu mà đã không biết lớn nhỏ như vậy rồi? Còn nữa, ai là anh em với em? Không thể tùy tiện lôi kéo làm quen với anh đâu."

"Đây cũng không phải là làm quen với anh, quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy, còn phải khách sáo sao?"

Khỏe miệng Giản Trang càng vênh lên cao hơn, cô không hề sợ hãi Hứa Kiến Nghiệp, nụ cười trên khuôn mặt có chút gian trá, cười rất hả hê.

"Đây chính là 'học đi đôi với hành', không phải anh mới vừa dạy em 'bị người khác lợi dụng hay lợi dụng người khác, đây đều là chuyện tốt' à? Vậy em cũng tính làm chuyện tốt đó là lợi dụng anh một chút. Anh cũng đừng tức giận, chính anh đã nói, hề là người có thành tích, đều không so đo cảm xúc, vậy chuyện em lợi dụng anh... Anh cũng không nên để ở lòng. Anh có thể có giá trị cho em lợi dụng, điều này chứng minh anh có năng lực xuất sắc, sức quyến rũ bắn ra bốn phía. Anh xem, em đây chỉ là một nhân viên nho nhỏ, đã 25 tuổi mà vẫn còn làm một trợ lý nhỏ ở công ty, đương nhiên sẽ muốn tìm một người mạnh mẽ làm chỗ dựa vững chắc để học tập tốt, dựa vào hào quang của anh, biết đâu lại có thể có một chỗ đứng nhỏ ở tập đoàn Hồng Thiên. Dù sao anh cũng đã bắt đầu giúp em rồi, dứt khoát làm người tốt đến cùng, để em lợi dụng một chút. Thế nào, có được hay không?"

Nói xong câu cuối cùng, Giản Trang còn gỡ mắt kính trên mặt xuống, cười khẽ nháy mắt mấy cái với Hứa Kiến Nghiệp, mi mắt khép nửa, đuôi mắt cũng buông xuống, lộ ra vẻ mặt ai oán mong đợi nhìn anh ta.

Hứa Kiến Nghiệp đứng bên cạnh Giản Trang có chút giật mình kinh ngạc nhìn tốc độ thay đổi suy nghĩ và trình độ ăn nói của cô. Cô thật đúng là một người đáng giá để bồi dưỡng, quan niệm trên thương trường giống anh, ở nơi riêng tư lại hoạt bát cởi mở khiến trái tim một em của anh ta ấm áp, có thể hòa mình với anh ta. Ở cùng một chỗ với cô, anh ta cảm thấy rất thoải mái, rất tự do, thậm chí anh ta còn cảm giác mình cũng trẻ hơn rất nhiều tuổi. Bên cạnh anh ta rõ ràng có người vợ trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp rồi, nhưng sự tươi trẻ của Giản Trang khác biệt với sự trẻ trung của Triệu Bội Bội. Sự trẻ trung của Triệu Bội Bội là vẻ phượng diện thị giác khi nhìn cảm thấy rất hưởng thụ, còn sự tươi trẻ của Giản Trang lại có thể đánh thẳng vào lòng người, khiến cơ thể và linh hồn người ta đều được thả lỏng.

Mấy ngày này làm việc chung với Giản Trang, dường như anh ta đã thích cảm giác được chung sống với Giản Trang. Cô có quá nhiều ưu điểm biết vươn lên, nghiêm túc, cố gắng, hoạt bát, nói chuyện lịch sự, thông minh, cơ trí, hơn nữa... cô cũng lương thiện hơn nhiều so với Triệu Bội Bội! Những ưu điểm này của cô giống như là ngọn đèn lấp lánh tỏa sáng trong đêm đen, hấp dẫn anh ta từ từ bước lại gần từ trong bóng tối.

Dù Giản Trang có thật sự muốn lợi dụng anh ta đi chăng nữa, anh ta cũng cam tâm bị lợi dụng. Hứa Kiến Nghiệp lẳng lặng nhìn gương mặt Giản Trang một lúc, sau đó dịu dàng mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Anh cũng không phải là người có tâm lòng độ lượng, người lợi dụng anh đều phải trả giá thật lớn. Nhưng... nếu như, người lợi dụng anh là em, vậy thì anh nguyện ý bị lợi dụng."

"Cám ơn anh Hứa, vậy em sẽ mời anh thêm một bữa hải sản..... Nhưng không thể đến nơi quá đắt tiền, như vậy em sẽ không mời nổi." Giản Trang nháy mắt lên, vỗ tay hoan hô nói, nhưng vẫn không quên tính toán nho nhỏ cho ví tiền của mình.

*

Cùng lúc đó.

Ở phía bên kia, tại một nơi khá xa công trường đang thi công, ven đường quốc lộ ranh giới tỉnh 104 xuất hiện một chiếc xe Mercedes màu đen không mấy thu hút lao vụt qua.

Trong chiếc xe Mercedes, người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau hạ cửa sổ xe xuống, dựa vào cửa sổ xe nhìn về phía Hứa Kiến Nghiệp và Giản Trang từ lâu rồi.

Mãi cho đến Hứa Kiến Nghiệp và Giản Trang rời khỏi bóng cây, đi vào phía sau công trường đang thi công, cửa sổ xe mới được chậm rãi kéo lên.

Trong xe, người phụ nữ lén lút theo dõi Hứa Kiến Nghiệp không phải là ai khác, chính là vợ yêu của Hứa Kiến Nghiệp - Triệu Bội Bội.

Ngồi ở trong xe, Triệu Bội Bội mặc một chiếc váy sang trọng kiểu Hàn Quốc, ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc có gắn Hồng Ngọc gõ lên cửa kính xe phía sau, gương mặt kiêu mị xanh mét, xuyên qua cửa kính màu đen nhìn chăm chăm bóng lưng Giản Trang rời đi, đôi môi mím chặt đột nhiên lộ ra một đường nhỏ, một câu nói độc ác từ trong miệng phát ra: "Chị, bây giờ chị đã thấy người phụ nữ đề tiện đó rồi chứ? Hứa Kiến Nghiệp là do em cướp được từ tay Lý Vận, hiện tại tiện nhân này cũng muốn theo theo kịch bản cũ soạn lại, cướp Hứa Kiến Nghiệp từ tay em. Hừ...! Cô ta tính là cái gì, dùng thủ đoạn bắt chước từ em mà lại muốn đầu với em!"

Cô gái xinh đẹp có mái tóc thẳng ngồi bên cạnh Triệu Bội Bội khẽ chau mày, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của em gái mình, an ủi: "Bội Bội, em đừng lo lắng, chị sẽ giúp em. Không phải kết quả khám thai là bé gái sao? Mặc dù không phải là con trai, nhưng đây không hoàn toàn là chuyện xấu. Chúng ta... Hay là thế này..." Triệu Mẫn ngừng nói, nghiêng người ghé sát tai Triệu Bội Bội, thần bí thì thầm...

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Dừng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Vu oan giá họa (1)

Editor: Maybe_i_love_you

Betaer: Windchime

Công trình phía Tây Hoa Trung đã chính thức khởi công được hơn một tháng. Dù sao, việc có thể hoàn thành công trình trước khi thể vận hội khai mạc giúp nâng cao lợi nhuận từ khu du lịch Thương Thành đối với công ty Hồng Thiên và công ty Đôn Hoàng cũng là một chuyện tốt. Dù sao, “thời gian là vàng bạc”, xây dựng công trình càng nhanh thì càng có nhiều thời gian kiếm lời. Cho nên, sau khi công trình chính thức khởi công, ngày nào cũng có hàng trăm các loại xe, máy móc xây dựng cỡ lớn ra ra vào vào nơi này. Đội ngũ kiến trúc sư thiết kế chuyên nghiệp của công ty Đôn Hoàng ngày nào cũng đến nơi này khảo sát, đo đạc, thăm dò nhiều lần, Hứa Kiến Nghiệp là người trực tiếp phụ trách chỉ huy về mặt xây dựng, cực kỳ nghiêm túc thực hiện các trình tự thi công hợp lý, mỗi ngày đều phải ở hiện trường thi công quan sát chỉ huy ít nhất ba giờ.

Về phía công ty Hồng Thiên thì chỉ phụ trách việc bỏ tiền đầu tư, từ sau ngày công trình bắt đầu khởi công, Nguyễn Thiếu Dật không hề đến khảo sát công trường.

Còn về Giản Trang, người mà mỗi ngày đều bận rộn ở công trường, thì bị coi là người phụ trách gián tiếp của công ty Hồng Thiên, là người đại diện cho Nguyễn Thiếu Dật. Cho nên, có rất nhiều những chi tiết thay đổi về mặt thu chi trong thi công hay sự tiến triển, Giản Trang đều nhận được báo cáo.

Vậy nên, ở công trường thi công, Giản Trang nghiêm nhiên trở thành người có đủ quyền quyết định và phát biểu nhất, chỉ sau Hứa Kiến Nghiệp. Đồng thời, nhờ Hứa Kiến Nghiệp là người luôn vô tình giúp đỡ, làm chỗ dựa đứng sau lưng cô, trong chốc lát, cả đội thi công công trình ai cũng biết Giản Trang là người có địa vị nhất, cũng thế nói cô là người nắm trong tay quyền quyết định quan trọng có một không hai ở hạng mục thi công lần này!

Muốn hoàn thành một công trình khổng lồ trong 10 tháng, toàn đội thi công nhất định phải tăng giờ làm, ngày đêm liều mạng để có thể đẩy nhanh tiến độ, như vậy mới có thể làm xong loại nhiệm vụ không thể hoàn thành như thế này.

Mỗi ngày có rất nhiều chuyện cần giám sát, xem xét, xử lý trên công trường. Mới làm việc ở nơi này hơn một tháng, dường như ngày ngày Giản Trang và Hứa Kiến Nghiệp đều ở chung một chỗ, trừ lúc đi vệ sinh và lúc đi ngủ, thời gian còn lại hai người họ đều như hình với bóng.

Giản Trang bận việc công tác, ít khi có thể về nhà đoàn tụ với Nguyễn Hàn Thành. Nguyễn Hàn Thành thấy cô phải làm thêm giờ quá cực khổ, có mấy lần cũng mang hộp thức ăn, tự mình lái ô tô đến công trường phía Tây thăm Giản Trang. Cô lúc nào cũng bận rộn không nghỉ, Nguyễn Hàn Thành vốn là thiên chi kiều tử*, là loại người luôn được người khác tôn sùng, có thể tự mình uất ức, chủ động đến nơi công trường chim không đẻ trứng** thăm Giản Trang đã là nhẫn nại lớn nhất của anh. Vậy mà liên tục bốn năm lần anh đến đưa cơm, ngay cả cái bóng của Giản Trang anh cũng không nhìn thấy, tính khí ác ma trong người sĩ quan Nguyễn Hàn Thành nổi lên. Đến lần thứ sáu tới đưa cơm cho Giản Trang, anh trực tiếp ném hộp đồ ăn vào căn phòng làm việc đơn sơ của cô, rồi lập tức nghênh ngang rời đi, đồng thời ác độc thề thốt: "Nếu như tôi còn đến nơi này đưa cơm cho em lần nữa, tôi liền viết ngược tên họ của mình!"

*thiên chi kiều tử: con cưng của trời.

**chim không đẻ trứng: ý nói đây là nơi hoang vắng sẽ không có ai đến

Chờ đến lúc Giản Trang biết rõ chuyện này thì Nguyễn Hàn Thành đại nhân đã tức giận được rất lâu rồi.

Quan hệ giữa Hứa Kiến Nghiệp với Giản Trang càng ngày càng tốt, mà mỗi lần Triệu Bội Bội thỉnh thoảng đến "khảo sát" nhìn thấy cô thì sắc mặt lại càng ngày càng đen. Lần nào đụng độ Triệu Bội Bội, hai người đối diện nhau, Giản Trang cũng nhìn thấy được sự căm hận, sự khinh bỉ ở đáy mắt cô ta. Nhưng như vậy thì sao? Triệu Bội Bội cũng sẽ cảm thấy có nguy cơ bị người khác đoạt chồng à? Đây quả thật là quá công bằng! Ban đầu cô ta cướp chồng của Lý Vận, hiện giờ cô, cũng chính là Giản Trang, lại khiến cho cô ta ném thử một chút cái gì gọi là đau đến khắc cốt ghi tâm.

Chuyện này vừa đúng trở thành một vòng tròn, ân oán đều phải trả, vô cùng công bằng!

Hứa Kiến Nghiệp cũng là một người có kinh nghiệm trong hôn nhân và trên tình trường, làm sao có thể không nhận ra cảm giác nguy cơ và ánh mắt hoài nghi của Triệu Bội Bội chứ? Chỉ có điều, cơ bản là giữa Hứa Kiến Nghiệp và Triệu Bội Bội vốn không hề tồn tại cái gì gọi là tình yêu đích thực, nhất là sau khi kết hôn, Hứa Kiến Nghiệp nhận thấy bản tính có chút điều ngoa của Triệu Bội Bội thì tình ý càng trở nên nhạt nhẽo. Niềm vui mới không thể địch lại được tình yêu cũ, dù Lý Vận đã chết, nhưng cô vẫn có một địa vị nhất định trong lòng Hứa Kiến Nghiệp, anh ta một mặt nhớ thương người cũ trong lòng, mặt khác lại khâm phục và thương thức Giản Trang vừa hoạt bát khéo léo lại có tâm tư tinh tế, cộng thêm gần đây trong lúc làm việc không thể tránh khỏi ngày nào cũng tiếp xúc, tất nhiên mối quan hệ này cũng càng ngày càng thân thiết, ý định đối với Giản Trang cũng không còn đơn thuần như ban đầu rồi...

Hễ là bạn có cảm tình với một người nào đó, lại thêm mỗi ngày đều tiếp xúc thân thiết, nắm rộng thàng dài, nhất định sẽ nảy sinh tình cảm.

Cho dù bạn là một cao thủ tình trường cũng vậy, bởi vì đây là thuộc về bản tính của con người, trừ phi bạn đặc biệt, có chút không phải là người.

Hứa Kiến Nghiệp từ thương thức dần dần phát triển thành thích Giản Trang, đây là xu hướng không thể tránh khỏi, Giản Trang cũng đoán được. Về phần rốt cuộc Hứa Kiến Nghiệp yêu thích mình bao nhiêu thì Giản Trang vẫn chưa biết được. Nhưng chỉ có một điều có thể khẳng định, đó là: Cô có thể sử dụng vết nứt giữa tình cảm hiện tại của hai vợ chồng Hứa Kiến Nghiệp và Triệu Bội Bội mà từ đó chuẩn bị một kế hoạch thật tốt.

Trên mạng có lưu hành một câu nói rất hay: Không có chuyện không phá tan được một gia đình, chỉ có kẻ thứ ba không biết nỗ lực.

Giản Trang cô không tranh giành được tình cảm của chồng dành cho mình, nhưng cô lại có thể noi theo Triệu Bội Bội, làm lại những gì cô ta đã làm để chia rẽ gia đình Lý Vận.

Móng* của công trình từ từ được hoàn thiện, Hứa Kiến Nghiệp chỉ huy cả tổ nhân viên thiết kế lại càng thêm bận rộn, mỗi ngày đều phải đến công trường đo lường, lấy các số liệu, sau đó căn cứ vào các tình huống cụ thể ở thực tế mà tỉ mỉ chỉnh sửa lại bản thiết kế.

*móng: Móng là một trong những yếu tố quan trọng nhất cần được lưu ý khi xây dựng vì đó là nền tảng nâng đỡ và quyết định cho sự bền vững cho cả công trình.

Cũng vì vậy, trong khoảng thời gian này, đã mấy ngày liên tiếp Hứa Kiến Nghiệp chưa về nhà. Vì vậy, có một lần, Triệu Bội Bội nâng cái bụng bầu đã được 7 tháng ngồi ô tô đến thẳng công trường ồn ào tìm kiếm Hứa Kiến Nghiệp như một bà điên. Sau đó, cô ta lại thấy Hứa Kiến Nghiệp và Giản Trang đang ở trong phòng cùng sửa đổi bản vẽ thiết kế rất thân mật, lửa giận mà Triệu Bội Bội nhẫn nhịn mấy tháng lập tức bộc phát. Cô ta đen mặt nhìn chằm chằm Giản Trang trong giây lát, rồi sau đó chạy mấy bước đến trước mặt Giản Trang, cướp lấy bản thiết kế vừa được sửa xong trong tay cô, dùng móng vuốt của mình điên cuồng xé nát, rồi cầm hận vứt thẳng đồng giấy vụn vào khuôn mặt của Giản Trang.

Khi đó cô ta còn mắng to: "Hồ ly tinh không biết xấu hổ! Mày dám quyến rũ chồng tao!", nói những thứ đại loại như vậy.

Giọng nói sắc nhọn của cô ta phát ra, dB còn lớn hơn loa siêu trầm*, cô ta vừa hét được một câu, toàn thể mấy vị kỹ sư và nhân viên thiết kế trong phòng sát vách đều dễ dàng nghe được, không sót một từ, tất cả hào hứng chạy đến cửa phòng làm việc của Giản Trang và Hứa Kiến Nghiệp để xem kịch vui.

*dB: đầy đủ là decibel, đại lượng đo cường độ âm thanh. Loa siêu trầm được sử dụng trong các gia đình thường có dB khoảng từ 80 - 90dB. Tai người bình thường chịu được mức dB lớn nhất là 125 dB (từ 105 dB trở lên tai đã có thể bị đau đớn).

Ngay lúc đó, không cần nhìn cũng biết là sắc mặt Hứa Kiến Nghiệp vô cùng khó coi, thư ký Thẩm Phương bên cạnh anh ta lập tức tay chân lạnh lẽo. Triệu Bội Bội ngồi xuống một cái ghế trong phòng, sau đó đuổi mấy người quần chúng đến xem trò vui rồi đóng cửa lại, quay về góc phòng chờ Hứa Kiến Nghiệp dẫn độ.

Mặc dù đây là chuyện xảy ra đột ngột, nhưng Giản Trang cũng đã sớm ngờ tới, dự liệu mọi chi tiết, cho nên sắc mặt cô vẫn không thay đổi, tâm lạnh như nước, trở lại ngồi vào vị trí của mình, đưa tay chỉnh lại tóc mái trên trán bị Triệu Bội Bội làm rối, khuôn mặt dịu dàng trong sáng vẫn xinh đẹp như đang tuổi thanh xuân, lông mày nhỏ tinh tế, làn da trắng nõn, sắc mặt bình tĩnh, cô nhìn về phía Triệu Bội Bội, khẽ mỉm cười: "Hứa phu nhân, cô hiểu lầm rồi. Tôi và anh Hứa đang xử lý chuyện công việc, công trình lần này yêu cầu phải hoàn thành sớm, cho nên mấy ngày trước anh ấy phải ở lại công trình làm thêm giờ, hẳn là anh Hứa đã gọi điện thoại cho cô rồi, chắc là cô không nhớ thôi."

"Ít giả vờ không biết cho tôi! Cô cho rằng tôi không biết, hiện tại cô cũng giống như các cô gái nhỏ trẻ tuổi, trong bụng đang tính toán điều gì đó chứ gì? Cô cũng ý vào bản thân trẻ tuổi mà muốn đi đường tắt, cho rằng làm kẻ thứ ba thì chắc chắn sẽ có vinh hoa phú quý sao? Tôi nói cho cô biết, không phải ai cũng làm "kẻ thứ ba" được! Cô cho rằng chỉ dùng chút thủ đoạn học được từ ngôn tình hay trong sách là được sao? Thủ đoạn thấp kém như vậy, cô mau tỉnh lại đi, tôi không dễ đối phó như cô tưởng đâu!"

"Bội Bội!"

Lời nói của Triệu Bội Bội còn chưa dứt, vốn còn đang muốn tiếp tục mắng Giản Trang thêm một lúc nữa, thì lúc này người từ đầu đến cuối vẫn luôn im lặng là Hứa Kiến Nghiệp chợt bộc phát, quát ra tiếng, thái độ hung dữ cầm tức nhìn Triệu Bội Bội:

"Gần đây em nổi điên cái gì vậy? Em vẫn chưa sinh con mà đã mắc chứng trầm cảm sau khi sinh* rồi hả? Không phải anh đã nói với em là kỳ hạn của công trình lần này rất khẩn trương, anh phải bận rộn làm việc, không thể trở về nhà rồi sao? Vì sao bây giờ em lại làm loạn như vậy? Không phải trước đây em rất dịu ngoan nghe lời sao? Hiện tại em nhìn lại dáng vẻ của mình đi? Giống hệt như một người đàn bà chanh chua ngoài đường, làm gì còn một chút phong phạm của Hứa phu nhân chứ hả? Giản Trang em ấy vẫn chỉ là cô gái nhỏ, chỉ coi anh là anh trai mà thôi, nào có xấu xa như em nghĩ? Anh kết hôn với em đã là cưới lần thứ hai rồi, chẳng lẽ em cho rằng anh còn có ý định kết hôn lần thứ ba nữa hả? Anh thật sự hoài nghi rằng liệu có phải từ khi mang thai thì em không cần làm gì, mỗi ngày ở nhà xem quá nhiều phim tình cảm luân lý gia đình nên mới biến thành như vậy. Còn nữa, đây là chỗ làm việc, công trường xây dựng có nhiều bụi đất, không thích hợp cho phụ nữ có thai, về sau tốt nhất là em nên an tâm ở nhà chờ sinh đi, nếu em còn tiếp tục chạy tới đây cố tình gây sự, động tay động chân với người khác, đừng trách anh trực tiếp gọi bảo vệ lôi em ra ngoài!"

*chứng trầm cảm sau khi sinh: Một trong những bệnh về tâm lý của phụ nữ, chiếm tỉ lệ khoảng 13% các bà mẹ sau khi sinh con.

"Hứa Kiến Nghiệp! Tôi đang mang thai con của anh, anh thử gọi bảo vệ lôi tôi ra ngoài đi? Anh dám làm như vậy, chỉ sợ ngay cả mẹ anh còn không đồng ý! Đừng quên, hiện tại trong bụng tôi chính là con trai của anh, nếu anh dám vì con đi này mà động đến con trai tôi, nhất định tôi sẽ tìm mọi cách tống hai người vào tù!"

Triệu Bội Bội cũng không yếu thế, con giận và âm lượng lời nói của cô ta cùng nhau tăng vọt, đôi mắt hạnh xinh đẹp tràn ngập lửa hận, hung hăng trừng mắt nhìn Giản Trang một cái, rồi lại đưa ánh mắt sắc bén như đao nhìn về phía Hứa Kiến Nghiệp, nghiêng răng hăm dọa:

"Hứa Kiến Nghiệp, tôi cũng nói cho anh biết, tôi và Lý Vận không giống nhau! Anh có thể dễ dàng ly hôn với cô ta là bởi vì cô ta không có gia thế, dễ bắt nạt, không thể không đồng ý ly hôn. Nhưng anh muốn ly hôn với tôi thì không có đơn giản như vậy đâu. Tôi và Lý Vận không giống nhau, đừng quên chị gái tôi là Giám đốc cấp cao của Tập đoàn Đông Dương, cuộc hôn nhân giữa anh và tôi kết hôn còn có một mặt là hôn nhân thương mại*, tập đoàn Đôn Hoàng của anh làm ăn không tệ, nhưng dù sao cũng là công ty mới, căn cơ không sâu, công ty chị tôi có thể không sánh bằng, nhưng lại là công ty có uy tín lâu năm, nếu anh dám trở mặt với tôi, thì anh chính là kẻ thù của tập đoàn Đông Dương, đến lúc đó, công ty của anh còn có thể tham gia lĩnh vực bất động sản này được hay không... Hừ! Điều này chưa ai có thể chắc chắn!"

*hôn nhân thương mại: cuộc hôn nhân nhằm mục đích vì kinh tế

"Về phần cô..." Triệu Bội Bội chuyển ánh mắt dường như có thể xé một miếng thịt trên thân người xuống sang phía Giản Trang, Triệu Bội Bội nghiêng đầu, nhếch môi cười lạnh, khẽ nói: "Cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ non nớt, không chịu an phận làm phụ tá của Nguyễn Thiếu Dật, lại chạy tới đây mơ tưởng chồng tôi. Bản thân tôi cũng không có thể lực gì to tát, nhưng người nhà tôi có thể lực! Trước khi cô chạy đến đây làm kẻ thứ ba, không điều tra

tốt lại lịch của vợ cả sao? Tôi nói cho cô biết, nếu như cô còn dám tiếp tục dây dưa bên cạnh chồng tôi, nhất định tôi khiến cô mất đi chén com!"

"Cám ơn Hứa phu nhân đã có ý tốt nhắc nhở, tôi sẽ chú ý."

Đối mặt với những lời nói châm chọc cảnh cáo không ngừng của Triệu Bội Bội, Giản Trang không có chút lay động, vẻ mặt hoàn toàn không thay đổi, khóe miệng vẫn khẽ nhếch, cười cười nhìn Triệu Bội Bội y hệt Mẫu Dạ Xoa, nhẹ nhàng nói:

"Chỉ có điều, chén com của tôi, không nằm trên tay cô, cũng không nằm trên tay của tôi mà là trên tay Nguyễn tổng. Nhưng cô và Nguyễn tổng cũng chẳng có mối quan hệ gì. Hơn nữa, tập đoàn Đông Dương căn bản không chọc nổi tập đoàn Hồng Thiên! Cho nên, chị gái cô sẽ không vì chuyện của cô mà đắc tội với tập đoàn Hồng Thiên, cô muốn khiến tôi mất chén com cũng chẳng có cách nào. Dĩ nhiên, muốn chinh người có rất nhiều cách, chỉ cần cô có kiên trì, nhiều lần khuyên giải trước mặt Nguyễn tổng, nói không chừng sẽ thành công, nhưng tiếc là... Nguyễn tổng không thiếu tiền, chỉ yêu thích duy nhất chính người đẹp. Chỉ là, với cơ thể của một người phụ nữ mang thai như cô lúc này... cũng được coi là ‘mỹ nữ ma quỷ’. Cho nên, muốn khiến tôi mất chén com, độ khó của việc này tương đối lớn. Nhưng cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa bên cạnh anh Hứa. Tôi với anh Hứa chỉ là đồng nghiệp, quan hệ bạn bè, ‘trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn’, bạn bè thân đến mấy đi nữa cũng có lúc phải khác, dự án xây dựng lần này vừa hoàn thành, đương nhiên tôi và anh ấy cũng sẽ ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình, không thể lúc nào cũng dính vào nhau. Ha ha... mà cô nói cũng có chỗ không đúng, chúng tôi là người chứ không phải tượng đất, làm sao có thể dính vào nhau được."

"..... Cô..... Cô cũng thật biết ăn nói! Hừ... Thật đúng là loại ‘miệng lưỡi bén nhọn’."

Vậy mà Triệu Bội Bội lại không phản bác lại được lời nói của Giản Trang, nhất thời cứng họng, giọng nói nghẹn lại ở cổ họng, dừng lại một lát mới lấy lại được giọng nói của mình. Hừ lạnh châm chọc một tiếng, sau đó cô ta liền xoay người đi thẳng về phía cửa, rời đi. Triệu Bội Bội vốn tưởng rằng tài ăn nói của mình đã là không kém, tốc độ nói những lời nói ác độc lại nhanh, khiến cho ai cũng phải tự mình xấu hổ, không nói lại được lời nào. Chỉ là cô ta không ngờ Giản Trang lại còn hơn mình một bậc, nói ra hết những lời cô ta không nghĩ đến để phản bác lại cô ta. Tốc độ suy nghĩ của Giản Trang bén nhạy làm người ta lú lút hít hà, nhất thời khiến cho cô ta không biết phản bác như thế nào. Cô ta biết “quân tử phải biết co biết duỗi”, yếu không địch lại mạnh, một mình cô ta không phải đối thủ của Hứa Kiến Nghiệp và Giản Trang, nhường Giản Trang tanh lần này, cô ta sáng khoái về nhà tìm chị gái thương lượng đối sách.

Triệu Mẫn, chị gái Triệu Bội Bội, là một trong những cổ đông cao cấp của tập đoàn Đông Dương. Mặc dù đã tốt nghiệp tiến sĩ, nhưng Triệu gia không phải là danh môn vọng tộc, cũng không phải là nhà giàu mới nổi. Triệu Mẫn mới chỉ là 30 tuổi, vẫn còn trẻ mà đã có được thành tựu như vậy thật ra thì toàn bộ là nhờ vào việc làm tình nhân được người ta bao nuôi, dựa dẫm vào người có quyền thế, đập lên bậc thang mà mấy người đàn ông quyền thế bao nuôi làm cho, từng bước từng bước đi lên. Mặc dù hiện tại Triệu Mẫn đã không còn phải phụ thuộc vào đàn ông mà sống, nhưng cũng không có bao nhiêu quyền thế, được làm cổ đông của tập đoàn Đông Dương cũng chỉ mới được 3, 4 năm.

Chỉ là, bây giờ Triệu Mẫn có tiền là sự thật.

Trở thành cổ đông của một tập đoàn, số tiền hoa hồng mỗi năm ít nhất cũng khoảng một ngàn vạn, mấy năm như vậy, tích cóp được tiền, tự nhiên cũng nhanh chóng trở thành người có tiền.

Quyền thế thì Triệu Mẫn không có bao nhiêu, nhưng số tiền cô ta có trong tay cũng nhiều hơn rất nhiều so với một người bình thường.

Không có quyền thế không quan trọng, có tiền là được. Bởi vì: “có tiền mua tiên cũng được”!

Triệu Mẫn lăn lộn xã hội và qua lại với đủ loại đàn ông trong nhiều năm, đương nhiên cũng là một nhân vật hung ác. Triệu Mẫn nói với Triệu Bội Bội: Mặc dù thời cơ chưa chín muồi, nhưng ngày khám thai cũng gần tới, nếu để cho bà Hứa biết Triệu Bội Bội mang thai một bé gái bị mắc chứng thần kinh bẩm sinh, địa vị của cô ta ở nhà họ Hứa gia chắc chắn không còn, phải thừa dịp trước lần khám thai tiếp theo, mau chóng diệt trừ đứa nhỏ trong bụng, thuận tay vu oan giá họa, diệt trừ Giản Trang, người này đang có khả năng uy hiếp cô ta, cũng là người biết rõ nội tình chuyện tại sao Lý Vận tự vẫn, một hòn đá hạ hai con chim!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Vu oan giá họa (2)

Editor: Yết Vạn Dương

Betaer: Windchime + Maybe_i_love_you

Buổi tối, về đến nhà.

"Anh làm mặt nạ sữa bò cho em, em thoa thử đi."

Trong phòng khách của nhà trọ, Giản Trang mệt mỏi vùi ở trên ghế sofa, hai đầu gối co lại, cúi đầu nhìn tài liệu công trình trên tay, đột nhiên Nguyễn Hàn Thành từ trong phòng bếp đi tới bên cạnh cô, đặt một cái chén thủy tinh Hàn Quốc lên bàn trà nhỏ, dùng giọng nói mát lạnh, giọng điệu vững vàng nói với

cô.

Nghe được giọng nói của anh, Giản Trang ngẩng đầu lên, cuối cùng chuyển sự chú ý sang chỗ khác, nhìn cái chén nhỏ trên bàn trà, không hiểu, hỏi: "Thoa lên sao? Anh mà cũng biết làm mặt nạ à?"

"Ừ." Nguyễn Hàn Thành ngồi trên ghế sofa kiểu Châu Âu bên cạnh Giản Trang, vuốt cằm, không nói chuyện, chỉ gật đầu, kèm theo giọng mũi không nóng không lạnh, coi như là trả lời.

Giản Trang lập tức vui vẻ, ngạc nhiên cảm chén sữa bò đu đủ mặt ong thoa lên mặt, sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác, nhìn Nguyễn Hàn Thành nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh, ngạc nhiên hỏi: "Không phải anh là đàn ông à? Sao lại còn biết làm những thứ này? Quả thật sữa bò đường da rất tốt nha. Chẳng lẽ là đàn ông trong quân đội như các anh, sau một ngày dã ngoại huấn luyện tác chiến, cũng cảm thấy da dăm mưa dãi nắng bị tổn thương, nên cũng tự mình học cách chăm sóc da đấy chứ?"

"Vừa học được hôm nay." Nguyễn Hàn Thành nhanh chóng trả lời, "Em có biết tại sao một người đàn ông như anh lại học chăm sóc da không? Em cảm thấy đàn ông biết làm mặt nạ rất hiếm có đúng không? Anh cũng cảm thấy em rất kỳ lạ, có người phụ nữ nào lại không thích trang điểm, không thích ăn diện chứ? Nhưng hết lần này đến lần khác em lại không giống người khác bao giờ, cả ngày dùng mặt mộc chạy đến công trường làm cho cả người đầy bụi, hoàn cảnh nơi đó quá kém, dù có lười trang điểm thì cũng phải biết thoa kem chống nắng chứ? Ngược lại em thì tốt rồi, cái gì cũng không dùng, phơi mặt mà đi... Bây giờ thật sự anh không nhìn nổi nữa! Em là một cô gái, bây giờ màu da còn tệ hơn đàn ông như anh nữa! Em đúng là "đóa hoa hiếm thấy"! Coi như em không quan tâm, cảm thấy như vậy là được rồi, nhưng người khác sẽ không cho là như vậy. Hơn nữa... Nếu sau này mẹ em gả em cho anh, mà em lại biến thành một người phụ nữ nông thôn đen đúa... Đến lúc đó người khó chịu sẽ là anh đấy. Em cứ coi như thực hiện thêm một điều trong hợp đồng, để tài liệu trong tay em xuống, chăm sóc da của mình một chút đi."

"A... Hôm nay anh sao thế... Bình thường tôi cũng không trang điểm mà, tại sao..." Không thấy anh có ý kiến lớn như vậy?

Giản Trang nuốt nửa câu sau vào bụng, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Cô không trang điểm cũng không phải là chuyện mới một hai ngày, công việc bận rộn, cô cũng lười trang điểm. Hơn nữa lúc trước ở cạnh Nguyễn Thiếu Dật, vốn dĩ Nguyễn Thiếu Dật đối với cô đã không an phận, thậm chí còn động chân động tay, nếu cô ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, vẻ đẹp bắn ra bốn phía, đoán chừng Nguyễn Thiếu Dật sẽ không kiềm chế được khát vọng của cơ thể, nhào tới ăn cô luôn. Cho dù bây giờ ngày nào cũng tới công trường, bận bịu một chút, nhưng chưa phơi nắng được hai tháng mà, da còn chưa kém tới mức như phụ nữ nông thôn, nhiều lắm chỉ là không còn bóng loáng nhẵn nhụi như trước. Chẳng lẽ... Giản Trang nhắc mi, dè dặt liếc trộm Nguyễn Hàn Thành một cái, nói thầm trong lòng: Cuối cùng cũng thấy đặc tính của đàn ông bình thường trên người Nguyễn Hàn Thành, dấu sao đàn ông đều nhìn bằng "thị giác của động vật", đều thích những thứ xinh đẹp mỹ lệ, bây giờ cô da thịt thô ráp, màu da đen xám, nhất định là rất khó coi, anh là thiếu gia nhà giàu, phụ nữ quen biết đều là tiểu thư danh môn, người xinh đẹp người duyên dáng, mà mỗi ngày về nhà lại phải ở chung với một "Xấu phụ"* như cô, thị giác và tinh thần của anh hẳn sẽ không chịu nổi, mới có thể...

*Xấu phụ: người phụ nữ xấu xí.

Giản Trang nghĩ tới đây, cẩn thận giấu đi suy nghĩ trong mắt, hơi híp mắt, cẩn thận nhìn Nguyễn Hàn Thành, ngu ngơ cười một tiếng: "Xin lỗi nha, quả thật gần đây tôi có hơi lười thôi, không gọn gàng, tôi thật áy náy, vậy tôi sẽ..." Cô đưa hai tay ra, trực tiếp đặt lên cái chén trên bàn trà, tiếp tục cười nói, "Tôi nhận, cảm ơn anh nha. Sau này khi anh trở về nhà, tôi sẽ cố gắng giữ cho mình xinh đẹp." Cười ha hả, nói xong, Giản Trang ôm chén từ ghế sofa đứng lên đi về hướng phòng tắm.

Thính giác của Nguyễn Hàn Thành hết sức nhạy bén, khi Giản Trang động vào chén trên bàn trà thủy tinh thì anh đã có cảm giác, hai mắt khép hờ lập tức mở ra, thẳng tắp nhìn về phía Giản Trang đã bước được một bước, "Em đi đâu thế?"

"... Đi đắp mặt nạ." Giản Trang ngần ra, sau đó khó hiểu trả lời.

Chẳng lẽ cô ôm cái chén mặt nạ tới phòng tắm thì không giống đi thoa mặt nạ sao?

"Không cần, để xuống đi." Giọng nói lạnh lùng từ môi mỏng của Nguyễn Hàn Thành tự nhiên thốt ra.

"..." Giản Trang hung hăng ôm cái chén, nụ cười còn sót lại trên mặt cũng đông cứng trong nháy mắt. Này, anh hai à, anh có ý chơi tôi sao? Người kêu tôi thoa mặt nạ là anh, bây giờ kêu tôi bỏ xuống cũng là anh... Gần đây cuộc sống của anh quá yên bình, cho nên lấy tôi ra làm thú vui có phải không?

Mà bên kia, Nguyễn Hàn Thành ngồi trên ghế sofa, không nhìn thấy mặt Giản Trang biến sắc, tự mình đứng lên đi qua chỗ Giản Trang, hơn nữa còn nói ra một câu giống như ra lệnh: "Em ngồi xuống, nằm trên ghế sofa."

"Anh muốn làm gì?" Nghe câu này, Giản Trang càng không thể buông cái chén trong tay xuống, ngược lại cầm chén chặt hơn chút.

Nguyễn Hàn Thành giống như vô tình, như nghe không hiểu ý của Giản Trang, từ từ đi tới bên cạnh Giản Trang. Anh dựa vào càng gần, Giản Trang lại như chuột thấy mèo, sợ sệt lui về phía sau một bước nhỏ, anh lại như không nhìn thấy Giản Trang sợ, tiếp tục ép tới gần, cho đến khi Giản Trang lui đến ghế sofa, gót chân dán chặt vào ghế, không thể lui được nữa, không thể làm gì khác hơn là gào cao chén mặt nạ sữa bò lên ngực của mình, cố ý đặt ngang trước ngực mình, làm bộ đáng thương dùng chén ngăn cơ thể Nguyễn Hàn Thành, nhưng khoảng cách chỉ bằng một cái chén ăn cơm mà thôi...

Khoảng cách gần như vậy, Giản Trang gần như có thể cảm giác được hơi thở phai nam nóng bỏng, và mùi nước hoa hết sức dễ ngửi từ trên người anh, còn có... Hô hấp nóng rực phun ra thật lâu từ mũi anh, toàn bộ phả vào gò má của cô, làm hai má của cô không kiềm chế được mà đỏ lên, hai má đỏ ửng mê người đáng yêu, càng làm nổi bật vẻ luống cuống tay chân của cô.

Cả phòng khách đột nhiên lâm vào trạng thái im lặng... Yên tĩnh trong chốc lát, một lúc sau, phòng khách tĩnh lặng bị tiếng cười gượng của Giản Trang phá vỡ.

"Anh có thể... Cách xa tôi một chút hay không?"

Giản Trang dùng hai tay nâng chén, sau lưng không có gì để chống đỡ, cả người lập tức nghiêng về phía sau, hai chân cố gắng bám vào nền gạch, vô cùng miễn cưỡng đứng trước mặt Nguyễn Hàn Thành, không có chút sức, nhếch môi gượng cười nhìn Nguyễn Hàn Thành, đôi mắt vô cùng chán thành, "Anh không cảm thấy, mùa hè, hai người đứng quá gần, sẽ rất nóng sao?" Xin lỗi, cô thật sự không chịu được bầu không khí quý dị này, Nguyễn Hàn Thành cũng sắp áp lên trên người cô, cô không cảm thấy Nguyễn Hàn Thành yêu mình, không thể khắc chế dục vọng trong lòng mà muốn động thủ, đầu sao anh còn một tình nhân cũ, một mối tình đầu cũ, Tô Vi của anh vẫn chờ anh như "Một năm ước hẹn", nhưng mà... Cho dù đúng là Nguyễn Hàn Thành không có lý do gì để xuống tay với cô, cũng không thể vừa ý cô, nhưng mà... Bầu không khí làm cho người ta sợ hãi này, tình cảnh tràn đầy tình dục... Muốn cô không nghĩ sai cũng khó!

Cô bị ép đến không còn cách nào, trong tình thế cấp bách nói bừa ra được những lời này, tuy không có gì đặc sắc, nhưng đối phó trước rồi hẵng nói.

"Sẽ không nóng, chờ chút nữa mở máy điều hòa không khí là tốt rồi. Bởi vì... rất nhanh em sẽ cảm thấy mát mẻ..." Nguyễn Hàn Thành rất cao, ngọc thụ lâm phong*, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống, nhìn thẳng vào Giản Trang, ánh mắt thâm thúy của anh trực tiếp nhìn vào mắt cô, cánh môi lướt qua, cuối cùng nở một nụ cười thần bí khó lường, "Thật ra thì, anh đã muốn làm như vậy từ lâu rồi."

* "Ngọc thụ lâm phong", nghĩa là "cây ngọc đón gió". Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa. "Ngọc thụ lâm phong" trong tướng học là một tướng quý.

Làm?

Làm gì?

Muốn làm cái gì?

Giản Trang bụng chén thủy tinh, không thể kiềm chế, chấn động một cái, cái chén trong tay thiếu chút nữa đã đổ... Cô dùng hết sức nghĩ sang chuyện khác, không thèm nghĩ đến mấy chuyện sắc tình hoang đường nữa...

Chẳng lẽ hôm nay Nguyễn Hàn Thành bị động kinh? Sao lại nói ra những lời buồn nôn như vậy?

Bỏ, bỏ, vừa rồi cô cũng không nói gì. Giản Trang vội vàng xóa bỏ lời mặc niệm trong lòng, vừa rồi trong đầu cô không tự chủ được mà tưởng tượng ra hai chữ "Buồn nôn", ngay cả trong tiềm thức của cô cũng biết được những lời này... Không cần nói cũng biết hàm nghĩa, mà cô còn lừa mình dối người, tự an ủi mình... Thật đáng buồn.

Bầu không khí đã vô cùng khàn trương...

Giản Trang thật sự không tìm ra chủ đề có thể nói, cô rất muốn học tinh tiết trong các Tiểu Bạch Văn* trên mạng, đột nhiên chỉ vào bộ cửa sổ bên ngoài nói, "Mau nhìn, có heo bay trên trời" sau đó bắt chước nữ chủ ngụ ngôn, thừa dịp nam chủ nghiêng đầu phân tâm không chú ý, đập "vũ khí" đang cầm trong tay lên đầu nam chủ, thành công đánh ngất nam chủ, sau đó vui như điên khoe khoang mấy câu mình có võ công cái thể vô song, thông minh hơn người, sau đó tiêu sái đi khỏi...

*Tiểu Bạch Văn: đại khái là một thể loại truyện viết về mấy nữ chính dạng "Tiểu Bạch", yếu đuối, có chút ngốc nghếch, đáng yêu,...

Đáng tiếc, đời người không phải là tiểu thuyết, so với tiểu thuyết thì càng đặc sắc hơn! Thể loại truyện này quả thật viết quá ngu ngốc... Chỉ số thông minh của Nguyễn Hàn Thành lại không thấp, hơn nữa xuất thân còn là lính đặc chủng chuyên nghiệp... So bản lĩnh đánh chết trong một cú với anh... Chính là tự tìm đường chết! Cô tình nguyện lấy chén thủy tinh này đập vào gáy mình, chảy máu, còn có thể làm cho Nguyễn Hàn Thành vì phòng ngừa xảy ra án mạng mà từ bỏ hành động "bản thiêu".

Mà lúc này, khi Giản Trang lo lắng kinh hoàng, giật mình ngây ngô nhìn Nguyễn Hàn Thành, đồng thời lồng ngực cuồng tráng của Nguyễn Hàn Thành cũng không ngừng "tiến quân". Cơ bắp của anh rõ ràng, thân thể vô cùng cứng rắn đang không ngừng đến gần, từng chút từng chút lấn ép Giản Trang, khoảng cách càng lúc càng gần...

Giết người thì chết một cách dứt khoát và nhanh chóng, còn loại tra tấn tâm linh và tinh thần này thật sự làm người ta rất đau khổ, Giản Trang bỗng nhiên biết khi vận dụng tâm lý học tra tấn ép cung cũng có thể chết người! Tình cảnh này, không khác gì bị người ta dùng chiến thuật tâm lý ép cung...

"Anh... Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Giản Trang có chút khóc không ra nước mắt, không thể nhìn được nữa, cô dứt khoát đẩy cái chén chặn giữa hai người ra, không sợ chết đụng vào ngực Nguyễn Hàn Thành một cái, khóc lóc om sòm giống như kêu la: "Có ai giết người khác như anh sao? Đã lâu rồi anh không chạm vào phụ nữ hay là thế nào, không phải anh đã có Tô Vi sao, còn đánh chủ ý lên tôi làm gì? Anh muốn làm thì đi mà tìm người trong lòng của anh! Dù nói thế nào thì tôi cũng là đại tiểu thư nhà họ Giản, tôi không có hứng thú làm thế thân giúp người khác phát tiết lửa dục!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Editor: Lam Anh (Daisy Miller)

Beta: Puck

Giản Trang đang trong cơn tức giận bị “sắc tình” của Nguyễn Hàn Thành làm cho không thể chịu đựng được nữa, dưới tình thế cấp bách tùy ý buông thả (*) buột miệng nói ra những lời này.

Nguyên gốc: Mã do cương (马由缰): tùy ý thả lỏng dây cương, để ngựa tự do đi tới. Đồng nghĩa với tự do tự tại, buông thả.

Thế nhưng những lời này vừa mới ra khỏi miệng, Giản Trang lại hối hận, vội vàng bịt chặt miệng, kéo cái bát thủy tinh kia đến trước ngực mình, bát thủy tinh di chuyển về phía đầu cô, vô cùng khó khăn che đầy khuôn mặt đã nóng bừng lên của cô.

Mà Nguyễn Hàn Thành đang đứng trước mặt cô lại không hề có chút phản ứng nào, hoàn toàn yên lặng như đã chết.

Thoáng một cái, vài phút đã trôi qua.

Hai tay Giản Trang nâng bát thủy tinh vừa mệt vừa mỏi, ngay lúc cô ngỡ vực đáng vẽ của anh, muốn chuyển bát thủy tinh đi kê liếc anh một cái, đỉnh đầu đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh tươi sáng vui vẻ, toàn bộ căn phòng đều vang vọng tiếng cười ha hả hùng hồn mạnh mẽ của Nguyễn Hàn Thành...!

Giản Trang giật mình ngay tại chỗ, cô và Nguyễn Hàn Thành ở chung lâu như vậy, còn chưa từng thấy anh cười thành như vậy. Nghe tiếng cười to sáng khoái liên miên không dứt kia, trong tiếng cười còn tràn đầy vui vẻ cùng với lực xuyên thấu kinh người, quả thực giống như đang thiếu nợ đặt mông lên khoản nợ thì đột nhiên phát hiện mình trúng số độc đắc... Tiếng cười có sức cuốn hút tràn đầy này của Nguyễn Hàn Thành, gần như có thể dùng thành ngữ “Hoan thiên hỉ địa” (Vui mừng hớn hở) để hình dung.

... Có cái gì buồn cười sao? Mặt Giản Trang không chút biểu cảm nhìn Nguyễn Hàn Thành ôm bụng cười ha hả không thôi, khuôn mặt thanh tú trong nháy mắt suy sụp xuống, đen như đất nỏ.

Nhìn bộ dạng cười ha hả của Nguyễn Hàn Thành, Giản Trang thoáng dời bát thủy tinh chắn trước mặt đi một chút, lộ ra nửa bên mặt cùng một ánh mắt khép hờ hung tợn trừng anh: “Anh... Anh cười cái gì?”

“Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha... Cô thật buồn cười...”

Đáp lại Giản Trang, chỉ có tiếng cười vô cùng vô tận kia.

“Anh cũng đừng cười đến chết nhé...” Nhìn Nguyễn Hàn Thành cười khóe mắt đã rịn ra ít nước mắt, mặt Giản Trang đã đỏ đến tận cổ, kìm nén lửa giận, lớn tiếng nói với anh.

“Ha ha ha... Tôi mới không nở chết đấy... Tôi còn phải tiếp tục sống để xem cô buồn cười như thế nào... Cô thật sự quá buồn cười rồi...” Nguyễn Hàn Thành cười đến nỗi thở không ra hơi, một tay ôm bụng, một tay vỗ ngực mình, cho bản thân dễ thở, kéo dài một hồi lâu mới đề tiếng cười có thể nói là hung hăng ngang ngược kia xuống, gắng gượng nói liên hơi thở, để có thể nói chuyện trôi chảy, “Tôi vô cùng muốn biết trong đầu cô đang nghĩ gì, vừa rồi cô nói cái gì ý nhĩ... Cái gì mà ‘Tôi muốn làm thì cũng là làm người trong lòng anh, tôi không có hứng thú làm người thay thế phát tiết dục vọng’, sao cô nói ra lời đó? Tôi có làm cái gì à? Trình độ hiểu lầm người khác của cô thật sự là đủ lớn đủ xa nha, chắc cô không cho rằng... Tôi muốn gì đó với cô chứ?”

“...” Hai má của Giản Trang lại đỏ lên một tông, chỗ đỏ ửng của hai gò má đã lan rộng ra hết trên khuôn mặt, gương mặt đỏ thắm, rất giống mông khi trong truyền thuyết.

“Chắc chắc...” Tiếng cười của Nguyễn Hàn Thành đã hoàn toàn dừng lại, nhưng trên gương mặt tuấn tú này vẫn còn dư lại ý cười lay động nơi khóe miệng, độ cong gợi lên một nét trêu chọc thoáng qua, “Nói như thế nào cô cũng là thiên kim tiểu thư của nhà họ Giản, làm sao mà những lời nói vừa rồi, lại giống như một nữ lưu manh thế? Lời khó nghe như thế, cô đã học từ đâu vậy? Trong gia giáo của nhà họ Giản chắc sẽ không dạy cô những lời này chứ? Còn nữa... Hôm nay lần đầu tiên tôi biết lý do cô quan tâm tôi như vậy đó, đã bao lâu tôi không đụng chạm vào phụ nữ cô lại có thể nắm cả được... Nói thật, đã bao lâu tôi không đụng chạm phụ nữ, bản thân tôi cũng không rõ ràng lắm, ôi chao, thật tò mò làm sao mà cô biết được.”

“À đúng rồi, còn có... Cho dù tôi lại đói khát, cũng sẽ không công khai xuống tay với cô... Loại cộp cái tính cách kiên cường như cô, nếu mà xuống tay với cô, tôi còn thật sợ cô cùng tôi làm đến đầu rơi máu chảy, vì loại chuyện này mà làm ra tai nạn chết người, vậy thì không đáng rồi.” Mặc dù Nguyễn Hàn Thành không tiếp tục cười ra tiếng, nhưng mà độ cong ở khóe môi càng nói càng lớn, một đôi mắt đen như mực, tối tăm như biển liếc xéo Giản Trang đang ngượng ngùng đến cực điểm trước mặt anh, khóe miệng lướt lên càng vui vẻ hơn, càng nói móc cô thậm tệ hơn, “Tôi thấy cô thực sự đi làm ở công ty của Nguyễn Thiếu Dật lâu quá rồi, mưa dầm thấm đất, đã bị tính nết hoa hoa công tử kia của nó làm cho ngấm biến đổi rồi, ngay cả cô cũng đã học theo thói xấu, một cô gái nhỏ gia đình tốt, cả ngày ý nghĩ trong đầu lại là chuyện này...”

“Tất cả điều này đều có thể trách tôi sao?” Gương mặt ngượng ngùng của Giản Trang lập tức từ đỏ biến thành xanh, lúc đáng vẽ ngượng ngùng này biến đổi, trở mặt lại là một thái độ đứng đắn nghiêm túc, hai hàng lông mày nhíu lại, khóe mắt lạnh lùng nhìn anh, giọng điệu mơ hồ mang theo tức giận lớn

tiếng nói: “Anh cũng không nhìn xem vừa rồi anh đã làm cái gì. Chẳng biết tại sao để cho tôi làm mặt nạ dưỡng da, đợi tôi đứng lên chẳng hiểu ra sao anh lại để cho tôi bỏ xuống, lại còn nói mờ ám những gì ‘Tôi sớm đã muốn làm như vậy, đợi lát nữa là mặt mè’ này. Nếu như tôi nghe đúng không hiểu sai, đầu óc tôi không bình thường rồi! Vừa rồi anh nói những mờ mờ này, trừ khi là trẻ em tóc vàng mới nghe không hiểu.”

“Cô cũng hiểu lệch ý tứ của người khác quá rồi. Tôi nói ‘Tôi sớm đã muốn làm như vậy’ là nói tôi sớm đã muốn để cho cô làm mặt nạ dưỡng da rồi. Tôi chỉ khó hiểu, cô một người con gái đi công trường phơi nắng thành như vậy, bản thân cô mỗi ngày lúc soi gương... Không nhìn ra cô đã trở nên xấu xí rồi sao? Tôi có lòng tốt làm mặt nạ cho cô là muốn cho cô chăm sóc làn da đáng thương của cô một chút, thế mà sao... Không cần tôi nói, chính cô cũng biết, bình thường số lần dưỡng da của cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, tôi gần như chưa từng trông thấy cô bôi đồ trang điểm gì đó, mặc dù nhan sắc đơn thuần cũng thuộc dạng xinh đẹp, nhưng ít nhất cô cũng phải bảo vệ làn da một chút đi.” Lúc này Nguyễn Hàn Thành tỏ vẻ người bị hại, bên khoe môi chứa độ cong đã thu lại, đường nét cương nghị của khuôn mặt tuấn tú không còn ý cười, đôi mắt đen mờ to kia nhìn thẳng Giản Trang, khuôn mặt màu lúa mạch giống như che đầy một tầng giận hờn tựa như nghiêm cần (nghiêm trang và cẩn thận), anh tuấn nhíu đôi chân mày, nhếch khóe miệng bắt đầu quở trách cô: “Tôi tốt bụng để cho cô đặt bát xuống, ý của tôi là tôi tới giúp cô đắp mặt nạ, cô nằm hưởng thụ là được rồi, mà còn bất tỉnh đầu mặt nạ này trước đó đặt trong tủ lạnh lạnh quá, đắp lên sẽ rất lạnh, cho nên tôi mới có thể nói ‘Cô đợi lát nữa là mặt mè’, cô đảo ngược nha, cô đã nghĩ về tôi đến đâu? Chính cô tự ngấm lại lời nói vừa rồi của cô chút đi... Tôi cũng không muốn lặp lại lần nữa đâu! Hiếm khi tôi có lòng tốt bụng, cô đã nhìn ngược tôi thành phẩm chất mà quý rồi!”

Giản Trang bắt mắt phản bác, nhưng lời nói chỉ phun ra một nửa, lúc nói đến phần sau liền không có tiếng: “Nhưng anh... Những lời kia của anh...” Thật khiến người ta hiểu lầm nhá...

Cô có thể không hiểu lầm ý tứ của Nguyễn Hàn Thành sao? Lúc ở nhà cũ của nhà họ Nguyễn, Nguyễn Hàn Thành nửa dụ dỗ nửa lừa gạt nửa uy hiếp thân mật khăng khít chen chúc cùng cô trên giường cả buổi tối, sau khi cô mơ mơ màng màng ngủ được một thời gian ngắn, trong lúc lơ mơ buồn ngủ cũng cảm giác được đã từng có một đôi tay cường tráng khung xương cứng rắn da dẻ dẻo dai đặt qua eo của cô, ôm eo cô vô cùng thân mật một lúc lâu, chò cô ở trên giường từ từ lấy lại tinh thần, đôi mắt lim dim buồn ngủ muốn xoay người kiểm tra, đôi cánh tay vòng bên hông kia lập tức yên lặng không một tiếng động rút về, rời xa thân thể của cô.

Lúc ấy cô biết người ôm mình là Nguyễn Hàn Thành, chẳng qua là lúc đó tình huống xấu hổ, cô không vạch trần, hoàn toàn giả bộ tỏ vẻ không biết.

Nhưng trên thực tế cô đã rõ ràng, cứ lấy kiểu tính cách không yêu tức là hận này của Nguyễn Hàn Thành, không phải có cảm tình với người ta mới có thể gần gũi. Trước kia lúc trong lòng anh chỉ có Tô Vi, ở dưới một mái hiên với cô quả thật là tương kính như tân (vợ chồng tôn trọng lẫn nhau), còn nhớ rõ thời điểm lần đầu gặp mặt ký khắc ước hôn nhân, thái độ của anh có thể nói là thù địch với cô, thái độ không hề che giấu mà gia tăng sự khinh thường và miệt thị đó, là anh khắc họa chân thật sự chán ghét đối với người ta. Về sau dần dần ở chung và hiểu nhau hơn, cũng trải qua chút chuyện, thái độ của anh với cô mới dần chuyển biến tốt đẹp.

Hiện tại anh lại chủ động giúp cô đắp mặt, đây là hành động phải vô cùng tin tưởng và yêu thích mới có thể làm ra.

Suy cho cùng anh và Tô Vi không phải người của một thế giới, không có khả năng liên lạc thời gian dài, hơn nữa Tô Vi hiểu anh khá sâu, lại có một bạn trai trong lời đồn, mà anh thân mang trọng trách, thêm vào đó phải thường xuyên đi quân khu đảm nhiệm chức vụ, càng không gặp được Tô Vi, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, bất kỳ tình cảm gì đều không chịu được thời gian tàn phá, tình cảm sâu nặng cũng sẽ dần phai nhạt.

Phản tình cảm này của Nguyễn Hàn Thành và Tô Vi sẽ có chỗ phai nhạt, đây cũng là chuyện cô sớm đã đoán trước.

Chỉ có điều...

Chỉ có điều, cẩn thận mấy cũng có sai sót. Cô chỉ lo canh chừng Triệu Bội Bội, chỉ lo bỏ thời gian trên người Hứa Kiến Nghiệp, từ đầu đến cuối không chú ý một mặt này. Cũng không nhìn đến quan hệ trở nên âm áp và thân mật của bản thân với Nguyễn Hàn Thành. Mãi cho đến ngày đó chen chúc trên giường tại nhà cũ của nhà họ Nguyễn bị anh lên lút ôm, cô mới chậm chạp nhận thấy có thể Nguyễn Hàn Thành đã động tình với mình.

Nhưng trái tim của cô không ở nơi này, tình yêu đều không phải thứ bây giờ cô cần tìm.

Cô mới cố ý làm như không thấy.

Kể từ sau khi trở về nhà cũ, anh giống như một thiếu niên trẻ tuổi ngây ngô làm rất nhiều việc ấu trĩ buồn cười, việc làm cho con gái vui lòng, thậm chí ngay lúc anh làm những việc này, chính anh cũng không biết đây là để làm vui lòng người.

Buổi tối mỗi ngày anh đều làm cơm nấu thức ăn ngon, quy củ đặt trên bàn cơm không động đũa chờ cô tan làm, chính là vì để ăn cơm cùng cô. Chuyện này cô biết.

Mỗi lần anh khổ sở chờ, từ trời sáng đợi đến trời tối, đợi đến đêm khuya đồ ăn đều đã lạnh, anh giận dỗi đồ hết đồ ăn đã làm xong đi, chuyện này cô cũng biết.

Anh biết công trường bão cát rất lớn, đôi toàn bộ sửa rửa mặt nhẹ nhàng sáng khoái thành sửa rửa mặt sạch sẽ làm mềm dưỡng da đặt trên cái giá bên cạnh bồn trong phòng tắm, khăn mặt cũng đổi thành khăn mặt cotton nguyên chất, giảm bớt tổn thương lớn nhất cho làn da của cô. Chuyện này cô cũng biết.

Anh thật sự đợi cô về nhà không được, lại lo lắng cô ở công trường ăn cơm không đến nơi đến chốn, bản thân làm cơm trưa ngon lành đi ô tô đến công trường đưa cơm cho cô, chuyện này cô càng biết. Về sau, cô thật sự nhìn không được, cố ý né tránh anh, để cho trợ lý nói dối rằng cô bận quá, không rảnh rồi, tránh gặp mặt Nguyễn Hàn Thành, Nguyễn Hàn Thành đành tức giận bỏ đi...

Nhưng mà, cô và Nguyễn Hàn Thành sống cùng một chỗ hơn mấy tháng, làm sao có thể không biết tính cách của Nguyễn Hàn Thành chứ?

Tính cách của anh kiêu ngạo mạnh mẽ, khi đó ở cùng một chỗ với Tô Vi, cũng không cần phải bỏ dáng vẻ thiếu gia xuống lo lắng tổn sức đi lấy lòng Tô Vi.

Anh làm những chuyện này, đều là việc thời còn học sinh, những câu nhóc theo đuổi nữ sinh kia mới có thể làm. Anh giống như chưa từng theo đuổi nữ sinh, thủ đoạn theo đuổi phụ nữ không bằng một phần vạn Nguyễn Thiếu Dật, thậm chí có phần vụng về và không quen...

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Editor: beehonhoxinh

Beta: Serena Nguyen

Nếu cô cứ không quan tâm đến ý tốt của anh nhất định sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của anh, dựa vào tính cách bướng bỉnh, nhất định anh sẽ tức giận, nhất định phải dùng lời nói khắc nghiệt để tổn hại tới cô mới thôi.

Nghĩ đến đây cô cảm thấy có lỗi với Nguyễn Hàn Thành vô cùng... xin lỗi vì đã cố tình xa lánh anh, cố tình chọc tức anh, để anh biết khó mà lùi, cũng xóa đi những tình cảm mới bắt đầu kia.

Nhưng cô cũng không cách nào khác, cô đã bị hôn nhân làm tổn thương quá sâu, trước khi có đủ thời gian để giảm xóc, cô không thể mở rộng trái tim mình bắt đầu yêu lần nữa.

Cô cũng rất không tự tin, trải qua cuộc hôn nhân đau đớn và thê thảm như vậy, cô không dễ dàng tin tưởng bất kỳ thứ gì. Cô rất sợ, nếu như có một ngày cô giao trái tim mình ra yêu Nguyễn Hàn Thành, toàn tâm toàn ý mong đợi tình yêu đó... Như vậy kết cục của cô có phải cũng dẫm lên vết xe đổ hay không, hay thậm chí còn thảm hơn Lý Vận trước kia?

Nguyễn Hàn Thành có lòng thương người.

Mà Tô Vi đó....

Anh là một người ngốc nghếch trong tình yêu, yêu Tô Vi mười năm, anh và Tô Vi quen biết từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, lúc còn là 2 đứa trẻ vô tư... Có tình cảm nền tảng sâu nặng như vậy, cho dù bây giờ bọn họ đang hiểu lầm, lạnh nhạt nhau, nhưng nếu một ngày Tô Vi có lòng, lộ ra một chút mảnh khảnh thì chỉ cần dựa vào phần tình cảm quen biết từ nhỏ, nói không chừng Nguyễn Hàn Thành cũng có thể nói lại tình xưa... Nhưng nếu lúc đó cô thật sự yêu Nguyễn Hàn Thành, bị đặt trong cục diện lúng túng như vậy, Nguyễn Hàn Thành biết đặt cô ở đâu? Lấy mặt mũi gì để nhìn cuộc sống?

Một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Vết xe đổ trong cuộc hôn nhân trước vẫn luôn nhắc nhở cô, về mặt tình cảm, cho dù như thế nào cũng không được quá tin người.

Thật ra... nói cho cùng thì cô cũng không có tự tin. Mà nguyên nhân của sự không tự tin này sinh ra trong lòng cô khi thất vọng trong cuộc hôn nhân trước, chỉ cần Triệu Bội Bội còn tồn tại một ngày, chỉ cần Hứa Kiến Nghiệp còn sống trong khung cảnh mà anh ta mong muốn thì một ngày cô không thể loại bỏ cái bóng ma ám ảnh này.

Ít nhất, trong chuyện tình cảm, trước khi chưa thể chấm dứt chuyện cũ, cô sẽ không bao giờ bắt đầu một tình cảm mới.

Lần này nhất định cô phải sống khác với Lý Vận trước kia, nếu không sẽ phạm cơ hội tốt mà thượng đế đã dành cho cô.

Câu sau bị Giản Trang im lặng nuốt xuống bụng, cô cúi đầu, lặng lẽ cảm chén thủy tinh trở lại ngồi trên ghế sofa, cũng không nhìn gương mặt của Nguyễn Hàn Thành, không dám đối mặt với đôi mắt thâm thúy đang yếu ớt phát ra ánh sáng chờ mong, cô buồn bực không lên tiếng, đột nhiên lấy tay cho vào trong chén lấy ra một chút sữa trắng, bắt đầu xoa lên khuôn mặt làm mặt nạ, tỏ thái độ của mình lúc này.

Đáp lại không được thì chỉ có thể trốn tránh, đó là lựa chọn tốt nhất.

Trong lúc đó, khi cô đang xoa mặt nạ lên khắp khuôn mặt thì loáng thoáng nghe thấy tiếng Nguyễn Hàn Thành kêu lên: “Em đang làm gì vậy? Làm gì có người nào lại thoa mặt nạ như vậy chứ?! Đã nói để anh bôi giúp em mà...”

Vài ngày sau.....

Dưới sự kiên trì và cố gắng hàng đêm của Nguyễn Hàn Thành, khuôn mặt bị ánh mặt trời gió cát tàn phá đến tiêu tụy vàng khè của Giản Trang như gặp được kỳ tích khôi phục lại vẻ căng mịn, sáng ngời.

Nguyễn Hàn Thành ngày trước vốn dĩ không hiểu cái gì là kiến thức làm chồng (cái này nhờ bạn giúp với, nó ghi là “hộ phu kiến thức”), nhưng kể từ khi màu da của Giản Trang chuyển biến tốt, anh liền bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu những kỹ xảo cũng như kiến thức của phương diện này.

Tự mình làm những loại mặt nạ dưỡng da từ thiên nhiên, từ mặt nạ dâu tây sữa đến mặt nạ dưa chuột, những lúc có thời gian rảnh rỗi, anh đều thử làm mỗi thứ một ít, bởi vì lo lắng mình không biết điều chỉnh tỷ lệ, ảnh hưởng tới hiệu quả của mặt nạ nên anh còn dùng mặt mình làm lẽ thử thí nghiệm với loại mặt nạ mới, kiểm tra công hiệu của nó.

Sau khi thử một vòng, phát hiện mặt nạ dưỡng da bằng sữa tươi thật sự có công dụng trắng, đẹp non da, buổi tối anh mới đem về cho Giản Trang sử dụng lần đầu. Sau hôm đắp mặt nạ, làn da của Giản Trang liền khôi phục vẻ hồng nhuận sáng bóng, quả thật có hiệu quả.

Nguyễn Hàn Thành nhìn thấy những loại mặt nạ dưỡng da này thật sự có thể cải thiện cho làn da thì lập tức đi đến trung tâm chuyên buôn bán những loại mỹ phẩm hạng sang mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da về. Từ bút kẻ mắt tới sữa rửa mặt, tất cả đều có hết. Sau khi mua hết tất cả những sản phẩm dưỡng da này anh liền đem về đặt hết lên bàn trang điểm trong phòng ngủ cho Giản Trang, vừa đủ che hết cả cái bàn.

Giản Trang đứng ở trước gương trang điểm đếm hết những lọ thủy tinh tinh xảo được đặt trên bàn một lượt, có tới hơn 300 bình!!

Chỉ nhìn nhãn hiệu thì có tới 50 hãng khác nhau!!

Tất cả những thứ này phải tốn bao nhiêu tiền đây? Đừng nói mất bao nhiêu tiền để mua, ở đây thậm chí còn có một vài sản phẩm là loại hàng độc quyền, chỉ cần nghĩ tới việc liên hệ những nhà phân phối độc quyền đó để mua hàng thì cũng phải tốn thời gian và công sức cả ngày mới làm được.

Những thứ mỹ phẩm này gom lại với nhau thì còn nhiều hơn số mỹ phẩm mà cô đã dùng ở đời trước.

Liếc mắt nhìn thì cũng có thể xem hết nhưng nếu dùng, dùng đến lúc nào mới hết đây?

Giản Trang đau lòng với số tiền kia nhưng Nguyễn Hàn Thành lại chẳng hề để ý, anh tùy tiện mua một chiếc xe việt dã hạng nhất thì ít nhất cũng tốn 50 - 60 vạn nhân dân tệ, cộng những bình bình lọ lọ mỹ phẩm này lại cũng không đắt bằng một chiếc xe của anh, huống chi nhà họ Nguyễn rất có tiền, anh cũng không cảm thấy có gì.

Mà Giản Trang xuất thân từ gia đình cùng khổ, trước khi kết hôn thì gặp khó khăn trong cuộc, kết hôn xong thì vì Hứa Kiến Nghiệp càng tiết kiệm hơn, đừng nói một bộ trang điểm hạng sang, cho dù là một chai cô cũng phải nghĩ ngợi thật lâu, cắn răng mà chi tiền.

Bây giờ nhìn những thứ sang trọng này ở khắp mọi nơi, cô bỗng chốc hoa mắt với tất cả các bình, nội tâm của cô ngũ vị tạp trần, mừng rỡ, kinh ngạc, khô sở, tức giận, các loại cảm xúc cùng nhau từ nội tâm xông ra. Làm gì có người nào không thích trang điểm, cô là một người phụ nữ, thấy nhiều loại mỹ phẩm thuộc về mình như vậy cũng cực kỳ vui vẻ, nhưng dù thế cô cũng không thể không đau lòng với số tiền này. Dù muốn mua thì mua 1, 2 hãng là được rồi, làm gì mua tới hơn 50 hãng chứ, ăn no không có việc gì làm sao?!

Nhưng đợi cô đi tìm Nguyễn Hàn Thành giảng dạy về chuyện lãng phí tiền thì lại bị Nguyễn Hàn Thành kéo ngồi lên ghế, làm bộ dạng muốn xoa bóp khuôn mặt...

Không thể không nói..... Trải qua một tuần này, tay nghề của Nguyễn Hàn Thành tăng lên không ít...

Nguyễn Hàn Thành chính là người miệng mạnh, còn cực kỳ ác độc, lúc nào cũng kể lể, cho dù là lúc cô đắp mặt nạ cũng ở ngoài miệng quở trách tay chân cô vụng về, không giống phụ nữ, không hiểu được quý trọng mặt của mình..... Tên Nguyễn Hàn Thành đáng giận này, thật là từ đầu tới cuối cũng không thay đổi, giống hệt như lần đầu gặp nhau, thích trêu cợt, khi dễ cô.

Nhưng cô hiểu tâm ý của anh.

Làm sao có thể không nhìn ra tâm tư của anh chứ? Chỉ cần thoáng dụng tâm sẽ nhìn thấy anh nghiêm túc, cẩn thận tới mức nào mỗi khi có chuyện gì liên quan đến cô.

Một người đàn ông cho tới bây giờ còn không biết mặt nạ dưỡng da là gì, người đàn ông sống trong quân đội, ý chí kiên nghị chỉ biết múa đao dùng súng vì mặt của cô mà trong thời gian nửa tháng ngắn ngủn đã trở thành một chuyên gia cổ vấn trang điểm chuyên nghiệp.

Miệng anh lúc nào cũng thích nói cứng, nói chưa từng gặp qua người phụ nữ nào không giống phụ nữ như cô, không biết quý trọng mặt mình nhưng trên thực tế là anh sợ cô khổ cực, sợ cô mệt nhọc, yêu thương cô không thể chăm sóc cho thân thể mình.

Thật ra Nguyễn Hàn Thành cũng không phải là người đàn ông phức tạp, ít nhất trong mắt cô là thế.

Đáng tiếc, cô không thể đáp lại tấm lòng của anh được.

Ít nhất, hiện tại không thể.

Đến khi cô giải quyết xong tất cả mọi chuyện, tất cả thù hận đều đã chấm dứt, đợi đến khi những chuyện này kết thúc hoàn toàn, đợi đến khi cô bỏ qua lo lắng, có thể yêu một lần nữa, chỉ cần đến lúc đó Nguyễn Hàn Thành vẫn còn phần tâm ý này thì cô nhất định sẽ tiếp nhận tất cả, chân thành, quý trọng đối mặt với anh.

Mặc kệ đã từng bị tổn thương lớn đến chừng nào thì cũng không thể đem nó làm lý do để chúng ta buông tha hy vọng.

Đối mặt tình yêu, cũng là như thế.

*

Thứ hai, giờ nghỉ trưa.

Mới vừa ăn cơm trưa xong, Giản Trang chuẩn bị tới bộ phận thiết kế của công ty Đôn Hoàng chọn một vài người đi đến khu Đông Thành để chọn vật liệu xây dựng. Lúc đi ô-tô chạy ngang qua trung tâm thành phố điện thoại trong túi quần Giản Trang đột nhiên rung mạnh, sau đó tiếng hát từ điện thoại truyền ra, có người gọi cho cô.

Cô nhìn điện thoại, là một dãy số lạ.

Từ sau khi trở thành người phụ trách công trình, công việc mỗi ngày của cô đều rất phong phú, từ việc cung ứng vật tư, đội kiến trúc, nhà vẽ các kiểu, điện thoại cô reo liên tục không ngừng, thỉnh thoảng cô còn phải tạm dừng cuộc nói chuyện với người này để có thể nói chuyện với người khác.

Không suy nghĩ nhiều, cô cầm điện thoại lên luơt nhấn nút trả lời trên màn hình cảm ứng.

"Xin chào,, tôi là người phụ trách tài chính thuộc bộ giám đốc Giản Trang, xin hỏi tôi đang nói chuyện với ai vậy?"

Điện thoại nói thông, Giản Trang theo thói quen nghề nghiệp lễ phép chào trước, bắt đầu hỏi thăm theo trình tự ở công ty.

Đầu bên kia điện thoại cũng không gấp nói chuyện, ở bên kia nhẹ giọng cười yếu ớt mấy tiếng, tiếng cười kiều mỹ xuyên qua ống nghe rõ ràng truyền đến tai của Giản Trang, chờ tới khi giọng cười như chuông bạc kia ngừng lại, tiếng nói khiêu khích, khinh miệt của Triệu Bội Bội mới từ từ vang lên: "Mấy ngày không thấy, Giản tiểu thư đã lâu không gặp? Chúng ta cũng gặp nhau không ít lần, hẳn cô còn nhớ giọng nói của tôi. Hôm nay tôi có chuyện muốn hẹn cô ra ngoài một chút, vừa đúng lúc bây giờ là thời gian nghỉ trưa, nhất định cô cũng có thời gian nghỉ ngơi nhỉ, vậy hẹn gặp ở quảng trường của trung tâm thương mại Bắc Quốc đi, tôi ở đó chờ cô. Nếu như cô không tới chỗ theo lời nói của tôi thì cũng đừng trách buổi chiều tôi mang người tới công trình gây chuyện, đối với tôi chuyện này cũng không sao, nhưng mà cô thì không thể nhỉ, nếu làm công trình bị chậm tiến độ thì không biết sẽ như thế nào. Cô yên tâm đi, tôi chỉ nói với cô mấy câu thôi, sẽ không làm trễ nải thời gian của cô. Chắc hẳn cô cũng nhận ra tôi không phải là người phụ nữ dễ chọc chứ, đừng để tôi phải dùng những thủ đoạn chanh chua hạ đẳng với cô. Bây giờ là 12h30, cô còn một chút thời gian để tới đây đây..."

Sau khi nói một hơi dài, bên kia liền vọng tới tiếng cúp máy, trong ống nghe điện thoại di động yên tĩnh không còn một chút âm thanh.

.....

Hơn 20 phút sau, Giản Trang đứng giờ tới điểm hẹn, đứng giữa một trong những khu trung tâm mua sắm phồn hoa nhất, quảng trường thương mại Bắc Quốc.

Xuống xe taxi, Giản Trang ở bên phải quảng trường được lát đá cẩm thạch, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy Triệu Bội Bội đang đứng ở phía kia, cao xấp xỉ bằng cô, ngăn nắp, chỉnh tề, mặc một bộ áo cánh dài màu xanh dương mang theo phong cách Anh, cầm chiếc ô xanh trong tay để che nắng, đứng ở dưới bóng cây ở quảng trường, mỉm cười nhìn cô.

"Cô tìm tôi là muốn nói chuyện gì?" Giản Trang nhìn thấy Triệu Bội Bội cũng lười nói lời khách sáo, trực tiếp đi tới trước mặt cô ta hỏi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Editor: Hijushima

Beta: Serena Nguyen

Trung tâm thương mại Bắc Quốc, quảng trường phía Tây.

Quảng trường phủ kín đá hoa cương cẩm thạch màu đen không chiếm diện tích quá lớn, nhưng trong này luôn luôn rất náo nhiệt. Một vòng xung quanh quảng trường nhỏ mấy trăm mét vuông này đều là quán trà, quán nước giải khát, các loại quán ăn vặt, nhân viên đi làm ở các công ty xung quanh cũng sẽ tới chỗ này ăn cơm nghỉ ngơi trong thời gian nghỉ trưa.

Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, các quán ăn vặt quán nước giải khát xung quanh quảng trường đã ngồi đầy người. Cũng có không ít người ngồi dưới bóng mát bên ngoài cửa tiệm, được gió mát thổi phơ phất, hưởng thụ thời gian sau giữa trưa.

Giản Trang xuống xe ở chỗ cách Triệu Bội Bội chỉ khoảng mười mấy mét, Giản Trang bước lên trước mấy bước lớn thì đã đi tới bên người Triệu Bội Bội, lúc khoảng cách còn khoảng 5 mét thì dừng bước lại, từ xa nhìn Triệu Bội Bội mặc một bộ đồ thoải mái theo phong cách Anh, hơi thẳng vào vắn dề, đuôi lông mày nhú nhú, khỏe môi vẽ ra một đường cong như có như không, vẻ mặt cười như không cười nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

Lúc này, bụng của Triệu Bội Bội đã lớn gần bảy tháng, bụng càng lớn hơn so với lúc trước, rất cao, giống như là nhét một quả dưa hấu vào trong bụng. Mà cô ta là một người phụ nữ thật sự rất yêu vẻ bề ngoài của bản thân, cho dù là vào lúc này, thường thức về cách ăn mặc vẫn không lui bước, áo cánh dơi rộng rãi đang lưu hành đã hoàn mỹ che đầy vòng eo trở nên tròn trịa của cô ta, màu sắc và kiểu hình kim cương khảm trên cổ áo màu xanh dương nhạt cũng rất thích hợp với phong cách hiện giờ của cô ta.

Cho dù là gần tới ngày sinh, cũng không lười thôi tùy ý giống những phụ nữ có thai khác, ngược lại còn chú trọng ăn mặc của bản thân một cách tỉ mỉ hơn, mặc dù trong thời gian mang thai không thích hợp dùng mỹ phẩm trang điểm, nhưng cô ta vẫn tô son, vẽ lông mày, thoa một lớp phấn nhẹ.

Có lẽ là cực kỳ sợ trên mặt mình sẽ bởi vì hoóc-môn trong thời gian mang thai không ổn định mà nổi ban, cho nên dù đứng ở dưới bóng cây hợp hoan mà vẫn còn cầm một cây dù màu tím để che nắng.

Bây giờ là mùa hoa hợp hoan nở rộ, trong cảnh lá tươi tốt của cây hợp hoan lộ ra vô số sắc hồng phấn xinh đẹp đáng yêu, hình dạng của hoa hợp hoan giống như mào gà, hoa hợp hoan tầng tầng lớp lớp nhô đầu ra từ những tán cây, gió nhẹ phát qua một cái, hoa hợp hoan mềm mại nồn nà sẽ đung đưa giữa những chiếc lá cây xanh biếc, giống như thiếu nữ thướt tha mới lớn, đang nở nụ cười xấu hổ.

Phong cảnh rất đẹp. Ý cảnh tươi mới biết mấy.

Tình cảnh này khiến Giản Trang không khỏi thờ dãi cảm thán trong lòng, chỉ tiếc..... Người phụ nữ đứng dưới cảnh đẹp trước mắt này, rõ ràng đã phá hoại phong cảnh xinh đẹp đó.

Triệu Bội Bội nghĩ một đằng nói một nẻo, lòng dạ đa nghi, thủ đoạn ác độc..... Những thứ này không phải cô chưa lĩnh giáo qua, cũng không phải cô chưa từng chịu thua thiệt từ phương diện này, làm sao có thể giống như kẻ ngu, cô ta nói đến một mình thì không kiêng dè chút nào tùy tiện tới đây ngay? Từ sau khi cô nhận được cú điện thoại này, cô đã xốc lại một trăm phần trăm tinh thần, không hề có một giây nào là không tập trung lực chú ý ở mức độ cao, ngay cả bây giờ, lúc đang nói chuyện, cô cũng rất cẩn thận duy trì khoảng cách năm mét, tầm mắt cũng chăm chú nhìn Triệu Bội Bội, chỉ sợ cô làm ra chuyện gì mờ ám, "ném đá giấu tay" đổ chuyện xấu lên đầu của cô.

Trong biết bao nhiêu tiểu thuyết, phim truyền hình, lúc nữ phụ sắp sinh non đều sẽ kéo nữ chính đến bên người, sau đó nhân lúc nữ chính không cẩn thận một cái thì đã đổ tội chuyện sinh non lên người nữ chính, nói là bị "đẩy", một trong những đoạn thường thấy được sử dụng trong tiểu thuyết: Nữ phụ nói chuyện với nữ chính ở giữa cầu thang, nữ phụ đi tới cạnh bậc thang, xảy ra tranh chấp với nữ chính, nữ chính nói chuyện cho rõ ràng, muốn kéo nữ phụ thì nữ phụ vịn năng sẽ sử dụng ra một chiêu "cách ngon núi đánh chết trâu" rất thần kỳ, khi tay nữ chính còn chưa đụng trúng bản thân, hoặc là mới vừa đụng phải bản thân, bản thân ngay lập tức hoa lệ từ trên cầu thang té lăn xuống..... Rất tốt, đổ tội thành công, chồng trước sẽ vung tay đối với nữ chính, tiểu tam thành công lên chức! (Kể ra thì chiêu này cũng có thể nói là kinh điển, như từng xuất hiện trong tác phẩm《 Ly hôn 》của một tác giả nổi tiếng, và trong vở kịch《 Tình muộn giữa ngày hè 》nổi tiếng).

Rất không khéo là..... Hai quyển sách này Giản Trang đều đã từng đọc qua.....

Cho nên mấy chiêu này không có hiệu quả đối với Giản Trang, Giản Trang đã có đề phòng, cứ là cầu thang, bậc thang gì gì đó, cô đều sẽ không đi!

Muốn nói gì thì cứ thoải mái đứng ở chỗ này nói rõ ràng. Cô lười phải đối phó với những tính toán nhỏ nhặt kia, cũng không có lòng dạ nào chơi cái trò chơi gọi là trạch đấu với Triệu Bội Bội.

Triệu Bội Bội gọi cô đến đây nói chuyện, cô biết nếu đến chắc chắn không có chuyện gì tốt. Nhưng nếu không đến, vậy không biết Triệu Bội Bội còn muốn gây ra chuyện gì.

Phía trước đã nói Triệu Bội Bội là một người rất biết mưu tính, cũng rất mạnh mẽ, nếu cô ta đã tính toán xong thì nhất định sẽ đi làm ngay, hơn nữa nhất định phải đạt được mục tiêu như trong kế hoạch của cô ta vậy. Tư duy logic của kẻ xấu là, anh không làm theo lời tôi nói, vậy tôi cũng không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì.....

Như những lời uy hiếp mơ hồ của Triệu Bội Bội trong điện thoại đó, cũng chỉ là nói nhẹ.

Thật ra thì nói trắng ra phải là, nếu hôm nay cô không đến nơi hẹn để nói chuyện với Triệu Bội Bội, Triệu Bội Bội cũng sẽ chọn một thủ đoạn khác dùng những phương thức khác tiếp tục quấy rầy cô.

So sánh với những chuyện không biết hơn nữa không có cách nào dự đoán kia, cô vẫn thích chuyện đơn giản trực tiếp hơn. Bình đến tướng chặn, cô không hẳn là một người cực đoan hiểu thấu, nhưng cho tới bây giờ thì không phải là một người mềm yếu ần nhần.

Có câu nói cú mèo vào nhà, không có việc thì chẳng đến.

Triệu Bội Bội cũng như thế, nếu như không có chuyện gì muốn làm, chỉ sợ cô ta cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô. Còn cô, cho dù biết rõ tới cùng không có chuyện gì tốt, cũng phải tới đây gặp qua cô ta, cô thật sự rất muốn xem thử, cô ta có thể giở trò gì, lùi một bước mà nói thì cho dù không thể hoàn toàn đoán ra kế hoạch của cô ta, ít nhất cũng có thể chuẩn bị tâm lý đầy đủ để ứng đối.

Thời gian im hơi lặng tiếng trôi qua, im lặng một lúc lâu, Triệu Bội Bội mím chặt môi thu cây dù cầm trong tay lại, bỏ vào túi xách mang theo người.

Không có dù che nắng che giấu, cả khuôn mặt tươi đẹp và thái độ trên mặt Triệu Bội Bội đều bị phơi bày dưới ánh sáng, có ánh sáng chiếu vào, nét mặt của cô ta trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Cắt xong dù che nắng, hình như Triệu Bội Bội cũng không còn để ý đến những tia nắng xuyên qua tán lá cây hợp hoan chiếu xuống nữa, gò má được thoa một lớp phấn mỏng hoàn toàn có thể gọi là trắng nõn mịn màng, có điều..... Trên khuôn mặt xinh đẹp bày ra vẻ mặt chán ghét, đôi lông mày vẽ màu rậm nắng đậm dài mảnh đã nhúu chặt lại với nhau, khóe môi đỏ mọng nhếch lên, phảng phất giống như cười lạnh, giọng điệu trong miệng cũng không phải rất tốt, lười biếng trả lời câu hỏi vừa rồi của Giản Trang: "Câu này thật sự rất thú vị, không phải lúc tôi gọi cô tới cũng đã nói với cô rằng muốn nói chuyện với cô một chút sao? Còn có thể làm được gì? Cô cảm thấy tôi sẽ làm gì? Chẳng lẽ một người phụ nữ bụng bự như tôi còn có thể ăn tươi cô?"

"Cô vẫn luôn biết nói chuyện như vậy, mồm nhọn răng sắc, trước giờ đều không tha cho người khác. Chuyện vô lý đến mấy, cô vừa nói là thành đúng lý hợp tình ngay. Tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu, ít nhất tôi cũng đã đi đến chỗ hẹn rồi, cũng nên biết cuối cùng thì cô hẹn tôi ra vì đề tài gì hoặc là vì chuyện gì, một câu hỏi bình thường mà thôi, Hứa phu nhân..... Cô quá nhạy cảm." Giản Trang vẫn giữ vững vẻ mặt bình tĩnh như khi mới tới, nét mặt như cười như không, sao lúc trước, khi còn làm bạn thân với cô ta, lại không phát hiện miệng người này như được bôi mật, khẩu phật tâm xà vậy nhỉ?

"Giống nhau thôi, cô cũng suy nghĩ nhiều quá. Tôi cũng chỉ đùa với cô một chút, cô lại nghiêm túc với tôi rồi." Triệu Bội Bội như là nghe được chuyện cười, mặt mày hớn hờ tươi cười càng vui vẻ hơn, đồng thời nhấc năm ngón tay vẽ móng màu xanh nhạt, hết sức mềm mại che lại nụ cười cay nghiệt bên môi, tiếng nói mềm mại, nhưng giọng điệu đùa cợt nói: "Tôi còn tưởng rằng cô có thể chịu đựng được mấy lời nói đùa này chứ, không ngờ cũng chỉ có chút tài nghệ này, cô không biết lúc đàn ông và phụ nữ sống chung một chỗ với nhau, thích nhất là nói chuyện đôi trợn sao? Cô chỉ có như vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó với người đàn ông không quá thô tục như Hứa Kiến Nghiệp mà thôi. Thật ra thì tôi cũng nói thật cho cô biết vậy, lần này tôi tìm cô tới nói chuyện, chính là muốn nói về vấn đề quan hệ giữa cô và chồng tôi. Cô cần bao nhiêu tiền mới chịu chủ động rời đi? 50 vạn có đủ không? Đối với viên chức nhỏ trong công ty như cô mà nói, 50 vạn chắc chắn là đủ rồi, cô có thể dùng số tiền đó rời khỏi Hoa Trung, đến thành phố khác phát triển cho tốt."

"Chỉ 50 vạn? 50 vạn là có thể bán đứt tương lai của tôi ở thành phố Hoa Trung, để tôi đến thành phố khác lập nghiệp từ hai bàn tay trắng?" Giản Trang mở to mắt, nhún nhún vai với Triệu Bội Bội, làm ra dáng vẻ như không thể tin. 1

Triệu Bội Bội vừa nhìn thấy thái độ Giản Trang như vậy, không nhịn được hé miệng bật ra một tiếng cười lạnh khinh bỉ: "Ha ha....." Đây chắc chắn là tiếng cười phát ra một cách thật lòng thật ý, không phải phát ra từ trong miệng, mà là từ trong ngực và cổ họng hợp lại, đồng loạt phát ra tiếng cười nhạo từ sâu trong cơ thể. Sau khi cô ta cười lạnh một tiếng ngán ngùi, đầu cũng theo đó mà nghiêng về hướng quốc lộ xe cô tấp nập phía dưới vỉa hè, nghiêng mắt liếc Giản Trang, không chút khách khí nói: "Cô thật đúng là quá đề cao mình, 50 vạn mà còn cảm thấy chưa đủ sao? 50 vạn, chỉ bằng việc cô kiếm tiền lương một tháng hơn 3000 trong công ty kia, cô cũng đã phải kiếm suốt mười năm rồi! Có 50 vạn cho cô, cũng đã không tệ rồi, cô còn muốn bao nhiêu? Cô thật sự cho rằng quan hệ giữa cô và chồng tôi cực kỳ tốt? Hai người lên giường rồi sao? Anh ta ngủ với cô mấy lần? Làm cho cô cao trào mấy lần? Tôi đoán với quan hệ hiện nay của hai người chắc là còn chưa lên giường nhỉ? Được rồi, cho dù anh ta ăn nằm với cô rồi, thì phải làm thế nào đây? Cô cho rằng cô có thể giống như tôi, đập lên đầu vợ trước để làm vợ chính thức sao? Hứa Kiến Nghiệp có trắng hoa hơn nữa thì cũng là tổng giám đốc của công ty, anh ta đã từng ly hôn để lấy kẻ thứ ba, không thể nào lại tiếp tục ly hôn tôi để kết hôn với cô! Cô muốn học theo cách của tôi, thì chắc chắn là không thể thực hiện được."

"Mọi người đều là phụ nữ, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ? Tuổi của cô cũng không cách tôi bao nhiêu, ý đồ của cô, tôi hiểu..... Nhưng mà, mục tiêu mà cô lựa chọn, anh ta sẽ không lấy cô, cũng không có khả năng ly hôn với tôi, nếu như tôi là cô, tôi sẽ cầm 50 vạn đi tìm mục tiêu mới, đàn ông thành đạt tuổi trẻ tài cao như Hứa Kiến Nghiệp còn có rất nhiều, Thượng Hải, Bắc Quảng Châu còn có rất nhiều ông tổng muốn bao dưỡng phụ nữ, nói không chừng cô còn có thể câu được một người đàn ông còn tốt hơn Hứa Kiến Nghiệp, còn có thể lên làm bà chủ nhà giàu đó. Đừng có nói rằng cô và Hứa Kiến Nghiệp chỉ là quan hệ bạn bè đồng nghiệp, lời này cô nói trước mặt anh ta còn được, đừng chơi trò này với tôi! Nếu tôi không nhìn ra hai người có mờ ám, thì đúng là hai năm làm tiểu tam là làm không!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tại sao lại nhận được kết quả như vậy?

Editor: Cà rốt hồng

Beta-er: nguyethoadatuyet

Nghe Triệu Bội Bội nói như thế, Giản Trang không nhịn được, ngẩng cằm lên, cất tiếng cười to: "Ha ha ha, tôi không nghe nhầm chứ?" Giản Trang hỏi ngược lại một câu, Triệu Bội Bội đang vênh vào lưng hăng, sau khi nghe xong câu hỏi này thì đột nhiên không hiểu, gương mặt xinh đẹp ngẩn ra, bộ dáng sợ hãi, sau vài giây ngây người, cô ta mới phản ứng kịp, hai mắt trừng lên, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Giản Trang: "Cô cười cái gì?"

"Tôi cười vì cô nói chuyện không có chừng mực, quá mức thẳng thắn." Cười sảng khoái ba tiếng, sự tươi cười thích thú trên gương mặt của Giản Trang trong nháy mắt liền biến mất. Cô nhìn Triệu Bội Bội bằng gương mặt không cảm xúc, nói với giọng bình tĩnh, "Đúng là cô làm cho tôi quá bất ngờ, chuyện như vậy mà còn không biết xấu hổ, lại còn ngang nhiên tuyên bố mình là Tiểu Tam. Cướp chồng của người khác, phá hư gia đình của người ta thì thôi đi, vậy mà còn nói những lý lẽ hùng hồn rồi lấy làm vinh dự, thật không biết là da mặt cô quá dày hay là từ trước đến giờ cô không có da mặt, làm ra chuyện như vậy có gì đáng để kiêu ngạo tự hào? Nếu ba mẹ cô nghe cô nói như vậy, không biết họ sẽ bị tức chết như thế nào nữa. Nhưng mà cũng may, ba mẹ cô chết sớm, cũng coi như là trong cái rủi có cái may."

Gương mặt xinh đẹp yêu kiều của Triệu Bội Bội lập tức cứng lại, vẻ mặt tức giận lập tức biến thành đáng vẻ giật mình, nhìn chăm chăm Giản Trang với vẻ khó tin, hai tròng mắt cô ta không ngừng chuyển động, ánh mắt sắc bén quét tới quét lui trên người Giản Trang: "Cô..... Là cô đã điều tra nhà chúng tôi? Hay là..... Hay là trước khi chết Lý Vận đã nói với cô? Không thể nào..... Theo tôi biết, Lý Vận không có bạn bè nào, bạn học cũng nhiều năm không có liên lạc, hoàn toàn không có khả năng có quan hệ mật thiết với cô ta.....Cô ta lại kết hôn sớm, ngoại trừ tôi ra, cô ta không có một người bạn thân nào, cô ta không thể nào nói chuyện này với một người có quan hệ người bình thường..... Tôi hiểu tính cách của cô ta, cô ta coi tôi là bạn tốt nhất, cô ta sẽ không tùy tiện nói với người khác những chuyện này của tôi..... Cô làm sao biết được?"

"Cái gì mà làm sao biết được?" Giản Trang cố ý giả ngu.

"Đừng có giả ngu với tôi! Làm sao cô biết chuyện trong nhà của tôi? Là Lý Vận nói với cô sao?" Một hồi khiếp sợ đã qua, vẻ mặt Triệu Bội Bội hiện lên vẻ chán ghét, ngọn lửa tức giận trong mắt càng tăng thêm, giống như núi lửa bộc phát sắp phun ra dung nham nóng chảy, sự phẫn nộ trong mắt giống như có thể đốt cháy bất cứ vật gì. Cô ta không lựa lời mà mắng to lên: "Tôi biết ngay là con điểm Lý Vận kia! Con gái của thứ đê tiện cũng đê tiện giống như mẹ nó, giả bộ làm bạn tốt với tôi, nói cái gì tôi là tốt nhất, sau lưng lại nói chuyện nhà tôi cho cô biết! Muốn phá hoại sao, thật con mẹ nó có mặt! Giả bộ hồn nhiên, để tôi tưởng cô ta là một người ngu ngốc, không ngờ trước mặt khác sau lưng lại khác, ngay cả tôi cũng bị những lời nói dối của cô ta lừa! Ngoại trừ cô ta nói cho cô biết, cô không thể nào biết nhiều chuyện như vậy! Tôi đã tự hỏi mình, vì sao chỉ gặp mặt nói chuyện với cô ở công viên có hai lần mà cô lại biết chuyện giữa tôi và Hứa Kiến Nghiệp, thì ra đều là Lý Vận nói cho cô!"

Phẫn nộ tới cùng! Từ trước đến giờ, cô ta chưa từng tức giận như hôm nay, cô ta luôn cảm thấy Lý Vận là người rất dễ giải quyết, lại không nghĩ tới lòng dạ kín đáo đến mức này, đến chết cũng không để cho cô ta biết lo!

"....." Triệu Bội Bội độc ác, mắng những lời hết sức khó nghe, khiến Giản Trang kích động đến mức muốn đánh cô ta, nhưng lý trí trong đầu vẫn nói cho cô biết, cô không thể động thủ. Vì vậy, khi năm ngón tay nắm chặt thành nắm, cô ngừng thở, rồi thở ra một hơi thật dài để khiến cảm xúc tức giận của mình nguôi xuống. Nếu không phải bây giờ Triệu Bội Bội đang có thai, nhất định cô ta sẽ phải ăn cái tát này ngay hôm nay! Cái gì gọi là đôi trắng thay đen? Chính là đây!

Thật đúng là Triệu Bội Bội có thể lật ngược phải trái đúng sai, không biết lúc trước là người nào hai mặt, có dã tâm tiếp cận cô, làm bạn thân bạn tốt với cô vậy nhỉ? Con mẹ nó, là người nào mới đúng là giả vờ? Phải là Triệu Bội Bội cô ta mới đúng! Không giấu lại những hành động của mình trước kia, một chút tự trách và lương tâm cũng không có, còn muốn ngấm máu phun người, chỉ trích cách làm người của cô!

Cô thấy ngày Lý Vận còn sống, tính tình hiền lành đến mức bị khi dễ cũng nhẫn nhịn, chịu đựng mẹ chồng gây khó dễ, cam tâm tình nguyện làm bà nội trợ, suốt ngày giặt quần áo nấu cơm. Bởi vì ở nhà quá lâu, không tiếp xúc với xã hội thiện ác, dẫn đến việc nhẹ dạ cả tin khi bị Triệu Bội Bội tiếp cận, sau vài lần đi liên hoan cùng Triệu Bội Bội liền cảm thấy cô ta là người nhiệt tình sẵn sàng. Bởi vì bên cạnh không có một người bạn tốt nào, Lý Vận liền coi Triệu Bội Bội là bạn thân nhất.

Nhưng kết quả của sự mềm yếu là gì chứ? Là cùng đường, hai bàn tay trắng, sau đó chết không nhắm mắt.

Cô nhớ lại mình đã từng xem qua một quyển sách, trên trang đầu tiên viết một hàng chữ: Làm người không thể quá mềm yếu, người quá mềm yếu sẽ hại chết chính bản thân mình.

Lúc trước, cô ly hôn cũng bởi vì nhường nhịn, cho nên mới chết không rõ ràng. Triệu Bội Bội khó tránh khỏi liên quan đến việc cô chết, vì vậy mà sau khi chết đi, cô mới thay đổi, trở nên mạnh mẽ, háo thắng. Ngày trước cô luôn thiện lương đơn thuần, có bao giờ gặp chuyện bằng mặt không bằng lòng, trong ngoài khác biệt như thế này đâu?

Chuyện ba mẹ Triệu Bội Bội chết sớm, ban đầu Triệu Bội Bội vì muốn tiếp cận cô mà chủ động nói ra sự thật. Vì biết ba mẹ cô ta chết sớm, cô mới càng thêm khâm phục cuộc sống kiên cường của cô ta, lúc này mới nhanh chóng kéo gần quan hệ của hai người lại.

Nếu không phải thật sự cô ta nói chuyện quá khó nghe, cô cũng sẽ không mang chuyện ba mẹ đã qua đời của cô ta ra đáp trả! Cô không còn là Lý Vận lúc trước, không thể để cho người khác tùy tiện ức hiếp và làm nhục mình dễ dàng, người ngoài không được, Triệu Bội Bội càng không được!

Lúc trước, Triệu Bội Bội giành lấy Hứa Kiến Nghiệp, khi dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào để phá hoại hôn nhân của cô, cô ta nên nghĩ tới việc mình làm Tiểu Tam sẽ không có kết quả tốt! Trộm chính là trộm, cô ta có gan cướp đi hạnh phúc của người khác, thì cũng nên chuẩn bị khi người ta đáp trả!

Bây giờ bị cô nói vài ba câu liền tức như vậy, vậy làm sao sau này có thể chơi tiếp cùng cô? Cô còn tưởng rằng Triệu Bội Bội rất có đầu óc, thì ra cũng là thứ chỉ có công phu trên giường!

"Lúc cô ở đây mắng Lý Vận, tại sao không suy nghĩ đến việc cô đã làm bao nhiêu chuyện tai tiếng? Không có bất kỳ chứng cứ nào, lại dám ăn nói bừa bãi rằng Lý Vận nói cho tôi biết, bản lĩnh đánh đá của cô còn đặc sắc hơn bản lĩnh trên giường của mình nhiều!"

Lúc Giản Trang nói lời này, ánh mắt lạnh lẽo cứ nhìn Triệu Bội Bội như vậy. Con người trong vắt, sạch sẽ đến mức có thể phản chiếu ra ánh sáng sáng ngời, nhưng trong đôi mắt an tĩnh của cô không có một chút cảm xúc nào xẹt qua, đáy mắt giống như giếng cổ không một giọt sóng, sâu thẳm rét lạnh, u ám không thấy mặt trời. Cô mở to đôi mắt, cứ như thế mà nhìn thẳng vào Triệu Bội Bội, "Cô cũng biết tức giận sao? Bị người khác đâm vào chỗ đau nhất, thì ra cô cũng biết giận dữ. Nếu bây giờ chụp lại vẻ mặt này của cô rồi tôi đưa cho anh Hứa xem một chút, tôi đoán nhất định về mặt của anh ta sẽ rất thú vị. Vốn tưởng rằng lấy được một người vợ trẻ đẹp như chim nhỏ nép vào người, lại không nghĩ rằng mình lấy phải một kẻ ăn ở hai lòng, tính hay ghen tị, độc ác như cọp cái. Nếu như anh ta phát hiện mình không biết nhìn người, vợ mới còn không bằng Lý Vận lúc trước, không biết anh ta có hối hận khi yêu cô hay không nhỉ? Tình yêu giữa hai người, tôi thấy cũng chỉ là khoảng thời gian lên giường. Tôi có quan hệ gì với Lý Vận, cô không cần biết, nếu như cô có bản lĩnh, tự mình có thể đi điều tra, tôi tuyệt đối sẽ không can ngăn cô. Ngược lại tôi rất tò mò, tại sao cô lại lựa chọn Hứa Kiến Nghiệp chứ? Là bởi vì vợ đầu Lý Vận của anh ta dễ đối phó sao? Nhưng nếu chỉ vì tiền bạc cùng địa vị nên làm Tiểu Tam, vậy tại sao khi cô đã lên vị trí vợ

chính thức, vẫn còn xuồng tay với nhà họ Lý, gây sự không để cho người nhà họ Lý sống yên? Thứ cô muốn cô đã có trong tay rồi, tại sao lại làm càn, không để cho nhà họ Lý dễ chịu chứ? Lý Vận có thù sâu hận lớn gì với cô mà cô phải đối xử như thế với người nhà người ta như thế? Chẳng lẽ cô có bệnh thần kinh sao?"

"Cô mới có bệnh thần kinh!" Một giây dừng lại cũng không có, Triệu Bội Bội không chút do dự mắng trở lại, "Rốt cuộc cô là cái thứ gì, tại sao muốn quản nhiều chuyện như vậy? Tôi và nhà họ Lý qua lại có quan hệ cái rắm gì tới cô! Thật sự cô cho rằng cô biết Lý Vận nên cái gì cô cũng đều biết sao? Cô hoàn toàn không biết cái gì hết, cô cho rằng tôi coi trọng tiền bạc của Hứa Kiến Nghiệp à, cô cho rằng tôi coi trọng cái danh hiệu phu nhân Hứa tổng này à? Ha ha, tôi cười đến chết mất thôi! Thật sự cô cho rằng tôi hám cái vị trí của Hứa Kiến Nghiệp sao? Chị tôi là chủ một tập đoàn cao cấp, đàn ông có quyền thế bên cạnh chị ấy đâu chỉ có mấy chục? Nếu tôi muốn tiền, chỉ cần nói với chị ấy một tiếng là có thể tìm được một người đàn ông lợi hại gấp mấy lần Hứa Kiến Nghiệp! Hứa Kiến Nghiệp là thanh niên cường tráng, cái này không sai! Nhưng nếu là vì tiền mà nói, chỉ cần đàn ông có tài sản hàng tỷ, cho dù là một ông già đầu hói thì có là gì? Tôi tốt với Hứa Kiến Nghiệp, hoàn toàn chính là vì trả đũa Lý Vận! Cô nói không sai, thật sự tôi làm chuyện mờ ám, lúc đầu ở trong thương trường, tôi 'vô tình gặp được' Lý Vận, tất cả đều là một tay tôi bày kế! Tôi có ý tiếp cận cô ta; tôi có ý chia rẽ gia đình của cô ta; tôi có ý muốn cô ta nhà tan cửa nát, chết oan chết uổng đấy! Tôi chính là muốn cả nhà họ Lý của cô ta không được sống tốt! Cảm giác mất đi người thân khổ sở đến cỡ nào, chỉ có bản thân mình mất đi mới biết! Chỉ có Lý Vận chết đi, nhà họ Lý mới có thể nằm được thống khổ mà lúc trước tôi đã gánh chịu, mới có thể biết lúc trước trong lòng tôi bị thống* đến cỡ nào! Không phải cô biết Lý Vận sao? Vậy cô ta có nói với cô lý do ba mẹ cô ta phải ly hôn không?"

*Bi thương và thống hận

"Chuyện này cô cũng không biết à?" Triệu Bội Bội nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt đang tức giận đột nhiên chuyển một cái, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười phong tình vạn chủng, đường cong của khóe môi mang theo mùi vị khát máu, giống như là thưởng thức khoái cảm trả thù, "Ba mẹ của Lý Vận ly hôn là bởi vì ba cô ta là một người mang tội giết người, bởi vì uống rượu gây chuyện ở trên thị trấn, một bữa chén ba tôi bị thương, ba tôi được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nằm viện một tháng, cuối cùng không chữa được mà chết đi! Sau đó mẹ tôi tái giá, tôi bị gửi nuôi ở nhà người khác, chịu bao nhiêu lạnh nhạt, xem thường. Những thứ này cô có biết không? Giết người thì đến mạng! Nhưng ba cô ta vào tù mấy năm, đứt tiền liền được thả ra ngoài! Ba của tôi thì sao! Ông ấy chết rồi! Lúc ấy chị tôi tốt hơn, bởi vì học giỏi, được thầy cô cử đi học nội trú ở trường cao đẳng, mà lúc đó tôi còn nhỏ nên phải nhận hết khổ sở. Tôi là đứa con gái mới lớn, người nhận nuôi tôi đã xâm phạm tôi, thanh danh của người con gái quan trọng bao nhiêu không phải là cô không biết! Tôi giận mà không dám nói gì, từng đêm từng đêm gặp ác mộng! Những cảm giác này cô có hiểu không? Nhà của tôi đã bị hủy hoại, cuộc đời của tôi cũng bị phá hủy, tại sao nhà của Lý Vận lại trôi qua yên bình như thế? Tại sao người nhà họ không có chuyện gì? Vậy ai chịu trách nhiệm cho cuộc đời của tôi? Không phải mọi người chủ trương công bằng ư, không phải luật pháp không thiên vị sao, được thôi, không ai phân xử cho tôi, vậy thì tôi sẽ giúp cho mọi người công bằng một lần! Nhà họ Lý phá hủy nhà chúng tôi, tôi sẽ hủy diệt nhà họ, đây mới là công bằng! Cô thích bênh vực kẻ yếu đúng không? Được, dù sao tôi làm những thứ này cô đều biết rồi, cô tới giết tôi đi? Báo thù cho Lý Vận!"

"....." Cô ta nói cái gì vậy?

Giản Trang đầu chỉ có khiếp sợ. Nghe được một nửa, toàn bộ lông tơ của cô đều dựng đứng cả lên, sống lưng bắt đầu lạnh giá, rét đến thấu xương, xuyên qua thân thể và trái tim, lan tràn khắp toàn thân, khiến cô không có cách nào nhúc nhích!

Vừa rồi Triệu Bội Bội đã nói cái gì?

Cô ta nói..... Năm đó ba cô ngộ sát, người bị giết chính là ba cô ta? Thật sự là ba của cô ta? Tất cả những chuyện cô ta đã làm đều là âm mưu từ lâu, đều vì chờ trả thù Lý Vận, hủy diệt nhà họ Lý ngày hôm nay sao?

Ba cô trời sinh tính hiếu thắng, nhưng cơ thể gầy yếu, căn bản một mình sẽ đánh không lại người đàn ông khác, cho nên mỗi lần đánh nhau đều sẽ lấy đại một vật gần đó, bất cứ thứ gì cũng có thể làm vũ khí. Lần đó lỡ tay giết người, vừa khéo cô được mười tuổi, mới bắt đầu hiểu chuyện, ba cô dùng một bữa đập trúng gân huyết Thái Dương của đối phương, chỗ đó liền chảy ra rất nhiều máu. Lúc đánh nhau, cô cũng có mặt ở đó, tận mắt nhìn thấy một người đàn ông ngã vào trong vũng máu. Cô bị dọa cho sợ hãi, không biết phải làm sao. Ba cô lại gần người bị đánh, sau đó bỏ búa lại, xoay người bỏ chạy, ngay cả cô cũng không cản.....

Chuyện về sau đều do người lớn xử lý, nghe nói phải bồi thường rất nhiều tiền, lúc đưa đến bệnh viện thì người kia vẫn còn sống, nhưng sau đó đã chết.....

Bóng ma lớn nhất thời thơ ấu của cô chính là bị những đứa trẻ khác ở trong thôn mắng: "Con gái của tội phạm giết người", người trong thôn đều bàn tán về ba của cô, sau đó nghi ngờ nhân phẩm của cô..... Tại sao ở trong thôn đó, ngay cả một người bạn cô cũng không có? Tất cả đều là vì chuyện này!

Cô không biết Triệu Bội Bội đã trải qua những chuyện không dễ chịu như thế nào, cuộc sống của cô cũng có trôi qua dễ dàng đâu chứ?

Trong trường học, bạn bè vẫn luôn xa lánh cô, mãi cho đến khi cô lên cao trung, chỉ cần trong trường cao trung có con của người trong thôn, lập tức cả lớp đều biết ba của cô là tội phạm giết người, là người đã từng ngồi tù! Ngay cả thầy cô đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô!

Mãi cho đến khi cô lên đại học, rời xa quê nhà thì mới tránh khỏi những ánh mắt khác thường đó, nhưng áp lực chuyện cũ vẫn làm cô mất đi năng lực xã giao. Cô không kết bạn, cũng không dám kết bạn. Cô sợ mình thật vất vả có được một người bạn, sau đó, người bạn ấy sẽ phát hiện gia thế của cô không sạch sẽ mà bài xích cô!

Cô vẫn sống ở trong bóng tối, tại sao cô lại gả cho Hứa Kiến Nghiệp chứ? Bởi vì Hứa Kiến Nghiệp là người giúp cô thoát khỏi bóng tối đó sao.....

Thế giới này thật là kỳ diệu!

Ngay tại lúc cô bước vào cung điện hôn nhân, khi cô cho rằng mình đã thoát khỏi bóng ma là con gái của tội phạm giết người thì Triệu Bội Bội lại tìm tới,

lập mưu tính toán, tìm cách lấy được sự tin tưởng của cô, sau đó phá hủy cuộc đời của cô!

Ba cô giết ba Triệu Bội Bội, chuyện này đúng là sai, nhà cô có lỗi với nhà họ Triệu, nhưng..... Nhưng tại sao phải trả thù bằng cách đổ hết lên đầu của cô? Chẳng lẽ cuộc đời của cô thì bình yên lắm sao? Chín năm học ở trường học, một thân một mình làm cho cô mắc chứng ưu uất nghiêm trọng, có khả năng dẫn đến tự ngược đãi, coi thường mạng sống của mình! Thậm chí cô cũng từng cắt cổ tay, đã từng tự sát! Nếu không phải còn lo lắng cho mẹ thì cô thật sự đã tìm đến cái chết rồi!

Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống “An ổn nhàn nhả*” mà trong miệng Triệu Bội Bội đã nói sao?

*An ổn: an yên và yên ổn; Nhàn nhả: nhàn rỗi, thanh nhả

Nếu thực sự an ổn như vậy, trên thế giới này sẽ không có những điều bất hạnh kia.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao nhận được kết quả như vậy?

Đây chính là "Oan oan tương báo" trong truyền thuyết sao?

Cô muốn điên rồi!

Những bệnh tâm lý kia, sau khi kết hôn, thật vất vả mới chữa khỏi, hình như lại muốn bộc phát ra nữa rồi!

Ngay tại lúc Giản Trang muốn phát điên, khổ sở xoắn tóc của mình, thống khổ nhớ lại những hồi ức không tốt đẹp kia, thì ở phía sau cô và Triệu Bội Bội, có một chiếc xe hơi bạc trung lao nhanh đến với tốc độ cực cao, sắp tới gần lối dành cho người đi bộ cũng không có xu hướng giảm tốc độ lại, tiếng động cơ ầm ĩ huyền ảo. Người đi đường vội vàng tránh né nhưng xe vẫn chạy cực nhanh, chạy thẳng về phía Triệu Bội Bội!

Trong cơn đau khổ, sự cảnh giác của Giản Trang rất kém, mà Triệu Bội Bội đang cười dữ tợn đứng ở bên cạnh cô, khoe mắt cô ta chợt phát hiện phương hướng chiếc xe hơi đang chạy tới. Do cơ thể cô ta nặng cồng kềnh, dưới tình huống đó đã tránh không kịp, vô thức hét lên "A ——".....

——Bịch!

——Bốp!

Hai tiếng, kẻ trước người sau liên tiếp vang lên, khoảng cách giữa hai tiếng vang đó rất gần nhau, thậm chí thời gian không tới một giây.

Tiếng trước là tiếng xe hơi lao thật nhanh đụng vào Triệu Bội Bội, thân thể và thân xe va chạm vào nhau dẫn đến tiếng vang cực lớn, cả người Triệu Bội Bội đều nằm ngửa do đập trúng trên đầu xe, mũi xe bóng loáng bằng phẳng phía trước đụng vào người, lõm xuống một hố sâu! Mà thân thể Triệu Bội Bội sau khi bị nện hai lần vào mũi xe liền bay thẳng ra ngoài, bay ra xa chừng mười thước, sau đó lăn mấy vòng trên mặt đất, thân thể cô ta nằm im trên mặt đất, ở phía dưới chảy ra một vũng máu tươi thật lớn, giữa hai chân tựa như mở ra một cái đập nước, máu đỏ tươi giống như nước suối tuôn ra, chỉ vài giây sau đã nhuộm đỏ váy của cô ta.....

"Xảy ra tai nạn xe rồi! Mau gọi cấp cứu!"

Đám người vây xem dường như chết lặng, tất cả vẫn còn khiếp sợ, chưa thể phục hồi lại tinh thần. Không biết người nào dẫn đầu gào to một tiếng, trong nháy mắt, đám người liền hô lớn, tiếng kêu sợ hãi xen lẫn tiếng kêu cứu không ngừng vang lên bên tai.....

Mà Giản Trang đang đứng ở một bên, thấy Triệu Bội Bội nằm ở trong vũng máu, ký ức mấy chục năm trước cùng chuyện đã xảy ra ở hiện tại chồng chéo lên nhau. Cô chỉ nhìn Triệu Bội Bội một cái, cơ thể không thể khống chế đột nhiên chấn động, sau đó giống như bị người rút hết khí lực, hai chân mất đi khả năng chống đỡ, một cơn hoa mắt chóng mặt mãnh liệt đột ngột ập tới cô..

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đáng tiếc, đó là thai bé trai

Editor: Tuyền xù

Beta-er: White Silk-Hazye

—— Trên đời này, cái gì cũng có, nhưng chính là không có Thường Thắng Tướng quân* thật sự. Người sống trên đời, sẽ có lúc không may mắn. ——

* Ý nói người luôn luôn thắng cuộc.

Rất nhiều chuyện xảy ra đều vô cùng bất ngờ, hơn nữa không có cách nào có thể đoán trước được.

Không có người nào có thể đi năm mươi bước mà cười người đi một trăm bước cả, cũng không có người nào có thể làm tốt được ngay ở bước đầu tiên, phải nghĩ thật tốt cần phải đi một trăm bước này như thế nào.

Mặc dù, có vài người thông minh nghĩ như thế này như thế kia, có thể nhìn xa trông rộng, tầm nhìn lâu dài mà tính toán mọi việc, nhưng dù sao cũng là một người bình thường, có cẩn thận mấy cũng sẽ có sơ sót, cũng sẽ có lúc suy nghĩ không chu đáo, hay lúc sơ ý không cẩn thận. Cũng chính là thứ gọi là: kế hoạch biến hóa khó lường, người tính không bằng trời tính.

Bởi vì, trên đời này, cái gì cũng có, chỉ không có Thường Thắng Tướng quân. Người sống trên đời, sẽ có lúc phải chịu thua thiệt. Sờ dĩ một ít người trong xã hội vô cùng thông minh và giỏi về tính toán, cũng bởi vì họ đã từng phải chịu thiệt thòi, trải qua điều đó, về sau họ từ từ học được sự khôn ngoan, mỗi lần chịu thua thiệt và thất bại, đều là một lần được sự khó khăn dạy dỗ, cũng sẽ để cho họ càng trở nên trưởng thành hơn.

Có người nói, phải cảm ơn người đã từng tổn thương đến chúng ta, vì họ đã để chúng ta học cách để trưởng thành.

Nhưng dù sao chúng ta cũng không phải là Thánh mẫu, phải thật lòng cảm ơn người đã từng tổn thương mình, thử hỏi có mấy ai có thể làm được?

Đúng là người đã tổn thương chúng ta khiến cho chúng ta hiểu chuyện và trưởng thành hơn, cái chúng ta cần phải cảm ơn chính là trải qua quá trình bị tổn thương mà chúng ta có thể có kinh nghiệm để thoát khỏi bóng tối, mà không phải đơn giản chỉ là đi cảm ơn người đã tổn thương đến chúng ta như vậy.

Kinh nghiệm, mãi mãi quan trọng hơn so với chuyện của chính mình.

Nguyễn Bắc Thần và Nguyễn Thiệu Dật cũng không phải là người hào phóng như vậy, tổn thương người của bọn họ, đừng nói đến hai tiếng cảm ơn, bọn họ không chính chết đối phương, cũng coi như là khách khí lắm rồi, chứ nói gì đến cảm ơn. Nhưng tại sao hai người bọn họ vẫn thông minh như vậy? Là bởi vì bọn họ rất rõ ràng, tầm quan trọng của kinh nghiệm, mặc dù vô cùng căm hận người đã làm tổn thương mình, bọn họ cũng sẽ bình tĩnh phân tích quá trình của sự việc bằng lý trí, rút ra kinh nghiệm độc đáo.

Nguyễn Hàn Thành cũng như vậy, nhưng Nguyễn Hàn Thành khi làm việc càng quả quyết hơn những người khác.

Anh kế thừa tính cách tốt của cha của mình là Nguyễn Việt, đối mặt với kẻ địch và sự nguy hiểm tiềm ẩn, tuyệt đối không hề mềm lòng, mỗi một việc mà anh làm, cũng sẽ không để lại bất kỳ mối tai họa nào, nói cách khác, người đối địch với người của anh, nhất định anh sẽ không tiếc thứ gì mà nhỏ cò tận gốc đối thủ, tránh cho việc mầm mống tai họa được lưu lại đó sẽ núp trong bóng tối chờ thời cơ trả thù mình.

Tính tình khác nhau, đương nhiên thái độ làm việc và phương thức hành động không thể giống nhau.

Khi Giản Trang tỉnh lại, đúng lúc trời chiều đã sập tối, cách thời điểm Triệu Bội Bội xảy ra tai nạn xe cộ, vừa vặn là ba giờ trước.

Sau khi cô tỉnh lại rồi, thân thể cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua là lúc xảy ra tai nạn xe cộ thì tâm lý bị kích thích, thêm vào cảnh máu tanh ở trước mặt đánh vào thị giác khiến cho khí huyết của cô tích tụ, tim đập hỗn loạn, một lúc cũng không tốt lên được, liền ngất đi.

Sau khi được đưa đến bệnh viện, truyền hai bình glucose thì cô cũng từ từ tỉnh lại.

Sau khi Giản Trang tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy có rất nhiều người đứng trước giường bệnh của mình – Ba Giản và mẹ Giản, anh hai Giản Ninh... Trong lúc này người bên nhà ngoại đều đến đông đủ. Cô vừa tỉnh lại, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, phản ứng có chút chậm chạp, đảo mắt nửa vòng nhìn một bên khác của đầu giường, cũng thấy người của nhà họ Nguyễn đứng đây, hiếm khi ông cụ của nhà họ Nguyễn Nguyễn Việt, Nguyễn Hàn Thành, Nguyễn Bắc Thần, Nguyễn Thiệu Dật đồng thời có mặt cùng một lúc, bình thường có gọi điện thoại cũng không chịu gặp mặt nhau, hôm nay lại đến đây đủ.

Giản Trang nghĩ như vậy, khuôn mặt có chút tái nhợt lại hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt.

Hành động này của cô khiến cho mọi người ở đây kinh ngạc, bởi vì phản ứng đó của nàng nằm ngoài dự liệu của họ.

Sau khi Triệu Bội Bội được xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, bác sĩ nói với người nhà hai bên là do cô chịu kích thích lớn, trong lòng không thể chịu đựng được làm cho hệ hô hấp không thể hoạt động bình thường, hàm lượng oxy trong máu giảm dẫn tới việc bị choáng, mới dẫn đến việc ngất xỉu. Giường mặt còn nghiêm túc nói sau khi bệnh nhân tỉnh lại có khả năng ý thức sẽ dừng lại ở lúc ngất xỉu đó, sau khi tỉnh lại có thể xuất hiện cảm xúc nôn nóng, có lẽ sẽ có một số hành vi mất khống chế, hàm ý sâu xa trong lời nói đó là muốn nhắc bọn họ nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

Mọi người tập hợp lại trước giường bệnh, trong lòng mỗi người cũng đã suy nghĩ đến dự tính xấu nhất, kết quả... Không nghĩ tới sau khi Giản Trang tỉnh lại, về mặt đầu tiên của cô không phải là thắc mắc, mà là bình tĩnh nhìn xung quanh một vòng, môi đang mím lại bỗng nhiên thả lỏng hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như là đang mỉm cười.

Cô ấy còn cười được sao?

Ai cũng không ngờ được người ngất xỉu khi tận mắt chứng kiến cảnh tai nạn xe cộ vô cùng thảm trọng như vậy, sau khi tỉnh lại việc đầu tiên chính là mỉm cười.

Người phản ứng đầu tiên chính là Nguyễn Hàn Thành, anh là chồng trên danh nghĩa của Giản Trang, hợp tình hợp lý mà đứng ở vị trí tốt nhất là sát bên đầu giường của Giản Trang, nhìn thấy Giản Trang tỉnh lại, sự lạnh lùng trên khuôn mặt cương nghị lập tức giãn ra rất nhiều, giống như là một cây tùng liễu lớn, cả người rất tự nhiên dựa nghiêng về phía Giản Trang một chút, lòng bàn tay mang theo vết chai rõ ràng ở hai tay, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay phải của Giản Trang đang lộ ra ở bên ngoài chăn, giờ phút này giọng nói lạnh lùng cứng rắn đã bớt đi sự lạnh lùng và hà khắc, dịu dàng khác thường, hỏi cô: “Cơ thể của em khá hơn chút nào không? Bị choáng rồi ngất đi, có cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?”

Hành động săn sóc tỉ mỉ của Nguyễn Hàn Thành làm cho mọi người ở chỗ này đều rét lạnh một phen.

Đương nhiên là ba Giản với mẹ Giản đều vô cùng vui mừng, cũng theo đó mà hé miệng nở nụ cười, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào con gái của mình, chờ Giản Trang trả lời.

Người nhà họ Nguyễn đứng ở một bên khác và Giản Ninh đều có vẻ mặt khác nhau, hai con mắt sáng trong màu nâu của Giản Ninh có chút sâu xa, nửa con người hơi rũ xuống, lông mi dày ở giữa không trung nhẹ nhàng run lên, hình như có vẻ lo lắng, nhưng trên mặt lại bình tĩnh như gương, biểu hiện cũng không rõ ràng.

Ngược lại người nhà họ Nguyễn, Nguyễn Việt rất vui vẻ vì đó là con trai của mình, thấy Nguyễn Hàn Thành thật sự quan tâm đến vợ của mình, ông rất vui mừng, cũng cảm thấy có thể có được cái đề bàn giao với người nhà họ Giản, thân thể đứng thẳng lên theo bản năng.

Ngược lại với sự há hê vui mừng của Nguyễn Việt, trên vẻ mặt dịu dàng của Nguyễn Bắc Thần là ý lạnh như sương rét, trong đôi mắt phượng hẹp dài cũng không có bất kỳ ý cười nào, càng không có chút lo lắng nào, trầm tĩnh không hề lay động, giống như bất kể chuyện gì xảy ra ở trước mặt cũng không thể quấy nhiễu đến anh.

Còn vẻ mặt của Nguyễn Thiệu Dật, sự đau lòng càng dâng thêm.

Đôi mắt đào hoa của anh cũng không thể cười nổi nữa, đôi mắt sáng lạn biến thành màu sắc âm đạm, đứng ở nơi cách xa Giản Trang nhất, dùng ánh mắt chứa ý cười xấu xa mà anh hay dùng thường ngày nhìn vào cô, đôi môi mím chặt, cuối cùng cũng không thể làm ra dáng vẻ nói nói cười cười, thỏa thích nở nụ cười phóng đảng như trước kia nữa, khóe môi mím chặt khẽ động, giống như là muốn nói cái gì đó.

Nhưng cuối cùng, ở giây tiếp theo khóe miệng đang kích động lặng yên không tiếng động bình tĩnh lại, ở trong phòng này, trước giường bệnh của Giản Trang, người có quyền lên tiếng nhất, vĩnh viễn cũng không phải là anh.

Người trong phòng, vẻ mặt của mỗi người đều vô cùng phức tạp, Giản Trang vừa mới khôi phục lại thần trí cùng ánh mắt sau khi hôn mê, rất miễn cưỡng mới có thể nhìn thấy mặt của người xung quanh, còn chưa kịp nhìn kỹ, thì bất thình lình bị Nguyễn Hàn Thành nắm chặt tay làm giật mình, có chút ngây người nhìn anh, cũng không ngờ anh sẽ biểu hiện “Dịu dàng như nước” với mình ở trước mặt mọi người như vậy!

Chắc chắn, thật là hiếm thấy!

Trước kia đối với sự lấy lòng của cô, anh cũng chưa từng động lòng mà dịu dàng như thế, cô đối xử tốt với anh, anh còn dùng giọng điệu vô cùng ác liệt để nói chuyện với cô, nhất định phải làm ra bộ dạng cay nghiệt không có tình cảm ở trước mặt của cô, như vậy mới cảm thấy không bị mất mặt. Cô biết, anh dùng cách như vậy, là bởi vì trước kia anh luôn treo người mình yêu có tên Tô Vi kia ở bên miệng, bởi vì đã sớm dương dương tự đắc tuyên bố là sẽ không thích cô, cho nên bây giờ động lòng với cô, nên không tiện nói thật.

Cái tên Nguyễn Hàn Thành này, thật là chết vì sĩ diện mà!

Chỉ là sao bây giờ lại không sĩ diện nữa rồi? Lập tức trong lòng của Giản Trang suy nghĩ rất nhiều, khuôn mặt không có chút khí huyết nào còn muốn bày ra một nụ cười, kết quả là không hề biết chuyện khê cử động khóe môi tái xanh của mình một chút, lộ ra một nụ cười yếu ớt cực kỳ cứng nhắc: “Không phải anh phụ trách dẫn đầu đội ngũ đến Shangrila sao? Sao lại về đây rồi?” Còn muốn mạnh mẽ trêu chọc anh một chút, chế nhạo anh một hồi, kết quả cô vừa mở miệng nói, nghe thấy giọng nói của mình liên giạt nẩy mình, giọng nói khàn khàn không giống ai, giọng nói mềm mại trẻ trung giống như trong nháy mắt già đi 30 tuổi!

“Đừng vội mở miệng nói chuyện, uống chút nước trước đi.” Nguyễn Hàn Thành cũng bị giọng nói của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng vươn tay ra lấy ly nước ở trên tủ phía đầu giường qua, đưa đến bên môi của Giản Trang, lo lắng nói tiếp: “Bác sĩ nói lúc đó em ngộ khí công tâm (đau khổ phần ngộ mà hôn mê), lại bị kinh sợ, hô hấp không đều nên mới té xỉu, nếu như không phải người xung quanh làm sơ cứu cho em, có thể em đã bị ngạt thở mà chết rồi.”

“.....” Oa, ngộ khí công tâm (đau khổ phần ngộ mà hôn mê), tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp đó! Trong lòng Giản Trang cười thầm, con người màu trà trong vắt như nước nhìn Nguyễn Hàn Thành ở bên cạnh mình, trong mắt thoáng hiện lên ý cười.

Nguyễn Hàn Thành nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt của Giản Trang, vẻ mặt lo lắng lập tức thay đổi, gương mặt tuấn tú lạnh lùng góc cạnh rõ ràng nhìn cô chăm chăm, trầm giọng hỏi: “Em và cô Triệu Bội Bội đó..... Là xảy ra chuyện gì? Không phải muốn tới công trình trên mặt đất à? Sao lại tới cửa hàng Bắc Quốc gặp cô ta chứ? Còn việc xảy ra tai nạn giao thông, nghe nói lúc ấy em cũng có mặt ở hiện trường, lúc đó chuyện xảy ra cách em không tới năm mét, suýt chút nữa đã đụng vào em, cho dù khi đó hai người muốn nói chuyện, cũng không cần đứng ở trên đường cái chứ. Hơn nữa, tài xế lái xe kia đã bị bắt, là vì say rượu mà lái xe, uống rượu vượt quá giới hạn cho phép, dẫn đến xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Điều tra lúc đầu và khẩu cung đều nói như vậy, cụ thể còn phải xem bước thẩm tra sau đã.” Lúc anh nói lời này, trong giọng có ba phần hỏi thăm, hai phần không vui, và năm phần nghi ngờ.

Anh không ngờ như thế, mấy chuyện giết người trên đường như vậy anh cũng biết một ít, chỉ là không có cách nào moi ra lời nói thật ngay ngày đầu tiên, nhưng cuối cùng chuyện có đơn giản chỉ là do say rượu lái xe như vậy hay không, chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa, thì có thể ra kết luận. Bởi vì..... Muốn có được chứng cứ xác thực, nhất định phải áp dụng thủ đoạn đặc biệt.

Trên thế giới này, không có bất kỳ một ai ở sở cảnh sát lấy được bằng chứng để ghi lại, mà không dùng tới tra hỏi bức cung. Chỉ có ra tay, mới lấy được sự thật.

Mà những chuyện này, anh không cần thiết phải để cho Giản Trang biết.

Nhưng đương nhiên Giản Trang gặp phải chuyện như vậy, mặc dù chưa xảy ra chuyện gì, nhưng anh vẫn nghĩ lại mà sợ.

Người lái xe đã say rượu rồi, còn đi hết tốc độ, sau khi xe tông vào người khác, tính cả tốc độ, trọng lực và quán tính, thì có thể trực tiếp dẫn đến tử vong ngay lập tức, là một vụ tai nạn giao thông vô cùng đáng sợ. Chiếc xe kia đụng vào Triệu Bội Bội, nơi xảy ra tai nạn phát hiện máu me đầy đất, mui xe hoàn toàn bị hỏng, thảm trạng ở hiện trường vô cùng rợn người, chỉ cần nhìn thấy cái xe bị hỏng kia một chút, thì Nguyễn Hàn Thành đã lạnh cả sống lưng! Tốc độ như vậy, rõ ràng là..... là tốc độ có thể đâm chết người!

"Người phụ nữ đứng chung một chỗ với em bây giờ thế nào rồi, chính là Triệu Bội Bội đó!"

Vừa nghe đến tên của Triệu Bội Bội, trong đầu của Giản Trang lập tức hiện ra cảnh tai nạn xe cộ kinh người vô cùng thê thảm lúc trưa! Triệu Bội Bội chính là bị xe con lao tới hất văng ra ngoài! Thân hình mập mạp to lớn của Triệu Bội Bội như vậy, lại giống như một tờ giấy mỏng bay xa khoảng mười mét sau đó rơi xuống đất... Bây giờ cô ấy sao rồi? “Bây giờ cách thời gian xảy ra tai nạn xe cộ là bao lâu vậy?”

"Khoảng 5 giờ trước. Người phụ nữ kia được đưa vào cùng lúc với em..... Nửa tiếng trước mới vừa được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, bởi vì được đưa vào kịp thời, lúc va chạm lúc rơi xuống đất cũng không có tổn thương đến vị trí trí mạng, cho nên tính mạng tạm thời được bảo vệ, nhưng mà lúc rơi xuống đất cột sống bị gãy nát, phần lưng là phần phải chịu trọng lực lớn nhất, xem như là phẫu thuật thành công có thể khôi phục, nhưng cũng không tránh được việc phải ngồi trên xe lăn, hầu như xương sống của cô ấy đã bị gãy rồi, khôi phục sau phẫu thuật, khỏe lại là điều bình thường, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp cô ấy ngồi dậy, nếu như muốn đi lại giống như người bình thường..... Đời này cũng không có khả năng. Còn về phần đứa bé kia..... Đứa bé trong bụng của cô ấy đã hình thành..... Lại bị đụng đến gãy nát xương sống, theo như bác sĩ nói, lúc lấy đứa trẻ từ trong tử cung của người mẹ ra, đã chết rồi. Đó là một bé trai có bộ phận cơ thể phát triển rất bình thường, thật sự tiếc cho đứa bé kia."

----- lời ngoài mặt -----

Đọc đến đây, có lẽ các bạn đã hiểu rõ ràng một số chuyện nào đó..... Chị gái của Triệu Bội Bội cũng không phải người hiền lành gì, mua chuộc bác sĩ..... Rõ ràng đứa trẻ kia là con trai, lại ly miêu hoá thành nữ, nói là một bé gái chưa phát triển hoàn toàn.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Editor: Preiya

Beta-er: Niệm Vũ

Tiếc thay, bào thai bé trai đó vẫn chưa kịp chào đời.

Giản Trang sụp mắt xuống, đôi mắt màu trà sáng ngời tối đi nhiều, cô nhớ lại thời điểm tai nạn xảy ra.

Lúc Triệu Bội Bội hẹn cô nói chuyện, dù cô ta cười khẩy, phẫn nộ mắng hay châm chọc khinh thường cô, cô ta đều không có ý muốn lấy mạng mình.

Tai nạn xe cộ đó...Xảy ra trên đường dành riêng cho người đi bộ, vào giữa trưa - lúc nhiều người đi lại nhất, dù là người lái xe say rượu, nhưng có người nào say như chết vào giữa ban ngày ban mặt không? Hơn nữa, đường dành riêng cho người đi bộ chỉ dài khoảng vài trăm mét, trên đường nhiều người như vậy mà không ai bị đụng phải, sao cứ phải là Triệu Bội Bội chứ?

Loại tỷ lệ trùng hợp này.....cũng quá thấp.

Một tai nạn xe cộ do người điều khiển xe say rượu, đều là tai nạn liên hoàn, không thể nào số người thương vong chỉ có một người thế này, trước đó cái xe kia vẫn chạy rất tốt, nhất định là chờ các cô đi ngang qua rồi lao đến.....

Mọi chuyện nhìn như chỉ là ngẫu nhiên, cô cũng thấy vậy, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận lại chuyện tai nạn ngẫu nhiên này....cực kì giống với cở tích, điểm ngẫu nhiên cũng chẳng phải là tình cờ.

Giản Trang im lặng như vậy khiến cho không khí trong phòng bệnh trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, khi nhắc đến tai nạn xe này, ai nấy nghe xong đều biến sắc.

Sau khi Nguyễn Hàn Thành nói xong, vẻ mặt đang dịu dàng của anh bỗng trở nên căng thẳng, dường như đang hối hận vì đã kể cho cô nghe quá chi tiết,

lúc này, Giản Trang im lặng, anh cũng không chủ động mở miệng nói chuyện, tay anh vẫn nắm chặt tay cô, lặng im giống cô.

Nguyễn Thiệu Dật đứng phía sau Nguyễn Hàn Thành, anh không có ý định duy trì sự im lặng, chân trái tiến lên nửa bước, chủ động đến gần Nguyễn Hàn Thành, thực chất là muốn đến gần giường Thiệu Dật bệnh hơn một chút, cất giọng trong trẻo nhẹ nhàng đề nghị: “Anh cả à, chị dâu chỉ vừa mới tỉnh lại thôi, chúng ta nói chuyện khác đi.” Nói đến đây, trong đôi mắt đào hoa có ánh sáng chói lọi luân chuyển, anh lại liếc Giản Trang một cái rồi tiếp tục nói: “Để em bảo người ta mang cái gì ngon vào ăn, chị dâu đã nằm viện cả một ngày trời chắc cũng phải ăn cái gì đó chứ.”

Anh nói xong, cũng không quan tâm đến thái độ của người khác, lập tức xoay người đi ra ngoài phòng bệnh, ngay sau đó có mấy cô gái trẻ tuổi mặc quần áo đồng phục tiến vào, trong tay là những hộp cơm được gói khá đẹp mắt. Họ đặt cơm lên tủ ở cạnh giường bệnh rồi mở nắp hộp ra, lập tức mọi người nhìn thấy những món ăn còn bốc hơi nóng.

Vài hộp thức ăn cùng màu tươi mới, ngoài mùi cay của món cay Tứ Xuyên làm đến tê mũi quặng lẫn cái thìa Tương Giang thơm nức, còn có một tô súp vịt, khiến nó trở nên thật nổi bật.

Nguyễn Thiệu Dật và Giản Trang đã là cộng sự đã được mấy tháng nên anh cũng biết khẩu vị của cô, trong bữa cơm của cô đều có một bát canh, không có canh không vui, không cay không vui, không có canh liền khó nuốt cơm, những điều được xem là một thói quen nhỏ trong ăn uống này, bình thường Nguyễn Thiệu Dật không có cơ hội để thể hiện ra ngoài, nhưng hôm nay lại bày ra hết không thiếu một cái nào, không chỉ để cho riêng mình Giản Trang xem, mà còn để cho tất cả mọi người thấy.

Phía nhà họ Nguyễn, vẻ mặt không quan tâm của Nguyễn Việt biến đổi, nét mặt già nua chưa từng thay đổi trở nên lạnh lùng âm trầm, trong đôi mắt đen có ánh sáng chuyển động đặt lên người Nguyễn Thiệu Dật, ánh mắt nghiêm khắc hệt một lưỡi dao găm, như có thể xé từng miếng thịt của anh xuống.

Thân phận của Nguyễn Thiệu Dật ra sao thì mọi người đều biết rõ ràng, lần này việc mà một người em chồng làm cho chị dâu mình đã là quan tâm quá mức rồi, ai cũng có thể nhận ra có chuyện bị giấu ở trong.

“Thiệu Dật, ở đây không có chuyện của con, giờ Giản Trang đang nằm viện, không phải công trình của các con đã phải hoãn lại nửa ngày rồi sao? Mau đi về xử lý chuyện gấp của công ty đi, quá nhiều người ở đây rồi, con mau về xử lý chuyện công ty đi.” Nguyễn Việt giận đến xanh mặt, từ từ nói.

Dù sao Nguyễn Việt cũng là chủ nhân chân chính của nhà họ Nguyễn, cho dù ông nói chuyện không lớn tiếng nhưng lại có một cảm giác áp bức mãnh liệt, trong giọng nói trầm thấp chính là sự áp chế.

“Được rồi, dù sao thì công ty cũng đang có việc, em đi trước đây, chị dâu hãy giữ giữ gìn sức khỏe, hạng mục công trình bên kia do chị phụ trách không thể chậm trễ được, mau cố gắng trở về làm việc đi.” Nguyễn Thiệu Dật thoải mái gạt đầu đồng ý đề nghị của cha mình, trước khi đi anh còn có ý quay đầu lại nhìn Giản Trang một cái, nói ra câu này rồi mới xoay người rời đi.

Nguyễn Thiệu Dật đi rồi, không khí trong phòng cũng không có gì thay đổi.

Hiện tại, tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người Giản Trang, cô đang chống một tay lên giường, nằm cũng không được, ngồi cũng không xong, lúng túng nhìn chằm chằm vào khăn trải giường màu trắng. Nguyễn Thiệu Dật này, trước khi đi còn nói lung tung với cô nữa chứ! Bây giờ có phải cả thế giới đều đang nghi ngờ cô và anh ta có gian tình rồi hay không.

Mất họ thấy rành rành, cô cũng hết đường chối cãi, cũng không thể nào giải thích được. Mà về việc này, cô cũng không tiện giải thích. Càng chủ động giải thích chỉ càng bôi đen thêm mà thôi, không bằng giả bộ ngu ngốc, như vậy sẽ tránh được sự lúng túng bây giờ.

“Trang Trang à...”

Lời nói ngắn gọn của mẹ Giản đã phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng, bà cũng là người thông minh, nhanh chóng lách đến bên giường bệnh, cười hòa giải: “Tôi đã nói là tính cách của Trang Trang nhà chúng tôi rất tốt rồi mà, nhân duyên cũng tốt nữa, trước kia ba con nói tính tình con không tốt, sợ đắc tội với người ta, sợ con đến nhà họ Nguyễn sẽ gây chuyện rắc rối, kết quả là sao, ông nhìn xem, gặp được nhiều người tốt như vậy, quan hệ của Thiệu Dật và Trang Trang rất tốt, Hàn Thành cũng rất yêu thương Trang Trang, đúng là con bé có phúc mà. Cuối cùng Trang Trang của chúng tôi đã trưởng thành, không cần người làm cha mẹ như chúng tôi quan tâm nữa rồi.”

“Thật ra Trang Trang rất hiểu chuyện, nếu ở chung với người khác cũng sẽ dễ dàng làm thân.” Anh trai của Trang Trang, Giản Ninh cũng không tiếp tục im lặng nữa, lần đầu lên tiếng trong phòng bệnh, chiếc cằm nâng lên tạo thành một đường cong dịu dàng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nở nụ cười, khiến mẹ Giản cũng cười nhẹ theo.

Nguyễn Hàn Thành cũng cười, giống như không để ý đến chuyện vừa rồi.

Cho đến khi anh nở nụ cười thì không khí ở đây mới dịu lại, gương mặt âm trầm của Nguyễn Việt miễn cưỡng tăng thêm chút độ ấm, để nhìn hơn một chút.

Không khí phòng bệnh hơi dịu đi, nhưng... vẫn có phần kì dị.

Giản Trang hơi trầm ngâm, định mở miệng nói gì đó để dời lực chú ý của mọi người, môi cô hơi mấp máy, vừa mới định mở miệng thì ngoài hành lang liền truyền đến tiếng “A.....”- đó là một tiếng khóc thất thanh, nghe giống như trời đất đang rung chuyển, sấm chớp ầm ầm, vang dội và chói tai khiến cho người nghe hoảng hốt!

Lập tức, ánh mắt của mọi người nhanh chóng chuyển ra ngoài cửa, xuyên qua cánh cửa thủy tinh nhìn hành lang bên ngoài, tiếng khóc ngoài đó vẫn chưa

dừng lại, ngày càng lớn hơn, giống như muốn phá tan khe hở ở cửa phòng, chui vào tai của mọi người: “Cút ngay cho tôi! Toàn bộ các người đều là những kẻ lừa đảo, đều là kẻ lừa đảo! A a a! Chuyện không phải như vậy, tôi đã nói rõ với cô, sao cô lại muốn gạt tôi! Không phải là chúng ta đã thương lượng kỹ lưỡng rồi sao, vì sao lại đối xử với tôi như vậy! Cô là đồ khốn nạn, từ nhỏ tôi đã chịu nhiều oan ức như vậy, tôi và cô là đồng bọn, sao cô lại hại tôi! Cô nói lúc lớn lên sẽ bồi thường cho tôi, cô hại tôi không được học đại học, cô nói sau này sẽ chăm sóc cho tôi! Hiện giờ cô lại là người hại tôi! Mẹ nó, cô có phải là người hay không vậy! Cô có đúng là chị tôi không!”

Tiếng gào thét run rẩy từ cổ họng này chính là của Triệu Bội Bội. Giọng điệu run rẩy kể ra tất cả bí mật quan trọng, vì gào khóc nức nở quá mức nên giọng cũng khàn khàn, chỉ là nghe tiếng thôi cũng có thể đoán được người lúc này thể thảm đến nhường nào.

“Bệnh nhân vừa mới phẫu thuật xong, thuốc tê vừa mới hết, cần phải được yên tĩnh nghỉ ngơi, các người là người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh mà sao lại thành ra như thế này vậy?” Bên ngoài vang lên tiếng cảnh cáo đầy sự bất mãn của bác sĩ: “Không phải đã nói chỉ có tối đa một người nhà vào thăm hay sao? Rốt cuộc ai mới là người nhà vậy? Người không liên quan không cần phải vào xem náo nhiệt đâu! Cảm xúc của bệnh nhân đang không được tốt, mời ra ngoài cho!”

“Cháu của bà! Đứa cháu đáng thương của bà ơi! Mẹ đã nói là dây trường mệnh không được làm đứt rồi mà, lần này dây bị đứt, không trời buộc nổi cháu mẹ, cháu mẹ còn chưa ra ngoài nữa mà! Đều là tại con, Triệu Bội Bội đáng chết, con sắp sinh rồi còn chạy ra ngoài làm cái gì cơ chứ, bảo ở nhà dưỡng thai lại không nghe, bây giờ thành ra thế này, thật là muốn chọc bà già này tức chết rồi!”

Vào lúc này, trên hành lang ngập tràn tiếng than khóc và tiếng chửi rủa liên tiếp, quả thực giống như sóng biển vậy, từng đợt, từng đợt không ngừng ập tới.

Bởi vì bên ngoài náo loạn quá mức nên cả tầng đều nghe thấy, không ít bệnh nhân và người nhà nhao nhao mở cửa phòng nhìn, thậm chí còn có người đi ra trực tiếp nhìn trận tranh cãi này.

Giản Trang vừa nghe thấy giọng của Triệu Bội Bội, đã sớm ngồi không yên, cô liền xoay người xuống giường, đi đôi dép lê ra đến cửa, mở cánh cửa bên phải nhìn ra ngoài.

Đưa mắt về phía xa, đập vào mắt cô đúng là người nhà của Hứa Kiến Nghiệp, lúc này mẹ của Hứa Kiến Nghiệp là Tạ Quế Cẩm với bộ dạng giống như một bà nhà quê, bà ta ngồi trước cửa phòng bệnh, mặc dù trên người là trang phục đẹp đẽ: một chiếc váy được chạm nổi hoa văn màu đen sang trọng của phu nhân nhà giàu nhưng lại không hề để ý tới hình tượng; thân hình mập mạp ngồi chồm hổm trên mặt đất hết cái thùng phuy to, lại đang gào khóc thất thanh và tự đánh vào đùi mình, nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt vàng vọt đầy nếp nhăn, làm ướt cả lông mi, mặc dù đang gào khóc thê thảm nhưng âm lượng vẫn to lớn khàn khàn: “Ông trời của tôi ơi, tôi đã làm sai chuyện gì sao! Cháu của tôi, đứa cháu đáng thương của tôi ơi. ... Tôi không biết cuối cùng là nhà chúng tôi đã làm ra chuyện nhân tâm gì mà ra nỗi này? Sao lại đi cưới một đứa con dâu không ra gì vào cửa! Bây giờ đứa bé cũng mất rồi! Con dâu còn bị bại liệt nữa! Chính là muốn nhà chúng tôi bị tuyệt hậu hay sao?”

Bên cạnh Tạ Quế Cẩm là một người đàn ông mặc một bộ tây trang có đường vân màu xanh lam. Người này vô cùng cao lớn, thân thể cường tráng nhưng gương mặt anh tuấn lại vô cùng tiêu tụy, cả người toát lên vẻ vô cùng lo âu, vừa nhìn đáng vẻ đã biết tâm trạng đang suy sụp tới cực điểm. Lúc anh ta quay mặt sang, Giản Trang đã biết là ai rồi.

Còn có thể là ai nữa chứ, chính là Hứa Kiến Nghiệp. Trong nhà anh ta xảy ra biến cố, lại còn lớn như vậy, anh ta không tới thì còn ai vào đây nữa?

Hiện giờ vẻ mặt của Hứa Kiến Nghiệp chính là vô cùng bất lực, u ám, vẻ tươi cười khi trước đã không còn nữa rồi.

Mà lúc này, chị của Triệu Bội Bội vẫn còn trong phòng bệnh chưa được đưa ra ngoài, mà Triệu Bội Bội lại găm thét kinh thiên động địa, mắng: “Tôi có thành quỷ cũng không buông tha cho các người đâu! Các người nói đó chỉ là va chạm rất nhỏ, các người nói đứa bé đó là con gái, các người muốn đổ họa cho Giản Trang! Chị đã nói là sẽ giúp tôi, vì chị là chị của tôi nên tôi mới tin chị, sao bây giờ người có tội lại là tôi chứ! Bây giờ thì tôi tàn tật thật rồi! Bây giờ tôi thành ra như vậy, đứa bé cũng không còn nữa, chị giết chết tôi đi, chị đúng là kẻ lừa đảo! Chị gạt tôi, chị gạt tôi thì được lợi gì chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chọn con đường nào?

Editor: Mon Miêu

Beta: Mai Tuyết Văn

Triệu Bội Bội hét lớn một tiếng, quả thật là chấn động lòng người khiến cho mọi người hoảng sợ, ý tứ trong lời nói thật sự rất khủng khiếp!

Giản Trang đang đứng ở trong phòng bệnh, nghe được câu nói này, cô lập tức kéo cửa phòng đi ra bên ngoài. Cùng lúc đó, có mấy người bước nhanh đến chỗ phòng bệnh của Triệu Bội Bội, dứt khoát không thèm nhìn Hứa Kiến Nghiệp và Tạ Quế Cẩm đang đứng trước cửa phòng bệnh. Bọn họ nghiêng mình, lướt qua hai người, đi thẳng vào phòng bệnh, cô đứng ở cửa nhìn Triệu Bội Bội đang nằm trên giường bệnh và người phụ nữ ăn mặc thời thượng sáng sủa bên cạnh.

Khi Giản Trang đưa mắt nhìn thẳng vào Triệu Bội Bội nằm trên giường bệnh, giờ phút này cô khó tránh khỏi việc giật mình vì bộ dạng hung thần ác sát của Triệu Bội Bội. Về mặt dữ tợn và bộ dạng mệt mỏi tiêu tụy này của Triệu Bội Bội có lẽ là đáng sợ xấu xí nhất hết mức của cô trên đời này. Cô mở miệng khàn giọng hét lớn với người con gái đứng cạnh giường, đôi tay đưa lên không trung, những ngón tay ra sức hung hăng cào cào.

Mà cô gái đang đứng trước giường bệnh, chính là chị gái của Triệu Bội Bội, thấy Triệu Bội Bội đang tức giận đến mức không thể kiềm chế được, hai mắt của cô tròn tròn nhưng lại không hề có một chút sợ hãi nào. Cô bình tĩnh lạnh lùng nhìn chăm chăm Triệu Bội Bội, người đang nằm trên giường bệnh không có cách nào ngồi dậy được. Đôi môi đỏ thắm mở ra, giọng nói rất dịu dàng và ôn hòa, nhưng chỉ cần nghe kĩ sẽ nhận thấy phía sau lời nói này là những điều kỳ lạ và vài phần xa cách lạnh lùng: "Bội Bội, em đừng như vậy nữa có được không? Em mới vừa làm phẫu thuật xong, tâm trạng không thể quá kích động..... Chị biết rằng với em rất khó để tiếp nhận chuyện này, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, cũng chưa chắc là không có hi vọng hồi phục. Cho dù tốn bao nhiêu tiền, chị cũng sẽ chữa khỏi cật sống cho em, chỉ cần em yên tâm dưỡng bệnh, khỏe mạnh trở lại, tất cả mọi chuyện vẫn còn có hy vọng mà! Bội Bội, em đừng như vậy nữa được không, em đừng làm chị sợ mà! Còn những lời mà em vừa mới nói có ý gì vậy? Chị hoàn toàn không nghe rõ."

"Cô vẫn còn giả bộ ư!" Triệu Bội Bội nằm trên giường bệnh, hai tay của cô chọt nắm chặt thành quyền, chỉ vào Triệu Mẫn rồi gào thét điên cuồng: "Cô hoàn toàn không phải là người tốt lành gì, còn giả vờ đứng ở đây sao. Ha ha ha, cô thật sự đúng là chị gái của tôi, ngay cả việc giả bộ diễn kịch cũng diễn tốt hơn tôi! Lúc cô đi học, cô học trường học tốt hơn tôi, cô đi theo ông nội, bà nội, cuộc sống cũng tốt hơn tôi, nói về nghề nghiệp, địa vị, cô cũng tốt hơn tôi..... Cô có được nhiều thứ tốt hơn tôi như vậy, cuối cùng, đến việc giả bộ làm người tốt, cô cũng giả bộ xuất sắc hơn tôi! Cô xem lại bản thân mình đi? Ngoại trừ việc nịnh nọt lấy lòng ba và ông bà nội, ngoài việc sống mà khoe khoang chồng mình ngoài miệng, cô còn biết làm cái gì? Cô muốn có tiền đến mức điên rồi sao? Bây giờ, cô mở công ty, làm cô đồng, kiếm tiền còn chưa đủ nhiều sao? Cô còn muốn cái gì nữa? Tại sao cô lại bày mưu hại tôi? Có người cho cô nhiều lợi ích hơn rồi sao? Há? Bây giờ trong mắt cô chỉ có tiền chứ không còn gì khác nữa sao? Lúc cô bàn bạc với tôi, mọi chuyện cô nói đều không phải như thế này, cô nói sẽ tìm một người giả bộ say rượu, chỉ làm tôi bị thương một chút thôi còn bỏ được cả đũa bé trong bụng. Sau đó, cô sẽ căn dặn người tài xế kia giả làm nhân chứng, vu cáo là do Giản Trang sai khiến..... Rõ ràng là cô đã nói như vậy, cô nói Giản Trang dính vào vụ kiện cáo liên quan đến mạng người, cho dù toàn án phán quyết như thế nào, trên người cô ta cũng sẽ có vết nhơ, không thể mở công ty, Hứa Kiến Nghiệp cũng sẽ thu lại tâm tư....." Triệu Bội Bội nói tới khúc này, tiếng gào thét cũng đã yếu xuống, một tay của cô che đi đôi mắt của mình, giống như động vật bị thương thì co người lại, toàn thân run rẩy, khóc thút thít, "Nhưng tại sao lại trở thành như vậy? Tại sao lại không giống như cô nói? Chị, chị không phải là người thân duy nhất của tôi ư, nói cho tôi biết đi, tại sao há? Rốt cuộc là lợi ích gì lại có thể khiến cho cô đối xử với tôi như vậy há?"

"Bội Bội, chị không hiểu em đang nói gì. Bây giờ, ở trong bệnh viện có nhiều người như vậy, em không nên nói lung tung. Có phải do hồi nãy phẫu thuật, dùng thuốc tê quá nhiều nên đã ảnh hưởng đến thần kinh của em rồi phải không? Tại sao sau khi em tỉnh dậy, em lại liên tục nói lung tung vậy? Chị bàn bạc với em chuyện 'đụng người, vu cáo' hồi nào vậy? Không phải là em..... Chị biết rõ, vụ tai nạn xe này rất nghiêm trọng, đã khiến cho em phải chịu tổn thương lớn, chị không muốn em sẽ.....giống như bệnh nhân tâm thần, nói xằng nói bậy. Chẳng lẽ em thật sự không thể chấp nhận được việc mình bị bại liệt là sự thật, tinh thần bị phân liệt sao?" Triệu Mẫn nửa hoài nghi nửa khẳng định nói, đồng thời, gương mặt xinh đẹp của cô ta cũng càng lúc càng nghiêm trọng. Cô ta mở to mắt không thể tin được, đưa bàn tay mềm mại lên che miệng, giống như bị dọa sợ mà lui về sau từng bước, "Trời ạ..... Bội Bội, em tỉnh táo lại một chút có được không? Chị sai rồi, chị không nên nói kết quả phẫu thuật cho em biết.....Bác sĩ nói rất đúng, chị không nên ở lại phòng bệnh. Bội Bội, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút được không? Chị đi trước, ngày mai chị lại tới thăm em. Em không cần sợ, cho dù em biến thành bộ dạng gì, chị vẫn sẽ chăm sóc em!"

Triệu Mẫn hoảng hốt nói xong liền xoay người, muốn đi ra khỏi phòng bệnh. Lúc này, cô ta mới nhìn thấy Giản Trang đang yên lặng đứng ở phía sau mình từ lâu.

Triệu Mẫn thấy Giản Trang âm thầm xuất hiện ở phía sau mình, thân thể nhanh nhẹn duyên dáng chợt chấn động, cô ta lộ vẻ cứng ngắc, kinh ngạc nhìn Giản Trang thật lâu, đôi môi đỏ hồng khẽ nâng lên, trên khuôn mặt ấy ngoại trừ sự kinh ngạc thì không có vẻ mặt nào khác.

"Triệu Bội Bội nói những lời kia....." Thấy Triệu Mẫn xoay người lại, Giản Trang quan sát khuôn mặt của người đẹp này một lúc lâu, vẻ mặt thoải mái, giống như cười giỡn, mở miệng hỏi thăm. Nhưng không đợi cô nói hết, Triệu Mẫn đang đứng ở trước mặt cô đã vội cắt ngang câu nói kế tiếp của cô.

"Bây giờ, tinh thần của em tôi hơi không bình thường, những lời nói kia đều do chính em ấy tưởng tượng ra. Cô cho là một người đang trong tình trạng như vậy, suy nghĩ còn giống như người bình thường sao?" Hình như Triệu Mẫn lo lắng, nhanh chóng nói ra những lời này, nhưng sau khi nói hết những lời đó, hình như cô ta cũng ý thức được bản thân đang luống cuống, nên đã lập tức xoay mặt, ánh mắt cũng nhìn về nơi khác. Nhưng những ngón tay xinh đẹp lên xoa nhẹ trán, hít một hơi thật sâu, khôi phục lại giọng nói mềm mại và dịu dàng, chậm rãi nói: "Haizz, thật là thật xin lỗi, đã khiến cô phải chê cười, nhà tôi đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, nói thật, tâm trạng của tôi cũng rất tệ, cảm xúc và thái độ của tôi đều không tốt, thật xin lỗi. Bác sĩ nói, bây giờ em gái tôi cần sự yên tĩnh, tôi nghĩ chúng ta nên đi ra ngoài thôi. Về phần tinh thần của em gái của tôi có vấn đề hay không, tôi muốn để cho bác sĩ kiểm tra. Cảm ơn cô đã lo lắng." Cô ta vừa nói vừa thân thiện gật đầu, mỉm cười ngọt ngào, sau đó xoay chiếc eo mảnh mai đi, bước nhanh rời khỏi phòng bệnh trên đôi giày cao gót.

Còn Triệu Bội Bội đang nằm trên giường bệnh, vẫn che đôi mắt lại khóc trong sự bi thương, khóc không thành tiếng, cả thân thể liên tục run rẩy sợ hãi.

Triệu Mẫn đã rời đi, bác sĩ và y tá đi vào hồi thúc, Giản Trang rất biết điều chủ động ra khỏi phòng bệnh, không tiếp tục ở lại.

Hồi nãy, khi nghe được cuộc đối thoại của hai chị em bọn họ, xem như cô đã hiểu sơ lược đầu đuôi sự việc.

Bởi vì trong thời gian này, quan hệ của cô và Hứa Kiến Nghiệp quá gần gũi. Khiến Triệu Bội Bội sinh ra cảm giác khủng hoảng, sợ cô sẽ cướp mất Hứa Kiến Nghiệp, cô ta cũng ý thức được mối quan hệ của cô và Lý Vận không phải đơn giản, sợ những việc trái lương tâm mà cô ta đã làm bị lộ ra, cho nên..... Cô dùng một chiêu rất độc ác, trước tiên làm tổn thương người khác sau đó lại làm bị thương chính mình, vu oan giá họa.

Triệu Bội Bội cho rằng đứa trẻ cô đang mang thai phát triển có vấn đề, cho dù sinh ra được cũng sẽ không được mẹ chồng và Hứa Kiến Nghiệp coi trọng. Vốn chính là sự phát triển có vấn đề, sinh ra cũng trở thành người tàn tật, cho nên cô ta đã dùng kế một hòn đá hạ hai con chim, vừa có thể sinh

non vừa có thể hãm hại cô.

Cô ta tính toán rất tốt. Nếu như chị của cô ta không gạt cô ta, nếu như kế hoạch tiến hành thuận lợi.

Mọi chuyện về sau sẽ giống y như dự tính của cô ta, thắng lợi tốt đẹp.

Thuê một người tài xế giả bộ say rượu, dàn dựng thành một vụ tai nạn xe cộ, sau đó mua chuộc tài xế, nói chủ mưu của mọi chuyện là cô. Lúc đó, chuyện này chính là một vụ án hình sự có mưu tính từ trước. Cho dù là nhà họ Nguyễn và nhà họ Giản can thiệp vào muốn giải quyết riêng chuyện này. Nhưng dựa vào sức ảnh hưởng của Triệu Mẫn và Hứa Kiến Nghiệp, chuyện này hoàn toàn không thể giải quyết riêng.

Thủ tục tư pháp một khi đã bắt đầu tiến hành, thì vụ án này chỉ có thể xử lý công khai. Đến lúc đó, tự do của cô sẽ bị giới hạn để chờ đến khi tòa án gọi đến, tòa án và cảnh sát điều tra sẽ thu thập chứng cứ, mở phiên toà, đưa tin, sau khi toà án điều tra xong, cho dù sau đó có chứng minh được chuyện này là giả dối không có thật.

Hứa Kiến Nghiệp cũng sẽ vì đứa bé đã mất trong bụng của Triệu Bội Bội mà thay đổi cái nhìn về cô. Thậm chí anh ta sẽ ghét cô, muốn cô cút ra khỏi tầm mắt của anh ta.

Bởi vì..... Lúc Triệu Bội Bội bị tai nạn, cô là người duy nhất đứng ở bên cạnh Triệu Bội Bội.

Kế hoạch phá hoại gia đình của Hứa Kiến Nghiệp chẳng những không hoàn thành, mà ngược lại, còn bị Triệu Bội Bội thắng một ván. Dù cô muốn trở mình, cũng hoàn toàn không có khả năng.

... Thật là lòng dạ độc ác.

Cho dù kế hoạch này không thành công, Giản Trang vẫn sợ hãi với mưu kế độc ác của Triệu Bội Bội.

Nhưng, Triệu Bội Bội khôn khéo mưu tính hãm hại người khác như vậy, lại không thể ngờ rằng bản thân cũng bị người ta lừa gạt, rơi vào cái bẫy của người khác.

Cô ta có chết cũng không thể ngờ, chị ruột của cô ta, chính là người hãm hại cô ta.

Nhưng..... Giản Trang bắt đầu không hiểu, tại sao Triệu Mẫn lại đối xử với em gái của mình như vậy?

Triệu Mẫn có lý do gì mà muốn gây tổn hại, biến Triệu Bội Bội thành như vậy? Họ không làm chung một công ty, cũng không có tranh chấp sự nghiệp, vì tình yêu thì càng không thể.

Nếu không có ganh đua lợi ích, vậy tại sao họ còn muốn tự giết lẫn nhau?

Lời chất vấn của Triệu Bội Bội với Triệu Mẫn, rốt cuộc là vì cái gì, cái gì có thể khiến cho Triệu Mẫn làm như vậy?

Bây giờ, Triệu Bội Bội hoàn toàn giống như bại liệt, cô ta trở thành như vậy, nhất định không thể sinh con. Giờ nhà họ Hứa chưa chắc sẽ chứa chấp cô ta.

Giản Trang đã từng làm con dâu của Tạ Quế Cầm, dùng sự hiểu biết của cô đối với Tạ Quế Cầm, bà ta là người rất sĩ diện, tuyệt đối sẽ không giữ lại một người con dâu không thể sinh con, lại còn bị bệnh bại liệt, chỉ có thể ăn bám người khác. Bà ta sẽ xúi giục Hứa Kiến Nghiệp ly hôn để cưới người khác.

Mà đến lúc này, Triệu Bội Bội..... Lê loi hiu quạnh, không có nơi nương tựa, lại là một người tàn tật, lòng dạ rắn rết của Triệu Mẫn rất rõ ràng, chắc chắn rằng cô ta sẽ không ở lại bên cạnh Triệu Bội Bội.....Nếu tình huống như vậy thật sự xảy ra, trời đất bao la tương lai mù mịt, Triệu Bội Bội có thể chọn con đường nào đây?

Mặt khác, Giản Trang rất sốt ruột trong lòng. Không biết là do nghĩ tới tình cảnh thê thảm của Triệu Bội Bội ngày hôm nay, hay là bởi vì có quá nhiều chuyện mà tâm trạng còn chưa kịp khôi phục. Cô rất lo lắng trong lòng, cô cứ có cảm giác.....Hình như còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện quan trọng sắp xảy ra.

Vụ tai nạn xe này chỉ giống như là vừa mới bắt đầu, chỉ là một ngòi nổ. Về sau, có lẽ sẽ còn nhiều chuyện hơn, sẽ bùng lên bất ngờ tấn công cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Giản Trang, anh yêu em

Editor: Tiểu Ốc

Beta: Anh Thor

Ba ngày sau.

Công trình thị chính đẩy nhanh tiến độ theo đúng thời hạn.

Sau khi Giản Trang rời khỏi phòng bệnh của Triệu Bội Bội, cảm xúc của Triệu Bội Bội vẫn rất không ổn định, gần tối thì có bác sĩ của khoa tâm thần đến để làm chuẩn đoán tâm lý.

Cho ra kết quả là: tâm thần phân liệt ở mức độ trung bình, cùng với chứng rối loạn suy nghĩ, kèm theo đó còn có cả dấu hiệu ẩn của bệnh mania (*). Nhiều hội chứng cùng xuất hiện một lúc, theo góc độ y học mà nói, thì không phải là một dấu hiệu tốt. Nếu như kéo dài thêm nữa thì khả năng tiếp thu hiện thực của người bệnh sẽ bị ngưng trệ và có thể sẽ nhanh chóng trở thành một bệnh nhân tâm thần. Đề nghị của bác sĩ là khi nào kết thúc thời kỳ dưỡng bệnh sau khi giải phẫu thì nên lập tức chuyển tới bệnh viện Đệ Lục trong thị trấn để tiến hành chữa trị bệnh tâm thần một cách chuyên nghiệp. (Bệnh viện Đệ Lục, bệnh viện chuyên khoa tâm thần.)

(*) Mania hay hưng cảm một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng, là triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần

Sau khi Giản Trang rời khỏi bệnh viện, bởi vì công trình còn còn một đống chuyện cần phải xử lý nên đứng theo như lời mà Nguyễn Thiếu Dật đã nói với cô trước khi rời khỏi bệnh viện, sẽ không bởi vì cô ngắt xiù mà ưu đãi đâu. Nên cho dù có sống không tề đi chăng nữa thì tất cả cũng đều chất lên đầu cô. Bởi vì nhà họ Hứa đã xảy ra một biến cố quan trọng như vậy, Hứa Kiến Nghiệp vốn nên phụ trách về phương diện này lại đột nhiên đổi người quản lý khác mà quá trình bàn giao công việc là một quá trình rất phức tạp và rườm rà. Nhưng Hứa Kiến Nghiệp lại không có tâm tình để quan tâm những chuyện này, chỉ ném cho vị quản lý kia mấy tờ tư liệu và bản vẽ của công trình rồi vội vàng đi khắc phục hậu quả. Vì không có mấy văn kiện tí mĩ kia nên người quản lý không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa vùi đầu vào nghiên cứu tiến trình của công trình.

Mà bên phía công ty Đôn Hoàng thì không thể nhờ vả được nên đã lập tức làm giảm tiến độ công trình xuống. Cũng đồng thời làm cho Giản Trang - người phụ trách công ty Hồng Thiên càng không thể nào lười biếng được. Kết quả là, mặc kệ là đi làm hay là tan việc cũng đều phải toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công trình xây dựng, cả ngày đều bận rộn đến nỗi trời đất mù mịt, vốn không có thời gian rảnh rỗi để lo lắng những chuyện khác, mặc kệ là đó là chuyện của mình, hay là của Triệu Bội Bội thậm chí là của Nguyễn Hàn Thành.....

Nếu như không phải là do trước kia cô đã từng vào Nam ra Bắc theo Hứa Kiến Nghiệp, biết không ít các nhà cung cấp nguyên liệu với giá cả ưu đãi, thì chỉ cần mỗi việc chọn lựa nguyên liệu thôi cũng đủ để làm cho cô bận chết rồi.

Cứ như vậy, chỉ chớp mắt một tháng đã trôi qua.....

Nền móng, hệ thống thoát nước, các loại đường ống của công trình đã được thiết lập hoàn thiện, bắt đầu xây dựng bãi đỗ xe tầng ngầm thứ nhất. Lúc này Giản Trang mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp nghỉ ngơi, thì đã lập tức nghênh đón hội nghị cuối tháng của công ty, phải viết bản báo cáo công việc một tháng qua.

Giản Trang không thể làm gì khác hơn là mệt mỏi vật vờ từ trên công trường trở về với cương vị của mình, đối mặt với chiếc máy tính nghĩ mãi không ra làm sao để viết bản báo cáo công việc mấy nghìn chữ, có vẻ như không tăng ca là không thể rồi.

Vào lúc cô đang khổ sở vầy trong một biển văn kiện này thì điện thoại nội bộ lại vang lên, gọi cô từ bàn làm việc của mình đi tới văn phòng tổng giám đốc.

Nhận được cuộc gọi "đưa nước" của Nguyễn Thiếu Dật, ban đầu Giản Trang còn sợ run, mấy giây sau đó mới phản ứng kịp, bỗng nghĩ lại, cô vốn là trợ lý của Nguyễn Thiếu Dật, làm những chuyện như bưng bê trà nước này chính là bổn phận của cô. Chạy ở bên ngoài tận hai tháng liền, cũng suýt chút nữa thì quên hết chuyện trong công ty, cô vẫn là trợ lý nhỏ làm trâu làm ngựa, chuyên bán rẻ tiếng cười cho Nguyễn Thiếu Dật.

Tuy nhiên, cô lại không cảm thấy mệt mỏi và chán ghét mà ngược lại còn rất nhớ những kim nén trước kia ở công ty, thỉnh thoảng sẽ đấu võ mồm với Nguyễn Thiếu Dật một chút, những ngày tháng vui vẻ người tranh ta cãi. Dĩ nhiên, nếu như Nguyễn Thiếu Dật không có làm những chuyện như quấy rối tình dục kia với cô thì lại càng tốt hơn!

Đang suy nghĩ thì cô đã pha xong cà phê trong phòng giải khát, thả một viên đường vào rồi bưng cả phê đi tới cửa văn phòng tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa.

Ngay sau đó, từ trong căn phòng truyền đến giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái của Nguyễn Thiếu Dật: "Là Tiểu Trang sao? Vào đi."

Giản Trang đẩy cửa đi vào, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là —— toàn thân Nguyễn Thiếu Dật phong lưu anh tuấn đang mặc một bộ áo ngủ đơn giản màu xám, ngồi ở trước bàn làm việc chất đống những sách báo, thần nhiên sửa sang lại từng bức chân dung cùng với những tạp chí ảnh của các người đẹp..... Ở góc bên trái bàn làm việc, chỗ dễ thấy nhất còn bày một cuốn tạp chí tuần san Hồng Kông, trên bìa tạp chí màu sắc rực rỡ là mấy dòng tiêu đề vô cùng thu hút: "Thịnh yến Hải Thiên, nhiều phú hào nội địa đắm loạn, cuồng hoan ba ngày.".....

Hai tháng không gặp nhau, sở thích của Nguyễn Thiếu Dật thật đúng là không thay đổi chút nào.....

Khóe miệng Giản Trang co giật, đồng thời cũng vô cùng cảm khái, cũng vì thế mà nơi đây mắt thoáng hiện lên chút ý cười, không ngờ vào lúc tâm tình cô

đang rất tệ thì Nguyễn Thiếu Dật này lại luôn có thể mang đến cho cô nụ cười.

"Em ở đó làm gì? Khuôn mặt bị rút gân sao?"

Không đợi Giản Trang tỉnh táo lại từ trong suy nghĩ của mình, Nguyễn Thiếu Dật ngồi ở trước mặt cô đã buông cuốn tạp chí trong tay xuống, ngược đôi mắt hoa đào sáng ngời, đẹp trai mê người nhìn cô tựa như giễu cợt, tiếp tục nói: "Haizz, xem ra em thực sự nhớ tôi rồi, muốn ở chung một chỗ với tôi à, sao mà tươi cười vui vẻ vậy."

"Tôi có sao?" Khóe miệng đang co giật lập tức hạ xuống, Giản Trang bước nhanh về phía trước, cách một tiếng đặt cốc cà phê trong tay xuống bàn làm việc, không chút khách khí tiện tay nhặt một cuốn tạp chí màu mè lên, quở trách anh: "Công trình mà chúng ta hợp tác với Phương Đô vừa xảy ra sự cố lớn xong, mà anh còn có tâm trạng để xem những tin tức tình cảm của làng giải trí này à?"

"Thình thoảng xem một chút thôi, để có thể dời lực chú ý đi, nếu không thì một tổng giám đốc như tôi đây vừa phải ra quyết sách, lại vừa phải ổn định công ty, áp lực lớn như vậy, thật sự muốn cho tôi bận rộn đến nỗi rụng tóc sao?" Vào lúc Nguyễn Thiếu Dật nói những lời này, trên khuôn mặt trắng ngần vẫn luôn treo một ý cười vô lại xấu xa, nhưng trong giọng nói trong trẻo lại mơ hồ lộ ra một tia dịu dàng, hai mắt chăm chú nhìn vào Giản Trang, chớp cũng không chớp lấy một cái nhìn cô, "Trong mấy tin tức tình cảm này, vẫn có chút tin đáng giá để xem. Ví dụ như, mấy ngày trước tạp chí Hồng Kông đã tung ra tin tức về bữa tiệc dâm loạn ở Tam Á, chẳng phải vẫn có mấy người rảnh rỗi đi dạo qua các trang web lớn để xem sao? Trên mạng cũng đã tranh cãi ngập trời rồi, rất nhiều công ty đại diện của các minh tinh ở trên bản tin đã nổi danh, lập tức tạo ra những biệt danh mới, cái gì mà 'Nữ ngoại vi', 'Kĩ nữ lâu xanh', 'Xảo nham đen' vân vân..... Nhìn những thứ này một chút rất thú vị."

"Thật vậy sao? Những chuyện này đều là thật hả? Tôi cũng có nghe nói qua, còn tưởng rằng đây là để lãng xề minh tinh đây." Giản Trang cũng bị lời nói của Nguyễn Thiếu Dật làm cho hứng thú, những ngày trước nội bộ công trình hỗn loạn, cô phải vội vàng đi xử lý nên chỉ coi những chuyện này như gió thoảng bên tai, cũng không để ý. Thật không ngờ rằng những chuyện này lại là thật, Nguyễn Thiếu Dật này ở trong các phú hào nội địa cũng được coi như là có danh tiếng, chẳng lẽ không được mời sao?

Giản Trang rũ mắt xuống, hơi híp mắt lại nhìn về phía Nguyễn Thiếu Dật, khóe môi giật giật, vừa định mở miệng hỏi thì Nguyễn Thiếu Dật đã giành nói trước một bước: "Tôi biết rõ em đang muốn hỏi gì, tôi xin trình trọng thanh minh, tôi là một người dân hiền lành an phận nên không đi cái thịnh yến đó." Anh dù sao cũng là một quân nhị đại(*), lại còn là tổng giám đốc của Hồng Thiên nên tình huống ăn chơi hưởng lạc quyền quý đó tự nhiên cũng sẽ có bóng dáng của anh. Phàm là những cuộc tụ họp hạng sang ở nội địa, thì đều được lên lút bí mật chuẩn bị, người tham dự không chỉ là hội viên VIP, mà còn phải là VIP trong những chiếc máy bay chiến đấu thì mới được, cho nên chỉ có những hội viên V.VIP mới có tư cách để tham gia.

(*) Quân nhị đại: thế hệ thứ 2 của gia đình quân nhân.

Đúng là anh đã nhận được thư mời của thịnh yến Hải Thiên, nếu đổi lại là trước kia, thì anh nhất định sẽ đi, nhưng bây giờ..... anh lại không có tâm trạng đó, về sau chỉ sợ là cũng sẽ không muốn đi.

"Em cũng không phải là không biết áp lực của tôi lớn đến mức nào. Tôi thừa nhận là tôi có một vài sở thích tệ hại nhưng đó đều là vì giảm bớt áp lực. Nhưng ai rồi cũng sẽ thay đổi. Tôi đang thay đổi đây, em có tin không?" Nguyễn Thiếu Dật vẫn cười mỉm nhưng ánh mắt nhìn cô như cũ, làm người đưa ra quyết định cho công ty chịu áp lực rất lớn, bình thường chỉ cần xem nhẹ một quyết sách, gây ra sai lầm là sẽ đưa đến hậu quả tổn thất mấy triệu tệ. Tổn thất tiền là chuyện nhỏ, nhưng làm ảnh hưởng tới uy tín và bộ mặt của công ty thì lại là chuyện lớn. Hơn nữa sai sót trong quyết sách của rất nhiều hạng mục thường sẽ dẫn đến hậu quả không thể phát hiện ra trong một thời gian ngắn, nhưng đợi đến khi vấn đề bắt đầu xuất hiện rồi thì thường sẽ xảy ra tổn thất không thể nào cứu vãn được. Lúc đầu anh một thân một mình từ bỏ chính trị đi theo thương trường, khi tiến vào công ty, bởi vì không có kinh nghiệm và hay sơ suất nên đã đưa ra rất nhiều quyết sách sai lầm, sợ rằng cho đến bây giờ vẫn là chuyện cười trong thương giới.

Anh một đường đi lên, không dựa vào thế lực của gia tộc, cũng không công khai bối cảnh của mình, chính là để tìm cách tránh xa nhà họ Nguyễn một chút! Anh đi được đến ngày hôm nay, làm được vị trí như hiện tại này, đã phải chịu một áp lực mà không một người nào có thể tưởng tượng được. Đắm mình trong thanh sắc(*), chìm đắm trong rượu thịt, thói nát và phóng túng, đây đều là cách để anh giải phóng áp lực. (*) Thanh sắc: múa hát và sắc đẹp.

Cách làm này của Nguyễn Thiếu Dật không phải là do anh sáng tạo ra, anh cũng không phải là người cuối cùng áp dụng cách làm này. Có bao nhiêu quản lý cao cấp trong công ty, bao nhiêu quan viên trong chính phủ vẫn luôn dựa vào cách này để phát tiết áp lực đây? Nhiều vô số kể, đếm không xuể.

Nhưng cho dù phương pháp có tác dụng đi chăng nữa, thì cũng chỉ là cách xử lý lừa mình dối người mà thôi. Sau khi tình sắc qua rồi, tâm hồn vẫn bao la, bát ngát, trống rỗng và mê man.

Mãi cho đến sau khi biết Giản Trang, cách giải tỏa áp lực của anh mới chuyển đến trên người Giản Trang, lấy chuyện đùa giỡn và quấy rầy Giản Trang để làm thú vui. Nhưng có lẽ bởi vì đã thật lòng thật dạ rồi nên trái tim của anh cũng chợt bắt đầu không xoay chuyển được nữa, từng chút từng chút một nghiêng về phía cô, càng ngày càng không thể bỏ được cô. Nhất là khi biết..... cô không phải là Giản Trang, mà là Lý Vận đã trùng sinh, lại càng khiến cho tim anh không tự chủ được mà đau theo, rất đau lòng vì cô.

Cô gần kề với Hứa Kiến Nghiệp trong công trường, chuyện này anh biết. Công ty là của anh, nơi nào cũng có tai mắt của anh. Cô và Hứa Kiến Nghiệp đã làm cái gì, đã nói cái gì, anh cũng đều biết. Nếu nói trong lòng không tức giận là giả, nhưng bởi vì hôn dỗi nên cũng không có đi tới công trường để tìm cô. Lại nói tiếp, Nguyễn Hàn Thành cũng đi qua công trường mấy lần, anh cũng không muốn công khai ở trước mặt mọi người, bị người khác gièm pha.

Nhưng anh nhớ Giản Trang rồi.

Lúc ở trong bệnh viện cố ý lấy lòng Giản Trang, đây rõ ràng là để cho mọi người nhìn thấy.

Bởi vì, anh đã đưa ra quyết định rồi.

Thật ra thì trong những năm anh ở trên thương giới đã làm ra rất nhiều quyết sách trọng đại. Mỗi một lần quyết định, đều liên quan đến tương lai của công ty và bát com của tổng số hàng trăm nhân viên. Mỗi một lần xem xét quyết định, cũng sẽ chỉ có áp lực và sự lo lắng và trước khi đưa ra quyết định sẽ cả đêm trằn trọc khó có thể ngủ được. Nhưng lần này lại không giống thế.

Lần đưa ra quyết định này, đã khiến cho anh lâm vào sự lo nghĩ cùng với băn khoăn, lo lắng trùng trùng mà anh chưa từng trải qua, cái cảm giác thật trọng ấy giống như là đang bước trên một tảng băng mỏng giữa mùa đông khắc nghiệt vậy. Rõ ràng là trong lòng rất sợ hãi, thậm chí còn biết được rằng cái quyết định ấy không đúng với lẽ thường, là một sai lầm không nên mắc phải. Nhưng vì anh muốn đoạt được, muốn bù đắp một số việc, nên anh vẫn hạ quyết định.

Mặc dù, chuyện này nhất định sẽ làm tổn thương một số người, nhưng anh vẫn sẽ thế làm thế. Mặc dù, anh cũng không biết, trong giờ này khắc này quyết định có phải là tuyệt đối chính xác hay không, ngày nào đó trong tương lai anh có hối hận hay không.

Có một câu, anh muốn nói với Giản Trang.

Câu nói này, tâm tình cô độc đến không thể chịu nổi này, anh đã đè nén nó, khắc chế nó ở trong lòng rất lâu rồi.

"Giản Trang."

Trầm mặc một lúc lâu, Nguyễn Thiếu Dật lặng lẽ nhìn chăm chú vào đôi mắt của Giản Trang, chột nhẹ nhàng ní non gọi tên cô.

"Làm, làm sao vậy?" Ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm, bỗng trong mắt anh không còn ý cười khiến cho Giản Trang không hiểu sao lại cảm thấy bất an. Thân thể của cô run rẩy, vô ý thức lùi về phía sau một bước nhỏ, kéo dài khoảng cách quá gần này ra.

"Em biết không, có một câu nói, mà tôi đã giấu kín ở trong lòng rất lâu rồi. Hôm nay, tôi muốn nói nó cho em nghe." Một Nguyễn Thiếu Dật từ trước tới nay đều luôn chối lợi đào hoa lúc này lại không cười, trên mặt không hề có một biểu cảm dư thừa nào, chăm chú nhìn cô, có một phần thánh khiết giống như thần thánh. Anh nói xong nửa câu đầu, rồi lập tức dừng lại, ánh mắt đột nhiên rời khỏi người Giản Trang, nhìn về cửa sổ sát đất trong suốt phía Nam, nhìn những ô cửa sổ thẳng hàng xếp nối tiếp san sát nhau của những nhà cao tầng ở bên ngoài. Lời nói mê man thâm tình như ở trong mộng, như một lời nói thủ thi dụ dàng của người yêu với nhau: "Giản Trang, tôi yêu em....."

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Dừng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Che giấu tâm tư

Editor: Diệp Thư Khinh+Hạ Tiểu Phong

Beta: Anh Thor+Mai Tuyết Vân

Đôi mắt với lời tỏ tình thật lòng xảy ra bất ngờ như vậy, Giản Trang không hề có sự chuẩn bị.

Về mặt nghi hoặc của Giản Trang cứng lại trong nháy mắt, giống như bị đóng băng vậy, khuôn mặt cô còn có sự ngạc nhiên, vẫn không nhúc nhích mà quay đầu nhìn Nguyễn Thiếu Dật.

Sau khi Nguyễn Thiếu Dật nói ra câu nói kia, thì vẫn ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn chăm chú về cửa sổ sát đất ở phía Nam, cũng giống như cô vậy, chỉ nhìn mà không động đậy.

Lúc này đang là 4 giờ rưỡi buổi chiều, ngoài cửa sổ là mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ như cũ, ánh sáng vàng rực rỡ xuyên qua toàn bộ tấm kính trong suốt, chiếu vào phòng làm việc, bao phủ một thứ ánh sáng nhàn nhạt trên sườn mặt của Nguyễn Thiếu Dật.

Nguyễn Thiếu Dật đang ngồi trên ghế xoay, đầu hơi nghiêng, góc độ nơi mà cô đang đứng vừa vặn có thể nhìn thấy mặt của Nguyễn Thiếu Dật, lúc này mặt của anh giống như được mạ vàng, ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ lại thứ ánh sáng êm dịu. Đường nét trên khuôn mặt anh vô cùng dịu dàng, thậm chí khuôn mặt còn ấm áp hơn những người đàn ông khác một chút, cũng không cứng đờ giống như nét mặt của cô vậy. Trên mặt của anh vẫn không có biểu cảm gì, cho dù khi nói ra câu nói kia cũng vẫn duy trì vẻ mặt bình lặng không gợn sóng, giống như cái giếng cổ sâu thăm thẳm, trông trải lặng im.

Nhưng mà, khác với khuôn mặt không cảm xúc của anh, ánh mắt đào hoa nhỏ hẹp của anh chứa đầy vẻ kiên định, mắt sáng như đuốc, chăm chú nhìn những tòa nhà cao tầng nằm san sát nhau bên ngoài cửa sổ. Ánh mắt ấy còn mang theo một loại ánh sáng êm dịu, đây là một cảm giác mà không có cách nào để diễn tả bằng lời, ánh mắt của anh đầy áp lực tình cảm nồng nàn.

Nhưng, lý trí của anh lại cố kìm nén biến tình cảm đó nơi đáy mắt, mặc dù lời nói đã nói ra, cũng vẫn duy trì vẻ dửng dưng ngồi ở đó, không khí của cả căn phòng đều bị anh nắm giữ.

Lâu như vậy, từ khi Giản Trang làm việc chung với Nguyễn Thiếu Dật cho đến nay, lần đầu tiên cô cảm giác được khí thế mạnh mẽ của anh, loại khí thế

thậm chí không cần mở miệng, không cần nét mặt, cũng đủ để tất cả phải sợ hãi, khí thế áp đảo tất cả! Đây mới là, khí phách vương giả mà một người lãnh đạo trời sinh nên có!

Anh thật sự nghiêm túc.

Sau giây phút giật mình ngây người, Giản Trang đã hiểu rõ mọi chuyện.

Không cần nói, không cần hỏi đến Nguyễn Thiếu Dật, cô cũng biết câu nói mà Nguyễn Thiếu Dật vừa nói ra không phải nói đùa!

Nguyễn Thiếu Dật thật sự nghiêm túc.

Sự chân thực của câu nói kia tuyệt đối thật hơn cả vàng.

Trước kia anh giống như si mê mà nhắc tới chuyện thích một người mẫu minh tinh nào đó, cũng không phải là giọng điệu như lúc này.

Sau khi chung sống mấy tháng với nhau, cô không phải không biết rằng Nguyễn Thiếu Dật có tình cảm thân thiết hơn với mình. Thế nhưng... nhưng cô chưa từng nghĩ tới, anh phong lưu thành tính, lại có thể thực sự chờ đợi một tình cảm chân thành, còn có thể nói lời yêu với cô.

Chính anh có nói qua: Cuộc sống mà có quá nhiều ràng buộc thì rất mệt mỏi, tốt nhất là thảnh thơi gặp dịp mua vui, thích một người đã là giới hạn của anh rồi. Chỉ mình anh cũng đã quá mệt mỏi, anh không muốn chơi đùa, lừa dối yêu người khác.

Không phải không muốn yêu sao? Tại sao lại yêu cô?

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Nguyễn Thiếu Dật sẽ yêu cô.

Trên danh nghĩa, cô là chị dâu của anh. Cô cũng không có vóc dáng hoàn mỹ và kỹ thuật giường chiếu cao siêu mà Nguyễn Thiếu Dật thích, đến cả tính tình cũng không phải là dịu dàng làm người khác hài lòng. Nhưng sao Nguyễn Thiếu Dật còn thích cô đây? Trong lúc nhất thời, hai người đều yên lặng trong phòng làm việc.

Thật lâu về sau, cô nhìn gương mặt điển trai bình thản như nước của Nguyễn Thiếu Dật, khẽ mở miệng hỏi "Tại sao, tại sao lại yêu tôi?"

"Đáp án của vấn đề này, tôi vẫn luôn tìm kiếm. Tôi cũng đang suy nghĩ tại sao lại yêu em?"

Nguyễn Thiếu Dật vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt đẹp đẽ không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ khẽ nhếch đôi môi nói rõ ràng với cô: "Sau này tôi nghĩ..... Có lẽ do em quá đặc biệt, mang đến cho tôi rất nhiều chuyện mà cả đời này tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp phải. Sự xuất hiện của em, hầu như đã phá vỡ thế giới của tôi. Tôi nghĩ rằng có lẽ trong thâm tâm thì chúng ta đều cùng một loại người, có những điểm giống nhau. Cũng che giấu con người thật của mình như nhau. Cùng một loại người nên luôn có lực hấp dẫn đối phương, không phải vậy sao?"

"Anh và tôi cùng một loại người ư?" Giản Trang không hiểu, tính tình anh ta và cô khác nhau nhiều như vậy, tác phong cư xử cũng khác xa nhau, liếc mắt nhìn lại ngay cả chút liên quan cũng không có, sao lại nói là cùng một loại người?

"Em quá chú tâm vào chuyện mình làm, xem nhẹ xung quanh, cho nên..... Em không cảm thấy được." Sau khi Nguyễn Thiếu Dật nói xong câu đó, ánh mắt chuyển động đôi chút, từ từ thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ lại, con ngươi đảo một vòng. Từng chút một dời tầm mắt đến người Giản Trang, đôi mắt khẽ nhếch lên nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói tiếp: "Che giấu tâm tư, dặt nên hư thực". Câu nói này không phải là để miêu tả tôi và em sao? "

"Cái gì?" Trong lúc nhất thời, cô khó có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Nguyễn Thiếu Dật.

Che giấu tâm tư, dặt nên hư thực. Đây không phải là đang nói..., trong tim cô và anh ta đều có tâm sự riêng, che giấu mục đích trong lòng, làm ra những hành động giả dối lừa gạt mọi người sao? Những ý tứ bên ngoài này cô nghe hiểu, nhưng cô lại không hiểu..... Tại sao anh ta muốn nói như vậy?

Cô có biểu hiện gì khác thường sao?

Chẳng lẽ Nguyễn Thiếu Dật biết cái gì?

Vì sao anh ta lại nói..... Anh ta cũng như thế?

Nguyên vọng của anh ta không phải là rời bỏ nhà họ Nguyễn sao, thoát khỏi mối quan hệ gia đình quái dị đó sao? Nếu như có nguyên vọng này, vậy thì nguyên vọng của anh ta đã đạt được rồi. Anh ta đã thành công đưa công ty của mình ra thị trường, trở thành công ty có sức ảnh hưởng trong giới doanh nghiệp. Mặc dù không có nhà họ Nguyễn đứng phía sau, anh ta tại Nam Phương, trong giới thượng lưu cũng là một nhân vật có địa vị! Anh ta đã sớm thoát khỏi lực ảnh hưởng của gia đình, dựa vào năng lực của mình mà tự tạo vùng trời đất mới.

Cũng chưa từng có mối quan hệ nào can thiệp vào việc làm ăn của Nguyễn Việt, không có bất kỳ người nhà họ Nguyễn nào cạnh tranh được với anh ta, không có bất kỳ một người nào trói buộc được tay chân của anh.

Mục đích của anh ta đã đạt được từ lâu, tại sao còn nói "Che giấu tâm tư" này?

Chẳng lẽ bản chất của anh ta không phải là đa tình háo sắc sao? Tin tức đào hoa của anh ta còn đặc sắc phong phú hơn nội dung tuần san giải trí của Hồng Kông. Trong tình sử đào hoa của anh ta, những vương quốc với phụ nữ còn nhiều hơn so với số mỹ nhân trong cuốn sách Hồng Lô Mộng! Chẳng

lẽ đây đều là giả? Đều là vì che giấu tai mắt mới làm?

Không thể nào, hoàn toàn không đúng! Nhìn thái độ của Nguyễn Thiệu Dật đối với cô mà xem, một phần trong đó là nợ phong lưu tất cả đều nằm trong bản tính tệ hại thích nổi loạn của anh ta.

Hắn là cô không có biểu hiện gì bất thường, nếu quả thật cô có biểu hiện ra, như vậy người đầu tiên nhận ra phải là Hứa Kiến Nghiệp mới đúng!

..... Thật sự bây giờ cô có chút mơ hồ, tại sao Nguyễn Thiệu Dật lại nói cô và anh ta cùng một loại người? Còn nói cô đã phá vỡ cách nhìn nhận thế giới của anh ta?

"Tôi không hiểu tại sao anh lại nói như vậy. Anh....." Giản Trang ngẫm nghĩ trong chốc lát, không có cách nào suy đoán ra ý tứ trong lời nói của Nguyễn Thiệu Dật, cô đành phải lên tiếng hỏi. Nhưng vừa mới mở miệng nói chuyện nói được một nửa, còn chưa kịp nói câu tiếp theo thì đã bị giọng nói của Nguyễn Thiệu Dật cắt ngang: "Giản Trang, em không sinh ra ở nhà họ Nguyễn nên em sẽ không hiểu. Tôi cũng không được sinh ra trong gia đình của em, cho nên, ngay từ đầu tôi rất khó để hiểu nỗi khổ tâm của em. Sau này, đến khi tôi hiểu được lại cảm thấy em cực kì gần gũi. Càng tiếp xúc lâu thì càng không bỏ được em. Ở trong công ty, theo bản năng tôi sẽ tìm kiếm bóng dáng của em, em không ở bên cạnh tôi thì tôi lại không thể tự chủ được mà hỏi thư ký về em. Chỉ cần mỗi ngày sau khi thức dậy, tôi lập tức nghĩ đến việc em đang ở đâu, đang làm gì. Mỗi ngày tan sở, em đi xe điện ngầm về nhà, tôi lái xe chậm chạp đi theo đến trước cửa nhà em, giữ khoảng cách nhất định với em. Ở dưới lầu chung cư, nhìn ánh đèn phòng ngủ của em sáng lên....."

Anh ta nói đến đây, cuối cùng trên gương mặt bình thản cũng hiện lên một nụ cười nhẹ, sự vui vẻ thoáng qua nơi khóe môi rồi khẽ nói: "Thật ra thì em không biết, có rất nhiều lần tôi ở dưới lầu nhà em, tôi đều có kích động muốn xông lên. Nhất là khi nhìn thấy đèn phòng ngủ của em vừa tắt, tôi lại vô cùng muốn xông vào phòng ngủ của em, liềm mạng đè em trên giường làm tình với em một lần, để em biết sự lợi hại của tôi về sau sẽ không thể rời khỏi tôi được..... À, tôi thừa nhận từ nhỏ tôi đã không tốt, tật xấu phong lưu háo sắc còn chưa bỏ. Chẳng qua tôi bảo đảm, về sau tôi chỉ dụ dỗ làm tình như vậy với một mình em." Khi nói những lời này, thậm chí anh ta còn cười khẽ một tiếng, trong ánh mắt lóe lên chút ý trêu đùa.

Sự nghi ngờ vốn đã tràn ngập trong lòng, Giản Trang nghe được điều này thì khuôn mặt không khỏi đông cứng, hơi lúng túng rồi mi mắt xuống, có chút bối rối né tránh ánh mắt chăm chú của anh, cô cũng biết bản tính Nguyễn Thiệu Dật, háo sắc phong lưu thành thói không đổi! Mở miệng sẽ không có lời tốt!"Nguyễn Thiệu Dật, anh có biết bây giờ tôi rất muốn đánh anh không?" Sao lại tao ra người có cái tư tưởng bi ối như vậy?

Trước kia mỗi ngày cô đi làm nhiều việc như vậy, thế nhưng lại không biết tên sắc ma Nguyễn Thiệu Dật này lại theo đuôi phía sau, hơn nữa..... còn vô số lần nảy sinh ý muốn không đứng đắn.....

"Em đừng tức giận, tôi cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng thôi." Anh ta biết, bình thường Nguyễn Hàn Thành chỉ có hai ngày nghỉ từ quân khu trở về nhà, thời gian còn lại đều ở trong quân khu, hầu như vào buổi tối, Giản Trang đều ở nhà một mình. Mà anh ta... ngay từ lúc mua căn phòng mới này, trên tay anh ta đã có chìa khóa dự bị của căn phòng. Nếu như anh ta chỉ thật sự đơn giản là muốn lên giường với Giản Trang, không phải là không có cơ hội.

Lời này anh ta cũng không dám nói cho Giản Trang nghe, nếu cô ấy biết sợ là sẽ bị dọa không nhẹ.

Nhưng có một chuyện, anh ta nhất định phải nhắc nhở cô: "Cuộc nói chuyện ngày hôm nay, không nên nói với bất cứ người nào, nhất là với anh trai tôi, Nguyễn Hàn Thành. Cái loại người có tư tưởng độc quyền này, nếu để cho anh ta biết tôi bày tỏ với em, về sau em cũng đừng nghĩ đến việc có thể vào công ty làm. Còn có một việc....."

Anh ta hơi dừng lại một chút, về trêu đùa trong ánh mắt đào hoa lập tức biến mất, khóe miệng nhếch lên cũng hạ xuống, khuôn mặt đẹp dễ khôi phục lại sự bình thản. Nhưng mà lần này anh ta hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Hôm nay trong công ty nhận được lệnh hầu tòa do tòa án gửi cho cô, yêu cầu cô vào chủ nhật này đến tòa án tham gia buổi xét xử. Tôi cũng mới vừa nhận được tin tức, cảnh sát đã dốc sức điều tra ra được nội tình bên trong của việc say rượu lái xe, hẳn nói rằng có người sai hấn ta đâm nạn nhân, hơn nữa hẳn ta còn nói. ... Kẻ sai khiến hẳn ta đâm Triệu Bội Bội không ai khác —— chính là cô!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thời cuộc đảo ngược

Editor: lonbia

Beta: Thu Lệ

*

Trong một đêm, tình hình biến động bất ngờ.

Các xí nghiệp đứng đầu hai thành phố Hoa Trung lần lượt phơi bày tin tức ra ánh sáng, ảnh hưởng đến tất cả chỉ số thị trường chứng khoán trong nội thành.

Hiện nay có rất nhiều phóng viên truyền thông ở thành phố rối rít bao vây xung quanh cổng chính của tòa án nhân dân, chờ đợi nhân vật chính trong tin tức xuất hiện.

Dưới sự lãnh đạo của Hứa Kiến Nghiệp, nội bộ công nhân công ty xây dựng Đôn Hoàng và công ty Hồng Thiên tung ra một sự kiện kinh sợ, có lời đồn đãi rằng một bộ phận nhân viên nữ công ty Hồng Thiên vì muốn được thăng chức mà cố ý tiếp cận ông tổng Đôn Hoàng hơn nữa còn thuê kẻ giết người.

Người khởi tố bên Giáp là đồng sự cao cấp Triệu Mẫn lấy danh nghĩa công ty của tập đoàn Viễn Đông, cùng với người thân người bị hại liên kết khiếu nại kháng án, cộng thêm căn cứ xác thực từ tài xế gây chuyện, tất cả đều có điều kiện hình thành tố tụng dân sự, tòa án mới có thể không có bất kì một thông báo nào với bên Ất mà trực tiếp thi hành hình thức triệu tập.

Sau khi Nguyễn Thiếu Dật nói cho Giản Trang tin tức đó không quá mấy tiếng, xe cảnh sát của toàn án đã chạy đến dưới tòa nhà công ty Hồng Thiên, tiếng còi xe cảnh sát vang lên dọc đường, áp giải Giản Trang từ trong công ty đến phòng xét xử của tòa án.

Bởi vì thời gian quá mức vội vàng, bản thân Giản Trang chưa kịp mời luật sư biện hộ cho mình. Thậm chí cô còn không hiểu được vì sao người bị tố cáo lại là cô.

Triệu Bội Bội bị tài xế giả mạo làm bị thương, sao chủ mưu lại là cô hả? Cô đã gặp tên tài xế say rượu đó khi nào, làm sao có thể giải thích việc thuê kẻ giết người chứ.

Nhưng tất cả lời biện hộ của cô đều không có hiệu quả, lúc rời khỏi công ty, Nguyễn Thiếu Dật đứng trước mặt của cô, nói cho cô biết, muốn cô không cần lo lắng, chuyện này anh sẽ xử lí giúp cô. Tình hình khẩn cấp, Giản Trang chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào trên người của Nguyễn Thiếu Dật.

Ít nhất, Nguyễn Thiếu Dật cũng sẽ không hại cô.

Chuyện này vốn dĩ không kinh động đến truyền thông địa phương, cho dù là xí nghiệp lớn đi chăng nữa, nội bộ xây vấn đề mà chỉ cần không tiết lộ ra bên ngoài thì truyền thông cũng không cách nào ra mặt đưa tin. Coi như truyền thông có biết, thì Hồng Thiên và Đôn Hoàng cũng coi như là công ty có uy tín, cũng chỉ có thể tiến hành phỏng vấn bí mật, sẽ không giống trống khua chiêng điều tra phỏng vấn như vậy.

Làm như vậy không riêng gì bất lợi với Hồng Thiên, mà đối với công ty Đôn Hoàng cũng chẳng có chỗ nào tốt cả.

Đôn Hoàng là một công ty mới đưa ra thị trường mấy năm nay, cổ phần công ty, cổ phiếu ảo, tiền mặt và và nền móng không mấy hùng hậu, loại tin tức tiêu cực này, đối với ông ta mà nói sẽ chỉ ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty và cổ phiếu trên thị trường chứng khoán, đối với việc hoạt động mở rộng thị trường của công ty sẽ gây không ít bất lợi.

Ông tổng Đôn Hoàng không có con trai, vợ trong nhà lại là một người bị bị điên rồi tàn phế, là lãnh đạo của một công ty mà ngay cả chuyện trong nhà ông ta cũng giải quyết không xong, chuyện ở công ty dường như gác lại toàn bộ, vì vậy cả công ty dường như tụt dốc, bất kỳ một tin tức bất lợi nào đối với công ty cũng là một đả kích cực kỳ lớn, hoàn toàn không có nửa phần lợi ích nào! Những chức vị cao cấp ở Đôn Hoàng cũng đang ở trong trạng thái tạm nghỉ việc, một đồng chuyện rách nát ở nhà còn chưa xử lý rõ ràng, ở trong tình trạng này còn có sự tham gia của bên thứ ba là truyền thông nữa, đây không phải rõ ràng là là đang tuyên truyền đến cho tập đoàn cao cấp khác biết để chế giễu hay sao!

Không chỉ ảnh hưởng đến danh dự và hình ảnh công ty, coi như sau này Đôn Hoàng có vượt qua được cửa ải khó khăn này đi nữa thì danh tiếng của Hứa Kiến Nghiệp cũng không còn tốt lành gì, lần này Trần Ngã muốn cho nửa đời sau của ông ta đều bị chê cười vì chuyện này rồi! Trở thành một vị tổng giám đốc bị người khác bàn luận trên bàn cơm, tạo chút gia vị cho buổi ăn mà thôi.

Cho dù Hứa Kiến Nghiệp bị một biến cố lớn đã kích mà mất đi tinh thần và đầu óc, cũng sẽ không ngu ngốc đến mức độ này đâu!

Công ty Hồng Thiên tuyệt đối sẽ không tìm phóng viên, Đôn Hoàng lại càng không, người duy nhất tiết lộ sự kiện này cho ký giả nhất định chỉ có thể là Triệu Bội Bội chị gái của Triệu Mẫn.

Nhưng... Giản Trang lại không hiểu là, tại sao Triệu Mẫn phải làm như vậy? Cô ta làm lớn chuyện này lên, kêu gọi truyền thông tham gia, đối với cô ta cũng không có lợi ích gì đúng không? Phóng viên cũng sẽ không đi phỏng vấn Viễn Đông, tập đoàn Viễn Đông cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà nổi tiếng số một tại phía Nam được.

Đối với cá nhân Triệu Mẫn mà nói, cũng không có ý đồ ỳ tốt.

Vậy... Ha ha, Giản Trang không thể không cười lạnh, Triệu Mẫn làm như vậy cũng chỉ có một mục đích duy nhất, chính là muốn làm chuyện này trở nên ầm ĩ đến mức lớn nhất, như vậy mọi người sẽ đều biết, sau đó... Ép quan tòa cùng ngành có liên quan không thể không di chuyển đến thủ tục tư pháp dưới sự giám sát của truyền thông và quần chúng, như vậy... Triệu Mẫn liền cho rằng cô sẽ không có cách nào tìm người giúp đỡ, chết là điều không thể nghĩ ngờ rồi.

Trước mắt tình tảo mà nói, đây chính là động cơ để Triệu Mẫn có thể làm lớn lên như vậy.

Chỉ có điều, vấn đề là Giản Trang cô cũng không làm chuyện gì tàn nhẫn sai trái, muốn người hành hung người khác, chuyện này không nửa xu liên quan đến cô, cô không làm chuyện xấu, tại sao phải chạy đi vận dụng thế lực của gia tộc đến để cứu mình chứ? Còn một điều quan trọng hơn hết đó là, Triệu Mẫn sẽ không nghĩ đến chuyện này sao? Cô ta khởi kiện cô trước, chẳng lẽ không đi điều tra trước đến tột cùng thân phận của Giản Trang là gì sao?

Luật sư hai bên vẫn còn trình bày chứng cứ trước mặt nhau, lần đầu mở phiên tòa thẩm tra, chỗ người của bồi thẩm đoàn cũng không đủ người, bởi vì không công khai thẩm tra xử lí, chỉ cho phép một số kí giả bước vào phiên xử trên hàng ghế dự thính. Đại sảnh lớn như thế, phân chia ra cho nên người

không nhiều lắm, nhưng không khí lại rất nghiêm túc và nặng nề.

Giản Trang hoàn toàn không lo lắng về tình huống của bản thân mình, Nguyễn Thiệu Duật đã mời luật sư gọi ở bên cạnh cô, hẳn là việc gì đã làm, tất nhiên cũng sẽ lưu lại dấu vết, nhưng chuyện này cô lại chưa từng làm, tại sao lại có vết tích để điều tra? Ha ha, nực cười! Chỉ cần chánh án cho người điều tra tỉ mỉ, điều tra được tài xế gây tai nạn làm chứng, tất cả tội danh đều không thành lập.

Đến lúc đó, Triệu Mẫn chỉ biết chịu thua!

Chỉ có điều những chuyện này lại không phải chuyện buồn cười nhất, buồn cười nhất chính là hiện tại Triệu Mẫn tố cáo cô có động cơ gây án, nói cô bởi vì cuộc sống cực khổ, khi làm việc cố ý tiếp xúc Hứa Kiến Nghiệp, muốn trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, nhưng bởi vì vợ ông ta đang có thai, không cách nào đạt được mục đích của mình, từ đó thuê người giết người, tự tạo thành một tai nạn xe cộ, hoàn thành tốt kế hoạch hãm hại với mục đích kết hôn.

Nói cô bởi vì không có tiền, không chịu được cuộc sống vất vả mà lựa chọn hình thức tranh đoạt địa vị như vậy.

Cách nói này...

Hừ đúng thật là buồn cười. Thật sự vô cùng ngu xuẩn! Ngu xuẩn đến vô cùng!

Sau khi nghe được sự việc từ Triệu Bội Bội vì tinh thần hỗn loạn mà nói hết ra nội tình ở trong bệnh viện, cô thật sự kinh sợ với sự ác độc của Triệu Mẫn, còn tưởng rằng Triệu Mẫn là người cỡ nào thông minh cùng nham hiểm, không thể ngờ tới... lại là người không có đầu óc như vậy!

Rốt cuộc kết quả học vị nghiên cứu sinh của cô ta làm sao mà đạt được vậy? Một người có đầu óc như vậy cũng có thể nhận bằng tốt nghiệp sao?

Chỉ dựa vào chỉ số thông minh ấy, làm sao có thể nghĩ ra một loạt kế hoạch như vậy? Giản Trang thật sự không hiểu được Triệu Mẫn, khi cô ta khởi tố cô, sao không phải người đi điều tra một chút xem rốt cuộc cô có thân phận gì?

Bởi vì thiếu tiền nghèo khổ đến điên mà cô mới không có cách nào chịu được những ngày tháng khổ cực, muốn lên làm vợ của Hứa Kiến Nghiệp?

Nếu như ban đầu cô là Lý Vận, cách nói này còn có thể tin được. Nhưng ngày hôm nay, cô là Giản Trang. Không nói đến lúc Giản Trang và Nguyễn Hàn Thành kết hôn được cho bao nhiêu của hồi môn, bất luận thế lực gia tộc nhà Nguyễn lớn như thế nào, coi như Giản Trang là người trong gia tộc, cũng không thiếu tiền, không dám nói là dòng dõi cao quý, nhưng tính ra cũng là danh môn, trở thành danh媛 thực nữ vẫn là dư sức!

Bất kể là tiền tài, hay là gia thế, nếu so với nhà của Hứa Kiến Nghiệp thì gia sản của nhà họ Giản hùng hậu gấp mấy trăm lần! Về phần nghèo đến mức nhìn ngó sản nghiệp của Hứa Kiến Nghiệp sao?

Hơn nữa cô và Nguyễn Hàn Thành đã kết hôn từ nửa năm trước rồi, cũng đã đến cục dân chính đăng kí, cô gả vào trở thành thiếu phu nhân, đầu óc có vấn đề hay sao mà lại đi thích một tên nhà giàu mới nổi sắc mùi tiền?

Nếu như Triệu Mẫn đã điều tra qua thân thế của cô, biết được thân phận của cô, nhất định sẽ không ngốc đến mức dùng một lí do sức seo như vậy mà đi kiện cô. Loại lí do này đừng nói là cô, ngay cả chờ phán xét trên tại tòa cũng không nghe nổi nữa, hỏi thăm về Triệu Mẫn có điều tra cận kề qua thân phận của Giản Trang hay không, sau khi xác nhận thân phận, mới có thể cân nhắc đến động cơ gây án.

Hỏi đến đây, khuôn mặt tinh xảo của Triệu Mẫn ngẩn ra, hình như quên mất việc này, nhưng ngay sau đó nhếch môi cười, vẫn khấn khấn cho rằng Giản Trang bởi vì cuộc sống của một nhân viên quá mức cực khổ, tham giàu sang mới làm như vậy.

Toàn án vẫn không ra phán quyết, luật sư mà Nguyễn Thiệu Duật mời đến đang trình bày hoàn cảnh gia đình của Giản Trang, lời nói bình thản, ung dung cùng giọng nói nhẹ nhàng, băng quơ. Nhưng cũng chính vì quá mức băng quơ, mới khiến cho cả phiên tòa nhàm tẻ và yên tĩnh tồn tại một sức lực vô hình, làm cho người ta không tự chủ được mà tin tưởng, không thể không tin.

Ngay lập tức, nơi xét xử bắt đầu xôn xao, rất nhiều kí giả cũng không ngờ đến việc nữ chính lại có bối cảnh gia tộc lớn như vậy.

Trong lòng quan tòa cũng kinh ngạc, giữa lúc còn đang do dự, trước mắt lại xuất hiện một màn làm cho người ta khiếp sợ...

Vốn thị trường trẻ tuổi Giản Ninh đi vào từ một lối đi an toàn bên toà án, đi theo bên người còn có nhân viên cấp dưới, ngồi vào ghế ngồi nghe xét xử phía bên dưới, hai vị bồi thẩm đoàn ngồi cạnh quan tòa thấy vậy nét mặt khẽ biến, ngẫu nhiên ghé sát vào tai quan tòa nói gì đó một hồi.

Những ký giả đang cầm giấy bút chờ phán xét mới vừa rồi còn giật mình thì bây giờ hoàn toàn biến thành ngây người như phỗng, hai mắt nhìn chăm chăm vào thị trường đại nhân, ngay cả việc phỏng vấn cũng quên mất. Nguyễn Thiệu Dật ngồi trong góc của khu vực nghe xét xử, cách nơi Giản Ninh ngồi khoảng chừng mười mét, hai tay khoanh lên trước ngực, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, không có dáng vẻ cứng nhắc như ở công ty, đôi mắt đào hoa bình tĩnh lại không chút gợn sóng, không nở lấy một nụ cười mà nhìn về phía bị cáo trước mặt, không giống vẻ mặt phong lưu ngày thường, khiến cho đường nét nhỏ nhắn trên khuôn mặt càng lộ ra vẻ tuấn tú đẹp trai. Từ lúc bắt đầu thẩm vấn đến giờ anh vẫn giữ nguyên một bộ dáng như vậy, không lộ ra bất kì cảm xúc nào, đôi mắt đào hoa câu người hết sức chăm chú nhìn về phía Giản Trang, thỉnh thoảng sẽ chớp mắt một chút, ngoài ra cũng không có động tác gì khác.

Ngược lại, chồng của Giản Trang là Nguyễn Hàn Thành, lại không xuất hiện trong buổi thẩm tra ngày hôm nay. Có thể bởi vì lần mở phiên tòa này khá vội vàng, không ai kịp thông báo cho Nguyễn Hàn Thành, nên anh không thể đến được.

Lúc bắt đầu Giản Ninh cũng không biết rõ, sau khi mở phiên tòa, Nguyễn Thiếu Dật cho người gọi điện thoại báo cho Giản Ninh, Giản Ninh mới lập tức có mặt tại phiên tòa này.

Ngoại trừ một số phóng viên trong toà án, những người khác đều không ai biết đến thị trường đã đến.

Thị trường đến, bồi thẩm đoàn lặng lẽ nói đưa, khiến thẩm phán nhanh chóng hiểu được thân phận của Giản Trang không phải là người dễ đụng vào.

Thậm chí không cần Giản Ninh nói một chữ, thân phận của Giản Trang đã trở thành bằng chứng xác thực!

Giản Trang từ trước đến nay khá khiêm tốn, khiến cho từ trong ra ngoài công ty không một ai biết được cô đã kết hôn, hơn nữa lại là em gái của thị trường đại nhân. Nếu không phải do Triệu Mẫn đưa ra một lí do sức sèo như vậy, Giản Trang cũng sẽ không muốn công khai thân phận của mình ra ngoài.

Lần này thân phận của Giản Trang hoàn toàn được hé lộ, cáo buộc vì tiền mà giết người chưa đánh đã tan!

Bản thân Giản Trang có gia thế tốt cùng khối tài sản lớn, vì tiền mà thuê kẻ giết người không thành lập, đồng thời gọi cảnh sát đến bắt tài xế gây tai nạn cẩn thận tra hỏi lại, tài xế lần nữa chối lại lời khai, nói là bị người ta xúi giục, vu cáo cho Giản Trang, tạo ra chứng cứ giả!

Ngay lập tức, thời cuộc đảo ngược, tất cả mũi nhọn đều chuyển hướng nhắm vào Triệu Mẫn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thêm dầu vào lửa!

Edit: lonbia + Mạc Vân

Beta: Tuyệt Nguyệt Lam + lonbia

*

Trên tòa án, im lặng trong nhất thời đi qua kéo theo đó là tiếng động ồn ào, hoảng hốt cùng ánh đèn flash vang lên liên tục.

Mọi người thấy tình thế thay đổi một cách nhanh chóng như vậy cuối cùng cũng hồi phục tinh thần lại, ào ào khẩn cấp muốn chứng cứ từ Triệu Mẫn, thậm chí, có phóng viên còn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ mà cầm sẵn máy quay và máy ghi âm lên chạy về phía Triệu Mẫn để phỏng vấn cô ta.

Sự yên lặng ngẩn ngui trong tòa án phút chốc đã bị phá vỡ, toà án yên lặng lập tức ồn ào nóng nảy hơn ngoài chờ.

"Thùng thùng thùng..."

Ngồi ở chỗ cao nhất, chánh án không vui gõ búa xuống mặt bàn, phát ra tiếng vang dội.

Lập tức, trong tòa án khôi phục lại sự yên lặng, các ký giả bỏ máy ảnh trong tay mình xuống, an tĩnh ngồi lại chỗ cũ.

Sau khi tất cả khôi phục lại sự yên lặng, chánh án tiếp tục đọc kết quả phán quyết.

Bởi vì nguyên cáo đưa ra chứng cứ chưa đủ, tội danh mưu sát không thành lập, hủy bỏ án kiện khởi tố hình sự của nguyên cáo, hủy bỏ tố tụng hình sự đối với bị cáo Giản Trang. Hơn nữa theo như yêu cầu của luật sư bị cáo, nguyên cáo phải bồi thường danh dự cho bị cáo về tội vu oan, phi báng, tổn hại thanh danh người khác, hành động gây hại cho an toàn của xã hội, v.v., đối với bản thân người khởi kiện là Triệu Mẫn, yêu cầu Triệu Mẫn phải bồi thường cho bị cáo khi vụ kiện này xảy ra bao gồm tổn thất về kinh tế, tổn thất về tinh thần, tổng cộng là 300 vạn đồng. Sau khi tiếng búa gõ xuống mặt bàn của hội đồng chánh án vang lên, nguyên cáo Triệu Mẫn ngồi ngơ ngác tại chỗ nhìn thẳng vào mặt Giản Trang, khuôn mặt được trang điểm một cách xinh đẹp rực rỡ giờ phút này cũng không che giấu được vẻ trắng bệch, đôi môi màu hồng dường như còn đang run rẩy, giống như không hề nghĩ đến kết quả sẽ là như vậy, cả người giống như bị điểm huyết, sững sờ ngồi trên ghế, ngay cả lễ nghi đứng lên khi chánh án tuyên án cũng quên mất.

"Triệu tiểu thư, tôi là luật sư ủy thác của Giản tiểu thư, bên tôi yêu cầu phí bồi thường là 300 vạn đồng, đối với tài sản của cô cũng không có quá đáng, lần này cô vu cáo hãm hại thân chủ tôi, tạo thành những hậu quả không thể lường trước được." Lúc này, luật sư đang đứng bên cạnh Giản Trang, nhìn về phía Triệu Mẫn trước mặt một cái, sau đó dời mắt nhìn về phía chánh án, ngôn ngữ chính trực nói: "Chánh án, Triệu tiểu thư không chỉ vu oan, phi báng thân chủ tôi, mà còn cố gắng vu cáo hãm hại thân chủ của tôi, khiến cho thân chủ của tôi phải nghỉ việc, công khai lý lịch cá nhân. Triệu tiểu thư không chỉ mang tội tạo chứng cứ giả, tố cáo sai sự thật, còn có ý đồ hãm hại khiến thân chủ tôi suýt bị truy cứu trách nhiệm hình sự, việc này không còn là đơn thuần xâm phạm lợi ích công dân của thân chủ tôi, đồng thời còn vi phạm hoạt động cơ cấu tư pháp! Hiện tại, tôi thay mặt thân chủ tôi chính thức nói đến tố tụng dân sự với Triệu tiểu thư, Triệu tiểu thư Triệu Mẫn vu cáo thân chủ tôi hãm hại người khác, căn cứ vào chương hai điều 34 "Luật hình" nước ta, vu cáo hãm hại người khác, ý định muốn người khác truy cứu trách nhiệm hình sự, tình tiết nghiêm trọng, phạt 3 năm tù giam có thời hạn, bắt giam ngắn hạn hoặc quản chế, tạo thành hậu quả nghiêm trọng, phạt tù từ 3 năm đến dưới mười năm có thời hạn."

Lời nói của luật sư còn chưa hết, Triệu Mẫn từ trạng thái mất hồn giống như bị điện giật, cả người run lên, bỗng chốc ngẩng đầu nhìn về phía luật sư của Gian Trang, mắt đi không chế mà bác bỏ: "Tôi không có hại cô ấy!"

"Yên lặng!" Chánh án lập tức gõ búa một cái, lạnh lùng đảo một ánh mắt tức giận qua Triệu Mẫn, Triệu Mẫn sợ đến mức ngậm miệng lại, lặng lẽ đưa tay kéo tay áo luật sư bên cạnh mình.

Lúc này, luật sư ở bên cạnh Triệu Mẫn đã không còn vênh vào tự đắc như lúc ban đầu nữa, dáng vẻ kiêu ngạo hưng phấn mất hết, thay vào đó là vẻ khiếp đảm sợ hãi, dường như đang e ngại một cái gì đó.

Khuôn phép trong giới luật sư, không có ai là không biết. Ít có người nào dám đối đầu trực tiếp với quyền thế trên tòa án chính xác là đắc tội, đối nghịch cùng quyền quý.

Nghề nghiệp luật sư, nói là mang đến công bằng cho người khác, nhưng bản thân nghề nghiệp này tồn tại, đã là một việc không công bằng.

Có bao nhiêu chuyên ngành luật sư đang được chọn, luôn chọn giải quyết các vụ ly hôn các vụ án hình sự nhỏ, nếu dính vào vụ án oan, càng thêm không có mấy luật sư chịu nhận. Coi như nhận, thu lệ phí cũng rất dọa người, gia đình bình thường căn bản không thể gánh nổi mức phí như vậy.

Mà coi như hai bên tiếp nhận vụ án chênh lệch, lương tâm, đạo nghĩa đạo đức dưới sự ràng buộc, cuối cùng vẫn không thể bỏ qua được cảm dỗ về mặt tiền bạc.

Bọn họ chỉ là luật sư, có mấy cái đầu dùng để đắc tội với những người quyền thế chứ?

Nếu thật sự đụng phải bị cáo có thủ đoạn khôn lường, bối cảnh hùng hậu, bọn họ cũng không thể tránh được, chỉ có thể buông bỏ người đã ủy thác mình.

Mà hiện giờ, anh ta lại gặp vận cứt chó giẫm phải mìn, đã thật sự gặp bị cáo có bối cảnh phức tạp, thế lực khổng lồ. Vốn chỉ cho rằng đây là một trường hợp xử phạt đơn giản, nên lúc mở phiên tòa anh ta mới có ý chỉ hăng hái như vậy, lời lẽ khiêu khích, chỉ trích bị cáo. Nhưng mà... Nhưng mà anh ta rất khó tưởng tượng, có chết cũng không thể ngờ bị cáo này lại là em gái của thị trưởng đương nhiệm, là con dâu của sư trưởng mang quân hàm đại tá nào đó trong quân khu!

Đại diện nhân viên nhà nước, đại diện giới giàu có, cô ta đều vớ hết rồi!

Vụ kiện này thật sự không bùng lên được. Triệu Mẫn đưa ra chứng cứ xác thực và chứng cứ bản thân chính là lỗ hổng của pháp luật, hiện tại sau khi bị cáo công khai thân phận, cách nói khiêu cáo này lại càng không thành lập rồi! Vụ kiện này không có cách nào tiếp tục, anh ta đã không còn sức thay đổi sự thật, cũng không có can đảm xử tiếp nữa!

Làm luật sư ủy thác của Triệu Mẫn, vào lúc Triệu Mẫn cần anh ta nhất, thì lại giả câm giả điếc, như con rùa rút đầu, núp ở vị trí của mình, không nói một tiếng.

"Anh làm sao vậy? Anh là luật sư của tôi nên bây giờ mau chóng bào chữa cho tôi chứ! Anh mau nói gì đi!" Đợi mãi không thấy luật sư của mình đứng lên biện hộ cho mình, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Triệu Mẫn vô cùng nóng nảy, vờn đôi tay tinh tế trắng nõn cố gắng thúc vào người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt trắng do lốt phấn quá dày càng giống như không có chút máu nào, trắng bệch như giấy. Cô mở to miệng, gất gổng quát luật sư bên cạnh: "Chuyện gì xảy ra với anh, anh bị câm hay điếc? Là tôi chưa cho anh đủ tiền sao? Tiền ủy thác tôi đưa anh gấp đôi, giờ anh nhanh chóng biện hộ cho tôi, biện hộ cho tôi! Gấp đôi vẫn không đủ đúng không, tôi đưa anh gấp mười, gấp hai mươi, nhanh chóng mở miệng cho tôi!" Cô ta giống như bà bác bị bức đến mức tức giận ở ngoài ngoài đường phố, không hề có tính tình hành động mềm nhẹ khéo léo, cái gì mà hình tượng xinh đẹp quyền rũ chẳng thấy đâu cả, chỉ thấy cấu kính với lo âu, không ngừng lung lay bên người luật sư, thân thể nóng run rẩy không ngừng. Rủ trên vai cô ta, khuyên tai toát lên ánh sáng ngọc nhưng lại vô cùng lạnh lẽo bị đung đưa theo cơ thể lắc lư của cô ta...

"Yên lặng, yên lặng!"

Chánh án ngồi trên ghế thẩm phán lạnh lùng mở miệng lần nữa, giọng điệu nghiêm khắc trách mắng cất lên: "Triệu tiểu thư, xin điều khiển cảm xúc của cô cho tốt, hiện tại đến phiên luật sư của bị cáo. Nếu cô và luật sư của cô không cùng ý kiến mà nảy sinh tranh chấp, xin bàn bạc kín đáo lại cho tốt rồi để luật sư lên tiếng thay. Nếu cô còn gây ra tiếng động lớn làm ảnh hưởng đến phiên tòa, tôi sẽ nhờ bảo vệ tòa án mời cô ra ngoài!"

"Tôi... Tôi..." Không buồn suy nghĩ mà Triệu Mẫn đã mở miệng phản bác. Đến khi ánh mắt cô ta chạm đến ánh mắt lạnh lùng bất biến của chánh án, miệng cô ta cứng đờ, câu nói tiếp theo tan biến bên môi.

...

Sau cùng, đều do luật sư của Gian Trang tiến hành trần thuật ngắn gọn rõ ràng, khi mở phiên tòa nhị thẩm luật sư đại diện của cô đã đưa ra chứng cứ Triệu Mẫn vu cáo. Một khi các loại chứng cứ đã được cung cấp, Triệu Mẫn không chỉ bị yêu cầu bồi thường, hơn nữa còn không thoát được tai ương từ tội.

Cho dù phía sau cô ta có mấy chỗ chống lưng, có mấy người đàn ông làm chỗ dựa cho cô ta, cho dù anh ta là cổ đông cấp cao của Tập đoàn Đông Dương, nắm giữ cổ phần của công ty... Nhưng chỉ cần tội danh thành lập, phán quyết đưa ra, thì công ty cũng được, chống lưng cũng được, đều không bảo đảm cho cô ta được rồi!

Đàn ông... Thử hỏi có mấy người để Triệu Mẫn trong lòng ngang bằng với công danh lợi lộc, có thể mạnh mẽ nói lời thật lòng với phụ nữ? Những người đàn ông đó cũng là người có sĩ diện có vợ có thân phận, nếu thật sự phải ra mặt mạo phạm tới thị trường và bậc thầy quân khu, bọn họ không có gan đâu, cũng không chịu nổi xấu mặt! Với bọn họ, Triệu Mẫn chỉ dùng để giải buồn vui đùa khi rảnh rỗi vô sự! Đồ chơi, chơi hỏng, bỏ đi, không cần, phía sau vẫn còn nhiều người bỏ sung, em gái xinh đẹp trẻ tuổi bằng cấp cao có đây, ở trong thời đại đều muốn đi đường tắt này có vô số phụ nữ xếp thành hàng dài chờ bỏ lên giường bọn họ, hoàn toàn không thiếu một người như Triệu Mẫn này.

Trước kia Triệu Mẫn cũng đã ngủ với mấy người đàn ông mới bỏ được lên vị trí hôm nay, nói dễ nghe chính là đi lên từ quy tắc ngầm, nói khó nghe chút thì chính là người đàn bà dâm đảng bị đàn ông chơi đến tả tơi. Ai còn vì cô ta mà can thiệp vào chứ?

Còn công ty?

Mặc dù công ty ngoài cổ phiếu ban đầu và mấy người bạn bỏ vốn thành lập, cô ta nắm giữ không ít cổ phần của công ty cùng với quyền kinh doanh, nhưng xét tới cùng, công ty cũng không phải của mình cô ta. Bên cô ta xảy ra chuyện, phía Hội đồng quản trị sẽ lập tức mở cuộc họp khẩn cấp nêu ra đề án, tìm người thay thế vị trí đồng sự cao cấp này của cô ta, giấy tờ ấy được gửi tới còn nhanh hơn cả phán quyết này!

Ai có thể cứu cô ta đây?

Giản Trang đã nhìn thấu thế cục này rồi. Cô buồn ngủ tựa lưng vào ghế ngồi, ung dung lạnh nhạt nhìn bộ dáng hoảng sợ của Triệu Mẫn, khoe môi cô hơi nhếch lên, mang theo chút ý mỉa mai, cười lạnh lùng. Triệu Mẫn ơi Triệu Mẫn, còn tưởng cô rất thông minh cơ, khi hãm hại em gái của mình cô thông minh tháo vát là thế, làm sao đến lượt tôi, cô lại không làm gì được rồi hả? Thật sự cho mình là Vương Hí Phụng* tâm tư xảo trá tính toán tỉ mỉ sao? Không ngờ... Ngực to não nhỏ, ngoài mạnh trong yếu, miệng cộp gan thỏ, thật xứng với cái tên đồ ăn hại mà!

(*):Vương Hí Phụng (chữ Hán:王熙鳳) là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Lấy năng lực phỏng đoán ngu xuẩn và trí thông minh của cô ta, làm sao lại có thể nghĩ ra biện pháp phá hoại Triệu Bội Bội chứ?

Từ việc thuê kẻ giết người đến việc mua chuộc bác sĩ tạo bệnh án giả, sau đó bố trí Triệu Bội Bội vào bệnh viện tâm thần rồi gấp rút ủy thác luật sư khởi tố các loại tội danh của cô... Hành động liên tiếp này, chỉ dựa vào mình cô ta, trong vài ngày ngắn ngủi không có khả năng làm được.

Theo lời khiếu cáo của Triệu Mẫn cô cũng không điều tra chi tiết chuyện này. Lòng dạ Triệu Mẫn đơn giản, làm việc không đề phòng nhiều, chỉ vì cái lợi trước mắt mà nóng lòng cầu thành... Cô ấy có nhiều tật xấu như vậy, làm sao có thể bố trí những sự kiện liên tiếp như thế này?

Giản Trang trầm tư suy nghĩ một hồi, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ. Chẳng lẽ... việc này còn có người khác chỉ dẫn cô ta làm như vậy? Trong chuyện này còn có người khác trợ giúp!?

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Anh Lôi, anh không thể thấy chết mà không cứu nha!

Edit: Mạc Vân

Beta: Tuyết Nguyệt Lam

Hỡi con gió của bình minh hãy gửi dùm tôi bức thông điệp.

Rằng em vẫn luôn tin tưởng vào anh.

Hỡi làn gió dịu dàng, hãy gửi dùm tôi những nỗi nhớ.

Dù cho cả thế giới sụp đổ, em vẫn sẽ đứng trước mặt anh.

Hỡi làn gió nhẹ nhàng, hãy giúp tôi vượt qua vận mệnh.

Dù có khó gặp lại, nhưng tuyệt đối không dễ dàng buông tha.

---(trích đoạn, Thái Văn quốc truyện “Hỡi con gió của bình minh”, lời bài hát có chỉnh sửa)---

Thình thoảng sẽ suy nghĩ, nếu trời cao không cho cô cơ hội trùng sinh, thì những chuyện đã xảy ra, có thể sẽ khác phải không?

Có thể nào sẽ như đá chìm dưới đáy biển, yên lặng không tiếng động, yên bình cả đời? Dù năm tháng qua đi, thời gian thấm thoát, vật đổi sao dời, mọi người đều quên cô ta, thế giới cũng sẽ không còn những dấu tích chứng minh sự tồn tại của cô ta?

Có thể nào những đôi đôi bất công như chưa từng xảy ra, toàn bộ những tổn thương sẽ như con thuyền đi trên sông không sóng không gió, trời yên biển lặng, trở thành thời đại thái bình?

Có thể nào người xấu vẫn cứ múa hát mừng cảnh hòa bình, như đang bắt đầu cố gắng để làm người tốt, thì về sau sẽ không thất bại mà đạt được kết quả?

Những tổn thương trước kia sẽ bị thời gian vùi lấp, sự thật bị tội ác che giấu, những người không biết vẫn đang sống mơ màng, thù hận khắc cốt ghi tâm sẽ tồn tại vĩnh viễn trong góc tối của tâm hồn, trở thành nỗi buồn phiền đau khổ trọn đời!

Trên đời này vốn không có nếu, nhưng một khi cái nếu đó trở thành hiện thực, thì sẽ ra sao?

Là cô quá căm phẫn mà thành nóng giận, để lửa giận cháy quá to, nhấn chìm toàn bộ? Là cô đôi mắt nạ quá trắng lè, mặc sức đưa bốn trước mặt người ta, khó phân biệt thật giả? Hay lại là cô cần phải bỏ qua cho người ta, vào thời khắc cuối cùng lại hết nhân từ, đuổi người ta đi lưu lạc, mặc cuộc đời người ta trôi nổi lênh đênh?

Các người làm sao tưởng tượng được, tôi là gió, là lửa, là tức giận, nhưng hơn hết tôi là chúa tể của các người!

Các người đi qua tôi, bước vào chốn đau khổ.

Đi qua tôi, bước vào hố sâu vĩnh viễn đau khổ.

Đi qua tôi, bước vào đoàn người vạn kiếp bất phục.

Tôi sẽ sử dụng cách thức của tôi, phán quyết con thù hận này.

Lấy ác chế ác, lấy bạo chế bạo, không có sự phản đối!

...

Khi thì mãi mãi về sau, khi lại cho tới tận cùng, khi trời mưa hóa thành bầu trời đầy mây ngũ sắc, cuối cùng tôi đã là tầm chướng trở thành kén, mang theo vết thương đầy người, trong mắt chứa huyết lệ, nhìn lại những nguy hiểm trong hồi ức đã xa, anh đứng dưới nắng đầu hạ, hồn nhiên ngây thơ như một đứa trẻ, mỉm cười thật tươi, đón nắng chiều lồng lẩy mỹ lệ, cô đơn ngửa mặt nhìn trời.

Rồi vận mệnh không có cách nào vượt qua vách núi đen, cho dù bồ câu trắng bay lượn rợp trời, mây trôi mãi, cũng không thể gọi bước chân anh quay về, gỡ không nổi gông xiềng của em! Tính mệnh khó khăn như vậy. Hồi lần gió của bình minh, hãy giúp tôi vượt qua vận mệnh. Dù có khó gấp lại, nhưng tuyệt đối không dễ dàng buông tay...

*

Trời đêm bao la, đen kịt, dường như trong màn đêm còn treo mấy ngôi sao mang cảm giác trong lành nhưng lạnh lùng, chợt lóe lên trong không trung, tản ra ánh sáng yếu ớt.

Đêm nay, bầu trời che kín mây đen.

Đêm đen không trăng, đêm lạnh sao thưa, lại bị mây đen che kín, không phải điềm tốt.

Hai giờ rưỡi, trung tâm thành phố Hoa Trung vẫn là khung cảnh vô cùng náo nhiệt, bãi xe của quán rượu đêm gần như đã chật ních, thiếu gia giàu có, những ông tổng... ở trong phòng bao cả đêm vùng tiền như rác, một hồi đùa giỡn hết người này đến người khác ném ra năm, sáu ngàn.

Trong Vành Đai hai hầu như là không bao giờ ngủ*, ra khỏi Vành đai hai, đến ngoài Vành Đai ba là Đông Thành và Bắc Thành, thành phố Hoa Trung thì lại không náo nhiệt như vậy.

(*): Ý chỉ cuộc sống về đêm

Nơi đây đa số là tiểu khu dân cư, nhà trọ cỡ lớn hoặc gia đình lâu năm. Từng dãy nhà, đứng sừng sững ngay ngắn trong thành thị này.

Do Tây thành phố nằm sát hồ, vị trí bên cạnh hồ Cân Thái đều là biệt thự, nhộn nhịp trong yên tĩnh, môi trường thanh nhã, trong tổng biệt thự được xây dựng theo mô hình khu trồng hoa và cây cảnh cỡ lớn, tràn đầy màu sắc phương Nam cổ điển như kiến trúc nhà nhỏ ở Giang Nam. Lối đi ở giữa, như con đường để khi rảnh rỗi đi dạo, cũng có chút thú vị.

Người có thể ở trong tiểu khu này, không phải người có tiền thì cũng có quyền.

Nhưng mà tại nơi có tiền có tình như thế này, hường thụ trong biệt thự xa hoa, đột nhiên chỗ tường thấp có một người tóc tai bù xù leo vào. Người phụ nữ mặc váy lộng lẫy xinh đẹp, dường như là váy đuôi cá hai mảnh. Gấu váy vừa vịn tới mắt cá chân, siết chặt lấy chân nhỏ. Bộ váy như vậy đi tới đại sảnh quán rượu lộng lẫy thì vô cùng cá tính, nhưng nếu chạy trốn ở giữa lâm viện trải đá hoa cương trên đường này, vậy rất không thích hợp!

Làn váy bó chặt khiến người phụ nữ không duỗi thẳng được chân để chạy, bước chân không lớn, giày cao gót cao mảnh lại càng khiến cô ta chạy thêm vất vả.

Liên tục chạy qua vườn trúc và vườn đào, chạy đến một lùm cây rậm rạp, dọc theo ánh sáng của đèn trên đường, chạy thẳng về phía biệt thự ba tầng ở giữa. Biệt thự ở đây không đặt vật nghiệp thống nhất, dù là trước hoa viên hay phía vườn sau, toàn bộ phong cách trang hoàng đều dựa theo sở thích của bản thân mà làm.

Tòa biệt thự này được trang hoàng theo phong cách cá nhân. Người phụ nữ chạy như điên không nghỉ lấy một chút, một hơi chạy đến trước biệt thự, leo qua hơn mười bậc thang trước cửa lớn, điên cuồng nhấn chuông cửa chống trộm.

Đêm khuya yên tĩnh, từng tiếng chuông cửa một vang lên đột ngột, hơn nữa âm thanh truyền đi cực kỳ xa, quả thật có thể làm kinh sợ như chuông đòi mạng.

Trong quá trình điên cuồng nhấn chuông cửa người phụ nữ không những không dừng lại mà còn lấy tay đập lên cánh cửa gỗ, giày cao gót mảnh khảnh liên tục giẫm lên mặt đá hoa vang lên tiếng “lộc cốc lộc cốc”. Những động tác này đều hiện ra nội tâm lo lắng và khẩn trương của cô.

Rốt cuộc, mấy phút sau, cánh cửa ngăn thật dày cũng nghe thấy tiếng bước chân từ bên trong truyền đến ngày càng gần, trước máy giám thị trước cửa, lúc này người phụ nữ mới chú ý tới dáng vẻ của mình, vội vàng gơ tay vuốt lại mái tóc quăn lộn xộn. Tóc đẹp thật dài cuốn thành một lọn mềm nhẹ vào bên trong. Qua cuộc băng chạy lúc này nó đã loạn thành một mớ, dưới sự chinh đồn của bàn tay ngọc của cô ta, thoáng chốc đã khôi phục lại chút kiểu tóc rồi.

Mà lúc này, cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng hé ra một khe nhỏ. Người đàn ông đứng trong cửa có gương mặt góc cạnh không biểu tình nhìn cô ta, thấp giọng nói: “Vào đi, tiên sinh đã thức dậy chờ cô ở phòng khách dưới lầu rồi.”

Người phụ nữ ngoài cửa nghe vậy, ngay tức khắc hai mắt tròn tròn, phảng phất như đang ở giữa một loại khen ngợi, vui mừng đi vào. Ngay cả đôi giày trên chân cũng quên đổi.

Đi chậm trên sàn gỗ vang lên tiếng lộp cộp rồi tới sau phòng khách. Phòng khách mang hơi thở Châu Âu cổ điển, một người đàn ông mặc áo ngủ dài màu xám ngồi trên sofa, sợi tóc người đó hơi lộn xộn, cơ thể lười biếng dựa vào sofa mềm mại, lông mi buông xuống, như đang vô cùng mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mà người phụ nữ vừa đi vào nhìn thấy anh ta, lập tức dừng bước, đầu gối mềm nhũn, gần như là quỵ xuống trước mặt người đàn ông, ngồi quỳ trên ván gỗ, ngẩng cao đầu nhìn người đó trên ghế, cơ thể nghiêng về phía trước, hai tay đặt trên một chiếc đế lên của người đàn ông, khuôn mặt xinh đẹp đều là âm đạm buồn rầu, đôi lông mày đen dài khẽ nhíu lại, môi đỏ mọng nhếch lên, chăm chú quan sát, đôi mắt mê người nhìn người đàn ông đầy mong mỏi, hai tròng mắt rung rung, môi mọng mở ra, bị thấm đau khổ cầu xin: “Anh Lôi, em làm hỏng chuyện kia rồi. Người phụ nữ tên Giản Trang kia có hậu đãi rất hùng hậu, hiện tại em từ nguyên cáo biến thành bị cáo, luật sư cũng không giúp được gì!”

“Giờ em còn làm gì được, chỉ có thể cầu anh, anh nói lái xe là người của anh, sự việc có thể sẽ không chệ vào đâu được. Chẳng phải anh nói em có khả năng ngồi vào vị trí Đồng Sự Trưởng Đồng Dương à? Làm sao lại thành như vậy được chứ? Ba trăm nghìn cổ phiếu trong tay em còn chưa nắm chắc đã bị bồi thường, bây giờ chỉ trông cậy vào lần trở mình này thôi. . . Nhưng giờ làm sao? Chỉ sợ em sẽ phải ngồi tù. . . Anh Lôi, anh Lôi của em em không muốn ngồi tù đâu. Hiện tại tính mạng bản thân em trong bản kế hoạch ban đầu đều giao hết vào tay anh. Sự tình đó mặc dù em không thành công, nhưng không có công lao cũng có khổ lao. Anh Lôi, em xin anh, anh không thể thấy chết mà không cứu được!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đùng Quá Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Kể thực sự muốn hại Giản Trang là anh

Edit: MDL

Beta: lamnguyenninh

Cô gái bị thương nói qua, đôi mắt đẹp đen láy tràn đầy nước mắt, lỗ chã sắp khóc, dáng vẻ xinh đẹp đúng là không sao tả xiết. Nhíu chặt chân mày và he hé đôi môi đỏ mọng đang không ngừng bật ra những lời uyển chuyển động lòng người, đủ để khiến người ta nhói lòng: “Anh Lôi, anh Lôi, anh nói đi mà anh Lôi! Tôi thật lòng muốn hợp tác với ngài, bây giờ đã xảy ra chuyện, anh nhất định phải giúp đỡ tôi một chút! Em gái tôi đã bị tôi hại ra nông nỗi này, tài chính của công ty đều do tôi kiểm soát, nhưng năm nay tôi có động tay chân một chút, đi đầu tư vào hạng mục trò chơi trên di động. Kết quả là trò chơi điện thoại đó không mở rộng được, toàn bộ tiền đầu tư của tôi cũng lỗ vốn theo. Tôi lo sợ khoản mục ấy bị tra ra, dùng hết ba triệu của mình đầu tư vào thị trường chứng khoán, hy vọng có thể quay vòng. Thế nhưng vận khí năm nay của tôi thật sự quá tệ, ngay cả toàn bộ số tiền tôi vất vả dành dụm đều thua lỗ cả rồi. . . Bây giờ tôi chỉ biết trông cậy vào người hợp tác với tôi là ngài thôi, ai ngờ lại xảy ra sự cố lớn đến thế? Tôi vì mong mọi chuyện suông sẻ mà hại em gái tôi thể thâm, bây giờ con bé đã trở thành kẻ tàn tật rồi, nếu lần này lên tòa mà vẫn không thắng thì cuộc đời chị em tôi sẽ phải chịu khổ cực rồi. Tôi không nuôi nổi em gái tôi nữa. . . Anh Lôi, tôi van cầu ngài hãy giúp tôi đi, van cầu ngài đấy. . .”

Cô gái đang vừa khóc vừa kể lể, người đàn ông vẫn thờ ơ như cũ, vững như bàn thạch ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn cô gái đang quỳ trước mặt mình. Cô gái giống như rất sợ người đàn ông phốt lờ mình, vừa khóc kể vừa vờn đôi tay ôm lấy mắt cá chân của anh ta, lắc lắc cầu xin, liên tục khóc lóc nỉ non: “Anh Lôi, tôi thật sự cùng đường rồi nên mới tìm tới đây, ngày mai tòa án sẽ mở phiên tòa, tôi mà không thắng thì sẽ phải ngồi tù mất. . . Lúc

trước, khi ngài đến gặp tôi đã đảm bảo chuyện này sẽ không chút sơ hở cơ mà, nếu như không phải ngài nói với tôi, chỉ cần tôi dựa theo kế hoạch của ngài lật đổ Giản Trang thì anh sẽ đưa tôi lên làm chủ tịch của tập đoàn Đông Dương, còn có thể lấp đầy lỗ hổng tài chính của tôi nữa!”

Nếu như ban đầu không phải vì cô ta liên tục thua lỗ trong các hạng mục đầu tư của tập đoàn Đông Dương. Nếu không phải có người quen ở bên trong môi giới hướng dẫn cô ta đầu tư vào trò chơi trên di động, nếu hạng mục trò chơi trên di động đó không bị thất bại trong khi mở rộng, thì bây giờ cô ta đã sớm thành tỷ phú rồi, còn cần đi cầu xin Lôi Tranh chắc?

Nếu không vì lấp đầy lỗ hổng tài chính của công ty thì sao cô ta có thể lấy ra toàn bộ số tiền mình dành dụm được đầu tư vào thị trường chứng khoán với hy vọng sẽ thu lời gấp đôi đây? Thế nhưng năm nay vận may của cô ta cố tình đen đui hệt như Triệu Bội Bội! Làm cái gì cũng thất bại! Đến cả tiền bạc của mình cũng đi tong!

Trong lúc cô ta đã cùng đường, hoảng loạn như kiến bò trong chảo nóng, Lôi Tranh phất người đến tìm đúng lúc cô ta hết sức túng quẫn, bảo là chỉ cần đồng ý hợp tác với anh ta làm xong một kế hoạch thì chẳng những sẽ nhận được vị trí chủ tịch của tập đoàn Đông Dương mà ngay cả lỗ hổng tài chính và số tiền đã mất cũng được bổ sung gấp bội vào túi của cô ta.

Và... Cái giá phải trả chính là... Để đưa em gái đang mang thai của cô ta làm mẫu nhử!

Cô ta không phải kẻ mất nhân tính!

Cô ta đã từng do dự, đã từng nổi cáu, lần đầu tiên nghe xong những lời đó, cô ta đã dùng giày cao gót đá hai tên đàn ông muốn thương lượng chuyện đó ra khỏi cửa!

Thế nhưng...

Khi cô ta thấy chủ tịch hội đồng quản trị liên tục hỏi thăm về tình hình tài chính của công ty trong năm nay, lúc quản lý phòng tài vụ phát hiện ra khoản mục sai, khi tên quản lý tài vụ đáng ghét đó cầm giấy tờ của công ty tới quấy rối cô ta, đe dọa nếu cô ta không lên giường với gã thì sẽ giao vấn đề tài chính cho hội đồng quản trị xử lý, cô ta đã thỏa hiệp vì sợ hãi rồi!

Hồi mới lên đại học, cô ta từng được một lão già đầu hói bụng phê bao nuôi. Hoàn cảnh gia đình cô ta đúng là rất tệ, bố ruột bị người chém chết, mẹ đành phải tái hôn. Nhà cô ta vẫn luôn chẳng khá giả gì, cô chưa bao giờ có những món đồ chơi áo váy mà chúng bạn đồng lứa có. Thời tiểu học và trung học, sự chênh lệch giàu nghèo thể hiện khá rõ ràng, nhưng đến khi lên đại học thì... Tất cả đều giống như bị lột hết quần áo, trụi bại lộ trần ở dưới ban ngày ban mặt, không hề che giấu, không thể ẩn nấp!

Trong phòng kí túc xá, những cô gái khác không có mỹ phẩm cao cấp thì cũng có túi xách hàng hiệu, trong lúc chưa tới thời đại của smartphone mà lúc nào trong tay bọn họ cũng cầm chiếc điện thoại nẫu mới nhất trên thị trường! Còn cô ta... Ha ha, đừng nói là di động màn hình trắng đen loại cùi nhất, trong suốt cả học kỳ đầu tiên, đến một chiếc điện thoại cũng không có nổi, chỉ toàn dùng điện thoại bàn để liên lạc với người nhà. Ở nhà ăn dùng cơm, mãi mãi là tư liệu sống tiện lợi nhất, cô luôn chỉ lấy những phần ăn giảm giá đơn giản nhất rồi ra bãi cỏ xanh sau rừng cây ăn một mình. Trang phục của cô chỉ có vài bộ áo vài tấm thường do bà nội dưới quê may cho, trong khi những nữ sinh khác ai ai cũng mặc trang phục mua từ cửa tiệm.

Sự đối lập to lớn mãi mãi là vũ khí sắc bén làm tổn thương người nhất, hoàn toàn chẳng cần bạn cùng phòng híhíp mắt cười nhạo nói móc mình, cô ta cũng đã tự thấy xấu hổ muốn độn thổ rồi.

Vậy nên đành phải liều mạng dồn hết sức lực và đầu óc vào việc học, mãi cho đến năm thứ hai đại học, thành tích của cô ta rất xuất sắc nổi bật, thường xuyên lấy được học bổng và tiền trợ cấp, chưa bao giờ bị nợ môn, là học trò cưng của các giáo viên.

Thế nhưng cô ta vẫn không có bạn bè, cô ta tự ti không dám kết bạn với ai cả. Nhưng đến năm ba đại học, máy vi tính đã bắt đầu thông dụng, con nhà giàu hầu như ai cũng sắm cho mình một cái laptop, còn cô ta chỉ vừa đủ tiền để mua một chiếc di động màn hình trắng đen...

Tất cả đều nói lên rằng Triệu Mẫn cô thua kém thiên hạ rất nhiều, là cô gái quê nghèo nàn bần cùng!

Đến khi cô sắp không chịu được nữa, trong phòng ngủ khác, có một nữ sinh cũng đến từ gia đình nông thôn nghèo khó giống như cô ta, bỗng thay đổi một trời một vực chỉ sau một đêm, được ông chủ mỏ than ở Sơn Tây bao nuôi, điều kiện cuộc sống của cô gái đó lập tức tăng lên.

Chẳng bao lâu sau, cô gái đó cũng bắt đầu rủ rê cô đi vào con đường này.

Lúc vừa mới cất bước vào dây xích bị xã hội ấy chính thức bao nuôi, có sinh viên còn chuyên môn làm việc này, chuyên giới thiệu những cô gái xinh đẹp khác cho các ông chủ có ý bao nuôi.

Dưới những lời rủ rê, dưới viễn cảnh mê hoặc, dưới ham muốn điên cuồng có được đầy đủ vật chất của cô ta, cô ta cậy có vóc người và khuôn mặt không tệ, đồng ý lời đề nghị của bạn học, bắt đầu trải nghiệm cuộc sống lần đầu tiên được bao nuôi trong đời.

Người đàn ông bao nuôi cô ta là một ông chủ bên Thượng Hải, sau khi biết được cô ta là gái trinh, lần đầu tiên lên giường đã vung tay cho luôn mười ngàn tệ tiền mặt! Chưa tính những chi phí bao nuôi khác!

Đừng xem thường mười ngàn ấy, đối với một sinh viên không có nguồn tài kinh tế, còn sinh ra trong một gia đình nghèo khó mà nói, mười ngàn là một số tiền rất lớn! Là phí sinh hoạt cả năm của cô ta! Khi đó vẫn là năm 2005, lúc ấy, mười ngàn tệ là rất quý giá, vật giá chưa đắt đỏ như bây giờ, mười ngàn có thể thỏa mãn rất nhiều nhu cầu của cô ta!

Từ đó đến nay, từ khi có thể đi đường tắt, cô ta cứ như bị nghiện, mỗi khi túng tiền, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là dành dụm, mà là đi kiếm đàn ông!

Vì vậy, nghiệp học của cô ta đã bị chính cô ta liên tục phá hủy, tốt nghiệp đại học rồi, cũng là dựa vào đàn ông, dựa vào quy tắc ngầm để tiến vào công ty.

Dần dần, ham muốn của cô ta càng ngày càng lớn, mấy ông chủ nhỏ nhỏ căn bản không thỏa mãn được lòng tham của cô ta. Cô ta bò đi lên từng bước một, càng lúc càng làm quen với nhiều đàn ông có tiền có thế có quyền, bám cành cao bám đến quên trời đất, hoàn toàn không nhớ gì đến Triệu Bội Bội vẫn đang học cấp ba!

Bây giờ cô ta đã có tiền dành dụm, khó khăn lắm mới thoát khỏi cuộc sống bị bao nuôi. Cô ta định chờ mấy năm nữa cho tiếng xấu lặn xuống rồi tìm một người đàn ông bình thường để gả, kết quả ai biết tài chính của cô ta sẽ xuất hiện vấn đề không lỗ như thế này!

Dù trước kia cô ta kém cỏi thế nào thì những tên đàn ông lên giường với cô ta đều là người có chức quyền bỏ tiền bao nuôi cô ta! Cô ta bị bao nuôi, cũng là cam tâm tình nguyện, tâm phục khẩu phục!

Nhưng tên quản lý tài vụ ấy, theo chức vị vẫn là cấp dưới của cô ta, tiền lương của gã còn ít hơn cả cô ta mà cũng dám đụng cô ta à? Giỡn chác? Đừng nói đến chuyện gã còn đòi cô ta một triệu tệ làm phí bịt miệng, chuyện này đối với cô ta mà nói thật đúng là sỉ nhục lớn, làm cô ta phẫn nộ đến ngứa cả răng!

Mấy năm nay, cô ta đã quen với cuộc sống kiêu ngạo, cảm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), quen được đàn ông chiều chuộng đồ dành, bây giờ lại bắt cô ta khúm núm cúi đầu trước cấp dưới của mình sao? Cô ta không làm được!

Cô ta thật sự không muốn ngồi tù và cũng không muốn lên giường với tên quản lý kia! Cô ta thật sự thật sự hết cách rồi nên mới lựa chọn hợp tác với Lôi Tranh...

Mấy năm qua cô ta đã sống cực kì ích kỷ, từ nhỏ đã bị tách khỏi Triệu Bội Bội, tình cảm chị em cũng chẳng sâu nặng gì. Sau khi tốt nghiệp, cô ta lại mãi mê cùng đàn ông quẩn quít trong sự xa hoa trụy lạc, hoàn toàn chưa từng liên lạc với Triệu Bội Bội. Vì thế, vào thời khắc quyết định, cô ta chỉ do dự một chút đã đồng ý!

Cô ta thừa nhận, cô ta quá ích kỷ, vì ích lợi của mình mà hy sinh em gái ruột thịt! Là chính tay cô ta hại đời Triệu Bội Bội.

Bắt đầu từ lúc Triệu Bội Bội khám thai, cô ta đã mua chuộc bác sĩ, làm giả kết quả khám thai, dụ dỗ Triệu Bội Bội có ý định phá thai. Sau đó cô ta lại lấy danh nghĩa giúp đỡ em gái, giả vờ trong ứng ngoại hợp với Triệu Bội Bội, làm sảy thai xong liền vu oan giá họa cho Giản Trang. Nhưng thực ra, cô ta không hề có tính toán như vậy, cô ta chỉ biết hành động theo chỉ thị của Lôi Tranh mà thôi!

Tên tài xế say rượu đó không phải là người ngoài mà do chính tay Lôi Tranh sắp xếp, cũng không phải do cô ta sắp xếp toàn bộ kế hoạch, cô ta chỉ biết hành động theo lệnh thôi. Lôi Tranh bảo cô ta làm gì thì cô ta làm nấy. Lôi Tranh nói chỉ cần cô ta đủ nhẫn tâm thì nửa đời sau mới không trải qua ở trong tù. Lôi Tranh nói đó chỉ là va chạm nhẹ, cùng lắm chỉ làm cho Triệu Bội Bội sảy thai, gãy xương chút thôi, sẽ không có gì quá nghiêm trọng.

Nhưng ai đâu ngờ, xe hơi thật sự đụng qua như thế, Triệu Bội Bội bị va đập đến thê thảm vậy! Không chỉ có đứa bé chết ngay tại chỗ mà cả Triệu Bội Bội cũng bị liệt rồi!

Nhưng chuyện đã đến nước này, cô ta không thể thu tay được nữa, vì đề phòng Triệu Bội Bội ăn nói lung tung, cô ta đã nhờ Lôi Tranh lợi dụng quan hệ, đưa Triệu Bội Bội vào bệnh viện tâm thần.

Cô ta cho rằng làm vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Cô ta cho rằng, đành phải dựa theo kế hoạch ban đầu, nên đã kiện Giản Trang tội thương tổn để yêu cầu Giản Trang bồi thường thật nhiều tiền phí trị liệu, phí ngộ công, phí tổn thương tinh thần... Cô ta có thể thu hồi toàn bộ những khoản lỗ kia rồi.

Nhưng cô ta không tưởng tượng được người đứng sau lưng Giản Trang lại cứng rắn như thế!

Trên tòa án, đến cả luật sư cô ta mời cũng không dám biện hộ cho cô ta.

Ngày mai tòa án sẽ tiếp tục thẩm tra xử lý vụ án đó, cô ta đã phải chạy suốt đêm đến khu biệt thự này để cầu xin Lôi Tranh cứu giúp, tất cả đều là chủ ý của Lôi Tranh, gã ta không thể thấy chết mà không cứu!

“Anh Lôi, nếu như ngài thấy chết mà không cứu, không giúp tôi... Tôi sẽ đến tòa án khai ra hết mọi chuyện! Nếu tôi ngồi tù thì tôi cũng phải lôi ngài chết theo! Chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, ai cũng đừng hòng thoát!”

Triệu Mẫn ôm bắp chân Lôi Tranh khóc một lát thì đột nhiên ngừng đầu nhìn Lôi Tranh, trợn đôi mắt đỏ bừng vì khóc hung dữ nhìn chằm chằm Lôi Tranh, giọng nói nghẹn ngào bỗng trở nên vô cùng cứng rắn, giận dữ hét lên: “Kẻ thực sự muốn hại Giản Trang là anh! Anh mà không cứu tôi thì anh cũng sẽ tiêu đời! Trước khi tới đây tôi đã đưa băng ghi âm cho công ty chuyển phát nhanh rồi, nếu trước mười hai giờ ngày mai mà tôi không thể bình yên đi ra thì băng ghi âm ấy sẽ được gửi đến nhà Giản Trang. Coi như anh là xã hội đen, nhưng trong nhà Giản Trang có người đứng sau vững chắc như thế, chồng của cô ta còn là tướng lĩnh cao cấp trong quân khu, tôi không tin anh có thể vượt qua mặt một quân nhân bọc thép!”

Chương 94: Đại kết cục (đầu)

Edit: Trương Ly

Beta: ChieuNinh + lamnguyetminh

Hôm nay, tôi đứng ở chỗ này, không phải vì khoe khoang, cũng không phải là đồng tình cái gì, chỉ là tôi muốn đến trước mặt cô, tận mắt chứng kiến kết cục của cô. Tôi muốn biết, một người xấu đã từng trải qua gian khổ và một người tốt chịu đựng khổ sở, đến cuối cùng sẽ có kết cục gì? Có phải thật sự là ‘thiện ác hữu báo’ như lời Phật tổ đã nói, nhân quả tương báo hay không? Người tạo ra nghiệp báo hại người sẽ không được chết từ từ, sau khi chết xuống mười tám tầng địa ngục chẳng? Hay là nói sự vật đều có hai mặt trái ngược nhau, thiện và ác không phải phân biệt dễ dàng như thế, nó đều có màu xám lạnh của đất, cho nên kết cục mà cô phải chịu, đối với cô mà nói chưa chắc đã là một loại trừng phạt? Tôi không biết, cho nên tôi biết rõ là cái này, tôi cũng vẫn tới, bởi vì tôi muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của cô, muốn tận mắt biết, tôi và cô song đầu bấy lâu nay, rốt cuộc kết cục của quá khứ sẽ là cái gì? -----

*

Triệu Mẫn còn chưa nói xong, người đàn ông ngồi trên ghế salon liền ngẩng đầu lên, giống như nghe được một chuyện cười thú vị, há miệng cười ha ha, vô cùng sung sướng hỏi lại Triệu Mẫn: "Triệu Mẫn ơi Triệu Mẫn, đầu óc cô ngu dần như vậy sao có thể nghĩ ra một chiêu này? Có phải xem quá nhiều phim không?"

Triệu Mẫn không ngờ Lôi Tranh sẽ có phản ứng như thế, theo bản năng sợ run một chút, khuôn mặt kiều mỵ cứng đờ, tùy thời hiện lên vẻ mờ mịt: ".....?"
Gã ta có ý gì chứ?

"Triệu Mẫn..... Tôi đã sớm biết cô không thông minh, không ngờ cô thật sự ngu xuẩn như vậy. Toàn bộ thành Nam thành Đông của cả Hoa Trung đều do tôi quản lý, có gió thổi cỏ lay gì, tôi đều biết hết. Tôi với cô hợp tác là thật, nhưng không nói sẽ hoàn toàn tin tưởng cô. Từ lúc vừa mới bắt đầu kéo cô vào nhóm, tôi liền phái người theo dõi cô, lộ trình mỗi một ngày của cô, đi qua nơi nào, đã làm gì, gặp người nào, nói cái gì.....vân vân, những thứ này tôi đều biết hết. Cũng bao gồm, cô trở lại khu căn hộ của cô, làm cái gì ở trong phòng ngủ, dùng loại máy ghi âm nào để ghi âm, mấy giờ đi chuyển phát, ủy thác cho nhân viên chuyển phát, những thứ này tôi đều rất rõ ràng. Không phải cô đã xem nhiều phim cảnh sát và cướp sao? Vậy sao cô không nghĩ đến, là một người thuộc tổ chức xã hội đen, mấy năm qua tôi đã mò mẫm lẫn lộn trong xã hội này, còn có những thủ đoạn, kỹ xảo gì mà tôi chưa từng thấy? Trước kia không phải tôi chưa từng gặp qua chiêu đó của cô, cô chạy thẳng đến đây nói với tôi những lời này, sau đó thì sao?" Cười châm biếm một hồi, tiếng cười phóng túng của Lôi Tranh từ từ biến mất trong phòng khách trống trải, ngay sau đó xuất hiện một giọng nói âm trầm lạnh lẽo.

Gã chậm rãi cúi đầu, tầm mắt từng chút từng chút hướng tới gương mặt kiều mỵ của Triệu Mẫn, đôi môi mỏng nhếch lên thành một đường cong ở khóe môi, vẽ ra một nụ cười lạnh lùng, âm trầm nói với cô ta: "Em trai tôi, gọi là Lôi Nặc, nó trời sinh tính khí nóng nảy, tính tình không tốt lắm. Sau khi có người nói với tôi những lời này, không cần đợi tôi lên tiếng, lúc ấy em trai tôi đang ăn bò bít tết, trực tiếp cầm cái nĩa dùng khi ăn cơm Tây - cắm vào trong con người của người đó, sau đó cô tay chuyển một cái..... Toàn bộ mắt của người kia đều bị nó khoét ra."

"Bịch".

Lôi Tranh vừa dứt lời, dưới chân liền vang lên tiếng trầm đục của một vật nặng rơi xuống đất.

Sau khi Triệu Mẫn nghe xong những lời gã ta nói, bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, đôi tay đang ôm chặt hai mắt cá chân của người đàn ông cũng mất đi khí lực trong nháy mắt. Giống như bị người cảnh tỉnh, toàn bộ sức lực trong thân thể đều bị rút khô, thân thể của cô ta lung lay một cái, ‘ầm’ một cái, thân thể ngã ở trên sàn nhà bằng gỗ cứng rắn.

Cùng lúc đó, tiếng cười xa cách của người đàn ông lại lạnh lẽo vang lên: "Cô không cần trách em trai tôi, tính tình ấy của nó, đều do tôi nuông chiều mà ra. Ngay cả tôi muốn quản, cũng không quản được. Nếu nó thật sự lấy đi mắt của cô, cầu xin ai cũng vô dụng thôi. Triệu Mẫn, cô cũng lẫn lộn ở trong xã hội mấy năm rồi, ‘Thế lực ác’ trong truyền thuyết ấy, đều do con người xây dựng lên.....Cô nhất định phải biết có bao nhiêu loại thủ đoạn. Cô sẽ không phân biệt được những lời thật giả ấy đâu. Nếu như cô để đoạn băng ghi âm đó thật sự truyền ra ngoài..... Tôi bảo đảm con người xinh đẹp của cô cũng sẽ như quả cầu thủy tinh.....Sẽ từ trong hốc mắt của cô lăn ra ngoài." Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Mẫn đã hoàn toàn tái nhợt, giống như đang nhìn thấy quỷ nhè rang tròn mắt, kinh hãi nhìn người đàn ông trước mặt.

"Còn nữa, nghiêm chỉnh mà nói, thật ra tôi muốn lưu một con đường sống cho cô, nhưng cô là người đàn bà quá ngu ngốc, đến cô cũng biết người đứng phía sau Giản Trang rất vững chắc, khó đối phó, cô cho rằng cả tôi và cô đều không hiểu đạo lý kia sao? Mặc dù hai năm qua tôi đã già đi một chút, nhưng còn chưa già tới mức hồ đồ. Người đứng phía sau Giản Trang xác thực rất vững chắc, Thanh Bang chúng tôi ở thành phố Hoa Trung lâu như vậy, mặc dù có căn cơ, nhưng không nhất thiết cần cứng đối cứng với người nhà nước. Cứ muốn cùng gia đình cán bộ cấp cao gây hấn, sẽ có kết cục không tốt. Nếu như khi làm việc cô có thể cẩn thận một chút, cẩn thận một chút thôi, thì hiện tại cũng sẽ không từ nguyên cáo trở thành bị cáo. Tôi đã nói với cô, lúc làm việc phải cẩn thận chút. Nhưng ai biết được cô bất cẩn như vậy, thời điểm đi kiện người ta mà còn chẳng hề biết về thân thể và lai lịch của người ta chứ?" Lôi Tranh khí định thần nhân ngồi ở ghế salon bằng da thật của mình, vẻ mặt bình tĩnh, trong đôi mắt thâm thúy như chìm ung lợ ra một

chút giễu cợt.

"Tôi vốn cho là, mặc dù cô có chút đàn, nhưng tiếp xúc với nhiều người muôn hình muôn vẻ như vậy, ít nhất phải có mắt nhìn người. Chẳng qua tôi vẫn không nghĩ tới, cô chỉ giàu tình thương còn chỉ số thông minh lại thấp. Cô đã đùa giỡn nhiều người đàn ông xoay vòng vòng như thế, nhưng ngay cả một Giản Trang cũng không xử lý được. Bây giờ làm hỏng chuyện, chỉ có thể trách chính cô không cẩn thận. Nhân mạch, quan hệ, tôi đều sắp xếp tốt cho cô, chính cô không có mắt nhìn, thì không thể oán trách tôi nhé. Tôi vốn muốn cứu cô, nhưng gia tộc của Giản Trang đúng là không dễ chọc, cho nên quyết định của tôi là —— bỏ xe bảo vệ tướng. Còn cô....." Gã ta hơi dừng lại, hướng về phía gương mặt tái nhợt của Triệu Mẫn nhếch môi làm thành một nụ cười không có nhiệt độ, lạnh bạc nói: "Tự cầu nhiều phúc đi. Tôi không cứu được cô đâu. Đêm đã khuya, tôi còn muốn nghỉ ngơi, cô rút đi!"

.....

Lúc này, đêm vẫn còn rất sâu.

Ngoài phòng, đêm càng khuya, trừ tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót trong lâm viên, cũng chỉ còn lại tiếng gió xào xạc thật thấp quanh quần trên không trung. Giữa đêm, có thể loáng thoáng nghe được tiếng kêu ầm ỉ, tiếng kêu hèn mọn, tức giận mắng cái gì đó truyền ra từ trong phòng khách của một ngôi biệt thự nào đó.

"Anh Lôi, anh Lôi, tôi van cầu ngài, van cầu ngài, ngài coi như thương xót làm việc thiện đi, vừa rồi tôi nói những lời đó là do tôi không hiểu chuyện, tôi buột miệng nói càn, tôi tự đánh mình có được không? Ngài ngàn vạn lần đừng mặc kệ chuyện này nhé, nếu ngài không giúp tôi, tôi thật sự sẽ phải ngồi tù đấy! Tôi ngồi tù cũng không sao, nhưng em gái tôi phải làm thế nào? Bây giờ nó bị kích thích lớn như vậy dẫn đến tê liệt, nhà họ Hứa cũng định không cần nó nữa, nửa đời sau của nó liền trông cậy vào tôi nuôi sống, tôi ngồi tù thì ai tôi nuôi nó, người nào chăm sóc nó đây? Anh có thể thương xót cho em gái đáng thương của tôi, giúp tôi một chút, được không, có được hay không?"

"Anh Lôi..... Bên cạnh tôi không còn người thân khác nữa..... Chỉ có duy nhất người em gái này! Tôi không thể mặc kệ nó, bây giờ tôi là chỗ dựa duy nhất của nó!"

"Em gái? Bà nó? A, cô nói những lời này trước mặt tôi mà không thấy ghê tởm sao? Lúc cô quyết định hợp tác với tôi, sao không ngẫm lại cô ta là người thân duy nhất của cô? Lúc ở quảng trường Bắc Quốc, cô tận mắt nhìn thấy em gái mình bị người khác đụng vào, làm sao cô không nói cô là chỗ dựa của cô ta chứ? Loại chuyện hoang đường này cứ mang đi lừa gạt đám đàn ông của cô đi, nói không chừng bọn họ sẽ mềm lòng quan tâm chuyện của cô đó. Chỉ là chuyện này của cô thật sự là một phiền phức lớn, trừ phi người đàn ông kia yêu cô như mạng, bằng không.....Sẽ không có ai quan tâm chuyện vợ vắn của cô đâu!"

"Không cần, đừng đuổi tôi ra ngoài! Không cần! Tôi không đi, tôi không đi! Là anh gạt tôi, anh lừa gạt tôi, nói tất cả đều ở trong kế hoạch, hiện tại gặp chuyện không may anh liền buông tay mặc kệ rồi! Họ Lôi anh không phải là người! Lúc anh tìm người nói chuyện hợp tác với tôi cũng đâu có nói như vậy! Anh là một tên lương gạt, là con rùa đen khôn kiếp!"

"Họ Lôi, mẹ nhà anh! Nếu không phải anh nói với tôi chuyện này an toàn một trăm phần, tôi sẽ tham gia sao? Tôi đúng là không phải người tốt, tôi đã từng làm kẻ thứ ba, nhân tình, đàn bà hai mặt, tôi lừa tiền lừa tài, tôi phá hư gia đình người ta! Tôi là một người đàn bà xấu xa, nhưng còn anh, anh là một kẻ bỏ ra khỏi đám lưu manh vô lại, lăn lộn trong giới xã hội đen, ý lại mình có tiền có người liền cho rằng mình là đại gia à? Tôi có kém cỏi, cũng đã học đại học, cầm được giấy chứng nhận thạc sĩ kinh tế học! Anh thì coi là gì? Tôi tìm người bao nuôi tôi là vì tôi có vốn riêng! Một kẻ bại đời nguyền người mấy năm ở thành phố Hoa Trung như anh lại thật sự cho mình là hoàng đế nơi này sao? Tôi cho anh biết, tôi có chuẩn bị song sẽ có người thu thập anh!"

Đột nhiên, tiếng ồn ào chửi rủa dừng lại, trong chớp mắt liền không nghe thấy nữa.

Tất cả lại bình tĩnh lại.

Tòa biệt thự an tĩnh vẫn lẳng lặng đắm chìm trong ánh trăng lạnh lẽo, yên tĩnh không có gì khác biệt so với bình thường. Dường như an nhàn yên tĩnh làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, một vài âm thanh vừa mới truyền tới kia, hình như chỉ là một hồi nghe nhầm, thật ra hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau.

"Vào 5h 43p rạng sáng hôm nay, người dân đi tập thể dục buổi sáng đã phát hiện ra một thi thể phụ nữ gần khu nước sâu quanh hồ trong công viên. Người chết tầm trẻ tuổi, thân cao trên 1,65m, tóc dài, mặc váy tơ tằm sợi tổng hợp, trên người có điện thoại di động, ví tiền, dây chuyền và đồ vật quý giá. Căn cứ vào hình ảnh cùng hình phóng ở hiện trường, chuyên gia suy đoán, vô cùng có khả năng là người lao xuống hồ tự vẫn có khuynh hướng tự sát, loại bỏ khả năng bị giết, cướp bóc và hình sự. Buổi trưa tầm 12h, vụ án đã có tiến triển mới nhất, căn cứ theo Viện Kiểm Sát cấp cao tiết lộ, cô gái này là thành viên cấp cao trong ban quản trị của tập đoàn Đông Dương. Gần đây bởi vì nguyên nhân cùng người trong gia đình xảy ra tranh cãi, trải qua tòa án thẩm tra xử lý, án kiện có nhiều điểm đáng ngờ, không thành lập tội danh khởi tố, cũng bởi vì đối mặt với nhiều tội danh tố cáo nặng hơn, bởi thường người bị hại một triệu tệ..... Nhà tâm lý học suy đoán, vô cùng có khả năng bởi vì cô gái này không cách nào bởi thường hoặc phải ngồi tù, không thể chịu đựng áp lực dẫn đến tinh thần suy sụp, từ đó sinh ra hành động tự sát lần này. Một giờ trước chúng tôi nhận được báo cáo do pháp y gửi đến, trên báo cáo có viết, toàn thân cô gái này không có vết thương trí mệnh, không có máu ứ đọng cùng bất kỳ vết thương khác, trong máu không có dấu vết do chất hóa học lưu lại, dạ dày không có dấu hiệu dùng thuốc. Đường hô hấp, phổi phù thũng, tay chân co rút, nội tạng có lượng nước lớn, đủ loại kết quả đều chứng tỏ, đuối sức do hít thở không thông mà tử vong, không có khả năng bị giết cùng thương tổn do đầu độc....." Buổi trưa, trong bản tin trưa của đài truyền hình thành phố Hoa Trung đang nói đến chuyện đã xảy ra sáng nay.

Bởi vì ở viện tâm thần chữa bệnh, TV để trong phòng nghỉ cũng không phải là TV LCD như ở phòng trọ chung cư, mà là kiểu TV to tương đối cũ.

Hơn 200 gian phòng có rải rác vài người mặc đồng phục bệnh nhân, tuổi tác của những người này không đồng nhất, vẻ mặt khác nhau, ánh mắt mỗi

người đầu đờ đẫn mờ mịt, vẫn đục mơ hồ giống như bị bịt kín một tầng khói mù mông lung, ngăn ngáng xem ti vi, nhưng không biết trên TV đang nói cái gì.

Mấy nữ hộ sĩ có bộ dạng cao lớn vạm vỡ, thân thể cường tráng đứng ở một bên, chợt có một nữ y tá yếu đuối xinh đẹp đi đến, cũng chỉ là đẩy xe thuốc đi về phía trước, nhìn những bệnh nhân kia không ngừng lắc đầu, lẩn lẩn tránh tránh đi sang một bên.

Phạm là bệnh nhân không nghe lời, mấy nữ hộ sĩ đứng ở trong phòng lập tức vén tay áo lên ấn chặt, nửa dụ dỗ nửa lừa gạt nhét thuốc vào trong miệng những người kia.

Có vài người bị bệnh tâm thần có khuynh hướng bạo lực nhất định, lúc phát bệnh, sẽ cắn người đánh người, lúc này, nữ y tá trẻ tuổi mảnh mai phải đứng sát một bên, những nữ hộ công do viện điều dưỡng đặc biệt mời tới sẽ vững vàng ấn chặt từng bệnh nhân đang gây loạn. Nếu không nghe lời nữa, liền trực tiếp mặc vào một bộ quần áo da chế từ chất liệu đặc biệt, sau khi mặc vào, không có người ngoài trợ giúp, căn bản không thể tránh thoát.

Uống thuốc, tiêm, ở chỗ này một ngày ba lần như thế, bình thường và thường xuyên.

Viện điều dưỡng này là tốt nhất trong số vài viện lớn trong thành phố này, môi trường và chăm sóc đều là hạng nhất, sẽ không xảy ra hiện tượng đánh bệnh nhân, nhưng nếu chọc tới những hộ công nóng nảy kia, loại chuyện vén tay áo lên hù dọa bệnh nhân thì vẫn sẽ có.

Dù sao, một khi những người bị bệnh tâm thần đó được đưa vào đây, gần như không còn khả năng về nhà.

Đều là một đám người không có nhà để về, bị gia đình vứt bỏ, Triệu Bội Bội cũng ngồi ở trong phòng nghỉ này. Cô ngồi trên xe lăn, khuôn mặt của cô đã gầy gò hơn rất nhiều so với một tháng trước hồi còn mang thai. Cằm nhọn hoàn toàn không còn mọng mà gò cứng, chỉ còn lại góc cạnh rõ ràng bị một tầng da mỏng bọc lấy, giống như một mặt trống bị kéo căng ở trên mặt cô. Hai mắt lõm xuống rất nhiều, cũng không còn sự linh động có thần lưu chuyển ở bên trong như trước. Cô giống như không còn sinh khí ngồi trên xe lăn, cả người cũng lộ vẻ không còn sức sống. Thân thể của cô, từ cột sống ngực trở xuống, đã không còn cảm giác gì rồi.

Thật ra thì, tính mạng con người rất yếu ớt.

Bạn thấy nó kiên cường như vậy, nhưng có đôi lúc, chỉ cần hơi không cẩn thận, hư mất một dây thần kinh, thân thể của bạn sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cô bị tê liệt hẳn rồi, người khác xảy ra tai nạn xe cô có thể chỉ mất một cái chân, đôi chân, hoặc là phần eo trở xuống mất đi tri giác..... Nhưng còn cô, từ cột sống ngực là bắt đầu không có cảm giác nữa! Đó có nghĩa là nửa người dưới của cô đều không cảm giác được bất cứ thứ gì, đồng nghĩa với việc những bộ phận kia sẽ từ từ suy thoái trong tương lai năm tháng dài đằng đằng, suy yếu, sau đó cũng sẽ lấy đi tính mạng của cô.

Trừ trái tim, phổi, khí quản của cô, những bộ phận này đều có tri giác. Những thứ như dạ dày, bắp thịt ở phía dưới..... Đều không có chút cảm giác nào, cho dù có cảm dao rạch lên bụng, cô cũng sẽ không cảm thấy đau!

Cô thử qua rồi! Cô không tin mình sẽ bị liệt, không tin ông trời sẽ đối xử với cô như vậy. Vào lúc ăn cơm, cô len lén giấu một cái thìa bằng sắt trong phòng ăn đi, chừng mấy ngày đó, không ngủ không nghỉ, ở trong phòng nhỏ như ngục giam, cầm lấy cán thìa sắt liên tục mài tới mài lui ở trên cửa sổ, trên sàn, mài đến mức cán thìa trơn bóng trở nên sắc bén, cô mới dừng tay.

Nửa đêm, nằm ngủ ở trên giường bệnh của mình, gờ thân thìa đã mài nhọn hoắt lên đâm vào bắp đùi của mình..... Cô trơ mắt thấy cánh tay đâm vào bắp thịt, máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương. Máu chảy ra rất nhiều, giống như là nước suối chảy ra từ trong khe núi, từ bên trong không ngừng chảy ra ngoài.

Dù máu đã nhiễm đỏ cả ga giường của cô, cô lại không có chút cảm giác đau đớn nào!

Không phải đau, mà là chẳng có tí cảm giác gì!

Sau khi bị hộ công phát hiện, cô bị ép buộc uống mười mấy loại thuốc không gọi nổi tên, nằm ở trên giường mê mê trằn trằn vượt qua khoảng mấy ngày.

Cô không phải kẻ điên, bây giờ cô rất thanh tỉnh, cô không điên! Nhưng sẽ không có ai tin tưởng cô cả.

Bại liệt, tàn phế, bị Hứa Kiến Nghiệp vứt bỏ, bị chị gái ruột tính mưu phản bội..... Tất cả những điều này đều khiến cho cô khó thừa nhận nổi, làm cô căn bản không cách nào tin tưởng. Mặc dù cô không điên, nhưng cô gào thét gầm gừ, đỏ mắt chửi rủa, nhìn vào trong mắt người khác thì chính là điên rồi.

Những ngày này, cô một mực nghĩ làm như thế nào để ra ngoài.

Cho đến hai ngày trước, có một cô gái xa lạ đến gặp cô, người kia nói mình là Tô Vi, cô gái kia nói nguyện ý giúp cô trả thù. Lúc đầu cô cho là Giả Trang cho người tới đây cố ý nhục nhũ lừa gạt cô, cho nên vẫn không tin tưởng, coi tất cả bí mật cùng sắp đặt mà cô gái kia nói đều thành gió thoảng bên tai.

Nhưng cho tới hôm nay, cho đến khi ở trên tin tức, cô tận mắt thấy chị gái Triệu Mẫn của mình chết đuối, cô liền tin rồi..... Ít nhất, còn sống sẽ có một chút hi vọng, cô bị tàn phế, không có ai muốn, hai bàn tay trắng, không có nhà để về! Nhưng là, chưa hết đâu! Cái này còn chưa hết, cô sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy! Chỉ cần có một chút hi vọng, cô cũng sẽ không buông tha!

Cuộc sống đen tối trước kia của cô đã qua đi như vậy, mặc kệ gian khổ cỡ nào, nghịch cảnh cỡ nào, chỉ cần có thể thấy một chút hi vọng, dù niềm hi vọng đó nhỏ đến mức chính cô cũng không dám tin chắc, nhưng chỉ cần có chút hi vọng ấy tồn tại thôi. Cuộc đời của cô, tính mạng của cô, cô sống trên thế giới này, mới có ý nghĩa.

Nhìn thấy Triệu Mẫn chết đuối ở Thái Hồ, cô chỉ biết, cô gái gọi là Tô Vi đó không có lừa cô, tất cả đều dựa theo kế hoạch mà tới.

Mà chị gái Triệu Mẫn ấy của cô, ha ha ha ha, ha ha ha, thật là chết quá tốt!

Triệu Mẫn chết tốt lắm, bị người dự mưu hại chết, đây là cô ta đáng đời!

Cô bị người tin tưởng nhất tính kế, bị chính thân nhân thân nhất vứt bỏ, cuối cùng ông trời đã mở mắt, biết Triệu Bội Bội cô bị uất ức đau khổ, cho nên đặc biệt phái một người tới cứu vớt cô.

Con người của Triệu Mẫn đó, cô đã nhìn thấu rồi.

Sau khi bị Triệu Mẫn cầm thú tổng vào viện tâm thần này, cô liền hoàn toàn thất vọng, đối với chị ruột của mình, người thân duy nhất trên cõi đời này, đau triệt nội tâm, hận đến tê tâm liệt phế! Ngay cả em gái ruột của mình cũng có thể lừa gạt, có thể hủy hoại, mắt nhân tính chỉ biết leo lên đàn ông. Từ nhỏ đã mấy năm không để ý đến cô, vốn không làm xong nghĩa vụ của một người chị, sau khi lớn lên lại còn vì tài vụ của công ty mà chả thèm quan tâm đến tính mạng của cô. Chị ta căn bản cũng không xem cô như em gái, Triệu Bội Bội cô cũng không có người chị gái này! Triệu Mẫn chết tốt lắm, chết cực kỳ tốt!

Hiện tại có người giết chết Triệu Mẫn, thật sự là không thể tốt hơn! Bớt cho sau này cô phải nghĩ biện pháp tự thân động thủ.

Hiện tại, còn dư lại ai đây.....

Đôi môi khô ráp của Triệu Bội Bội khẽ động một chút, lộ ra nụ cười già đời không có cảm tình. Xem ra, trước tiên cô phải tìm Giản Trang rồi.

Tất cả của thành phố Hoa Trung vẫn như cũ, náo nhiệt phồn vinh, tài chính thông suốt, hội tụ người tài trong thiên hạ, hội tụ cảnh đẹp tú lệ.

Công trình tòa thị chính được hoàn thành đúng hạn, giống như một viên minh châu sáng chói, nở rộ trong mắt người đời.

Mà ngay lúc này, ở nơi ngay ngắn trật tự này, thành thị với bề ngoài xinh đẹp, xảy ra những chuyện tình nghe rợn cả người, nhưng không để người nào biết. Mà cho dù phía dưới thành phố đã tuôn ra mạch sông ngầm, thì ở mặt ngoài, thành phố vĩnh viễn đều là gió êm sóng lặng, cảnh sắc an lành.

Hiện ra trước mắt người, vĩnh viễn là thanh xuân, sức sống, nhiệt tình, tốt đẹp.

Nhưng, bí mật giấu ở dưới thành thị thì không thể một lời nói hết, những chuyện cực kỳ khó hiểu không chịu nổi, ai biết được bao nhiêu đây? Đoạn thời gian đó, về những rối ren giữa Giản Trang và Triệu Bội Bội, về vụ án nổ tung công viên đáng sợ kia, ở bên trong đô thị phồn vinh chỉ như nước chảy, dần dần bị mọi người quên lãng trong góc lịch sử. Không ai nhắc tới chuyện tình nhà họ Giản nữa, ở trong những rối ren ấy, nhà họ Nguyễn hưng thịnh một thời bị chia cắt tan rã, một gia tộc to lớn cường thế như vậy, bị anh tranh tài cướp chia cắt sạch sẽ rồi.....

Trừ bỏ những truyền thuyết có liên quan tới dòng họ này.

Trừ bỏ những truyền kỳ liên quan tới vị sĩ quan huấn luyện ác ma Nguyễn Hàn Thành này.....

Những thứ khác, không lưu lại bất cứ thứ gì, cái gì cũng không còn dư lại.....

Bởi vì, thời gian thấm thoát trôi, vật đổi sao dời, thoáng một cái thời gian liền đi tới năm năm sau.

.....

.....

Năm 2012, vào hạ.

Trong một căn hộ gần cửa tây của Bắc Kinh, đó là một nơi có vị trí địa lý rất tốt, chọn được một khu vực tốt yên tĩnh, giữa nơi nhộn nhịp.

Phía trước có một mảnh rừng nhỏ u tĩnh, phía sau lại là một vườn liễu xanh râm mát, nước hồ nhân tạo xanh biếc.

Cách biệt thự không xa, chính là vườn bách thú động vật hoang dã của Bắc Kinh.

Cứ thấy tâm tình của Giản Trang không tốt, đầu đau não nóng, Giản Ninh sẽ mang cô đến vườn thú để giải sầu.

Mà phần lớn thời gian, Giản Trang đều bị nhốt ở bên trong biệt thự lạnh lẽo trang nhã kia, bên trong biệt thự có nữ quản gia thân cận do Giản Ninh an trí. Quản gia đã được huấn luyện chuyên nghiệp, đối với hộ lý, xoa bóp đều rất tài ba. Cộng thêm năm năm trước trên người Giản Trang bị thương không nhỏ, cho dù nữ quản gia ấy không có võ, cô muốn đánh thắng một người bình thường để chạy đi cũng rất khó khăn.

Mà sau khi Giản Trang bị thương, phần lớn chuyện tình đều không thể nhớ nổi, trí nhớ đang suy yếu với tốc độ kinh người nhất. Người không góc, chỉ là

không nhớ nổi rất nhiều chuyện, đưa tay hành động bất tiện, tuổi còn trẻ, liền biểu hiện như một ông cụ tuổi xế chiều, không hề có tinh thần, sống dựa vào thuốc do Giản Ninh sắp xếp.

Trong 5 năm qua, Giản Trang đã quên mất rất nhiều chuyện, cô thậm chí còn không biết, có phải mình là Lý Vận sống lại hay không? Rốt cuộc Lý Vận là do cô nằm mộng hay thật sự đã xảy ra loại chuyện sống lại này?

Mỗi khi màn đêm buông xuống, đó là thời khắc Giản Trang không muốn trải qua nhất.

Giản Ninh sẽ ngủ cùng cô, da thịt thân cận, gắn bó như môi với răng, sẽ làm những chuyện mà đàn ông và phụ nữ nên làm ở trên giường.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Đại kết cục (hạ)

— Là vận mệnh cứu vớt, hay là số mệnh an bài? Là gì mà để cho em và anh lựa chọn lẫn nhau, lại vì cái gì mà thúc đẩy chúng ta bắt đầu đi chia lìa? Trời cao để cho em gặp anh, cuối cùng là thiên sử hay là ác ma, chúng ta giữ vững tất cả niềm tin cuối cùng của mình, hay là tình yêu giữa hai bên? Anh không biết, cho nên mặc kệ như thế nào, cho dù vượt qua nghìn núi vạn sông, đi khắp sông núi bụi gai, cũng phải làm cho em đi tới bên cạnh anh, ni non hứa hẹn với anh, nói cho anh biết: Em yêu anh. ——

Giữa trưa, sau khi ăn cơm xong, Giản Trang nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi một chút.

Nữ quản gia đắp kín chăn mỏng cho cô liền lẳng lẳng ra khỏi phòng, lưu lại một mình cô trong không khí trầm lặng ấy, căn phòng không có vẻ hoa lệ như bên ngoài.

Giản Ninh không hổ là người đã từng làm Thị trưởng, làm việc cẩn thận lại cẩn thận, mặc dù rời khỏi thành phố Hoa Trung, lúc rời đi vẫn dọn dẹp sạch sẽ nội tình.

Vào trận biến động lớn của năm năm trước, nhà họ Giản bởi vì có Giản Ninh đi cùng may mắn tránh thoát trận biến động chính trị kia, không có nỗi gót theo nhà họ Nguyễn.

Sở dĩ gia cảnh nhà họ Nguyễn sa sút, thịnh đến cực điểm mà suy, toàn bộ là vì quan hệ trong dòng họ quá phức tạp, nội đấu không ngừng, trải qua biến cố dòng họ, cộng thêm có người tính kế, nhà họ Nguyễn không ngã mới là lạ.

Mà ở thời khắc đại loạn, Giản Ninh rút người trở ra, tặng vị trí thị trưởng cho những người khác, bản thân rời xa cuộc tranh đấu ở thành phố Hoa Trung, đi tới thủ đô làm thường ủy.

Trước khi đi, đã mang Giản Trang bị thương nặng ra ngoài, nói cho cha Giản mẹ Giản là mang Giản Trang đi Bắc Kinh giải sầu, tiện chăm sóc.

Nhưng sự chăm sóc của anh ta chính là nhốt Giản Trang ở trong nhà này, tìm một nữ quản gia đã từng là cảnh sát võ trang đến giám sát cô.

Lúc còn trẻ, nữ quản gia đó là cảnh sát võ trang ở quân khu Bắc Kinh, bây giờ đã hơn 50 tuổi rồi, thân thể vẫn linh hoạt như cũ, cũng đã có bốn, năm năm kinh nghiệm làm công việc quản gia này. Chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của Giản Trang đúng là hết chỗ chê, nhưng không hề có ý gần gũi ôn hòa như quản gia khác, trừ những trao đổi cần thiết, những lời nói và tin tức thừa thãi, cũng sẽ không nói với Giản Trang một câu nào.

Giản Trang không biết đây có phải là Giản Ninh cố ý cản dẫn quản gia, để cho quản gia làm như vậy hay không.

Giản Ninh nói với cô: Hiện tại anh làm tất cả đều vì tốt cho cô, đây là anh đang bảo vệ cô.

Nhưng, cô nghĩ mãi mà không hiểu rõ, giam lại như vậy, cái gì cũng phải dựa vào sự sắp xếp của anh, đến tận cùng có tính là bảo vệ không.

Giản Trang ăn cơm no xong, nằm ở trên giường êm, say ngủ rất nhanh.

Trầm mặc trong chốc lát rồi lập tức tiến vào mộng đẹp.

Nhưng trong mộng, cũng chẳng có thứ đẹp dễ vui vẻ gì, mà là ác mộng mang đến cho cô vô tận sợ hãi và mê mang.

Trong mộng, cô ở ven hồ u tĩnh, cạnh bờ hồ là một quảng trường không lớn, đường đi trên quảng trường được làm từ gỗ cây hương bồ, dẫn ra giữa hồ thành cây cầu. Bên quảng trường có một quán cà phê kiểu phương tây.

Ở trong bầu trời gió lạnh hoàn toàn yên tĩnh, một người phụ nữ ngồi trên xe lăn, cô gái gầy như que củi đẩy xe lăn từ từ xuất hiện ở trước mặt cô, từ từ

đến gần bên người cô.

Cô không biết người phụ nữ kia, hoặc là nói cô vốn không nhớ rõ người phụ nữ này. Nhưng ở trong mộng, cô lại chủ động nói với người phụ nữ này: "Hôm nay, tôi đứng ở chỗ này, không phải vì khoe khoang, cũng không phải là đồng tình cái gì, chỉ là tôi muốn đến trước mặt cô, tận mắt chứng kiến kết cục của cô. Tôi muốn biết, một người xấu đã từng trải qua gian khổ và một người tốt chịu đựng khổ sở, đến cuối cùng sẽ có kết cục gì? Có phải thật sự là 'thiện ác hữu báo' như lời Phật tử đã nói, nhân quả tương báo hay không? Người tạo ra nghiệp báo hại người sẽ không được chết từ từ, sau khi chết xuống mười tám tầng địa ngục chẳng? Hay là nói sự vật đều có hai mặt trái ngược nhau, thiện và ác không phải phân biệt dễ dàng như thế, nó đều có màu xám lạnh của đất, cho nên kết cục mà cô phải chịu, đối với cô mà nói chưa chắc đã là một loại trừng phạt? Tôi không biết, cho nên tôi biết rõ là cái này, tôi cũng vẫn tới, bởi vì tôi muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của cô, muốn tận mắt biết, tôi và cô song đầu bấy lâu nay, rốt cuộc kết cục của quá khứ sẽ là cái gì?"

Nhưng cô gái ngồi trên xe lăn lại nhếch khóe miệng đầy ý cười âm u, không hề tiếp lời cô, mà đổi giọng bén nhọn hỏi cô: "Giản Trang, tôi biết ngay cô sẽ đến mà. Tôi biết mình hẹn cô ra ngoài thì cô nhất định sẽ đến! Cô hại tôi thảm như vậy, cô hài lòng chưa? Cô quản nhiều chuyện vớ vẩn của Lý Vận như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Trong nhà của cô có nhiều tiền như vậy, tại sao còn muốn đến gần Hứa Kiến Nghiệp? Có phải cô vốn chưa từng nghĩ muốn làm kẻ thứ ba à? Cô là muốn thay Lý Vận báo thù đi! Không đúng, Lý Vận không thể nào quen biết loại người như cô, cô ta sẽ không quen biết với người có tiền... Rốt cuộc cô là ai, tại sao cô luôn muốn vì chuyện của Lý Vận mà đối đầu với tôi! Hiện tại tôi đã trở thành phế nhân, cô hại tôi tan cửa nát nhà, mục đích của cô đã đạt được rồi, hiện tại cô là người cười cuối cùng. Vậy cô hãy nói cho tôi biết rốt cuộc tại sao cô cứ đối nghịch với tôi như vậy! Cô nói đi! Cô nhất định phải nói, nếu không hôm nay sẽ để cho cô chết ở nơi này! A a, không đúng không đúng, dù cô có nói.... Tôi cũng muốn cho cô chết ở nơi này, Giản Trang, đúng là tôi phải người ném Lý Vận từ mái nhà xuống, cô và cô ta có quan hệ tốt như vậy, quản chuyện của cô ta như vậy..... Không bằng cô cũng chết cùng cô ta đi!"

Cô ta vừa dứt lời, từ dưới xe lăn lấy ra một gói xốp gì đó màu đen rồi ném về phía cô, cùng lúc nắm được tay cô, không để cho cô chạy trốn. Một mùi thuốc trừ sâu từ bên trong túi lan ra, cái bọc đột nhiên nổ mạnh một tiếng!

Sức nổ kinh người đồng thời bắn cô và người phụ nữ kia bay xa, trong nháy mắt đó, trời đất quay cuồng, một luồng khí nóng bỏng như núi lửa tuôn trào cắn nuốt thân thể của cô, quay cuồng vài cái, "Cốp" một cái, gáy cô đập vào một cột kim loại hình trụ bên cạnh cầu gỗ, tiếp sau đó thân thể nghiêng đi, ở trong ngọn lửa cắn nuốt rơi vào trong nước.....

"A..."

Giản Trang đang nằm ngủ ở trên giường êm liền tỉnh lại trong nháy mắt, giấc mộng chân thực làm cho cô sợ hãi ôm chặt thân mình, kéo con gấu Teddy ở bên cạnh qua ôm vào trong ngực, trong đầu trừ hoảng sợ sợ hãi ra, chính là trống rỗng, cô cũng không nghĩ ra cái gì cả.....

Không nghĩ ra người phụ nữ kia là ai, chẳng lẽ cô biết người kia sao?

Không nghĩ ra tại sao cô lại nói những lời đó với người phụ nữ ấy, cũng không nghĩ ra tại sao người phụ nữ kia muốn hại chết cô.

Cô càng không nghĩ ra, có phải mộng cảnh đó xuất hiện là do uống thuốc hay là thật sự từng xảy ra?

Rốt cuộc cô có phải là Giản Trang hay không, có phải cô mơ về Lý Vận, liên tưởng tưởng mình thành Lý Vận hay không?

Cô không nghĩ ra được gì, cái gì cũng không biết, giống như chứng si ngốc, khi cố nhớ lại cuộc sống trong những năm đã qua, trong ký ức của cô chỉ toàn hỗn loạn, lại mơ hồ.

Mỗi ngày cô đều nghĩ tới nghĩ lui, lại không nghĩ ra nguyên nhân vì sao, không nghĩ ra được quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Ban đêm

Giản Ninh trở lại.

Nữ quản gia cho tăng thêm một chút thuốc vào trong cơm của Giản Trang, như vậy buổi tối cô ngủ sẽ không thấy ác mộng nữa, sẽ ngủ được an ổn một chút.

Năm năm trước, vụ tai nạn xe cộ xảy ra với Triệu Bội Bội, sau lại trải qua biến cố của nhà họ Nguyễn, rốt cuộc chân tướng thật sự đã nổi lên mặt nước. Vậy mà người biết nội tình ngoài anh ra thì chả còn ai nữa.

Vụ tai nạn xe cộ đó đúng là được lên kế hoạch rất tốt, nhưng chủ mưu không phải là Triệu Mẫn, cũng không phải là lão đại Lôi Tranh của hắc đạo, mà là..... người yêu của Nguyễn Hàn Thành, Tô Vi.

Một chiêu mượn đao giết người này, là hành động thông minh nhất của Tô Vi. Bởi vì chuôi đao kia là mượn từ trong tay mọi người, còn liên lụy quá nhiều người. Trừ khi phải tra tận gốc rễ, nếu không cần bản không tra đến trên đầu Tô Vi.

Mà người hợp tác cùng Tô Vi, cũng không chỉ có mỗi Lôi Tranh! Còn có hai anh em nhà họ Nguyễn, Nguyễn Bắc Thần, Nguyễn Thiếu Đạt!

Mục tiêu Tô Vi muốn diệt trừ không phải là Triệu Mẫn, cũng không phải là Triệu Bội Bội, càng không phải là muốn ném đá giấu tay, mượn tay người khác đưa Giản Trang đến ngục giam, mà là.....

Muốn dẫn tới nội đấu trong nhà họ Nguyễn, cho nên bắt đầu thật sự có ý hợp tác cùng hai anh em nhà họ Nguyễn.

Bạn trai Tô Vi là Lôi Nặc, Lôi Nặc là em trai ruột của Lôi Tranh, Lôi Tranh xông pha ngoài xã hội nhiều năm như vậy, người thân bên cạnh chân chính chỉ có duy nhất người em trai này. Mà Lôi Nặc vô cùng yêu Tô Vi, nguyện vọng của Tô Vi, Lôi Nặc đều tranh thủ đạt được bằng mọi cách.

Tô Vi nói cho Lôi Nặc về kế hoạch, Lôi Nặc tự mình đi tìm tài xế đùng người, mà Lôi Tranh vì được em trai nhờ vả, đành phải giúp đỡ cùng nhau xử lý, tìm người đến nói chuyện hợp tác với Triệu Bội Bội, bao gồm cả giải quyết tốt chuyện xử lý thi thể của Triệu Mẫn đều là do một tay gã sắp đặt.

Cây đao mà Tô Vi chân chính muốn mượn kia, cũng không phải là Lôi Nặc hoặc là Lôi Tranh, mà là Triệu Bội Bội!

Cô ta nghe nói Triệu Bội Bội và Giản Trang bất hòa, lại thấy không thể quá đơn giản, như thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay diệt trừ cái gai trong lòng, dĩ nhiên là lợi dụng mâu thuẫn giữa bọn họ rồi.

Cái gì mà đùng xe sinh non, toàn bộ những thứ này chỉ là bước nhạc đệm nhằm gia tăng mâu thuẫn giữa Triệu Bội Bội với Giản Trang.

Cô ta tự mình từng bước từng bước ở trong bóng tối nắm giữ toàn cục, tự mình bức Triệu Bội Bội đến tan cửa nát nhà, ép vào viện tâm thần. Lúc này, cô ta ra mặt hiện thân, cho Triệu Bội Bội đã tuyệt vọng một chút hi vọng, giả vờ trợ giúp Triệu Bội Bội báo thù.

Mặc dù Triệu Bội Bội không phải là ngu ngốc, nhưng dưới tình huống tứ cố vô thân đó, Triệu Bội Bội trừ việc nghe theo sắp xếp của cô ta, cũng không có khả năng ngóc đầu trở mình lần nữa. Triệu Bội Bội là người thông minh, biết tận dụng, cô ta cũng không bỏ qua cơ hội không dễ có được này, cho nên cô ta hớn hờ đón nhận sự sắp xếp của Tô Vi.

Mặc dù Tô Vi thoát nhìn thấy rất tầm thường, vóc người gầy yếu mỏng manh, nhưng đầu óc của cô ta là thông minh nhất trong nhà họ Tô.

Nhất định là một nhân vật quân sự có cấp bậc cao.

Dưới gương mặt không quan tâm mọi chuyện là ẩn giấu tâm cơ vô tận.

Lòng dạ sâu xa, không phải người bình thường có thể tưởng tượng, có thể với tới.

Ở đại học Lý Công, chuyên ngành của Tô Vi, chương trình học chủ yếu chính là vũ khí điện tử cùng công trình kiến trúc, đã từng cảm thấy rất hứng thú đối với nghiên cứu thuốc nổ hện giờ.

Bản thân Lôi Nặc là người của xã hội đen, tìm được những thứ hàng cấm kia trong xã hội là không quá khó đối với Lôi Nặc. Hơn nữa cô ta chế tạo thuốc nổ cũng rất đơn giản, nếu như làm quá phức tạp, quá nhiều thành phần hóa học, cảnh sát điều tra sự cố, lúc truy tìm nguồn chế ra thuốc nổ, sẽ làm cô ta bại lộ.

Cho nên thuốc nổ chỉ là một loại thuốc nổ rất đơn giản, chế tạo đơn giản, thao tác dễ dàng, người bình thường muốn mua, chỉ cần tiêu ít tiền tìm đường đây, cũng có thể mua lại.

Cả kế hoạch, cô ta vẫn luôn âm thầm bố trí, nhưng đến một bước mấu chốt nhất, cô ta vẫn muốn tự thân động thủ.

Cô ta muốn dùng thuốc nổ do mình làm ra, đi phá hủy cuộc sống của Giản Trang.

Cô ta toàn chọn những nông dược đã bị cấm từ mấy năm trước, dùng (NH_4NO_3) để chế tạo thuốc nổ đơn giản. Loại nông dược Amoni nitrat này là nông dược được kiểm soát trên thị trường, sau khi được rang trên nhiệt độ cực nóng, có thể chế thành thuốc nổ.

Tô Vi làm xong bao thuốc nổ, rồi lấy danh nghĩa người thân đón Triệu Bội Bội từ viện tâm thần ra, để Triệu Bội Bội mang theo thuốc nổ cô ta tự mình làm, hẹn Giản Trang ra ngoài.

Triệu Bội Bội biết bên trong là thuốc nổ, nhưng đồng thời, cô ta cũng rất muốn trả thù Giản Trang, thân thể bị tàn phế đau đớn khắc cốt ghi tâm, nợ máu phải trả bằng máu.

Dù Triệu Bội Bội biết mình rất có thể cũng bị nổ tan xương nát thịt, cô ta cũng không thềm quan tâm.

Nửa người dưới của cô ta bị tê liệt, đã không còn cảm thấy đau đớn, thay vì sống không có chút ý nghĩa nào như vậy, cô ta thà cùng kẻ thù Giản Trang đồng quy vu tận!

Nhưng sức mạnh của nông dược chế tạo ra thuốc nổ cũng không lớn, dĩ nhiên, mục đích của Tô Vi cũng không phải muốn để Giản Trang thật sự đi tìm chết, mà là khiến Giản Trang trí tàn hủy dung gì gì đó. Như vậy Nguyễn Hàn Thành sẽ rời bỏ cô, mà nhà họ Giản cũng chỉ có duy nhất một khuê nữ bảo bối, nhà họ Giản biết nhà họ Nguyễn không bảo vệ tốt Giản Trang, nhất định sẽ đưa Giản Trang đi.

Tô Vi chính là Tô Vi, cô ta thông minh, giỏi về mưu tính. Sự thật quả nhiên không ngoài dự đoán của Tô Vi, sau khi thuốc nổ nổ tung, nổ bay hoàn toàn tay phải của Triệu Bội Bội, mà tay trái của Giản Trang cũng bị tổn thương dưới sức nổ của thuốc nổ. Mấy đầu ngón tay bị gãy coi như có nổi được thì tay trái cũng thành đồ trang trí, căn bản không thể xách nổi vật nặng, nắm ngón tay, cũng chỉ có hai ngón cử động được thôi.

Hơn nữa lửa nóng làm bỏng cổ, bả vai của Giản Trang tạo thành vết thương khó coi rất khó chữa trị.

Dĩ nhiên, đây cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, khoảnh khắc Giản Trang bị nổ bay, đầu bị kịch liệt chấn động, lại ngã vào trong hồ nước, mặc dù nước hồ có thể dập tắt lửa trên người cô cứu cô một mạng, nhưng cũng làm cho cô thiếu quá nhiều dưỡng khí. Thiếu dưỡng khí và va đập làm cho não bộ cô bị tổn thương rất nghiêm trọng, đã không thể tránh khỏi việc suy giảm trí nhớ.

Phần tiểu não của cô từ từ chậm rãi suy thoái.

Ở trong bệnh viện trị liệu một năm, trí nhớ của cô vẫn không được.

Mà sau khi xảy ra vụ nổ, Nguyễn Hàn Thành biết là Tô Vi làm tất cả, cũng hoàn toàn trở mặt, ân đoạn nghĩa tuyệt với Tô Vi, thành kẻ thù.

Nguyễn Hàn Thành muốn vào bệnh viện ở bên cạnh chăm sóc cho Giản Trang, nhưng đúng lúc này, trong quân đội yêu cầu anh ta đi vào khu vực Tam Giác Vàng truy bắt người. Khu vực kia có rất nhiều người buôn ma túy ngang ngược lằng vằng, mà những người buôn bán chất độc kia là người của Lôi Nặc.

Sau khi Nguyễn Hàn Thành đi đến khu Tam Giác Vàng, ở trong rừng mưa nhiệt đới của Myanmar bị một đám người phục kích, đầu bị thương nặng. Tiếp theo Tô Vi bí mật mang Nguyễn Hàn Thành tới nước Mĩ trị liệu, lợi dụng kỹ thuật thôi miên cao siêu của nước Mĩ, làm cho anh ta quên mất tất cả ký ức có liên quan tới Giản Trang.

Nhà thôi miên chỉ có thể che giấu trí nhớ của người ta, nhưng không thể loại bỏ thực sự.

Tô Vi lo lắng sẽ có một ngày Nguyễn Hàn Thành nhớ lại quá khứ, cho nên cho Nguyễn Hàn Thành uống một loại thuốc vẫn còn đang trong thí nghiệm lâm sàng. Nzt—49.

Loại thuốc này sẽ áp chế trí nhớ cùng suy nghĩ của con người, để cho trí lực giảm xuống như lúc còn bé con.

Cứ như vậy, Nguyễn Hàn Thành bị Tô Vi giấu ở nước Mĩ năm năm, từ đó không trở về nước, không chút tin tức nữa.

Mà trong nước, quân đội thông báo ra là Nguyễn Hàn Thành đã hy sinh, trao tặng phần thưởng có công vì nước.

Thế nhưng người đã chết rồi, anh cả nhà họ Nguyễn chết rồi, Nguyễn Việt cho rằng con trai của mình chết rồi, dưới sự khiếp sợ xen lẫn tức giận, trong lúc nhất thời bệnh nặng nằm trên giường, cả người chỉ còn một hơi thoi thóp.

Đến bước đường này, Nguyễn Bắc Thần đã ngủ đông hơn hai mươi năm chân chính bùng nổ, bùng nổ tất cả phần nộ và tức giận của mình, trong lúc cha mình đang bệnh nặng nằm trên giường, phát động gia biến. Nguyễn Bắc Thần hợp tác với Nguyễn Thiếu Dật cùng nhau đoạt quyền, Nguyễn Bắc Thần phụ trách nhận tất cả tài sản, bất động sản lớn nhỏ của nhà họ Nguyễn, còn Nguyễn Thiếu Dật ở phía sau trợ giúp cho anh trai của mình.

Nguyễn Thiếu Dật cũng không tham dự chuyện bức tử cha ruột mình, ở tháng thứ ba sau khi Nguyễn Việt tâm uất ức bị bệnh liệt giường, mất thấy người đã gây yếu đi nhiều, Nguyễn Bắc Thần nắm chặt tốt thực tế. Làm chuyện gia tâm lý học, hẳn biết như thế nào đã kích dục vọng cầu sinh của con người, phá hủy lòng tin con người.

Thời khắc mấu chốt nhất, hẳn đứng ở trước giường bệnh cha mình, đối với cha của mình, nói ra hết thấy tin tức hợp tác cùng Tô Vi, cũng nói ra tin tức Nguyễn Hàn Thành chưa chết, cũng đã biến thành một phế nhân trí lực rất thấp.

Nguyễn Việt biết tin tức, giận dữ công tâm, hận mình sinh ra đứa con bất hiếu Nguyễn Bắc Thần ăn trong bới ngoài như vậy, ở trong lúc mắng dữ dội, đột nhiên tắt thở.

Nguyễn Việt vừa chết, theo di chúc của Nguyễn Việt khi còn sống, tất cả tài sản nhà họ Nguyễn sẽ chuyển cho người thừa kế thứ nhất, Nguyễn Hàn Thành lấy tư cách pháp định là người thừa kế thứ nhất, đã từ vong, như vậy những tài sản kia sẽ chuyển cho người thừa kế thứ hai, Nguyễn Bắc Thần.

Nguyễn Bắc Thần chính thức đoạt quyền thành công, trở thành chủ nhân nhà họ Nguyễn!

Nhưng, thứ hẳn muốn căn bản cũng không phải là cái này! Hẳn không có chút nào yêu thích nhà cũ của nhà họ Nguyễn, cũng không thèm khát dòng họ mà Nguyễn Việt một lòng một dạ gắn bó. Hẳn thống hận nơi này, thống hận mỗi người nơi này! Hẳn mất hơi sức lớn đoạt quyền như vậy, đặt tài sản tại trong tay mình, chính là vì phá hủy nhà họ Nguyễn!

Tất cả tài sản và của cải cũng đặt tại trong tay của hẳn, hẳn được hưởng quyền xử lý tài sản.

Vì vậy, trong một ngày trời cao mây trắng hẳn đi xuống, dùng lửa lớn đốt trang viên sang trọng nhà họ Nguyễn, sau khi đốt xong, hẳn giả bộ bán cho một nhà đầu tư công nghiệp nhẹ, hoàn toàn từ bỏ nhà họ Nguyễn, cũng hoàn toàn phá hủy nhà họ Nguyễn!

Sau khi làm xong tất cả, hẳn để lại năm mươi phần trăm tài sản nhà họ Nguyễn cho Nguyễn Thiếu Dật, để cho hẳn tiếp tục mở rộng công ty Hồng Thiên. Lại đưa 0.8 tài sản còn thừa lại cho Giản Trang, do Giản Ninh bảo quản thay. Cuối cùng những tiền kia, Nguyễn Bắc Thần để lại cho chính mình, mang theo những tiền kia đi tới Athen, chuẩn bị ra khỏi nước định cư, hơn nữa.....thay đổi quốc tịch.

Hẳn lợi dụng tài sản của mình ở Athen mở bệnh viện, xảy ra nhiều chuyện như vậy, hẳn làm tất cả chuyện tàn nhẫn, dường như còn bị người mắng là hết sạch nhân tính, hẳn biết mình mắc bệnh về tâm lý, nhưng đó là chuyện riêng tư. Cho nên hẳn biến thành tự mình trục xuất chính mình, rời xa người nhà, rời xa quá khứ, những trí nhớ bóng tối kia, cũng là thứ hẳn muốn cách xa.

Có lẽ, cả đời này, hắn sẽ không trở về nước.....

Nguyễn Thiệu Dật chỉ tham dự phụ trợ chuyện tình Nguyễn Bắc Thần, về phần cha chết, thật ra thì hắn cũng không biết chuyện, không biết rõ nội tình, chỉ biết là bệnh lâu nằm trên giường, thân thể không tốt đưa đến qua đời. Hắn có lòng dạ muốn chăm sóc Giản Trang, nhưng trước khi hắn muốn hành động, Giản Ninh đã mang theo Giản Trang sau khi lành bệnh rời khỏi thành phố Hoa Trung.

Đi về đâu, người nhà họ Giản căn bản không có tiết lộ.

Lúc Giản Trang mới xuất viện, trí nhớ cũng không kém như hiện tại, ngay lúc đó cô rất khó tiếp nhận tin tức Nguyễn Hàn Thành hy sinh, cô không tiếp thụ nổi thời khắc Nguyễn Hàn Thành tử vong, cho nên vừa bắt đầu, cô vừa khóc vừa gào, hơn nữa bắt chấp tất cả muốn rời khỏi quản chế của Giản Ninh đi Tam Giác Vàng tìm Nguyễn Hàn Thành.

Náo loạn vài tháng sau, được hiệu từ từ phát huy công hiệu, cũng bởi vì đại não cô bắt đầu héo rút, trí nhớ và thân thể cô dưới tác dụng của dược vật đồng thời mất đi năng lực nhận thức tinh táo.

Cô bắt đầu vô tri vô giác sống qua ngày, thường không nhớ ra được hôm nay là ngày gì, thậm chí chuyện mới vừa xảy xong, cô cũng sẽ quên, sau đó lộn trở lại phòng tắm lại đi tắm một lần.

Cuối cùng, một tháng một tháng đã qua, trí nhớ của cô bắt đầu càng thêm rối loạn.

Chuyện có thể nhớ, càng ngày càng ít, thường thì chữ hắn cùng đồ vật, có vài thứ cô cũng không nhớ.

Không cách nào đọc và suy nghĩ, giống như tượng gỗ, cô độc tịch mịch sống qua ngày.

Giản Ninh thích em gái của mình đã lâu, thời khắc lần đầu tiên thấy Giản Trang, là hắn đã biết, em gái thật sự của mình đã chết rồi, Giản Trang là mượn xác hoàn hồn. Nguyễn Thiệu Dật tiết lộ cho hắn những thứ này, cho nên hắn biết chân tướng.

Nhưng hết cách rồi, hắn quá yêu em gái, yêu ai yêu cả đường đi, hắn liền coi cô làm em gái mình yêu, hơn nữa.....Sau khi biết ý thức cô không phải Giản Trang, hắn cũng không còn cảm kỳ chuyện quan hệ, đối với Giản Trang không chút kiêng kỵ đòi lấy, cuồng nhiệt ái dục khiến Giản Trang sợ hãi hắn, nhưng Giản Trang không có hơi sức phản kháng, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn ở trên giường thích làm gì thì làm.

Như thế, Giản Trang cứ như vậy bị hắn mang tới Bắc Kinh, sinh sống thời gian hơn bốn năm.

Sinh sống những năm này, cô dần dần thành thật, nhận mệnh.

Cô quên mất rất nhiều người rất nhiều việc, quên mất cha mẹ của mình, chỉ nhớ về Nguyễn Hàn Thành.

Trừ người đó ra, cô đều quên, quên mất mơ hồ không rõ, phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng có lẽ tương lai một ngày nào đó, ba chữ Nguyễn Hàn Thành này cô cũng sẽ không thể nhớ ra. Đến lúc đó, cô sẽ biến thành cái dạng gì?

Cả đời này cô cũng không có một cái hôn lễ, nhưng cô đã quên mất chuyện Nguyễn Hàn Thành chạy trốn ở trong hôn lễ, thật ra thì Nguyễn Hàn Thành vẫn thiếu cô một hôn lễ, chỉ là..... Sợ rằng hôn lễ đời này cũng sẽ không trả lại.....

Mấy ngày sau, Giản Ninh mang theo Giản Trang tản bộ ở tại một chỗ trên quảng trường.

Trên quảng trường, có một nhóm lớn bò câu trắng như tuyết kiếm ăn, bay lượn, có rất nhiều người mua thức ăn gia súc ngồi xuống đút thứ này cho những tiểu sinh linh khá ái.

Giản Trang cũng muốn đút chim bò câu trắng ăn, nấn nỉ Giản Ninh đi mua một gói thức ăn gia súc.

Giản Ninh vuốt đầu của cô, cười đồng ý.

Cô an tĩnh đứng tại chỗ, chờ Giản Ninh trở lại.

Lúc này, trên quảng trường chim bò câu trắng bay lượn, chung quanh toàn bộ là tiếng cười vui vẻ của bọn nhỏ.

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng tán lạc lên phiến quảng trường này, bao phủ mỗi người. Ánh sáng ấm áp, sáng rõ đầu mùa hè, hào quang màu vàng kim nhạt ở trên người chim bò câu tạo ra một vầng sáng.

Cảnh tượng tốt đẹp không đành lòng đánh vỡ, xinh đẹp giống như điện Louvre trong một bức tranh tuyệt thế, làm cho người ta ấm áp an yên muốn rơi lệ.

Ở dưới trời chiều mây bay, cô nhìn đàn chim bò câu phía xa xa bay lượn đón ánh nắng chiều sắc sảo đẹp lạ thường, cô nhìn thấy một người, cô độc mà đứng ngẩn nhìn trời xanh, bóng lưng kia cô rất quen thuộc, người kia đứng cách chỗ cô không xa, cô không khắc chế được vui sướng trong lòng, kích động hướng bóng lưng kia kêu gọi: "Nguyễn Hàn Thành ——!"

Lời cuối sách: Nguyễn Hàn Thành là được Nguyễn Thiệu Dật giải cứu ra, Nguyễn Thiệu Dật ở những năm Nguyễn Hàn Thành cùng Giản Trang mất tích

này, chưa bao giờ buông tha tìm kiếm bọn họ.

Ở trên quảng trường, không phải một mình Nguyễn Hàn Thành xuất hiện, Nguyễn Thiếu Dật đang ở gần đó.

Nguyễn Hàn Thành và Giản Trang gặp nhau không phải trùng hợp, là bọn hắn dùng hết toàn lực tìm được tin tức về Giản Trang, mua chuộc nữ quản gia, nữ quản gia tiết lộ hành tung Giản Trang.

Cuối cùng.....

Mặc dù đại não Nguyễn Hàn Thành bị thương, đã từng nằm trên giường hơn một năm, nhưng chỉ số thông minh của hắn không thấp, càng không thật sự trở thành ngu ngốc.

Những năm này, Tô Vi đút thuốc cho hắn, hắn đều vụng trộm ở sau lưng móc cổ họng ói ra.

Sau khi Lôi Nặc biết Tô Vi len lén cầm tù hắn(NHT), cố ý thả chạy tình địch Nguyễn Hàn Thành này, mà Lôi Nặc để cho Nguyễn Hàn Thành chạy, là bởi vì Nguyễn Thiếu Dật hơn năm năm không ngừng tới thuyết phục hắn, hỏi thăm thử dò xét về tin tức Nguyễn Hàn Thành.

Lôi Nặc bị ép đến phiên, cũng thật sự bị cảm động, mới làm trái với ý tứ Tô Vi, để cho Nguyễn Hàn Thành chạy.

Cho dù Tô Vi muốn kết hôn với Lôi Nặc, lòng tự ái của cô cũng quyết không cho phép Nguyễn Hàn Thành yêu người khác, coi như yêu, cũng không cho phép bọn họ ở bên nhau.

Lôi Nặc thật tâm yêu Tô Vi, cho Tô Vi ăn nhấm bao dung lớn nhất, nhưng mà lại để cho hắn nhìn người phụ nữ của mình đi nuôi tình địch mình, hắn thật không làm được.

Để Nguyễn Hàn Thành đi, cũng là nguyện vọng của bản thân hắn.

Cuối cùng.....

Nguyễn Hàn Thành mang Giản Trang chỉ số thông minh chỉ gần với trẻ con đi, ở Maldives, bù cho cô một hôn lễ tuyệt vời chưa bao giờ có!

Ở bên tai của cô, lẩm bẩm nói với cô: "Giản Trang, anh yêu em....."

Mặc kệ về sau em sẽ biến thành dạng gì, mặc kệ sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì, mặc kệ trước kia người khác đã làm gì với em, đều không quan trọng.

Anh vẫn yêu em, sau này và về sau, cũng sẽ yêu em như vậy.

*

Là quà tặng của vận mệnh, là bài hát của số mệnh.

Là ý trời để cho em và anh lựa chọn lẫn nhau, là sinh mệnh để cho chúng ta gắn bó kề cận bên nhau.

Dù có chia lìa thế nào, kiên định tin tưởng, tình yêu chung thủy, cuối cùng chúng ta rồi sẽ tìm được lẫn nhau.

Cho nên, cho dù vượt qua ngàn núi vạn sông, đi khắp sông núi bụi gai, anh đều sẽ đi đến bên cạnh em, ở bên tai em, ní non hứa hẹn với em, nói cho em biết: anh yêu em

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chính Tam Thiếu Đứng Quá Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.